Michael Crichton

Jurasic Park

MOTTO:

"Reptilele sunt respingătoare din pricina răcelii corpului lor, a culorii lor morbide, a scheletului cartilaginos, a atingerii lor dezgustătoare a înfăţişării fioroase, a privirii ameninţătoare, a mirosului lor pătrunzător, a ţipătului gâjâit, diavolesc, a plăcerii lor de a vieţui în putreziciune şi a veninului lor neiertător. De aceea, poate, Creatorul nu şi-a dat frâu liber strădaniei de a zămisli prea numeroase astfel de făpturi... "

LINNAEUS, 1797

"Nu se poate construi inginereşte o nouă formă de viaţă"

ERWIN CHARCGAFF, 1972

INTRODUCERE

Incidentul InGen

Ultimele decenii ale secolului XX stau mărturie pentru aviditatea ştiinţei de a acumula venituri nebănuite de pe urma unei acţiuni de proporţii uluitoare: comercializarea cu orice preţ şi cât mai rapid a produselor inginereşti genetice. În scurtă vreme, această activitate s-a extins într-atât (dar s-au aflat aşa de puţine despre ea?!), încât amploarea şi dimensiunile sale sunt greu de bănuit.

Se pare că biotehnologia ar putea într-adevăr să deschidă părţile celei mai mari revoluţii din istoria omenirii. La sfârşitul acestui deceniu, se prevede că realizările sale

vor lăsa cu mult în urmă energia atomică şi computerele, cu toate aplicaţiile respective, ce deocamdată ne folosesc nouă atât de mult, în viaţa de zi cu zi. După părerea unui observator, "biotehnologia va transforma fiecare aspect al vieţii omeneşti: îngrijirea medicală, mâncarea noastră, problemele de sănătate, modul de a ne petrece timpul liber, ba chiar şi trupurile noastre. Nimic nu va mai fi ca până acum. Pur şi simplu va schimba cu totul faţa planetei acesteia".

Însă revoluţia biotehnologică diferă în trei puncte esenţiale de transformările ştiinţifice tradiţionale.

În primul rând, prin promovarea sa la scară largă, America a intrat în epoca atomică prin strădania unui singur institut de cercetări, cel de la Los Alamos. În era computerelor a ajuns prin eforturile câtorva zeci de companii.

Dar în domeniul biotehnologiei se fac astăzi cercetări în mai mult de două mii de laboratoare, numai în America. Cinci sute de corporaţii cheltuie câte cinci miliarde de dolari pe an pentru această tehnologie.

În al doilea rând, mare parte din aceste cercetări asidue, sunt făcute de nesăbuiţi sau veleitari. Scopuri precum mutaţiile genetice operate pe păstrăvul auriu pentru a spori vizibilitatea acestuia în apă, sau obţinerea de copaci cu trunchiuri pătrate în vederea prelucrării mai uşoare, ori injectarea de celule aromate pentru ca pielea celor dornici de asta, să aibă în permanenţă mireasma parfumului favorit, pot părea doar simple glume, însă de fapt, lucrurile nu stau deloc aşa. Adevărul este că aplicaţiile biotehnologiei în ramurile tradiţionale ale industriei supuse capriciilor modei (precum cosmetica)sau pentru facilitarea altor activităţi, fac obiectul unor preocupări tot mai intense pentru detectarea efectelor nebănuite ale acestei noi şi puternice tehnologii.

O a treia problemă este faptul că toată această muncă de cercetare este *nesupravegheată. Nimeni nu o controlează efectiv!* Nici o lege federală nu îi impune anumite norme. Nu există o politică susţinută pentru acest

domeniu, nici în America şi nici altundeva în lume. Şi datorită faptului că produsele biotehnologizate se pot afla în cele mai vaste sfere de activitate, de la medicamente până la îngrăşăminte şi zăpadă artificială, o politică inteligentă, prudentă, atotcuprinzătoare, este şi foarte greu de promovat.

Însă cel mai îngrijorător este faptul că nu există nici un factor de control nici chiar în rândurile savanţilor. Este de reţinut că, aproape fiecare om de ştiinţă din domeniul bioingineriei genetice este în acelaşi timp implicat şi în comercializarea produselor acesteia. Nu se poate afla deci nici un observator obiectiv. Fiecare îşi urmăreşte interesele.

Comercializarea realizărilor biologiei moleculare este cel mai uimitor eveniment din punct de vedere etic, din toată istoria ştiinţei mondiale, iar amploarea pe care a luat-o s-a programat cu o viteză fără precedent. De patru sute de ani, încă de la Galileo Galilei, ştiinţa a fost considerată o modalitate de cercetare liberă şi inofensivă a creaţiilor naturii. Dintotdeauna, învăţaţii au nesocotit, prin ştiinţa lor, hotarele strâmte ale ţărilor, ţinându-se departe de interesele efemere ale politicii şi chiar de războaie întregi. Tot timpul, cărturarii s-au răsculat numai studiului pe ascuns şi chiar s-au simţit jigniţi de ideea de a obţine patente pentru descoperirile lor, căci considerau că ei lucrează în folosul întregii omeniri. Şi, într-adevăr, multe generaţii la rând, descoperirile savanţilor au fost încununate cu acea aură a dezinteresului material.

Când, în anul 1953, doi tineri cercetători englezi, James Watson şi Francis Crick, au descifrat structura ADN-ului, munca lor rodnică a fost declarată drept un mare triumf al spiritului uman, al năzuinţei de secole a tuturor minţilor luminate, de a înţelege universul prin prisma ştiinţei. Şi, bineînţeles, se prevedea că şi această descoperire avea să fie trecută în seama folosului omenirii.

Ceea ce însă nu s-a întâmplat. Treizeci de ani mai târziu, aproape toţi colegii de breaslă ai lui Watson şi Crick

erau angajaţi în activităţi cu totul diferite celor bănuite la început. Studiul în domeniul geneticii moleculare devenise dintr-odată o afacere prosperă, ce promitea multe miliarde de dolari, iar originile acestor tranzacţii propriu-zise nu au putut fi detectate înainte de 1953, dar s-au descoperit dovezi de necontestat ale existenţei lor în aprilie 1976.

Aceasta este perioada în care a avut loc o vestită întâlnire de afaceri, în cadrul căreia Robert Swanson, un întreprinzător fără scrupule, a luat legătura cu Herbert Boyer, recunoscut profesor de biochimie la Universitatea din California. Cei doi au convenit să înfiinţeze o societate comercială care să valorifice produsele obţinute în urma aplicaţiilor tehnicii genetice a lui Boyer. Această nouă companie, *Genentech,* a ajuns curând cea mai mare şi mai prosperă întreprindere de profil.

Şi, dintr-odată, parcă toată lumea a început să-şi dorească să se îmbogăţească prin această metodă. Înfiinţarea de noi astfel de societăţi era anunţată în presă aproape săptămânal, iar oamenii de ştiinţă se zoreau care mai de care să îşi ofere serviciile în domeniul cercetării genetice. Prin 1986, cel puţin trei sute şaizeci şi doi de cercetători, inclusiv şaizeci şi patru de la Academia Naţională erau trecuţi deja pe ştatele de plată ale firmelor biotehnice, cu funcţii de consilieri ştiinţifici. Iar numărul celor care deţineau poziţii-cheie sau posturi de răspundere era chiar cu mult mai impresionant.

Este însă absolut necesar să specificăm condiţiile în care a apărut această schimbare radicală a atitudinii cercetătorilor.

În trecut, învăţaţii, în detaşarea lor, priveau munca de cercetare într-un sens vădit elitist. Goana după profit o socoteau dincolo de orice interes intelectual, deci potrivită numai băcanilor ambiţioşi. Chiar şi în zilele noastre, în laboratoarele unor companii prestigioase, precum Bell sau IBM, cercetările în folosul industriei erau efectuate de specialişti care nu putuseră obţine în nici un fel vreo funcţie în mediul universitar. Aşa că atitudinea savanţilor de carieră a fost de la bun început declarat critică în ceea ce îi

privea pe practicieni, precum şi faţă de aplicaţiile în domeniul industrial, în general. Acest conflict de lungă durată îi scotea deci pe universitarii recunoscuţi de toată lumea, din sfera molipsitoare a intereselor industriale şi financiare. Şi ori de câte ori se isca vreo discuţie având ca temă probleme tehnologice, savanţii cei lipsiţi de porniri materialiste dezbăteau subiectul la cele mai înalte nivele.

Însă această stare de lucruri nu mai este actuală. Pentru că în prezent numai câţiva specialişti în biologie moleculară, şi tot atât de puţin numeroase institute de cercetare, încă nu s-au integrat propriu-zis în această zonă comercială. Dar, oricum, e limpede că s-au dus vremurile de demult. Cercetările în domeniul geneticii continuă şi încă într-un ritm mai susţinut decât oricând. Atâta doar că totul se face în cel mai mare secret, în grabă şi, evident, pentru profit.

În aceste condiţii propice, era aproape inevitabil ca o companie de viitor precum *Internaţional Genetic Technology,* Inc., din Palo Alto, să nu se impună în scurt timp. Tot atât de puţin surprinzător este şi faptul că în acele momente de răscruce pentru genetica mondială, rezultatele cercetărilor nu aveau să se facă publice, cu nici un preţ. La urma urmei, experimentele de la *InGen* erau făcute în taină; incidentul care va fi relatat în continuare s-a petrecut în cel mai îndepărtat ţinut al Americii Centrale şi, în plus. nici măcar douăzeci de oameni nu au fost de faţă în momentele acelea. Iar dintre aceşti martori, doar câţiva au supravieţuit întâmplărilor.

Chiar şi după ce totul a ieşit la suprafaţă, iar companiei *International Genetic Technologies* i-a fost întocmit un dosar penal pe baza articolului 11 din normele de protecţie a mediului înconjurător, la Tribunalul din San Francisco, pe data de 5 octombrie 1989, procedura în cauză a reţinut uimitor de puţin atenţia presei. Căci părea totuşi un fapt destul de puţin bătător la ochi: *InGen* era cea de-a treia mică societate americană pe profil bioenergetic care dădea

faliment în anul acela şi, cea de-a şaptea începând din 1986. Doar câteva documente juridice au fost puse la dispoziţia publicităţii, de altfel lucru firesc, devreme ce creditorul era un consorţiu de investitori japonezi, printre care se regăseau nume precum *Hamaguri* şi *Densaka,* corporaţii renumite pentru abilitatea cu care ţineau în umbră toate detaliile importante. În plus, pentru a evita declaraţiile şi implicaţiile nedorite, Daniel Ross, de la biroul de avocatură *Cowan, Swain and Ross,* care pleda pentru *InGen,* a reprezentat totodată în faţa instanţei şi investitorii japonezi. Iar raportul destul de straniu al vice-consulului american din Costa Rica a fost citit completului de judecată în spatele uşilor închise. Astfel încât nu mai pare deloc surprinzător faptul că, în decurs de o lună, conflictul de la *InGen* a fost aplanat şi muşamalizat, spre liniştea tuturor celor interesaţi.

Părţile direct implicate în acele evenimente, inclusiv distinsa pleiadă de savanţi care aveau rolul de consilieri ştiinţifici, au semnat deopotrivă un acord prin care se angajau să nu dea publicităţii amănunte, aşa că nimeni nu mai avea cum să deschidă subiectul în cauză însă cea mai mare parte din cei care fuseseră de faţă când se petrecuse incidentul de la *InGen* nu s-au numărat printre semnatari şi s-au dovedit ulterior deosebit de dornici să povestească ciudatele întâmplări care aveau să culmineze cu ultimele două zile ale lunii august 1989, ce au tulburat liniştea unei îndepărtate Insule situată undeva, la vest de ţărmul Republicii Costa Rica.

PROLOG: MUŞCĂTURA FIAREI ÎNARIPATE

Ploaia tropicală se abătea cu furie peste ţinut, răpăind neostoită în acoperişul de tablă ondulată al dispensarului, uruind pe burlanele de metal şi năpustindu-se apoi pe pământ, în torente. Roberta Carter oftă şi privi afară, pe fereastră. De acolo, din clădire, abia reuşea să desluşească

plaja sau oceanul, înveşmântate în fuioare dese de ceaţă. Locurile acelea nu păreau să fie întocmai cum se aşteptase ea atunci când sosise în micul sat de pescari, Bahía Anasco (aflat pe coasta de vest a statului Costa Rica), ca să petreacă două luni încheiate, ca medic detaşat temporar. Bobbie Carter crezuse că o să se poată bucura de soare şi de odihnă binemeritată, după doi ani istovitori de stagiatură la secţia de urgenţe a spitalului *Michael Reese* din Chicago.

Se afla deja de trei săptămâni la Bahía Anasco: Şi în fiecare zi plouase cumplit.

În rest, totul părea minunat. Îi plăcea nespus sătucul acela rupt de lume şi o încânta prietenia cu care o întâmpinau băştinaşii. În plus, Costa Rica era într-adevăr printre primele douăzeci de ţări ale lumii în ceea ce privea buna funcţionare a sistemului medical şi chiar şi în acel colţ îndepărtat, dispensarul era perfect întreţinut de personalul de serviciu şi aprovizionat cu tot ce era necesar. Asistentul ei, Manuel Aragon; era un tip inteligent şi foarte bine pregătit din punct de vedere profesional. Aşa că Bobbie avea ocazia să practice medicina în aceleaşi condiţii care i se oferiseră şi la Chicago.

Dar ploaia aceea?! Of, ploaia aceea monotonă, nesfârşită?!

Din cabinetul de consultaţii, de alături, Manuel îşi iţi deodată capul pe uşa încăperii unde stătea ea.

— Ia ascultă şi tu, o atenţionă el.

— Crede-mă pe cuvânt, aud şi singură, îl cam repezi Bobbie.

— Nu, nu ploaia. Ascultă cu atenţie!

Şi atunci percepu şi ea un zgomot înăbuşit de ropote nestăvilite. Da, da, se auzea într-adevăr un păcănit ce părea că sporeşte tot mai mult şi se apropie până ce, se desluşi clar: era zumzetul ritmic al unui elicopter.

Doar nu pot să zboare pe o vreme ca asta?! se gândi ea, uluită.

Însă sunetul acela familiar crescu în intensitate până când silueta aeronavei se desprinse cu totul din vălul de

ceaţă, care acoperea oceanul, se roti în văzduh, apoi se întoarse pe dată. Bobbie îl zări după aceea legănându-se câteva clipe prin aer, deasupra apei, chiar în apropierea bărcilor de pescuit. În sfârşit, încetini deasupra docului de lemn şubred şi o luă iarăşi către plajă.

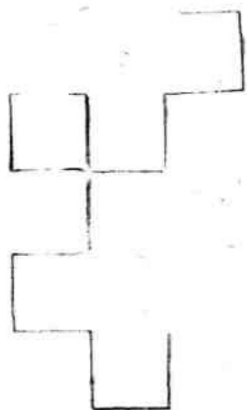
După toate aparenţele, căuta un loc de aterizare.

Era un elicopter încăpător, masiv, Sikorsky, pe al cărui fuselaj se vedea o dungă albastră, ce scotea în evidenţă inscripţia:*InGen Construction.* Era numele unei companii de construcţii civile, care se părea că intenţiona să amenajeze o nouă staţiune turistică, undeva, pe o insulă îndepărtată de ţărm. Respectivul obiectiv se zvonea că ar fi fost nemaivăzut de ciudat şi foarte complicat. O mulţime de localnici erau deja angajaţi acolo, căci respectiva construcţie începuse de mai bine de doi ani. Bobbie parcă îşi imagina cam despre ce anume putea fi vorba: neîndoielnic era una dintre acele uriaşe staţiuni balneo-climaterice tipic americane, cu bazine de înot spaţioase şi terenuri de tenis cât vedeai cu ochii, unde clienţii se puteau distra după voia inimii şi beau daiquiri cât pofteau, fără să mai aibă pe moment nici un fel de legătură cu restul ţării.

Doctoriţa se întrebă însă ce anume ar fi putut apărea atât de urgent pe insula aceea, de se încumetase echipajul să o pornească la drum pe un asemenea potop. Prin hubloul cabinei, zări cum se contura silueta pilotului, în vreme ce aeronava se lăsa uşor pe nisipul ud al plajei. Câţiva bărbaţi în uniforme săriră de îndată din elicopter şi dădură în lături uşile mobile. Bobbie Carter mai auzi apoi câteva chemări în spaniolă, iar Manuel îi făcu semn cu cotul.

Noii sosiţi strigau după un doctor.

PRIMA ITERAŢIE

"În prima parte a curbei fractale, se găsesc câteva indicii relevate de substratul structurii matematice. "

IAN MALCOM

Doi oameni de culoare, membri ai echipajului, aduseră spre ea un trup inert, în vreme ce un alb se răstea de zor, dându-le ordine. Acesta din urmă purta un impermeabil galben. Şuviţe de păr roşcat se iţeau de sub cozorocul şepcii sale de baseball, cu blazonul echipei Mets.

— Nu-i nici un doctor pe-aici? strigă el către Bobbie, în vreme ce aceasta alerga spre ei.

— Eu sunt doctorul Carter, îi răspunse.

Ploaia se năpustea cu mânie, răpăind fără oprire peste capul şi umerii femeii. Roşcovanul o privi încruntat. Roberta Carter era îmbrăcată în pantaloni scurţi şi purta o bonetă pe creştet. Peste umăr îşi aruncase stetoscopul, aproape ruginit din pricina aerului sărat.

— Ed Regis, se recomandă noul venit. Am adus cu noi un om grav bolnav, doamnă doctor.

— Păi, atunci mai bine l-aţi duce la San José, spuse ea.

San José era capitala acelui ţinut şi se afla doar la douăzeci de minute de zbor de acolo.

— L-am fi dus noi, dar nu putem survola munţii pe vremea asta. Aşa că trebuie să-l îngrijiţi dumneavoastră, aici.

Bobbie se alătură celor care îl duceau pe rănit în incinta clinicii. Era doar un băieţandru, nu avea mai mult de optsprezece ani. Ridicând cu grijă cămaşa îmbibată de sânge a suferindului, doctoriţa observă o tăietură cumplită pe umărul acestuia şi o alta pe picior.

— Dar ce s-a întâmplat cu el?

— Accident de muncă, strigă Ed. A căzut. O cupă de excavator a trecut chiar peste el.

Rănitul era palid, tremura din toate încheieturile şi îşi pierduse cunoştinţa.

Manuel îi întâmpină lângă uşa cea verde de la intrarea clinicii, făcându-le semn cu mâna. Noii veniţi îl transportară pe suferind într-acolo şi îl aşezară apoi pe masa din mijlocul cabinetului de consultaţii. Manuel începu să pregătească o injecţie intravenoasă, iar Bobbie aprinse lampa de control şi se aplecă peste trupul inert, să examineze rănile. Şi îşi dădu seama pe dată că nu arătau deloc îmbucurător. În mod aproape sigur, adolescentul era sortit morţii.

O tăietură adâncă, supurând întruna, se întindea de la umărul bolnavului şi până la piept. La capăt, carnea părea sfâşiată crunt. Iar clavicula era sfărâmată. Oasele albicioase se vedeau distinct. A doua tăietură străpunsese muşchiul masiv al coapsei, îndeajuns de adânc ca să se poată vedea cu ochiul liber cum pulsa artera femurală dezvelită. Prima impresie a doctoriţei a fost că nu erau doar simple despicături, ci pur şi simplu urme de sfâşiere.

— Povesteşte-mi cum de a căpătat minunile astea, insistă ea.

— Eu n-am văzut, răspunse Ed. Dar ceilalţi spun că au fost de faţă când cupa excavatorului l-a târât.

— Te întreb pentru că par mai degrabă nişte muşcături cumplite, zise Bobbie Carter cercetând cu atenţie rănile.

Ca majoritatea medicilor care lucraseră la spitalele de urgenţe. Îşi aducea aminte în amănunţime de mai toate cazurile cu care avusese de a face, chiar după ani de zile. De două ori până atunci văzuse oameni muşcaţi de animale feroce. Primul fusese un băieţel de numai doi ani, pe care îl atacase un câine rottweiler. Cel de-al doilea fusese un

beţiv, asistentul unui dresor de la circ, pe care îl încolţise un tigru bengal. Şi amândouă muşcăturile semănau. Iar în cazul băiatului adus de pe insulă părea fără doar şi poate că acesta fusese victima unui animal.

— Muşcat?!, se miră Ed. Nu, nu, nici vorbă. Crede-mă, a fost târât de o cupă de excavator.

Ed îşi umezi buzele arse în timp ce spuse toate acestea. Nu era deloc în apele lui, ca şi cum ar fi avut conştiinţa încărcată cu vreo faptă necugetată. Doctoriţa se întrebă curioasă ce anume o fi avut de ascuns. Dacă pe şantierul acela angajaseră băştinaşi necalificaţi pentru meseriile respective, probabil că aveau parte de astfel de accidente mai tot timpul.

— Să îi dezinfectez rănile? o întrebă Manuel.

— Da, încuviinţă Bobbie. Dar după ce îl imobilizezi.

Se aplecă mai mult deasupra băiatului, examinând tăieturile în profunzime, cu vârfurile degetelor. Dacă ar fi trecut peste el cupa excavatorului, în despicăturile acelea ar fi intrat o grămadă de ţărână. Atâta doar că acolo nu se vedea nici urmă de ţărână, ci doar o spumă vâscoasă, lipicioasă. Iar carnea aceea spintecată avea un miros ciudat, de putreziciune. O miasmă de mortăciune şi descompunere. Doctoriţa Bobbie Carter nu mai întâlnise niciodată un astfel de miros straniu.

— Şi cam cât timp e de când s-a petrecut asta?

— Vreo oră.

Femeia observă din nou cât de nervos era Ed Regis. Părea un tip cu temperament coleric, nervos. Şi nici nu prea arăta a supraveghetor de şantier. Ci mai degrabă a funcţionar de birou. În mod clar, era depăşit de acele împrejurări deosebite.

Bobbie Carter îşi întoarse iarăşi privirea către băiatul rănit. Nu credea mai deloc că ceea ce vedea ea atunci erau leziuni produse de vreo maşinărie. Şi nici nu prezentau şanse de a fi vindecate ca atare. Nu exista acolo nici un grăunte de pământ măcar şi nici un fel de simptom de strivire, Traumele mecanice — de orice fel ar fi fost ele — produse de maşină sau în vreun accident de fabrică,

aproape întotdeauna vădeau semnalmente de zdrobire? Însă acolo nici urmă de aşa ceva în schimb, pielea suferindului era zdrenţuită, sfâşiată de-a lungul umărului şi a coapsei.

Adevărul era că părea pur şi simplu muşcat groaznic de cine ştie ce animal. Pe de altă parte, pe tot restul corpului nu se observa nici o altă zgârietură măcar, lucru foarte curios în cazul în care fusese într-adevăr atacat de vreo fiară. Doctoriţa se uită din nou la capul băiatului, la braţele lui, la mâini...

Da, *la mâini?!*...

Când dădu cu ochii de palmele băiatului, simţi un fior rece pe şira spinării. Amândouă mâinile acestuia erau pline de tăieturi scurte, iar pe încheieturi şi antebraţe se zăreau clar vânătăi. Bobbie lucrase destulă vreme la Chicago, ca să ştie al naibii de bine ce însemna asta.

— În regulă, spuse ea. Aşteptaţi afară.

— De ce? se nelinişti Ed.

În mod vizibil, nu îi plăcea defel ceea ce auzise.

— Vrei să îl ajut cumva sau nu?! se înfurie femeia şi, împingându-l de la spate, îi trânti uşa în nas.

Nu prea pricepea ea ce se petrecea acolo, dar oricum nu îi surâdea deloc. Manuel părea că şovăie.

— Să îl dezinfectez mai departe? întrebă el încurcat.

— Da, răspunse doctoriţa.

Luă micul ei aparat de fotografiat Olympus şi făcu de îndată câteva fotografii ale rănilor, din diverse unghiuri, ca să le prindă cât mai bine în imagine.

Parcă ar fi într-adevăr muşcături, gândea ea.

Deodată băiatul gemu, iar doctoriţa lăsă aparatul de fotografiat deoparte şi se apleca deasupra lui. Buzele suferindului se mişcară, lăsând să se întrevadă limba îngrozitor de umflată,

— *Raptor*[1], bâigui el. *Lo sa raptor* [2]...

Auzind acestea, Manuel încremeni de spaimă câteva

---

[1] raptor — pasăre de pradă, prădător (din latină — raptor, prădător; în franceză — raptus).

[2] A fost un prădător (span.)

clipe, apoi se dădu îndărăt câţiva paşi, tremurând.

— Dar ce-a vrut să spună? se interesă Bobbie.

Manuel clătină din cap, speriat.

— Nu ştiu, doamnă doctor. "Lo sa raptor' — *no es español*[3]...

— Nu? se miră ea, căci i se păruse că sună spanioleşte. Oricum, tu dezinfectează-i mai departe rănile.

— Nu, doamnă doctor, se împotrivi asistentul, strâmbând din nas. Miroase rău.

Şi îşi făcu cruce.

Bobbie se uită din nou la spuma aceea lipicioasă mânjită peste tăieturi. Luă puţină pe vârful degetelor şi o frământă. Parcă ar fi fost salivă...

Buzele rănitului se mişcară din nou, cu greutate.

— Raptor, îngăimă el.

Cu voce înfricoşată, Manuel şopti:

— L-a muşcat.

— Ce l-a muşcat? sări doctoriţa.

— Prădătorul.

— Ce-i acela un prădător?

— *Hupia.*

Roberta Carter se încruntă. Cei din Costa Rica nu erau exagerat de superstiţioşi, dar auzise de *hupia* de mai multe ori, de la săteni. Şi ei numeau astfel de fiinţe fantastice, un soi de stafii ce bântuiau prin noapte, vampiri însetaţi de sânge şi fără de chip, care răpeau de obicei copiii. După poveştile din bătrâni, *hupia* trăiseră în vremurile de demult prin partea muntoasă a ţării, dar acum populau insulele de pe lângă ţărm.

Manuel se depărtă de trupul muribundului, făcându-şi cruce şi murmurând întruna:

— Nu-i deloc normal, mirosul ăsta. Este miasmă de *hupia.*

Bobbie tocmai voia să îi ordone să se apuce de treabă, când rănitul deschise ochii şi se ridică în capul oaselor. Manuel ţipă îngrozit. Băiatul bolborosea şi îşi sucea capul în toate părţile, rotindu-şi ochii larg deschişi, până ce dintr-

---

[3] Nu a vorbit în spaniolă (span.)

odată începu să vomeze numai sânge. Apoi intră imediat în convulsii, trupul i se zbătea nestăvilit, iar doctoriţa se repezi să îl sprijine, însă el se cutremură atât de tare, încât căzu grămadă pe podele. Prinse iarăşi să verse. Peste tot erau numai băltoace de sânge. Ed deschise uşa, îngrijorat:

— Da' ce mama dracului se-ntâmplă aici?

Apoi zări petele de pe podea şi se întoarse, ducând mâna la gură, îngreţoşat. Bobbie tocmai se căznea să descleşteze fălcile băiatului cu o baghetă, chiar dacă acum ştia sigur că totul era în zadar. Scuturat de un ultim spasm, muribundul se destinse apoi dintr-odată şi rămase nemişcat.

Se aplecă din nou asupra rănitului, ca să îi facă respiraţie artificială, dar Manuel o înşfăcă zdravăn de umăr şi o trase cu putere înapoi.

— Nu, o avertiză el. *Hupia* poate să treacă din el în tine.

— Manuel, pentru numele lui Dumnezeu...

— *Nu,* scrâşni el, privind-o încrâncenat. Nici vorbă. Tu nu poţi pricepe lucrurile astea.

Bobbie se uită la cadavrul de pe jos şi îşi dădu seama că oricum nu mai putea face nimic. Nu mai avea cum să îl învie. Manuel îi strigă pe cei de afară, iar ei intrară în cameră şi luară corpul inert. Apăru şi Ed, care îşi ştergea întruna gura cu dosul palmei, murmurând:

— N-am nici o îndoială că aţi făcut tot ce v-a stat în puteri.

Apoi doctoriţa îi zări pe străini întorcându-se cu mortul către elicopter şi într-un sfârşit, dispărând în zare, într-un duruit asurzitor.

— Mai bine aşa, bâigui Manuel.

Femeia nu îşi putea şterge din minte imaginea mâinilor sfâşiate ale băiatului. Fuseseră tăiate şi lovite grozav, ca în orice caz tipic de apărare. Era absolut sigură că nu murise în accident de construcţii. Fusese atacat şi ridicase braţele să se ferească de agresor.

— Cam pe unde se află insula asta, de unde-au venit ei? se interesă.

— Undeva, pe întinsul oceanului. La vreo sută optzeci —

două sute de kilometri de mal.

— Destul de departe pentru o staţiune balneoclimaterică, îşi dădu ea cu părerea.

Manuel privi îndelung în urma elicopterului.

— Sper să nu se mai întoarcă niciodată.

Asta e, îşi spuse Roberta Carter, măcar am fotografiile. Însă când se întoarse spre masa de operaţie, observă că aparatul ei de fotografiat dispăruse ca prin farmec.

În acea seară, târziu, ploaia se opri. Singură, în camera ei din clădirea aflată în spatele clinicii, Bobbie frunzărea micul dicţionar jerpelit, de limbă spaniolă. Băiatul pronunţase cuvântul "raptor", şi, în ciuda spuselor lui Manuel, ea bănuia că este un cuvânt spaniol. În orice caz, îl găsi în dicţionarul de buzunar. Şi însemna "răpitor" sau "prădător".

Ceea ce o puse pe gânduri. Căci sensul cuvântului era suspect de apropiat de ce numeau localnicii "hupia". Bineînţeles că ea nu credea defel în astfel de superstiţii. Şi, în mod cert, nici o stafie sau ce o fi fost, nu ar fi sfâşiat în halul acela mâinile băiatului. Oare ce anume încercase bietul copil să îi tot zică?

Din încăperea alăturată se, auziră ţipete de durere. Pentru una dintre sătencele căreia îi sosise sorocul să nască, începuseră chinurile. Elena Morales, moaşa de prin partea locului o aştepta pe doctoriţă. Bobbie intră în dispensar şi îi făcu semn moaşei să iasă puţin până afară.

— Elena!

— *Si,* doamnă doctor.

— Ştii ce înseamnă *raptor?*

Elena era o femeie de vreo şaizeci de ani, căruntă, robustă, trecută prin viaţă şi isteaţă, pe care nu păreau să o sperie prea multe lucruri. Însă auzind acestea, în noaptea adâncă şi înstelată, se încruntă a teamă şi repetă:

— Raptor?

— Da. Cunoşti cuvântul ăsta?

— Şi, încuviinţă Elena. Înseamnă... o făptură care vine pe întuneric şi ia cu ea un copil.

— E un fel de hoţ de copii? insistă doctoriţa.

— Da.

— Un *hupia?*

Dintr-odată, cealaltă păru că se schimbă la faţă.

— Nu rostiţi cuvântul ăsta, doamnă doctor.

— De ce nu?

— Nu vorbiţi de *hupia* acum, stărui Elena cu hotărâre, arătând cu capul în direcţia de unde se auzeau ţipetele femeii care năştea. Nu-i înţelept să ziceţi cuvântul acesta acum.

— Dar spune-mi doar: un prădător îşi muşcă şi îşi sfâşie victimele?

— Să muşte şi să sfâşie?! rămase Elena cu gura căscată. Nu, doamnă doctor. Nici vorbă de aşa ceva. *Prădătorul* este cel care fură doar nou-născuţi.

Părea foarte îngrijorată de cele ce discutau şi era nerăbdătoare să pună capăt conversaţiei. Aşa că o porni înapoi, către dispensar.

— O să vă chem când este pregătită femeia, doamnă doctor. Cred că oricum, peste vreo oră, două.

Bobbie privi către stelele aurite şi ascultă foşnetul liniştitor al valurilor ce mângâiau ţărmurile. Prin întuneric, desluşi totuşi umbrele prelungi ale bărcilor de pescuit ancorate la cheu. Totul părea atât de tăcut, de împăcat, încât se simţi stânjenită că tocmai adusese vorba despre vampiri şi copii furaţi.

Se întoarse în camera ei, aducându-şi iar aminte că Manuel îşi susţinuse părerea, iar cuvântul acela nu era spaniol. Stârnită de curiozitate, Roberta Carter se uită în micul dicţionar englez pe care îl adusese cu ea şi, spre marea ei surpriză, găsi şi acolo cuvântul: *raptor* — substantiv (derivat din cuvântul *raptor* — răpitor; în franceză — raptus) — *pasăre de pradă.*

APROAPE CA ÎN PARADIS

Mike Bowman fluiera vesel în timp ce conducea maşina (Land Rover) pe şoseaua ce străbătea Rezervaţia Biologică

Cabo Blanco, situată în vestul statului Costa Rica. Era o dimineaţă frumoasă de iulie, iar drumul ce se aşternea înainte părea că trece printr-un ţinut fabulos, căci şerpuia pe după un pinten de munte, dându-le prilejul să admire de la înălţime jungla misterioasă şi oceanul Pacific. După câte anunţau ghidurile turistice, Cabo Blanco era tărâmul aproape necunoscut de om, un loc de început de lume. Ajungând aici, Bowman avu impresia că, în sfârşit, avea să aibă şi el parte de o vacanţă pe cinste.

Era un tip de treizeci şi şase de ani, lucra într-o centrală industrială de stat din Dallas şi venise în Costa Rica împreună cu soţia şi fiica lui, pentru a petrece două săptămâni de concediu tihnit. Excursia în sine, fusese de fapt ideea nevestei lui. Săptămâni de-a rândul Ellen îl pisălogise îngrozitor cu tot soiul de poveşti despre minunatele parcuri naturale din Costa Rica. Şi, bineînţeles, întotdeauna adăuga cât de grozav ar fi fost să le poată vizita şi Tina. După care, când ajunseseră aici, se dovedise că Ellen stabilise de fapt o consultaţie la un chirurg estetician din San José. Pentru prima dată de când acceptase capriciile ei, Mike Bowman fusese înştiinţat despre cât de reuşite şi ieftine erau operaţiile estetice în Costa Rica, şi asta încă la toate clinicile luxoase, particulare, din San José.

Fireşte, se certaseră cumplit. El simţise că Ellen îl minţea cu neruşinare, ceea ce era foarte adevărat. Aşa că pusese piciorul în prag şi îi tăiase cheful de orice operaţie estetică. Oricum, era de-a dreptul ridicol! Ellen nu avea decât treizeci de ani şi era o femeie frumoasă. Păi, fir-ar să fie, nu erau nici zece ani de când fusese aleasă Regina Viitoarelor Gospodine, la balul din ultimul an de şcoală, la Rice. Însă Ellen prea că devine din ce în ce mai nesigură şi mai îngrijorată. Iar în anii din urmă, cea mai mare problemă a ei se dovedea a fi îmbătrânirea.

Şi de aici porneau toate năstruşniciile care îi treceau prin tărtăcuţă.

Maşina intră într-o băltoacă, împroşcând cu noroi în toate părţile.

— Mike, eşti sigur că ăsta-i drumul?, întrebă Ellen. N-am mai dat cu ochii de nici un om pe-aci, de vreo câteva ore.

— Acum un sfert de oră era în spatele nostru o maşină, îi aminti el. Una albastră, mai ştii?

— Dacă o luam pe celălalt drum...

— Iubito, doar tu cât ţinut morţiş să te duc pe o plajă pustie şi exact într-acolo te şi îndrepţi în momentul ăsta.

Ea clătină din cap, neîncrezătoare.

— Sper că ai dreptate.

— Da, tati, şi eu sper că ai dreptate, se băgă in vorbă Christina, fetiţa lor, care şedea pe bancheta din spate.

Împlinise deja şase ani.

— Crede-mă, pe cuvânt.

Câteva minute, conduse mai departe, tăcut.

— Dar e chiar frumos, aşa-i?, întrebă el în cele din urmă. Ia uitaţi-vă în jur. E minunat.

— Mda, făcu Tina.

Ellen scoase din poşetă o pudrieră şi se uită în oglinjoară, trecând puful catifelat pe sub ochi. Oftă adânc, apoi puse pudriera la loc.

Drumul părea că începe să coboare, iar Mike Bowman îşi concentră toată atenţia asupra volanului. Deodată, o siluetă micuţă, întunecată, traversă în goană, drept prin faţa lor.

— Ia uite! Ia uite!, ţipă Tina, încântată.

Dar animalul se mistuise în junglă.

— Ce-o fi fost?, întrebă Ellen Vreo maimuţă?

— Poate vreo maimuţă zburătoare, îşi dădu Bowman cu părerea.

— S-o trec pe listă? interveni Tina, luând un creion.

Ţinea un carneţel în care notase toate animalele văzute în excursie, ca să scrie o compunere pentru orele de curs.

— Nu ştiu, îi răspunse taică-său, încurcat.

Tina se uită repede în atlasul ei cu poze.

— Nu, eu una nu cred c-a fost maimuţă zburătoare. Mai degrabă o altă specie de maimuţă urlătoare.

Dăduseră peste mai multe exemplare dintr-acelea, în excursie.

— Hei, ia auziţi aici, rosti iarăşi, mai înseninată. După câte scrie aici, "plăjile de la Cabo Blanco sunt populate cu numeroase animale sălbatice, inclusiv maimuţe urlătoare, maimuţe cu faţa albă, leneşi cu trei degete şi coatimundis. " Crezi că o să întâlnim şi noi vreun leneş cu trei degete, tati?

— Mai mult ca sigur.

— Zău?!

— Păi, nu trebuie decât să te uiţi în oglindă.

— Ei, tată, ce să-ţi spun, ce poantă bună?!, se îmbufnă fata.

Drumul cobora mai departe prin junglă, spre ocean.

Mike Bowman se simţea ca un adevărat erou când reuşi, într-un târziu, să ajungă pe plajă, care era mai degrabă un golf de două mile lungime, în formă de semilună, acoperit de nisip alb, fin, şi complet pustiu. Parcă maşina la umbra unor palmieri ce mărgineau plaja şi scoase din portbagaj coşuleţele cu mâncare. Ellen îşi puse costumul de baie şi începu să se tânguie:

— Pe cuvântul meu de onoare, habar n-am ce să mai fac ca să dau jos osânza asta de pe mine.

— Iubito, arăţi nemaipomenit, crede-mă.

Adevărul era că i se părea chiar prea slabă, dar învăţase pe pielea lui că nu trebuia cu nici un chip să sufle o vorbă despre asta.

Tina o luase deja la goană pe ţărm.

— Nu uita că trebuie să te dai cu cremă de plajă, strigă Ellen în urma ei.

— Mai târziu, răspunse Tina peste umăr, fără să se oprească. Mă duc să văd dacă nu găsesc vreun leneş cu trei degete pe-aici.

Ellen Bowman privi împrejur, mai întâi de-a lungul întinderii de nisip, apoi către desiş.

— Iubito, pe-aici nimic nu mişcă, pe cel puţin câţiva kilometri.

— Da' nu-s nici şerpi?

— Pentru numele lui Dumnezeu!, făcu el. Cine a mai auzit să fie şerpi pe plajă?

— Păi, ar putea să...

— Iubito, o opri el cu hotărâre. Uite ce-i, şerpii au sânge rece. Sunt reptile. Nu îşi pot regla nicicum temperatura corpului. Iar nisipul ăsta e încins la peste patruj'de grade. Dacă ar nimeri vreun şarpe în el, s-ar coace ca în cuptor. Crede-mă pe cuvânt. Nu e nici urmă de şarpe pe plajă.

Se uită după fiica lor, care alerga de rupea pământul, încât abia se mai vedea ca o pată întunecată.

— Las-o să se ducă unde vrea. Să se distreze cât pofteşte.

O prinse tandru pe soţia lui cu mâna pe după mijloc.

Tina fugi până ce istovi cu totul, iar atunci se aruncă în nisip şi se rostogoli plină de încântare până la apa caldă, liniştită. Oceanul părea o imensă oglindă. Şezu astfel câtăva vreme, ţinându-şi răsuflarea, după care aruncă o privire spre părinţii ei, să vadă cât de departe ajunsese.

Maică-sa îi făcea semn cu mâna, să se întoarcă. Tina flutură şi ea palma mică, cu voioşie, prefăcându-se însă că nu pricepe ce i se cere. De fapt, nu voia cu nici un chip să se ungă cu crema aceea de plajă. Şi nici nu avea chef să se ducă într-acolo, ca să o audă pe maică-sa discutând despre cure de slăbire. Tot ce îşi dorea atunci era să rămână unde era şi, eventual, să dea peste vreun leneş.

Tina văzuse un astfel de animal cu două zile în urmă, la grădina zoologică din San José. Parcă ar fi fost o păpuşă Muppetts, care nu ar fi făcut rău nici unei muşte. În orice caz, era clar că nu se putea mişca prea repede. Ea una l-ar fi întrecut numaidecât.

O auzi însă iarăşi pe mama ei strigând-o, aşa că se hotărî să iasă din bătaia soarelui şi din apă, şi să se retragă la umbra copacilor. În partea aceea a plăjii, crengile palmierilor atârnau mult peste rădăcinile cioturoase şi încâlcite ale mangrovelor, care zădărniceau orice încercare de a pătrunde în junglă. Tina se aşeză pe nisip şi prinse să lovească plictisită cu piciorul frunzele uscate. Observă o mulţime de urme de păsări. Costa Rica era renumită pentru

mulţimea şi varietatea păsărilor întâlnite acolo. În ghidurile turistice scria că în acel ţinut se aflau de trei ori mai multe păsări decât în toată America şi Canada la un loc.

Unele dintre urmele păsărilor tripalmate erau mărunte şi atât de slab întipărite în nisip, încât aproape că nu se vedeau. Altele însă erau late şi bine înfipte în praful albicios. Tina tocmai se uita într-o doară la mulţimea de urme, când deodată auzi un ciripit, apoi un foşnet în desişul de mangrove.

Oare leneşii ciripesc şi ei? Nu prea îi venea să creadă, dar nu avea cum să ştie prea sigur. Sunetul acela probabil că îl iscase vreo pasăre de apă. Aşteptă în linişte, fără să se mişte, apoi auzi din nou foşnetul şi, în sfârşit, observă ce anume îl provocase. La câţiva metri de ea, o şopârlă ieşi dintre rădăcinile de mangrove şi o privi ţintă.

Tina îşi ţinu răsuflarea. Încă un animal pe lista ei! Şopârla şedea pe picioarele din spate, bălăbănindu-şi coada groasă şi uitându-se curioasă la fată. În poziţia aceea, părea înaltă de aproape o jumătate de metru şi era de culoare verde-închis, cu dungi maronii de-a lungul spinării. Picioruşele din faţă, subţiri, se terminau cu gheruţe tipice de şopârlă, care se mişcau necontenit în aer. În timp ce o privea pe fetiţă, animalul îşi sucea capul într-o parte şi într-alta.

Tina îşi spuse că era chiar drăgălaşă. Părea un soi de salamandră uriaşă. Ridică şi ea mâna şi mişcă degetele prin aer.

Dar şopârla nu se sperie. Veni spre fată, mergând doar pe picioarele din spate. Nu era cu mult mai mare decât un pui de găină şi, întocmai ca un pui, îşi clătina capul în timp ce se deplasa. Tina se gândi că ar fi putut avea un minunat tovarăş de joacă.

Băgă de seamă că şopârla lăsa urme ca acelea de pasăre. Acum ajunsese chiar lângă ea. Fata rămase nemişcată, ca să nu o înspăimânte. Era destul de uimită că animalul se apropiase atât de mult, dar apoi îşi aminti că se afla totuşi într-o rezervaţie naturală. Toate animalele de acolo pricepuseră probabil că erau apărate. Şi poate că

şopârla aceea era chiar îmblânzită. Poate că se aştepta chiar să primească vreo bucăţică de mâncare. Dar, din păcate, fetiţa nu avea nimic la ea. Încetişor, Tina întinse mâna deschisă, să îi arate că nu are nimic de mâncare.

Şopârla rămase locului, se uită la ea când dintr-o parte, când din cealaltă, apoi chirăi.

— Îmi pare rău, zise fata. Dar n-am nimic să-ţi dau...

Şi dintr-odată, fără pic de teamă, şopârla sări spre palma întinsă a fetei. Tina simţi gheruţele animalului zgâriind-o, şi se miră la culme de cât de grea era sălbăticiunea. Pur şi simplu îi trase mâna până la pământ.

După care începu să se caţere cu repeziciune pe braţul fetei, către faţa ei.

***

— Nu aş fi vrut altceva decât să o pot vedea, se tângui Ellen Bowman, privind de-a lungul plajei, cu ochii mijiţi din pricina luminii crude. Atât mi-aş fi dorit. *Să o pot vedea.*

— Sunt sigur că n-a păţit nimic, o linişti Mike în timp ce scotea coşul cu mâncare pe care îl pregătiseră cei de la hotel.

Găsi înăuntru un pui fript şi deloc îmbietor şi un soi de pateuri cu carne. Oricum Ellen nu avea să guste nimic din ce era acolo.

— Nu crezi că a ieşit de pe plajă?, întrebă iarăşi soţia lui.

— Nu, iubito. Nu cred.

— Mă simt atât de *izolată* aici, oftă Ellen.

— Păi, eu aveam impresia că tocmai asta visai şi tu.

— Aşa e.

— Şi-atunci care-i necazul?

— Aş fi vrut totuşi să o văd, asta-i tot, se îmbufnă şi mai tare Ellen.

După câteva clipe, din josul plajei, briza purtă spre ei vocea Tinei. Fata ţipa cât o ţineau puterile.

PUNTARENAS

— Cred că acum se simte destul de bine, spuse doctorul Cruz, lăsând folia de plastic a cortului de oxigen pe lângă patul Tinei care dormea.

Mike Bowman stătea lângă pat, aproape de fiica lui. Se gândea că probabil doctorul Cruz era destul de priceput. Vorbea grozav de bine englezeşte — rezultatul anilor de instruire petrecuţi la dispensarele din oraşele London şi Baltimore. Doctorul Cruz părea că e foarte îndemânatic, iar *Clinica Santa María,* din Puntarenas, era modernă, impecabil de curată şi renumită pentru personalul său calificat. Dar chiar şi aşa, Mike Bowman era foarte nervos. Nu prea avea motive de bucurie, dat fiind faptul că fiica lui se afla într-o stare foarte critică, şi erau atât de departe de casă.

Când ajunsese Mike la fetiţă, ea ţipa ca din gura de şarpe, scoasă din minţi de spaimă şi durere. Tot braţul stâng era plin de sânge şi acoperit cu o mulţime de muşcături mărunte, de mărimea unei amprente obişnuite. Peste carnea însângerată se prelingeau şuviţe dintr-un lichid lipicios, parcă ar fi fost balele unui animal.

O dusese înapoi pe plajă. Îndată braţul rănit al fetiţei începuse să se înroşească şi să se umfle. Mike nu avea să uite aşa uşor raidul nebunesc pe care îl trăise, grăbindu-se să ajungă iar în lumea civilizată, accelerând în disperare, derapând şi patinând pe noroiosul drum de întoarcere ce străbătea o mulţime de dealuri, în timp ce Christina urla înnebunită de teamă şi durere, iar mâna parcă i se dospea şi se rumenea ca o pâine uitată în cuptor. Cu mult timp înainte de a depăşi graniţele rezervaţiei naturale, umflătura aceea începuse să se întindă spre gâtul micuţei, care se sufoca tot mai des...

— Dar o să se facă bine acum?, întrebă Ellen uitându-se prin folia de plastic a cortului de oxigen.

— Aşa cred, zise doctorul Cruz. I-am mai injectat o doză de steroizi, iar acum respiră mai liniştit. Şi puteţi observa şi dumneavoastră că edema aceea de pe braţ s-a micşorat

simţitor.

— Dar cu muşcăturile acelea..., începu Mike Bowman.

— N-am identificat încă animalul respectiv, se scuză doctorul, Eu unul nici n-am mai văzut muşcături ca astea până acum. Dar vă puteţi da seama şi singur că dispar văzând cu ochii. Din fericire, mi-a venit ideea să le fotografiez, pentru a anexa pozele la referinţele pe care le voi scrie pe marginea cazului. Şi i-am spălat braţul ca să pot recolta câteva probe de salivă dintr-aceea ciudată — o eprubetă o dau aici, în spital, la analiză, cealaltă la laboratorul din San José, iar o a treia o vom conserva pentru orice eventualitate. Nu cumva aveţi vreun desen al fetiţei?

— Ba da, se repezi Mike.

Îi întinse doctorului schiţa pe care o desenase Tina, pentru a o prezenta autorităţilor în drept, care o întrebaseră despre animalul cu pricina.

— Şi asta-i lighioana care a muşcat-o?, se miră doctorul Cruz, uitându-se cu atenţie la desen.

— Da, răspunse Mike Bowman. Zicea că era o şopârlă verde, de mărimea unui pui sau a unei ciori.

— N-am ştiinţă despre un asemenea soi de şopârlă, mărturisi doctorul. Dar văd că a desenat-o stând pe picioarele din spate...

— Aşa-i, încuviinţă Mike Bowman. Chiar a spus clar că şedea pe picioarele din spate.

— Doctorul Cruz se încruntă. Rămase câteva clipe tăcut, cu privirea aţintită asupra schiţei,

— Nu sunt specialist în aşa ceva. Însă l-am rugat pe doctorul Guitierrez să ne facă o vizită aici. Este cercetător principal la *Reserva Biologica de Carara,* care se află dincolo de golf. Poate că el o să reuşească să recunoască animalul ăsta.

— Dar nu e nimeni de la Cabo Blanco, cu care să discutăm?, se interesă Mike Bowman. Doar acolo a fost fata rănită.

— Din nefericire, nu, răspunse doctorul Cruz. La Cabo Blanco nu există un personal angajat permanent şi nici un

biolog n-a mai lucrat acolo de câtăva vreme. Probabil că dumneavoastră aţi fost primii care v-aţi aventurat pe plaja aceea după cine ştie câte luni. Dar sunt sigur că o să vă convingeţi că. doctorul Guitirrez este foarte bine pregătit în domeniu.

Marty Guitierrez era un tip bărbos, îmbrăcat în pantaloni scurţi, kaki, şi bluză la fel. Surpriza cea mare a fost că şi el era tot american. Şi când i-a fost prezentat familiei Bowman, li se adresă cu un plăcut şi molcom accent sudist:

— Bună ziua, doamnă Bowman. Bună ziua, domnule Bowman... Sunt încântat să vă cunosc.

După care le explică pe îndelete că venise de la Yale, ca biolog practician şi lucrase în Costa Rica în ultimii cinci ani. Marty Guitierrez îi făcu Tinei un consult complet; îi ridică uşurel braţul, îi cercetă în amănunţime fiecare muşcătură, folosindu-se de o mică lanternă, apoi le măsură cu o ruletă de buzunar. După câtăva vreme, Guitierrez se îndepărtă de fetiţă, clătinând tăcut, din cap, de parcă ar fi înţeles ceva numai pentru el. După aceea cercetă fotografiile umflăturilor, întrebă câte ceva despre analizele salivei, dar doctorul Cruz îi răspunse că se aflau încă la laborator.

Într-un târziu, biologul se întoarse către Mike Bowman şi soţia lui, care aşteptau nerăbdători.

— Cred că Tina se va face bine. Numai că aş dori să mă lămuresc în privinţa unor mici detalii, zise cercetătorul luând notiţe. Fiica d-voastră spune că a fost muşcată de o şopârlă verde, de aproximativ treizeci de centimetri înălţime şi care a ieşit(mergând pe picioarele din spate) dintr-un desiş de mangrove?

— Chiar aşa.

— Şi şopârla asta a scos vreun sunet, vreun ţipăt, ceva?

— Tina povesteşte că ar fi chirăit cumva sau ai fi chiţăit...

— Ca un şoarece?

— Da.

— Ei bine, în cazul ăsta ştiu despre ce anume este vorba, conchise Guiterrez.

Le explică apoi că, dintre şase mii de specii de şopârle câte există pe lume, numai douăsprezece se pot deplasa doar pe picioarele dindărăt. Iar dintre acestea, numai patru specii se puteau întâlni în America Latină. Şi, luând în considerare culoarea aceleia care o atacase pe Christina Bowman, respectiva şopârlă nu putea face parte decât dintre acele patru rare specii.

— Aşa că sunt sigur că era o *Basiliscus amoratus,* adică basilisc vărgat, care se găseşte în Costa Rica şi Honduras. Când stau pe picioarele din spate, reptilele de soiul ăsta pot atinge în jur de treizeci de centimetri.

— Şi sunt veninoase?

— Nu, doamnă Bowman. Nici vorbă.

Guitierrez le spuse că umflarea braţului Tinei nu era decât urmare a unei alergii.

— După câte se scrie prin statistici, cam paisprezece la sută din oameni sunt deosebit de alergici la reptile, iar fiica dumneavoastră pare a fi la fel.

— Dar ţipa îngrozitor, se plângea de dureri cumplite!

— Probabil că aşa şi era, conveni Guiterrez. Saliva reptilelor conţine serotonin, substanţă care produce dureri grozave.

Se întoarse către doctorul Cruz.

— Când aţi tratat-o cu antihistamine i s-a micşorat pulsul?

— Da, răspunsul Cruz. Aproape pe loc.

— Da, e clar, din pricina serotoninului. Nici o îndoială.

Însă Ellen Bowman rămăsese îngrijorată.

— Bine. bine, dar de ce să o muşte o şopârlă aşa din senin?

— Muşcăturile de şopârle sunt destul de des întâlnite, zise Guitierrez. Îngrijitorii de animale se aleg cu aşa ceva mai tot timpul. Ba chiar într-una din zilele trecute am auzit că o şopârlă a muşcat un nou-născut care şedea în pătuţ. S-a întâmplat pe undeva, prin Amaloya, cam la şaizeci de mile distanţă de unde aţi fost dumneavoastră. Aşa că,

vedeţi, nu e singurul caz. Deşi nu prea înţeleg de ce fiica dumneavoastră a fost atât de crunt rănită. Ce făcea ea în clipele acelea?

— Nimic. Spune că stătea liniştită, pentru că nu voia să sperie lighioana aia.

— Stătea liniştită…, repetă biologul ca pentru el.

Se încruntă, îngândurat, şi clătină din cap, fără să se dumirească.

— Ei bine… în situaţia asta nu prea cred că ne putem da seama ce s-a petrecut acolo de fapt. Animalele sălbatice au un comportament imprevizibil.

— Dar ce ziceţi despre saliva aceea ca o spumă de pe braţul ei? se repezi Ellen. Mă tot gândesc că rabia…

— A, nu, nu…, se împotrivi doctorul Guiterrez. Reptilele nu sunt purtătoare de rabie, doamnă Bowman. Fiica dumneavoastră a avut de suferit de pe urma unei reacţii alergice la muşcătura şopârlei-basilisc. Nu poate fi nimic mai grav, liniştiţi-vă.

Atunci Mike Bowman îi arătă schiţa Tinei. Guiterrez încuviinţă din cap.

— Îmi dau seama după desenul ăsta că e vorba de o şopârlă-basilisc, declară el. Bineînţeles, cu câteva mici corecturi de rigoare. Gâtul este mult mai lung decât în realitate, iar picioarele din faţă le-a desenat doar cu trei degete în loc de cinci. Coada este prea groasă şi prea ridicată. Dar în rest, este aproape întocmai genul de reptilă despre care v-am povestit până acum.

— Dar Tina a spus clar că dihania asta avea gâtul lung, insistă Ellen Bowman. Şi a mai spus, tot cu gura ei, că avea trei degete la picioare.

— Iar Tina are spirit de observaţie, întări soţul femeii.

— Sunt sigur de asta, zâmbi Guitierrez. Dar îmi susţin afirmaţia în continuare. Fiica dumneavoastră a fost muşcată de un *basilisc amoratus* şi suferă de o reacţie herpetologică puternică. În mod normal, după un tratament de douăsprezece ore, totul trece. Aşa că mâine dimineaţă ar trebui să se simtă bine.

Printre angajaţii modernului laborator de la subsolul clinicii Santa María, se zvonise deja că doctorul Guitierrez identificase animalul care o muşcase pe micuţa americană. Nu era decât un inofensiv basilisc. Drept pentru care, imediat, analizele salivei animalului au fost sistate, chiar dacă la probele preliminare se putuse observa o încărcătură extrem de puternică de proteine de origine biologică încă necunoscută. Dar asistentul de gardă era ocupat până peste cap, aşa că puse mostrele de salivă pe raftul de rezervă al congelatorului.

A doua zi dimineaţă, cel din tura respectivă cercetă conţinutul sertarelor, bifând în acelaşi timp şi numele pacienţilor externaţi. Aflând că *Bowman, Christina L.* era programată pentru externare chiar în acea zi, aruncă probele de salivă. În ultimul moment, îi atrase atenţia plăcuţa roşie, care marca analizele ce trebuiau trimise laboratorului de la universitatea din San José. Aşa că scoase eprubeta din coşul de gunoi şi o pregăti pentru a o duce acolo unde îi era destinaţia.

— Hai, ce mai aştepţi? Mulţumeşte-i domnului doctor Cruz, zise Ellen Bowman şi o împinse pe Tina spre medic.

— Vă mulţumesc, domnule doctor Cruz, spuse Christina. Mă simt mult mai bine acum.

Se apropie şi strânse mâna doctorului. Apoi remarcă:

— Azi purtaţi altă cămaşă…

Câteva clipe, doctorul Cruz rămase perplex, apoi zâmbi.

— Aşa-i, Tina. Când sunt de gardă noaptea la spital, îmi schimb dimineaţa cămaşa.

— Nu şi cravata?

— Nu, doar cămaşa.

Ellen Bowman interveni:

— Doar v-a spus Mike că are spirit de observaţie.

— E clar că a avut dreptate.

Doctorul Cruz surâse şi strânse şi el mâna fetiţei, cu un aer foarte serios.

— Sper că te bucuri măcar de restul vacanţei tale în Costa Rica, Tina.

— Aşa o să fac.

Familia Bowman tocmai se pregătea să plece, când doctorul Cruz se mai interesă:

— Ia mai spune-mi, Tina, îţi aduci bine aminte de şopârla aceea care te-a atacat?

— Mda..., făcu fetiţa, fără chef.

— Şi mai ştii cum avea picioarele?

— Mda...

— Avea cumva degete?

— Da.

— Şi câte anume?

— Trei, răspunse ea categoric.

— Dar cum de eşti atât de sigură?

— Pentru că m-am uitat la ea. Şi în plus, am observat că toate păsările lasă pe plajă urme dintr-astea, cu trei gheruţe.

Ridică mâna, cu cele trei degete de la mijloc răsfirate.

— Iar şopârla a lăsat aceleaşi urme de nisip, adăugă ea.

— Cum adică? Şopârla lăsa urme de pasăre pe nisip?!

— Îhî. Şi mergea tot ca o pasăre. Îşi sălta aşa, capul, când în sus, când în jos...

Făcu şi ea câţiva paşi, dând din cap aşa cum văzuse că făcea animalul.

După ce familia Bowman plecă, doctorul Cruz se hotărî să ia legătura cu centrul de cercetare biologică, pentru a-i relata lui Gutierrez cele aflatei

— Trebuie să recunosc că tot ce povesteşte fetiţa este ieşit din comun, conchise Guitierrez. Am făcut şi eu câteva cercetări. Şi nu mai sunt chiar atât de sigur că a fost muşcată de un basilisc. Ba aş spune că nu mai sunt sigur chiar deloc.

— Atunci ce ar putea fi?

— Păi, ce să zic eu? se amărî Guitierrez. Mai bine să nu facem speculaţii gratuite dinainte. Apropo, nu cumva ai mai auzit de vreun alt caz dintr-ăsta, de vreun om muşcat de şopârle, pe-acolo, la spital?

— Nu, de ce?
— Dacă auzi, prietene, să mă anunţi şi pe mine neapărat.

PLAJA

Marty Guitierrez şedea pe plajă şi privea gânditor spre soarele de amiază ce începuse să coboare în drumul lui prin ceruri, iar într-un târziu să se împrăştie, orbitor, peste oglinda golfului, lăsându-şi ultimele raze să odihnească sub trunchiurile palmierilor, până ajunseră la el, printre mangrovele ce mărgineau plaja Cabo Blanco. După câte îşi dădea el seama, era în apropierea locului unde micuţa americancă stătuse cu două zile în urmă.

Cu toate că, aşa cum spusese şi soţilor Bowman, muşcăturile de şopârlă erau des întâlnite, Guitierrez nu mai auzise niciodată în cariera lui, ca vreun basilisc să fi muşcat pe cineva. Şi tot atât de sigur era că nu auzise nici de vreo persoană care să fi fost spitalizată din pricina muşcăturilor de şopârlă. În plus, radiografiile rănilor de pe braţul Tinei dovedeau că muşcăturile respective erau puţin cam mari ca să fie ale unei şopârle-basilisc oarecare. Când se întorsese la centrul de cercetări de la Carara, se dusese personal la biblioteca de specialitate, să se convingă, dar nu găsise nici o referire măcar, la cazurile de agresiune ale basiliscului. După care verificase şi listele de pe *International BioSciences Service,* un computer conectat la marile centre ştiinţifice din America. Dar tot nu dăduse peste vreo ştire despre muşcăturile de basilisc sau spitalizări în urma rănilor provocate de şopârle.

Atunci dăduse telefon medicului de gardă de la Amaloya, care îi confirmase faptul că un sugar de nouă zile, care dormea în pătuţul lui, fusese muşcat de picior de către un animal despre care bunica bebeluşului — singura persoană care văzuse ce se petrecuse — spunea că ar fi fost o şopârlă. După care piciorul copilului se umflase îngrozitor, iar acesta murise curând după aceea. Bunica

micuţului descrisese şopârla ucigaşă ca fiind verde şi cu dungi maronii pe spinare. Muşcase copilul de mai multe ori, înainte ca femeia să o sperie şi să o gonească.

— Ciudat, mormăise Guitierrez.

— Ba deloc. Întocmai ca în toate celelalte cazuri, replicase medicul.

Şi adăugase toate celelalte incidente de care auzise el: un copil din Vásquez (satul din apropierea coastei) fusese şi el muşcat în timp ce dormea; un altul păţise la fel în Puerta Sotrero. Toate accidentele respective se petrecuseră în decursul ultimelor două luni. Şi toate victimele fuseseră copii care dormeau sau nou-născuţi.

O astfel de informaţie îl puse pe Guitierrez pe gânduri. Bănuia că era vorba de o nouă specie de şopârle, încă necunoscută. Se părea însă că aşa ceva nu se întâmpla decât în Costa Rica. Întinzându-se numai pe o sută douăzeci şi unu de kilometri în punctul ei cel mai strâmt, ţara întreagă era chiar mai mică decât statul Maine. Cu toate acestea, pe arealul limitat, Costa Rica era vestită pentru diversitatea habitatelor biologice: faleze care dădeau şi spre Pacific şi spre Atlantic, patru lanţuri muntoase diferite, incluzând piscuri de peste trei mii de metri şi vulcani activi, păduri de foioase, păduri de pini, zone de vegetaţie de climă temperată, ţinuturi mlăştinoase şi deşerturi aride. O asemenea varietate ecologică era însoţită şi de o uluitoare gamă de plante şi animale. Costa Rica era populată de un număr de păsări de trei ori mai mare decât cel întâlnit în toată America de Nord. Se găseau acolo mai mult de o mie de specii de orhidee. Şi mai mult de cinci mii de specii de insecte.

Specii noi erau descoperite aproape tot timpul şi într-un ritm tot mai susţinut în ultimii ani, însă dintr-o cauză destul de îngrijorătoare: ţara suferea de pe urma despăduririlor masive care smulgea animalelor junglei însuşi mediul lor de viaţă, aş că erau silite să se mute în alte zone şi, uneori, să îşi schimbe chiar şi comportamentul.

Aşa că apariţia unei noi specii de şopârle era perfect posibilă. Însă dincolo de curiozitatea de a cunoaşte o nouă

specie, rămânea pericolul de a apărea şi noi boli. Şopârlele erau purtătoare de afecţiuni virale, unele dintre ele putând fi transmise chiar şi omului. Cea mai gravă dintre ele era encefalita sauriană centrală, CSE, care provoca somn maladiv oamenilor şi cailor. Guitierrez presimţea că era deosebit de important pentru toată lumea să găsească acest nou soi de şopârlă, chiar dacă numai pentru testele epidemiologice.

Stând astfel pe plajă, contempla soarele ce asfinţea liniştit şi oftă, îngândurat. Poate că Tina Bowman văzuse un animal necunoscut, dar tot atât de bine se putea să se fi înşelat. Însă în mod clar, biologul Marty Guitierrez nu se înşelase defel. În acea dimineaţă, devreme, îşi luase pistolul cu aer comprimat, îl încărcase cu cartuşe tranchilizante, apoi o pornise pe plajă, plin de speranţă. Însă pierduse ziua în zadar. Curând avea să fie nevoit să se urce în maşină şi să plece de acolo. Nu voia să conducă pe drumurile acelea prin beznă.

Se ridică în picioare şi o luă în susul plajei. La oarecare distanţă, zări silueta întunecată a unei maimuţe urlătoare, mergând de-a lungul lizierei de mangrove cu rădăcinile înfundate în noroi. Biologul se îndreptă într-acolo, trecând prin apă. Dacă se afla prin preajmă o maimuţă urlătoare, însemna că puteau să mai fie şi altele prin frunzişul de deasupra, iar antropoidele din specia aceea aveau obiceiul să urineze pe intruşi.

Dar maimuţa aceea părea a fi singură şi se deplasa încet, oprindu-se adeseori şi şezând pe vine. Avea ceva în gură. Şi pe măsură ce Guitierrez se apropia, îşi dădu seama că mânca o şopârlă. Chiar şi de la depărtare, biologul observă dungile cafenii de pe spinarea reptilei. Coada şi picioarele din faţă se bălăngăneau, scăpate dintre fălcile maimuţei.

Omul se aruncă la pământ şi ochi. Maimuţa urlătoare, obişnuită cu modul de viaţă netulburat, din rezervaţie, doar îl privi curioasă. Nu fugi nici chiar când primul cartuş îi trecu pe lângă ureche, fără să o atingă. Dar când al doilea glonte o nimeri în pulpă, chirăi furioasă şi speriată în acelaşi timp

azvârli cât colo resturile reptilei şi se mistui în desişul junglei.

Guitierrez se ridică în picioare şi porni spre cadavrul abandonat. Nu avea de ce să îi poarte de grijă maimuţei, pentru că doza tranchilizantă era atât de slabă, încât nu avea să îi producă nici o reacţie nedorită, poate numai câteva minute de ameţeli. Însă se gândea deja ce anume trebuia să facă în continuare cu noua lui găselniţă. El însuşi avea să scrie un raport preliminar despre animalul în cauză, dar rămăşiţele acestuia avea să le trimită în Statele Unite, pentru a încerca o ultimă posibilitate de identificare. Dar cui să le trimită? Cel mai vestit cercetător în domeniu era profesorul emerit Edward H. Simpson, specialist în zoologie, de la Universitatea Columbia, din New York. Era un bătrânel elegant, cu părul alb, îngrijit pieptănat, recunoscut drept cea mai mare somitate mondială în materie îşi spunea Marty Guitierrez, avea să îşi trimită de clasificare a şopârlelor. Probabil că până la urmă, îşi spunea Marty Guitierrez, avea să îşi trimită achiziţia la New York, la doctorul Simpson.

NEW YORK

Doctorul Richard Stone, şeful Laboratorului de Boli Tropicale al Centrului Universitar Columbia remarca de multe ori că numele instituţiei în sine crea impresia că aceasta era cu mult mai mare decât în realitate. În primii ani ai secolului XX, când laboratorul ocupa în întregime al patrulea etaj al Institutului de Cercetări Biomedicale, adevărate cohorte de tehnicieni se străduiau să înlăture pericolul frigurilor galbene, malariei şi holerei. Dar succesele obţinute în medicină de atunci — precum şi vestitele laboratoare de la Nairobi şi Sao Paulo — întrecuseră cu mult faima de care se bucurase odată Laboratorul Universităţii Columbia. Devenit de-acum abia o infimă parte din ce fusese, nu mai era deservit decât de doi

tehnicieni cu normă întreagă, iar principala preocupare a acestora era depistarea maladiilor pe care new york-ezii le contractau în călătoriile lor prin diverse părţi ale lumii. Astfel încât atmosfera de netulburată rutină a laboratorului nu era deloc potrivită cu ceea ce venise chiar în dimineaţa respectivă.

— Mda, ce să-ţi zic. foarte drăguţă chestie, spuse asistenta după ce descifră eticheta explicativă. Resturi de şopârlă costaricană neidentificată, parţial masticată (strâmbă din nas, dezgustată). Am impresia că vă este destinată domnule doctor Stone.

Richard Stone străbătu încăperea, brusc interesat de noua ciudăţenie.

— Nu cumva ăsta-i materialul trimis de la laboratorul lui Ed Simpson?

— Ba da, răspunse colaboratoarea lui. Dar nu prea pricep eu de ce ne-au trimis *nouă* lighioana asta?!

— A sunat secretara iui, o lămuri Stone. Zice că Simpson e plecat într-o expediţie prin Borneo, pe toată vacanţa de vară, şi în plus, se pare că şopârla asta este transmiţătoare de boli, aşa că a apelat la noi să studiem cazul. Deci, să ne apucăm de treabă…

Cilindrul alb, de plastic, era de mărimea unei cutii de lapte de doi litri şi jumătate. Avea încuietoare de metal şi capac deşurubabil. I se aplicase o etichetă pe care scria "Recipient Universal pentru Specimene Biologice" şi avea imprimate încă vreo câteva indicaţii şi informaţii în patru limbi. La contraindicaţii se specifica foarte clar că trebuie interzisă deschiderea cilindrului de către autorităţile vamale prea curioase.

După toate aparenţele, prescripţiile respective fuseseră respectate. Richard Stone cercetă recipientul în lumina puternică a lămpii de lucru şi observă că sigiliile erau încă neatinse. Apoi aprinse reflectoarele speciale şi îşi puse mănuşi de plastic şi o mască pe faţă. La urma urmei, laboratorul pentru care lucra el descoperise nu de mult specimene contaminate cu febră cabalină venezueleană, encefalită japoneză B, virusul Kyasanur, virusul Langat şi

Mayaro. Gândindu-se la toate acestea, deşurubă capacul ambalajului.

Se auzi îndată fâşâitul gazului eliberat, apoi o şuviţă subţire de fum albicios se ridică dinăuntru. Cilindrul de plastic se răci bocnă. În recipient găsi o pungă de plastic închisă ermetic la gură, care conţinea o materie verzuie. Stone întinse pe masă o folie chirurgicală şi răsturnă conţinutul pungii. O bucată de carne congelată se lovi de masă cu un pocnet surd.

— Mda, făcu tehniciana. Pare mâncată...

— Păi aşa şi este, întări Stone. Atunci ce or mai vrea de la noi?

Tehniciana consultă actele anexate.

— Şopârlele din soiul ăsta au muşcat copiii de prin partea locului. Apelează la noi pentru identificarea animalului şi ne cer părerea despre posibilele boli pe care le-ar putea transmite.

Îi arătă lui Stone schiţa unei şopârle desenată de un copil şi semnată în susul foii "Tina".

— Unul dintre copii i-a făcut un desen...

Cercetătorul privi schiţa.

— În mod clar, nu putem stabili specia, conchise Stone. Dar putem în schimb să stabilim ce boli transmite, şi încă destul de uşor, dacă o să facem analiza sângelui de pe rămăşiţele astea. Cum îi zice dihaniei?

— *"Basiliscus amoratus* cu trei degete — anomalie genetică", citi colaboratoarea lui.

Înainte de ora prânzului, analizele de laborator au stabilit că sângele şopârlei nu prezenta simptome de reacţie la antigen viral sau bacterial. Nici la testele de toxicitate nu se remarcaseră componenţi prea deosebiţi, dar se găsise o singură asemănare certă: sângele aşa-zisului basilisc reacţiona (destul de puţin) la veninul cobrei regale indiene. Însă astfel de caracteristici împrumutate de la o specie la alta erau destul de des întâlnite la reptile, aşa încât doctorul Stone nici nu se gândi măcar să treacă

această observaţie în faxul pe care asistenta lui îl trimise doctorului Martin Guitierrez chiar în aceeaşi seară.

Nimeni nu îşi mai bătu capul cu identificarea şopârlei din acel moment. Putea doar să aştepte întoarcerea doctorului Simpson, nu?! Iar el nu reveni în ţară timp de mai multe săptămâni, aşa că secretara lui îi rugă pe cei de la Laboratorul de Boli Tropicale să se ocupe ei de conservarea rămăşiţelor respective, până la întoarcerea specialistului. Doctorul Stone puse resturile animalului înapoi în punga ermetică şi apoi le înghesui pe undeva, prin congelatorul laboratorului.

Martin Guitierrez citi faxul venit de la Centrul Medical Columbia — Laboratorul de Boli Tropicale. Mesajul era foarte scurt:

SUBIECT: *Basilicus amoratus* cu anomalii genetice (preluat de la cabinetul doctorului Simpson).

MATERIALE: segment posterior, ? parţial digerat.

METODE DE LUCRU: Raze X, microscop, analize imunologice RTX pentru boli virale, parazite şi bacteriene.

REZULTATE: Nici o probă histologică sau imunologică de transmitere a vreunei boli la om, la această mostră de *Basilicus amoratus.*

(Semnătură)

Richard A. Stone, director

Pe baza acestor observaţii, Guitierrez ajunse la două concluzii. Potrivit celei dintâi, supoziţia sa conform căreia şopârla era *Basiliscus amoratus* se adeverise, fiind confirmată de savanţii de la Universitatea Columbia. A doua presupunere era că, (nefiind transmiţătoare de boli periculoase pentru om) acele cazuri semnalate în Costa Rica erau excepţii şi, deci, nu însemnau o primejdie pentru zona în cauză. Ba dimpotrivă, originalele sale explicaţii pentru fenomenul respectiv se dovedeau corecte: speciile de şopârle fuseseră silite să părăsească pădurile şi să se mute într-un alt mediu de viaţă, aşa că, inevitabil, intraseră în contact cu locuitorii satelor. Guitierrez era absolut sigur

că în câteva săptămâni şopârlele aveau să se liniştească, iar momentele de agresivitate să înceteze odată pentru totdeauna.

Ploaia tropicală năvălea cu furie, răpăind asurzitor în acoperişul clinicii de la Bahía Anasco. Era aproape de miezul nopţii; curentul electric fusese întrerupt din pricina furtunii, aşa că moaşa Elena Morales era nevoită să lucreze la lumina lanternei. Deodată, auzi un soi de ciripit sau de chiţăit. Crezând că era vreun şobolan, puse repede pe fruntea lehuzei o compresă şi intră în camera alăturată, să vadă ce face noul-născut. Când atinse clanţa cu mâna, auzi iarăşi zgomotul acela şi se mai calmă. În mod clar, era numai o pasăre care se lovea de geamuri, încercând să se adăpostească de ploaie. În Costa Rica, oamenii credeau că atunci când o înaripată venea să vegheze un nou-născut, era semn de mare noroc.

Deschise încetişor uşa. Micuţul fusese aşezat într-un coşuleţ de răchită, înfofolit într-un scutec deschis la culoare, care îi lăsa doar faţa descoperită. De jur-împrejurul lui, pe marginea coşului, trei şopârle verzi şedeau pe vine, ca nişte balauri în miniatură. Când o văzură pe Elena, îşi ridicară capetele, privind-o curioase, dar nu se speriară. La lumina lanternei, moaşa zări sângele ce li se prelingea de pe boturi. Chiţăind scurt, una dintre reptile se aplecă iarăşi şi, cu o mişcare iute a capului, mai rupse o halcă însângerată din trupul copilului.

Elena se năpusti într-acolo urlând îngrozitor, iar şopârlele se mistuiră în întuneric. Dar mai înainte de a ajunge la coşuleţ, băgă de seamă în ce hal arăta ceea ce fusese nu cu mult timp în urmă faţa copilului, şi pricepu că acesta era deja mort. Reptilele pieriră în noaptea ploioasă, chiţăind şi scâncind, lăsând în. urma lor doar urme cu câte trei gheare, precum cele ale păsărilor.

APARENŢELE ÎNŞEALĂ

Mai târziu, când se mai potoli, Elena Morales se hotărî să nu povestească despre atacul şopârlelor ucigaşe. În ciuda groazei pe care o încercase la vederea masacrului, începu să îşi pună problema dacă nu cumva avea să fie sancţionată pentru că lăsase copilul nepăzit. Aşa că îi spuse lehuzei că nou-născutul murise asfixiat, iar în raportul trimis la San José specifică că băieţelul sucombase în urma unei afecţiuni des întâlnită în perioada infantilă: Sindromul decesului infantil la naştere (SIDS). Era o cauză încă nedepistată, dar foarte adesea apărută în rândurile bebeluşilor. Aşa că raportul ei nu provocă nici o nedumerire şi a fost acceptat ca atare.

La laboratorul din San José, unde se analizau probele de salivă recoltate de pe braţul Tinei Bowman se descoperiră nişte indicii deosebite. Mai întâi, faptul că exista, conform aşteptărilor, o mare doză de serotonin. Dar la testele proteinelor salivare se remarcă un fapt mai mult decât îngrijorător: o masă moleculară de 1. 980. 000, adică una dintre cele mai puternice proteine cunoscute vreodată. Activitatea biologică era încă în stadiu de cercetare, dar părea a fi vorba de otravă neurotoxică, asemănătoare cu aceea a veninului de cobră, deşi era mai primitivă ca structură.

Tot aici se detectară urme de gamma-amino methionine hydrolase. Dat fiind faptul că această enzimă era specifică intervenţiilor ingineriei genetice şi nu se putea găsi în nici un caz la animalele sălbatice, laboranţii presupuseră că era vorba de un proces de contaminare a probelor în cadrul laboratorului, aşa că nu raportară această observaţie doctorului Cruz, specialistul de la Puntarenas.

Resturile şopârlei rămăseseră şi ele aruncate undeva, prin congelatorul Universităţii Columbia, aşteptând întoarcerea doctorului Simpson, care nu avea să revină mai curând de o lună de zile. Astfel încât se părea că nu avea să mai intervină nimic neobişnuit în cazul reptilelor ucigaşe, dacă într-o bună zi, o asistentă, Alice Levin, nu ar fi intrat în

laboratorul Departamentului de Boli Tropicale şi, văzând desenul Tinei Bowman nu ar fi exclamat:

— Ei, al cui copilaş a făcut schiţa asta de dinozaur?

— Poftim?! rosti răspicat Richard Stone, întorcându-se uluit spre ea.

— Dinozaurul ăsta. Ce, nu-i dinozaur?Puştii mei mâzgălesc dintr-ăştia toată vremea...

— Asta-o o şopârlă ca toate celelalte, răspunse Stone. Din Costa Rica. O fetiţă care a trecut prin partea locului a desenat-o.

— A, nu, se împotrivi Alice Levin clătinând din cap a neîncredere. Păi uitaţi-vă şi dumneavoastră! Are capul mare, gâtul lung, stă pe picioarele dinapoi, are şi coada groasă. Ce mai, e un dinozaur, fără doar şi poate!

— N-are cum să fie. Nu măsoară decât treizeci de centimetri?!...

— Aşa deci! Păi, pe vremea aia or fi fost şi dinozauri mai mărunţei, nu? stărui Alice. Cei mai prichindei erau chiar sub treizeci de centimetri, credeţi-mă pe cuvânt. Eu ştiu bine lucrurile astea. Am doi flăcăiaşi. Sunt expertă. Nu ştiu cum le zice animalelor astea... tinozauri sau naiba ştie cum?! Au nişte nume imposibile. Dacă ai mai mult de zece ani, nu-ţi mai intră în cap nici cu forcepsul.

— Am totuşi impresia că nu îţi dai seama despre ce e vorba, în realitate..., insistă Richard Stone. Ăsta-i un desen făcut după un animal care trăieşte în zilele noastre. Ni s-a trimis chiar şi un fragment din respectivul exemplar. E prin frigider.

Stone se ridică de la locul lui şi scoase punga cu rămăşiţele basiliscului.

Alice Levin se uită cu atenţie la piciorul şi coada mortăciunii congelate şi înălţă nedumerită din umeri. Nu atinse însă resturile.

— Nu ştiu ce să mai spun, mărturisi ea. Dar mie-mi seamănă a dinozaur.

Stone clătină din cap.

— Imposibil.

— De ce? întrebă asistenta. O fi vreo rămăşiţă sou

fosilă, cum îi mai zic ăştia.

Richard Stone dădea din cap, neîncrezător. Alice era lipsită de pregătirea de specialitate. Nu era decât o laborantă care lucra la secţia de bacteriologie, din capătul coridorului. Şi, în plus, avea şi o imaginaţie grozav de bogată. Stone îşi aduse aminte de vremea când era obsedată de faptul că (?!) ar fi fost urmărită zi şi noapte de un infirmier de la secţia de chirurgie.

— Ştii, spuse Alice Levin, dacă ăsta e chiar *un dinozaur,* ascultă aici la mine, Richard, că ar fi bomba secolului!...

— Dar nu-i dinozaur.

— A verificat cineva chestia asta?

— Nu, răspunse Stone, sâcâit.

— Ei, atunci ia halca asta şi du-o la Muzeul de Ştiinţe Naturale sau pe la vreo instituţie dintr-asta, pricepută. Zău că ar fi cazul să te convingi.

— M-aş lega la cap, când nu mă doare.

— Vrei să mă duc eu în locul tău? insistă femeia.

— Nu, o repezi Richard Stone. Nici vorbă de asta.

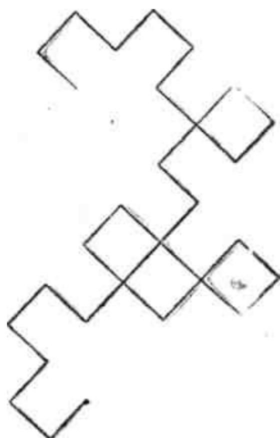
— Adică n-ai de gând să faci nimic?

— Chiar aşa.

Puse iarăşi punga în congelator şi trânti enervat uşa.

— Nu-i dinozaur, e şopârlă. Şi, la urma urmei, orice ar fi, o să aştepte frumuşel până se întoarce doctorul Simpson de la Borneo, ca să o identifice precis. Şi cu asta basta, Alice, dragă. Lighioana asta nu pleacă nicăieri de-aici.

A DOUA ITERAŢIE

"În etapele următoare ale determinării curbei fractale, pot apărea schimbări neaşteptate. "

IAN MALCOLM

La ţărmul mării Inland

Alan Grant se ghemui la pământ, aproape să cadă de-a buşilea. Afară erau cel puţin cincizeci de grade. Genunchii îl dureau cumplit, chiar dacă pantalonii lui de lucru aveau apărători pentru genunchi. Praful înecăcios, alcalin, îi ardea gâtlejul. Şiroaie de sudoare i se scurgeau de pe frunte drept în ţărâna uscată. Dar Grant nici nu dădea vreun pic de atenţie acelor neplăceri. Se concentra doar asupra gropii pătrate de vreo treizeci de centimetri, ce se deschidea chiar în faţa lui.

Lucrând grijuliu, cu o dălţiţă stomatologică şi cu o pensulă cu păr de cămilă, scoase la iveală fragmentul subţiratic, în formă de L, care fusese cândva o falcă. Avea numai trei centimetri lungime şi era de grosimea degetului său mic. Dinţii păreau un şir de ace mici, ascuţite, şi erau de aceeaşi formă obişnuită, de cârlige de undiţă. Aşchii de oase se descopereau pe măsură ce el săpa mai departe. Grant se opri câteva momente, pentru a întări fosila cu ciment dentar, înainte de a o dezveli în întregime. Nu era

nici o îndoială că era o porţiune din maxilarul unui pui de dinozaur carnivor, care murise în urmă cu vreo şaptezeci şi opt de milioane de ani, la vârsta de vreo două luni. Dacă avea un dram de noroc, Alan Grant avea să găsească şi restul scheletului păstrat destul de bine. Şi dacă se întâmpla aşa, atunci însemna că era descoperitorul primului schelet de pui carnivor...

— Hei, Alan!

Bărbatul îşi ridică privirea, stânjenit de văpaia orbitoare. Îşi scoase ochelarii de soare şi îşi şterse fruntea cu dosul palmei.

Se afla pe colina unui deal erodat de vremuri, undeva, în ţinuturile aride de dincolo de Snakewater, din statul Montana. Sub pânza azurie a cerului nemărginit se zăreau, cât vedeai cu ochii, coame tocite, kilometri întregi de piatră colţuroasă şi stearpă. Nu se iţea pe acolo nici măcar un singur copac sau vreun tufiş. Nimic altceva în afară de stâncă golaşă, soare arzător şi vânturi tânguitoare.

Vizitatorii ţinutului acela deşertic spuneau că este obsedant de pustiu, dar atunci când Alan Grant sosise acolo şi privise pentru întâia dată locurile, simţise cu totul altceva. Pentru că acel tărâm fantomatic era ceea ce rămăsese dintr-o altă lume, total diferită de cea actuală, dar care dispăruse în urmă cu optzeci de milioane de ani. Cu ochii minţii sale, Grant parcă se vedea chiar şi pe el undeva, prin desişurile mlăştinoase ce mărgineau ţărmurile unei imense mări interioare. Acea întindere de apă măsura în jur de şaisprezece mii de kilometri, acoperind toată suprafaţa de la Munţii Stâncoşi, înălţaţi nu de multă vreme, şi până la Munţii Appalachi. Ceea ce însemna că odată, tot Vestul Americii fusese fund de mare.

În timpurile acelea, fuioare subţiratice de nori rătăceau pe ceruri, întunecate însă de fumul gros al vulcanilor ce se întâlneau pretutindeni. Atmosfera însăşi era mai densă, mai bogată în bioxid de carbon. Plantele creşteau cu mare repeziciune pe ţărmuri. Pe atunci nu existau peşti care să populeze apele, dar se aflau în schimb moluşte şi melci. Pterozaurii plonjau în căutarea algelor ce îşi întindeau

frunzele la suprafaţă. Câţiva dinozauri carnivori colindau uscatul, în căutarea prăzii, stârnind palmierii înalţi. Dincolo de capătul malului, se zărea o mică insulă, cam de un hectar lungime. Împodobită cu o vegetaţie luxuriantă, această insulă era în fapt un adevărat sanctuar apărat, unde turme mari de dinozauri ierbivori cu cap de ornitorinc îşi depuneau ouăle laolaltă, în cuiburi, şi îşi creşteau puii ce chirăiau pretutindeni, jucăuşi.

În următoarele milioane de ani, marele lac cu unde verzui şi fund alcalin pierduse tot mai mult din adâncime, iar într-un târziu dispăruse cu desăvârşire. Ţarinile descoperite se încovoiaseră şi crăpaseră sub arşiţa neiertătoare, iar insula de dincolo de ţărm, cu tot cu ouăle dinozaurilor, se prefăcuse treptat în acel deal erodat din statul Montana, unde Alan Grant tocmai săpa.

— Hei, Alan!

Cel strigat se ridică în picioare. Era un bărbat lat în spate, bărbos, în vârstă de vreo patruzeci de ani. Auzi zumzăitul generatorului portabil şi ţăcănitul îndepărtat al pickamerului ce sfărâma roca trainică de pe dealul învecinat. Văzu apoi pe tinerii săi colaboratori robotind în jurul maşinăriei şi dând deoparte bucăţi mari de piatră, după ce le cercetau în amănunţime, să vadă dacă nu cumva conţin fosile. La poalele dealului, se zăreau moţurile celor şase corturi ale taberei, prelatele fluturânde ale cortului unde adunau materialele şi camioneta pe care o foloseau drept laborator ambulant. Şi, în sfârşit, dădu cu ochii şi de Ellie, care îi făcea semn cu mâna, de la umbra laboratorului improvizat.

— Avem oaspeţi! îl anunţă ea şi îi arătă undeva, spre răsărit.

Grant observă şi el norul de praf ce se apropia, apoi limuzina Ford, albastră, hurducându-se prin hârtoape. Se uită la ceas: ajungeau chiar la timp. De pe culmea învecinată, puştii urmăreau scena cu mare interes. Nu prea avuseseră parte de vizitatori pe la Snakewaters şi, în plus, discutaseră o grămadă de vreme despre ce anume ar fi voit oare un avocat de la Agenţia de Protecţie a Mediului

Înconjurător, care dorea să stea de vorbă cu Alan Grant.

Însă Grant ştia foarte bine că paleontologia, ştiinţa care se ocupa cu studierea vieţii din alte ere geologice, luase în ultimii ani o amploare uluitoare, datorită descoperirilor lumii contemporane. Pentru că această lume modernă se schimba pe zi ce trece, aşa că se impuneau nişte întrebări de mare gravitate, legate de evoluţia vremii, de despădururile masive, de încălzirea vizibilă a climei sau despre stratul de ozon; întrebări care păreau că îşi găsesc răspunsul cel puţin într-o anumită măsură, în informaţiile culese despre alte timpuri. Informaţii pe care paleontologii le puteau oferi. Iar el fusese chemat în calitate de expert de două ori în ultimii ani.

Aşa că o porni în întâmpinarea maşinii.

Noul venit începu să tuşească, înecat de praful albicios, apoi trânti cu putere portiera.

— Sunt Bob Morris, de la Agenţia de Protecţie a Mediului Înconjurător, se prezentă el, întinzând mâna prieteneşte. Lucrez pentru reprezentanţa de la San Francisco.

Grant se recomandă şi el, apoi observă:

— Nu prea vă prieşte arşiţa asta. Vreţi cumva o bere?

— Sfinte Cristoase, cum să nu?!

Morris se apropia de treizeci de ani şi purta cămaşă scrobită, cravată şi pantaloni de costum sobru, de afaceri. Ducea în mână o valiză. Pantofii lui ciocaţi, cu flecuri de metal, tocăneau pe piatra grunţuoasă, în timp ce se îndreptau către camion.

— Când am trecut de creasta dealului şi am dat cu ochii de astea, am crezut că am nimerit într-o rezervaţie de indieni, spuse el arătând către corturi.

— A, nu, zise Grant. Nu reprezintă altceva decât cel mai bun mod de a locui prin locurile astea.

Îi explică apoi că în 1978, în primul an când se apucase de săpături, veniseră pe Coasta de Nord cu nişte corturi octogonale, care se părea că sunt cele mai avantajoase pentru aşa ceva. Dar toate zburaseră în bătaia vântului.

Încercaseră apoi cu alt tip de corturi, însă cu acelaşi rezultat. Într-un târziu se gândiseră să instaleze acele *tipis,* care de altfel erau mult mai confortabile, mult mai încăpătoare şi mult mai stabile.

— Astea sunt *tipis* folosite de tribul Picioarelor Negre, adică se sprijină pe patru pari, îl lămuri Grant. Cele ale neamului sioux sunt construite cu ajutorul a trei stâlpi. Dar cum ţinutul ăsta era cândva stăpânit de Picioarele Negre, ne-am gândit...

— Mda, mda, îl aprobă Morris. Mai nimerit decât atât nici că se putea.

Privi împrejur, la peisajul pustiit şi se interesă:

— De când staţi pe-aici?

— Păi, de vreo şai'j'de lăzi, răspunse paleologul.

Cum Morris nu pricepu nimic, îi explică pe îndelete:

— Unitatea de măsură a timpului pentru noi este lada de bere. În iunie ne-am apucat de treabă cu o sută de lăzi de bere. Şi am ras până acum vreo şaizeci.

— Şai'j' trei, mai precis, îi anunţă Ellie când ajunseră la camion.

Grant se amuză în sinea lui văzându-l pe Morris cum se holbează la colaboratoarea lui. Ellie purta pantaloni de doc scurţi, şi o cămaşă de lucru înnodată sub sâni. Avea douăzeci şi patru de ani şi se bronzase ca o negresă. Părul blond îl purta legat la spate.

— Ellie ne susţine moralul, zâmbi Grant, prezentând-o avocatului. E foarte pricepută în meseria ei.

— Şi anume? întrebă Morris.

— Paleobotanica, răspunse chiar Ellie. Şi mai fac şi muncă de teren, pentru şcoală.

Deschise uşile camionului şi intrară.

Sistemul de aer condiţionat abia reuşea să menţină în jur de douăzeci şi cinci de grade înăuntru, dar oricum părea aproape răcoare faţă de urgia amiezei. Se aflau acolo o serie de mese lungi, de lemn, pe care erau întinse fosile subţirele, curăţate cu grijă, clasificate şi etichetate. Mai încolo se vedeau vase de ceramică şi nişte gamele. Pretutindeni persista un miros de oţet.

Morris se uită la oasele descoperite.

— Eu aveam impresia că dinozaurii ăştia au fost nişte lighioane grozav de mari, mărturisi el.

— Păi, chiar aşa este, îl lămuri Ellie. Dar ceea ce vezi dumneata aici sunt rămăşiţele puilor de dinozauri. Snakewater este un punct foarte important pentru paleontologie pentru că, în primul rând, aici s-a găsit cel mai mare număr de cuiburi de dinozauri. Un singur cuib fusese scos la lumină undeva, prin deşertul Gobi. Iar noi am descoperit douăsprezece cuiburi de dinozauri de specii deferite, care conţineau şi ouă şi fosile de pui.

În timp ce Grant se duse spre frigider, ea îi arătă avocatului câteva băiţe cu acid acetic, folosite pentru a dizolva resturile de rocă de pe oseminte.

— Parcă ar fi schelete de pui, observă Morris uitându-se în vasele de ceramică.

— Da, aşa e, îl aprobă Ellie. Seamănă foarte mult cu păsările.

— Dar astea ce sunt? întrebă Morris arătând spre hublourile rulotei unde se aflau câteva grămăjoare de oase mari, disparate, învelite în folii de plastic.

— Sunt respinse, îl lămuri Ellie. Când le-am dezgropat noi s-au sfărâmat de tot. Înainte nu trebuia decât să le scoatem şi gata, dar acum trebuie să fie cât mai complete, pentru că le trimitem să le facă teste genetice.

— Teste genetice?! se miră Morris.

— A sosit comanda, glumi Grant, înmânându-i o cutie de bere avocatului, iar alta lui Ellie.

Femeia o deschise imediat şi începu să bea cu sete, dându-şi gâtul delicat pe spate. Morris rămase iarăşi cu gura căscată.

— Noi nu suntem prea conformişti, pe-aici, o scuză paleontologul. Vreţi să discutăm în biroul meu?

— Bineînţeles, răspunse categoric Morris.

Grant îl conduse în spatele camionului, unde se afla o canapea hărtănită, un scaun desfundat şi o masă ruptă la un capăt. El se lăsă să cadă pe canapea, stârnind o mulţime de scârţâituri şi un nor de praf înecăcios. Se aşează

confortabil, suindu-şi picioarele pe masă şi îi făcu semn lui Morris să stea pe scaun.

— Simţiţi-vă ca acasă.

Alan Grant era profesor de paleontologie la Universitatea din Denver şi era considerat unul dintre cei mai buni specialişti în domeniu, dar niciodată nu se simţise în apele lui atunci când era nevoit să respecte rigidele convenţionalisme ale societăţii. El însuşi se credea un cercetător practician înnăscut şi ştia foarte bine că în paleontologie munca de teren era cea mai importantă parte, căci descopereai totul prin proprie strădanie. Aşa că nu prea îi stăteau la suflet academicienii, custozii de muzee, adică toţi aceia pe care îi numea el *Vânătorii de dinozauri prin ceaşca de ceai.* Ba chiar se străduise din toate puterile să nu intre şi el în rândurile zaharisiţilor acelora, atât prin îmbrăcăminte, cât şi prin comportament, încât ajunsese să îşi ţină cursurile într-o costumaţie foarte comodă: în blugi şi în adidaşi.

Acum îl urmărea amuzat pe Morris, care mai întâi şterse grijuliu scaunul de praf, apoi se aşeză. După care deschise geanta diplomat, frunzări printre hârţoagele lui şi aruncă o privire scurtă înspre celălalt capăt al camionului, unde Ellie apucase să scociorască prin acid cu nişte pensete, ca să scoată nişte oscioare. Părea însă că nu dă nici o atenţie celor doi bărbaţi.

— Probabil că vă întrebaţi de ce mă aflu aici.

Grant încuviinţă din cap.

— E drum lung până în pustietatea asta, domnule Morris.

— Ei bine, să trecem atunci direct la subiect, începu Morris. Vedeţi dumneavoastră, domnule Grant, asociaţia noastră are nişte nelămuriri cu privire la activitatea *Fundaţiei Hammond.* Mi se pare că primiţi sprijin financiar din partea acestei instituţii.

— Mda, treij' de mii de dolari pe an, aprobă Grant. Bilanţ pe ultimii cinci ani.

— Şi ce anume ştiţi dumneavoastră despre fundaţie? îl chestionă Morris.

Grant ridică nedumerit din umeri.

— *Fundaţia Hammond* este una dintre cele mai importante surse de venit pentru cercetările ştiinţifice în domeniul paleontologiei. Subvenţionează cercetările din toate părţile lumii, inclusiv câteva şantiere de lucru pentru dezgroparea fosilelor de dinozauri. Am impresia că îl sprijină şi pe Bob Kerry cu săpăturile lui pe undeva, dincolo de Tyrrell, prin Alberta, şi pe John Weller în Alaska. Şi probabil că mai sunt şi alţii.

— Aveţi cumva idee de ce *Fundaţia Hammond* este atât de interesată să ajute cercetările pentru găsirea fosilelor de dinozauri?

— Păi sigur că da. Pentru că bătrânul John Hammond are şi el un stol de păsăruici prin tărtăcuţă, în ce priveşte dinozaurii.

— L-aţi întâlnit vreodată pe Hammond?

Grant înălţă iarăşi din umeri, sâcâit.

— O dată sau de două ori, nu mai ţin minte. Mai vine pe-aici şi dă câte o raită. E cam pirpiriu tipul. Şi trăznit, ca mai toţi ăştia cu bani. Dar întotdeauna părea foarte entuziast. De ce?

— Ei bine, aflaţi atunci că *Fundaţia Hammond* e o organizaţie foarte ciudată, se pronunţă Morris.

Scoase o copie xerox a hărţii lumii, pe care se zăreau nişte semne făcute cu roşu şi i-o înmână lui Grant.

— Astea sunt locurile unde fundaţia a finanţat săpături anul trecut. Nu vi se pare nimic suspect? Montana, Alaska, Canada, Suedia... Toate aşezările respective sunt în partea de nord. Nici una măcar nu trece sub paralela patruzeci şi cinci.

Avocatul mai scoase câteva hărţi.

— Şi asta se întâmplă an de an. Săpăturile paleontologice din sud, ca de pildă din Utah sau Colorado sau Mexic, nu au fost finanţate niciodată măcar. Fundaţia Hammond nu subvenţionează decât şantierele din zonele cu climă rece. Am vrea să aflăm şi noi de ce anume.

Grant răsfoi hărţile la iuţeală. Dacă era adevărat că fundaţia aceea nu sprijinea decât şantierele din zonele

nordice, atunci chiar că era ciudată intenţia lui Hammond, pentru că în general, unii dintre cei mai pricepuţi cercetători paleontologi lucrau în zonele cu climă caldă şi…

— Şi mai există vreo câteva ghicitori în toată enigma, îl anunţă Morris. Ca de pildă: ce legătură au dinozaurii cu răşina?

— Răşină?!

— Da. E vorba chiar de acea substanţă solidă, galbenă, formată prin scurgerea şi uscarea sevei răşinoaselor…

— Eu ştiu foarte bine ce este răşina. Dar de ce întrebaţi?

— Pentru că de-a lungul ultimilor cinci ani, Hammond a achiziţionat cantităţi uriaşe de răşină din America, Europa şi Asia, inclusiv câteva bucăţi de valoarea şi calitatea celor expuse în orice muzeu de specialitate. Fundaţia asta a cheltuit şaptesprezece milioane de dolari pe această răşină. Iar acum este în posesia celui mai mare depozit particular din lume.

— Nu pricep o iotă, mărturisi Grant.

— Nimeni nu pricepe o iotă din toate astea, îl linişti Morris. După câte ne putem noi da seama, totul pare fără cap şi coadă. La urma urmei, răşina este foarte uşor de produs pe cale sintetică. Nu are nici un fel de valoare comercială sau bancară. Deci nu are nici un rost să te apuci să umpli pământul cu ea. Dar asta a făcut Hammond. şi încă vreme de mulţi ani de zile.

— Auzi, răşină, zise Grant clătinând din cap, nedumerit.

— Şi ce părere aveţi despre insula lui din Costa Rica? continuă Morris. Cu zece ani în urmă, *Fundaţia Hammond* a închiriat de la autorităţile costaricane o întreagă insulă. Cu scopul declarat de a construi o rezervaţie biologică.

— Habar n-aveam de asta, şopti Grant, încruntându-se.

— Eu însă nu am reuşit să aflu nimic mai mult decât atât, oftă avocatul. Insula asta se află la o sută optzeci de kilometri de ţărm. În partea de vest. E foarte stâncoasă şi e situată într-un punct unde puterea curentului şi a vântului, stârneşte o ceaţă care persistă permanent. De aceea i se spune "Insula înnourată", Isla Nublar. După toate aparenţele, costaricanii au rămas foarte surprinşi că există

cineva pe lumea asta, care vrea să aibă o astfel de insulă.

Morris căută iarăşi prin geanta diplomat.

— Am ţinut să amintesc despre asta pentru că dumneata, după câte scrie în rapoartele astea, ai fost plătit pe post de consultant ştiinţific în privinţa insulei respective.

— Ei, nu zău?! se burzului Grant.

Morris îi întinse o hârtie. Era o copie xerox a unui cec eliberat în martie 1984, de către firma InGen, domiciliată în Farallon Road, Palo Alto, California. Îi era destinat lui Alan Grant, care primea astfel suma de douăsprezece mii de dolari. În colţul de jos al paginii, scria SERVICIUL DE CONSULTANŢA— COSTA RICA — HIPERSPAŢIU JUVENIL.

— A, da, îmi amintesc, recunoscu paleontologul. Şi mie mi s-a părut al dracului de aiurea, dar oricum, îmi aduc aminte. Şi, în orice caz, nu avea nimic de a face cu naiba ştie ce insulă.

Alan Grant găsise primul cuib cu ouă de dinozaur în statul Montana, în 1979, apoi mai descoperise încă două în următorii doi ani, dar nu ajunse să publice nimic despre cercetările lui până în 1983. Notele lui, împreună cu presupunerile despre existenţa unei turme de zece mii de dinozauri, strămoşi ai ornitorincilor, (cu cap de raţă) care ar fi trăit pe o insulă aflată la oarecare distanţă de ţărmul unei vaste mări interioare; animale care şi-ar fi construit cuiburi comune, în noroi, şi ar fi crescut puii laolaltă, îl făcuseră pe Alan Grant celebru peste noapte. Noţiunea de instinct matern descoperită la giganticii dinozauri — şi schiţele cu drăgălaşii pui ai acestora scoţând boticurile din ouă, făcuseră înconjurul lumii. Grant fusese asediat pur şi simplu, de cereri pentru acordarea interviurilor, cursuri sau publicarea cărţilor. După obiceiul lui însă, acesta refuzase totul, de la bun început, pentru că nu îşi dorea nimic altceva decât să îşi continue săpăturile. Dar în acele zile de nebunie, de pe la mijlocul lui 1980, fusese contactat de corporaţia InGen, care îi oferea un post de consultant.

— Aţi mai auzit de InGen înainte de asta? îl întrebă Morris.

— Nu.

— Şi cum aţi luat legătura cu ei?

— Prin telefon. M-a sunat unul, Gennaro sau Gennino, cam aşa ceva...

Morris încuviinţă din cap.

— Donald Gennaro, îi reaminti el. El este consilierul juridic al companiei InGen.

— Mda, în orice caz, ăsta nu voia decât să ştie câte ceva despre hrana dinozaurilor. Şi mi-a oferit nişte parale ca să scriu asta pe hârtie, pentru el.

Paleontologul dădu berea pe gât, apoi se aşeză cutia pe podele.

— Gennaro era în mod clar interesat de obiceiurile puilor de dinozaur. A puilor şi a tinerilor dinozauri. Ce anume mâncau ei?! Cred că în mintea lui avea impresia că eu trebuie să ştiu toate astea.

— Şi cunoaşteţi asemenea date?

— Nu! Chiar deloc. I-am spus şi lui acelaşi lucru. Am găsit o grămadă de schelete, dar avem doar o brumă de informaţii despre dieta lor. Însă Gennaro mi-a zis că el ştie că nu am publicat nimic despre toate astea şi că el voia tot ceea ce descoperisem noi. Şi mi-a oferit o sumă fantastic Cincizeci de mii de dolari.

Morris scoase la iveală un mic magnetofon şi 1 puse pe capătul mesei.

— Nu, nici vorbă.

— Aveţi ceva împotrivă?

— Deci, Gennaro v-a telefonat în 1984. Ce anume s-a întâmplat atunci?

— Păi, vedeţi şi dumneavoastră cum lucrăm noi aici. Cincizeci de mii de dolari ne erau de ajuns pentru două veri întregi de săpături pe brânci. I-am spus atunci că o să fac tot ce îmi stă în puteri.

— Aşa că aţi fost de acord să scrieţi referatul acela pentru el.

— Da.

— Despre hrănirea tinerilor dinozauri?

— Da.

— V-aţi întâlnit vreodată cu Gennaro?

— Nu. Am vorbit numai la telefon.

— Gennaro a spus de ce anume dorea aceste informaţii?

— Da, răspunse Grant. Avea de gând să înfiinţeze un muzeu pentru copii şi voia să expună nişte mulaje de dinozauri, surprinşi în mediul lor ambiant. Mai zicea că angajase un număr de academicieni pe post de consultanţi, şi mi-a dat câteva nume. Unii erau paleontologi, ca şi mine, apoi mai era un matematician din Texas, Ian Malcolm, şi nişte ecologişti. Un sistem de analişti. Numai oameni de valoare.

— Deci, aţi acceptat postul de consultant?...

— Da, am acceptat să îi trimit câte un rezumat al rezultatelor muncii noastre. Ce anume am descoperit despre obiceiurile hadrozaurilor cu cap de ornitorinc, pe care îi dezgropaserăm.

— Şi ce fel de informaţii i-aţi trimis? îl chestionă Morris.

— Păi, de tot soiul. Despre comportamentul lor în timpul clocitului, despre ierarhia lor în cadrul grupurilor respective, despre modul de hrănire, despre comportamentul lor social. Despre tot, ce mai?!

— Şi cum a reacţionat Gennaro?

— A sunat tot timpul, să fie la curent cu fiecare pas al nostru. Uneori îl apuca şi pe la miezul nopţii. "Dar nu mâncau dinozaurii şi asta? Dar cealaltă? Dar oare nu se putea hrăni şi cu mai ştiu eu ce? Oare expoziţia lui putea cuprinde şi acest aspect?" Eu unul n-am înţeles niciodată de ce naiba era aşa obsedat. Adică, eu însumi cred că dinozaurii sunt foarte importanţi, dar nu *chiar atât* de importanţi pentru un om din zilele noastre. Pentru că au murit de vreo şaizeci şi cinci de milioane de ani. Deci, vă daţi şi dumneavoastră seama, putea să aştepte şi el cu telefoanele alea până a doua zi dimineaţă, nu?

— Mda, cam aşa, răspunse Morris. Şi în privinţa celor cincizeci de mii de dolari?

Grant clătină din cap, plictisit.

— Într-o bună zi m-am săturat până peste cap de Gennaro şi i-am spus că am terminat orice afacere

împreună. Aşa că am stabilit amândoi că douăsprezece mii de dolari ar fi suficienţi pentru ceea ce îi oferisem eu până atunci. Dar asta cred că s-a întâmplat pe la mijlocul anului 1985.

Morris mâzgăli ceva pe carneţelul lui.

— Şi InGen? Nu aţi mai luat niciodată legătura cu ei?

— Nu înainte de 1985.

— Dar când a început *Fundaţia Hammond* să vă finanţeze lucrările?

— Ar trebui să mă uit prin hârţoagele mele, ca să fiu sigur, răspunse Alan Grant. Oricum, tot cam pe-atunci. Prin optzeci şi ceva...

— Şi ştiţi că Hammond este numai un multimilionar îndrăgostit de dinozauri.

— Da.

Avocatul mai scrise ceva pe hârtie.

— Uitaţi ce e, se enervă Grant. Dacă EPA asta, asociaţia asta a dumneavoastră e atât de îngrijorată în privinţa lui John Hammond şi a activităţilor lui suspecte — cu şantierele alea de descoperit fosile de dinozauri prin nord, cu achiziţiile de răşină, cu insula lui din Costa Rica — de ce nu îl întrebaţi chiar pe el?

— Pentru că în momentul ăsta nu avem cum, mărturisi Morris.

— Şi de ce, mă rog? se interesă paleontologul.

— Pentru simplul motiv că nu avem nici o probă a încălcării legii, recunoscu Morris. Dar eu, personal, sunt pe deplin încredinţat că John Hammond nu ţine seama de nici un fel de lege.

— Mai întâi, am fost sesizat de Biroul de Transferuri de Tehnologie, începu Morris să povestească: Această instituţie — prescurtată OTT — se ocupă de încărcăturile de tehnologie americană, care pot prezenta interes militar. Şi mi-au telefonat pentru a mă informa că InGen posedă două suprafeţe de teren pe unde se puteau face transferuri de tehnologie ilegale. În primul rând, InGen încărcase trei Cray XMP-uri pentru Costa Rica. InGen a motivat că acest transfer se producea în cadrul activităţii corporaţiei

respective şi că nu aveau de gând în nici un caz să le revândă. Dar oricum nimeni de la OTT nu şi-ar fi închipuit sub nici o formă de ce anume ar fi avut cineva nevoie de atâta putere computerizată în Costa Rica.

— "Trei Cray XMP", repetă Grant. Ce naiba sunt astea, computere, ori ce?

Morris încuviinţă din cap.

— Supercomputere cu o bază de date incalculabilă. Ca să vă dau numai o idee despre asta, vă pot spune că trei Cray-uri la un loc înseamnă mai multă putere computerizată decât a oricărei alte companii particulare din America. Iar InGen trimite maşinăriile astea tocmai în Costa Rica. Normal că apare întrebarea: de ce?

— Eu unul sunt total pe dinafară, recunoscu Grant. *De ce?*

— Nimeni nu poate şti. Iar trimiterea celorlalte Hoods-uri este chiar mai îngrijorătoare. Hoods sunt decodoare automate de secvenţe genetice, computere care pot lucra singure cu coduri genetice. Şi sunt atât de noi şi sofisticate, încât nici n-au fost puse pe listele tehnologiei de valoare, cu circuit, restrâns. Dar orice laborator genetic de pe lumea asta şi-ar dori aşa ceva. Bineînţeles, dacă şi-ar putea permite să dea o jumătate de milion de dolari pe bucată.

— Şi, după câte se pare, InGen a trimis *douăzeci şi patru* de computere Hoods pentru insula din Costa Rica. Din nou, conducerea companiei a motivat că este vorba de un transfer în cadrul activităţii interne, şi nu de un export. Aşa că OTT nu prea putea face mare lucru. Pentru că ei nu sunt împuterniciţi oficial să cerceteze folosirea tehnologiei scoase din ţară. Însă era clar că InGen intenţiona să construiască una dintre cele mai puternice baze de inginerie genetică din lume, într-o obscură ţară din America Centrală. O ţară care nu îi impune nici o restricţie legală. Genul acesta de fundaţii s-au mai întâlnit până acum.

Deja se descoperiseră destule companii americane specializate în bioinginerie, care se mutaseră într-alte părţi ale lumii, pentru a nu fi cu nimic stânjenite de regulamente stricte sau legi severe. Cel mai notoriu caz fusese operarea

genetică a virusului rabiei, experiment realizat de firma Biosyn.

În 1986, *Genetic Biosyn Corporation* din Cupertino făcea teste pentru obţinerea unui vaccin antirabic prin mutaţii genetice, la o fermă din Chile. Nu au raportat guvernului chilian acest experiment, şi nici nu au avertizat muncitorii care lucrau acolo. Pur şi simplu au început să facă testele.

Vaccinul în sine consta în injectarea virusului rabic activ, dar modificat genetic pentru a deveni nonvirulent. Atâta doar că non-virulenţa lui nu fusese verificată defel. Cei de la Biosyn nici nu ştiau dacă virusul acela mai putea provoca rabia sau nu. Ba, chiar mai grav decât atât, fusese transformat genetic. În mod normal, nu este posibilă contaminarea bolii decât în urma muşcăturii unui animal deja infestat. Dar specialiştii de la Biosyn schimbaseră structura genetică a virusului rabic, în aşa fel încât să treacă prin alveolele pulmonare, astfel încât boala se putea contracta de-acum numai prin simpla inspirare. Funcţionarii de la Biosyn aduseseră apoi mostrele de viruşi activi în Chile, purtând recipientele într-o geantă de voiaj oarecare, şi folosindu-se de serviciile unei linii aeriene comerciale.

Morris îi povesti apoi că de atunci încolo tot timpul se întrebase ce s-ar fi putut întâmpla dacă acea capsulă s-ar fi desfăcut în timpul călătoriei. Fără doar şi poate toţi cei aflaţi atunci în avion s-ar fi molipsit de rabie.

Era de-a dreptul strigătoare la cer atâta inconştienţă. Părea opera unor psihopaţi. Era un caz de iresponsabilitate criminală. Însă împotriva firmei Biosyn nu se luase nici un fel de măsură. Muncitorii de la ferma chiliană, care îşi riscaseră viaţa cu atâta nepăsare erau doar nişte bieţi ţărani ignoranţi; guvernul ţării era preocupat în primul rând de criza economică, iar autorităţile americane nu dispuneau de o jurisdicţie specială în acest sens. Aşa că Lewis Dodgson, geneticianul care răspundea de respectivul experiment a rămas în acelaşi post de la Biosyn. Iar firma respectivă a continuat să se lanseze în acţiuni nesăbuite ca şi înainte. Alte companii americane s-au grăbit de îndată să îşi găsească loc de desfăşurare a activităţii în ţările cu grad

de civilizaţie scăzut şi care nu aveau prea multă ştiinţă despre realizările sofisticate ale ingineriei genetice. Ţări care priveau ingineria genetică la fel ca pe oricare altă tehnologie de înaltă ţinută, astfel încât primeau oferte cu bunăvoinţă, necunoscând pericolul la care îşi expuneau popoarele de bunăvoie.

— Aşa că am început să investigăm cazul InGen, sfârşi Morris. Cam în urmă cu trei ani.

— Şi până acum ce aţi descoperit de fapt? se interesă Grant.

— Nu prea multe, recunoscu Morris. Când mă voi întoarce la San Francisco, probabil că vom fi nevoiţi să clasăm dosarul. Şi, de altfel, cred că am cam terminat şi pe-aici.

Începu să îşi strângă hârtiile şi să le pună la loc în geanta diplomat.

— Apropo, ce naiba înseamnă "hiperspaţiu juvenil"?

— A, nu-i decât o etichetă aiurită pentru referatul ăla al meu, zise paleontologul. "Hiperspaţiu" este un termen pentru spaţiul multidimensional — ca un ticăit de ceas care se aude în trei părţi deodată. Când trebuie să ţii seama de toate aspectele comportamentale ale unui animal, adică de modul în care se mişcă, mănâncă sau doarme, poţi să îţi reprezinţi în minte acea fiinţă proiectând-o într-un plan multidimensional. Unii paleontologi susţin ipoteza conform căreia modul de comportare al unui animal apare în strânsă legătură cu un hiperspaţiu ecologic. "Hiperspaţiu juvenil" nu este decât o noţiune referitoare la modul de viaţă al tinerilor dinozauri, dacă vreţi să sune cât mai pretenţios posibil.

În capătul celălalt al rulotei, sună telefonul.

Ellie răspunse.

— Acum se află într-o şedinţă. Puteţi să reveniţi mai târziu?

Morris închise geanta diplomat şi se ridică în picioare.

— Mulţumesc pentru informaţii şi pentru bere.

— Ei, lăsaţi, nu-i cazul, îl potoli Grant.

Îl însoţi apoi pe avocat până la ieşirea din rulotă.

Acolo Morris se întoarse spre cercetător şi îi zise:
— Nu v-a cerut Hammond niciodată vreo mostră din fosilele descoperite de dumneavoastră? Oase, ouă sau mai ştiu eu ce?
— Nu, răspunse categoric Grant.
— Domnişoara Sattler a afirmat că faceţi totuşi teste genetice aici...
— A, nu, nu tocmai, se eschivă Grant. Când găsim fosile sparte sau, mă rog, nu tocmai în stare perfectă, pentru a fi date în păstrare la muzee, noi trebuie să le trimitem unui laborator care le curăţă şi încearcă să extragă proteine pentru cercetările noastre. După care proteinele respective sunt identificate, iar raportul nostru este trimis înapoi.
— Ce laborator anume? insistă Morris.
— *Medical Biologic Services,* din Salt Lake.
— Cum de l-aţi ales tocmai pe acesta?
— Chestie de competenţă.
— Laboratorul ăsta nu are nici o legătură cu InGen? se interesă mai departe Morris.
— Din câte ştiu eu, nu, mai spuse Grant.
Ajunseră la uşa rulotei. Grant o deschise şi simţi cum năvăleşte înăuntru arşiţa aceea cumplită. Morris se opri o clipă, să-şi pună ochelarii de soare.
— Încă o ultimă nelămurire, mai rosti el. Să presupunem că InGen nu are intenţia să construiască într-adevăr o expoziţie muzeală. Ar mai putea face şi altceva cu informaţiile pe care le-aţi transmis prin referatul acela?
Grant izbucni în râs.
— Bineînţeles. Ar putea să hrănească un pui de hadrozaur.
Începu şi Morris să râdă.
— Mda, un pui de hadrozaur. Aşa ceva chiar că ar trebui văzut. Cam cât de mari sunt la naştere lighioanele astea?
— Cam atât, îi arătă paleontologul, deschizându-şi braţele vrea treizeci de centimetri. De mărimea unei veveriţe.
— Şi la câtă vreme ar ajunge la maturitate?
— În vreo trei ani, răspunse Grant. Poate mai mult,

poate mai puţin de-atât.

Morris îi întinse mâna, prieteneşte.

— Ei, mulţumesc oricum pentru ajutor.

— Aveţi grijă la întoarcere, îl sfătui Grant.

Îl urmări câteva momente pe Morris întorcându-se la maşină, apoi închise uşa rulotei în urma sa.

— Ce părere ai? o întrebă el pe Ellie.

Aceasta însă înălţă din umeri.

— E cam naiv.

— Ţi-a plăcut istorioara aia, în care John Hammond juca rolul diavolului în carne şi oase, care face negoţ cu schelete? râse Alan. Ce să-ţi zic, John Hammond ăsta e la fel de sinistru ca şi Walt Disney. Apropo, cine era la telefon?

— Ei, o tipă, Alice Levin. Lucrează la *Centrul Medical Columbia.* O cunoşti?

Grant clătină din cap, nedumerit.

— Nu.

— Păi, era vorba despre recunoaşterea unor rămăşiţe: Spunea să o suni cât de repede poţi.

SCHELETUL

Ellie Sattler dădu la o parte o şuviţă blondă ce îi căzuse peste ochi, apoi îşi concentră iarăşi atenţia asupra băilor de acid. Aşezase şase recipiente la rând, cu diluţii diferite, de la 5 la 30 la sută. Trebuia să stea în permanenţă cu ochii pe soluţiile mai concentrate, pentru că altfel acidul putea pătrunde dincolo de stratul de rocă şi începea să erodeze oasele. Iar oscioarele unui pui de dinozaur erau atât de fragile! Ea chiar se mira cum de se păstraseră atât de bine. după optzeci de milioane de ani!

Prinse din zbor cuvintele lui Grant:

— Alo! Doamna Levin? Aici Alan Grant. Ce anume... Ce aveţi?! *Poftiiiim?!*

Începu să râdă din toată inima.

— A, nu, mă îndoiesc profund de aşa ceva, doamnă

Levin… Nu, zău, nu am vreme deloc, îmi pare rău… Mda, bine. aş putea să arunc o privire peste ea, dar aproape că pot garanta de pe-acum că e vorba de o şopârlă basilisc. Dar… da, puteţi să faceţi asta. Bine, în ordine. Trimiteţi-l chiar acum.

Puse receptorul în furcă şi clătină din cap. dezaprobator.

— Of, of, oamenii ăştia…

— Ce anume voia? îl întrebă Ellie.

— Încearcă să identifice o şopârlă, răspunse Grant. Are de gând să îmi trimită prin fax o radiografie.

Se apropie de fax şi începu să aştepte terminarea transmisiei promise.

— În mod cu totul întâmplător, am şi o veste bună pentru tine.

— Nu zău?

Grant încuviinţă din cap.

— Am dat de minunăţia aceea chiar mai înainte de a se arăta puştanul ăsta. Pe Dealul de Sud, la punctul patru. Am găsit deci fosila unui pui de velociraptor. Mai precis falca şi dentiţia completă, aşa că nu am nici o îndoială asupra speciei, iar locul ăla pare neatins. S-ar putea chiar să dezgropăm un schelet întreg.

— Păi, asta-i o veste fantastică, se bucură Ellie. Cât de mic era?

— Mic de tot, spuse Grant. Să fi avut vreo două, cel mult patru luni.

— Şi chiar eşti atât de sigur că este velociraptor?

— Mai mult ca sigur, întări paleontologul. Poate că, în sfârşit, ne-a surâs şi nouă norocul.

În ultimii doi ani petrecuţi la Snakewater, echipa lor nu scosese la lumină decât hadrozauri cu cap de ornitorinc. Aveau deja destule probe în sprijinul ipotezei conform căreia ar fi existat acolo turme întregi de dinozauri ierbivori, mişunând pretutindeni prin câmpiile cretacice, în cârduri de zece-douăsprezece mii de animale, precum aveau să facă mai târziu cirezile de bivoli sălbatici.

Dar întrebarea pe care şi-o puneau tot mai des era: unde oare erau urmele foştilor prădători?

Bineînţeles, se aşteptaseră ca aceştia să fie în număr mai mic. Studiile despre proporţiile dintre prădători şi pradă, din zonele cândva populate în Africa şi India duseseră la concluzia că, la drept vorbind, procentul era de un răpitor carnivor la fiecare patru sute de ierbivore. Ceea ce însemna că ia zece mii de hadrozauri, cât ar fi cuprins cârdul acela, trebuiau să fie cam douăzeci şi cinci de tiranozauri, aşa că n-ar fi avut şansa să găsească vreun prădător de talie mare.

Dar atunci unde anume erau răpitorii mai mărunţi? În ţinutul Snakewater dezgropaseră zeci şi zeci de cuiburi pentru clocit — unele locuri erau pur şi simplu înţesate de coji de ouă de dinozauri — iar mulţi dintre dinozaurii de talie mică se hrăneau cu ouă. Animale din speciile *Dromaerosaurus, Velociraptor* şi *Coelurus* — prădători care măsurau între un metru şi, uneori, chiar un metru optzeci înălţime, probabil că mişunaseră pe acolo din abundenţă.

Însă cercetătorii nu descoperiseră până atunci nici o fosilă din acele exemplare.

Aşadar, poate că acel schelet de velociraptor avea să le poarte noroc. Şi nu era o fosilă oarecare, ci chiar de *pui de velociraptor!* Ellie ştia foarte bine că una dintre cele mai mari dorinţe ale lui Alan Grant era aceea de a studia (imaginar, bineînţeles) comportamentul puilor de dinozauri carnivori, dat fiind faptul că despre cel al ierbivorelor îşi făcuse deja o părere. Poate că noua lui descoperire era un pas spre împlinirea acestui vis al paleontologului.

— Probabil că arzi de nerăbdare, nu? îl întrebă Ellie.

Dar Grant nu îi răspunse defel.

— Tocmai ziceam că arzi de nerăbdare să...., repetă Ellie.

— Sfinte Dumnezeule?! exclamă Grant uluit.

Se holbă la fax, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

***

Ellie se uită peste umărul lui la fax şi îşi ţinu câteva clipe răsuflarea, de emoţie.

— Crezi cumva că este un *amassicus?*

— Da, răspunse Grant, categoric. Sau un *triassicus.* Are oasele atât de subţiri!

— Dar în nici un caz nu-i şopârlă, rosti ea, uimită la culme.

— Nu, o aprobă Grant. Nu-i şopârlă. Nici o şopârlă cu trei gheare n-a mai călcat pe planeta asta de vreo două sute de milioane de ani încoace.

Primul gând care îi veni în minte lui Ellie privind la radiografia aceea, a fost că avea în faţă un fals — un fals ingenios, făcut cu mare precizie şi îndemânare, dar oricum, *un fals.* Orice biolog ştia că acele capcane ale falselor exemplare existau peste tot. Cel mai cunoscut caz de falsificare a unei relicve era aceea a bărbatului descoperit la Piltddown, iar autorul falsului nu fusese depistat nici până în zilele noastre. Un exemplu mai recent era vâlva produsă de afirmaţia distinsului astronom Fred Hoyle, care susţinuse că fosila unui dinozaur înaripat, *Archaeopterix,* expusă la British Museum, era doar o simplă păcăleală. (Însă ulterior se dovedise că fosila era originală).

Secretul succesului de care se bucurau aceste falsuri era faptul că ele nu făceau altceva decât să confirme aşteptările savanţilor. Iar în ceea ce o privea pe Ellie, aceasta trebui să recunoască totuşi că radiografia aşa-zisei şopârle era foarte bine executată. Cele trei degete ale picioarelor erau dispuse perfect echilibrat, iar cel din mijloc avea o gheară mai mică decât celelalte. Pintenii mărunţi, care ţineau locul celui de-al patrulea, respectiv al cincilea deget, erau situaţi chiar deasupra încheieturii metatarsiene. Tibia era puternică şi vizibil mai lungă decât femurul. În zona şoldului, acetabulum era complet. Coada era alcătuită din patruzeci şi cinci de vertebre. Era fosila unui tânăr *Procompsognathus.*

— Oare ar putea fi falsificate radiografiile astea, cu raze X?

— Nu am habar, recunoscu Grant. Dar părerea mea este că e aproape imposibil să truchezi razele X. Iar *Procompsognathus* este o specie destul de obscură. Nici

chiar unii dintre cei oarecum avizaţi în ce priveşte dinozaurii nu au auzit de animalele astea.

Ellie citi notiţa de dedesubtul radiografiei.

— "Specimen recuperat de pe plaja Cabo Blanco, pe 16 iulie... " Se pare că o maimuţă urlătoare tocmai ronţăia chestia asta, aşa că numai atât a putut fi salvat din animal. Hopa... mai precizează şi că o şopârlă ca asta a atacat o fetiţă.

— Mă cam îndoiesc, spuse Grant. Dar nu-i exclus. *Procompsognathus* era atât de mic şi uşor, încât nu putem decât să presupunem că era un mâncător de hoituri, care se hrănea numai astfel. Şi, în plus, se vede clar că avea vreo — măsură la iuţeală — douăzeci de centimetri până la şold, deci înseamnă că animalul ăsta nu putea fi mai înalt de treizeci de centimetri. Adică de mărimea unui pui. Chiar şi un copil l-ar fi putut răpune uşor. Ar fi putut mânca un bebeluş, dar nu un copil trecut de câţiva anişori, acolo...

Ellie se încruntă, privind radiografia.

— Crezi cumva că ar putea fi o adevărată redescoperire a speciei? Ca în cazul coelacantului?

— Poate, mormăi Grant.

Coelacantul era un peşte de un metru cincizeci lungime, despre care se crezuse că a dispărut cu şaizeci şi cinci de milioane de ani în urmă, până când, în 1938, fusese prins în ocean un exemplar. Dar mai existau şi alte exemple. Possumul pigmeu, din Australia, era cunoscut în lumea savanţilor numai pentru că se descoperiseră câteva fosile, până când, într-o ghenă de gunoi din Melbourne, se găsise un astfel de animal în carne şi oase. Iar după ce tocmai descrisese o fosilă a unui liliac ce trăise în urmă cu zece mii de ani şi fusese descoperit în Noua Guinee, un zoolog primise, la scurt timp după aceea, prin poştă, un exemplar viu din respectiva specie.

— Dar crezi că ar putea fi original, atunci? se interesă în continuare Ellie. De când oare să dateze apariţia speciei?

Grant clătină din cap, amărât.

— Stabilirea exactă a datării lor ridică un mare semn de întrebare.

Cele mai multe dintre speciile de animale redescoperite de fapt nu făcuseră altceva decât să adauge încă nişte ani în plus, la cifrele presupuse de specialişti. Şi era vorba de zece, uneori douăzeci de mii de ani. Unele dintre specii erau atestate ca având o existenţă de câteva milioane de ani. Coecalantul, de pildă, ca specie, trăia neschimbat de şaizeci şi cinci de milioane de ani. Însă specimenul la care ei tocmai căscau gura, nevenindu-le să creadă că îl au în faţă, părea că e dovada unei existenţe cu mult mai îndelungate. Dinozaurii pieriseră în perioada cretacică, adică în urmă cu şaizeci şi cinci de milioane de ani. Ei fuseseră însă forma de viaţă predominantă pe planetă, în epoca jurasicului, acum o sută nouăzeci de milioane de ani. Şi apăruseră în era triasică, în mod cert cu două sute de milioane de ani în urmă.

Chiar la începutul perioadei triasice, trăise şi *Procompsognathus.* Timpurile acelea sunt atât de îndepărtate, atât de greu de imaginat, încât însăşi planeta nu era nici pe departe aşa cum este astăzi. Toate continentele erau alipite într-unul singur, numit Pangea, care se întindea de la Polul Nord la Polul Sud. Era un continent uriaş, năpădit de ferigi şi păduri uriaşe, şi, în unele zone, pustiit de câteva deşerturi mari. Oceanul Atlantic nu era decât un lac îngust, ce desena viitorul contur al Africii şi Floridei. Aerul era mult mai dens. Pământul era mai cald. Şi pretutindeni erau răspândiţi sute de vulcani activi. Iată mediul de viaţă al *Procomsognathusului.*

— Bine bine, încercă Ellie să-şi pună gândurile în ordine. Cunoaştem animale care au rezistat până acum. Crocodilii din zilele noastre sunt neschimbaţi, încă din perioada triasică. Rechinii la fel. Aşa că ştim că s-a mai întâmplat asta şi cu alte specii.

Grant încuviinţă din cap.

— Dar problema este cum poţi să explici chestia asta? N-ai decât două alternative: ori să o socoţi un fals perfect — lucru de care mă îndoiesc profund, — ori, să consideri că este o redescoperire a speciei. Ce altceva ar mai putea fi?

Sună iarăşi telefonul.

— Tot Alice Levin o fi, spuse Grant. Ia să vedem dacă nu cumva acceptă să ne trimită specimenul.

Ridică receptorul, apoi se uită la Ellie, foarte surprins.

— Da, rămân pe recepţie pentru domnul Hammond. Da. Bineînţeles.

— Hammond!? exclamă Ellie. Da' ce mai vrea ăsta?

Grant clătină din cap, neştiutor, apoi rosti:

— Da, domnule Hammond. Da, şi mie îmi pare bine că vă aud... Da... (O privi pe Ellie cu subînţeles). Ei, chiar aşa? Nu, zău?! Aşa să fie?

Acoperi receptorul cu mâna şi îi spuse colaboratoarei sale:

— E mai ţicnit ca niciodată. Ia ascultă şi tu aici...

Îi întinse şi ei receptorul, iar Ellie auzi vocea răguşită a unui bătrân turuind la repezeală:

—... al dracului de multă bătaie de cap cu unul de la EPA, de la ăia, cu protecţia mediului, căruia se pare că i s-a sculat aşa, tam-nisam, să plece de capul lui pe coclauri, să răscolească ţara în lung şi-n lat ca să vorbească cine ştie ce cu oamenii şi să stârnească furtună acolo unde nu-i cazul. Presupun că n-a venit nimeni tocmai până acolo, la dumneavoastră, nu?

— Dacă stau bine să mă gândesc, a venit cineva aici, la mine, mărturisi Grant.

Hammond pufni, enervat.

— De-asta îmi era teamă şi mie. Un căcăcios mic, cu caş la gură, unu' Morris, de crede că l-a fătat măsa genial?

— Da, Morris îl cheamă.

— Păi, ăsta are de gând să meargă pe la toţi consultanţii noştri, îl anunţă Hammond înfuriat. Zilele trecute a fost şi pe la Ian Malcolm, îl ştiţi, matematicianul acela din Texas. De la el am şi auzit pentru întâia dată de tevatura asta. Dracu s-o ia de treabă, că ne chinuim ca hoţii de cai să ţinem totul în frâu, dar asta e numai codiţa împieliţaţilor ălora de la guvern, că se cunoaşte de la o poştă lucrătura lor, pentru că nu mai există nicăieri puţin respect pentru oameni şi nici un pic de responsabilitate. Numai hărţuiala care chinuie mintea bolnavă a unui mucos

care nu are nici un control din parte a nimănui şi care colcăie ca un turbat pe buzunarul contribuabililor... Îmi trebuia. Nu cumva te-a deranjat şi pe dumneata? Nu te-a întrerupt din lucru?

— Nu, nu m-a deranjat câtuşi de puţin.

— Ei. Într-un fel e chiar păcat, zise Hammond. Pentru că aş fi avut un motiv să încerc să îl dau în judecată şi să îi mai ostoiesc zelul, Dar chiar şi aşa, am dat dispoziţie avocaţilor noştri să se ducă la EPA şi să vadă ce mama dracului vor ăia de la noi. Auzi şi dumneata: şeful lor zice că habar nu avea de toate investigaţiile astea! Poţi să-ţi închipui şi singur că e bătător la ochi. În toată învălmăşeala asta numai birocraţia e de vină! Să crape şi tartorul iadului dacă nu mă conving tot mai mult că puţoiul ăla vrea să ajungă în Costa Rica, să îşi bage nasul pe-acolo şi să poposească şi pe insula noastră?!... Ştii că avem o insulă acolo, nu?

— Nu, răspunse Grant uitându-se iarăşi către Ellie. Nu ştiam.

— A, da, am cumpărat-o şi am început acolo lucrările noastre... a, da, să fie chiar patru-cinci ani de-atunci. Am cam uitat, drept să-ţi spun. Se numeşte Isla Nublar — e-o insulă mare, la vreo sută optzeci de kilometri de ţărm. Şi în curând o să fie o rezervaţie naturală. Ce să-ţi mai spun? Locul e minunat. Cu junglă tropicală. Auzi, ar trebui să vii să vezi şi singur, doctore Grant.

— Mda, pare tentant, rosti Grant. Dar adevărul este că...

— Ei, de-acuma este aproape terminată toată lucrarea, dar, ştii dumneata, chiar ţi-am trimis nişte materiale despre toate astea. Nu le-ai primit încă?

— Nu, dar noi suntem destul de departe de...

— Poate că or să sosească chiar astăzi. Uită-te peste ele, oricum. Insula, îţi spun eu, e neînchipuit de frumoasă. Are tot ce îi trebuie. De-acum se împlinesc vreo treizeci de luni de când lucrăm noi acolo. Dă-ţi seama şi singur... Un parc imens, care se deschide anul viitor, în septembrie. Zău că merită să îl vezi cu ochii dumitale...

— Mda, oferta dumneavoastră e grozav de interesantă, dar...

— La urma urmei, doctore Grant, află că eu, personal, ţin nespus de mult să o vizitezi. Sunt pe deplin încredinţat că ar fi tocmai pe sufletul dumitale. O să descoperi că este de-a dreptul fascinantă.

— Mă aflu chiar în toiul..., încercă iarăşi Grant să se scuze.

— Stai puţin, ştii ce..., începu Hammond, de parcă tocmai atunci i-ar fi venit ideea. Am chemat câţiva dintre consultanţii noştri să vină aici în weekend-ul ăsta. Să petreacă vreo câteva zile liniştite şi să se bucure de tot ce-i aici. Bineînţeles, pe cheltuiala noastră. Ar fi absolut minunat dacă ne-ai împărtăşi părerile dumitale.

— Mi-e imposibil să...

— Ei, hai, doar câteva zile acolo, în weekend, insistă Hammond capricios ca orice bătrân care vrea să-şi facă hachiţele. Asta-i tot ce vreau de la dumneata, doctore Grant. N-aş fi îndrăznit altfel să te tulbur în munca dumitale. Eu unul ştiu cât de importantă este. Crede-mă pe cuvânt, că îmi dau seama. Niciodată nu aş fi cutezat să te ţin din lucru. Dar ai putea totuşi să dai o fugă până aici, la sfârşitul săptămânii şi să te întorci luni.

— Nu, nu pot, îl refuză Grant. Tocmai am găsit un schelet...

— Da, bun, perfect, dar cred că tot ar trebui să vii, îl întrerupse Hammond, fără să îl asculte nici o clipă.

— Şi tocmai am primit câteva date despre o descoperire uluitoare, aproape incredibilă, pentru că se pare că e un exemplar de procompsognatid care încă trăieşte în zilele noastre.

— Un ce? se potoli Hammond ca prin farmec. Nu am priceput prea bine. Ai spus dumneata că s-a descoperit un *procompsognatid viu?!*

— Chiar aşa, îl asigură paleontologul. Este vorba despre un specimen în carne şi oase, de fapt e doar o parte dintr-un animal găsit prin America Centrală. Un animal care atunci încă mai era viu.

— Nu mai spune?! se minună Hammond. Un animal *viu?* E de-a dreptul extraordinar.

— Da, şi noi zicem la fel. Aşa că, vedeţi şi dumneavoastră, nu-i momentul cel mai potrivit ca să plec...

— America Centrală, ai?

— Da.

— Şi unde anume în America Centrală l-au găsit, ştii cumva?

— Pe o plajă, Cabo Blanco, nu prea cunosc unde...

— Aha, înţeleg, făcu Hammond, dregându-şi vocea. Şi când anume ăăă... a ajuns specimenul ăsta în mâinile dumneavoastră?

— Abia astăzi.

— Mda, astăzi, înţeleg.

Hammond îşi drese iarăşi vocea.

Grant se uită la Ellie şi şopti:

— Ce-o avea?

Ellie clătină din cap, nedumerită, apoi zise:

— Pare cam supărat.

Grant şuşoti din nou:

— Ia vezi dacă Morris nu mai e pe-aici...

Ea se duse la fereastră şi se uită afară, dar maşina lui Morris nu mai era acolo. Se întoarse.

De la celălalt capăt al firului, se auzea cum tuşeşte Hammond.

— Ăăăă... doctore Grant, aţi mai spus cuiva despre chestia asta?

— Nu.

— Ei, bine, asta-i bine. Bun. Păi, da. Îţi mărturisesc sincer, doctore Grant, că am o mică problemă cu insula asta. Iar ancheta asta de la EPA vine tocmai când nu trebuie.

— Adică?, se interesă Grant.

— Ăăăă, mă rog, avem noi nişte necazuri şi nişte mici întârzieri... S-ar putea spune că mi se cam forţează mâna în privinţa insulei ăsteia şi aş vrea ca dumneata să constaţi singur care este starea lucrurilor. Să-mi zici clar care este părerea dumitale. O să îţi plătesc onorariul obişnuit pentru consultanţele din timpul zilelor libere, adică douj' de mii de dolari pe zi. Pe trei zile, înseamnă şaij' de mii de dolari. Şi,

dacă se poate, adu-o şi pe domnişoara Sattler cu dumneata. Bineînţeles că şi dumneaei va primi acelaşi onorariu. Avem nevoie aici şi de un botanist. Ce spui?

Ellie se uită la Grant cu subînţeles, în timp ce el tocmai răspundea:

— Păi, domnule Hammond atâta bănet ar putea să ne ajungă pentru expediţiile noastre pe două veri întregi.

— Bine, bine..., rosti bătrânul fără prea multă tragere de inimă.

Părea că nu mai e atent la vorbele paleontologului. Parcă s-ar fi gândit la altceva.

— Vreau să se termine, toate astea cu bine... Acum o să trimit după dumneavoastră avionul companiei, ca să vă ia de la aerodromul particular, cel de la est de Choteau. Ştiţi despre care anume este vorba? Se află cam la două ore de mers cu maşina faţă de unde sunteţi acum. Să fiţi acolo mâine după-amiază, la cinci, căci o să vă aştept. Să vă iau personal. Credeţi că puteţi ajunge la timp, împreună cu domnişoara Sattler?

— Cred că da.

— Bun. Luaţi-vă tot ce aveţi nevoie, fără să vă grăbiţi. Nu aveţi nevoie de paşaport. Abia aştept să vă văd. Pe mâine.

Abia termină de spus aceste cuvinte, şi puse receptorul în furcă.

COWAN, SWAIN & ROSS

Soarele de amiază cutreiera în voie încăperile clădirii unde îşi avea birourile firma de avocatură *Cowan, Swain* & *Ross,* din San Francisco. Razele jucăuşe umpleau parcă totul împrejur de o veselie pe care Donald Gennaro nu o putea împărtăşi defel. Tocmai asculta vocea celui de la celălalt capăt al firului telefonic şi, între timp, se uita îngrijorat la şeful lui, Daniel Ross, care părea la fel de distant ca un antreprenor de pompe funebre, în costumul

lui sobru, închis la culoare, impecabil.

— Mda, înţeleg, John, rosti Gennaro. Şi Grant a acceptat să vină? Bun, bun... da, mi se pare grozav. Felicitările mele, John.

Puse receptorul în furcă şi se întoarse către Ross.

— Nu mai putem avea încredere deloc în Hammond. E prea hărţuit din toate părţile. Ăia de la EPA l-au implicat într-o anchetă, din care reiese clar că el ar fi în culisele afacerii din Costa Rica, iar investitorii au început să se cam neliniştească; S-au făcut prea multe valuri deja în jurul acestui subiect. Prea mulţi muncitori au murit în mod suspect. Iar acum a mai apărut şi bomba asta, cu găsirea unui procompsi... nu mai ştiu cum, viu şi întreguleţ, pe undeva, pe ţărm.

— Ce înseamnă toate astea, până la urmă? îl întrebă Ross.

— Poate că nimic deocamdată, răspunse Gennaro. Dar Hamachi este unul din principalii noştri investitori, iar eu am primit o notă din partea reprezentanţei lui în Costa Rica, şi în raportul ăla scria că un soi nou de şopârlă a muşcat câţiva copii de pe coastă.

Ross îşi miji ochii, bănuitor:

— Un soi nou de şopârlă, zici?

— Da, se enervă Gennaro. Nu mai putem să îmbătăm pe nimeni cu apă rece, gata. Trebuie să inspectăm insula aia cât mai repede cu putinţă. I-am cerut lui Hammond să se ocupe de organizarea unor grupe de control amănunţit în fiecare săptămână, pentru următoarele trei săptămâni...

— Şi el ce-a spus?

— O ţine pe-a lui. Că nu e nimic în neregulă pe insulă. Strigă cât îl ţine gura că şi-a luat toate măsurile de precauţie.

— Dar tu nu-l prea crezi, observă Ross.

— Nu, mărturisi celălalt. Chiar deloc.

Donald Gennaro venise la firma *Cowan, Swain & Ross* după ce lucrase o vreme în domeniul investiţiilor bancare. *Cowan, Swain & Ross* avea clienţi care cereau adesea capital mare, iar Gennaro îi ajuta să găsească banii de care

aveau nevoie. Unul dintre primele contracte pe care le încheiase el, în 1982, fusese cel cu John Hammond, în perioada când bătrânul de aproape şaptezeci de ani se apucase să pună bazele corporaţiei InGen. Stabiliseră un împrumut de aproape un miliard de dolari, iar Gennaro îşi aducea aminte cu mândrie că fusese o împrejurare grozav de avantajoasă pentru toată lumea.

— Hammond ăsta e un visător, se pronunţă Gennaro.

— Un visător care poate deveni foarte periculos, remarcă Ross. N-ar fi trebuit să ne băgăm deloc în afacerea asta. Care este situaţia financiară exactă în ce ne priveşte?

— Firma noastră deţine cinci la sută.

— Per ansamblu sau parţial?

— Per ansamblu.

Ross clătină din cap cu amărăciune.

— N-ar fi trebuit să facem niciodată una ca asta.

— Atunci părea un pas foarte înţelept, preciză Gennaro. Fir'ar să fie!, au trecut deja opt ani. Am şi primit o parte din cele cuvenite. Şi, dacă îţi mai aminteşti, planul ăsta al lui Hammond părea extraordinar de promiţător. Pur şi simplu aveam impresia că o să ne vâre banii în buzunar cu forţa. Atâta doar că nimeni nu s-a gândit că ar putea să ni-i ia şi înapoi.

— Dar după toate aparenţele, cam aşa a făcut, observă Ross. Oricum, sunt de acord că inspecţia aceea trebuie făcută cu orice chip. Ce se aude cu specialiştii ăia, cercetători, practicieni, sau cum le mai zice?

— Vin şi ei, ca toţi ceilalţi, pe care Hammond i-a angajat pe post de consultanţi, încă de la început.

Puse o listă pe biroul lui Ross.

— În primul grup sunt trecuţi un paleontolog, un paleobotanist, şi un matematician. Toţi ăştia pleacă într-acolo la sfârşitul săptămânii. Mă duc şi eu cu ei.

— Dar or să îţi spună ei adevărul-adevărat? se nelinişti Ross.

— Aşa cred. Nici unul din ei n-a prea avut de-a face cu cele de pe insulă, iar matematicianul ăla, Ian Malcolm, s-a opus clar proiectului încă de la bun început. A stăruit

întruna că nu se va putea niciodată realiza aşa ceva, că nu se va putea construi nimic din asta.

— Şi altcineva o să mai fie?

— Numai un analist programator, care să facă revizia computerelor ce supraveghează parcul şi să mai plaseze nişte camere de luat vederi. Trebuie să ajungă acolo vineri.

— Bun, încheie Ross. Ai sfârşit toate pregătirile?

— Hammond a insistat să le telefoneze chiar el. Cred că voia să nu se afle că are necazuri. Să pară doar aşa, nişte invitaţii mondene. Ca să le arate amplasamentul de pe insulă.

— În regulă, zise Ross. Dar ai grijă de tot ce mişcă acolo. Să fii tot timpul cu ochii în patru. Vreau să se rezolve toată tevatura asta din Costa Rica în cel mult o săptămână.

Se ridică de la birou şi părăsi încăperea.

***

Gennaro formă un număr de telefon, apoi ascultă câteva clipe ţârâitul apelului. După care cineva răspunse:

— Grant la telefon.

— Bună ziua, domnule doctor Grant. Donald Gennaro vă deranjează. Sunt consilierul general al firmei InGen. Am mai vorbit noi doi acum câţiva ani nu ştiu dacă vă mai aduceţi aminte...

— Mi-aduc aminte, mormăi Grant.

— Ei, atunci să trec la subiect. Tocmai am primit un telefon de la John Hammond, care mi-a spus vestea cea bună. Că veniţi să vizitaţi insula noastră din Costa Rica.

— Da, aşa e, răspunse Grant. Cred că mâine venim.

— Bun, am vrut numai să vă exprim sincerele mele mulţumiri pentru hotărârea dumneavoastră. Toată lumea de la InGen apreciază acest gest. L-am invitat şi pe Ian Malcolm, care, ca şi dumneavoastră, s-a aflat printre primii noştri consultanţi. Nu este el şeful catedrei de matematică de la Universitatea din Austin?

— Aşa povestea şi John Hammond, rosti Grant.

— Mda, minunat, se pronunţă Gennaro. O să vin şi eu

acolo, pentru orice eventualitate. Apropo, specimenul ăla pe care l-aţi descoperit... ăăă... pro... procom... ce-i cu el?

— *Procompsognatus,* îl corectă Grant.

— Da, sigur. Nu cumva sunteţi în posesia exemplarului cu pricina, domnule Grant? Originalul e la dumneavoastră?

— Nu, mărturisi paleontologul. Am văzut doar o radiografie a lui. Exemplarul se află la New York. O laborantă de la Universitatea Columbia m-a anunţat.

— Mda. mă întreb dacă nu cumva mi-aţi putea furniza mai multe informaţii despre acest caz, insistă Gennaro. Poate că astfel o să pot obţine animalul acela pentru domnul Hammond, care de altfel este grozav de încântat de descoperirea aceasta. Şi cred că şi dumneavoastră doriţi să vedeţi originalul îndeaproape. Poate că voi reuşi să îl aduc cu mine pe insulă. În timpul cât veţi fi dumneavoastră acolo.

Grant îi spuse tot ce ştia despre *procompsognatus* şi descoperirea acestuia.

— Ei, bun... Totul e în ordine, domnule Grant, încheie Gennaro. Transmiteţi toate cele bune domnişoarei Sattler. Abia aştept să vă întâlnesc şi pe dumneavoastră şi pe dumneaei mâine.

Şi sfârşind de spus aceste cuvinte, Donald Gennaro închise telefonul.

PLANURILE

— Astea au venit chiar acum câteva clipe, zise Ellie a doua zi, îndreptându-se spre micul birou improvizat în spatele rulotei şi arătându-i lui Alan Grant un plic pânzat, burduşit. Unul dintre puştani l-a adus când s-a întors din oraş. E de la Hammond.

Paleontologul recunoscu sigla firmei InGen, scrisă cu alb şi albastru. Înăuntru nu era nici un fel de scrisoare lămuritoare, ci numai un teanc de hârtii capsate. Scoţându-le din învelitoare, observă că erau de fapt nişte planuri.

Fuseseră copiate la scară mai mică şi strânse la un loc, ca o carte. Pe prima pagină scria: STAŢIUNEA ISLA NUBLAR — PROIECT AMPLASAMENTE TURISTICE (SET COMPLET: COMPLEX TURISTIC ŞI ANEXE):

— Ce mama dracului o fi însemnând toate astea?! se miră el.

În timp ce se apucă să frunzărească acea broşură, dinăuntru se desprinse o foaie de hârtie, cu următorul mesaj:

"Dragă *Allan şi Ellie,*

După cum v-aţi putut da seama şi singuri, nu dispunem încă de prea mult material de reclamă oficială. Dar acest mic ghid o să vă ajute să vă formaţi o oarecare idee despre proiectul de pe Isla Nublar. Eu unul cred că este grozav de interesant!

Abia aştept să discut cu voi doi! Sper că vă veţi alătura nouă!

Toate cele bune, JOHN"

— Pur şi simplu nu pricep o iotă, mărturisi Grant, răsfoind prin acele hârţoage. Astea sunt de fapt planuri arhitecturale.

Se întoarse la prima pagină, citind:

COMPLEXUL TURISTIC — AMENAJARE	STAŢIUNEA ISLA NUBLAR
BENEFICIAR	InGen Inc., Palo Alto, Calif;
ARHITECŢI	Dunning, Murphy & Associates, New York. Richard Murphy, partener design; Theodore Chen, desig-ner-şef; Sheldon James, asociat administrativ.
INGINERI	Hralow, Whitney & Fields; Boston, partea structurală; A. T. Misikawa, Osak,

a partea mecanică.

MEDIU NATURAL	Shepperton Rogers, Londra; A. Ashikiga, H. Ieyasu, Kanazawa.
ELECTRICE	N. V. Kobayashi, Tokio. A. R. Makasawa, consultant principal.
COMPUTERE	Integrated Computer Systems, Inc., Cambridge, Mass. Nedry, Dennis, supraveghetor de proiect.

Alan Grant se uită peste planurile respective. Toate purtau ştampila SECRET INDUSTRIAL. COPIEREA INTERZISA, precum şi avertismentul SECRET DE SERVICIU — INTERZISĂ DISTRIBUIREA PROIECTELOR. Fiecare pagină era numerotată, iar în partea de sus se specifica:

"Aceste planuri reprezintă secrete de producţie ale firmei InGen. Trebuie să semnaţi mai întâi documentul 112/4 A, deoarece, în caz contrar, veţi suporta consecinţele de rigoare. "

— Mie unul mi se pare cam paranoic moşu', bombăni paleontologul.

— Poate că există motive întemeiate să se poarte aşa, zise Ellie.

Urma la rând o hartă topografică. Aceasta prezenta Isla Nublar în formă de lacrimă, cu partea subţiată către nord, iar cea plină spre sud. Insula avea cam treisprezece kilometri lungime, iar după câte reieşea din harta aceea, era împărţită în mai multe secţiuni mari. Partea nordică era însemnată "ZONA TURISTICĂ" şi cuprindea câteva subdiviziuni etichetate în modul următor: "PUNCT DE SOSIRE PENTRU VIZITATORI", "COMPLEXUL TURISTIC — ADMINISTRAŢIA", CENTRALA ENERGETICA — DESA-LINIZARE-APROVIZIONA-RE" şi, în sfârşit, "REZERVAŢIA NATURALĂ.

Grant reuşi să desluşească marcajul unui bazin de înot,

apoi pătratele ce anunţau existenţa terenurilor de tenis, precum şi buclele inegale ce reprezentau terenurile plantate şi pâlcurile de arbuşti.

— Mda, pare într-adevăr o staţiune turistică, se pronunţă Ellie.

Răsfoiră apoi câteva planuri detaliate ale clădirii pentru cazarea oaspeţilor. În acele schiţe sumare, părea cam jalnică. Arăta mai degrabă ca o clădire lunguiaţă şi scăzută, prevăzută cu o serie de construcţii în formă de piramidă, amplasate pe acoperiş. Apoi dădură şi peste câteva amănunte despre celelalte locuri de agrement pentru turişti.

Iar restul insulei era chiar mai misterios decât ce deduseseră ei până atunci. După câte îşi putea da seama Alan Grant, cea mai mare parte a acelui teren cuprinzător era câmp deschis. O încâlceală de drumuri, tunele şi amplasamente izolate, precum şi un lac îngust, dar prelung, care părea artificial, fiind punctat pe alocuri de baraje şi stăvilare. Dar cea mai importantă parte a acelei insule era împărţită între nişte linii curbe prelungi, între care arareori se puteau deosebi puncte de control sau construcţii de orice fel. Şi fiecare dintre aceste arealuri purta câte un nume codificat, ca de pildă: /P/PROC/V/2 A; /D/TRIC/L/5 (4A + 1):/LN/ OTHN/C/4 (3A + 1) şi /VV/HADR/X/11 (6A + 3 + 3DB).

—- O fi vreo legendă, vreo explicaţie, ceva, pentru codurile astea?, se întrebă Ellie.

Grant frunzări la iuţeală paginile următoare, dar nu dădu de nici un fel de lămuriri despre acele enigmatice sigle.

— Poate că le-au scos din broşură, îşi dădu Ellie cu părerea.

— Ascultă aici la mine: ăştia sunt toţi paranoici, făcu Grant.

Privi iarăşi contururile acelea curbe, despărţite între ele de o reţea de drumuri. Toată insula era împărţită în şase zone de o întreagă reţea de drumuri. Toată insula era împărţită în şase zone, şi fiecare dintre aceste diviziuni era

separată de trasee şi drumuri printr-un şanţ adânc, de beton. Dincolo de acel şanţ se părea că există un gard însemnat cu puncte fosforescente. Lucru care îi cam puse pe gânduri pe cei doi cercetători, până când îşi dădură seama că de fapt gardurile respective erau electrificate.

— Asta-i chiar ciudat, spuse Ellie. Ce să caute gardurile electrice într-o staţiune de odihnă?

— Şi încă kilometri întregi de asemenea garduri, întări Grant. Auzi, garduri electrificate şi şanţuri de apărare, unul lângă altul. Şi, de obicei, pe lângă ele trece câte un drum... Ce-or fi însemnând toate astea?!

— Parcă ar fi grădină zoologică, sugeră Elliei.

Studiară din nou harta topografică şi examinară îndeaproape contururile. Şoselele acelea sau ce or fi fost, fuseseră construite cam aiurea. Ruta principală traversa insula de la nord la sud, chiar peste culmea celui mai înalt deal, iar o bună bucată a drumului părea pur şi simplu tăiată într-un pisc stâncos, trecând chiar pe deasupra unui râu. Începură să se încredinţeze tot mai mult că totul fusese astfel plănuit, încât să se formeze nişte îngrădituri uriaşe, izolate de reţeaua de drumuri, apărată de şanţuri şi gardurile electrice. Iar drumurile fuseseră la rândul lor gândite în aşa fel, încât să treacă pe deasupra acestor spaţii deschise, ca turiştii să poată privi peste acele garduri.

— Ştii ceva, dimensiunile îngrăditurilor ăstora sunt pur şi simplu exagerate, observă Ellie. Ia uită-te aici: şanţul ăsta betonat este lat de aproape zece metri. Parcă ar fi o fortificaţie militară.

— Aşa par şi clădirile astea, adăugă Grant.

Remarcase că fiecare dintre acele câmpuri deschise avea totuşi câteva construcţii, de obicei înălţate în locuri retrase. Dar şi aceste clădiri erau tot din beton armat şi aveau pereţii foarte solizi. Privite dintr-o parte, semănau cu buncărele de beton, prevăzute cu ferestre cât palma. Întocmai ca acele cazemate nemţeşti, care se mai pot vedea prin filmele vechi, de război.

În acel moment, auziră bubuitul înăbuşit al unei explozii, iar Grant lăsă deoparte hârţoagele.

— Gata, înapoi la muncă! hotărî el.

— Foc!

Urmă o uşoară zguduitură, apoi conturul galben apăru pe ecranul computerului. De data asta desprinderea fosilei reuşise de minune, aşa că Alan Grant avu prilejul să admire pentru câteva clipe scheletul descoperit, minunat desenat, cu gâtul lung arcuit pe spate. Fără doar şi poate, dezgropaseră un velociraptor pui, care se păstrase perfect şi... Ecranul se întunecă.

— Urăsc computerele, declară paleontologul, mijindu-şi ochii în soare. Şi-acum ce ne mai facem?

— Of, n-am făcut bine contactul electric, se amărî tânărul. Numai un minut dacă mai aşteptaţi.

Se aplecă deasupra unei încâlceli de sârme care se pierdeau în spatele unui computer portabil, ce funcţiona pe bază de baterii. La rândul lui, computerul fusese aşezat pe o ladă goală de bere, chiar pe culmea Dealului Patru, nu prea departe de o maşinărie foarte complicată, pe care o botezaseră *Matahala.*

Grant se aşeză pe pământ, pe coasta dealului şi se uită la ceas.

— Ei, gata! Trebuie să ne apucăm să rezolvăm totul aşa cum ne pricepem noi, băbeşte, o anunţă el pe Ellie.

Unul dintre tineri îl auzi.

— A, nu, te rugăm frumos, Alan, se necăji el.

— Uite ce-i, se burzului paleontologul. Eu unul trebuie să mai şi prind avionul ăla. Şi vreau să mă asigur că fosila este protejată cum trebuie, înainte să plec eu.

Odată ce se începe dezgroparea unei fosile, trebuie dus totul până la capăt, pentru că altfel apare oricând riscul de a fi distrusă. Necunoscătorii îşi închipuie că ţinuturile sterpe, pietroase, nu se schimbă prea mult. dar adevărul este că şi ele se află într-un permanent proces de erodare, chiar sub ochii noştri. Cât e ziua de lungă, se poate auzi duruitul rocilor desprinse, care se rostogolesc de pe urcuşurile ce se sfarmă întruna. În plus, întotdeauna trebuie luat în seamă pericolul inevitabil al unei ploi sau chiar al unei furtuni cumplite. O răpăială scurtă poate mătura cu

totul oasele fragile. Astfel încât, scheletul descoperit de Grant ar fi rămas în voia soartei şi, deci, trebuia neapărat păstrat intact până ce avea să se întoarcă el.

Protejarea unor astfel de relicve se, făcea de obicei acoperind locul cu o prelată şi împrejmuindu-l cu un şanţ de scurgere, în caz de intemperii. Problema era cât trebuia să fie de mare şanţul acela, ca să apere de degradare scheletul unui întreg velociraptor. Pentru a stabili acest lucru, recurseseră la ajutorul unui computer căruia i se putea ataşa un tomograf sonic, procedeu numit pe scurt — CAST. Era o nouă modalitate, care consta în faptul că *Matahala* slobozea în pământ un fel de glonţ, care producea unde de şoc, preluate apoi de computer şi asamblate într-o adevărată radiografie a colinei. Folosiseră respectiva tactică pe tot timpul verii, dar cu rezultate variabile.

Matahala se afla la aproximativ şase metri distanţă, şi arăta ca o cutie mare, argintie, pe roţi şi cu o umbrelă deasupra. Parcă ar fi fost rezervorul de îngheţată al unui vânzător ambulant, care nimerise ca prin minune în pustietatea aceea. De *Matahală* se ocupau doi tineri care tocmai plasau următoarea încărcătură.

Chiar şi aşa însă, programul CAST abia reuşea să stabilească dimensiunile fosilelor, deşi ajuta echipa lui Grant să sape cu mai mult spor. Însă tinerii, pasionaţi de calculatoare, pretindeau că în mai puţin de câţiva ani tehnica în cauză avea să se perfecţioneze într-atât, încât să se poată reda conturul osemintelor în cele mai mici amănunte, iar dezgroparea acestora avea să devină floare la ureche. Se putea obţine astfel imaginea detaliată tridimensională a oaselor, cea ce promitea de la bun început debutul unei noi ere a arheologiei, epocă în care săpăturile aveau să fie de prisos.

Numai că deocamdată toate acestea rămâneau simple vise. Iar aparatura care lucra fără cusur îţi laboratoarele universităţii, se dovedea cam fragilă şi capricioasă pe teren.

— Cât mai durează? se interesă Grant.

— Imediat aflăm, Alan. Nu-i chiar o nenorocire.

Grant se duse să se uite la imaginea de pe ecranul computerului. Văzu astfel tot scheletul, desenat cu un galben strălucitor. Într-adevăr, specimenul fusese tânăr. Trăsătura caracteristică velociraptorului — o singură gheară curbată, care la animalele adulte era o armă periculoasă, de vreo cincisprezece centimetri lungime, capabilă să sfâşie prada dintr-o singură mişcare — se observa la acel pui ca un colţ micuţ, de mărimea unui spin de trandafir. Abia se putea desluşi pe ecran. Iar *Velociraptorul* era un dinozaur cu osatură uşoară, cu o structură frumos dispusă, precum aceea a păsărilor, şi, probabil că animalul poseda şi un anumit grad de inteligenţă.

După câte se vedea pe ecran, scheletul era în perfectă stare, atâta doar că avea capul şi gâtul pe spate. Acea flexiune a gâtului era des întâlnită la fosile, drept pentru care unii oameni de ştiinţă formulaseră şi o teorie pentru a explica fenomenul. Ei presupuseseră că dinozaurii dispăru-seră ca specie în urma otrăvirii loc cu substanţe alcaloide a căror pondere în structura plantelor se mărise. Iar acea poziţie chinuită a gâtului ar fi fost dovada suferinţelor dinozaurilor aflaţi în agonie. Până la urmă, Alan Grant spulberase practic acea savantă ipoteză, demonstrând că multe specii de păsări şi reptile cunosc o contracţie post-mortem a ligamentelor posterioare ale gâtului, care astfel trag capul înapoi, într-o anumită poziţie. Nu aveau deci nimic de a face cu felul morţii animalelor, ci cu modul în care se uscau la soare cadavrele acestora.

Grant observă că şi fosila aceea fusese răsucită cumva, astfel încât piciorul drept, cu talpă cu tot, era ridicat chiar deasupra şirei spinării.

— Imaginea asta pare cam distorsionată, remarcă tânărul asistent. Dar nu cred că-i din vina computerului.

— Nu, rosti Grant. De vină-i numai timpul. O uriaşă trecere a timpului.

Paleontologul ştia prea bine că oamenii nu reuşeau nicicum să îşi reprezinte în minte timpul geologic. Viaţa omenească era trăită la o scară cu totul diferită. Un măr se înnegreşte în câteva minute. Argintăria cocleşte în câteva

zile. O grămadă de îngrăşăminte agricole se degradează În decursul unui anotimp. Un copil creşte vizibil în zece ani de zile. Nici una dintre aceste experienţe comune nu are cum să pregătească mintea umană pentru a putea înţelege într-adevăr sensul trecerii a optzeci de milioane de ani. Timpul scurs de când acel mic animal murise.

La orele de curs, Grant încerca un alt soi de comparaţii. Dacă îţi puteai imagina firul unei vieţi omeneşti de şaizeci de ani redus la o singură zi, atunci cei optzeci de milioane de ani aveau să se prefacă în trei mii şase sute cincizeci şi doi de ani — adică oricum mai mulţi decât măsurau piramidele. Deci velociraptorul acela dormise somn lung până atunci.

— Nu pare prea fioros, zise unul dintre tineri.

Nici nu era, conveni Grant. Cel puţin, nu până când avea să ajungă la maturitate.

Probabil că micuţul din faţa lor se hrănise cu hoiturile animalelor ucise de adulţi, după ce uriaşii lui părinţi se îmbuibaseră îndeajuns şi şedeau cu burţile la soare, odihnindu-se. Carnivorele puteau mânca odată o cantitate de hrană egală cu douăzeci şi cinci la sută din greutatea lor, după care dormeau duse. Parcă îi şi vedeai pe pui chirăind prin preajmă şi căţărându-se pe trupurile masive ale adulţilor somnolenţi, sau ronţăind câte puţin din vreun cadavru proaspăt. Probabil că puii de dinozaur fuseseră destul de drăgălaşi.

Dar un velociraptor adult era cu totul altceva. Luat punct cu punct, velociraptorul era cel mai crud dinozaur care a trăit vreodată pe faţa pământului. Deşi erau de talie relativ mică — cântărea cam nouăzeci şi ceva de kilograme, deci cât un leopard — velociraptorii erau iuţi în mişcări, inteligenţi, necruţători, gata să atace oricând cu fălcile lor puternice, pline de dinţi ascuţiţi, cu ghearele tăioase ale membrelor superioare şi cu singura gheară de la picior.

Velociraptorii vânau în cete. Grant chiar îşi închipuia vreo zece-doisprezece animale dintr-acestea alergând din toate puterile, sărind în spinarea unui dinozaur cu mult mai mare, sfâşiindu-i beregata, spintecându-i pieptul până la

oase şi apoi pântecele.

— O să întârziem, spuse Ellie, trezindu-l la realitate.

Grant le dădu tinerilor instrucţiuni cum să sape şanţul de scurgere. După cum reieşea din imaginea de pe ecranul computerului, îşi dădură seama că fosila ocupa o arie relativ restrânsă, aşa că o tranşee de jur-împrejur, de vreo doi metri, avea să fie suficientă. Între timp, Ellie aşternu prelata care acoperea partea aceea a dealului. Grant o ajută şi el să înfigă ultimul ţăruş.

— Oare cum a murit puiul ăsta? întrebă unul din tineri.

— Mă cam îndoiesc că o să aflăm vreodată, răspunse Grant. Mortalitatea infantilă în lumea animalelor este foarte ridicată. În rezervaţiile africane ajunge uneori până la şaptezeci la sută în cazul unor carnivore. Putea să moară oricum — de boală, pierdut, de cârdul lui, de orice... Poate chiar atacat de un adult. Ştim despre aceste fiinţe că vânau în grup, dar despre comportamentul lor în interiorul grupului nu prea avem habar.

Studenţii dădură din cap, aprobându-l cu amărăciune. Învăţaseră şi ei despre comportamentul animalelor şi aflaseră, de pildă, că atunci când un mascul tânăr câştiga prin luptă supremaţia în rândul leilor, primul lucru pe care îl făcea era să ucidă toţi puii care nu erau ai lui.

Din câte se părea; dintr-un motiv pur genetic: masculul respectiv îşi folosise vigoarea cât putuse, aşa că noul stăpân, ucigând puii, silea femelele să intre iarăşi în călduri, ca el să le fecundeze. În plus, evita de la bun început obiceiul femelelor de a se ocupa prea mult de odraslele unui alt mascul.

Probabil că şi cetele de velociraptori erau stăpânite de un singur mascul, cine ştie?! Se cunoşteau atât de puţine lucruri despre dinozauri! După o sută cincizeci de ani de cercetări asidue şi săpături prin toate colţurile lumii, nu ştiau mai nimic despre cum fuseseră într-adevăr uriaşii vremurilor de demult!

— Trebuie să plecăm, îl anunţă Ellie. Dacă vrem să ajungem la Choteau la ora cinci.

HAMMOND

Secretara lui Gennaro se năpusti pe uşă într-uri suflet, cu o valiză nouă în mână, care încă mai avea etichetele pe ea.

— Ştiţi, domnule Gennaro, începu ea. Atunci când aţi uitat pur şi simplu să vă faceţi bagajul, m-am gândit că de fapt nu vă trage inima deloc să porniţi în călătoria asta...

— S-ar putea să ai dreptate, zise el cu amărăciune. O să lipsesc de-acasă tocmai de ziua de naştere a fiică-mii...

Sâmbătă se sărbătorea onomastica Amandei, iar Elizabeth, soţia lui, invitase deja vreo douăzeci de ţânci de patru-cinci anişori, (care chirăiau întruna cât îi ţineau puterile), ca să se bucure şi ei laolaltă cu micuţa sărbătorită de venirea clovnului Cappy şi a magicianului. Doamna Gennaro nu fusese deloc mulţumită de faptul că el trebuia neapărat să plece din oraş. Şi nici Amanda nu se arătase încântată defel.

— Ei bine, am făcut tot ce am putut şi eu, într-un timp atât de scurt, urmă secretara. Aveţi cizme vânătoreşti pe măsura dumneavoastră, pantaloni scurţi şi cămaşă kaki, plus o trusă de bărbierit. V-am mai pus o pereche de pantaloni groşi şi un pulover, pentru cazul în care se face frig. Maşina vă aşteaptă jos, să vă ducă direct la aeroport. Însă dacă aveţi de gând să prindeţi avionul ăla, trebuie să plecaţi chiar acum.

Gennaro părăsi încăperea, coborî în hol şi rupse etichetele de pe valiză. În timp ce trecea pe lângă sala de conferinţe, Dan Ross se ridică de la birou şi ieşi în urma lui.

— Călătorie plăcută, îi ură. Dar să ne înţelegem asupra unui lucru: habar nu am cât de gravă este situaţia într-adevăr, Donald. Dar dacă există pe insula aia chiar şi cea mai mică problemă, s-o faci una cu pământul, m-ai auzit?

— Sfinte Cristoase. Dan... dar e vorba de o investiţie uriaşă.

— Nu mai stau pe gânduri nici o clipă. Nici să nu-ţi

treacă prin cap măcar. Să faci doar ce ţi-am zis, m-ai priceput?

Gennaro încuviinţă din cap?

— Eu te-am priceput. Dar Hammond...

— Să mă pupe-n fund cutra aia de Hammond, se enervă Ross.

— Ei, băiete, băiete, auzi Donald Gennaro vocea aceea hârşâită, uşor de recunoscut. Ce-ai mai făcut tu între timp băiete?

— Destul de bine, domnule, răspunse cel întrebat.

Se lăsă în voie pe spate, în scaunul capitonat cu piele al avionului Gulfstream, care tocmai decolase spre est, in direcţia Munţilor Stâncoşi.

— Nu m-ai sunat deloc, îi reproşă Hammond. Mi-a fost dor de tine, Donald. Ce mai face frumoasa ta soţie?

— Bine. Elizabeth o duce de minune. Acum avem şi o fetiţă.

— Grozav, grozav. Copiii sunt o adevărată încântare. Ar fi trebuit să dea şi ea o fugă până la noul nostru parc din Costa Rica.

Gennaro uitase cât de scund era Hammond. Acesta şedea cocoţat pe scaun, fără să atingă covoarele de pe podea. În timp ce vorbea, îşi bălăbănea picioarele. Avea ceva copilăresc în toată purtarea lui, cu toate că Hammond avea în jur de... cât oare? Şaptezeci şi cinci? Şaptezeci şi şase de ani? Cam aşa. Oricum, părea deja mai îmbătrânit decât îl ştia Gennaro, dar el nu îl mai văzuse de aproape cinci ani de zile.

Hammond era un tip bombastic, un cabotin înnăscut, aşa că prin 1983 purtase cu el peste tot un elefant pe care îl ţinea într-o colivie micuţă. Elefantul nu crescuse decât până la douăzeci şi trei de centimetri înălţime şi treizeci lungime, dar avea o structură perfect normală dealtfel, cu excepţia colţilor care erau bonţi. Hammond căra bietul animal pretutindeni, mai ales la întrunirile pentru obţinerea fondurilor de investiţii. De obicei, Gennaro introducea în

sala de conferinţe, cuşca acoperită cu o pânză, ca şi cum ar fi dus un ceainic învelit într-un şervet, iar Hammond îşi începea discursul faimos de-acum, despre proiectele de dezvoltare a ceea ce el numea "produse biologice de larg consum". După care, în momentul culminant, avea să înlăture învelitoarea, ca să prezinte auditorilor micul elefant. Şi, bineînţeles, avea să le ceară capital pentru finanţare.

Numărul acela, cu pachidermul miniatural, avusese întotdeauna un succes nebun; corpul mărunt al animalului, abia mai mărişor decât al unei pisici, era o promisiune certă pentru minunile ce aveau să curgă gârlă din laboratorul lui Norma Atherton, geneticianul de la Stanford, care devenise partenerul lui Hammond în acea aventură fără precedent.

Dar în vreme ce Hammond vorbea la nesfârşit despre elefantul acela, avea grijă să nu îi scape o vorbă despre altele. De pildă, despre faptul că el, Hammond, era adevărat că iniţiase o companie specializată în genetică, însă prichindelul pachiderm nu fusese obţinut defel prin procedee genetice. Pur şi simplu Atherton luase un embrion de elefant-pitic şi îl dezvoltase într-un uter artificial, operând câteva modificări hormonale. Chiar şi aşa, metoda în sine era o realizare deosebită, dar pentru gândurile măreţe ale lui Hammond era totuşi mult prea puţin.

De exemplu; Atherton nu mai reuşise să repete experienţa cu elefantul în miniatură, deşi încercase după aceea de nenumărate ori. Pentru ca oricine vedea animalul acela nemaiîntâlnit, dorea să aibă şi el unul la fel. Apoi, chiar şi exemplarul acela era predispus la friguri, mai ales în timpul iernii. Accesele de strănut care scuturau întruna trompa bietei creaturi, îl oripilau pe Hammond. Şi uneori, elefănţelul îşi vâra cioturile lui de colţi printre barele cuştii şi trâmbiţa cât îl ţineau puterile, enervat la culme. În timp ce animalul încerca să scape din colivie, lui Hammond îi era grozav de teamă că specimenul va muri înainte ca Atherton să reuşească să mai facă măcar unul.

În plus, Hammond mai ascundea potenţialilor investitori faptul că însuşi comportamentul elefantului se schimbase

substanţial în decursului de miniaturizare. Minuscula creatură arăta întocmai ca un elefant, dar se purta mai degrabă ca un rozător sadea, care mişuna de colo-colo cu mare repeziciune şi avea un temperament foarte violent. Hammond se opusese oricărei încercări a privitorilor de a mângâia elefănţelul, pentru ca nu cumva respectivii să se trezească pe nespusă masă cu vreun deget muşcat sau strivit.

Şi, cu toate că Hammond spunea mereu că o asemenea afacere aduce în mod sigur un venit anual de şapte miliarde de dolari, până în 1993, proiectul lui era bazat pe pure speculaţii. Hammond era însufleţit de perspective şi planuri, dar nu exista nici cea mai mică siguranţă că toate acestea aveau să se împlinească întocmai. Cu atât mai mult cu cât Norman Atherton, creierul care stătea în spatele întregii acţiuni, descoperise că este bolnav de cancer în ultima fază, lucru pe care Hammond iarăşi se ferea să îl dezvăluiască.

Dar oricum, Hammond, cu ajutorul lui Donald Gennaro, căpătase fondurile de care avea nevoie. Între septembrie 1983 şi noiembrie 1985, John Alfred Hammond şi "pachidermul său de buzunar" încasase acţiuni în valoare de opt sute cincizeci de milioane de dolari, capital cu care avea să îşi finanţeze corporaţia mult visată, şi anume International Genetic Technologies, Inc. Pe scurt, InGen. Şi poate că ar fi dobândit chiar mai multe subvenţii, dacă Hammond nu ar fi ţinut cu tot dinadinsul să rămână totul în secret şi nu ar fi anunţat că pentru cel puţin cinci ani, nu avea să returneze nici un cent măcar, din sumele investitorilor. Lucru care determinase o mulţime de doritori să îşi ia tălpăşiţa. Într-un târziu, compania reuşise să atragă interesul unor consorţii japoneze. Numai investitorii japonezi erau singurii în stare să aibă răbdare până la capăt.

Şezând astfel relaxat în scaunul confortabil al avionului, Gennaro se gândea cât de viclean se dovedise Hammond.

Bătrânul părea că nu îşi da seama că de fapt biroul de avocatură pentru care lucra Donald Gennaro aproape că îl silise să facă acea călătorie neaşteptată. În loc să arate că pricepe şi singur acest fapt, Hammond se comporta de parcă nu ar fi mers decât într-o vizită mondenă.

— E mare păcat că nu ţi-ai adus şi familia cu tine, Donald, croncănea mai departe bătrânul cel şiret.

Gennaro înălţă din umeri, nemulţumit.

— Este ziua fiicei mele peste puţină vreme. Soţia mea invitase vreo douăzeci de ţânci la onomastică, pregătise tortul şi chemase un clovn să îi distreze pe mititei. Ştiţi cum este în cazurile astea...

— Ei, sigur că înţeleg... Copiii se leagă sufleteşte de toate micile evenimente.

— Ca să ne întoarcem la ale noastre: este parcul gata să îşi primească oaspeţii?

— Ei, nu oficial, se eschivă Hammond. Dar hotelul este deja construit, aşa că există locuri de cazare...

— Şi animalele?

— Ei, sigur, animalele sunt toate la locul lor. În ţarcurile lor.

— Îmi aduc aminte că în varianta originală a propunerii dumneavoastră speraţi să aveţi în total cam douăsprezece...

— Oho, am depăşit de mult cifra asta! Avem două sute treizeci şi opt de animale, Donald.

— *Două sute treizeci şi opt?!...* exclamă Gennaro, uluit.

Bătrânul chicoti încântat de reacţia celuilalt.

— Nici nu poţi să-ţi închipui ce minunăţie! Avem acolo cirezi întregi...

— Două sute treizeci şi opt... Din câte specii?

— Din cin'ş'pe specii diferite, Donald.

— E pur şi simplu de necrezut, se miră Gennaro. E fantastic. Şi celelalte anexe necesare? Instalaţiile, computerele...

— Toate, *toate* sunt acolo unde trebuie, îl linişti Hammond. Tot ce se află pe insula asta este realizat cu mare artă. O să te convingi singur, Donald. Este de-a

dreptul un paradis. De aceea toată… *îngrijorarea* asta în legătură cu cele de pe insulă… este… ăăă… neîntemeiată.

— Dar nu e nici o nenorocire dacă se va efectua o scurtă inspecţie, insinuă Gennaro.

— Sigur că nu e, îl asigură Hammond. Dar încetineşte ritmul de lucru. Tot ce se pune acum acolo la punct trebuie oprit momentan, până trece această vizită oficială…

— Oricum aţi întârziat cu lucrările. Aţi amânat şi deschiderea oficială…

— Ei, ce să-ţi spun…, se răţoi Hammond.

Trase nervos de batista din mătase roşie, aflată în buzunarul de la piept al hainei tip sport.

— Era de aşteptat să se întâmple şi aşa ceva. Era de aşteptat.

— De ce? îl ispiti Gennaro.

— Păi, vezi tu, Donald, ca să îţi dai seama de adevăratul mers al lucrurilor trebuie să te întorci la conceptul iniţial, de staţiune de odihnă. La ideea originală, a construirii celui mai sofisticat şi moderni parc de distracţii din lume, pus în funcţiune de cele mai recente descoperiri în domeniul electronic şi biologic. Eu nu mă refer acum la *excursiile* în sine. Toată lumea are parte de aşa ceva. Şi pe insula Coney se fac asemenea *voiaje.* Iar în ziua de astăzi mai toată lumea are prilejul să se bucure de jocuri electronice. Sau de castelul cu stafii, de peştera piraţilor, de incursiuni în Vestul sălbatic, de cutremure provocate la minut… În toate parcurile de distracţii se găsesc astfel de delectări. Aşa că noi am dispus de prezentarea unui alt soi de distracţii. Distracţii î*n carne şi oase.* Distracţii atât de deosebite, încât vor înfierbânta imaginaţia întregii omeniri.

Gennaro zâmbi sarcastic. Auzea acelaşi discurs, aproape cuvânt cu cuvânt, pe care Hammond îl rostea în faţa potenţialilor investitori, cu ani de zile în urmă.

— Şi nici nu putem trece cu vederea faptul că, în ultimă instanţă, unul dintre obiectivele principale ale acestui amplasament din Costa Rica este să facă *bani.* Munţi de dolari…

— Mda, asta ştiu şi eu, mormăi Gennaro.

— Şi secretul succesului bănesc în cazul unui parc de distracţii este de a fi deservit de cât mai puţin personal, deci de a se plăti cât mai puţine salarii. Respectiv pentru îngrijitorii de animale, pentru vânzătorii de bilete, pentru oamenii de serviciu, pentru instalatori. Deci, cum ţi-am spus, secretul constă în a face totul să funcţioneze perfect, cu minimum de angajaţi. De aceea am investit noi atâta tehnologie computerizată. Am automatizat tot ce s-a putut...

— Mi-aduc aminte...

— Dar adevărul este că atunci când pui laolaltă şi animale şi toate sistemele astea computerizate, cam dai de bucluc. Cine a reuşit vreodată să pună la punct un sistem computerizat extraordinar de minuţios şi să se ţină şi de termenul lucrării?! Eu unul n-am prea auzit de asemenea cazuri...

— Deci să înţeleg că nu este vorba decât de o întârziere previzibilă, aşa-i?

— Da, bineînţeles, îl asigură Hammond. O întârziere *cit se poate de previzibilă.*

— Am auzit însă că s-ar fi produs nişte accidente în timpul ridicării construcţiilor, îl chestionă Gennaro. Câţiva muncitori chiar au murit...

— Mda, mda, bâigui Hammond. În total au fost trei morţi. Doi dintre muncitori au murit în timpul lucrărilor de la drumul tăiat în dealul stâncos. Un altul a murit în ianuarie, în urma unei surpări de teren. Dar de luni de zile nu s-a mai înregistrat nici un eveniment nefericit ca acestea.

Îl prinse pe tânăr de braţ şi îi spuse foarte convins:

— Donald, crede-mă pe cuvânt: pe insula asta totul merge întocmai după planul nostru. Tot ceea ce am visat noi să facem din insula asta este *perfect!*

Interfonul piui dintr-odată. Se auzi vocea pilotului, care îi anunţă:

— Puneţi-vă centurile de siguranţă, vă rog. Aterizăm la Choteau.

CHOTEAU

Câmpiile pustiite se aşterneau până departe, în zare, pierzându-se în linia întunecată a orizontului. Vântul uscat, de amiază, înălţa nouri de praf şi purta de colo-colo pe asfaltul crăpat al şoselei crenguţe şi frunze uscate.

Grant şedea lângă Ellie, rezemat de portiera jeep-ului şi aştepta în vreme ce silueta subţiratică a avionului Grumman se rotea în văzduh, pregătindu-se să aterizeze.

— Simt că turbez când trebuie să stau după fundul granguriilor cu bani, mormăi în barbă Grant.

Ellie înălţă din umeri, neputincioasă.

— Şi asta face parte tot din meserie.

Cu toate că existau destule domenii ale ştiinţei (printre care fizica şi chimia) care primeau subvenţii de la guvern, paleontologia rămăsese aproape întru totul dependentă de contribuţiile particulare. Dincolo de interesul pe care i-l stârnise insula aceea din Costa Rica, Grant înţelesese că, dacă John Hammond îl rugase să îi dea câteva sfaturi, el era nevoit să îl ajute. Pentru că pur şi simplu astea trebuiau să fie relaţiile cu patronatul. De fapt, acestea fuseseră dintotdeauna relaţiile cu patronatul.

Micul avion particular ateriza într-un târziu şi apoi se îndreptă cu repeziciune către cei doi cercetători. Ellie îşi aruncă geanta de voiaj pe umăr. Aeronava rămase pe loc şi o stewardesă în uniformă azurie deschise uşa.

Înăuntru, în ciuda confortului şi decoraţiilor luxoase, Grant descoperi cu surprindere că spaţiul era foarte restrâns. Trebui să se cam încovoaie de spate, ca să ajungă până la Hammond, să îi strângă mâna în semn de bun găsit.

— Vai, domnule Grant şi domnişoară Sattler, îmi pare atât de bine că mergeţi cu noi! Daţi-mi voie acum să vi-l prezint pe asociatul meu, Donald Gennaro.

Gennaro era un tip robust, musculos, în jur de treizeci şi ceva de ani, îmbrăcat într-un costum Armani elegant. Purta ochelari cu ramă metalică subţire. Lui Grant nu îi plăcu

defel, încă de la prima vedere. Îi strânse mâna grăbit. Când se apropie şi Ellie să îl salute, Gennaro spuse foarte mirat:

— Ei, dar sunteţi femeie?!...

— De, se mai întâmplă..., răspunse Ellie.

Grant îşi dădu seama imediat că nici ei nu îi plăcuse individul.

Hammond se întoarse apoi către Gennaro.

— Ştii, desigur, cu ce anume se ocupă domnul Grant şi domnişoara Sattler. Sunt paleontologii. Dezgroapă dinozauri.

Şi izbucni în hohote de râs, de parcă o asemenea idee ar fi fost neînchipuit de năstruşnică.

— Ocupaţi-vă locurile, le recomandă stewardesa, apoi închise uşa avionului.

Îndată, aeronava începu manevrele de decolare.

Pilotul îi anunţă că până la Dallas aveau patru ore de zbor. Acolo aveau să aştepte umplerea rezervoarelor cu combustibil, după care puteau porni spre Costa Rica, unde trebuiau să ajungă a doua zi dimineaţă.

— Şi cât anume o să rămânem în Costa Rica? se interesă Grant.

— Ei, depinde destul de mult de câteva chestiuni, se eschivă Gennaro. Avem nişte probleme de pus la punct mai întâi.

— Ai încredere în cuvântul meu, îl linişti Hammond pe paleontolog. O să stăm acolo cel mult patruzeci şi opt de ore.

Grant îşi încheie centura de siguranţă.

— Insula asta a dumneavoastră, unde mergem noi acum... ăăă... nu am mai auzit niciodată de existenţa ei până acum. E cumva un secret?

— Mda, într-un fel, spuse Hammond. Noi am fost foarte, foarte precauţi în privinţa ei, aşa încât să fim siguri că nimeni nu va auzi de ea până în ziua în care vom deschide oficial amplasamentul de pe insulă, spre surprinderea şi încântarea publicului doritor.

O OCAZIE NEAŞTEPTATĂ

Firma *Biosyn Corporation* din Cupertino, California, nu convocase niciodată o şedinţă de lucru urgentă, la care să participe toată pleiada de directori. Însă acum, cei zece directori ai companiei şedeau în sala de conferinţe, foindu-se neliniştiţi pe scaun. Vorbiseră între ei în ultimele zece minute, întrebându-se nedumeriţi care o fi fost motivul, însă până la urmă fuseseră nevoiţi să se calmeze, fără să afle vreun răspuns. Se apucaseră atunci să răsfoiască nervoşi tot soiul de hârţoage. Şi să se uite nerăbdători la ceas.

— Dar ce mai aşteptăm, de nu începem odată? întrebă unul.

— Mai aşteptăm pe cineva, îl potoli Lewis Dodgson. Mai avem nevoie de încă o persoană ca să începem.

Îşi privi şi el ceasul de mână. De la biroul lui Ron Meyer i se zisese că respectivul avea să sosească la întâlnire cu avionul de San Diego, de la ora şase. Însă ar fi trebuit să ajungă deja, chiar dacă, din nefericire, ar fi fost prea mare aglomeraţia la aeroport.

— Aveţi nevoie de vot unanim? se interesă un alt director, sperând să afle cât de cât ceva.

Vorbele lui îi făcură pe ceilalţi să păstreze câteva momente de tăcere. Necesitatea votului unanim presupunea luarea unei decizii importante. Şi. pentru numele lui Dumnezeu, dacă era în interesul lor, normal că ar fi fost oricum de acord, cu toate că Dodgson nu prea ar fi dorit să convoace o întrunire oficială. Însă Steingarten, patronul firmei *Biosyn,* fusese de neclintit în hotărârea lui:

— Trebuie *neapărat* să ai şi acceptul lor, în problema asta, Lew, se pronunţase el.

După caracterizările diferitelor persoane care îl cunoscuseră (depinde cu cine stăteai de vorbă), lui Lewis Dodgson i se dusese vestea ca fiind cel mai agresiv sau cel mai lipsit de scrupule (după părerea altora) genetician al generaţiei sale. Era un tip de vreo treizeci şi patru de ani,

cu început de chelie, cu o figură pe care se citea lăcomia şi viclenia (ca la păsările de pradă) şi în repetate rânduri fusese contestat de cei de la colegiul John Hopkins — pe care îl absolvise cu diplomă în regulă — pentru că adeseori se pretase la operaţii de implantare genetică pe pacienţi umani, fără să obţină aprobările cuvenite. Angajat apoi de *Biosyn,* el fusese acela care provocase scandalul cu vaccinul antirabic din Chile. După care ajunsese şeful secţiei de producţie şi dezvoltare de la *Biosyn,* ceea ce, în mod normal, însemna că se ocupa de "inginerie reversibilă". Adică prelua produsul unui concurent, îl desfăcea în bucăţele, afla cum anume acţiona acesta, apoi elabora el o nouă versiune, pe baza celei abia însuşite. Practic, faptul în sine implica spionajul industrial, având ca ţintă în principal corporaţia InGen.

În anii '80, câteva companii specializate în inginerie genetică începuseră să îşi pună următoarea problemă: "Care ar fi echivalentul biologic al descoperirii lui Sony Walkman?" Respectivele companii nu erau propriu-zis interesate de cercetarea farmaceutică sau de domeniul sănătăţii, ci mai degrabă de activităţi de agrement, acţiuni sportive, ocupaţii pentru timpul liber, cosmetică şi producerea de noi animale favorite. Comenzile pentru "produsele biologice de larg consum" erau foarte numeroase în 1990. Iar InGen şi Biosyn lucrau în acelaşi domeniu.

Biosyn reuşise să aibă oarecare succes, realizând o nouă specie de păstrăv auriu, încheind şi un contract cu Departamentul de Pescuit şi Activităţi pentru Timpul Liber din statul Idaho. Acest soi de peşte era uşor de reperat în râuri şi i se dusese vestea că, oricum; reprezenta un pas în domeniul pescuitului sportiv. (Cel puţin nu mai dădea ocazia Departamentului de Pescuit să se plângă că nu există păstrăvi în apele ţinutului în cauză). Adevărul era însă că acest păstrăv auriu murea uneori din pricina căldurii solare, iar carnea lui era fleşcăită şi fără nici un gust, aspecte care însă nu se puseseră în discuţie. *Biosyn* avea să mai cerceteze aceste neajunsuri şi...

Uşa se deschise şi Ron Meyer intră în încăpere, apoi se aşeză degrabă pe un scaun. De-acum Dodgson avea de faţă toţi reprezentanţii care trebuiau să voteze decizia. Se ridică îndată în picioare.

— Domnilor, începu el. Ne-am adunat aici astă-seară ca să discutăm despre un obiectiv prioritar: InGen.

După care făcu un scurt rezumat al datelor principale. InGen luase mare amploare începând din 1983, cu ajutorul investitorilor japonezi. Achiziţionase trei supercomputere Cray XMP. Cumpărase Isla Nublar din Costa Rica. Făcuse stocuri uriaşe de răşină naturală. Se mai lansase de asemenea şi în tot felul de donaţii neaşteptate, în diverse colţuri ale lumii, de la Societatea Zoologică New York la Parcul Natural Ranthapur din India.

— Şi, în ciuda tuturor acestor informaţii, noi habar nu aveam totuşi ce anume urmărea InGen. Compania în sine părea interesată în mod special de animale. Şi s-au apucat să angajeze cercetători de renume, cu studii despre viaţa speciilor din trecut — paleontologi, filogeneticieni specializaţi în studiul ADN-ului, şi aşa mai departe... După care, în 1987, InGen a cumpărat o obscură companie numită *Millipore Plastic Products* din Nashville, Statul Tennessee. Această firmă lucra în domeniul Cercetărilor pentru agricultură, şi de curând scosese un patent pentru un nou produs. Un plastic cu aceleaşi caracteristici fizice ca şi coaja oului de pasăre. Materialul putea fi folosit pentru formarea ouălelor artificiale, în care să se incubeze embrioni de găină. Începând din anul următor, InGen a achiziţionat toată producţia pentru uz intern.

— Doctore Dodgson, toate astea sunt grozav de interesante...

— În acelaşi timp, s-a început şi construcţia de pe Isla Nublar, continuă acesta, netulburat. Amplasamentul în sine implica multiple transformări de teren, inclusiv amenajarea unui lac îngust, lung de trei kilometri şi ceva, chiar prin mijlocul insulei. Planurile pentru staţiunea respectivă au fost ţinute în mare secret, dar oricum se are că până la urmă InGen a construit un fel de grădină zoologică de mari

dimensiuni chiar pe insula aceea.

Unul dintre directori se apleca peste masă şi întrebă, neînţelegând:

— Bine, domnule Dodgson, *şi ce-i cu asta?!*...

— Nu-i vorba de o grădină zoologică obişnuită, îl informă Dodgson. Pentru că aceasta de care vă povestesc este unică în lume. Se pare că InGen a făcut într-adevăr un lucru extraordinar. Cercetătorii de acolo au reuşit să prăsească animale dispărute de multă vreme.

— Ce fel de animale?

— Animale care se înmulţesc prin ouă şi care au nevoie de o grămadă de spaţiu într-o grădină zoologică.

— Ce fel de animale?

— Dinozauri, îi anunţă Dodgson. Au reuşit să reproducă dinozauri.

Din punctul de vedere al lui Dodgson, uimirea generală care urmă păru chiar deplasată. Principalul defect al celor cu bani era că niciodată nu reuşeau să se menţină la înălţimea situaţiei: investiseră într-un anumit domeniu, dar habar nu aveau ce anume posibilităţi oferea acesta.

De fapt, discuţii despre posibilitatea clocirii artificiale a dinozaurilor fuseseră promovate de literatura de specialitate încă din 1982. Cu fiecare an care trecea, manipularea structurii ADN-ului devenise tot mai uşoară. Fusese extras material genetic din mumiile egiptene, precum şi din pielea speciei *quagga,* un animal african asemănător cu antilopa, care dispăruse prin 1880. Dar iată că, în 1985, părea posibil ca ADN-ul specific soiului *quagga* să fie reconstituit, şi astfel să se producă iarăşi specimenele respective. Dacă s-ar fi întâmplat aşa, avea să fie prima creatură readusă la viaţă numai prin simpla reconstituire a ADN-ului. Şi dacă asta se putea, ce anume rămânea în perspectivă de atunci încolo? Mastodontul? Tigrul cu colţi încovoiaţi? Pasărea dodo?

Sau chiar şi dinozaurul?

Bineînţeles, ADN-ul dinozaurilor nu exista nicăieri în lume. Dar curăţând de resturi o mulţime de oseminte de dinozaur, se puteau extrage fragmente de ADN. În mod

curent, se credea că procesul de fosilizare elimina orice urmă de ADN. Însă nu după multă vreme se recunoscuse că nu era adevărată această ipoteză. Dacă erau recuperate destule fragmente de ADN, se putea ajunge chiar la reconstituirea embrionului animalului şi la clocirea acestuia.

În 1982 se părea că problemele tehnice îi cam puseseră în dificultate pe cercetători. Dar, în mod teoretic, nu exista nici o barieră în calea acestei teorii. Atâta doar că era dificil, costisitor şi îngrozitor de mult de muncă. Totuşi părea perfect posibil, dacă se găsea cineva dornic să încerce.

Şi, după toate aparenţele, InGen se hotărâse să încerce.

— Ceea ce au făcut ei a fost să construiască acolo cel mai mare şi mai de necrezut obiectiv turistic din istoria omenirii. După câte ştiţi şi dumneavoastră, grădinile zoologice sunt foarte populare în toată lumea. Anul trecut, americanii de pildă au vizitat în număr mult mai mare grădinile zoologice decât au urmărit, laolaltă, toate meciurile de baseball profesionist şi fotbal la un loc. Iar japonezii iubesc şi ei animalele; există deja cincizeci de grădini zoologice în Japonia şi se construiesc încă destule. Iar pentru o grădină ca asta. InGen poate cere oricât. Douăzeci de mii de dolari pe zi. zece mii de dolari pe zi... În plus, gândiţi-vă la *comercializarea* articolelor despre şi cu această rezervaţie naturală. Pliante, tricouri, jocuri video, şepci, jucării, cărţi cu poze şi animale favorite.

— *Animate favorite?!...*

— Bineînţeles. Dacă InGen poate să producă dinozauri la dimensiuni naturale, înseamnă că poate să producă şi dinozauri în miniatură, care să fie ţinuţi pe lângă casă. Care copil de pe lumea asta nu şi-ar dori drept tovarăş de joacă un mic dinozaur? Un mic animal, *recunoscut oficial,* care să îi aparţină în întregime? InGen o să vândă milioane şi milioane de exemplare. Şi tot InGen o să aibă grijă să le implanteze genetic necesitatea de a mânca numai un anumit tip de hrană, produsă la scară largă tot de InGen.

— Sfinte Cristoase, se miră cineva.

— Da, întocmai cum aţi auzit, întări Dodgson. Această grădină zoologică este nucleul unei viitoare uriaşe afaceri.

— Şi aţi spus cumva că aceşti dinozauri vor fi recunoscuţi oficial, se va obţine patent pentru ei?!...

— Da. Animalele obţinute prin mutaţii genetice pot fi patentate în zilele noastre. Curtea Supremă de Justiţie a pledat pentru această regulă în favoarea Universităţii Harvard, în 1987. Aşa că InGen o să aibă proprii dinozauri, şi nimeni nu o să îi mai poată produce legal.

— Şi ce anume ne împiedică *pe noi* să nu creăm dinozauri, ca şi ei, de altfel? se interesă altcineva.

— Nimic. Decât faptul că ei au deja un avans de cinci ani de zile. Iar nouă o să ne fie aproape imposibil să îi prindem din urmă înainte de sfârşitul secolului.

Se opri o clipă, să îşi tragă răsuflarea.

— Bineînţeles, dacă noi vom obţine probe de embrioni de la ei, o să îi putem studia prin metoda ingineriei reversibile, o să îi refacem şi o să realizăm propria noastră versiune, cu destule modificări de ADN, astfel încât să putem căpăta un patent diferit de al lor.

— Şi putem dobândi cumva probele respective?

Dodgson tăcu pentru câteva momente.

— Eu cred că da.

Cineva îşi drese vocea.

— N-ar trebui totuşi să se meargă pe căi legale...

— A, nu, se repezi Dodgson. Nicidecum. Nu-i vorba de nici o ilegalitate. Eu mă refeream la o sursă *legală* de obţinere a analizelor de ADN de la ei. Ca de pildă, prin intermediul unui angajat nemulţumit de slujba lui de acolo sau prin recuperarea unor reziduuri insuficient exploatate... Ceva la modul ăsta...

— Nu cumva aveţi deja o "sursă legală", domnule Dodgson?

— Ba da, răspunse acesta. Dar mi-e teamă că avem nevoie de acceptul dumneavoastră cât mai urgent, pentru că InGen tocmai trece printr-o scurtă perioadă de criză, iar sursa mea va trebui să acţioneze în următoarele douăzeci şi patru de ore.

Trecură câteva clipe de tăcere apăsătoare. Cei de faţă priveau absenţi la secretara care îşi lua notiţe şi la

magnetofonul care înregistra şedinţa.

— Eu, personal, nu văd de ce avem nevoie de un acord unanim de principiu, în problema asta, mărturisi Dodgson. Poate numai de aprobarea dumneavoastră tacită, dacă dumneavoastră consideraţi că ar trebui ca eu să...

Unul după altul, directorii încuviinţară din cap, fără să scoată o vorbă.

Nimeni nu rosti un sunet măcar. Nimeni nu voia să fie înregistrat luând o asemenea decizie declarată deschis. Numai aprobară toţi, în linişte.

— Vă mulţumesc pentru participare, domnilor, încheie Dodgson. De aici încolo o să mă ocup eu de rezolvarea chestiunii.

AEROPORTUL

Lewis Dodgson intră în barul aeroportului San Francisco şi privi degrabă împrejur. Cel cu care avea întâlnire se afla deja acolo, şi îl aştepta lângă tejghea. Dodgson se aşeză pe locul de lângă el şi puse geanta diplomat între ei.

— Ai cam întârziat, amice, îl atenţionă celălalt.

Se uită apoi la pălăria de paie pe care o purta Dodgson şi începu să râdă cu poftă.

— Ce-i asta? Te-ai deghizat?

— Nu ştii niciodată ce se poate întâmpla, mormăi Dodgson abia stăpânindu-şi furia.

De şase luni de zile, Dodgson cultivase relaţia cu individul acela, dând dovadă de multă răbdare, pentru că tipul devenea tot mai arogant şi mai insuportabil, cu fiecare nouă întâlnire. Dar nu avea ce să facă, pentru că fiecare dintre ei era interesat să ducă totul la bun sfârşit.

Produsele bioingineriei genetice specializate în operaţii cu ADN, deveneau, pe măsură ce trecea timpul, unele dintre cele mai valoroase materiale din lume. O singură bacterie microscopică, de neobservat cu ochiul liber, dar conţinând genele enzimelor provocatoare de atac de cord,

streptokinasa, sau "antigelul" care împiedica îngheţarea recoltelor, putea valora cinci miliarde de dolari, cu livrare directă la beneficiar.

Iar aceste aspecte duceau, implicit, la apariţia unei lumi noi şi stranii în domeniul spionajului industrial. Dodgson însă era specializat în aşa ceva. În 1987, el fusese cel care convinsese o geneticiană ambiţioasă să îşi părăsească locul de muncă de la firma *Cetus,* pentru a veni la *Biosyn.* Iar când plecase, aceasta luase cu ea cinci soiuri de bacterii cu mutaţii genetice. Pur şi simplu pusese pe fiecare deget al ei o picătură de substanţă din fiecare fel, apoi ieşise pe uşa laboratorului.

Însă în cazul companiei InGen, competiţia se dovedea mult mai dură. Dodgson voia de acolo mai mult decât ADN bacterial. Voia embrioni congelaţi şi ştia că InGen îşi păstra aceste descoperiri cu ajutorul unuia dintre cele mai perfecţionate sisteme de apărare. Astfel încât, ca să obţină ce dorea, avea nevoie chiar de un angajat de la InGen, care să aibă acces la respectivii embrioni, să accepte să îi fure şi să rişte să îi scoată de acolo, trecând de toate măsurile de apărare. Iar o astfel de persoană nu era tocmai uşor de găsit.

Într-un târziu, Dodgson reuşise să recupereze un salariat de la InGen, un tip coruptibil, cu care stabilise legătura pe la începutul anului respectiv. Cu toate că individul în cauză nu avea deloc acces la materialul genetic, Dodgson şi-l apropiase, dându-i întâlnire lunar în localul *Carlos şi Charlie,* din Silicon Valley. Îl ajutase de vreo câteva ori, cu diverse lucruri. Iar acum, devreme ce InGen începuse să invite investitorii şi consultanţii ştiinţifici pe insulă, însemna că venise exact momentul pe care îl aşteptase Dodgson atâta vreme: avea să se ivească ocazia să ajungă la embrioni, prin omul lui de legătură.

— Hai să-i dăm drumul, îl grăbi celălalt. Mai am doar vreo zece minute până decolează avionul.

— Vrei să îţi mai repet instrucţiunile? îl întrebă Dodgson.

— Pe dracu', în nici un caz! se enervă acesta. Vreau doar să îmi arunc ochii peste rahaţii ăia de bani, ca să fiu

sigur.

Dodgson deschise geanta diplomat şi ridică vreo câţiva centimetri capacul, iar cel de lângă el se uită într-acolo, ca din întâmplare.

— Doar atâţia? se interesă partenerul lui.

— E numai jumătate de sumă aici, îl linişti Dodgson. Şapte sute cincizeci de mii de dolari.

— Bine, e în regulă, acceptă celălalt şi se dădu mai încolo, să îşi bea cafeaua ca şi cum nimic nu s-ar fi petrecut.

Acesta încuie la loc geanta.

— E foarte bine, domnule Dodgson.

— Nu uita că am stabilit atât pentru toate cele cincisprezece specii.

— Nu uit. Cin'ş'pe specii, embrioni congelaţi. Şi cum o să îi transport?

Dodgson îi dădu un tub mare de spumă de ras Gillette.

— Asta-i?

— Asta-i.

— Păi ar putea să îmi controleze bagajul.

Dodgson ridică din umeri, netulburat.

— Apeşi pe buton şi gata.

Celălalt chiar făcu întocmai şi un strop de spumă albă i se răspândi în podul palmei.

— Nu-i rău deloc, spuse el admirativ.

Îşi şterse mâna de marginea farfuriei din faţa lui.

— Nu-i rău deloc, repetă el.

— Singura diferenţă dintre tubul ăsta şi cele normale este că e mai greu.

Echipa tehnică a lui Dodgson îl puseseră la punct trudind două zile întregi. Îi zise apoi la repezeală individului cum funcţiona recipientul respectiv.

— Cât gaz de răcire conţine?

— Destul cât să îi păstreze intacţi treizeci şi şase de ore. Până atunci embrionii trebuie să ajungă la San José.

— Asta depinde de barcagiul ăla al dumitale. Mai bine asigură-te să aibă un congelator la bord.

— O să am eu grijă, îl potoli Dodgson.

— Şi să mai trecem o dată în revistă condiţiile...

— Rămâne cum am stabilit, îl domoli Dodgson. Cincizeci de mii la livrarea fiecărui embrion. Dacă sunt vii, se adaugă încă cincizeci de fiecare.

— Aşa te vreau. De-acum nu mai ai decât grijă bărcii. Să aştepte la docul de est al insulei, vineri noaptea. Nu în partea de nord, pentru că acolo ancorează navele cu provizii. La docul dinspre răsărit. E o construcţie mică, folosită. Ne-am înţeles?

— Ne-am înţeles, întări Dodgson. Când te întorci la San José?

— Probabil că pe sâmbătă.

Se ridică şi se depărtă de tejghea. Dodgson se încruntă, îngrijorat.

— Eşti sigur că ştii cum funcţionează?...

— Ştiu, ştiu, îl linişti celălalt. Crede-mă pe cuvânt: ştiu pe dinafară.

— Ăăăăă, mai e ceva, îl opri Dodgson. Cred că totuşi cei de pe insulă sunt mereu în legătură radio cu conducerea InGen din California, aşa că...

— Hei, potoleşte-te! Mi-am luat toate măsurile de rigoare. Fii pe pace şi pregăteşte banii. Vreau să primesc toată suma duminică dimineaţă, la aeroportul San José. *Cash.*

— Omul nostru o să te aştepte acolo, nu-ţi face probleme, îl asigură Dodgson.

MALCOLM

Puţin după miezul nopţii, când ajunseră la Dallas, urcă în avion un tip înalt, slăbănog, cu început de chelie, în jur de treizeci şi cinci de ani. Era îmbrăcat din cap până în picioare în negru: cămaşă neagră, pantaloni negri, şosete negre şi tenişi negri.

— Ei, domnule Malcolm, îl întâmpină Hammond, zâmbind cam forţat.

Malcolm rânji sarcastic:
— Bună, John. Mda, da, mi-e teamă că bătrânul tău vrăjmaş o să-ţi stea pe-aproape...
Apoi se apucă să dea mâna cu toată lumea, prezentându-se la repezeală:
— Eu sunt Ian Malcolm, ce faceţi dumneavoastră? Eu personal fac pe matematicianul.
Grant observă pe dată că noul-sosit era mai încântat de călătoria lor pe insulă decât oricare dintre ei.
Bineînţeles că paleontologul îl recunoscu după nume. Ian Malcolm era unul dintre cei mai vestiţi din noua generaţie de matematicieni, care erau grozav de interesaţi de "adevăratul mers al lucrurilor". Aceşti tineri savanţi rupseseră tradiţia din mai multe puncte de vedere. Mai întâi, pentru că foloseau în mod curent computerele, lucru care îi umplea de indignare pe cei din vechea gardă. Apoi pentru că erau preocupaţi aproape în exclusivitate de ecuaţiile nonliniare, utilizate într-un domeniu recent descoperit şi denumit teoria haosului. Iar în al treilea rând pentru că se părea că ei chiar credeau că ştiinţele matematice descriau lucruri ce existau cu adevărat în realitate. Iar în ultimul rând, parcă pentru a insista asupra faptului că ei trecuseră pragul dintre cabinetele universitare şi lumea înconjurătoare, se îmbrăcau şi vorbeau într-un fel pe care orice matematician respectabil îl califica drept "un deplorabil exces de personalitate". La drept vorbind, tinerii savanţi nonconformişti se purtau întocmai ca vedetele muzicii rock.
Malcolm se aşeză într-unui din scaunele capitonate. Stewardesa îl întrebă dacă doreşte să servească vreo băutură.
— Da. Coca-Cola dietetic, neacidulat.
Aerul umed al Dallasului pătrundea în valuri prin uşa deschisă.
Ellie i se adresă matematicianului:
— Nu-i totuşi cam cald pentru îmbrăcăminte de culoare închisă?
— Hopa, domnişoară Sattler, să ştii că eşti teribil de

drăguţă, remarcă el. Aş putea să mă chiorăsc la picioarele dumitale superbe cât e ziua de lungă. Dar apropo de ce m-ai întrebat: negrul este o culoare minunată pentru vremea călduroasă. Dacă îţi aduci aminte de efectul radiaţiilor asupra corpului dumitale bronzat, închipuieşte-ţi că negrul este cea mai grozavă culoare pe vreme de arşiţă. Chestia de eficienţă a radiaţiei. Oricum, eu unul nu port decât două culori: negru şi gri.

Ellie rămase uitându-se la el, cu gura căscată.

— Culorile astea sunt potrivite în orice ocazie, adăugă Malcolm. Şi se asortează foarte bine, aşa că nici o nenorocire dacă pun, din greşeală, o pereche de şosete gri şi îmbrac pantalonii negri.

— Dar nu vă plictisiţi niciodată purtând numai două culori tot timpul?

— Niciodată. Mi se pare chiar că mă scapă de o mulţime de alte inutilităţi. Eu unul cred că viaţa mea este foarte preţioasă, aşa că nu am deloc de gând să o irosesc chinuindu-mi mintea *cu ce anume să mă îmbrac î*n fiecare zi. Nici nu vreau să aud de aşa ceva. Acum, la drept vorbind, spune-mi dumneata dacă există pe lumea asta ceva mai plicticos decât moda. Probabil numai sporturile profesioniste. Auzi?! Să te zgâieşti mereu la o ceată de bărbaţi în toată firea, care se dau de ceasul morţii alergând nişte mingiuţe, acolo. Iar restul omenirii plăteşte o grămadă de bani ca să îi aplaude?!... Dar, dincolo de toate astea, eu personal găsesc că moda e chiar mai neînsemnată şi mai sâcâitoare decât sportul.

— Domnul Malcolm este un om cu păreri foarte categorice, îl zeflemisi Hammond.

— Şi, pe deasupra, nebun de legat, îl completă Malcolm, plin de voioşie. Însă trebuie să recunoaşteţi şi dumneavoastră: toate acestea sunt lucruri ieşite din comun. Trăim toţi într-o lume bine croită. De la bun început ni se vâră în tărtăcuţă că *trebuie* să ne purtăm în felul ăsta, că *este firesc* să îţi pese de anumite chestiuni sau nu. Aşa că nimeni nu mai ajunge să se gândească într-adevăr la ceea ce *ne este dat* să cunoaştem dinainte. Nu-i uluitor?

într-o societate pentru care informaţia este vitală, nimeni nu gândeşte! Ne aşteptăm ca astfel, făcând precum suntem învăţaţi, să scutim tone întregi de hârţoage, şi când încolo, noi de fapt ne scutim de a gândi!

Hammond se întoarse către Gennaro şi înălţă mâinile, neputincios:

— Tu l-ai invitat...

— Şi să ştiţi că ăsta-i un mare noroc, îl puse Malcolm la punct. Pentru că din câte se pare aveţi nişte dificultăţi.

— N-avem nici un fel de dificultate, se repezi Hammond.

— Eu întotdeauna am susţinut sus şi tare că proiectul de pe insula asta este imposibil din start, continuă Malcolm, netulburat. V-am prevenit de la bun început.

Începu să caute printr-o geantă de voiaj, din piele moale.

— Şi încă de pe acum sunt tot mai încredinţat de cele ce vor trebui să se întâmple în continuare. Trebuie să radeţi tot ce-aţi construit până în clipa asta.

— Mai tacă-ţi gura odată! se înfurie Hammond şi se ridică în picioare. E de-a dreptul ridicol ce spui.

Malcolm înălţă nedumerit din umeri, fără să-i pese câtuşi de puţin de ieşirea lui Hammond.

— Am adus cu mine câteva copii după lucrarea mea originală, ca să vă uitaţi şi singur, îl anunţă el. Referatul original l-am făcut pentru InGen. Matematica asta e uneori cam monotonă, dar eu unul mă descurc. Plecaţi chiar acum?

— Trebuie să dau nişte telefoane, se scuză Hammond în faţa celorlalţi şi intră în cabina alăturată.

— Ei, păi oricum e destul de lung drumul, încheie Malcolm. Măcar maculatura asta a mea o să vă dea ceva de făcut...

Avionul spinteca mai departe întunericul nopţii.

Grant îşi dădu seama că Ian Malcolm avea o oarecare înclinaţie spre teribilism, aşa că pricepu de ce unii ziceau despre tânărul savant că are un stil cam dur, iar aplicaţiile

sale pe tema haosului sunt mai mult vorbe goale. Grant începu să frunzărească dosarul, uitându-se la şirurile de ecuaţii, ca mâţa în calendar.

— Din observaţiile dumitale transpuse în paginile astea, trebuie să tragem concluzia că insula lui Hammond e sortită eşecului pe toate planurile? se interesă Donald Gennaro.

— Exact.

— Ca o consecinţă a teoriei haosului?

— Exact. Ca să fiu mai explicit — din pricina evoluţiei sistemului în plan spaţial.

Gennaro puse hârtiile deoparte şi îl întrebă:

— Nu aţi putea descifra chestiile astea alambicate, pe înţelesul tuturor?

— Cum să nu?! se oferi Malcolm, îndatoritor. Să începem cu începutul. Ştiţi ce este aceea o ecuaţie nonliniară?

— Nu.

— Dar forţe de atracţie inexplicabile?

— Nu.

— Bun, zise Malcolm. Atunci să o luăm băbeşte. Rămase câteva clipe tăcut, cu privirile aţintite în tavan.

— Fizica a înregistrat mari realizări în studiul anumitor tipuri de comportamente, de evoluţii: evoluţia planetelor de-a lungul orbitelor lor, comportamentul navelor spaţiale care se îndreptau spre lună, pendulele, primăverile şi mingile obişnuite, aflate în mişcare. Tot soiul de lucruri dintr-acestea. Pe scurt: mişcările obişnuite ale obiectelor în general. Acestea, la rândul lor, sunt descrise de aşa-numitele ecuaţii lineare, pe care matematicienii le pot dezlega cu mare uşurinţă. Am dovedit lucrul ăsta sute de ani la tind.

— Bun, am priceput, spuse Gennaro.

— Numai că mai există un altfel de comportament al lucrurilor, în general, pe care fizicienii nu prea reuşesc să îl descifreze. Ca de pildă, toate fenomenele care apar în cazurile perturbării comportamentului normal. Cum ar fi apa care sare din ceainic în timpul fierberii. Sau curenţii de aer ce trec pe lângă aripile avionului. Sau fluxul sângelui

pompat de inimă. Aceste evenimente turbulente sunt transcrise prin ecuaţiile nonliniare. Se pare că (după ultimele ştiri), fizicienii reuşesc să le rezolve, însă adevărul gol-goluţ e că habar n-au. Le este aproape cu neputinţă să le rezolve. Aşa că ei nu au reuşit să clasifice în nici un fel această categorie de comportamente. Până acum zece ani, când a apărut o nouă teorie, capabilă să formuleze concluzii pe marginea acestor fenomene. Iar această nouă teorie se numeşte teoria haosului. În prima ei fază, teoria haosului a fost percepută datorită dificultăţilor întâlnite în realizarea computerelor pentru folosinţa meteorologiei, prin 1960. Vremea în sine este un sistem grozav de complicat, ca să ne amintim numai de faptul că atmosfera pământului este rezultatul interacţiunii dintre soare şi planetă. Iar comportamentul acestui uriaş suprasistem, a sfidat dintotdeauna înţelegerea omenească. Deci, în mod firesc, nu am reuşit mai deloc să prezicem vremea cu exactitate. Dar ceea ce au descoperit cercetările recente în domeniul prototipurilor de computere specializate în acest domeniu a fost că, oricât de previzibilă părea vremea, tot nu se putea întocmi întotdeauna o prognoză exactă. Prezicerea vremii este absolut imposibilă. Iar motivul principal pentru acest fapt de necontestat este că evoluţia sistemului respectiv, depinde într-o mare măsură de condiţiile iniţiale.

— Ei, aici m-ai lămurit buştean, recunoscu Gennaro.

— Dacă eu trag cu un tun un obuz de o anumită mărime şi cu o anumită viteză, de pe o anumită poziţie, iar apoi trag al doilea obuz cu aproape acelaşi calibru, viteză şi, de pe aceeaşi poziţie — acelaşi calibru, viteză şi de pe aceeaşi poziţie — ce anume se va întâmpla?

— Cele două obuze vor exploda în aproximativ acelaşi loc.

— Exact, îi aprobă Malcolm. Ei bine, asta înseamnă dinamică liniară.

— M-am prins.

— Dar dacă, să presupunem, am un sistem meteo pe care încep să îl studiez când îl caracterizează o anume temperatură, un vânt de o anumită intensitate şi o

umiditate specifică — iar apoi mă apuc să repet experienţa cu un al doilea sistem, caracterizat de aproximativ aceeaşi temperatură, acelaşi grad de intensitate al vântului şi aceeaşi umiditate — voi observa că cel de-al doilea sistem nu o să se comporte întocmai. Pur şi simplu o să devieze rapid şi o să devină *total opus* primului. Adică în loc de o zi însorită, o să aibă o zi înnorată, cu tunete şi fulgere. Ei, asta se numeşte dinamica nonliniară. Ceea ce înseamnă că fenomenele în sine depind uluitor de mult de condiţiile iniţiale: orice diferenţă, oricât de mică, se amplifică văzând cu ochii.

— Cred că am priceput acum, spuse Gennaro?

— Toată teoria asta s-ar putea reduce la aşa-zisul "efect al fluturelui". Adică un fluture bate lin din aripi la Peking, iar la New York începe furtuna.

— Deci haosul este numai un joc al hazardului şi imprevizibilului? se interesă Gennaro. Am dreptate?

— Nu tocmai, îl contrazise Malcolm. Pentru că de fapt am găsit o mulţime de reguli ascunse, în cadrul atât de complexului sistem al comportamentului. De aceea teoria haosului a ajuns acum atât de curtată de toată lumea, care se grăbeşte să o aplice de la stocurile de piaţă la frământările sociale sau la pulsaţiile creierului în timpul acceselor de epilepsie. Adică în cazul oricărui sistem complex unde apare confuzia şi imprevizibilul. Pentru că se poate constata existenţa unei ordini de substrat. Am fost îndeajuns de explicit?

— Mda, mormăi Gennaro. Dar cu ordinea de substrat ce mai este?

— Este caracterizată în principal de mişcarea sistemului în cadrul planului său spaţial, îl lămuri Malcolm.

— Sfinte Isuse Cristoase, se dădu bătut Gennaro. Uite ce-i: nu vreau să aflu decât motivul pentru care dumneata susţii că proiectul de pe insula lui Hammond nu va fi o reuşită.

— Pricep, spuse Malcolm. O să ajung şi la asta. Teoria haosului enunţă două reguli. Prima afirmă că sistemele complexe, ca şi acela al vremii, de pildă, implică existenţa

unei ordini de substrat Cea de-a doua — sistemele simple pot dobândi un comportament complex. De exemplu, în cazul biliardului. Loveşti una dintre bile şi începe să se învârtă pe marginile mesei. Teoretic, ne aflăm în faţa unui sistem simplu tipic, aproape newtonian. Devreme ce ştii ce forţă trebuie imprimată bilei şi Cunoşti care este greutatea acesteia, poţi calcula unghiul la care va lovi tăblia şi poţi astfel prevedea Comportamentul bilei respective. Teoretic, deci, poţi prezice chiar şi evoluţia acestei bile pe mai departe, după cum se mişcă ea dintr-o parte într-alta. Ai putea spune unde anume se va opri ea peste trei ore. Teoretic, însă.

— Da, înţeleg, zise Gennaro.

— Dar de fapt, continuă Malcolm, se dovedeşte apoi că nu poţi prevedea ce se va întâmpla în viitor decât pentru câteva secunde. Pentru că aproape imediat, micile efecte exterioare — imperfecţiunile de pe suprafaţa bilei, gropiţele mărunte din lemnul mesei — încep să influenţeze comportamentul obiectului. Şi nu după multă vreme depăşeşte cu mult calculele minuţioase. Deci se adevereşte faptul că, până şi acest sistem simplu, al mişcărilor unei mingi de biliard obişnuite, are o evoluţie imprevizibilă.

— Am înţeles.

— Iar proiectul lui Hammond este un alt sistem simplu în aparenţă — cel al animalelor care trăiesc în ţarcurile unei grădini zoologice —, care s-ar putea ca la un moment dat să dovedească un comportament cu totul neaşteptat.

— Iar dumneata ştii asta pentru că…

— Chestie de teorie, spuse Malcolm, precaut.

— Dar n-ar fi mai bine să vezi dumneata întâi insula, ca să te convingi ce anume a făcut el de fapt?

— Nu. E absolut inutil. Pentru că detaliile nu contează deloc. Având în vedere prezumţiile teoretice, eu ştiu că sistemul de pe această insulă va începe în curând să se comporte într-un fel total neprevăzut.

— Iar dumneata nu te îndoieşti defel de teoria asta.

— A, nu, în nici un caz, îl asigură Malcolm, lăsându-se pe speteaza scaunului. Sunt cât *se.* poate de încredinţat de

observaţiile ei. În plus; există o problemă cu insula asta: se pare că e de aşteptat un accident acolo.

ISLA NUBLAR

Cu un duruit asurzitor, avionul începu să se rotească în văzduh, pregătindu-se să aterizeze, aruncând umbre prelungi pe pista aeroportului San José. Grant ascultă vâjâitul acela în căştile de la urechi, în vreme ce pilotul anunţa turnului de control coborârea la sol.

La San José se îmbarcă la bord un alt pasager, pe nume Dennis Nedry, care venise special să se întâlnească atunci cu ei. Era un tip grăsan, îngălat, care ronţăia întruna o acadea. Era mânjit pe toate degetele cu ciocolată lipicioasă şi pe cămaşă i se agăţaseră o mulţime de bucăţele de staniol Nedry mormăi ceva despre faptul că el era cel ce repară ceva pe la computerele staţiunii de pe insulă, însă nu se oferi să strângă mâna nimănui.

Prin hubloul de plexiglas, Grant zări pista asfaltată îndepărtându-se sub ei, apoi observă silueta elicopterului desenându-se pe deasupra drumurilor dinspre apus, luând-o către munţi.

— Mai avem încă vreo patruzeci de minute de-aici, îi anunţă Hammond şezând undeva, pe locurile din spate.

Grant urmări cu privirea colinele ce păreau că se înălţă tot mai mult, apoi trecură printr-o zonă înţesată de nouri deşi, după care ieşiră dintr-odată în lumina soarelui. Munţii se ridicară înaintea lor, masivi, însă cercetătorul rămase surprins la vederea întinselor terenuri defrişate, ce vesteau, tot mai des, dealurile golaşe, roase de intemperii.

— Costa Rica, rosti Hammond. Este una dintre cele mai bine guvernate ţări din America Centrală. Dar, cu toate astea, despăduririle astea au făcut ravagii. Şi majoritatea dezastrelor ecologice s-au produs în ultimii zece ani.

Ieşiră din plafonul de nori pe partea cealaltă a muntelui şi Grant putu vedea plăjile coastei de vest. Trecură rapid

peste un mic sătuc.

— Bahía Anasco, le spuse pilotul. Sat de pescari.

Arătă apoi spre nord.

— Pe coasta de acolo puteţi observa rezervaţia naturală Cabo Blanco. Au nişte plăji minunate prin împrejurimi.

După care întoarse avionul, urmându-şi drumul drept pe deasupra oceanului. Apa păru mai întâi verzuie, apoi căpătă o nuanţă vie, de smarald. Soarele poleia orbitor crestele mărunte ale valurilor. Era în jurul orei zece dimineaţa.

— Peste zece minute aterizăm pe Isla Nublar, se bucură Hammond.

Apoi le povesti celorlalţi că, de fapt. Isla Nublar nu era o insulă obişnuită, ci mai degrabă o înălţare a fundului mării, o coloană vulcanică stâncoasă, ce se ridicase din plafonul oceanic.

— Originea vulcanică se poate observa uşor, pretutindeni pe insulă, continuă el. Adeseori se pot vedea fuioare de fum în anumite locuri, iar ţărâna este de multe ori fierbinte. Din această cauză, ca şi din pricina curenţilor predominanţi, Isla Nublar e învăluită într-o pânză de ceaţă. Îndată ce vom ajunge o să băgaţi de seamă... A, dar am şi ajuns?!...

Elicopterul pierdu imediat din înălţime, apropiindu-se mult de apă. În faţa lor, Grant dădu cu ochii de o insulă pietroasă şi abruptă, ţâşnind parcă din inima oceanului.

— Isuse Cristoase, parcă ar fi la Alcatraz, se minună Malcolm.

Pantele împădurite era înveşmântate în pâclă, dând un aer misterios întregii aşezări.

— Da, dar mult mai mare, bineînţeles, întări Hammond spusele matematicianului. Cuprinde treisprezece kilometri pe lungime şi cinci kilometri în cel mai îngust punct al său. În total — treizeci şi cinci de kilometri şi jumătate. Ceea ce înseamnă că va fi cel mai spaţios parc natural din toată America de Nord.

Aeronava începu să ia din nou înălţime, apoi se îndreptă către capătul de nord al insulei. Grant încercă să străbată cu privirea ceaţa deasă.

— De obicei nu este atâta pâclă, rosti Hammond, ce părea cam îngrijorat.

În partea acea de insulă, se aflau cele mai înalte coline; ce se ridicau la aproximativ o sută de metri deasupra oceanului. Crestele dealurilor erau învăluite de fuioarele groase, de ceaţă, dar Grant reuşi să desluşească stâncile colţuroase ce mărgineau ţărmul şi valurile înspumate ale oceanului.

Avionul urcă iarăşi deasupra costişelor.

— Din nefericire, spuse Hammond, trebuie să aterizăm pe insulă. Nu-mi place cu nici un chip să fac lucrul ăsta, pentru că tulbură animalele. Şi uneori este puţin cam neliniştitor...

Vocea a fost acoperită de cea a pilotului, care le recomandă:

— Începem manevrele de aterizare. Ţineţi-vă bine, oameni buni!

Aeronava începu să coboare vertiginos şi, pe dată, perdeaua de pâclă îi ascunse cu totul. În căştile de protecţie, Grant auzea tot soiul de piuituri electronice, dar nu putea distinge mai nimic. După care, încet-încet, începu să desluşească vag ramurile verzi ale brazilor ieşind din vălătucii albicioşi. Unele crengi se apropiau tot mai mult de fuselaj.

— Cum mama dracu' de îi reuşeşte chestia asta?! se miră Malcolm, dar nimeni nu îi răspunse.

Pilotul îşi întoarse privirea mai întâi către stânga, apoi către dreapta, uitându-se cu atenţie prin pădurea de conifere. Copacii aproape că atingeau avionul. Şi, dintr-odată, acesta prinse să se lase cu repeziciune spre pământ.

— Sfinte Cristoase, aibi-ne-n paza ta! se rugă Malcolm.

Duruitul motoarelor spori. Grant observă mişcările pilotului. Acesta era foarte atent la manevre. Paleontologul scrută apoi terenul de dedesubtul lor, şi remarcă o uriaşă cruce fluorescentă, ce marca locul de aterizare. În fiecare colţ al crucii aceleia străluceau reflectoare orbitoare. Pilotul corectă poziţia aparatului, apoi îl duse la sol, fără abatere. Zumzetul rotoarelor scăzu, apoi se stinse cu totul.

Grant oftă uşurat, şi îşi desfăcu centura de siguranţă.

— Trebuie să aterizăm foarte rapid, în situaţia asta, se scuză Hammond. Din pricina vitezei vântului. Uneori sunt nişte curenţi grozavi pe versantul ăsta şi... În sfârşit, bine că ara ajuns teferi.

Cineva se apropie în goană de aeronavă. Era un tip roşcovan, cu o şapcă de baseball pe cap. Deschise degrabă uşile şi îi salută cu veselie.

— Bună ziua! Eu sunt Ed Regis. Bine aţi venit cu toţii pe Isla Nublar! Vă rog, fiţi atenţi pe unde călcaţi!

O potecă îngustă şerpuia în josul dealului. Aerul era răcoros şi umed. Pe măsură ce coborau ceaţa se subţia, iar Grant putu contempla în voie peisajul. Se gândi că împrejurimile semănau întrucâtva cu Insula Olympic, din Pacificul de nord-vest.

— Aşa, acum să pornim..., îi îndemnă Ed Regis. Prima treaptă de vegetaţie întâlnită este pădurea de foioase, care creşte în zonele cu climă umedă. Şi care este destul de deosebită de vegetaţia existentă în restul insulei, pentru că veţi observa, cuprinde specii mai vechi. Însă acesta e un microclimat care apare numai pe porţiunile aflate la altitudine, pe pantele de nord, mai ales. Majoritatea plantelor de pe insulă însă sunt de tip tropical.

Dedesubt, la poalele colinelor, zăriră acoperişurile albe ale unor clă-diri spaţioase, presărate printre pepiniere. Grant rămase surprins: totul părea plănuit în amănunţime. Merseră mai departe, ieşind din pâclă, şi văzură atunci insula întinzându-se înaintea lor, până departe, spre sud. După cum îi anunţase şi Ed Regis, cea mai mare parte a uscatului era acoperit de pădure tropicală.

Şi acolo, spre sud, răsărind dintre palmieri Grant observă un singur trunchi, despuiat de frunze, ca un ciot prelung, curbat. După care ciotul acela ciudat se mişcă din loc şi se întoarse să privească pe noii-sosiţi. Abia atunci, paleontologul îşi dădu seama că nu se uita la un copac

oarecare.

Ci privea, aievea, gâtul graţios, arcuit, al unei imense creaturi, care măsura nu mai puţin de cincisprezece metri înălţime.

Se afla înaintea unui dinozaur în carne şi oase.

BUN VENIT

— Sfinte Dumnezeule, şopti pierită Ellie.

Rămăseseră cu toţii holbându-se la animalul acela uriaş, nevenindu-le să-şi creadă ochilor.

— *Sfinte Dumnezeule!*

Primul gând care îi veni femeii în minte a fost că vietatea aceea era extraordinar de frumoasă. În cărţile cu poze, dinozaurii erau închipuiţi ca nişte monştri hidoşi, greoi şi scârbavnici la vedere, dar acea făptură enormă, cu gât prelung, avea o graţie nespusă, parcă vădea chiar un soi de demnitate ciudată, de delicateţe, la fiecare mişcare. În plus, era de o vioiciune deosebită. Nu avea defel vreo urmă de stângăcie sau dezechilibru în purtarea sa. Sauropodul îşi aţinti privirea asupra lor, neliniştit, apoi mugi îndelung, ca o trâmbiţă. Sunetul acela semăna cu mugetul elefanţilor. Câteva clipe mai târziu, frunzişul se scutură şi apăru capul unui alt dinozaur curios, apoi un al treilea, al patrulea...

— Sfinte Dumnezeule, repetă Ellie, pierdută de emoţie.

Gennaro amuţise de uimire. Ştia prea bine la ce anume trebuia să se aştepte — ştiuse de altfel ani de zile lucrul acesta —, dar într-un fel sau altul, nu crezuse că era posibil să se întâmple aşa ceva. Aşa că acum pur şi simplu rămăsese fără grai. Înfricoşătoarea putere a noii tehnologii genetice, pe care iniţial o considerase numai un mod de a împrăştia vorbe în stânga şi în dreapta, pentru a smulge cât

mai multe fonduri, pentru nişte nimicuri supraestimate ca valoare —, da, acea forţă miraculoasă îl copleşi dintr-odată. Animalele acelea erau atât de mari! Erau pur şi simplu enorme! Cât o casă! Şi păreau atât de multe! Dinozauri în carne şi oase! *Vii,* cât se puteau de *vii?!*

Din clipa aceea, pe Gennaro îl obsedă un singur gând: "O să scoatem o avere de pe urma insulei ăsteia! *O avere?!"*

Se rugă la Dumnezeu să aibă grijă însă, ca acea insulă să se afle sub control deplin.

Grant şedea înmărmurit locului, pe poteca de pe costişa dealului, cu faţa îngropată în fuioare subţiratice de ceaţă, zgâindu-se ea vrăjit la gâturile lungi, cenuşii, ce răsăreau dintre palmieri. Se simţea ameţit, parcă tot sângele i se urcase în tâmple, zbătându-se, parcă pământul i-ar fi fugit de sub picioare, palmă cu palmă. Îşi recăpătă cu greu respiraţia normală. Pentru că avea în faţa ochilor ceea ce el nu visase niciodată măcar să vadă aievea. Şi totuşi se întâmplase.

Animalele acelea, ce se desluşeau pe fundalul pâclei, erau apatozauri perfect formaţi, din specia sauropozi de talie mijlocie. În mintea lui, răsunau tot felul de asocieri academice: ierbivore nord-americane, din epoca jurasică târzie. Denumiţi, în limbaj popular, "brontozauri". Descoperiţi pentru prima dată de E. D. Cope, în Montana, în 1876. Specimene asemănătoare cu acelea descoperite în formaţiunile sedimentare Morrison, din statul Colorado, Utah şi Oklahoma. Reclasificaţi de puţină vreme de către Berman şi McIntosh în clasa *diplodocus,* pe baza caracteristicilor craniului. După teoriile tradiţionale, se presupunea că *Brontosaurus î*şi petrecea cea mai mare parte a timpului în ape cu mătci puţin adânci, care îi puteau susţine pântecele greoi. Şi, cu toate acestea, animalul din faţa lui nu se bălăcea deloc în apă, ba chiar se mişca grozav de repede, căci gâtul şi capul i se iţeau ici-colo

printre palmieri, foarte vioi, surprinzător de vioi...

Grant începu să râdă în hohote.

— Ce s-a întâmplat?, întrebă Hammond. Îngrijorat. E ceva în neregulă?

Paleontologul clătină doar din cap, neputând să-şi stăpânească râsul. Nu avea cum să le spună că i se părea caraghios să vadă creatura aceea doar pentru câteva secunde, ca s-o accepte imediat, ba chiar să se apuce la repezeală să îşi folosească ştiinţa şi observaţiile, pentru a răspunde unor întrebări ce preocupaseră multă vreme minţile specialiştilor.

Încă se amuza teribil, când zări şi cel de-al şaselea cap curios ce se ridică deasupra palmierilor. Sauropozii urmăreau în tăcere oamenii abia sosiţi. Lui Grant, sauropozii aceia îi aminteau de girafe. Da, aveau aceeaşi privire mulţumită, cam prostească.

— Încep să-mi dau seama că ăştia nu-s deloc de jucărie, se pronunţă Malcolm. Par chiar foarte vii, dacă stau de bag de seamă.

— Bineînţeles că sunt vii, se distră Hammond. Şi aşa şi trebuie, nu am dreptate?

Din depărtare, auziră trâmbiţatul prelung al animalelor. Mai întâi unul dintre ei dădu glas, apoi ceilalţi i se alăturară.

— Asta e modul lor de a vorbi, spuse Ed Regis foarte încântat. Ne urează la toţi bun venit pe insulă.

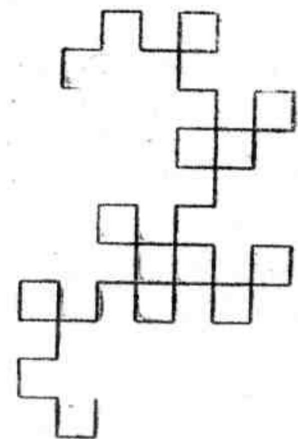
Grant rămase locului în continuare, ascultând ca în transă.

— Probabil că vă daţi seama şi singuri ce urmează, le zise Hammond. Am pregătit un tur complet pe la toate amplasamentele, pentru dumneavoastră. După care veţi face o mică excursie, să vedeţi toţi dinozaurii din parc. Dar asta mai târziu, O să vă însoţesc şi eu la cină şi atunci o să vă şi răspund la toate întrebările pe care veţi binevoi să mi le puneţi. Iar acum, dacă veţi merge cu domnul Ed Regis...

Grupul invitaţilor îl urmară pe Regis spre clădirea apropiată. Deasupra potecii, în faţa lor, trona o pancartă pictată de mână, în culori ţipătoare, pe care se putea citi:

"Bine aţi venit în Parcul Jurasic!"

CEA DE-A TREIA ITERAŢIE

"Detaliile se clarifică tot mai mult, pe măsură ce curba fractală se continuă".

IAN MALCOLM

PARCUL JURASIC

Străbătură un tunel înverzit, alcătuit de frunzele mari, boltite, ale palmierilor, care ducea spre clădirea principală a complexului turistic. Privind împrejur, la vegetaţia aceea abundentă şi special sădită de către oameni, aveau impresia tot mai vie că intrau deja într-o lume necunoscută, o lume preistorică, tropicală, iar în urma lor rămânea lumea cealaltă, cea cu care erau obişnuiţi.

— N-arată rău deloc, îi spuse Ellie lui Grant.

— M-da, mormăi paleontologul. Aş vrea însă să îi văd mai de-aproape. Vreau să le pipăi pintenii cu mâna mea, să le ating ghearele şi pielea, şi să le deschid fălcile, ca să mă uit la dinţii lor. Până atunci nu pot să fiu sigur de nimic. Dar, e-adevărat, arată destul de bine.

— Am impresia că v-a cam schimbat părerile, remarcă Malcolm.

Grant clătină din cap, nedumerit.

— Asta schimbă *totul,* recunoscu el.

Timp de o sută cincizeci de ani, de când se descoperiseră fosilele uriaşelor animale în Europa, cercetările în domeniul paleontologei fuseseră mai degrabă un soi de exerciţiu de deducţii ştiinţifice. Paleontologia în sine era în principal o muncă de "detectiv", căci trebuia în permanenţă să studieze oasele străvechi, în căutarea indiciilor de tot felul şi a modului de viaţă ale giganţilor de mult dispăruţi de pe planetă. Astfel încât cei mai buni paleontologi erau aceia care reuşeau să tragă cele mai plauzibile şi inteligente concluzii.

Iar toate marile dispute ale specialiştilor respectivi porneau de la acest măr al discordiei, inclusiv aprinsa discuţie despre posibilitatea ca dinozaurii să fi avut sânge cald sau nu; discuţie în care Grant se impusese ca o voce aparte.

Dintotdeauna, savanţii clasificaseră dinozaurii drept reptile, deci fiinţe cu sânge rece, care luau cantitatea de căldură necesară vieţuirii din mediul înconjurător. Un mamifer putea să metabolizeze hrana pentru a-şi produce căldura necesară organismului, în vreme ce reptilele nu puteau. În orice caz, un grup de cercetători — în fruntea cărora se aflau John Ostrom şi Robert Bakker, de la Universitatea Yale — a început să reconsidere teoria conform căreia dinozaurii erau nişte uriaşi greoi, cu sânge rece, ca fiind departe de a explica anumite observaţii făcute în timpul cercetării fosilelor. Încercară atunci în stilul deja clasic al domeniului în care se specializaseră, să formuleze câteva concluzii pornind de la mai multe probe concrete.

Mai întâi era problema poziţiei corpurilor acestor animale: şopârlele şi reptilele, în general, erau târâtoare, mergeau lipite de pământ pentru a absorbi cantitatea de căldură necesară organismului. Şopârlele nici nu aveau energia fizică de a sta mai mult de câteva secunde pe picioarele de dinapoi. În vreme ce dinozaurii nu întâmpinau nici o greutate în această privinţă, ba unele specii chiar se

deplasau în permanenţă astfel. Dintre animalele care trăiesc în zilele noastre, poziţia verticală a organismului nu apare decât la mamiferele cu sânge cald şi la păsări. Astfel, se ajungea, din aproape în aproape, la concluzia că dinozaurii puteau fi animale cu sânge cald.

După care, respectivii pasionaţi se apucaseră să studieze metabolismul uriaşilor din străvechime, calculând mai întâi presiunea necesară punerii în circulaţie a sângelui în cazul unui brachiozaur, de pildă, care avea gâtul de doi metri şi jumătate lungime. Şi astfel observaseră că procesul în sine nu era posibil decât activat de o inimă cu patru alveole şi pompând sânge cald.

Cercetaseră apoi urmele lăsate de dinozauri şi păstrate în sol, pietrificate, şi îşi dăduseră seama că de fapt acei giganţi alergau aproape la fel de repede ca şi omul, ceea ce iarăşi implica ideea că aveau totuşi sânge cald. Se găsiseră rămăşiţe de dinozaur în zona Cercului Polar, într-o regiune cu climă mult prea rece pentru a permite supravieţuirea reptilelor. Iar noile studii despre comportamentul de grup al dinozaurilor, în mare parte bazate pe munca trudnică a lui Grant, dovedeau că aceştia aveau o viaţă socială complexă şi îşi creşteau puii, în timp ce reptilele nu făceau aşa ceva. Broaştele ţestoase, de pildă, îşi abandonau ouăle. Dar se pare că dinozaurii nu se purtau la fel.

Aprinsa controversă în privinţa presupusului sânge cald al dinozaurilor izbucnise cu cincisprezece ani în urmă, înainte de a fi acceptată noua ipoteză, conform căreia dinozaurii erau animale rapide, dar chiar şi în prezent existau anumite animozităţi. La diverse consfătuiri, unde se întâlneau, se aflau destui colegi de breaslă care nici măcar nu se mai salutau.

Dar în clipa de faţă, devreme ce dinozaurii puteau fi reproduşi pe cale artificială, ei bine, era clar că profesia lui Grant avea să sufere schimbări simţitoare. Pentru vremea studiului paleontologic al dinozaurilor trecuse. Tot ceea ce ţinea de specialitatea în sine — sălile de muzeu cu gigantice schelete reconstituite şi pâlcuri zgomotoase de şcolari care se mirau întruna, laboratoarele universitare cu

tăviţele pline de substanţe pentru curăţarea osemintelor, documentele de cercetare, revistele de specialitate — toate acestea aveau să se ducă pe apa sâmbetei.

— Nu pari prea uluit, urmă Malcolm.

Grant clătină din cap cu tristeţe.

— S-a vorbit de mult despre posibilitatea respectivă, în cercurile noastre, recunoscu el. Multă lume şi-a închipuit că va veni şi timpul ăsta. Dar nu atât de curând.

— Veşnica poveste a supravieţuirii speciilor, râse sarcastic Malcolm. Toată lumea ştie că odată şi odată se va termina, dar nu atât de curând.

Câtă vreme coborâră de-a lungul potecii, nu mai văzură deloc dinozaurii, dar îi auzeau de departe, trâmbiţând alene.

— Singura mea nedumerire este: de unde naiba au luat ADN-ul? zise Grant.

Ştia, desigur că laboratoarele de cercetare de la Berkeley, Tokyo sau Londra, se preocupau serios de problema reproducerii artificiale a unor animale demult dispărute, precum dinozaurii, în condiţiile în care se putea recupera cumva ADN-ul acestora. Necazul era însă că toţi dinozaurii cunoscuţi până la acea oră erau în stare fosilă, iar procesul de fosilizare distrugea cea mai mare parte a ADN-ului, înlocuindu-l cu materie anorganică. Fireşte că, dacă dinozaurul era conservat prin frig, sau în straturile carbonifere, ori mumificat într-un loc perfect etanş, ADN-ul putea fi recuperat.

Atâta doar că nimeni nu găsise vreodată un dinozaur îngheţat sau mumificat. Deci, din punctul de vedere, reconstituirea era imposibilă. Pentru că nu aveau cu ce anume să reproducă animalele în cauză. Toată tehnologia genetică modernă nu era de nici un folos în această situaţie fără ieşire. Era ca şi cum ai avea la îndemână un xerox, dar nu aveai originalul după care să faci copiile.

— Bine, dar nu poţi reproduce un *dinozaur în carne şl oase,* dacă nu poţi recupera ADN-ul, unui dinozaur adevărat, rosti şi Ellie, gânditoare.

— Numai dacă nu cumva mai există vreo modalitate pe

care noi nici n-o bănuim, spuse Grant.

— Ca de pildă? se nelinişti ea.

— Habar n-am, recunoscu paleontologul.

Dincolo de un gard, observară bazinul de înot, care se ramifica într-un şir de mici cascade şi alte bazine de piatră, mai mici. Pretutindeni erau plantate ferigi uriaşe.

— Spuneţi, nu-i minunat? se entuziasmă Ed Regis. Mai ales în zilele ceţoase, plantele astea contribuie din plin la refacerea atmosferei preistorice. Pentru că, bineînţeles, sunt ferigi jurasice autentice.

Ellie se opri să se uite mai de-aproape la ferigi. Mda, era întocmai cum zisese şi Regis: *Serenna veriformans, o* specie care fusese găsită din plin în stare fosilizată, datând de două sute de milioane de ani, iar în zilele noastre întâlnită numai în ţinuturile umede ale Braziliei şi Columbiei. Dar acela care decisese să împresoare bazinul cu o adevărată perdea din această ferigă deosebită, în mod clar, nu ştiuse că sporii de *veriformans* conţineau un alcaloid beta-carbolinic mortal. Chiar şi numai atingând frumoasele frunze verzi te puteai îmbolnăvi, iar dacă un copil ar fi gustat o bucată de frunză, în nouăzeci la sută din cazuri, ar fi murit cu siguranţă, căci toxinele conţinute de plantă erau de cincizeci de ori mai otrăvitoare decât cele de leandru.

Oamenii ăştia sunt atât de naivi în ce priveşte plantele, gândi Ellie. Le aleg aşa, la întâmplare, pentru decor, cum aleg de pildă tablourile, să îşi împodobească pereţii. Nici măcar nu le trece prin minte că, de fapt, verdeţurile astea sunt organisme vii, care îndeplinesc în fiece clipă toate funcţiile vitale — respiraţia, ingestia, excreţia, reproducerea şi... apărarea.

Ellie însă ştia prea bine că, urmând evoluţia istorică a planetei, plantele se adaptaseră şi ele 1 condiţiile mediului înconjurător, ca şi animalele de altfel, ba uneori chiar îşi creaseră mijloace de apărare mult mai primejdioase. Chiar otrava *Serennei veriformans,* se dovedea a fi un exemplu

oarecare din variatul arsenal de "arme chimice" foarte sofisticate pe care plantele şi le însuşiseră de-a lungul timpului. Exista o substanţă, terpenă, pe care plantele o răspândeau în jur pentru a otrăvi terenul în preajma lor şi, astfel, a elimina de la bun început orice rival ce ar fi voit să trăiască alături; se găsiseră şi alcaloizi pe care plantele îi secretau, pentru a le face indigeste pentru insecte şi prădători de tot felul (chiar şi pentru copii); precum şi feromoni, prin care puteau comunica, pe căi ultrasensibile. Când un pin Douglas fusese atacat de către un roi de cărăbuşi, acesta produsese o substanţă chimică nedigerabilă pentru insecte, ceea ce se petrecuse cu încă mulţi alţi pini Douglas aflaţi în colţuri îndepărtate ale pădurii. Faptul în sine fusese un răspuns imediat la atenţionarea pe care copacii atacaţi o lansau, secretând substanţe aleochimice.

Cei care îşi imaginează că viaţa pe pământ nu este reprezentată decât prin tot soiul de animale mişcându-se după plac pe fundalul inofensiv al vegetaţiei, se înşeală amarnic. Pentru că şi acest decor înverzit este la fel de viu. Plantele cresc, se mişcă şi ele, se răsucesc şi se zbat în căutarea necontenită a soarelui. Şi, în permanenţă, intră în relaţie cu animalele — pe unele descurajându-le cu scoarţa lor tare şi zgrunţuroasă sau cu spini ascuţiţi, pe altele otrăvindu-le, iar pe altele hrănindu-le de bunăvoie, pentru a împlini ritualul propriei reproduceri, prin polenizare sau răspândirea seminţelor. E un proces dinamic, complex, care pe Ellie o uimise şi o fascinase dintotdeauna. Şi pe care, era sigură, majoritatea oamenilor pur şi simplu nu îl înţelegeau. Dar dacă acele ferigi otrăvitoare fuseseră plantate acolo cu bună ştiinţă, însemna fără doar şi poate că designerii Parcului Jurasic nu fuseseră nici pe departe atât de atenţi pe cât ar fi trebuit.

— Nu este de-a dreptul nemaipomenit? se minuna fără contenire Ed Regis. Dacă o să vă uitaţi înaintea dumneavoastră, veţi vedea Popasul Turistic.

Ellie zări o clădire scundă, destul de puţin plăcută la vedere, cu un şir de piramide de sticlă pe acoperiş.

— Acolo veţi fi dumneavoastră cazaţi câtă vreme veţi rămâne în Parcul Jurasic.

Apartamentul lui Grant era tot lucrat în nuanţe de bej, iar mobila era făcută din trestie împletită, imprimată cu motive verzi, ce reprezentau scene din junglă. Camera însă nu fusese încă terminată. În baie se mai vedeau bucăţi de cherestea, iar pe podea te împiedicai de resturi de cablu electric. Într-un colţ al încăperii era aşezat un televizor, pe care era pusă o mică pancartă:

Canalul 2: Colinele Hypsilophodont
Canalul 3: Ţinutul Triceratopilor
Canalul 4: Desişul Sauropozilor
Canalul 5: Tărâmul Carnivorelor
Canalul 6: Stegozauri — Sud
Canalul 7: Valea Velociraptor
Canalul 8: Piscul Pterozaur

Toate denumirile acestea i se părură enervant de simpatice. Puse televizorul în funcţiune, dar imaginea rămase mată. Închise aparatul şi se întoarse în dormitor, trântind valiza pe pat. Chiar deasupra patului se afla un hublou mare, de forma unei piramide, prin care se putea zări cerul. Aveai impresia că te aflai într-un cort, că dormi chiar sub cerul liber. Din nefericire însă, dincolo de sticlă se vedeau bare groase, de apărare, care aruncau umbre lungi peste aşternut.

Grant rămase pe gânduri. Studiase şi el planurile pentru complexul turistic, dar nu îşi aducea deloc aminte să fi observat vreo apărătoare deasupra hublourilor. De fapt, barele acelea solide păreau să fie adăugate de puţină vreme. Un cadru negru, de oţel, fusese aplicat pe deasupra sticlei, iar zăbrelele fuseseră sudate după aceea.

Nedumerit, Alan Grant părăsi dormitorul şi intră în camera de zi. Avea vedere spre bazinul de înot.

— Apropo, să ştii că ferigile alea sunt otrăvitoare, îl

anunţă Ellie intrând în încăpere. Dar n-ai băgat nimic de seamă în legătură cu construcţia în sine, Alan?

— Ba da. Au schimbat planurile clădirii.

— Aşa cred şi eu, spuse ea şi dădu roată camerei. Ferestrele sunt mici, au pus sticlă securizată şi grilaje de metal. Iar uşile au apărători de metal. În mod normal nu erau necesare toate astea. Şi mai este ceva: ai văzut gardul pe lângă care am trecut venind încoace?

Grant încuviinţă din cap. Tot complexul turistic era îngrădit cu un gard straşnic, cu zăbrele groase cât mâna. Fusese decorat artistic şi vopsit în negru mat, ca să pară fier forjat, dar nimic nu putea ascunde grosimea neobişnuită a barelor de metal şi nici înălţimea de aproape patru metri a gardului.

— Am impresia că nici gardul ăsta nu era trecut în planuri, adăugă Ellie. Eu una pot să spun cu mâna pe inimă că indivizii au transformat locul ăsta într-o fortăreaţă.

Grant se uită la ceas.

— Avem tot dreptul să întrebăm de ce, zise el. Turul parcului începe în douăzeci de minute.

CÂND DINOZAURII STĂPÂNEAU PĂMÂNTUL

Se adunară cu toţii în clădirea de la intrarea în parcul propriu-zis. Era o construcţie cu două etaje, numai sticlă şi schelărie metalică, neagră. Grant îşi zise în sinea lui că totul fusese prevăzut în cele mai mici amănunte.

Acolo exista şi un mic amfiteatru în care trona un *Tyrannosaurus rex* robot, aşezat ameninţător la poarta unei mari săli de expoziţie, deasupra căreia scria "Când dinozaurii stăpâneau pământul". Puţin mai încolo se vedea un stand deasupra căruia era atârnată pancarta "Ce este un dinozaur?", iar la câţiva paşi distanţă se observa încă un anunţ — "Lumea Mezozoică". Însă nu se zărea nici un exponat. Peste tot pe podele erau împrăştiate sârme şi cabluri, Gennaro se urcă pe mica scenă şi începu să discute

cu Grant, Ellie şi Malcolm, iar vocea lui stârnea ecouri în sală.

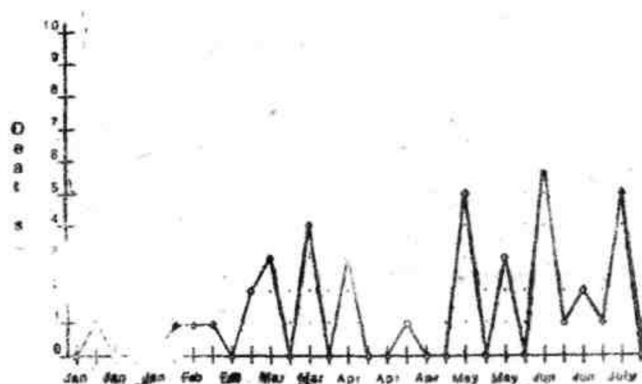
Hammond rămase în spate, cu mâinile încrucişate pe piept.

— Suntem gata să facem un tur al dependinţelor, anunţă Gennaro. Sunt sigur că domnul Hammond şi echipa dumnealui o să ne arate totul în cea mai frumoasă lumină. Înainte însă de a pleca la drum, am vorbit să repet de ce anume ne aflăm aici şi de ce anume am nevoie să aflu pentru a hotărî că putem porni. De la bun început, după cum v-aţi lămurit şi dumneavoastră nu de mult, ne aflăm pe o insulă unde dinozaurii obţinuţi prin mutaţii genetice au fost obişnuiţi să trăiască într-un parc de tipul rezervaţiilor naturale, pentru a deveni o atracţie turistică. Obiectivul însă nu a fost încă deschis oficial, dar acest lucru urmează să se producă în cursul anului viitor. Aşadar, întrebarea pe care v-o pun este foarte simplă: această insulă oferă o siguranţă deplină? Nu prezintă nici un fel de pericol pentru vizitatori, iar dinozaurii sunt sub un control perfect?

Gennaro răsuci comutatorul şi toate luminile se stinseră. Numai raza retroproiectorului desena un pătrat mare pe perete.

— Am aici două cazuri care trebuiesc lămurite numaidecât. Mai întâi, este vorba despre un exemplar identificat de doctorul Grant ca fiind un dinozaur nesemnalat până acum pe teritoriul costarican. Respectivul animal a fost depistat numai cercetând un fragment din corpul lui. A fost găsit anul acesta, în iulie, după ce se pare că a muşcat o fetiţă, o americancă, pe plajă. Despre toate astea însă, o să vă vorbească domnul Grant puţin mai târziu. Personal, am cerut să mi se trimită fragmentul original, care se află într-un laborator din New York şi care va sosi aici cu avionul, aşa încât vom putea Să îl studiem direct. În afară de asta, mai rămâne o a doua problemă de discutat. Costa Rica dispune de un serviciu medical excelent, care consemnează tot felul de cazuri. Începând din luna martie anul acesta, s-au înregistrat o serie de accidente, respectiv de nou-născuţi care, chiar în pătuţurile

lor, au fost muşcaţi de şopârle şi, de asemenea, aş adăuga eu, s-au semnalat şi cazuri de bătrâni care dormeau sforăind, tot muşcaţi de şopârle. Aceste atacuri au fost anunţate sporadic, în localităţile de pe coastă, de la Ismaloya la Puntarenas. După luna martie, nu s-au mai înregistrat deloc agresiuni ale şopârlelor. Pentru orice eventualitate, am luat acest grafic de la Serviciul pentru Sănătate Publică din San José, care a prezentat situaţia mortalităţii infantile în oraşele de pe coasta vestică la începutul anului în curs.

— Vreau să vă atrag atenţia asupra două situaţii prezentate de grafic, continuă Gennaro. În primul rând, mortalitatea infantilă este scăzută în luna ianuarie şi februarie, după care creşte vertiginos în martie, apoi scade iarăşi în aprilie. Dar începând din mai este foarte ridicată, până în iulie, când a fost muşcată micuţa americancă. Serviciul pentru Sănătatea Publică a sesizat că există un factor neprevăzut, care determină creşterea mortalităţii infantile şi care nu este semnalat de către salariaţii săi aflaţi în slujbă în localităţile de pe coastă. Cel de-al doilea aspect neelucidat este această stranie creştere a mortalităţii infantile o dată la două săptămâni, ceea ce sugerează parcă creşterea şi descreşterea sistematică a fenomenului în sine.

Aprinse lumina.

— Deci, asta e, încheie Gennaro. Aceste situaţii vreau

eu să le clarificăm. Şi-acum, dacă sunt...

— Putem să economisim o grămadă de bătaie de cap, interveni Malcolm. Aşa că o să vă explic eu tuturor.

— Da? se miră Gennaro.

— Sigur, îl domoli Malcolm. Mai întâi de toate, se prea poate ca animalele să fi roit-o de pe insula asta...

— Băga-mi-aş..., începu să înjure Hammond înfuriat, din spatele camerei.

— Iar apoi, graficul ăsta de la Serviciul pentru Sănătatea Publică, mai mult ca sigur că nu are nici o legătură cu animalele fugite.

— De unde ştii? se interesă Grant.

— Păi, vedeţi doar toţi că liniile alternează între cotele scăzute sau ridicate. Ceea ce este caracteristic multora dintre sistemele complexe. De pildă, pentru apa care picură pe ţeava unui robinet. Dacă întorci numai puţin robinetul, obţii un şir constant de picături — pic, pic, pic... Dar dacă îl deschizi încă puţin, aşa încât să se producă un fenomen de perturbare a şirului de stropi, atunci o să rezulte un şir alternativ de stropi mari şi mici. Pic, pic... pic, pic... Cam aşa ceva. Poţi să încerci şi singur. Fenomenul de perturbare produce alternanţa — e clar ca bună-ziua. Şi astfel, o să dai peste câte un grafic dintr-ăsta, cu linii alternative de fiecare dată când se constată răspândirea unei noi boli într-o comunitate umană...

— Dar de ce spui că nu este în legătură cu dinozaurii care au scăpat de pe insulă? insistă Grant.

Pentru că este o diagramă neliniară, răspunse Malcolm. Ar însemna să fi scăpat vreo câteva sute de dinozauri ca să provoace un asemenea dezastru. Şi eu unul nu pot să cred că au scăpat chiar sute de animale de-astea. Aşa că îmi închipui că-i vorba de un alt fenomen, ca de pildă vreo nouă epidemie de gripă, care să determine fluctuaţiile pe care le vedeţi pe grafic.

— Dar dumneata crezi că au scăpat dinozauri de-aici? interveni Gennaro.

— Probabil că da...

— De ce?

— Exact din cauza a ceea ce vreţi să construiţi aici. Uitaţi ce se întâmplă: insula asta se voieşte a recrea un cadru natural al unei lumi dispărute. Care să formeze o zonă izolată, unde animale din vremuri de demult să mişune în voie. Corect?

— Corect.

— Dar din punctul meu de vedere un control total al acestora este practic imposibil. Fenomenele matematice în sine sunt atât de grăitoare, încât nici nu mai trebuie demonstrate. E ca şi cum eu v-aş întreba dacă trebuie să plătiţi impozit la un venit de un miliard de dolari. Nici măcar nu v-ar trece prin gând să verificaţi prin calculator. Pentru că Ştiţi dinainte că sunteţi nevoit să plătiţi. Tot astfel ştiu şi eu foarte bine că nimeni pe lumea asta nu poate copia natura perfect şi nici măcar nu poate spera măcar la aşa ceva.

— Dar de ce nu? La urma urmei sunt grădini zoologice…

— Grădinile zoologice *nu recreează natura,* sublime Malcolm. Să ne înţelegem de la bun început. Grădinile zoologice preiau eşantioane de natură care *există deja,* şi numai le modifică *foarte* puţin, ca să alcătuiască un mediu ambiant pentru animalele închise. Chiar şi aceste mici modificări care se operează, dau greş de multe ori. Pentru că animalele scapă din ţarcurile lor, cu regularitate. Atâta numai că o grădină zoologică nu este tocmai modelul potrivit pentru parcul ăsta. După părerea mea este mult mai nimerită comparaţia cu inaugurarea unei staţiuni experimentale pe pământ.

Gennaro clătina din cap, descumpănit.

— Nu prea pricep.

— Păi, e chiar foarte simplu. Cu excepţia aerului, care zburdă într-o fericire pretutindeni, tot ce se află în parcul ăsta a fost special construit ca să izoleze insula de restul lumii. Nimic nu intră aici, nimic nu iese. Animalele ţinute în îngrădituri straşnice nu trebuie să se amestece în veci cu marile ecosisteme de pe restul planetei. Nu trebuie să scape *niciodată* de aici.

— Şi nici nu au scăpat vreodată, mârâi Hammond

indispus.

— Ei bine, o astfel de izolare perfectă e imposibilă, se pronunţă Malcolm calm şi răspicat. Pur şi simplu nu se poate aplica în practica.

— Ba se poate! Şi s-a putut face tot timpul!

— Îmi pare rău că trebuie să vă contrazic, se împotrivi Malcolm. Dar dumneavoastră nu prea aveţi habar despre ce vorbiţi!…

— Ce spui tu acolo, rahat cu ochi şi plin de fumuri ce eşti?!, se răţoi Hammond la tânăr.

Plin de nervi, se ridică de pe scaun şi ieşi din încăpere ca o furie.

— Ei, domnilor, domnilor, potoliţi-vă..., încercă să îi liniştească Gennaro.

— Îmi pare rău, zise Malcolm. Dar problemele rămân la fel de grave. Ceea ce numim noi "natură" este de fapt un sistem complex de elemente cu mult mai complicate decât îndrăznim noi să acceptăm. Însăilăm o imagine cât mai simplistă a naturii şi după aceea ne apucăm, la iuţeală să cârpăcim şi noi ceva aidoma. Eu unul nu sunt ecologist, ca să pledez pentru lucrurile astea la nesfârşit, dar trebuie să înţelegeţi şi dumneavoastră odată pentru totdeauna ceea ce nu aţi putut realiza până acum. De câte ori trebuie să mai despicăm firul în patru? De câte ori o mai trebui să descoperim exemple care să ne convingă? Am construit Barajul Aswan şi am pretins în cor că astfel revigorăm întregul ţinut. În loc de asta, a fost distrusă Delta Nilului, un pământ deosebit de fertil, au apărut tot soiul de epidemii şi economia Egiptului s-a dus de râpă. Am construit...

— Scuzaţi-mă, vă rog, interveni Gennaro. Am impresia că am auzit elicopterul. Probabil că a sosit mostra aceea pentru doctorul Grant, ca să se edifice odată chestiunea...

Ieşi din sală, iar ceilalţi îl urmară.

La poalele muntelui, Gennaro răcnea din toate puterile, pentru a acoperi uruitul elicopterului. Venele gâtului i se îngroşaseră ca nişte şerpi, de furie şi efort.

— Ce *ai făcut? Pe cine* ai invitat?

— Hei, linişteşte-te, ia-o mai uşurel. Îl domoli Hammond.

Gennaro strigă mai departe, înecându-se de mânie:

— Chiar ţi-ai ieşit dracului de tot din minţi?!

— Uite ce-i, se înfurie şi Hammond. Am impresia că trebuie să ne înţelegem într-o privinţă...

— Nu, nici vorbă, se răsti Gennaro. Dumneata trebuie să te lămureşti într-o privinţă anume: ăsta nu-i club de distracţii! Şi nu suntem aici într-o excursie de sfârşit de săptămână!....

— E insula mea şi pot să invit pe cine vreau, hotărî Hammond.

— Aici e vorba de un control foarte important al *insulei dumitale,* pentru că investitorii sunt îngrijoraţi că nu se află sub supraveghere completă! Noi credem că-i un loc extrem de periculos şi...

— N-o să mă dai tu înapoi nici cu un deget măcar, Donald...

— Dacă o să fie nevoie...

— Este un loc al dracu' de sigur, se oţărî Hammond. Indiferent de ce spune ţicnitul ăla de matematician...

— Ba nu-i deloc...

—... Iar eu o să demonstrez că este grozav de sigur...

— Iar eu vreau să îi trimiţi imediat înapoi cu elicopterul, insistă Gennaro.

— Nu pot, îl anunţă Hammond, arătând cu degetul către norii deşi. Elicopterul a plecat deja.

Şi, într-adevăr, zgomotul motoarelor se pierdea în depărtare.

— Fir'ar al dracului de ceas nenorocit?! răbufni Gennaro. Chiar nu-ţi dai seama că rişti inutil?...

— Of, of, făcu Hammond, sâcâit. Continuăm cearta dup-aia. Nu vreau să îi necăjesc pe copii.

Grant se întoarse pe călcâie şi zări doi copii coborând colina, în frunte cu Ed Regis; un băiat de vreo unsprezece ani, cu ochelari, şi o fetiţă mai mică; probabil de şapte-opt ani, care-şi ţinea părul auriu strâns sub o şepcuţă de baseball (cu inscripţia echipei *Mets)* şi purta pe umăr o

mănuşă mare, tot de baseball. Cei doi se îndreptau cu pas vioi spre grupul de adulţi şi rămaseră la o distanţă oarecare de Gennaro şi Hammond.

Cu voce scăzută, înăbuşit de furie, Gennaro bâigui:

— Sfinte Cristoase...

— Acum las-o baltă, zise Hammond printre dinţi. Părinţii puştilor tocmai sunt în divorţ şi vreau să se distreze şi ei măcar aici...

Fata le făcu şovăitoare cu mâna.

— Bine te-am găsit, bunicule. Am ajuns.

TURUL

Tim Murphy îşi dădu seama imediat că era ceva în neregulă acolo. Bunicul lui era în toiul unei discuţii foarte aprinse cu bărbatul mai tânăr, cu faţa congestionată, care şedea chiar în faţa lui Hammond. Iar ceilalţi necunoscuţi, care rămăseseră în spatele celor doi, păreau cam stingheriţi şi sâcâiţi. Alexis pricepu şi ea toate astea, pentru că se dădu câţiva paşi înapoi şi îşi aruncă şepcuţa de pe cap. Trebui să o împingă de la spate fratele ei, ca să-şi continue drumul:

— Haide, Lex.

— Mergi şi singur, Timmy.

— Nu te mai purta ca un vierme scârbavnic; o repezi el.

Lex îl fulgeră cu privirea, dar Ed Regis tocmai spuse cu mare voioşie:

— O să vă prezint tuturor, după care facem tu rul parcului.

— Eu trebuie să plec, se mironosi Lex.

— Mai întâi să vă fac cunoştinţă cu ceilalţi, zise Regis.

— Nu, nu, trebuie să plec.

Dar Ed Regis îi prezentă pe rând celor de faţă. Mai întâi îi duse în faţa bunicului lor, care îi sărută pe amândoi copiii, apoi urmă omul cu care bătrânul tocmai se certase. Era un tip musculos, pe nume Gennaro. Ceilalţi îi erau total

necunoscuţi lui Tim. Văzu o femeie blondă, în şort, şi un individ bărbos, care purta blugi şi o cămaşă havaiană. Părea genul de neconformist. Apoi mai făcu cunoştinţă cu un grăsan pămpălău, care se pricepea să umble la calculatoare şi, în sfârşit, cu un bărbat slăbănog, îmbrăcat numai în negru, care nu îi întinse mâna, ci numai înclină puţin capul, în semn de salut. Tim tocmai încerca să îşi formuleze la iuţeală impresiile şi se zgâia fără voia lui la picioarele tipei, când dintr-odată îşi dădu seama că îl cunoaşte pe bărbos.

— Vezi că-ţi intră musca-n gură, îl sâcâi Lex.

— Eu îl ştiu pe dumnealui, zise Tim.

— Ei, nici nu se putea altfel. Tocmai aţi făcut cunoştinţă.

— Nu, se împotrivi Tim, fără să îi dea prea mare atenţie micii pisăloage. Am cartea dumnealui acasă.

Interveni atunci chiar Grant:

— Ce carte, Tim?

— "Lumea dispărută a dinozaurilor".

Alexis strâmbă din nas, a dispreţ.

— Tăticul spune că Tim are dinozauri pe creier, zise ea cu nepăsare.

Tim însă de-abia auzea ce îndruga sora lui. Nu se gândea decât la tot ceea ce aflase el despre Alan Grant. Acesta era unul dintre principalii susţinători ai teoriei despre sângele cald al dinozaurilor. Făcuse o mulţime de săpături la Dealul Cuiburilor din Montana, care era vestit în lume pentru numeroasele ouă de dinozauri găsite acolo. Profesorul Grant însă descoperise cele mai multe dintre aceste ouă de dinozaur din câte fuseseră ele descoperite de-a lungul timpului. În plus, era şi un bun desenator, aşa că îşi proiecta singur schiţele pentru cărţile lui.

— Dinozauri pe creier? se distră paleontologul. Păi atunci înseamnă că şi eu sufăr de aceeaşi boală incurabilă.

— Tati spune că dinozaurii ăştia erau tâmpiţi de tot, turui Lex, dându-şi importanţă. Şi mai zice că Tim ar trebui să mai iasă şi pe-afară şi să se ocupe mai mult de sport.

Tim începu să se simtă într-adevăr stânjenit.

— Parcă trebuia să te duci nu ştiu unde..., sugeră el.

— Imediat, îl opri Lex.

— Aveam impresia că te grăbeai grozav până acum, urmă fratele ei.

— Chiar nu ţi se pare că eu ştiu cel mai bine ce vreau şi ce nu, Timothy? se răţoi ea punându-şi mâinile în şold, imitând cea mai enervantă postură pe care o lua şi maică-sa în astfel de situaţii.

— Ştiţi ce, încercă Ed Regis să schimbe subiectul. N-ar fi mai bine să mergem cu toţii la complexul turistic şi apoi să pornim să vizităm împrejurimile?

Toată lumea se îndreptă spre clădirile amenajate pentru oaspeţi. Tim îl auzi pe Gennaro şoptindu-i bunicului său:

— Ar trebui să-ţi iau gâtul pentru asta.

Apoi băiatul îl zări pe Alan Grant, care tocmai îl ajunse din urmă.

— Câţi ani ai Timmy?

— Unsprezece.

— Şi de când te pasionează dinozaurii?

Tim înghiţi în sec.

— De câtăva vreme încoace.

Nu se simţea în apele lui când vorbea cu vestitul paleontolog.

— Ne mai ducem din când în când pe la muzee, când pot să-i conving pe ai mei. Pe tata, mai ales.

— Tatăl tău nu e prea încântat de asta, nu-i aşa?

Tim încuviinţă din cap şi îi povesti lui Grant cum decursese ultima vizită a lui şi familiei la Muzeul de Istorie Naturală. Taică-său se uitase la un schelet şi se pronunţase prompt:

— Ăsta-i unu' d-ăia mari...

— Ba nu, tată, se împotrivise Tim. Este an *camptozaur* de talie mijlocie.

— Ei. mai ştii... Mie unul mi se pare destul de mare.

— Nici măcar nu-i ajuns la maturitate, tati...

Taică-său cercetase cu atenţie fosila.

— De când e ăsta. din epoca jurasică?

— Da' de unde! Nici vorbă. Din cretacic.

— Auzi, cretacic?! Şi care-i diferenţa dintre cretacic şi

jurasic?

— Numai de vreo sută de milioane de ani.

— Cretacicul este înaintea jurasicului?

— Nu, tată. Dimpotrivă.

— Ei, în fine. Oricum, mie mi se pare că-i al dracului de barosan.

Şi se întoarse spre Tim, aşteptând ca acesta să îi confirme părerea. Băiatul ştia că era mai bine să se declare de acord cu taică-său, aşa că murmurase ceva neinteligibil. După care porniseră mai departe, să vadă şi alte exponate.

Tina rămăsese multă vreme în faţa unui schelet — *Tyrannosaurus rex,* cel mai mare şi mai puternic prădător care trăise vreodată pe pământ. Într-un târziu, taică-său îl întrebase:

— La ce tot te zgâieşti atâta?

— Număr vertebrele.

— Vertebrele? se mirase taică-său.

— Din şira spinării.

— Ştiu şi eu ce-s alea vertebre, se enervase taică-său.

După care tăcuse câtăva vreme şi îl chestionase din nou:

— De ce mama dracu' le tot socoteşti atâta?

— Am impresia că nu sunt câte trebuie. *Tyrannosaurus* ar fi trebuit să aibă treizeci şi şapte de vertebre pe lungimea cozii. Iar ăsta are mai multe.

— Adică vrei să-mi spui tu mie că ăştia de la Muzeul de Istorie Naturală au expus un schelet greşit reconstituit? Nu cred asta nici în ruptul capului.

— Au greşit, insistase Tim.

Taică-său se repezise spre paznicul muzeului, care stătea într-un colţ al sălii.

— Ce-ai mai făcut acum? îl întrebase mama pe băiat.

— N-am făcut nimic, se apărase acesta. Am zis numai că dinozaurul ăsta este greşit reconstituit, atâta tot.

Tocmai atunci, tatăl se întoarse la ceilalţi, cu o figură foarte amuzată, din pricină că paznicul tocmai îi spusese că *tyrannosaurus* avea într-adevăr prea multe vertebre în coadă.

— Da' cum de ţi-ai dat seama? se interesase el.

— Păi, am citit şi eu, făcuse Tim, cu modestie.

— E de-a dreptul uimitor, fiule, recunoscuse taică-său, apucându-l pe băiat pe după umeri şi strângându-l lângă el. Să ştii tu câte vertebre are o coadă de dinozaur?! N-am mai auzit aşa ceva în viaţa mea. Tu chiar ai numai dinozauri pe creier?! glumise el.

După care taică-său îi anunţase că el vrea să prindă neapărat semifinalele în care juca echipa Mets, la televizor, Lex bineînţeles că dorise şi ea acelaşi lucru, aşa că plecaseră de la muzeu. Şi Tim nu mai văzuse nici un alt dinozaur, deşi asta îşi propuseseră când plecaseră de acasă. Dar aşa se întâmpla întotdeauna în familia lui.

Adică aşa se întâmpla pe când mai erau o familie, se corectă Tim singur. Pentru că, devreme ce taică-său dăduse divorţ, probabil că lucrurile aveau să se mai schimbe. Bărbatul se mutase din casă, ceea ce, chiar dacă la început i se păruse neobişnuit, lui Tim îi plăcuse teribil. Băiatul avea impresia că maică-sa îşi găsise un prieten, dar nu putea fi tocmai sigur şi, bineînţeles, nu trebuia să îi scape nici o vorbă lui Lex. Pentru să sora lui era grozav de amărâtă din pricină că stătea departe de tatăl ei, iar în ultimele săptămâni devenise atât de pisăloagă încât...

— Era cumva numărul 5027? se interesă Grant.

— Poftim? reveni Tim cu picioarele pe pământ.

— Tiranozaurul de la muzeu. Era trecut la numărul 5027?

— Da, îşi aminti Tim. Da' de unde ştiţi?

Grant zâmbi.

— De ani de zile îşi tot propun să îl restaureze cum trebuie. Dar până acum n-au mişcat un deget.

— De ce?

— Din pricina a ceea ce se întâmplă aici, îl lămuri Grant. Chiar pe insula bunicului tău.

Tim clătină din cap, nedumerit. Nu pricepea la ce se referă paleonotologul.

— Mama spunea că e o staţiune turistică, ştiţi, cum sunt acelea cu piscine şi terenuri de tenis.

— Nu-i chiar aşa, rosti Grant. O să-ţi explic eu pe drum.

"Păi da, acum am ajuns dădacă", se gândi Ed Regis enervat, în vreme ce aştepta la recepţia complexului turistic. Aşa îi spusese bătrânul: "Să ai grijă de copiii mei ca de ochii din cap, asta e misiunea ta în tot weekend-ul".

Şi lui Ed Regis nu-i convenea deloc situaţia. Se simţea dezonorat. Că doar nu era o amărâtă de bonă?! Şi, mai mult decât atât, nu era nici măcar un nenorocit de ghid, nici chiar pentru persoane de mare importanţă. El era şeful secţiei de relaţii cu publicul din Parcul Jurasic şi mai avea o grămadă de lucruri de pus la punct în intervalul rămas până la deschiderea oficială, de peste un an de zile. Numai dacă ar fi fost să se gândească la firmele de proiectare din San Francisco şi Londra, sau la agenţiile din New York şi Tokyo şi tot era o groază de bătaie de cap fără încetare — mai ales de când respectivelor agenţii nici nu li se putea destăinui adevărata atracţie a parcului de distracţii. Toate firmele acestea duceau interminabile campanii publicitare, dar fără prea multe amănunte, şi erau tot mai nemulţumite de discreţia totală a celor de pe Isla Nublar. Artiştii, creatorii, trebuiau în permanenţă cocoloşiţi, ca şi copiii. Trebuia să îi încurajeze întruna, pentru a da tot ce puteau mai bun. Deci el, Ed Regis nu avea de ce să îşi irosească timpul în zadar, plimbând câţiva oameni de ştiinţă prin parc.

Dar, din păcate, ăsta era necazul celor ce lucrau la relaţii cu publicul — nimeni nu te privea ca pe un profesionist. Regis venise pe insulă şi rămăsese de atunci acolo, timp de şapte luni. Şi îi dădeau tot soiul de corvezi stupide, după părerea lui. Ca de pildă aceea din ianuarie. Harding ar fi trebuii să se ocupe de cazul acela, Harding sau Owen, şeful de la personal. În locul lor, căzuse năpasta tot pe Ed Regis De unde să ştie el cum să procedeze cu un om rănit? Iar acum, uite că ajunsese şi doică şi călăuză! Se

întoarse şi numără oaspeţii. Mai apăruse şi plodul ăla!

Tocmai atunci, în spatele lui, o văzu pe Ellie Sattler ieşind din baie.

— E în ordine, prieteni. Haideţi să vizităm întâi etajul doi.

Tim mergea alături de ceilalţi, în frunte cu Regis, care tocmai urca o scară neagră, suspendată, spre cel de-al doilea etaj al clădirii. Trecură pe lângă o tăbliţă pe care scria:

ACCESUL INTERZIS
NU AU VOIE SĂ INTRE DECÂT
PERSOANELE AUTORIZATE

Tim simţi un fior rece pe şira spinării când văzu inscripţia. O porniră de-a lungul coridorului. Pe o parte, peretele era numai sticlă, şi dădea spre un balcon cu palmieri învăluiţi într-o lumină difuză. De cealaltă parte a coridorului se vedeau uşi identice, ca de birouri, pe care erau puse la vedere tăbliţe — "Îngrijitori", "Recepţie vizitatori", "Director general"...

La jumătatea coridorului dădură peste un paravan de sticlă pe care apărea un alt semn:

Biohazard

ATENŢIE!
PERICOL BIOLOGIC
Acest laborator
se conformează
protocoalelor genetice
USG P4/EK3

Iar dedesubt se puteau citi şi alte inscripţii:

ATENŢIE!
SUBSTANŢE TERATOGENICE
FEMEILE GRAVIDE SĂ EVITE ACEASTA ZONĂ
PERICOL!
SE LUCREAZĂ CU IZOTOPI RADIOACTIVI
POTENŢIAL CARCINOGENIC

Tim devenea tot mai curios în fiece clipă. Auzi, substanţe teratogenice! Din cele care nasc monştri! Toate astea îl înfiorau, însă rămase foarte dezamăgit auzindu-l pe Ed Regis care tocmai le explica:

— Nu daţi atenţie la ce scrie pe-aici! Nu sunt decât nişte plăcuţe puse aşa, de formă. Eu vă garantez că totul este în deplină siguranţă.

Îi conduse spre o uşă. Când trecură de aceasta, observară că era păzită pe dinăuntru de un gardian. Ed Regis se întoarse către ceilalţi:

— O să vă daţi seama că am angajat pe insulă minimum de personal. Putem păstra controlul parcului cu numai douăzeci de oameni în total. Desigur, o să dispunem de mai mulţi salariaţi atunci când vor veni vizitatorii, dar în momentul de faţă nu sunt decât douăzeci. Aici e camera noastră de control. Tot parcul este supravegheat din această încăpere.

Se opriră înaintea unor ferestre şi priviră în interiorul unei camere întunecate, ce semăna cu o cabină de navă spaţială, la dimensiuni reduse. Se putea distinge un hublou vertical, pe care era conturată o hartă a parcului, iar dedesubtul acestuia se afla un tablou de comandă înţesat de monitoare. Pe ecranele unora dintre acestea erau înşirate tot felul de date şi statistici, dar cele mai multe arătau imagini din diferite unghiuri ale parcului. În încăpere nu erau decât doi bărbaţi, care stăteau de vorbă.

— Cel din stânga este inginerul-şef John Arnold, le arătă Ed Regis spre un tip subţirel, îmbrăcat într-o cămaşă cu mâneci scurte şi mulţi nasturi. Iar cel de lângă el este

îngrijitorul rezervaţiei, domnul Robert Muldoon, vestitul vânător alb din Nairobi.

Muldoon era un individ robust, în costum kaki, şi cu ochelari de soare atârnaţi de buzunarul cămăşii. Aruncă o privire în treacăt grupului de noi-sosiţi, înclină uşor capul în semn de salut, apoi se întoarse iarăşi către ecranele computerelor.

— Sunt sigură că doriţi să cercetaţi cu de-amănuntul încăperea asta, zâmbi Ed Regis. Dar, mai întâi, haideţi să vedem cum se obţine ADN-ul de dinozaur.

Plăcuţa de pe uşă indica: "SALA DE EXERCIŢII" şi, ca toate celelalte uşi din clădirea laboratoarelor, se deschidea numai pe baza unei cartele de siguranţă. Ed Regis lăsă cartonaşul să lunece în locaşul lui, lumina se aprinse, iar uşa se dădu în lături.

Înăuntru, Tim descoperi o odaie mică, învăluită într-o lumină verzuie. Patru laboranţi în halate albe se uitau prin microscoape cu două rânduri de lentile sau urmăreau pe monitoare graficele unor diluţii de substanţe. Peste tot se vedeau o mulţime de pietre galbene. Acestea erau aşezate pe rafturi de sticlă, ambalate cu grijă în cutii de carton, apoi puse în tăvi ce se trăgeau în afară, ca orice sertar. Fiecare piatră era etichetată şi numerotată cu cerneală neagră.

Regis îl prezentă invitaţilor pe Henry Wu, un tip suplu, în jur de treizeci de ani.

— Domnul Wu este geneticianul nostru principal. O să îl las pe dumnealui să vă explice ce anume facem noi aici.

Henry Wu zâmbi

— Măcar o să încerc să vă explic. Pentru că, vedeţi dumneavoastră, genetica asta e puţin cam complicată. Dar, oricum, probabil că vă tot întrebaţi de unde provine ADN-ul de dinozauri cu care lucrăm.

— Cam cu asta îmi băteam şi eu căpăţâna, mormăi Grant.

— În primul rând, există două posibile surse, îi anunţă Wu. Folosind tehnica extracţiei anticorpilor promovată de

Loy, reuşim uneori să recuperăm ADN-ul chiar de pe oasele dinozaurilor.

— Cu ce rezultate? se interesă Grant.

— Cele mai solubile proteine sunt distruse în timpul procesului de fosilizare, dar douăzeci la sută din ele sunt totuşi recuperabile prin răzuirea osemintelor, după metoda lui Loy. Chiar doctorul Loy a utilizat-o pentru obţinerea proteinelor de marsupiale australiene dispărute, ca şi pentru reconstituirea celulelor sângelui din rămăşiţe omeneşti străvechi. Tehnica lui este atât de rafinată, încât poate da rezultate bune chiar dacă lucrează cu numai cincizeci de nanograme de material. Ceea ce înseamnă o proporţie de cincizeci de miliarde de fracţiuni dintr-un gram,

— Iar dumneavoastră aţi reuşit să adaptaţi tehnica asta şi aici? zise paleontologul?

— Numai ca punct de plecare, îl lămuri Wu. După câte vă puteţi da seama şi singur, un procent de douăzeci la sută reuşite era absolut insuficient pentru strădaniile noastre. Pentru că noi avem nevoie de tot lanţul genetic al ADN-ului de dinozaur ca să îl readucem pe cale artificială. Şi îl luăm chiar de aici.

Ridică în mână o piatră galbenă.

—*...* Din chihlimbar, care nu este altceva decât seva fosilizată a unei specii de răşinoase preistorice.

Grant se uită mai întâi la Ellie, apoi la Malcolm.

— E o idee a naibii de isteaţă, recunoscu matematicianul dând din cap cu uimire.

— Dar eu unul tot nu pricep, interveni Grant.

— Răşina scursă de pe trunchiuri uneori cade peste insecte şi le imobilizează. Astfel, insectele se conservă şi ele perfect, laolaltă cu răşina fosilizată. Se pot găsi în chihlimbar o mulţime de vietăţi păstrate intacte — inclusiv insecte Care se hrănesc cu sângele animalelor cu mult mai mari decât ele.

— Aha, care se hrăneau cu sânge..., bâigui Grant, rămânând cu gura căscată de uimire. Adică... insecte care au supt şi sânge de dinozaur...

— Sperăm din tot sufletul că da...

— Şi atunci insectele sunt conservate în chihlimbar..., continuă paleontologul raţionamentul celuilalt. Să mă ia toţi dracii dacă nu mi se pare posibil!

— Vă asigur eu că *este* posibil, rosti Wu răspicat.

Se apropie de un microscop, unde un laborant aşeză o bucată de chihlimbar ce închistase o muscă. Pe monitorul video, oaspeţii urmăriră cu sufletul la gură cum laborantul străpungea bucata de răşină fosilizată cu un ac lung, până ce îl înfipse în trupul insectei preistorice.

— Dacă vietatea asta are vreo celulă de sânge străin, noi putem să o extragem şi să obţinem paleo-ADN, respectiv ADN-ul unei fiinţe demult dispărute. Bineînţeles că nu avem cum să fim siguri de asta, până ce nu extragem tot ceea ce este acolo, să refacem şi să testăm. Asta însă făceam noi în urmă cu cinci ani de zile. A fost un drum lung şi anevoios, dar răsplătit pe măsură.

— De fapt, ADN-ul de dinozaur este mai uşor de extras prin această metodă decât ADN-ul mamiferelor. Din pricină că celulele roşii ale mamiferelor nu au deloc nucleu, aşa că nu conţin nici ADN, aşa că, pentru a reconstitui un mamifer, trebuie să găseşti o celulă albă, care este cu mult mai rară decât cele roşii. Însă dinozaurii aveau celule roşii cu nucleu, precum păsările din zilele noastre. Acesta este unul dintre indiciile care ne-au dus la concluzia că de fapt dinozaurii nu sunt deloc reptile. Sunt numai nişte păsări uriaşe, acoperite cu piele lipsită de pene.

Tim observă figura încă neîncrezătoare a lui Grant şi faptul că Dennis Nedry, grăsanul neglijent, era total dezinteresat de acele probleme, de parcă el ar fi cunoscut totul dinainte. Nedry însă arunca întruna priviri furişe către încăperea alăturată.

— Am impresia că domnul Nedry a detectat deja următorul nostru obiectiv, rosti Wu. Şi anume cum identificăm noi ADN-ul extras. Pentru asta, utilizăm computere puternice.

Trecură printre nişte uşi glisante şi ajunseră într-o cameră răcoroasă. Se auzea un uruit continuu, asurzitor.

Două turnuri de aproape doi metri înălţime se ridicau chiar în mijlocul încăperii, iar de-a lungul pereţilor se vedeau şiruri de cutii de oţel inoxidabil, înalte de circa un metru.

— Aceasta este spălătoria noastră de mare clasă, îi anunţă Wu. Cutiile de pe lângă pereţi sunt toate detectoare genetice automate, marca Hamachi-Hood. Sunt puse în funcţiune, la o viteză foarte mare, de către supercomputerele Cray XMP, respectiv acele două turnuri din mijlocul camerei. Cu alte cuvinte, vă aflaţi într-o fabrică genetică incredibil de puternică.

Se mai vedeau şi câteva monitoare, toate rulând pe ecran datele atât de repede, încât era foarte greu să descifrezi ce indicau ele de fapt. Wu apăsă pe un buton şi una dintre imagini începu să se deruleze mai încet.

```
   1 GCGTTGCTGG CGTTTTTCCA TAGGCTCCGC CCCCCTGACG AGCATCACAA AAATCGACGC
  61 GGTGGCGAAA CCCGACAGGA CTATAAAGAT ACCAGGCGTT TCCCCCTGGA AGCTCCCTCG
 121 TGTTCCGACC CTGCCGCTTA CCGGATACCT GTCCGCCTTT CTCCCTTCGG GAAGCGTGGG
 181 TGCTCACGCT GTAGGTATCT CAGTTCGGTG TAGGTCGTTC GCTCCAAGCT GGGCTGTGTG
 241 CCGTTCAGCC CGACCGCTGC GCCTTATCCG GTAACTATCG TCTTGAGTCC AACCCGGTAA
 301 AGTAGGACAG GTGCCGGCAG CGCTCTGGGT CATTTTCGGC GAGGACCGCT TTCGCTGGAG
 361 ATCGGCCTGT CGCTTGCGGT ATTCGGAATC TTGCACGCCC TCGCTCAAGC CTTCGTCACT
 421 CCAAACGTTT CGGCGAGAAG CAGGCCATTA TCGCCGGCAT GGCGGCCGAC GCGCTGGGCT
 481 GGCGTTCGCG ACGCGAGGCT GGATGGCCTT CCCCATTATG ATTCTTCTCG CTTCCGGCGG
 541 CCCGCGTTGC AGGCCATGCT GTCCAGGCAG GTAGATGACG ACCATCAGGG ACAGCTTCAA
 601 CGGCTCTTAC CAGCCTAACT TCGATCACTG GACCGCTGAT CGTCACGGCG ATTTATGCCG
 661 CACATGGACG CGTTGCTGGC GTTTTTCCAT AGGCTCCGCC CCCCTGACGA GCATCACAAA
 721 CAAGTCAGAG GTGGCGAAAC CCGACAGGAC TATAAAGATA CCAGGCGTTT CCCCCTGGAA
 781 GCGCTCTCCT GTTCCGACCC TGCCGCTTAC CGGATACCTG TCCGCCTTTC TCCCTTCGGG
 841 CTTTCTCAAT GCTCACGCTG TAGGTATCTC AGTTCGGTGT AGGTCGTTCG CTCCAAGCTG
 901 ACGAACCCCC CGTTCAGCCC GACCGCTGCG CCTTATCCGG TAACTATCGT CTTGAGTCCA
 961 ACACGACTTA ACGGGTTGGC ATGGATTGTA GGCGCCGCCC TATACCTTGT CTGCCTCCCC
1021 GCGGTGCATG GAGCCGGGCC ACCTCGACCT GAATGGAAGC CGGCGGCACC TCGCTAACGG
1081 CCAAGAATTG GAGCCAATCA ATTCTTGCGG AGAACTGTGA ATGCGCAAAC CAACCCTTGG
1141 CCATCGCGTC CGCCATCTCC AGCAGCCGCA CGCGGCGCAT CTCGGGCAGC GTTGGGTCCT
1201 GCGCATGATC GTGCT CCTGTCGTTG AGGACCCGGC TAGGCTGGCG GGGTTGCCTT
1261 AGAATGAATC ACCGATACGC GAGCGAACGT GAAGCGACTG CTGCTGCAAA ACGTCTGCGA
1341 AACATGAATG GTCTTCGGTT TCCGTGTTTC GTAAAGTCTG GAAACGCGGA AGTCAGCGCC
```

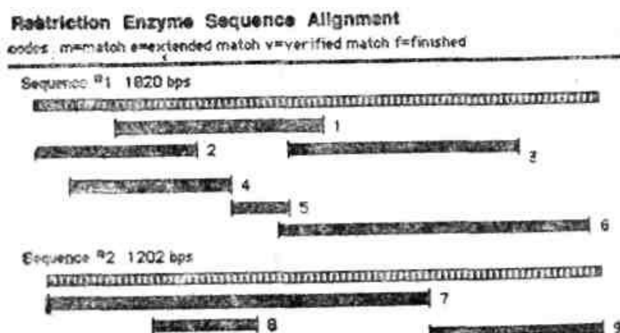
— Aici vedeţi de fapt structura iniţială a unui mic fragment de ADN de dinozaur, îi lămuri el. Observaţi că secvenţa genetică este alcătuită din patru componente de bază — adenină, timină, guanină şi citozină. Această frântură de ADN probabil că nu conţine decât instrucţiuni pentru formarea unei singure proteine — ca să fiu mai clar, un hormon sau o enzimă. Întreaga moleculă de ADN conţine *trei miliarde* de astfel de componenţi de bază. Dacă ne uităm la un ecran ca ăsta în fiecare secundă, timp de opt ore pe zi, tot ne-ar lua mai mult de doi ani de zile să urmărim întregul lanţ de ADN. Atât este de lung şi complex.

Arătă către imaginea de pe ecran.

— Aceasta, de pildă, este un exemplu tipic, pentru că observaţi şi dumneavoastră că ADN-ul ăsta prezintă nişte erori, pe la rândul 1201. Aşa că, primul lucru pe care îl avem de făcut este să reîntregim şirul. Mai bine zis, computerul va face asta. Pur şi simplu va tăia şirul ADN-ului, folosindu-se de ceea ce noi numim enzime de restricţie. Computerul va selecta singur o diversitate de enzime care pot întregi lanţul genetic.

— Aici apare aceeaşi secţiune a ADN-ului, cu punctele de enzime de restricţie localizate clar. După cum puteţi vedea din rândul 1201, două enzime or să taie fiecare parte a punctului vătămat. În mod obişnuit, noi lăsăm computerele să decidă care anume din enzime trebuie folosite. Dar mai avem nevoie şi să ştim ce perechi de componente de bază va trebui să inserăm, pentru a repara stricăciunea. Pentru asta, suntem nevoiţi să alăturăm şi să comparăm fragmente diferite, ca astea, de exemplu.

— Iar acum găsim un fragment de ADN care se suprapune peste zona afectată şi ne indică astfel ce anume lipseşte. Şi puteţi observa că ne dăm seama destul de repede, aşa că pornim la treabă şi reparăm partea vătămată. Liniile negre continue pe care le vedeţi pe ecran sunt fragmentele de restricţie — mici porţiuni de ADN de dinozaur, sparte de enzime şi apoi analizate. Computerul le recombină acum, căutând secţiunile codului care se potrivesc. Seamănă puţin cu jocul de cuvinte încrucişate. Atâta doar că acest computer îl poate rezolva foarte rapid.

— Iar aici apare lanţul ADN-ului refăcut, reparat de computer. Operaţiunea la care tocmai aţi fost martori poate dura luni de zile de lucru pentru un laborator tradiţional, dar noi putem să o terminăm cu succes în numai câteva secunde.

— Asta înseamnă că lucraţi cu tot lanţul de ADN? se interesă Grant.

— A, nu, nici vorbă, îl contrazise Wu. Ar fi imposibil. Am făcut progrese uriaşe faţă de anii '60, când unui laborator complet îi trebuiau *patru ani* pentru a decodifica o imagine ca asta. Acum computerele pot să rezolve aşa ceva în numai câteva ore. Dar chiar şi aşa, molecula de ADN este prea complexă. Noi nu cercetăm decât secţiunile lanţului genetic care diferă de la animal la animal sau pornim de la ADN-ul deja reconstituit. Numai câteva procente din nucleotide diferă de la o specie la alta. Asta analizăm noi şi încă este o muncă de rob.

Dennis Nedry căscă. De multă vreme îşi dăduse el seama că InGen se ocupă de astfel de chestiuni. Cu câţiva ani în urmă, când InGen îl angajase pe Nedry să proiecteze sistemul de supraveghere al parcului, unul dintre parametrii iniţiali ai proiectului necesita spaţiu de memorie de 3×10^9 câmpuri. Nedry avusese impresia prima dată că era o greşeală şi dăduse telefon la Palo Alto, ca să verifice. Însă i se spusese că specificaţia era corectă. Da, era vorba de trei miliarde de câmpuri.

Nedry lucrase pentru o mulţime de sisteme computerizate. Îşi făcuse un nume instalând în toată lumea reţele telefonice pentru corporaţii multinaţionale. Adeseori, aceste sisteme aveau milioane de câmpuri de înregistrare. Dar InGen voia ceva cu mult mai complex...

Nedumerit, Neary se dusese să discute cu Barney Fellows, de la firma *Symbolics, î*n apropiere de campusul M. I. T. de la Cambridge.

— Ce fel de bază de date este aceea care deţine trei miliarde de câmpuri, Barney?

— Nu există aşa ceva, e o greşeală, râsese Barney. Probabil că au adăugat vreun zero sau două la sfârşit, din neatenţie.

— Nu-i deloc greşeală. Am verificat personal. Asta vor ei să le construiesc.

— Da' e de-a dreptul o nebunie! exclamase Barney. Nici nu are cum să funcţioneze cu aşa ceva. Chiar dacă ai avea cele mai rapide procesoare şi nişte algoritmi care să se descifreze ca vântul, tot ţi-ar trebui câteva zile să cercetezi rezultatele. Poate chiar câteva săptămâni.

— Mda, aprobase Nedry. Ştiu şi eu asta. Din fericire însă nu mi s-a cerut să proiectez eu algoritmii. Pur şi simplu vor să mă ocup de banca de date şi de memoria sistemului de supraveghere. Dar totuşi... pentru ce le-ar folosi o asemenea bază de date?

Barney se încruntase, căzând pe gânduri.

— E cumva o operaţiune strict secretă?

— Da, recunoscuse Nedry.

Majoritatea dintre serviciile pentru care era el solicitat erau strict secrete.

— Dar atunci ce mai poţi să-mi spui?

— E vorba de o firmă de bioinginerie.

— A, bioinginerie, zisese Barney. Păi atunci e clar ca bună-ziua.

— Adică?

— Le trebuie pentru molecula de ADN.

— Haide, fu serios, zâmbise Nedry, neîncrezător. Nimeni de pe lumea asta nu poate analiza o moleculă de ADN.

Auzise şi el că biologii vorbeau tot mai des despre *Proiectul Genelor Umane,* care îşi propunea să analizeze un lanţ complet de ADN uman. Dar asta le-ar fi luat în jur de zece ani de eforturi disperate, lucrându-se concomitent în multe laboratoare din lume. Era un volum de muncă imens, ca şi la *Proiectul Manhattan,* cel destinat bombei atomice.

— E o companie particulară, îl mai informase Nedry pe prietenul lui.

— Cu trei miliarde de câmpuri..., se mirase Barney. Habar n-am despre ce ar putea fi vorba atunci. Poate că sunt numai cam înflăcăraţi de proiectul ăsta al sistemului computerizat.

— Păi sunt chiar foarte înflăcăraţi, confirmase Nedry.

— Sau poate că analizează numai fragmente de ADN, dar lucrează cu algoritmi RAM-intensivi.

Da, parcă părea mai credibil. Anumite tehnici de cercetare a datelor înghiţeau o mare parte din memoria calculatoarelor.

— Ştii cumva cine anume le-a făcut algoritmii? se mai interesase Barney.

— Nu, deloc, mărturisise Nedry. Sunt foarte secretoşi ăia de la companie.

— Ei, în cazul ăsta, părerea mea e că lucrează ceva cu ADN-ul, hotărâse Barney. Ce sistem utilizează?

— Multi-XMP.

— *Multi-XMP?!* Vrei să spui că folosesc mai mult decât un singur Cray?! Sfinte Cristoase!

Barney rămăsese pe gânduri câtăva vreme.

— Nu poţi să-mi dai mai multe informaţii?

— Nu. Îmi pare rău. Nu pot.

Şi se întorsese să deseneze sistemul de control. Lucrase împreună cu echipa lui de programatori mai mult de un an de zile, şi mai toate greutăţile proveneau din faptul că firma nu voia defel să le dezvăluie pentru ce anume erau acele subsisteme. Instrucţiunile se reduceau la "Desenaţi un modul pentru păstrarea evidenţei" sau "proiectaţi un modul pentru supraveghere de teren". Îi dăduseră parametri pentru proiectare, dar nici un alt fel de detaliu în plus. Muncise parcă în ceaţă. Iar acum, când sistemul era terminat şi pus în funcţiune, nu rămăsese defel surprins când aflase că descoperiseră nişte defecţiuni. Da' la ce s-or fi aşteptat ei? Îl convocaseră de urgenţă acolo, alertaţi foarte înfuriaţi cu toţii şi sâcâiţi de ideea că existaseră acolo nişte "neglijenţe de-ale lui"! Mda, era de-a dreptul enervant, îşi zise Nedry.

Se întoarse la grupul celorlalţi, tocmai când Grant întreba:

— Dar devreme ce computerul analizează ADN-ul, cum de ştiţi ce animal anume este cel căruia îi aparţine?

— Avem la dispoziţie două metode, îi răspunse Wu. Prima este detectarea filogenetică. ADN-ul evoluează în timp, ca orice alt element din organism — ca şi mâinile sau picioarele, ori cine ştie ce alte atribute strict fizice. Aşa că

noi putem lua o porţiune necunoscută de ADN şi o supunem recunoaşterii pe calculator, care descoperă unde anume îşi are aceasta locul în secvenţa evoluţiei sale. Sigur, procedura în sine cere ceva timp, dar dă rezultate.

— Şi altă modalitate?

Doctorul Wu ridică din umeri.

— Să creşti animalul respectiv şi să vezi după aceea ce iese. De fapt, asta facem şi noi de obicei. O să vă arăt acum cum se pun toate astea în practică.

Tim simţea că nu mai are stare deloc, pe măsură ce mergeau mai departe. Îi plăceau şi lui chestiunile acelea tehnice, dar, chiar şi aşa, interesul îi scădea tot mai vizibil. Ajunseră la uşa următoare, pe care scria "Fertilizare". Doctorul Wu deschise uşa cu cartela lui de acces, apoi intrară.

Băiatul văzu încă o încăpere plină de laboranţi care roboteau de zor pe lângă microscoape. În spatele camerei fusese amenajat un compartiment special, luminat numai cu raze ultraviolete. Wu le explică în continuare că cercetările lor în domeniul ADN-ului impuneau stoparea mitozelor celulare în anumite faze, pentru a le putea studia dezvoltarea, aşa că ei aveau în permanenţă la îndemână cele mai puternice otrăvuri din lume.

— Ca de pildă helotoxine, colchicinoide, betaalcaloizi, îi lămuri el, arătând spre câteva şiruri de seringi aşezate dincolo de raza ultravioletă. Toate substanţele astea ucid orice soi de animal într-o secundă, cel mult două.

Tim parcă ar fi voit să afle mai mult despre otrăvuri, dar doctorul Wu turuia întruna despre metodele lor de cercetare a ovulelor de crocodil nefecundate, al căror ADN îl înlocuiau ei, apoi profesorul Grant îi puse câteva întrebări teribil de complicate. Într-o parte a camerei se aflau nişte cilindri mari pe care scria "N_2 Lichid". Şi mai văzu şi câteva congelatoare cât un stat de om, pline de sertare înţesate cu embrioni îngheţaţi, fiecare dintre aceştia învelit cu grijă în

ţiple subţiri, argintii.

Lex se plictisea de moarte. Nedry căsca de îi trosneau fălcile. Ba chiar şi domnişoara Sattler părea tot mai puţin interesată. Tim obosise şi el să se tot minuneze de tot ce era prin laboratoarele acelea sofisticate. El unul voia să vadă dinozaurii.

Pe uşa camerei alăturate scria "Incubator".

— E puţin cam cald şi umed aici, îi anunţă Wu. Trebuie să păstrăm în permanenţă 23°C şi umiditate în proporţie de unu la sută. În plus, mai menţinem şi o concentraţie mai ridicată de oxigen, cam până la treizeci şi trei la sută din atmosfera normală.

— Ca să creaţi atmosferă jurasică, conchise Grant.

— Exact. Sau cel puţin aşa ne propunem noi. Dacă vreunul dintre dumneavoastră se va simţi rău, să mă anunţe.

Introduse cartela de siguranţă în lăcaşul ei, iar uşa exterioară se deschise larg.

— Încă un lucru pe care vă rog să nu-l uitaţi: nu atingeţi nimic din încăperea asta. Unele dintre ouă sunt permeabile la uleiurile epidermei. Şi păziţi-vă capetele, pentru că senzorii instalaţi pe sus se mişcă în permanenţă.

Descuie apoi uşa propriu-zisă a crescătoriei şi intrară. Tim privi curios camera încăpătoare, scăldată într-o lumină infraroşie puternică. Ouăle erau aşezate pe mese lungi, iar contururile lor pale erau şi mai dispersate de ceaţa joasă, densă, ce vălurea întruna deasupra tăbliilor. Ouăle se mişcau în continuu, uşor, ca nişte pietre rostogolindu-se mereu în acelaşi loc.

— Ouăle de reptilă conţin foarte mult gălbenuş, dar apă deloc, urmă Wu. Embrionii sunt deci nevoiţi să îşi procure apa din mediul înconjurător. De-aceea le este necesară ceaţa pe care o vedeţi.

Le mai spuse apoi că pe fiecare masă se aflau câte o sută cincizeci de ouă, care reprezentau un un nou lot de extracţii de ADN. Loturile în cauză erau identificate cu

ajutorul numerelor înscrise pe fiecare masă: STEG — 458/2 sau TRIC — 390/4. Înfăşuraţi până la brâu în ceaţa deasă, muncitorii de la crescătorie se duceau pe rând, de la un ou la altul, îşi cufundau mâinile în ceaţa aceea persistentă şi întorceau ouăle la fiecare oră, totodată controlându-le temperatura cu termometre speciale. Sala era filmată din toate unghiurile da camere de luat vederi suspendate şi supravegheate cu ajutorul unor senzori mobili. Un senzor termal se mişca de la un ou la altul, le atingea pe fiecare cu o baghetă flexibilă, ţiuia strident, apoi trecea la următorul.

— În crescătoria astă am reuşit să producem mai mult de douăsprezece recolte de extracţii, ceea ce înseamnă, practic, un total de două sute treizeci şi opt de animale vii. Rata supravieţuirii este în jur de patru la sută, dar, bineînţeles, vrem să o îmbunătăţim pe cât posibil. Dar, după analizele computerului, trebuie să lucrăm aici cu vreo cinci sute de factori variabili: o sută douăzeci ţin de mediul înconjurător, alte două sute de condiţiile de dezvoltare în ou, iar restul de materialul genetic în sine. Ouăle acestea sunt de plastic. Embrionii sunt inseraţi mecanic, apoi crescuţi aici.

— Şi câtă vreme e necesară dezvoltării?

— Dinozaurii ajung rapid la maturitate, atingând mărimea normală în doi, până la patru ani. Aşa că în clipa de faţă, de pildă, avem destule exemplare adulte în rezervaţie.

— Dar numerele astea ce reprezintă?

— Codurile pe care le vedeţi înscrise aici, certifică diversele faze ale extracţiilor de ADN. Primele patru litere incifrează specia animalelor care vor ieşi. Astfel, TRIC înseamnă de fapt *Triceratops.* Iar STEG este *Stegosaurus* şi aşa mai departe.

— Şi cele de pe masa asta? se interesă Grant.

Codul era xxxx-0001/1. Dedesubt era scris de mână "Posibil COELU".

— Astea sunt dintr-un lot nou de ADN, zise Wu. Nu ştim exact ce anume este. Prima dată când cum aţi observat este însemnat pe etichetă "Posibil COELUSL", ceea ce

înseamnă că s-ar putea să fie un *Coelurosaurus.* Din câte îmi amintesc eu, e un ierbivor de talie mică. Mie unul mi-e cam greu să ţin minte toate numele astea aiurite. Până acum se pare că s-au găsit vreo trei. sute de specii de dinozauri.

— Trei sute patruzeci şi şapte, îl corectă Tim, foarte serios.

Grant zâmbi amuzat şi apoi îl întrebă pe genetician:

— Dar în momentul ăsta aveţi vreun lot de embrioni gata formaţi?

— Nu, în clipa asta, nu. Perioada de incubaţie diferă de la specie la specie, dar în general tot sunt necesare vreo două luni Noi însă încercăm să prelungim procesul de dezvoltare a embrionului, pentru ca să mai uşurăm munca personalului de specialitate. Vă închipuiţi ce bătaie de cap este pe-aici când avem vreo sută cincizeci de animale născute la distanţă de numai câteva zile, cu toate că, fireşte, cea mai mare parte din ele nu supravieţuiesc. De fapt, razele astea X sunt vinovate. Mai aveţi şi alte întrebări? Nu? Atunci să mergem la crescătoria propriu-zisă, unde sunt noii-născuţi.

Era o cameră circulară, toată albă. Se vedeau acolo câteva incubatoare precum acelea de prin maternităţi, dar în acel moment erau goale. Tot felul de cârpe şi jucării erau aruncate pe jos. O femeie tânără, îmbrăcată în halat alb, şedea pe podele, cu spatele la ei.

— Ce mai avem astăzi pe-aici, Kathy? o întrebă Wu.

— Nu mare lucru, răspunse ea. Doar un pui de raptor.

— Ia să-l vedem şi noi.

Femeia se ridică în picioare şi se dădu în lături. Tim îl auzi pe Nedry spunând:

— Parcă-i o şopârlă.

Animalul ce mişuna pe jos ave în jur de patruzeci de centimetri înălţime, cât o maimuţă de talie mică. Era de culoare galben-închis, cu dungi maronii, ca un tigru. Mai avea cap de şopârlă şi un bot prelung, însă şedea pe picioarele dindărăt, sprijinindu-se în coada groasă şi dreaptă. Picioarele din faţa, mai mici decât celelalte, se

bălăbăneau prin aer. Îşi lăsă capul pe o parte şi se uită curios la noii-sosiţi, care rămăseseră cu ochii ţintă la el.

— *Velociraptor,* şopti Alan Grant ca pentru el.

— Da, aşa e, *Velociraptor mongoliensis, î*l aprobă Wu. Un prădător rapace. Numai că ăsta are doar şase săptămâni.

— Tocmai am dezgropat şi eu un velociraptor, spuse Grant în vreme ce se apleca deasupra vietăţii, să o studieze mai îndeaproape.

Într-o clipă, micuţa şopârlă sări cât colo, peste capul lui Grant, drept în braţele lui Tim.

— Hei!

— Pot să sară, le explică Wu. Puii pot să sară. Ca şi adulţii, de altfel.

Tim prinse micul velociraptor în braţe şi îl strânse la piept. Animalul nu cântărea prea mult, poate în jur de un kilogram. Avea pielea caldă şi complet uscată. Iar capul lui mărunt se afla doar la câţiva centimetri de faţa băiatului. Ochii lui întunecaţi, ca nişte mărgele vii, îl priveau pe Tim cu uimire. O limbă mititică, bifurcată, zvâcnea întruna în afară.

— N-o să-mi facă nici un rău? spuse Tim.

— Nu. E foarte prietenoasă.

— Sunteţi singur? îl întrebă Gennaro, cu o figură îngândurată.

— Dar bineînţeles, îl linişti Wu. Cel puţin până mai creşte un pic. Oricum, puii nu au deloc dinţi, nici măcar dinţi de ou.

— Dinţi de ou?! se miră Nedry.

— Cei mai mulţi dintre dinozauri se nasc cu aşa-zişi dinţi de ou — mici cornuleţe pe vârful nasului, cum au rinocerii, pentru a-i ajuta să spargă coaja oului cu nasul lor ascuţit, iar apoi cei ce se ocupă de îngrijirea lor îi ajută să iasă.

— Aha, deci trebuie să-i ajutaţi..., murmură Grant. Dar ce se întâmplă cu ei când se nasc în sălbăticie?

— În sălbăticie?

— Da, când se nasc singuri, insistă Grant. Când îşi fac cuib.

— A, păi nu pot să facă aşa ceva, rosti Wu. Nici unul dintre animalele pe care le avem noi aici nu poate să se reproducă. Tocmai de aceea am construit noi maternitatea asta. E singurul mod de a înlocui mereu animalele care îmbătrânesc în Parcul Jurasic.

— Dar de ce nu pot să se înmulţească singure?

— Pentru că, după cum vă puteţi da seama şi singuri, este mai important să nu se poată înmulţi de capul lor, ridică Wu din umeri. Şi ori de câte ori avem probleme mai deosebite, ca asta, de exemplu, încercăm să creăm metode de prevenire a lor. Ca de pildă, întotdeauna ne asigurăm să avem la îndemână cel puţin două modalităţi de îndepărtare a dificultăţilor. În cazul acesta, există două motive diferite pentru care animalele nu se pot înmulţi. Mai întâi, pentru că sunt sterile, din pricină că le iradiem cu raze X.

— Şi al doilea motiv?

— Toate exemplarele care trăiesc în Parcul Jurasic sunt femele, rosti Wu, cu un zâmbet mulţumit.

— Aş vrea să mă lămuriţi şi pe mine până la capăt, interveni Malcolm. Pentru că mi se pare mie că radiaţiile astea sunt pline de neprevăzut. Mă refer la faptul că doza de radiaţii poate fi greşită sau poate afecta cu totul alte zone ale anatomiei animalului...

— E foarte adevărat, recunoscu Wu. Dar noi ne asigurăm întotdeauna că am distrus ţesutul gonadal.

— Cât despre posibilitatea de a fi *toate* femele, stărui Malcolm, se poate verifica în vreun fel? S-a dus cineva pe-afară şi, vai, a ridicat cumva fustiţa vreunui dinozaur ca să se uite dedesubt? Mă rog, vreau să întreb cum de se poate determina sexul unui dinozaur?

— Organele sexuale diferă de la o specie la la alta. E uşor să îţi dai seama la unii, la alţii aproape imposibil. Dar, ca să vă răspund la întrebare, motivul pentru care noi ştim toţi că animalele astea sunt femele este faptul că pur şi simplu procedăm astfel: controlăm cromozomii şi, mai târziu, dezvoltarea lor în ou. De la un anume punct genetic, femelele sunt mai uşor de crescut. Probabil ştiţi şi dumneavoastră că toţi embrionii vertebratelor sunt iniţial

de sex feminin. Şi noi suntem la început tot femei. Este nevoie de un anume efect suplimentar — ca de pildă un hormon specific care să intervină într-un moment al dezvoltării — pentru a transforma embrionul în creştere în mascul. Aşa că toate animalele noastre sunt femele. Noi însă ne-am obişnuit să ne referim la unele dintre ele ca fiind de sex masculin, cum este *Tyrannosaurus rex.* Toţi îi spunem "el", dar adevărul este că sunt numai femele. Şi, credeţi-mă pe cuvânt, n-au cum să se înmulţească.

Micul velociraptor pufni către Tim, apoi îşi frecă încet capul de gâtul băiatului. Tim începu să chicotească fericit.

— Vrea să îi dai de mâncare, zâmbi Wu.

— Ce mănâncă?

— Şoareci. Dar tocmai a mâncat, aşa că nu îi mai dăm nimic câtăva vreme.

Micul prădător se lăsă pe spate, se uită la Tim şi îşi scutură iar picioruşele dinainte, în aer. Tim observă gheruţele de la cele trei degete ale fiecărui braţ. Apoi animalul îşi împinse iarăşi capul în gâtul băiatului.

Grant se apropie de ei şi se uită critic la creatură. Îi atinse gheruţele subţirele de la degete. Apoi i se adresă lui Tim:

— Îmi dai voie?

Băiatul dădu drumul puiului de velociraptor. Grant bătu uşurel animalul pe spinare, cercetându-l, în timp ce acesta dădea din gheruţe şi chirăia întruna. Apoi omul ridică micul dinozaur în aer, să îl privească din profil şi acesta începu să chiţăie asurzitor.

— Nu-i place asta, îi explică Regis. Nu-i place să fie ţinută departe de căldura corpului...

Prădătorul ţipa cât îl ţineau puterile, dar Grant nu îi dădu nici o atenţie. Acum îl strângea de coadă, să simtă formaţia osoasă. Regis interveni din nou.

— Domnule Grant, dacă sunteţi bun...

— Dar nu-i fac nici un rău.

— Domnule Grant, fiinţele astea nu aparţin lumii

noastre. Ele vin dintr-un timp în care nu existau oameni prin preajmă, ca să le ciupească şi să le necăjească.

— Dar n-o ciupesc şi…

— Domnule Grant, *lăsaţi-o jos!* insistă Regis.

— Dar...

— *În momentul ăsta,* spuse Ed Regis apăsat, enervându-se văzând cu ochii.

Grant îi întinse animalul înapoi lui Tim. Micul dinozaur încetă să se mai zbată şi să mai scâncească. Băiatul simţi cum inima vietăţii zvâcnea întruna, cu repeziciune.

— Iertaţi-mă, domnule Grant, se scuză Ed Regis. Dar fiinţele astea sunt foarte fragile cât sunt pui. Am pierdut o mulţime din ele, din pricina unui sindrom de stres post-natal, care credem noi că se produce la nivel adrenocortical. Uneori puii ăştia mor în cinci minute.

Tim dezmierda mica vietate.

— Hai, linişteşte-te, puiule. Totul e bine acum.

Inima creaturii încă bătea cu putere.

— Noi credem că animalele astea trebuie tratate cât mai omeneşte cu putinţă, continuă Regis. Vă promit eu că o să aveţi mai târziu ocazia să le studiaţi cât poftiţi.

Însă Grant nu se putea dezlipi deloc de obiectul atenţiei sale. Se apropie iar de animalul cuibărit în braţele lui Tim, uitându-se la el cu mare băgare de seamă.

Micul velociraptor îşi descleştă fălcile şi sâsâi spre Grant, vădit înfuriat dintr-odată.

— Fascinant, recunoscu Alan Grant.

— Pot să rămân aici şi să mă joc cu ea? întrebă Tim.

— Nu chiar acum, îl potoli Ed Regis, uitându-se la ceas. Este ora trei şi a venit momentul să dăm o raită parcului, ca să vedeţi pe îndelete toţi dinozaurii trăind în mediul lor natural, pe care noi l-am proiectat special în acest scop.

Tim dădu drumul puiului de velociraptor, care începu să ţopăie pe podele, înşfăcă o bucată de cârpă, o băgă în gură şi se apucă să o sfâşie cu gheruţele, de la celălalt capăt.

CONTROL

Întorcându-se iarăşi în camera de control, Malcolm spuse:

— Mai am o singură întrebare, domnule Wu. Câte specii anume aţi reuşit să reproduceţi până acum?

— Nu ştiu prea sigur, răspunse Wu. Cred că în momentul ăsta să tot fie vreo cinci'ş'pe. Da, cinci'ş'pe. Tu ai vreo idee, Ed?

— Cinci'ş'pe sunt, îl asigură Ed.

— Deci nu ştiţi sigur? insistă Malcolm, făcând pe miratul.

Wu zâmbi.

— După primele douăsprezece specii, m-am lecuit de numărat. Şi, vă daţi şi dumneavoastră seama, uneori noi credem că am reconstituit corect un animal — bazându-se pe structura ADN-ului, care este de obicei punctul nostru de plecare —, iar animalul se dezvoltă normal timp de şase luni, după care se întâmplă ceva neprevăzut. Şi ne dăm seama că există o greşeală undeva. Poate o genă nu funcţionează cum trebuie. Sau un hormon nu s-a dezvoltat îndeajuns la momentul potrivit. Sau apare vreo altă breşă în evoluţia organismului. Aşa că ne vedem nevoiţi să ne întoarcem la masa de lucru, la "proiectul" animalului respectiv, ca să zic aşa.

Surâse enigmatic.

— La un moment dat, am avut impresia că am creat deja mai mult de douăzeci de specii. Dar acum, sunt sigur doar de cinci'ş'pe.

— Şi printre speciile astea cinci'ş'pe aveţi şi..., începu Malcolm, apoi se întoarse spre Grant. Cum naiba le zice?

— *Procompsognathus, î*i aminti Grant.

— Aţi reuşit să faceţi cumva şi nişte procompsognaţi d-ăştia, sau cum le mai spune? urmă Malcolm.

— A, bineînţeles, îl asigură de îndată Wu. "Compys", cum îi strigăm noi, sunt nişte animale foarte deosebite. Şi noi am izbutit să reproducem neobişnuit de mulţi...

— Mai exact, câţi?

— Păi, noi ne-am propus să facem din Parcul Jurasic un mediu natural cât mai adecvat posibil — cât mai autentic, mai bine spus —, iar *procompsognatus* sunt de fapt cei care se hrăneau cu cadavre în epoca jurasic. Aşa cum fac şacalii din zilele noastre. Deci noi am considerat că e bine să mişune şi compys pe-aici, ca să cureţe locul.

— Adică să se îndoape cu mortăciuni.

— Mda, într-un fel. Pentru că la numai două sute treizeci de animale în total, câte avem noi, nu prea apar des cadavre, spuse Wu. Dar nu acesta a fost principalul scop al creşterii de compys. De fapt, noi am vrut să îi re-creăm pentru că din punct de vedere economic şi igienic ne erau foarte folositori.

— Şi anume...

— Vedeţi dumneavoastră, începu Wu, noi avem în rezervaţie câteva specii de ierbivore foarte mari. Am încercat cât ne-a stat în puteri să nu reproducem cele mai voluminoase specii de sauropode, dar chiar şi aşa, avem câteva exemplare care depăşesc treizeci de tone şi cutreieră împrejurimile, iar o mulţime de alţi dinozauri au de la cinci la zece tone fiecare. Ceea ce ridică nişte probleme serioase. Una dintre ele este hrana şi adevărul este că suntem nevoiţi să importăm hrană pentru ele la fiecare două săptămâni. Nu există nici cea mai mică şansă ca această insulă să îndestuleze nicicum toţi aceşti coloşi. Iar cealaltă problemă o constituie resturile. Nu ştiu dacă aţi văzut vreodată cum arată balega de elefant, dar e ditamai muşuroiul. Fiecare pleaşcă dintr-asta e cam de mărimea unei mingi de fotbal. Ei, închipuiţi-vă acum cum poate arăta o balegă de brontozaur, care e de vreo zece ori mai mare. Şi mai imaginaţi-vă ce rămâne în urma unei turme de brontozauri, pe care noi ii avem deja aici. Iar cele mai mari dintre animalele astea nu pot digera hrana prea bine, aşa că mare parte din ea o excrementează aproape intactă. Iar în şai'j' de milioane de ani, câţi sunt de când au dispărut dinozaurii, se pare că bacteria care trăia din descompunerea fecalelor acestora au dispărut şi ele. Cel puţin, fecalele de sauropod încă nu s-au descompus singure

până acum.

— Mda, asta chiar că-i o problemă.

— Vă dau cuvântul meu că este, îl asigură Wu. Ne-am bătut capetele o grămadă de timp ca s-o rezolvăm. Probabil că ştiţi şi dumneavoastră că există în Africa o insectă cu totul deosebită, numită gândac de bălegar, care mănâncă într-adevăr fecalele de elefant. Şi multe alte specii de animale mari au trăit alături de alte fiinţe ce se hrăneau cu excrementele lor. Ei bine, s-a adeverit faptul că aceşti compys mănâncă fecalele ierbivorelor mari şi le redigerează. Iar bălegarul de compys este descompus de o bacterie care trăieşte în zilele noastre. Aşa că, atâta vreme cât avem destui compys, problema noastră este rezolvată.

— Şi câţi compys aţi făcut?

— Asta nu-mi mai amintesc exact, dar cred că iniţial ne-am propus să ajungem la o populaţie de cincizeci de animale. Şi le-am şi obţinut, sau măcar un număr apropiat. În trei serii. Am produs câte o nouă serie la fiecare şase luni, până ce am ajuns la numărul respectiv.

— Cincizeci de animale? se miră Malcolm. Asta chiar că e mare durere să le ţii seama.

— Camera noastră de control este construită special ca să aibă grija asta. Haideţi să vă arăt cum arată.

— A, sunt sigur că aveţi dreptate, îl asigură Malcolm. Dar dacă unul dintre compii ăştia, sau compys, cum le ziceţi, scapă de pe insulă şi o iau la sănătoasa aşa, aiurea...

— N-au cum să plece.

— Bun, am înţeles, dar să presupunem că unul...

— Vă referiţi la animalul acela care a fost găsit pe plajă? spuse Wu ridicând o sprânceană, îngândurat. Dar eu unul ştiu sigur că nu are cum să fie unul de-al nostru, din două motive: mai întâi pentru că noi folosim anumite proceduri de control — toate animalele noastre sunt numărate de computer la fiecare câteva minute. Dacă ar lipsi unul singur, am afla imediat.

— Iar cel de-al doilea motiv care este?

— Coasta continentală este la aproape două sute de kilometri depărtare. Unei bărci îi trebuie aproape o zi

întreagă ca să ajungă până acolo. Iar în lumea de dincolo de insulă, animalele noastre ar muri în douăsprezece ore.

— De unde ştiţi?

— Pentru că am prevăzut inclusiv această posibilitate, răspunse Wu, în sfârşit dând şi el semne de nervozitate. Uitaţi ce se întâmplă: nici noi nu suntem săriţi din minţi. Înţelegem şi singuri că astea sunt totuşi nişte creaturi preistorice. Că fac parte dintr-un întreg sistem ecologic dispărut — o adevărat pânză de păianjen a vieţii aceleia nebănuite, care s-a spulberat în urmă cu milioane şi milioane de ani. S-ar putea deci ca aceste fiinţe să nu întâlnească nici un alt soi de răpitor capabil să le stârpească şi să nu existe nici un fel de modalitate de a ţine sub control înmulţirea lor primejdioasă. Nici noi nu vrem să poată supravieţui de capul lor, în libertate. Tocmai de aceea, le-am făcut dependente de lizină. Le-am inserat o genă care produce, în mod deliberat, o singură deficienţă de enzime în metabolismul proteinelor. Ca urmare, organismul lor nu poate produce aminoacidul lizină. Trebuie să îl ia din mediul exterior. Şi, dacă nu li se procură o hrană bogată în lizină exogenă, pe care noi le-o administrăm sub formă de tablete, dinozaurii intră în comă în decurs de douăzeci şi patru de ore şi mor. Aşa că animalele astea sunt *programate genetic* să devină incapabile să supravieţuiască în lumea contemporană. Nu pot trăi decât aici, în Parcul Jurasic. Nu sunt scăpate de sub control nici o clipă. Sunt, în mod definitiv şi irevocabil, prizonierele noastre.

— Asta-i camera de control, îi anunţă Ed Regis. Acum, că tot ştiţi cum sunt reproduse animalele, poate doriţi să vizitaţi camera de supraveghere a parcului, înainte de a...

Se opri din vorbă. Prin geamul gros, despărţitor, nu se zăreau prea multe în încăperea întunecată. Monitoarele erau scoase din funcţiune, în afară de trei, care derulau întruna, cu repeziciune, şiruri de numere, pe fundalul unui peisaj marin, pe care se contura tot mai vizibilă o navă de

dimensiuni apreciabile.

— Ce se întâmplă? se nelinişti Ed Regis. Fir' ar al dracului de necaz, ăştia trag la mal.

— La mal?

— La fiecare două săptămâni, vine vasul ăsta, care aduce provizii de pe coastă. Unul dintre lucrurile care ne lipsesc pe insulă este un port bine amenajat, ba chiar şi un doc mai practicabil. E cam dificil să acosteze orice fel de navă aici, mai ales când marea este agitată.

Bătu cu degetele în geam, dar cei dinăuntru nu băgară de seamă.

— În cazul ăsta, cred că va trebui să mai aşteptăm...

Ellie se întoarse spre Wu.

— Aţi spus mai înainte că uneori se întâmplă să faceţi un animal şi să pară reuşit la început, dar pe măsură ce creşte, se dovedeşte imperfect...

— Mda, recunoscu Wu. Cred că în privinţa asta nu putem face prea multe. Noi izbutim să reconstituim ADN-ul, dar este necesară o perioada de timp pentru dezvoltarea embrionului şi noi nu putem şti exact dacă totul merge cum trebuie, până ce nu vedem pe viu cum se dezvoltă animalul.

— Dar cum ştiţi când se dezvoltă în bune condiţii sau nu? interveni şi Grant. Doar nimeni până acum n-a mai văzut creaturile astea în carne şi oase?!

Wu zâmbi înţelegător.

— M-am gândit şi eu adeseori la asta. Cred că este totuşi un paradox. În orice caz, sper eu, paleontologii ca dumneavoastră, de pildă, vor compara în mod sigur animalele noastre cu fosilele descoperite, pentru a cerceta evoluţia lor obişnuită.

— Bine, dar animalul pe care tocmai l-am văzut, velociraptorul... cum îi spuneţi dumneavoastră... *mongoliensis?*

— Da, pentru că după locul de origine al chihlimbarului, vine din China.

— Mda, interesant, mormăi Grant. Eu tocmai am dezgropat un pui de *antirrhopus.* Aveţi cumva pe-aici vreun

prădător adult?

— Da, se mândri Ed Regis, fără să stea pe gânduri. Opt femele adulte. Femelele astea chiar că sunt răpitori feroce. Vânează în grup, după cum ştiţi.

— O să le vedem şi pe ele în turul ăsta, pe care-l facem?

— Nu, zise Wu, părând dintr-odată foarte încurcat.

Şi tăcu, de parcă nu ar fi ştiut dacă e bine să continue sau nu. Se uită la Ed Regis, ca pentru a-i cere părerea.

— A, nu le puteţi vedea, dar numai pentru moment, se grăbi Regis să răspundă, cu o voioşie cam forţată. Velociraptorii nu s-au integrat încă în viaţa obişnuită a parcului. Îi ţinem într-un ţarc special.

— Pot să îi văd măcar acolo? insistă Grant.

— Da, de ce nu. De fapt, în timp ce aşteptăm..., se uită la ceas. Aţi putea să vă duceţi să aruncaţi o privire prin împrejurimi şi să vă uitaţi şi la velociraptori.

— Eu unul mă duc fără doar şi poate, hotărî Grant.

— Şi eu, sări Ellie.

— Aş vrea să merg şi eu, li se alătură Tim fremătând de curiozitate.

— Ocoliţi clădirea asta, treceţi pe lângă clădirile anexe şi daţi cu ochii de îngrăditură. Dar nu vă apropiaţi prea tare de gard. Vrei să te duci şi tu? o întrebă pe fetiţă.

— A, nu, spuse Lex, măsurându-l pe Regis din cap până-n picioare. Nu vreţi să jucăm oină? Să aruncăm măcar de câteva ori?

— Ba cum să nu, râse Regis. Ia hai să mergem noi doi jos şi să ne distrăm aşa, până se deschide camera asta de control...

Grant se îndreptă însoţit de Ellie şi Malcolm spre spatele clădirii principale, iar puştiul se lua după ei. Lui Grant îi plăceau copiii — pentru el era pur şi simplu imposibil să nu iubească acele cârduri zgomotoase de plozi care se agitau întruna, plini de admiraţie în faţa dinozaurilor. Paleontologul obişnuia să îi urmărească atunci când veneau în vizită pe la muzee, pe când aceştia rămâneau cu gura căscată,

zgâindu-se la nesfârşit la scheletele gigantice care se înălţau mult deasupra capetelor lor. Întotdeauna se întrebase oare cum se explica această fascinaţie. Şi, într-un târziu, ajunsese la concluzia că toţi copiii iubeau dinozaurii din pricină că acei coloşi întruchipau ideea de autoritate necontestată, ameninţătoare. În plan simbolic, erau precum părinţii. Fascinaţi şi chiar înfricoşători, precum părinţii. Iar copiii îi iubeau astfel, ca şi pe părinţii lor.

Grant mai presupunea şi motivul pentru care fiecare ţânc învăţa cu sfinţenie numele dinozaurilor. Niciodată nu îşi putuse înfrâna uimirea când auzea pe câte un ţâşti-bâşti de trei anişori răcnind cu mândrie, cât îl ţinea gura: "Ăsta-i stegozaur!" Simplul fapt că reuşeau să rostească aceste nume complicate le dădea probabil impresia că au un ascendent asupra uriaşilor, un fel de a-i ţine la respect.

— Ce ştii tu despre *velociraptor? Î*l întrebă Grant pe Tim.

Voia numai să lege o conversaţie cu băiatul.

— Este un carnivor de talie mică şi vânează în grup, ca *Deinonychus,* turui Tim ca la şcoală.

— Aşa este, zâmbi Grant. Cu toate că *Deinonychus* este trecut de-acum în rândul velociraptorilor. Iar chestia asta, cu vânatul în grup este cam discutabilă. Singurul argument este conformaţia animalelor în sine, care sunt iuţi în mişcări şi puternice, dar puţin voluminoase pentru nişte dinozauri, pentru că nu cântăresc decât optzeci — o sută cincizeci de kilograme. Iar noi am presupus că vânează în grup în cazul în care prada lor e un animal mai mare. Şi s-a găsit în câteva rânduri numai o fosilă de dinozaur de talie mare, alături de câţiva velociraptori, de unde şi ideea că aceştia vânau în grup. Dar, bineînţeles, prădătorii ăştia mai mărunţi aveau o capacitate cerebrală mare, erau mult mai inteligenţi decât majoritatea speciilor de dinozauri.

— Da' specia asta cât de inteligentă e? se interesă Malcolm.

— Acum părerile specialiştilor sunt împărţite, mărturisi Grant. De când paleontologii au început să pună în discuţie problema sângelui cald al dinozaurilor, mulţi dintre noi au început să creadă că unii dintre ei se prea poate să fi fost

chiar destul de inteligenţi. Dar nimeni n-are cum să ştie sigur.

Trecură de complexul turistic şi în curând auziră zumzetul neîntrerupt al generatoarelor dinspre care se răspândea un miros slab, dar persistent de benzină. Ajunseră apoi la un pâlc de palmieri şi dădură cu ochii de un hangar încăpător, nu prea înalt, din ciment, cu un acoperiş de oţel. Duruitul acela părea că vine dintr-acolo. Se uitară înăuntru.

— Probabil că e un generator înăuntru, zise Ellie.

— Da, şi e grozav de mare, se miră Grant privind cu atenţie în interiorul clădirii.

Centrala electrică ocupa practic două nivele săpate în pământ, ca într-un beci — era de fapt un întreg complex de turbine învârtindu-se întruna şi conducte ce se pierdeau în pământ, luminate de becuri puternice.

— N-au ăştia nevoie de toată învălmăşeala de-aici numai pentru un amărât de complex turistic, observă Malcolm. Păi aici e destulă energie electrică cât să alimenteze un orăşel.

— Poate că le-o trebui pentru calculatoare.

— Poate.

Grant auzi nişte behăituri şi se îndreptă într-acolo. La câţiva zeci de metri mai departe era un ţarc cu capre. Socoti repede, din ochi, vreo cincizeci-şaizeci de capre.

— Astea la ce le-or mai folosi? întrebă Ellie.

— Parcă bănuiesc eu...

— Probabil că le dau de mâncare la dinozauri, sugeră Malcolm.

Porniră mai departe, urmând o potecuţă de bambus, plină de noroi, ce străbătea un desiş de bambuşi. La capătul acestuia ajunseră lângă un gard dublu, de oţel împletit, de vreo patru metri înălţime. Marginea de sus era înţesată cu spirale de sârmă ghimpată. Dinspre gardul exterior se auzea un zumzet electric continuu.

Dincolo de garduri, Grant zări pâlcuri dese de ferigi uriaşe, de câte un metru şi jumătate înălţime. Apoi auzi un sforăit, un fornăit mai degrabă. Şi dintr-odată percepu un

foşnet ciudat, de paşi grei, care se apropiau.

După care urmă o tăcere desăvârşită.

— Nu văd nimic, şopti într-un târziu Tim.

— Sssst...

Grant rămase în aşteptare, nemişcat. Trecură câteva secunde. O mulţime de muşte bâzâiau peste tot. Dar încă nu se observa nici o mişcare.

Când, deodată, Ellie îl bătu pe umăr şi îi arătă ceva cu mâna.

Printre ferigi, paleontologul desluşi capul unui animal. Era parcă împietrit, ascuns pe jumătate în frunziş; doar ochii mari, întunecaţi, îi priveau cu cruzime.

Ţeasta dinozaurului avea cam o jumătate de metru lungime. Sub un bot ascuţit, un şir lung de colţi se întindea până la pliurile cărnoase, ce ascundeau orificiile auditive, care îi ţineau loc de urechi. Capul acela amintea de cel al unei şopârle uriaşe, ba chiar de al unui crocodil. Ochii însă nu mişcau în nici o parte, iar animalul nu se clintea din loc. Avea o piele sgrunţoasă, de aproape aceeaşi culoare cu a puiului pe care îl văzuseră mai înainte: galbenă-cafenie, cu dungi roşcate, mai închise, precum la tigri.

În timp ce Grant îl privea cu atenţie, un singur picior, din faţă, se ridică uşor şi dădu în lături frunzişul ce acoperea faţa dinozaurului. Piciorul acela era musculos, puternic, cu trei degete încovoiate, terminate cu gheare curbate. Părea mai degrabă o mână care înlătură uşor, ferigile.

Grant simţi un fior rece pe şira spinării şi se gândi: "Pe noi ne vânează".

Pentru un mamifer, ca şi omul, de pildă, dădea totuşi impresia că nu se purta aşa cum ar fi fost normal, ci mai degrabă ca o reptilă, da, avea un fel de a-şi vâna prada, ca şi reptilele. Nu este de mirare că oamenii urăsc crunt reptilele. Pentru că acea cruzime a lor, răceala şi *viteza* cu care acţionau depăşeau orice închipuire. Iar a trăi printre aligatori sau alte reptile mari era deja o imagine ce ţinea de un alt fel de viaţă, de o cu totul altă lume, care deja dispăruse de mult de pe pământ. Desigur, animalul acela nu îşi dăduse seama că fusese reperat deja de ei. că...

Atacul porni pe neaşteptate, din ambele părţi deodată. Prădătorii străbătură cei aproximativ zece metri până la gard, cu o viteză uluitoare. Grant înregistră mecanic, ca pe o străfulgerare, imaginea trupurilor puternice, de aproape doi metri, cu coada rigidă balansându-se prin aer, cu ghearele încârligate sfâşiind văzduhul, cu fălcile deschise larg, arătând şirurile de colţi ascuţiţi ca pumnalele.

Animalele mârâiau ameninţător, în vreme ce se apropiau, apoi făcură un salt în aer, înălţându-şi picioarele din faţă, cu ghearele desfăcute; ca nişte lame de cuţit. Se izbiră de gardul dinaintea lor, care îi aruncă îndărăt, dimpreună cu o ploaie de scântei electrice.

Velociraptorii căzură la pământ, şuierând îngroziţi. Toţi vizitatorii se traseră mult înapoi, uluiţi. Şi abia atunci cel de-al treilea animal trecu la atac, repezindu-se să sfâşie gardul la nivelul pieptului său. Tim ţipă de groază când o mulţime de scântei explodară împrejurul lui. Dinozaurii şuierară din nou, furioşi (un şuier prelung, sâsâit, de reptilă) şi se pierdură la iuţeală printre ferigi. Lăsară în urmă numai o duhoare de putreziciune şi câteva şuviţe de fum cu iz acru.

— Să fiu al naibii…, murmură Tim.

— Totul s-a petrecut atât de *repede,* bâigui Ellie.

— Vânători în ceată, murmură Grant ca pentru el, clătinând din cap a mirare. Vânători în ceată, care se folosesc de ambuscade din instinct… Uluitor… De necrezut!

— Eu unul nu aş spune că sunt chiar atât de nemaipomenit de inteligenţi, îşi reveni Malcolm.

Dinspre partea cealaltă a gardului auziră câteva pufnituri în palmieri. Mai multe capete de animale ieşiră alene din frunziş. Grant le numără. Trei… patru… cinci… Dinozaurii îi priveau nemişcaţi. Cu ochi goi, cruzi.

Un bărbat de culoare, în salopetă se apropie în fugă de ei.

— Aţi păţit ceva? îi întrebă el cu sufletul la gură.

— N-avem nimic, totul e în ordine, îl linişti Grant.

— S-a dat alarma şi…

Muncitorul privi către gardul electric, îndoit şi înnegrit.

— V-au atacat?

— Trei.

Negrul dădu din cap, îngrijorat.

— Tot timpul fac aşa. Se lovesc de gard, mai capătă câte o scuturătură. Parcă nici nu i-ar atinge. Mereu o iau de la capăt.

— Nu prea le merge bibilica, aşa-i? făcu Malcolm zeflemitor.

Negrul tăcu pentru câteva clipe. Îl cercetă pe matematician din cap şi până în picioare.

— Să mulţumiţi lui Dumnezeu că există gardul ăsta, señor, zise el, apoi se întoarse pe călcâie şi plecă.

De când începuse şi până la sfârşit, întregul atac al velociraptorilor nu durase mai mult de şase secunde. Grant încerca încă zadarnic să îşi pună ordine în gânduri. Viteza cu care acţionaseră animalele era uimitoare. Acestea se năpustiseră atât de iute, încât el de-abia le văzuse cum se mişcă din loc.

Pe drumul de întoarcere, Malcolm începu iar:

— Se mişcă într-adevăr cu o viteză remarcabilă.

— Da, recunoscu Grant. Mult mai repede decât oricare reptilă de pe pământ. Un aligator uriaş se poate deplasa cu iuţeală, însă numai pe distanţe scurte, de câţiva metri. Şopârlele mari, precum dragonii Komodomo, din Indonezia, care măsoară în jur de doi metri, au fost urmărite şi cronometrate, şi se pare că pot parcurge în jur de treizeci de kilometri pe oră, ceea ce înseamnă că sunt îndeajuns de rapide ca să doboare un om fără ca acesta să apuce să reacţioneze. Şi, într-adevăr, fiarele acelea ucid oameni mai tot timpul. Dar am impresia că monştrii ăştia de dincolo de gard sunt de cel puţin două ori mai iuţi.

— Cam ca ghepardul, spuse Malcolm. Şaizeci, şaptezeci de kilometri la oră.

— Exact.

— Dar totuşi parcă ar fi făcut salturi, parcă nu fugeau, se miră matematicianul. Cam aşa cum fac păsările.

— Da, ai dreptate.

În vremurile noastre, numai mamiferele foarte mici, cum este mangusta-mâncătoare-de-cobre, pot acţiona atât de repede. Mamiferele mici şi, fireşte, păsările. Pasărea-secretar, care vânează şerpi, din Africa, sau cazuarul. De fapt, velociraptorul îţi lăsa într-adevăr aceeaşi impresie de agresivitate fatală, de nestăvilit, din pricina iuţelii pe care Grant o observase şi la cazuar — pasărea aceea mare. cu gheare puternice, asemănătoare cu struţul, din Noua Guinee.

— Deci, velociraptorii ăştia arată cam ca reptilele, pentru că pielea şi înfăţişarea lor în general te duce cu gândul la reptile, dar se mişcă ca păsările, cu iuţeala şi inteligenţa de prădător versat a păsărilor. Am dreptate sau nu? încheie Malcolm.

— Da, încuviinţă Grant. Şi eu aş spune că am observat acelaşi amestec de trăsături.

— Şi te surprinde?

— Nu chiar, zise Grant. Dar se cam apropie de ceea ce credeau paleontologii despre ei cu multă vreme în urmă.

Când primele oase gigantice au fost găsite în anii 1820 şi 1830, oamenii de ştiinţă s-au simţit datori să explice cum că osemintele acelea ar aparţine unor exemplare extraordinare ale unor animale din speciile ce trăiesc încă pe pământ. Asta pentru că se credea că nici un soi de animal nu poate dispărea de pe lumea asta, devreme ce Dumnezeu însuşi nu ar îngădui vreuneia din creaţiile sale să piară.

În orice caz, până la urmă s-a adeverit că această concepţie despre divinitate este complet greşită şi că fosilele acelea aparţineau cu adevărat unor animale dispărute. Dar ce fel de animale puteau fi acelea?

În 1824, Richard Owen, cel mai celebru anatomist britanic al epocii, le-a dat numele de *Dinosauria,* ceea ce se traduce prin "şopârle nemaivăzute". Owen a recunoscut şi el că dinosaurii par să combine trăsături de şopârle, crocodili şi păsări. Spre exemplu, şoldurile dinozaurilor semănau, ca structură, cu pulpele păsărilor, nu cu şopârlele. Şi, spre deosebire de şopârle, mulţi dinozauri

păreau că se puteau deplasa pe picioarele din spate. Owen a lansat ideea că dinozaurii erau fiinţe care se mişcau rapid, erau creaturi active, iar punctul lui de vedere a fost adoptat de toţi pentru următorii patruzeci de ani.

Dar când s-au dezgropat într-adevăr fosile gigantice — animale care cântăriseră în timpul vieţii probabil câte o sută de tone — oamenii de ştiinţă au început să susţină sus şi tare că de fapt dinozaurii erau nişte monştri fără pic de creier, care se târau de colo-colo, încet ca melcii, şi care erau oricum sortiţi pieirii. Imaginea reptilelor uriaşe, încete, a luat treptat locul impresiei că dinozaurii se mişcau de fapt repede, precum păsările. În anii din urmă, paleontologii din noua generaţie, printre care şi Grant, începuseră iarăşi să încline spre concepţia iniţială despre dinozauri, ca fiind nişte fiinţe rapide în mişcări. Colegii de breaslă ai lui Alan Grafit îl considerau însă un tip radical în opiniile lui pe tema comportamentului dinozaurilor. Dar în momentele acelea, chiar şi el trebui să admită că până şi concepţiile lui partizane erau departe de adevărul despre acei prădători uriaşi şi incredibil de rapizi.

— De fapt, continuă Malcolm, eu voiam să ajung la următoarea întrebare lămuritoare: sunt animalele astea convingătoare, din punctul dumitale de vedere? Până la urmă sunt dinozauri?

— Aşa aş zice eu. Da, sunt.

— Iar atacul ăsta al lor, coordonat...

— Era de aşteptat, îi explică Grant. Pe baza descoperirilor s-a ajuns la concluzia că cetele de velociraptori erau capabile să răpună exemplare care cântăreau şi câte cinci sute de tone, cum era *Tenontosaurus,* care puteau alerga la fel de repede ca un cal. Aşa că această coordonare a atacului era necesară.

— Bine, dar cum pot să facă ei aşa ceva, fără să poată vorbi?!

— A, limbajul articulat nu este neapărat necesar pentru vânatul în grup, zâmbi Ellie. Cimpanzeii, de pildă, fac asta tot timpul. Un grup de cimpanzei urmăreşte aceeaşi maimuţă şi o ucid. Nu comunică decât prin priviri.

— Iar dinozaurii ăştia ne atacau de fapt chiar pe noi?

— Da.

— Adică ar fi în stare să ne omoare şi să ne mănânce? rămase Malcolm cu gura căscată.

— Eu aşa cred.

— Te întreb asta pentru că mie mi s-a spus că prădătorii de talie mare, cum sunt leii şi tigrii, nu se nasc cu instinctul de a mânca neapărat carne de om, urmă Malcolm. Este adevărat? Animalele astea probabil că înţeleg ele cumva, în timp, că oamenii sunt uşor de ucis. Şi numai după aceea devin mâncători de oameni.

— Da, cred că ai dreptate, rosti Grant gânditor.

— Ei, dinozaurii ăştia sunt sigur că sunt chiar mai neştiutori la început decât leii sau tigrii. La urma Urmei, ei vin dintr-o epocă în care oamenii nici nu existau încă. Şi nici măcar mamiferele mari. Dumnezeu ştie ce-or fi în capul lor când ne văd. Aşa că mă mir şi eu: au observat ei oare, în viaţa lor de până acum, că fiinţele umane sunt uşor de ucis?

Rămaseră cu toţii tăcuţi, în vreme ce străbătură drumul de întoarcere.

— În orice caz, continuă Malcolm, eu unul o să fiu *extraordinar* de interesat să vizitez camera aceea de control.

VERSIUNEA 4A.

— Ai avut vreo problemă cu oaspeţii noştri? întrebă Hammond.

— Nu, răspunse Henry Wu. Nici vorbă.

— Au luat de bune tot ce le-ai spus?

— De ce nu? zise Wu. Totul este destul de limpede, în linii mari. Numai la detalii mă cam împotmolesc. Şi am vrut să discut cu dumneata mai întâi, despre aceste detalii. Dacă doreşti, poţi lua chestia asta ca pe-o problemă de estetică pură.

John Hammond strâmbă din nas, de parcă i-ar fi mirosit a acru.

— Estetică? repetă el nedumerit.

Se aflau în camera de zi a elegantului bungalow al lui Hammond, construit printre rânduri dese de palmieri, în sectorul nordic al parcului. Încăperea propriu-zisă era aerisită şi confortabilă, înţesată cu vreo şase monitoare ce arătau animalele din diferite zone ale rezervaţiei. Foaia pe care tocmai i-o adusese Wu avea înscris în partea de sus următorul titlu: "Dezvoltarea animalelor — Versiunea 4. 4. Hammond o lăsase pe măsuţa de cafea. Bătrânul îl privea pe cercetător oarecum părinteşte, foarte răbdător. Wu, inginerul de treizeci şi trei de ani, era foarte conştient de faptul că toată viaţa lui profesională de până atunci fusese la dispoziţia lui Hammond. Acesta îl angajase imediat ce terminase facultatea.

— Bineînţeles, se întrevăd şi consecinţe în plan practic, urmă Wu. Eu personal cred că ar trebui să se ia în seamă recomandările mele pentru faza a doua. Ar trebui să apelăm la versiunea 4. 4.

— Deci vrei să înlocuieşti tot stocul actual de animale? se miră Hammond.

— Da, chiar aşa.

— Bine, da' de ce? Ce nu e bine?

— Totul e cât se poate de bine, răspunse Wu, cu excepţia faptului că sunt într-adevăr dinozauri.

— Păi tocmai asta ţi-am cerut, Henry, zâmbi Hammond. Şi asta mi-ai dat, nu?

— Da, aşa e, continuă Wu. Dar vezi dumneata...

Tăcu pentru câteva clipe. Cum i-ar fi putut oare explica lui Hammond? Bătrânul de-abia dacă dădea pe insulă. Iar acolo se crease o situaţie foarte delicată, pe care Wu încerca să o amelioreze.

— Uite ce este... După cum se prezintă lucrurile acum aproape nimeni de pe lumea asta nu a văzut cum arată un dinozaur în carne şi oase. Nimeni nu ştie cum sunt animalele astea de fapt...

— Da, şi?

— Dinozaurii pe care îi ţinem noi aici sunt *dinozauri adevăraţi!* îi arătă Wu către monitoarele pe care se vedeau câteva exemplare zburdând în voie. Dar într-un anume sens, sunt ciudaţi, neconvingători. Aş putea să îi fac mai bine data viitoare.

— În ce sens "mai bine"?

— Mai întâi de toate, se mişcă prea iute, zise Henry Wu. Oamenii nu sunt obişnuiţi să vadă nişte uriaşi ca ăştia care aleargă cu o asemenea viteză' Mi-e teamă că vizitatorii or să creadă că dinozaurii ăştia sunt special creaţi ca să alerge astfel, ca şi un film care se derulează cu prea mare viteză...

— Bine, Henry, dar sunt *dinozauri în carne* şi oase. Doar ai spus şi tu.

— Ştiu, dar am putea cu minimum de eforturi să îi programăm genetic să se mişte mai încet, să fie mai blânzi...

— Dinozauri *blânzi?* se răţoi Hammond. Nimeni nu vrea să vadă dinozauri domestici, Henry. Toţi vor să vadă animalele aşa cum sunt ele.

— Dar tocmai aici am vrut să ajung şi eu; insistă Wu. Eu nu cred că vor să vadă animalele astea aşa cum sunt ele. Vor să vadă ceea ce *se aşteptau* ei să vadă, lucru total diferit...

Hammond se încruntă.

— Doar dumneata singur ai spus, John, că parcul ăsta e pentru distracţii, urmă Wu. Iar distracţia în sine n-are mai nimic de a face cu realitatea dură. Distracţia este exact opusul realităţii.

Hammond oftă dezarmat.

— Acum ce mai urmează, Henry! O altă discuţie dintr-aceea abstractă? Doar ştii bine că mie îmi place să vorbesc deschis şi simplu. Dinozaurii pe care îi avem acum sunt adevăraţi, iar...

— Ei, nu e chiar aşa, se împotrivi Wu.

Traversă camera, apropiindu-se de monitoare şi arătă spre ecran.

— Eu am impresia că nu trebuie să ne amăgim singuri. Noi nu am *recreat* trecutul pe insula asta. Trecutul e mort

demult. Nu mai poate fi recreat. Ceea ce am făcut noi a fost să *reconstituim* trecutul — sau cel puţin o anumită versiune a lui. Iar eu nu spun acum decât că putem avea o versiune mai bună.

— Mai bună decât cea reală?

— De ce nu? zise Wu. La urma urmei, toate animalele astea sunt deja modificate genetic. Le-am inserat gene pentru a-i face patentabili, dependenţi de lizină. Şi am făcut tot ce ne-a stat în puteri pentru a le grăbi creşterea şi maturizarea.

Hammond ridică din umeri.

— Asta era inevitabil. Nu am vrut să aşteptăm degeaba. Trebuie să ţinem seamă şi de investitori.

— Bineînţeles. Dar eu nu întreb decât: de ce ne-am oprit aici? De ce să nu o luăm de la capăt ca să facem exact dinozaurii pe care vrem noi să îi vedem? În primul rând pentru că este mult mai credibil pentru vizitatori, iar apoi pentru că este mai uşor pentru noi ca să îi ţinem în frâu?! Nu-i mai potrivită o versiune mai înceată, mai docilă de dinozauri pentru parcul nostru?

Hammond se încruntă.

— Dar atunci dinozaurii aceia nu vor mai fi reali.

— Dar nici acum nu sunt reali, insistă Wu. Tocmai asta încerc să zic şi eu acum. În toate astea nu există nici un strop de realitate.

Ridică din umeri, neputincios. Îşi dădea seama şi singur că nu va ajunge la nici un rezultat. Hammond nu fusese niciodată interesat în detalii tehnice, iar esenţa argumentelor sale era pur tehnică. Cum să îi explice el bătrânului despre realitate, despre locurile goale din lanţul adeneic, despre întreruperile din structura genetică, pe care el trebuise să le umple la nimereală? Bineînţeles, făcuse cele mai bune alegeri, dar rămâneau totuşi doar nişte ipoteze. ADN-ul dinozaurilor era precum o fotografie veche, care fusese retuşată, în mare parte arătând la fel cu originalul, dar pe alocuri reparată şi subliniată, iar drept urmare...

— Ei şi tu acum, Henry, încheie Hammond prinzându-l

cu braţul pe după umeri. Dacă nu te superi, aş îndrăzni să spun că te văicăreşti ca o babă. Ai muncit aici din greu multă vreme, şi ai făcut nişte lucruri nemaipomenite — *nemaipomenite!* — şi, în sfârşit, a venit vremea să arăţi unora ce ai reuşit tu. Este normal să fii cam emoţionat, să ai şi tu îndoieli. Dar sunt convins, Henry, că toată lumea va fi mulţumită de ceea ce ai izbutit tu. *Toată lumea* va fi grozav de mulţumită.

În timp ce vorbea. Hammond îl ducea către uşă.

— Dar John, încercă iarăşi Wu, îţi aduci aminte cum am început în '87 să construim aşezământul propriu-zis? Nu aveam încă nici un animal adult pe atunci, aşa că trebuia numai să ne închipuim cam ce ne-ar fi de folos. Am comandat garduri electrice, maşini cu cuşti solide montate pe remorci, arme rapide, eficiente chiar şi prin plasele electrificate. Şi toate au fost construite special, după specificaţiile noastre. Avem acum dintr-astea cât să dotăm o oaste întreagă — dar sunt totuşi prea puţin, prea î*ncete.* Ar trebui să le aducem câteva îmbunătăţiri. Ştii şi tu că Muldoon a cerut echipament militar: proiectile LAW şi arme laser?!

— Ia mai scuteşte-mă cu Muldoon ăla. Îl repezi Hammond. Eu unul nu-mi fac atâtea griji. Nu-i decât o grădină zoologică, Henry.

Sună telefonul, iar Hammond se duse să răspundă. Wu încercă să găsească o altă modalitate de a-şi pleda cauza. Dar adevărul era că, după cinci ani de muncă trudnică, Parcul Jurasic era aproape gata, iar John Hammond pur şi simplu nu avea să îl mai asculte deloc, pentru că nu mai avea atât de multă nevoie de el, ca înainte.

Fusese o vreme când Hammond asculta recomandările lui Henry Wu cu mare atenţie. Mai ales atunci când tocmai îl angajase, iar acesta nu era decât un absolvent de douăzeci şi opt de ani, care îşi luase doctoratul la Stanford, după practica la laboratorul lui Norman Atherton.

Moartea lui Atherton lăsase în urmă nu numai o mare

durere în rândurile colaboratorilor lui, dar şi o consternare totală; nimeni nu ştia ce avea să se întâmple cu lucrările deja începute sau cu programele de doctorat. Toţi erau neliniştiţi, se temeau cumplit pentru cariera lor.

La două săptămâni după înmormântare, John Hammond se dusese să se întâlnească personal cu Wu. Toţi cei de la laborator ştiau că Atherton avusese ceva legătură cu Hammond, cu toate că nimeni nu cunoştea mai multe amănunte despre relaţia dintre ei. Însă Hammond îl abordase pe Wu într-un mod foarte direct, ceea ce tânărul cercetător nu uitase niciodată de atunci încolo.

— Norman spunea întotdeauna că tu eşti cel mai bun genetician din tot laboratorul ăsta. Începuse el. Ce-ai de gând să faci de-acum înainte.

— Nu ştiu. Probabil să intru în domeniul cercetării.

— Aha, adică să te aciuieşti pe lângă vreo universitate?

— Mda.

— Ei bine, asta-i o greşeală de neiertat, îl mustrase Hammond, imediat. Mă rog, dacă ai cel puţin respect pentru talentul tău.

Wu clipise nedumerit.

— De ce?!

— Păi, hai să vedem cum stau lucrurile într-adevăr, zisese Hammond. Universităţile nu mai sunt de mult centrele intelectuale ale ţării. Chiar ideea asta este preconcepută. Universităţile nu sunt decât platformele de pornire. Da, da, nu mai fi aşa mirat. Doar nu spun nişte lucruri necunoscute ţie. Începând de la cel de-al doilea război mondial, toate descoperirile cu adevărat importante au prevenit din laboratoarele particulare. Laserul, tranzistorii, vaccinul anti-poliomielită, mico-chips-urile, holograma, computerele personale, înregistrările magnetice rezonante, scanerele CAT... şi lista ar putea continua la nesfârşit. Universităţile nici măcar nu erau prin preajmă când se realizau toate astea. Şi asta durează de *patruzeci de ani.* Dacă vrei să faci cu adevărat ceva important în domeniul computerelor sau geneticii, nu trebuie să te duci la nici o catedră universitară. Ferească Dumnezeu, nici

vorbă!

Wu rămăsese fără grai.

— Pentru numele sfinţilor din ceruri, urmase Hammond. Numai prin câte trebuie să treci până să începi un nou proiect?! Câte aplicaţii peste aplicaţii, câte formalităţi, câte aprobări?! Dar comitetul supraveghetor? Dar preşedintele departamentului? Dar comitetul cadrelor universitare? Cum ai să faci ca să obţii mai mult spaţiu de lucru, dacă vei avea nevoie de asta? Sau de unde iei mai mulţi asistenţi, dacă o să fie cazul? Câtă vreme pierdută în zadar or să-ţi ia toate astea? Un om de geniu nu trebuie să-şi irosească timpul preţios cu o mulţime de formalităţi şi comitete inutile. Viaţa asta e prea scurtă, iar lanţul adeneic prea lung. Trebuie să te impui prin tine însăţi. Şi dacă vrei *să faci într-adevăr ceva remarcabil,* ţine-te cât mai departe de universităţi.

Iar în acele zile, Wu îşi dorea cu disperare, din tot sufletul, să se impună, să se remarce prin munca lui. John Hammond reuşise să îi capteze tot interesul.

— Eu mă refer strict la posibilitatea de a munci efectiv, continuase Hammond. La aplicaţiile practice ale meseriei dumitale. Şi de ce anume are nevoie un om de ştiinţă ca să muncească în linişte? Are nevoie de timp şi de bani. Iar eu sunt gata să-ţi propun un angajament pe cinci ani, şi o sumă de zece milioane de dolari pe an, pentru finanţarea proiectului. Deci, în total, cincizeci de milioane de dolari, de care nimeni nu te întreabă ce şi cum. Hotărăşte-te. Toţi ceilalţi nici n-or să mai viseze să-ţi stea în drum, să te stânjenească în vreun fel.

Suna totuşi prea frumos ca să fie adevărat. Wu rămăsese pe gânduri multă vreme. Într-un târziu, îşi regăsise glasul:

— Şi eu ce să dau în schimb?

— Să încerci să atingi imposibilul, îi zisese Hammond. să te înhami la ceva ce s-ar putea foarte bine să nu se poată realiza niciodată.

— Şi anume?

— Nu pot să-ţi dau prea multe detalii acum, dar, ca idee generală, este vorba despre reproducerea artificială a

reptilelor.

— Eu cred că nu-i deloc imposibil, se entuziasmase Wu. Reptilele se reproduc mai uşor decât mamiferele. Reproducerea lor artificială poate dura în jur de zece-cincisprezece ani. Luând în consideraţie câteva dintre descoperirile fundamentale.

— Eu n-am la dispoziţie decât cinci ani, îl oprise Hammond. Şi mai am şi o mulţime de bani pentru cel care va dori să încerce imposibilul chiar acum, dacă vrea.

— Dar lucrarea mea se poate publica?

— Da, pentru orice eventualitate.

— Dar nu imediat?

— Nu.

— Dar e *posibil* să se publice? insistase Wu.

Hammond începuse să râdă cu poftă.

— Nu-ţi face griji. Dacă reuşeşti, toată lumea va auzi despre ce ai făcut tu. Îţi promit eu de pe-acum.

***

Iar acum se părea că, într-adevăr, toată lumea avea să afle, cât de curând, se gândi Wu. După cinci ani de efort extraordinar, nu se aflau decât la distanţă de un an de zile de deschiderea oficială a parcului. Fireşte că, în toţi acei ani, nu mersese totul după cum făgăduise Hammond la început, Wu avusese de-a face cu tot soiul de indivizi care îi tot spuneau ce şi cum să facă, iar de multe ori se încercaseră presiuni grozave asupra lui. Chiar munca lui în sine se schimbase radical — nu mai era vorba despre reproducerea artificială a reptilelor, de îndată ce începuseră să priceapă şi ei că dinozaurii semănau atât de mult cu păsările. Deci trebuise să se ocupe de reproducerea aviană, ceea ce era cu totul altceva. Mult mai greu. Iar în ultimii doi ani, Wu fusese mai întâi de toate administrator, suprave-ghetorul grupelor de cercetători şi a băncilor de date computerizate care lucrau în permanenţă la genele operate. Administraţia propriu-zisă nu era defel ceea ce îşi dorea el. Nu era nici măcar munca pentru care se învoise să

se angajeze acolo. Cu toate acestea, reuşise. Făcuse ceea ce nimeni nu credea că se poate face vreodată, cel puţin nu într-un timp atât de scurt. Iar Henry Wu era ferm convins că i s-ar fi cuvenit să aibă şi el un cuvânt de spus în tot ce se petrecea acolo, în virtutea cercetării sale asidue şi a eforturilor deosebite, pe care nu le precupeţise o clipă. În loc de asta însă, descoperise că influenţa lui scădea pe zi ce trecea. Dinozaurii existau, gata! Procedeele pentru obţinerea lor erau deja verificate de nenumărate ori, ajunseră o obişnuinţă. Tehnologia cu care lucrau era foarte înaintată. Iar John Hammond nu mai avea deloc nevoie de Henry Wu.

— Mda, ar fi bine..., zise Hammond la telefon.

Ascultă un moment vocea celui de la capătul firului şi îi zâmbi lui Wu.

— Bine. Da. Bine.

Puse receptorul în furcă.

— Unde rămăseserăm, Henry?

— Vorbeam despre aplicarea fazei a doua... '

— A, da. Am mai discutat noi despre asta şi înainte, Henry...

— Ştiu, clar nu îţi dai seama...

— Scuză-mă. Henry, îi spuse Hammond cu o voce ce vădea că ajunsese la capătul răbdării. Eu î*mi dau seama.* Şi, trebuie să-ţi spun pe şleau, Henry, că nu văd nici un motiv pentru care să îmbunătăţesc eu realitatea în sine. Fiecare mutaţie pe care am făcut-o noi a fost impusă prin lege sau necesitate. Putem să mai operăm şi alte modificări în viitor, ca de pildă pentru sporirea rezistenţei la boli, sau pentru alte motive... Dar nu cred deloc că ar trebui să aducem îmbunătăţiri realităţii numai pentru că avem noi impresia că e mai bine aşa. Aici, afară, noi avem acum dinozauri adevăraţi. Şi asta vor oamenii să vadă. Aşa că asta este ceea ce ar trebui să vadă. Asta este obligaţia noastră, Henry. Aşa-i cinstit, Henry.

Cu un zâmbet, Hammond îi deschise larg uşa, să iasă.

CONTROL

Grant privea la toate monitoarele computerelor din camera de control cufundată în întuneric, şi se enerva tot mai mult. Lui Grant nu îi plăceau computerele. Ştia că asta îl plasa printre cercetătorii de modă veche, dar nu îi păsa. Unii dintre studenţii cu care lucra el aveau o adevărată înclinaţie pentru lucrul cu calculatoarele, un fel de intuiţie. Dar Grant nu simţise nici un fel de imbold măcar pentru maşinăriile acelea. Pentru că el credea în continuare că respectivele computere nu sunt decât nişte măgăoaie lipsite de viaţă şi mincinoase. Chiar şi deosebirile fundamentale dintre un sistem de operare şi aplicaţia în sine îl lăsa total nedumerit şi îl întrista într-un fel, pentru că el pur şi simplu se pierdea într-un soi de geografie străină lui, pe care nici măcar nu începuse să o înţeleagă. Dar observă, în schimb, că Gennaro părea chiar obişnuit cu ecranele acelea, iar Malcolm era în elementul lui, fornăind din când în când pe nas, ca un câine de vânătoare pe urmele prăzii.

— Vreţi să ştiţi câte ceva despre mecanismul de control? îi întrebă John Arnold, întorcându-se în scaunul lui mobil, spre cei din încăpere.

Inginerul-şef era un tip în vârstă de patruzeci şi cinci de ani, subţiratic, nervos, care fuma ţigară de la ţigară. Îi cântări cu privirea pe ceilalţi.

— Avem nişte mecanisme de control *incredibile!* se mândri Arnold şi aprinse o altă ţigară.

— Ca de pildă?..., îl ispiti Gennaro.

— Ca de pildă, camerele mobile pentru urmărirea animalelor, zise Arnold şi apăsă pe un buton de pe bordul aflat în faţa lui, iar harta de sticlă verticală se lumină şi se acoperi cu o mulţime de linii albastre zigzagate. Asta este aria puiului de T-rex. Micul *Tyrannosaurus.* Aici sunt însemnate toate mişcările lui, toate itinerariile prin parc, din ultimele douăzeci şi patru de ore. (Arnold apăsă iarăşi pe acelaşi buton). Şi aici de-acum două zile? (Apăsă încă o

dată). Şi de-acum trei zile.

Liniile de pe hartă se suprapuneau în multe rânduri, ca într-un desen de copil. Însă desenul respectiv apărea doar într-o anumită zonă, aproape de partea de sud-est a lagunei:

— V-aţi putut da seama cam pe unde hălăduieşte el în timpul ăsta; le explică Arnold. E încă mic, aşa că stă cât mai aproape de apă. Şi se ţine departe de adult. Dacă vă uitaţi la drumurile micului rex şi ale marelui rex, alăturate, o să observaţi că nu se întretaie niciodată.

— Dar pe unde-i acum marele rex? întrebă Gennaro.

Arnold apăsă pe un alt buton. Semnele de pe hartă se şterseră şi un singur spot luminos, cu un număr de cod, apăru undeva, în câmpia de la nord-vestul lagunei.

— Uite-l aici.

— Şi micul rex?

— Ei, fir'ar să fie, păi atunci să vă arăt toate animalele din parc, se repezi Arnold.

Harta începu să se lumineze ca un pom de Crăciun, împodobită cu globuleţe strălucitoare, fiecare purtând un număr de cod.

— Astea-s toate cele două sute treizeci şi opt de animale pe care le avem aici în minutul ăsta.

— Cu ce aproximaţie?

— De maximum un metru jumate, pufăi Arnold din ţigară. Hai să facem aşa mai bine: te sui într-o maşină, te duci acolo şi o să găseşti animalele chiar pe locul unde îţi arată acum harta.

— Cât de des se înregistrează mişcările lor?

— La fiecare treizeci de secunde.

— Mda, destul de impresionant, recunoscu Gennaro. Da' cum se poate face aşa ceva?

— Avem plasaţi senzori de mişcare prin tot parcul ăsta, îl lămuri Arnold. Cei mal mulţi dintre ei sunt priponiţi zdravăn, alţii sunt pe sistem radio-telemetrat. Fireşte că senzorii de mişcare n-or să îţi semnaleze şi speciile respective, dar putem să le depistăm de pe imaginea video, în direct. Chiar şi când nu ne uităm la monitoare,

computerul tot înregistrează. Şi verifică unde se află fiecare în parte.

— Dar computerul ăsta nu greşeşte niciodată!

— Numai cu puii avem probleme, în privinţa asta. Uneori se cam încurcă unii cu alţii, pentru că reprezentările lor pe ecran sunt atât de mici. Dar nu ne facem noi griji din cauza asta. Pentru că puii stau de obicei pe lângă turmele de adulţi. Şi oricum, avem la îndemână pontajul lor pe specii.

— Ce înseamnă asta?

— La fiecare sfert de oră, computerul numără animalele din fiecare specie, le explică Arnold. Uitaţi, cum e aici:

TOTAL ANIMALE 238

Specii Presupuse Găsite Ver.

Tyrannosaurus	2	2	4. 1
Maiasaurus	21	21	3. 3
Stegosaurus	4	4	3. 9
Triceratop	3	8	3. 1
Procompsognat	49	49	3, 9
Othnielia	16	16	3. 1
Velociraptor	3	8	3. 0
Apatosaurus	17	17	3. 1
Hadrosaurus	11	11	3. 1
Dilophosaurus	7	7	4. 3
Pterosaurus	6	6	4. 3
Hypsilophodontid	33	33	2. 9
Euoplocephalid	16	16	4. 0
Styracosaurus	18	18	3. 9
Microceratop	22	22	4. 1
T O T A L	238	238	

— Ceea ce vedeţi dumneavoastră aici, îi lămuri Arnold, este un procedeu de numărare cu totul separat de celelalte. Nu se bazează pe modalităţile de supraveghere a animalelor. Este o metodă de dată recentă. Ideea în sine este că de fapt computerul nu poate greşi, din pricină că există două feluri diferite de a obţine datele. Dacă un animal se pierde, noi aflăm în cinci minute.

— Înţeleg, făcu Malcolm. Dar s-a verificat vreodată pe teren?

— Mda, într-un fel, răspunse Arnold. Am avut ghinionul să ne moară câteva animale. Un othnielian s-a agăţat între crengile unui copac şi s-a spânzurat acolo. Un stegozaur a murit din cauza unei boli intestinale cu care au toţi probleme. Un hypsilophodont a căzut şi şi-a frânt gâtul. Şi, în fiecare caz, de îndată ce animalul a încetat să se mai mişte, computerul a semnalat alarma.

— În cinci minute?...

— Da.

Grant întrebă. :

— Ce reprezintă coloana din dreapta?

— Seria din care provin animalele. Cea mai recentă este varianta 4. 1 sau 4. 3. Noi mergem cam până la varianta 4. 4.

— Variante de numere? Cum sunt la soft? Noi generaţii?

— Mda, cam aşa, zise Arnold. Într-un fel seamănă cu soft-ul. De câte ori descoperim câte o breşă în lanţul ADN, laboratorul doctorului Wu trebuie să facă o nouă variantă.

Numai la gândul că nişte fiinţe vii puteau fi numerotate ca generaţiile de calculatoare, supuse reprogramării şi refacerii, îl tulbură grozav pe Grant. Nu îşi putea explica de ce — poate şi pentru că nu îi venise niciodată în minte aşa ceva până atunci —, dar, instinctiv, nu se simţea deloc în apele lui. Oricum, erau totuşi nişte fiinţe vii. la urma urmei...

Arnold probabil că observă expresia de pe chipul paleontologului, pentru că se grăbi să i se adreseze:

— Domnule Grant, nu aveţi nici un motiv să rămâneţi pe gânduri din pricina specimenelor ăstora. E foarte important

pentru toată lumea ca să îşi aducă aminte în permanenţă că aceste animale sunt *create* de om. Uneori apar nişte defecte în dezvoltarea lor. Şi atunci, de îndată ce le descoperă hachiţele, doctorul Wu şi laboranţii lui trebuie să încerce o altă variantă. Şi noi avem mare nevoie să ţinem o evidenţă clară a variantelor de animale pe care le avem.

— Mda, da, bineînţeles, zise Malcolm neliniştit. Dar, întorcându-ne la ideea *numărării* lor... După câte pricep eu toate calculele astea se fac cu ajutorul senzorilor de mişcare?

— Da.

— Şi senzorii ăştia sunt risipiţi aşa, peste tot, prin parc?

— Acoperă cam nouăzeci şi doi la sută din suprafaţa insulei, spuse Arnold. Nu există decât câteva locuri unde nu îi putem folosi. Ca de pildă, nu putem să îi plasăm lângă râul din junglă, pentru că mişcarea apei şi vaporii care se ridică de pe suprafaţa ei dereglează senzorii. Dar în rest, sunt sesizaţi aproape peste tot. Şi dacă, spre exemplu, computerul sesizează vreun animal aflat în zona nesupravegheată, memorează şi mai târziu îl caută când iese de acolo. Dacă nu reuşeşte să îl localizeze, ne dă un semnal de alarmă.

— Bun, altceva..., insistă Malcolm. Văd aici că sunt trecuţi patruzeci şi nouă de *procompsognatid:* Să presupunem că eu bănuiesc aşa, pe nepusă masă, că unii dintre ei nu sunt chiar specia asta Cum aţi putea să-mi dovediţi contrariul?

— În două feluri, răspunse Arnold. Mai întâi, pot să disting mişcările nespecifice în preajma celorlalţi presupuşi compys. Astea sunt animale sociabile, se deplasează în grup. În parc avem două grupuri de compys. Aşa că specimenele respective nu pot decât să aparţină grupului A sau B...

— Da, dar...

— Cealaltă modalitate de depistare este prin vizionare directă, continuă Arnold.

— Imaginile astea sunt...

— Imagini de identificare imediată. Sunt luate acum

cinci minute.

— Deci puteţi vedea toate animalele, dacă vreţi?

— Da. Pot să şi revăd imaginea lor ori de ori vreau.

— Şi despre izolarea lor fizică ce ne puteţi spune? se interesă Gennaro. Nu pot să iasă din ţarcurile astea ale lor?

— În nici un caz, se pronunţă Arnold. Astea sunt animale al dracu' de scumpe, domnule Gennaro. Noi avem grijă de ele ca de ochii din cap. Avem în permanenţă o mulţime de obstacole în funcţiune, Mai întâi, şanţurile.

Apăsă pe un buton şi tot ecranul se acoperi cu o reţea de liniuţe portocalii.

— Şanţurile astea nu sunt nici unul mai mic de patru metri adâncime şi sunt pline cu apă. Pentru animalele de talie mai mare, şanţurile ajung şi până la zece metri. Dup-aia urmează gardurile electrice.

Linii de un roşu aprins prinseră să lucească pe ecran.

— Avem aici în jur de optzeci şi cinci de kilometri de garduri electrificate, înalte de câte patru metri, incluzând şi cei trei'j' şase de kilometri din perimetrul insulei. Toate reţelele astea sunt în permanenţă conectate la zece mii de volţi. Animalele învaţă repede că nu trebuie să se apropie de ele.

— Dar dacă unul a scăpat totuşi? interveni Gennaro.

Arnold mormăi ceva de neînţeles şi strivi nervos mucul de ţigară.

— Să presupunem numai, insistă Gennaro. Să ne închipuim că s-a întâmplat aşa ceva...

Muldoon îşi drese vocea.

— În cazul ăsta, ne-am duce după el şi l-am aduce înapoi, spuse el. Avem o mulţime de mijloace ca să facem asta: arme cu şocuri electrice, plase electrificate, tranchilizante. Toate astea însă nu sunt mortale; pentru că, aşa cum a zis şi domnul Arnold, astea-s animale scumpe de tot.

Gennaro încuviinţă din cap.

— Şi dacă totuşi unul scapă pe continent?

— Ar muri în mai puţin de douăzeci şi patru de ore, îl asigură Arnold. Creaturile astea sunt rezultatele unor

operaţii genetice, înţelegeţi? Nu sunt capabile să supravieţuiască singure în lumea noastră obişnuită, reală.

— Mai povestiţi-ne despre sistemul de supraveghere, stărui Gennaro. Chiar nu ar putea nimeni să îl înşele cumva?

Arnold clătină din cap, dezaprobator.

— Sistemul ăsta este un circuit închis. Computerul este independent sub toate aspectele. Foloseşte energie proprie şi o bază de date proprie. Sistemul în sine nu comunică deloc cu exteriorul, aşa că nu poate fi influenţat nicicum de la distanţă, prin modem. Sistemul computerizat este absolut sigur.

Urmară câteva momente de tăcere. Arnold trase adânc din ţigară.

— E un sistem al dracu' de bine pus la punct, repetă el. Al dracu' de bun.

— Înseamnă că, după câte îmi dau eu seama, nu aveţi nici un fel de problemă, dacă merge atât de bine, îşi dădu Malcolm cu părerea.

— Avem la bătaie de cap cu nemiluita, recunoscu Arnold, ridicând o sprinceană, cam nervos. Dar nu trebuie să vă faceţi dumneavoastră griji pentru nimic. Înţeleg eu că vă cam bate gândul că dinozaurii ăştia or să scape şi or să ajungă pe continent şi or să dea tot cu sus-n jos. Ei, noi nu avem nici o treabă dinspre partea asta. Noi ştim că animalele sunt grozav de fragile şi delicate. Au fost readuse pe pământ după şai'j 'cinci de milioane de ani, într-o lume total diferită de cea în care au trăit ele cândva, singura în care puteau vieţui. Şi aşa că avem al naibii de multă grijă de ele. Dar trebuie să vă aduceţi aminte că oamenii au ţinut mamifere şi reptile în grădini zoologice, de sule şi sute de ani. Aşa că acum ştim o mulţime de lucruri despre cum să îngrijeşti un elefant sau un crocodil. Dar nimeni n-a mai încercat până astăzi să îngrijească un dinozaur. Sunt practic, nişte animale necunoscute. Şi noi nu avem de unde să aflăm cum trebuie să le păstrăm. În ce ne priveşte, bolile acestor specimene ne preocupă cel mai mult.

— Boli? sări Gennaro, alarmat dintr-o dată. Adică s-ar

putea ca vreun vizitator să se îmbolnăvească?

Arnold pufni dispreţuitor din nou.

— Aţi luat vreodată răceala de la un crocodil, domnule Gennaro? Cei de la grădinile zoologice nici nu-şi bat capul cu asta. Nici noi. Ceea ce ne supără pe noi este faptul că animalele astea mor de nişte boli specifice sau se molipsesc de la alte specimene. Dar avem un program pe monitor şi pentru cazurile astea. Vreţi să vedeţi fişa de sănătate a marelui rex? Şi vaccinurile lui la zi? Şi fişa stomatologică? Asta chiar ar fi ceva... Merită să vedeţi o hoardă de veterinari care îi curăţă colţii ăia straşnici, ca să nu facă vreo carie!...

— Nu chiar acum, refuză Gennaro. Dar despre sistemul mecanic...

— Vă referiţi cumva la curse? întrebă Arnold.

— *Curse?* sări Grant ca ars.

— Nici măcar o cursă nu este gata încă, mărturisi Arnold. Avem deocamdată traseul *Râul Junglei,* bărcile sunt fixate pe un fel de şine subacvatice, mai avem traseul *Cuibul Aviar,* dar nici unul nu este în stare de funcţionare. Parcul se va deschide cu turul dinozaurilor, pe care îl veţi face şi dumneavoastră peste câteva minute. Celelalte itinerarii vor fi finisate unul după altul cam la şase luni şi, respectiv, un an după aceea.

— Staţi numai puţin, îl opri Grant. Vreţi să spuneţi că o să organizaţi şi scurte excursii? Ca în parcurile de distracţii?

— Asta-i un parc zoologic, zise Arnold. Avem în vedere nişte itinerarii în diferite zone ale rezervaţiei, iar noi le numim "trasee". Asta-i tot.

Grant se încruntă. Din nou, se îngrijoră. Nu îi surâdea deloc ideea că dinozaurii aveau să fie folosiţi ca o simplă distracţie într-un parc construit exact în acel scop.

Malcolm însă îşi continuă interogatoriul:

— Puteţi să supravegheaţi tot parcul ăsta din camera de control?

— Da, răspunse Arnold. Pot să butonez pe-aici totul cu o singură mână, dacă n-am încotro, atâta automatizare au instalat peste tot. Computerul poate urmări singur

animalele, le poate hrăni şi le umple vasele cu apă timp de patruzeci şi opt de ore, fără să-l verifice nimeni.

— Asta-i sistemul pe care l-a proiectat domnul Nedry? întrebă iar matematicianul.

Dennis Nedry se aşezase în faţa unui terminal dintr-un colţ al încăperii şi îşi plimba cu îndemânare degetele peste tastatură, în timp ce ronţăia un baton de acadea.

— Da, aşa-i, răspunse el, fără să ridice ochii de pe key-board.

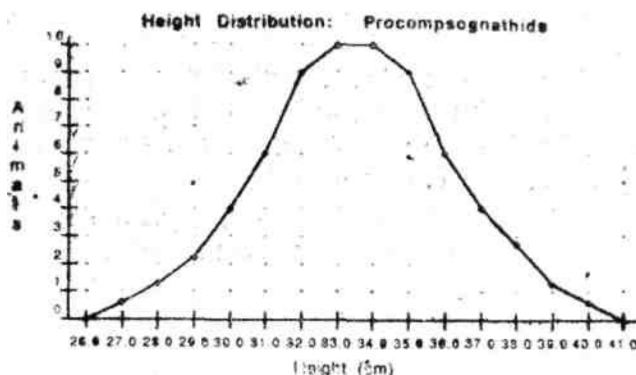
— E al dracului de bine făcut, îl lăudă iarăşi Arnold.

— Ce-i drept, e drept, zise Nedry cu nepăsare. Numai una sau două chiţibuşuri mai am să pun la punct aici.

— Ei, şi acum, încheie Arnold, după câte văd eu, trebuie să înceapă vizita dumneavoastră, aşa că dacă nu mai aveţi şi alte întrebări...

— De fapt, mai e una, interveni din nou Malcolm... O chestiune care ţine strict de cercetare. Ne-aţi arătat cum puteţi ţine socoteala procompsognaţilor ălora, sau cum le zice. Şi puteţi să îi distingeţi unul câte unul, dacă voiţi. Dar nu mai urmăriţi nici un alt aspect al lor, legat de grupul în care trăiesc? Nu-i măsuraţi măcar? Adică, dacă eu aş ţine morţiş să ştiu ce greutate au sau ce înălţime...

Arnold apăsa tot soiul de butoane. Un alt grafic apăru pe ecran.

— Putem să aflăm toate astea, şi încă foarte repede, rosti Arnold liniştit. Computerul înregistrează toate

măsurătorile astea în timp ce recunoaşte imaginile video, aşa că le poate transcrie pe dată. Vedeţi şi dumneavoastră că avem în fată o distribuţie pe sistem Poisson, pentru populaţia animală. Şi dovedeşte că cele mai multe din respectivul grup de animale ating o valoare medie, iar câteva sunt mai mari sau mai mici decât această limită, cum se poate observa la capetele liniei curbe.

— Deci, de obicei, vă aşteptaţi să vedeţi genul ăsta de grafice, remarcă Malcolm.

— Da. Şi orice populaţie biologică sănătoasă se pretează la genul ăsta de distribuţie. Ei, şi-acum... Arnold îşi mai aprinse o ţigară. Mai este vreo întrebare?

— Nu, încheie Malcolm. Am aflat tot ce-aveam nevoie...

În vreme ce ieşeau afară, Gennaro spuse:

— Mie, unul, mi se pare un sistem al naibii de bine pus la punct. Nu văd nici o posibilitate ca vreun animal să poată scăpa de-aici.

— Nu zău? îl contrazise Malcolm. Eu credeam că-i la mintea cocoşului.

— Cum aşa?! sări imediat Gennaro. Dumneata crezi că au scăpat animale de pe insulă?

— *Ştiu sigur* că au scăpat.

— Bine, dar cum? se miră Gennaro. Doar ai văzut cu ochii dumitale. Au posibilitatea să numere toate animalele. Pot să le vadă pe toate; în orice moment. Ştiu unde se află toate exemplarele în fiecare clipă. Cum ar fi posibil deci să scape?

Malcolm zâmbi atotştiutor.

— E foarte uşor de băgat de seamă, spuse el. E o simplă chestiune care reiese chiar din asigurările dumitale.

— "Din asigurările dumitale", repetă Gennaro buimăcit, încruntându-se.

— Da, zise Malcolm. Fii atent: evenimentul cel mai important în această problemă, punctul de plecarea de la care a pornit Parcul Jurasic este faptul că oamenii de ştiinţă şi tehnicienii au încercat cât le-a stat în puteri să construiască o lume biologică nouă, completă. Iar specialiştii de la camera de control se aşteaptă să

supravegheze o lume naturală. Aşa cum ne-au arătat şi în graficul acela. Chiar şi aşa, dacă îţi pui mintea la contribuţie numai un moment, îţi dai seama că drăguţa şi normala distribuţie despre care ne tot vorbesc ei, este grozav de deficitară pe insula asta.

— Chiar aşa?

— Da. Luând în considerare ceea ce ne-a spus doctorul Wu mai devreme, nimeni n-ar trebui să se ia după un grafic de populaţie cum este cel pe care tocmai ni l-au prezentat.

— Şi de ce nu? întrebă Gennaro, cu sufletul la gură.

— Pentru că este un grafic pentru o populaţie biologică normală. Ceea ce, în mod sigur, Parcul Jurasic nu este în nici un caz. Parcul Jurasic nu este lumea adevărată. Se vrea a fi doar o lume controlată în totalitate, care numai *imită* lumea reală. În sensul ăsta, este un parc adevărat, cam ca acele grădini japoneze ornamentale. Natura este manevrată în aşa fel, încât să arate mai naturală decât este originalul, dacă vreţi să-i spunem aşa.

— Mă tem că m-ai lămurit buştean, oftă Gennaro, părând foarte înfuriat.

— Oricum, sunt sigur că mica noastră excursie o să te lămurească pe deplin, îl domoli Malcolm.

EXCURSIA

— Pe-aici, toată lumea pe-aici, îi îndemna Ed Regis.

Lângă el, o femeie le întinse, la fiecare, câte un coif de gumă, pe cureaua căruia scria "Parcul Jurasic" era imprimat un mic dinozaur albastru.

Un şir de maşini Toyota Land Cruiser ieşiră dintr-un garaj subpământean, aflat chiar sub reşedinţa centrului turistic. Fiecare maşină urcă lin, fără şofer, în tăcere. Doi negri în uniforme safari deschiseră uşile vehiculelor, pentru pasageri.

— Se permite urcarea a doi, până la patru pasageri într-o maşină, vă rugăm. Doi, până la patru pasageri..., repeta o

voce înregistrată pe bandă. Copiii sub zece ani trebuie să fie însoţiţi de un adult. De la doi, până la patru pasageri, vă rugăm...

Tim privi răbdător cum Grant, Sattler şi Malcolm urcară în prima maşină, alături de avocat, de Gennaro. Apoi băiatul îi aruncă o privire lui Lex, care stătea proţăpită pe loc, pocnind întruna cu pumnul în mănuşa de fotbal american.

Tim arătă către prima maşină şi întrebă:

— Aş putea să merg şi eu cu ei?

— Mi-e teamă că au de discutat între ei, zise Ed Regis. Chestiuni strict tehnice.

— Dar pe mine mă interesează chestiile tehnice, se repezi băiatul. Aş merge şi eu cu ei.

— Oricum o să poţi auzi ce spun, îl asigură Ed Regis. Avem un radio în maşina noastră, tot timpul în funcţiune.

Al doilea automobil ajunse în faţa lor. Tim şi Lex urcară, iar Ed Regis îi urmă.

— Astea sunt maşini electrice, le explică el. Sunt trase de un cablu fixat pe traseu.

Tim se bucura că stă pe scaunul din faţă, pentru că pe bord erau montate două ecrane de computere şi o cutie care i se părea că seamănă cu CD-ROM; era de fapt un video cu imprimantă laser, dirijat de computer. Tot acolo se mai afla şi o staţie de emisie-recepţie portabilă şi un fel de radio-transmiţător. Pe capotă erau instalate două antene, iar într-o mică trapă a bordului găsi un soi de ochelari de protecţie, de o formă foarte ciudată.

Cei doi muncitori de culoare închiseră portiera. Maşina porni îndată, cu un scrâşnet electric. Înaintea lor cei trei oameni de ştiinţă şi Gennaro se aflau în toiul unei discuţii aprinse şi arătau când într-o parte, când într-alta, în mod vizibil foarte agitaţi. Ed Regis îi spuse băiatului:

— Hai să auzim şi noi ce vorbesc.

Şi se auzi un declic al interfonului.

— Nu ştiu ce mama dracu' îţi tot închipui dumneata că învârţi pe-aici, tocmai zicea Gennaro, care părea foarte înfuriat.

— Ba eu unul ştiu foarte bine ce caut pe-aici, se răsti Malcolm.

— Atunci adu-ţi aminte că ai venit ca să îmi dai un sfat util, nu ca să îţi baţi capul cu tot soiul de şarade. Eu am cinci la sută din compania asta şi responsabilitatea de a duce dovezi că Hammond ăsta s-a achitat de sarcinile lui cu maximum de răspundere. Şi, dintr-odată, apari dumneata aici şi...

Ed Regis apăsă pe butonul interfonului şi zise:

— Pentru a ne conforma condiţiilor de nepoluare a Parcului Jurasic, tipul ăsta de Land Cruiser a fost construit pentru noi special de firma Toyota, la Osaka. În eventualitatea că vom putea conduce printre animalele care se mişcă în voie, aşa cum se face în parcurile naturale din Africa. Dar acum aşezaţi-vă comod şi bucuraţi-vă după pofta inimii de itinerariu.

Tăcu pentru câteva momente.

— A, sigur, puteţi să auziţi în continuare ce mai discută cei din faţă.

— Sfinte Cristoase! tocmai exclama Gennaro. Uitaţi ce e, n-am încotro şi trebuie să vorbesc pe şleau. Eu unul n-am ţinut deloc să vină aici dracii ăştia de copii…

Ed Regis zâmbi cam încurcat şi apăsă pe un alt buton.

— Ei, măcar să dăm drumul spectacolului, ce spuneţi?

Dintr-odată se auzi zbuciumul unei fanfare de trompete, iar ecranele de bord se luminară într-o clipă şi pe ele apăru scris mare: BINE AŢI VENIT ÎN PARCUL JURASIC. O voce sonoră le ură:

— Bine aţi venit în Parcul Jurasic. Intraţi acum, pas cu pas, în lumea demult apusă a erei preistorice, o lume a fiinţelor cu nemăsurate puteri, care însă au dispărut demult de pe pământ, dar dumneavoastră aveţi acum fericitul prilej de a le vedea pentru întâia dată.

— Asta-i vocea lui Richard Kiley, se mândri Ed Regis. N-am precupeţit nici un ban...

Autoturismul trecut printr-un crâng de palmieri mărunţi şi deşi. Richard Kiley tocmai spunea:

— Mai întâi de toate, observaţi şi dumneavoastră

vegetaţia deosebită care vă înconjoară. Aceşti copaci pe care îi vedeţi şi în stânga şi în dreapta dumneavoastră sunt numiţi cicade, iar ei sunt strămoşii preistorici ai palmierilor. Cicadele erau mâncarea favorită a dinozaurilor. Mai puteţi zări şi bennettitaleane şi ginkgo. Lumea dinozaurilor mai cuprinde şi multe din plantele zilelor noastre, cum sunt pinii şi brazii, precum şi chiparoşii de smârc. O să îi vedeţi în curând...

Maşina se strecura alene prin frunzişul des. Tim băgă de seamă că gardurile şi pereţii de protecţie erau marcate pe ecran prin linii verzi, pentru a spori iluzia că ei călătoresc printr-o junglă adevărată.

— Închipuiţi-vă cum arăta de fapt această lume a dinozaurilor, urmă Richard Kiley. O lume de uriaşi vegetarieni, care mâncau întruna plantele din calea lor, pentru a-şi face drum prin giganticele păduri tropicale jurasice şi creatacice, în urmă cu o sută de milioane de ani. Dar cei mai mulţi dintre dinozauri nu erau într-atât de mari pe cât cred oamenii. Cei mai mărunţi dintre ei erau abia cât o pisică domestică, iar media de înălţime a dinozaurilor era cam cât aceea a unui ponei. Mai întâi vom vizita o specie de talie mijlocie, numită *hypsilophodont.* Dacă vă uitaţi în partea stângă, puteţi vedea, pentru o fracţiune de secundă, animalele zburdând în voie.

Se uitară cu toţii într-acolo.

Automobilul opri pe o mică movilă de pământ, unde o bortă mare în frunziş lăsa privirea să cutreiere spre răsărit. Văzură acolo o colină împădurită, dincolo de care se deschidea larg un câmp acoperit cu iarbă gălbuie, de aproape un metru înălţime. Dar nici urmă de dinozauri.

— Dar unde sunt? se miră Lex.

Tim se uită pe ecranul monitorului. Transmiţătorul licări de câteva ori, iar player-ul începu să bâzâie. În mod clar, discheta acestuia era conectată la vreun sistem automatizat. Îşi dădu seama că aceiaşi senzori de mişcare care urmăreau animalele, controlau şi proiecţiile de pe bordul maşinilor. Acum ecranele arătau imaginea hypsilophodonţilor şi derulau câteva date despre ei.

Vocea crainicului continuă să le dea detalii:

— Hypsilophodonţii sunt gazelele din lumea dinozaurilor. Erau animale mici, iuţi, care cândva cutreierau lumea în lung şi-n lat, de pe. teritoriul actualei Anglii, până în Asia Centrală sau America de Nord. După părerea noastră această specie de dinozauri au putut rezista atât de bine, din pricină că erau înzestraţi cu fălci şi dinţi mult mai puternici decât celelalte soiuri, care le permiteau să mestece orice fel de plantă. De altfel, chiar numele de "hypsilophodont" înseamnă "dinţi lungi şi ascuţiţi", caracteristică a acestor specimene. Puteţi să le zăriţi chiar pe câmpia din faţa dumneavoastră, precum şi printre crengile copacilor.

— În copaci? rămase Lex cu gura căscată. Dinozauri în copaci?

Tim se uita şi el prin binoclu, ros de curiozitate.

— Da, uită-te spre dreapta, îi spuse el. Cam la jumătatea trunchiului acela verde...

În umbra aceea sfâşiată pe alocuri de razele soarelui, şedea în frunziş, nemişcat, un animal verde-închis, cam de mărimea unui babuin. Semăna cu o şopârlă mare, stând aşa, pe picioarele dinapoi. Îşi ţinea echilibrul cu ajutorul unei cozi lungi, ce se bălăngănea în aer.

— Asta-i un othnielia, zise Tim.

— Micile animale pe care dumneavoastră le vedeţi, urmă vocea crainicului, se numesc *othnielia, î*n cinstea vestitului paleontolog Othniel Marsh, profesor la facultatea din Yale, care a trăit în secolul nouăsprezece.

Tim mai observă încă două animale, pe crengile dinspre vârful copacului respectiv. Toate erau cam de aceeaşi mărime. Nici unul dintre ele nu se mişca.

— Ce plicticoase sunt, pufni Lex. Stau proţăpite acolo degeaba, nici nu suflă măcar.

— Turma de animale însă poate fi găsită prin câmpia din faţa dumneavoastră, îi anunţă iarăşi vocea crainicului. Putem să le captăm atenţia cu un simplu muget de împerechere.

Dinspre un megafon instalat pe gard se auzi un sunet

prelung, nazal, ca un gâgâit de gâscă.

Din ierburile dese, chiar în partea lor stângă, şase capete de şopârlă se iţiră unul după altul. Erau chiar caraghioase, iar Tim începu să râdă cu poftă.

Capetele dispărură la fel de repede. Megafonul lansă din nou semnalul acela, iar animalele ridicară capetele, unul după altul, exact în aceeaşi ordine. Comportamentul acela identic era uimitor.

— Hypsilophodonţii nu sunt nişte animale deosebit de inteligente, le explică crainicul. De-abia dacă ating gradul de inteligenţă al unei vaci obişnuite.

Capetele lor erau de un verde mat, împestriţate cu pete maron-închis şi negre, ce coborau până pe gâturile subţiri. Judecând după mărimea ţestelor, Tim îşi dădu seama că trupurile lor erau probabil de vreun metru lungime, cam cât corpul unei căprioare.

Câţiva hypsilophodonţi încă rumegau, iar fălcile li se mişcau întruna, neostoite. Unul se ridică pe picioarele din spate şi se scărpină în cap, cu cele cinci degete. Gestul acela părea că îi dă animalului un aer gânditor, meditativ.

— Dacă o să observaţi că se scarpină, aflaţi că este din pricina unor boli de piele. Veterinarii Parcului Jurasic sunt de părere că suferă de un fungus sau de o alergie. Dar încă nu sunt foarte siguri. La urma urmei, aceştia sunt primii dinozauri din istoria omenirii, care vor fi studiaţi în carne şi oase.

Motorul electric al maşinii se puse în funcţiune şi se auzi un scrâşnet de roţi. La auzul acelui zgomot neobişnuit, turma de hypsilophondonţi sări dintr-odată în picioare şi începu să alerge în salturi prin iarba înaltă, precum cangurii. Acum trupurile lor se puteau vedea în întregime, cu tot cu picioarele de dinapoi, solide, şi cozile lungi, bătând aerul în lumina amurgului. Din câteva sărituri, dispărură din raza vederii.

— Iar acum, după ce ne-am uitat la aceste ierbivore fascinante, să mergem mai departe, să privim şi dinozauri de talie mai mare. De fapt, de talie mult mai mare...

Cele două maşini îşi continuară drumul, luând-o către

sudul Parcului Jurasic.

CONTROL

— Roţile alea cam scârţâie, spuse John Arnold, aflat în camera de control, cufundată în semiîntuneric. Să faceţi o revizie tehnică ambreiajelor la vehiculele BB 4 şi BB 5, când se întorc de pe traseu.

— Da, domnule Arnold, se auzi vocea mecanicului prin interfon.

— Ei, asta-i o nimica toată, zise Hammond cu voioşie, intrând în încăpere.

Privind pe ecran, văzu cele două maşini de teren pornind către sudul parcului. Muldoon şedea într-un colţ, urmărindu-le şi el, în tăcere.

Arnold îşi mută scaunul mobil de la monitorul principal la bordul de control.

— Nu există nici o nimica toată pe-aici, domnule Hammond, spuse el.

Nervos din fire, Arnold era acum chiar mai iritabil decât de obicei. Era prea conştient de faptul că era prima dată când vizitatorii făceau turul parcului. De fapt, echipa lui Arnold nici nu prea călcase prin rezervaţia naturală. Arareori, se mai duseseră veterinarii. Îngrijitorii de animale se duceau să pună hrana în adăposturile special construite, în fiecare sector. Dar toţi ceilalţi priviseră de pe margine, din camera de control. Iar în acele clipe, când oaspeţii se duseseră pe teren, el unul îşi făcea nenumărate griji pentru o mulţime de neajunsuri.

John Arnold era inginer aeronautic şi lucrase la proiectilele subacvatice Polaris la sfârşitul anilor '60, până ce i se născuse primul copil, iar gândul de a face arme în continuare îi repugnase total. Între timp, Disney începuse să pună în aplicare traseele de agrement din parcurile de distracţie, pe baza unor tehnologii foarte sofisticate, aşa că angajase o mulţime de personal calificat în aeronautică.

Arnold ajutase şi el la proiectarea parcului Disney World, din Orlando, şi se dusese apoi să muncească la sistemele celor mai importante parcuri de la Muntele Magic, din California, la Străvechiul Ţinut din Virginia şi la Astrolumea din Houston.

Repetatele lui angajamente în construcţia de parcuri de distracţie îi deformase oarecum imaginea despre realitatea imediată. Arnold începuse să afirme tot mai des, mai în glumă, mai în serios, că toată lumea era din ce în ce mai uşor de descris prin metafora unui parc uriaş de agrement.

— Uite, Parisul este exact un parc de distracţii, argumentase el o dată, după ce petrecuse o vacanţă acolo. Cu toate că este grozav de costisitor, iar salariaţii parcului sunt antipatici şi posaci toată vremea.

În ultimii doi ani, sarcina lui Arnold la Parcul Jurasic fusese să construiască şi să pună în funcţiune toate traseele. Ca inginer, era obişnuit cu proiectele de lungă durată —, adeseori vorbea de "deschiderea din septembrie" — care avea să se petreacă însă în luna septembrie a anului următor —, iar pe măsură ce deschiderea oficială a parcului se apropia, el era tot mai nemulţumit de progresele făcute până atunci. Ştia din proprie experienţă că uneori îi luau ani de zile să pună la punct toate detaliile unui singur traseu de parc, ca totul să meargă de la sine, fără nici un fel de problemă.

— Ei, aşa eşti tu, prăpăstios, îl zeflemisi Hammond.

— Eu nu cred asta, răspunse Arnold. Trebuie să vă daţi şi dumneavoastră seama că, începând chiar cu mutaţiile alea genetice, Parcul Jurasic este de departe cel mai ambiţios proiect de parc din istorie. Vizitatorii n-or să-şi pună niciodată prea multe întrebări despre asta, dar eu sunt nevoit să îmi fac griji.

Începu să enumere motivele pe degete:

— În primul rând, Parcul Jurasic prezintă toate problemele curente ale unui parc de distracţii obişnuit: circuite prin împrejurimi, control la intrare, transport, îngrijirea animalelor, condiţii de cazare, dispozitive de protecţie, mijloace de siguranţă. În al doilea rând, mai

avem şi problemele care apar la orice mare grădină zoologică: îngrijirea animalelor; sănătatea şi bunăstarea animalelor; hrănirea şi igiena lor; protejarea contra insectelor, molimelor, alergiilor şi tuturor bolilor; întreţinerea îngrăditurilor în stare de funcţionare şi aşa mai departe... Şi, în sfârşit, se mai adaugă şi probleme nemaiîntâlnite până acum, legate de întreţinerea unor animale pe care nimeni înainte nu a avut cum să le vadă măcar la faţă.

— Ei, lasă, că nu-i dracu'-aşa de negru, îl domoli Hammond.

— Ba da, este, îl contrazise Arnold. Atâta doar că dumneavoastră nu sunteţi aici ca să-l vedeţi. *Tyrannosaurus* bea apă din lagună şi uneori se îmbolnăveşte; habar n-avem de ce. Femelele *triceratops* se omoară una pe alta pentru supremaţie în teritoriu şi trebuie să fie izolate în grupuri mai mici de şase. Nici asta nu ştim de ce. Stegozaurii se aleg de nu mai ştiu câte ori cu afte pe limbă sau cu diaree, iarăşi din cauze pe care noi nu le pricepem încă, chiar dacă am pierdut deja doi. Hypsilophodonţii au mâncărimi de piele. Iar velociraptorii...

— Să nu mai aud iarăşi de velociraptori, se enervă Hammond. Mi s-a acrit de câte am auzit despre ei. Mi s-a urât să mi se zică de atâtea ori că astea sunt cele mai oribile şi mai crunte făpturi care au existat pe faţa pământului.

— Aşa şi este, întări Muldoon, cu voce scăzută. Ar trebui să îi distrugem pe toţi.

— Aţi vrut să le punem zgărzi cu transmiţători radio, se înfurie Hammond. Şi am fost de acord.

— Da, iar ei au hăpăit zgărzile alea cât ai zice peşte, îi aminti Arnold. Dar chiar dacă prădătorii ăştia n-or să fie niciodată scoşi din ţarcul lor, eu cred că tot ar trebui să ne dăm seama că Parcul Jurasic este în mod inevitabil, grozav de imprevizibil.

— Ei, rahat, mârâi Hammond. Ia spuneţi-mi şi mie, de partea cui sunteţi voi?

— Avem acum cin'ş'pe specii de animale dispărute demult, iar cele mai multe dintre ele sunt periculoase, urmă

Arnold. Am fost nevoiţi să amânăm construirea traseului *Râul Junglei* din pricina dilofozaurilor, iar ţarcul *Pteratop* îl ţinem în permanenţă înhcis, din pricină că pterodactilii au reacţii cu totul neprevăzute. Astea nu sunt mici neajunsuri pe care să le operezi genetic, domnule Hammond. Sunt probleme deosebite, care ţin de controlul asupra animalelor.

— Au existat şi o grămadă de eşecuri genetice, se răsti Hammond. Nu mai tot daţi vina pe animale.

— Da, aveţi dreptate. De fapt, ceea ce avem noi de făcut ca să menţinem în funcţiune atracţia principală a parcului — *Turul Parcului Jurasic* — fără să avem nici un necaz, este să punem CD-ROM-urile de la bordul maşinilor în conecţie directă cu senzorii de mişcare. Ne-au luat luni de zile de revizii peste revizii, ca totul să meargă cum trebuie, iar acum frânele electrice scârţâie de le iau dracii! Auzi, frânele electrice?!

— Hai să privim în perspectivă mai bine, îl opri Hammond. Dumneata te ocupi de partea tehnică, iar animalele se vor purta cum trebuie. La urma urmei, sunt dresabile, ştii...

De la bun început, acesta fusese unul dintre principalele dorinţe ale proiectanţilor. Animalele, oricât de ciudate ar fi ieşit ele, trebuia în mod neapărat să se comporte precum orice animale din grădinile zoologice. Aşa încât să îşi dea seama că sunt îngrijite cu atenţie şi să răspundă cu docilitate.

— Apropo, ce se mai aude cu computerul ăsta? întrebă Hammond uitându-se în direcţia lui Dennis Nedry, care tocmai lucra la un terminal dintr-un colţ la încăperii. Afurisita asta de maşinărie ne-a dat la bătaie de cap...

— Acolo vreau şi eu să ajung, mormăi Nedry fără nici un chef.

— Dacă l-ai fi pus la punct cum trebuie de la început..., începu Hammond, dar Arnold îl prinse de braţ, făcându-i semn să tacă.

El ştia că nu era deloc nimerit să îl cicălească pe Nedry când lucra.

— E un sistem la naibii de mare, spuse Arnold. E inevitabil să nu apară defecţiuni.

Adevărul era că lista de erori depăşea o sută treizeci şi toate includeau aspecte destul de curioase. De pildă: programul de hrănire în mod repetat la fiecare douăsprezece ore, nu la douăzeci şi patru, iar duminicile nici nu înregistra cantitatea de hrană necesară. Drept urmare, personalul de serviciu nu avea cum să-şi dea seama cât de mult mănâncă animalele în realitate.

Sistemul de protecţie, care controla toate intrările pe bază de introducere a cartelelor de siguranţă se întrerupea ori de câte ori sursa principală de energie era scoasă din funcţiune şi nu se mai alimentau de la resursele auxiliare. Programul de protecţie a parcului nu funcţiona decât alimentat cu energie de la sursa principală.

Programul pentru conservare fizică era iniţial proiectat să micşoreze lumina artificială după ora 22, 00, dar nu funcţiona decât în anumite zile ale săptămânii.

Programul automat de analiză coproparazitologică (numit şi *Auto Pupa),* proiectat pentru depistarea paraziţilor în materiile fecale ale animalelor, semnala în permanenţă că toate specimenele prezentau *Phagstonomum venulosum,* cu toate că la probele recoltate nu se descoperise aşa ceva. Iar computerul, în mod automat, dispunea distribuirea medicaţiei necesare în alimentaţia animalelor. Dacă îngrijitorii scoteau medicamentele respective din hrană, începea să sună o alarmă pe care nimeni nu o mai putea opri.

Şi uite aşa, urma pagină după pagină de erori în lanţ.

Când sosise acolo, Dennis Nedry avusese impresia că poate rezolva toate acele neajunsuri în timpul weekendului. Dar îşi cam pierduse speranţa când văzuse toată lista de defecţiuni. Iar acum stătea pe telefon chemând întruna biroul lui de la Cambridge, să îşi anunţe colaboratorii că trebuiau să îşi amâne sfârşitul de săptămână şi să muncească pe brânci până luni. În plus, îi zisese lui John Arnold că avea nevoie de fiecare linie telefonică disponibilă dintre Isla Nublar şi continent, numai pentru a transfera

datele programelor respective la birourile de pe coastă, iar de acolo la programatorii lui.

În timp ce Nedry lucra de zor, Arnold trecu un alt program pe monitorul lui, ca să poată vedea ce anume făcea Nedry acolo. Nu că nu ar fi avut încredere în el, dar lui Arnold îi plăcea să ştie întotdeauna ce anume se întâmplă.

Se uită la graficele de pe ecranul din dreapta lui, care arătau traseul celor două maşini electrice. În acele momente, urmau linia râului, spre nord faţă de zona îngrădită şi de teritoriul *ornithscienilor.*

— Dacă o să vă uitaţi în partea stângă, le recomandă vocea crainicului, o să vedeţi aviarul, încă neterminat şi nedat în folosinţă.

Tim zări într-adevăr scheletul de aluminiu al construcţiei, strălucind în depărtare.

— Şi chiar înaintea dumneavoastră se află râul şi jungla noastră mezozoică, unde, cu puţin noroc, puteţi vedea în treacăt un carnivor foarte deosebit. Deci, fiţi toţi cu ochii în patru! glumi crainicul.

Pe ecranele de bord se contură capul unui animal asemănător cu o pasăre, care avea pe creştet o creastă de un roşu aprins. Dar toţi ceilalţi, în afară de Tim, se uitau pe geam. Maşina mergea chiar pe marginea unui mal înalt, sub care sălta un râu foarte repede. Ambele maluri ale apei erau aproape de nepătruns din pricina vegetaţiei dese.

— Uitaţi-le chiar acolo, îi îndemnă vocea înregistrată. Animalele pe care le aveţi înaintea ochilor se numesc dilofozauri.

În ciuda celor spuse de crainic, Tim nu observă decât un singur exemplar. Dilofozarul şedea ciucit pe picioarele din spate, şi bea apă din râu. Avea o structură fizică tipică de carnivor, cu o coadă puternică, cu membre inferioare solide şi gât lung. Corpul lui, înalt de aproape trei metri şi jumătate era pătat cu galben şi negru, ca la leoparzi.

Dar ceea ce îi atrase în mod deosebit atenţia lui Tim a

fost capul animalului. Două creste încovoiate se întindeau de la ochi până la nas, apoi se întâlneau undeva pe creştet, formând un fel de V. Crestele erau dungate cu roşu şi negru, ca la papagali sau la tucani. Scotea un fel de ţipete prelungi, înfundate, ca o bufniţă.

— E chiar haios, se pronunţă Lex.

— *Dilophosaurus,* urmă vocea de pe bandă, este unul dintre primele specii de dinozauri carnivori. Oamenii de ştiinţă sunt de părere că muşchii maxilarelor acestora erau prea slab dezvoltaţi ca să ucidă prada, aşa încât au ajuns la concluzia că mai întâi dilofozaurii au fost mâncători de cadavre. Însă acum ştim sigur că sunt otrăvitori, şi astfel îşi omorau vânatul.

— Auzi colo, se strâmbă Tim. Aşa se explică...

Din nou, strigătul acela ciudat al animalului se auzi până la ei.

Lex se foi neliniştită pe scaun.

— Chiar sunt otrăvitori, domnule Regis?

— Ei, nu te mai speria degeaba, o linişti Ed Regis.

— Dar sunt otrăvitori?

— Mda, cam aşa...

— Ca şi unele reptile din zilele noastre, precum monştrii Gila sau şerpii cu clopoţei, *dilophosaursu* secretă o hematoxină puternică, prin glandele din cavitatea bucală. La câteva minute de la muşcătură, vânatul cade în stare de inconştienţă, iar atunci dinozaurul va ucide cu uşurinţă prada. Această caracteristică îl fac să se numere printre exemplarele frumoase, dar mortale pentru celelalte animale din Parcul Jurasic.

Maşina luă un viraj, lăsând râul în urmă. Tim se uită înapoi, sperând să mai vadă încă o dată dilophosaurul. Era uluitor. Auzi, *dinozauri otrăvitori?!* Ar fi dorit din tot sufletul să se oprească, să-l mai privească, dar vehiculul era comandat automat. În schimb ar fi jurat că şi doctorul Grant voia acelaşi lucru.

— Dacă vă uitaţi spre faleza din partea dreaptă, veţi vedea restaurantul "Les Gigantes", unul dintre superbele noastre localuri cotate cu trei stele în catalog. Maestrul-

bcuătar Alain Richard a venit special de la restaurantul "Le Beaumanière" din Franţa, vestit în lumea întreagă. Vă puteţi obţine o rezervare formând numărul patru la telefonul din camera dumneavoastră de hotel.

Tim se uită într-acolo, dar nu văzu nimic.

— Încă n-ai la ce să te uiţi, spuse Ed Regis. Restaurantul nici nu începe să se construiască până în noiembrie.

— Continuând această incursiune a noastră în preistorie, vom ajunge în curând la ierbivorele din specia *ornitschienilor.* Dacă vă veţi uita în dreapta probabil că veţi observa câteva exemplare.

Într-adevăr, Tim dădu cu ochii de două animale ce şedeau nemişcate la umbra unui copac impunător. Da, erau triceratopi — de mărimea şi culoarea elefanţilor şi cu înfăţişare agresivă, de rinoceri. Colţii lungi, de sub fiecare ochi se curbau mult în aer, având în jur de un metru şi jumătate, ca nişte colţi de elefant orientaţi în partea apusă. Un al treilea corn, ca de rinocer, era situat chiar în apropierea nasului. Şi mai aveau şi un bot lunguieţ, tot de rinocer.

— Spre deosebire de ceilalţi dinozauri, le explica vocea crainicului, *Triceratops serratus* nu au vederea prea bună. Văd numai la mică distanţă în faţa lor şi în general le captează atenţia obiectele în mişcare. Dacă am fi îndeajuns de aproape să vadă maşina, probabil că ne-ar ataca! Dar, liniştiţi-vă, oameni buni... aici suntem în siguranţă! Triceratops au o creastă în formă de evantai, îndărătul capului. Această creastă este de fapt o formaţie osoasă, foarte solidă. Fiecare animal cântăreşte în jur de şapte tone. În ciuda înfăţişării lor impresionante, sunt de fapt destul de blânde. Îşi recunosc îngrijitorii şi se lasă mângâiaţi. Le place mai ales să fie scărpinaţi pe şolduri.

— Da' de ce nu se mişcă din loc? se miră Lex?

Lăsă geamul portierei şi începu să strige cât o ţinea gura:

— Hei, voi, dinozauri tâmpiţi! Mişcaţi-vă fundul!

— Nu mai întărâta animalele, Lex, îi zise Ed Regis.

— Da' de ce? Sunt bătuţi în cap. Stau acolo aşa, parcă

ar fi în poze, se mânie ea.

Vocea continua să le prezinte parcul:

—... monştrii rapizi, dintr-o lume demult apusă, care sunt într-un contrast evident cu ceea ce vom vedea acum. Urmează cel mai mare prădător din istoria planetei: cea mai înspăimântătoare şopârlă din toate timpurile, pe nume *Tyrannosaurus Rex:*

— Aha, minunat, *Tyrannosaurus Rex,* repetă Tim fascinat.

— Sper că e mai deştept decât arătările astea idioate, bombăni Lex luându-şi privirea de la triceratopi...

Autoturismul se urni mai departe.

MARELE REX

— Neînvinsul *tyrannosaurus* a apărut târziu în istoria dinozaurilor. Aceştia au stăpânit lumea timp de o sută douăzeci de milioane de ani, dar *tyrannosaurus* a trăit numai în perioada ultimilor cincisprezece milioane de ani a acelei epoci.

Maşina oprise pe vârful unei coline. Priviră de-acolo, de sus, o pantă împădurită ce cobora spre marginea lagunei. Soarele asfinţea alene spre apus, cufundându-se în depărtările ceţoase. Tot peisajul era scăldat într-o lumină blândă, peste care umbrele creşteau tot mai mult. Frunzişul des al lagunei era aureolat de contururi trandafirii. Departe, spre sud, zăriră gâturile graţioase ale apatozaurilor ce şedeau la marginea apei, oglindindu-şi trupurile masive în undele fremătătoare. Era linişte, numai foşnetul neîntrerupt al cicadelor se auzea. Aşa cum stăteau ei acolo, uitându-se cu nesaţ la împrejurimi, aproape că le venea să creadă într-adevăr că fuseseră duşi îţi trecut, cu milioane şi milioane de ani înapoi în timp, într-o lume acum dispărută.

— Merită, ce ziceţi? îl auziră pe Ed Regis spunând în interfon. Mie îmi place să vin uneori aici, seara. Şi să stau aşa, să mă uit cât poftesc.

Grant însă nu păru prea impresionat de efuziunile poetice ale celuilalt.

— Bine, bine, dar unde-i T-rex?

— Mda, asta, da, întrebare! Puteţi să îl vedeţi destul de des pe cel mic acolo, în lagună. Laguna este închisă de un stăvilar, aşa că am putut creşte câteva soiuri de peşte. Ăla mic a învăţat repede să prindă peşte. E chiar interesant să-l vezi. Nu-şi foloseşte deloc labele din faţă, ci îşi vâră capul in apă, cu totul. Ca o pasăre.

— Cel mic?

— Da, micul T-rex. E încă pui, n-are decât doi ani şi cam o treime din mărimea normală a unui adult. E înalt cam de trei metri acum, şi cântăreşte în jur de o tonă jumate. Celălalt a ajuns deja la maturitate. Dar nu-l văd deloc prin apropiere.

— Poate că-i acolo, jos, să vâneze apatozauri, sugeră Grant.

Regis izbucni în râs, şi, prin interfon, vocea lui părea grozav de piţigăiată.

— Ar face-o el şi pe-asta, dacă ar putea, credeţi-mă pe cuvânt. Uneori stă acolo, în lagună şi se uită la animalele alea şi îşi încârligă degetele prin aer, enervat de neputinţa lui. Dar teritoriul lui este închis din toate părţile, cu şanţuri imense şi garduri electrice. Nu îi prea place lui chestia asta, dar n-are încotro.

— Bine, dar atunci unde-i?

— Se ascunde, zise Regis. E cam sfios.

— Sfios?! exclamă Malcolm. *Tyrannosaurus rex este sfios?!*

— Păi, se ascunde mai tot timpul. Aproape că nici nu-l poţi vedea vreodată în câmp deschis, mai ales ziua.

— Dar de ce?

— Noi suntem de părere că are o piele foarte delicată şi soarele o arde foarte repede.

Malcolm începu să râdă în hohote.

Grant oftă, amuzat.

— Se pare că spulberaţi multe iluzii.

— Nu prea cred eu că veţi fi dezamăgiţi, spuse Regis.

Aşteptaţi numai puţin.

Atunci auziră un behăit subţiratic. În mijlocul câmpului, o cuşcă mică se ridică dintr-odată, pe o platformă ce ieşi chiar din pământ. Uşiţele zăbrelite se dădură în lături, iar capra rămase priponită acolo, în mijlocul câmpului, behăind plângăreaţă.

— De-acum poate apărea în orice clipă, şopti Ed Regis.

Se uitară toţi curioşi, pe geam.

— Ia uită-te la ei, chicoti Hammond satisfăcut, privind monitorul din camera de control. Uite-i numai cum stau toţi grămadă pe geam, cu sufletul la gură. Nici nu mai pot aştepta să îl vadă. Au venit de bunăvoie să dea ochi cu primejdia.

— De-asta mi-e şi mie teamă, bombăni Muldoon.

Învârti cheile pe deget şi privi cu încordare către cele două maşini. Era doar întâia dată când vizitatorii făceau turul Parcului Jurasic, iar Muldoon împărtăşea starea de nelinişte a lui Arnold.

Robert Muldoon era un tip masiv, de vreo cincizeci de ani, cu mustaţă colilie şi ochi albaştri, de nepătruns. Crescut în Kenya, îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii angajându-se călăuză pentru vânătorii de sălbăticiuni africane de talie mare, aşa cum făcuse şi tatăl lui înainte. Dar din 1980 lucrase în primul rând pentru echipele de cercetători ai vieţii animale şi pentru proiectanţii de grădini zoologice, pe post de consultant în probleme de comportamentul animalelor. Începuse să devină tot mai cunoscut, iar într-un articol al ziarului "Times" din Londra, în suplimentul de duminică se scria: "Ceea ce înseamnă Robert Trent Jones pentru antrenamentele de golf, Robert Muldoon este în domeniul proiectării de grădini zoologice: un designer cu un bagaj de cunoştinţe apreciabil şi o îndemânare unică".

În 1986 colaborase o vreme cu o companie din San Francisco, care construia o rezervaţie naturală particulară, pe o insulă din America de Nord. Muldoon făcuse împărţirea

teritorială pentru diferite soiuri de animale, trasând limitele zonelor de acţiune şi stabilind condiţiile mediului înconjurător pentru lei, elefanţi, zebre şi hipopotami. El indicase ce animale anume puteau fi ţinute în aceleaşi ţarcuri şi care trebuia să fie izolate. În acea perioadă, munca în sine i se părea oarecum monotonă. Mult mai interesant pentru el păruse construirea unui parc indian din Kashmir, numit "Lumea Tigrilor".

După care, în urmă cu un an, i se oferise o slujbă ca supraveghetor al traseelor de la Parcul Jurasic. Salariul era foarte mare, iar Muldoon încheiase un contract pe un an de zile. Rămăsese uluit descoperind că parcul respectiv era de fapt o rezervaţie naturală pentru animale preistorice reconstituite genetic.

Bineînţeles că era o muncă foarte pasionantă; dar în timpul cât stătuse el în Africa, Muldoon îşi formase o părere foarte realistă despre animale şi comportamentul lor — o părere lipsită de orice fel de sentimentalisme — care adeseori generase conflicte serioase între el şi conducerea Parcului Jurasic, cu sediul central în California. Şi cel mai tare se certase cu zbirul acela hodorog şi împătimit; ce şedea acum lângă el, în camera de *control.* Opinia lui Muldoon era că a reproduce artificial dinozauri în laborator era un experiment interesant; dar ţinerea acestora în semi-libertate era cu totul şi cu totul altceva.

Din punctul lui de vedere, câţiva dintre dinozauri erau prea primejdioşi pentru a-i ţine chiar şi în ţarcurile parcului. În mare parte, acest pericol consta inclusiv în faptul că ştiau mult prea puţine despre respectivele animale. De pildă, nimeni nu bănuise măcar că dilofozaurii erau otrăvitori, până ce observaseră cum aceştia vânau rozătoarele de pe insulă. Le muşcau, apoi se dădeau câţiva paşi în spate şi aşteptau să moară. Şi nici chiar atunci nu îşi dăduseră seama că dinozaurii aceia scuipau venin, până ce unul dintre îngrijitori rămăsese aproape orb, în urma atacului unui dilofozaur.

După toate astea, Hammond îşi dăduse în sfârşit consimţământul să se analizeze otrava fiarelor şi

descoperiseră că aceasta conţinea şapte feluri diferite de enzime toxice. Pe deasupra, se convinseseră că animalele puteau scuipa veninul de la o distanţă de cinci metri. De aici trăseseră concluzia că se putea foarte bine ca vreun vizitator aflat în maşinile electrice să fie orbit, iar conducerea parcului dispusese să le fie extirpate pungile cu otravă aflate în cerul gurii. Veterinarii încercaseră asta de două ori la rând, dar fără nici un rezultat. Nimeni nu putuse depista cum era secretată acea substanţă mortală. Şi nici nu aveau cum să ştie până ce nu se făcea autopsia completă a unui animal, ceea ce conducerea nu aprobase cu nici un preţ.

Muldoon era încă şi mai îngrijorat în privinţa velociraptorilor. Aceştia erau vânători înnăscuţi, care niciodată nu lăsau să le scape prada. Ucideau chiar şi atunci când nu erau înfometaţi. Omorau pentru plăcerea de a omorî. Erau foarte rapizi alergau uimitor de iute şi făceau salturi ameţitoare. Erau înzestraţi cu gheare ucigătoare la fiecare picior; dintr-o singură mişcare puteau spinteca un om şi îi scoteau măruntaiele cât ai clipi. Pe deasupra, aveau fălci cumplit de puternice, care nu muşcau prada, ci o sfâşiau. Erau de departe mult mai inteligenţi decât orice altă specie de dinozauri, şi păreau că, din instinct, refuză orice obstacol ce le stătea în cale.

Orice specialist în grădini, zoologice ştia că anumite animale erau inadaptabile vieţii în cuşcă şi încercau tot timpul să scape. Unele, cum erau de pildă maimuţele sau elefanţii, puteau distruge uşile cuştilor. Altele, cum erau porcii sălbatici, erau deosebit de inteligente şi învăţau să descuie zăvoarele cu botul. Dar cine ar fi crezut că un armadillo uriaş avea să îşi distrugă colivia de fiecare dată? Sau că un elan oarecare nu va putea fi ţinut în captivitate? Ba încă, un elan mult mai îndemânatic în a-şi folosi botul pentru a deschide uşa ţarcului, decât un elefant care încerca să o descuie cu trompa?! Elanii scăpau *întotdeauna* din grădinile zoologice; aveau un talent nebănuit de a ieşi din orice îngrăditură.

Şi-aşa făceau şi velociraptorii.

Aceşti prădători feroce erau cel puţin la fel de inteligenţi ca şi cimpanzeii. Şi, tot ca aceştia, erau înzestraţi cu labe uimitor de agile, care reuşeau să descuie porţile sau să se folosească cu iscusinţă de diverse obiecte. Puteau deci scăpa fără prea mari eforturi. Şi atunci când într-adevăr unul ieşise din ţarc, după cum se temuse Muldoon, ucisese doi muncitori constructori şi îl mutilase pe un al treilea, înainte de a fi imobilizat. După acest eveniment trist, perimetrul de primire a vizitatorilor fusese reutilat cu porţi solide, cu bare de oţel, cu încă un gard înalt şi geamuri securizate. Iar ţarcul velociraptorilor fusese împrejmuit cu senzori electronici, capabili să sesizeze orice încercare neaşteptată de evadare a animalelor.

Muldoon ceruse în repetate rânduri arme eficiente. Comandase lansatoare portabile, dotate cu proiectile LAW. Vânătorii ştiau preabine cât de dificil era să dobori un elefant african de patru tone. Iar mulţi dintre dinozauri cântăreau de câte zece ori pe atât. Conducerea rezervaţiei fusese îngrozită de o astfel de propunere şi insistase să nu existe nici un fel de armament pe insulă. Dar când Muldoon îi ameninţase că pleacă şi are de gând să dezvăluie totul presei, se ajunsese la un compromis. În cele din urmă, două lansatoare special construite fuseseră aduse şi păstrate în permanenţă într-o cameră încuiată, de la subsol. Numai Muldoon avea cheile încăperii.

Iar acele chei le învârtea acum Muldoon nervos, pe deget.

— Eu unul mă duc jos, îi anunţă el.

Arnold, uitându-se în continuare la ecranul de control, încuviinţă din cap. Cele două maşini electrice rămăseseră pe culmea dealului, aşteptând apariţia marelui T-rex.

— Hei, strigă Dennis Nedry de la terminalul la care lucra. Când te întorci, adu-mi şi mie o Coca-Cola, vrei?

Grant stătea în maşină plin de curiozitate, aşteptând în tăcere. Behăitul speriat al caprei părea că se înteţeşte, devenea tot mai strident. Animalul trăgea fără încetare de

pripon, zbătându-se în toate părţile. Paleontologul auzi prin radio vocea lui Lex, care întreba, înspăimântată:

— Da' ce-o să se-ntâmple cu capriţa? O s-o mănânce?

— Aşa cred, îi răspunse cineva, după care Ellie se grăbi să închidă radioul.

Şi-atunci simţiră duhoarea aceea de putreziciune care ajunse până la ei, de undeva, din câmpie.

— A venit *el,* şopti Grant.

— E o *ea,* îl corectă Malcolm.

Capra se zbătea înnebunită acolo, în mijlocul câmpului, la treizeci de metri de cel mai apropiat copac al lagunei. Dinozaurul probabil că pândea pe undeva, printre arbori, dar pentru moment, Grant nu îl putea vedea încă. După care îşi dădu seama că se uita prea jos: capul animalului se înălţa cam la şase metri deasupra solului, pe jumătate ascuns în frunzişul palmierilor.

— Sfinte Cristoase, şopti Malcolm înfiorat. Drăcia asta-i mare cât o clădire...

Grant se uita fascinat la capul acela enorm, colţuros, pătat cu maroniu-roşiatic, cu maxilare uriaşe şi colţi ameninţători. Fălcile monstrului clămpăniră o dată, dar el tot nu ieşi din umbră.

— Cât o mai sta acolo? întrebă Malcolm cu răsuflarea întretăiată.

— Probabil încă vreo câteva minute. Poate…

Tiranozaurul făcu un salt, neauzit, arătându-şi în plină lumină trupul imens. Din patru paşi ajunse la capră, se aplecă şi o muşcă de gât. Într-o clipă, behăitul încetă. Se lăsă o linişte deplină.

Încă aplecat deasupra prăzii, dinozaurul şovăi un moment. Gâtul musculos se îndreptă, iar capul masiv se întoarse, privind în toate direcţiile. Se uită ţintă la Land Cruiser, rămas sus, pe culmea dealului.

— Ne vede? şopti Malcolm.

— A, bineînţeles, spuse Regis prin interfon. Să ne uităm dacă o să mănânce în faţa noastră sau îşi duce prada la loc ferit.

Tiranozaurul se aplecă din nou şi adulmecă hoitul

caprei. O pasăre ciripi. Animalul ridică îndată capul, scrutând împrejur, alarmat. Îşi mişcă ţeasta uriaşă repede, tresărind, când într-o parte, când într-alta.

— Parc-ar fi pasăre, zise Ellie.

Dinozaurul încă şovăia.

— De ce se teme? şopti iarăşi Malcolm.

— Probabil de un alt tiranozaur, presupuse Grant. Carnivorele mari, cum sunt leii sau tigrii, devin foarte precauţi după ce-şi omoară prada, ca şi cum ar fi dintr-odată mai vulnerabili. În secolul nouăsprezece, zoologi au emis ipoteza că animalele de pradă se simt vinovate pentru ceea ce au făptuit; dar savanţii din zilele noastre au explicat comportamentul lor — după ore întregi de stat la pândă, cu toate simţurile încordate —, ca fiind principala cauză a pierderii vânatului ucis, în general. Ideea preconcepută că "natura sălbatică zace în puterea colţilor şi a ghearelor" era total greşită; de cele mai multe ori, prada răpusă trecea în puterea altcuiva. Când, în sfârşit, un carnivor reuşea să doboare un animal, trebuia în mod firesc să se aştepte la apariţia unui alt prădător, care îl putea ataca oricând, ca să îi fure vânatul. Aşa se întâmpla probabil şi în cazul tiranozaurului, care se temea de un alt posibil vrăjmaş.

Uriaşul se apleca iarăşi deasupra hoitului caprei. Unul dintre masivele lui picioare din spate ţinea apăsat stârvul, în vreme ce fălcile sfâşiau la iuţeală carnea fragedă.

— O să rămână aici, şopti Ed Regis. Excelent...

Animalul ridică iarăşi capul, ţinând în gură hălci mari de carne sângerândă. Privi către Land Cruiser. Apoi începu să mestece netulburat. Auziră cu toţii crănţănitul înfiorător al oaselor sfărâmate.

— Brrr..., se auzi vocea lui Lex, prin interfon. E de-a dreptul scârbos...

În clipa aceea, ca şi cum prudenţa ar fi izbândit în mintea sa, dinozaurul apucă între colţi rămăşiţele caprei şi le duse la loc ferit, printre copacii de unde venise mai înainte.

— Doamnelor şi domnilor, acesta a fost *Tyrannosaurus*

Rex, anunţă vocea de pe banda de magnetofon.

Maşinile porniră mai departe, mişcându-se neauzite printre arbori.

Malcolm se lăsă pe spate în scaunul lui.

— Fantastic, îngăimă el.

Gennaro îşi şterse fruntea de sudoare. Faţa îi era albă ca varul.

CONTROL

Henry Wu intră în camera de control şi îi găsi pe toţi cei de acolo şezând tăcuţi, pe întuneric, şi ascultând vocile celor de pe traseu, receptaţi prin radio.

— Isuse Cristoase, tocmai se dădea de ceasul morţii Gennaro, cu vocea gâtuită de spaimă. Păi dacă un animal d-ăsta iese de-aici... Nimic n-o să-i mai stea în cale.

— Cât e de uriaş, nici n-are rival pe pământ...

— Mda, nimic n-o să-i mai stea în cale...

— Doamne Dumnezeule, gândiţi-vă numai...

În camera de control, Hammond răbufni, nervos:

— Să-i ia dracu' pe toţi ăştia. Sunt atât de *răuvoitori!*

— Cum, tot o mai ţin pe-a lor, că a scăpat un animal de pe insulă? Se miră Wu. Până acum trebuia să-şi dea seama că totul este cât se poate de bine controlat. Am operat şi mutaţii genetice la animale, am pus la punct tot amplasamentul...

Înălţă din umeri, nedumerit.

Wu era ferm convins că parcul funcţiona perfect, aşa cum credea, de altfel, că şi paleo-ADN-ul descoperit de el era fără cusur. Orice problemă ar fi apărut în timpul experimentelor, era în mod indubitabil legată de codul genetic în sine, lucru dovedit şi de rezultatele practice ale acestor perturbaţii de fenotip: vreo enzimă care nu evolua normal, o proteină neasimilabilă. Oricare ar fi fost abaterea

respectivă, întotdeauna era înlăturată printr-o intervenţie relativ minoră, începând cu generaţia următoare de dinozauri.

Prin comparaţie, geneticianul era absolut sigur că nici problemele ivite în Parcul Jurasic nu erau fundamentale. Nu puteau exista probleme legate de controlul situaţiei în sine. În nici un caz atât de grave, de nereparat, precum posibilitatea evadării vreunui animal de pe insulă. Lui Wu i se părea chiar jignitor numai gândul că vreun om de pe pământ l-ar fi crezut în stare să contribuie la construirea unui sistem unde se putea întâmpla o astfel de calamitate.

— Numai Malcolm ăla-i de vină, bombăni Hammond mohorât. El e capul tuturor răutăţilor. De la bun început a fost împotriva noastră, ştii şi tu. A lansat teoria aia a lui, cum că nici un sistem complex nu poate fi ţinut sub control, iar natura nu poate fi imitată în nici un fel. Da' nu pricep în ruptul capului ce-o fi în mintea lui?! Păi, fir'ar mama ei a dracu' de treabă, noi nu facem aici nimic altceva, decât o grădină zoologică! Geme lumea de parcuri d-astea, şi toate merg cum trebuie. Da' nu, el trebuie neapărat să îşi dovedească teoria aia blestemată sau, măcar să ţipe sus şi tare, până-n pânzele albe, că are dreptate! Sper din tot sufletul că n-o să-l sperie pe Gennaro, ca să-i dea şi ăstuia prin tărtăcuţă să pună beţe-n roate construcţiei parcului.

— Poate să facă aşa ceva? se îngrijoră Wu.

— Nu, răspunse Hammond. Da' poate să încerce măcar. Poate să încerce şi să-i pună pe gânduri pe investitorii japonezi, şi să-i facă să-şi retragă fondurile. Sau poate să facă vâlvă pe la guvernul din San José. În orice caz; ne-ar putea face necazuri.

Arnold strivi ţigara în scrumieră.

— Haideţi mai bine să Vedem ce se întâmplă până la capăt, propuse el. Noi toţi avem încredere în ce-am făcut din parcul ăsta. Să vedem cum iese până la urmă.

Muldoon ieşi din lift, înclină din cap, în semn de salut către paznicul de la intrarea în subsolul clădirii şi coborî

scările. Aprinse lumina. Garajul era înţesat cu cele douăzeci şi patru de maşini Land Cruiser, aliniate corect. Fuseseră special comandate pentru traseul non-stop, care avea să înconjoare parcul şi să se întoarcă apoi la complexul turistic.

Într-un colţ, era parcat un jeep cu dungi roşii — unul dintre cele două vehicule alimentate cu benzină (pe primul îl luase Harding, veterinarul, de dimineaţă), care se puteau deplasa în orice parte a parcului, chiar şi printre animale. Erau dungate cu roşu din pricină că descoperiseră că triceraptorii nu cutezau să atace maşina dacă observau culoarea respectivă.

Muldoon trecu pe lângă maşină, îndreptându-se spre capătul încăperii. Uşa blindată, ce proteja magazia cu armament, nu purta nici o inscripţie. Descuie cu cheile lui şi dădu uşa grea în lături. Înăuntru, şiruri de arme şedeau aşezate frumos în rastele. Scoase un lansator de umăr, Randler, şi o cutie cu muniţie; apoi îşi puse două rachete sub braţ rămas liber.

După ce încuie la loc uşa, aşeză arma pe bancheta din spate a jeep-ului. Pe când ieşea din garaj, auzi în depărtare un tunet puternic.

— Se pare că o să cam plouă, spuse Ed Regis uitându-se către cer.

Maşinile se opriseră din nou, în apropierea mlaştinii sauropozilor. O turmă mare de apatozauri păştea în linişte la marginea lagunei, mâncând frunzele din vârful palmierilor. În împrejurimi se aflau şi câţiva hadrozauri cu cap de ornitorinc, care, în comparaţie cu primii, păreau mult mai mici.

Fireşte, Tim ştia că hadrozaurii nu erau nici ei prea mărunţei. Numai că apatozaurii erau mult mai voluminoşi. Capetele lor subţiratice se ridicau în văzduh, cam la doi metri, clătinându-se uşor pe gâturile lungi.

— Animalele acelea masive, pe care le vedeţi acum. sunt numite de obicei *brontozauri,* le explica vocea

înregistrată. Însă numele lor adevărat este *Apatosaurus.* Cântăresc mai mult de treizeci de tone. Ceea ce înseamnă că un singur animal este la fel de greu cât o întreagă cireada de elefanţi din zilele noastre. Şi mai puteţi observa şi faptul că preferă să rămână la marginea lagunei, unde nu este atâta umezală. În pofida a ceea ce multe cărţi scriu, brontozaurii evită mlaştinile. Mult mai pe plac le este terenul uscat.

— *Brontozaurus* este cel mai mare dinozaur, Lex, o lămuri Ed Regis pe fetiţă.

Tim nu se osteni să îl contrazică. Adevărul era însă că *Brachiosaurus* era de trei ori mai mare. Iar unii presupuneau că *Ultrasaurus* şi *Seismosaurus* erau încă şi mai voluminoşi decât *Brachiosaurus. Seismozaurul* putea ajunge până la o sută de tone?! Pe lângă apatozauri, hadrozaurii se căzneau şi ei să stea pe picioarele dinapoi, ca să apuce frunze: Se mişcau cu o graţie neobişnuită pentru nişte animale atât de masive. Câţiva pui de hadrozauri ţopăiau şi ei pe lângă adulţi, rumegând frunzele care cădeau din gura animalelor mai mari.

— Dinozaurii din Parcul Jurasic nu se înmulţesc, urmă crainicul. Puii pe care îi vedeţi dumneavoastră au fost aduşi în rezervaţie cu numai câteva luni în urmă, după ce fuseseră crescuţi în laboratoarele speciale. Însă oricum, adulţii îi îngrijesc ca şi cum ar fi ai lor.

Se auzi dintr-odată bubuitul repetat al unui tunet. Cerul se întunecă ameninţător şi păru că se lasă deasupra capetelor lor.

— Mda, se pare că stă să plouă, zise Ed Regis.

Maşina o porni mai departe, iar Tim zări un animal gălbui mişcându-se cu repeziciune. Pe spate avea dungi cafenii. Îl recunoscu imediat.

— Hei! strigă el. Opriţi maşina!

— Ce s-a întâmplat? se sperie Ed Regis.

— *Opriţi maşina!* Repede!

— Ne îndreptăm acum spre ultimul dintre animalele noastre preistorice de talie mare, stegozaurul, anunţă vocea înregistrată.

— Ce s-a întâmplat, Tim *Z*

— Am văzut unul! Am văzut unul chiar pe câmpul ăla?!

— Ce-ai văzut?

— Un *raptor!* Acolo, pe câmp!

— *Stegosaurus* este un animal care a trăit in perioada de mijloc a jurasicului, supravieţuind timp de o sută şaptezeci de milioane de ani, continua să explice crainicul. Câteva exemplare din aceste ierbivore remarcabile trăiesc chiar aici; în Parcul Jurasic.

— Nu, nu pot să cred aşa ceva, Tim, îl potoli Regis. Nu era un răpitor, în nici un caz!

— L-am văzut cu ochii mei! *Opriţi maşina!*

În timp ce li se anunţă noutatea lui Grant şi Malcolm, interfonul păru că e bruiat.

— Tim are impresia că a văzut un raptor.

— Unde?

— Pe câmpul pe unde tocmai am trecut noi.

— Să ne întoarcem şi să ne convingem.

— Nu ne putem întoarce, spuse Ed Regis. Nu putem merge decât înainte. Maşinile astea sunt programate automat.

— Nu ne putem întoarce deloc? insistă Grant.

— Nu, răspunse Regis. Îmi pare rău. Vedeţi dumneavoastră, este un tur al...

— Tim, ascultă-mă. Sunt Malcolm, interveni matematicianul. Vreau să te întreb un singur lucru: cât de mare era răpitorul acela?

— În orice caz, mai mare decât puiul pe care l-am văzut noi azi, îşi aminti Tim. Şi mai tânăr decât adulţii aceia din ţarc. Ăia aveau cam un metru optzeci, iar ăsta cam pe jumătate.

— Mda, ce să-ţi spun, minunat..., mormăi Malcolm.

— Nu l-am văzut decât pentru câteva secunde, urmă băiatul.

— Eu sunt sigur că n-a fost raptor, se enervă Ed Regis. N-avea cum. Poate un *othnielia.* Ăştia întotdeauna sar gardul. Ne tot pierdem vremea cu ei, să-i aducem înapoi.

— Eu sunt mai mult ca sigur că am văzut un raptor, se

încăpăţână Tim.

— Mi-e foame, scânci Lex.

Începuse deja să se văicărească.

În camera de control, Arnold se întoarse dezorientat către Wu.

— Tu ce crezi c-o fi văzut puştiul?

— Probabil că un othy.

Arnold încuviinţă din cap.

— Cam avem bătaie de cap cu othy, pentru că stau mai mult prin copaci şi nu prea putem să le dăm mereu de urmă.

Specia asta era o excepţie care crea mai totdeauna probleme controlului de fiecare minut, pe care îl menţineau ei. Computerele îi pierdeau adeseori prin parc, apoi îi reperau pe hartă, când coborau din copaci.

— Ce mă roade pe mine cel mai tare e faptul că am făcut noi parcul ăsta minunat, *fantastic,* iar primii noştri vizitatori se preumblă de colo-colo ca nişte contabili, căutând nod în papură, se necăji Hammond. Nu se bucură mai deloc de minunăţia asta.

— Asta-i priveşte, spuse Arnold. Nu putem noi să-i obligăm să se bucure de minuni.

Se auzi declicul interfonului, apoi o voce de bărbat rosti tărăgănat:

— John, aici *Anne B,* suntem încă la doc. N-am terminat de descărcat, dar mi-e teamă că furtuna o să ne lovească dinspre sud. Mai bine n-am rămâne aici, ancoraţi, dacă se înrăutăţeşte stihia asta.

Arnold se întoarse spre ecranul monitorului, pe care se zărea silueta cargoului, tras la doc, în partea de răsărit a insulei. Apăsă pe butonul radioului.

— Cât ţi-a mai rămas pe vas, Jim?

— Numai trei containere cu echipament. Nu m-am uitat pe fişa de control, dar cred că aţi mai putea aştepta două săptămâni după tinichelele astea. Nu prea suntem în siguranţă aici, ştii şi tu, iar ţărmul e la o sută optzeci de

kilometri.

— Deci ceri permisiunea să pleci înapoi?

— Da, John.

— Eu vreau să descarce tot echipamentul ăla, se opuse Hammond. Ne trebuie pentru laboratoare. Avem nevoie de el.

— Da, ştiu, răspunse Arnold calm. Dar pentru construcţia barierei de furtună, care să protejeze dana, n-aţi vrut să daţi nici un bănuţ. Aşa că acum n-avem port cum trebuie. Dacă furtuna asta o ia razna de tot, nava o să fie izbită de chei. Am văzut nu ştiu câte vase scufundate aşa. Dup-aia trebuie să suportaţi o mulţime de alte cheltuieli; pentru alt cargo, pentru operaţiunile de salvare şi curăţirea docului... şi nici nu se mai poate folosi până ce...

Hammond dădu nervos din mână.

— Dă-le drumul să plece şi gata.

— Ai permisiunea să pleci, *Anne B,* spuse Arnold prin radio

— Ne vedem peste două săptămâni, răspunse vocea căpitanului.

Pe monitorul video se zărea deja echipajul strângând parâmele. Arnold se întoarse spre ecranul principal. Cele două maşini electrice străbăteau acum câmpurile înceţoşate.

— Pe unde sunt acum? se interesă Hammond.

— Se pare că prin câmpiile sudice, răspunse Arnold.

Partea de sud a insulei era mai influenţată de activitatea vulcanică decât nordul.

— Asta înseamnă că sunt aproape de stegozauri, urmă Arnold. Sunt mai mult ca sigur că or să se oprească să vadă ce face Harding pe-acolo.

STEGOZAURUL

În vreme ce autoturismul se opri locului, Ellie Sattler se uită printre fuioarele de aburi la stegozaur. Acesta stătea

liniştit, fără să se mişte deloc Un jeep cu dungi roşii era parcat chiar în apropierea animalului.

— Trebuie să recunosc că ăsta chiar e o lighioană caraghioasă, se pronunţă Malcolm.

Stegozaurul avea cam şase metri lungime, iar trupul îi era solid, îndesat, cu o mulţime de creste osoase pe spinare. Coada îi era împânzită de ţepuşe ameninţătoare, lungi de câte un metru. Dar gâtul creaturii se termina cu un cap atât de mic, cu o privire tâmpă, de cal lipsit de minte.

În timp ce îl priveau, un bărbat veni de undeva, din spatele animalului.

— Ăsta-i veterinarul nostru, Harding, le zise Regis prin radio. A anesteziat stegozaurul, de-asta stă neclintit. E bolnav.

Grant sări într-o clipă din maşină, grăbindu-se spre dinozaurul nemişcat. Ellie ieşi şi ea se uită în spate, la celălalt Land Cruiser, din care copiii se dădură jos numaidecât.

— De ce suferă? se interesă Tim.

— Nici ei nu ştiu, răspunse Ellie.

Creasta prelungă de pe spinarea animalului se ridica anevoie. Stegozaurul răsufla greu, chinuit, horcăind de câte ori trăgea aer în piept.

— E molipsitoare boala asta? întrebă Lex.

Se apropiară de capul subţiratic al animalului, unde Grant şi veterinarul se aşezaseră în genunchi, sprijinindu-l, ca să se uite în gura dinozaurului.

Lex strâmbă din nas, scârbită.

— Fiara asta chiar că-i ditamai, spuse ea, mai şi pute.

— Mda, aşa e, recunoscu Ellie.

Îşi dăduse şi ea seama că stegozaurul împrăştia o duhoare neobişnuită, de peşte putred. Îi aducea aminte de ceva anume, dar nu ştia încă de ce. Oricum, nu mai simţise niciodată până atunci un ster gozaur, aşa că n-avea de unde să ştie. Poate că ăsta era mirosul lui specific. Însă se cam îndoia. Majoritatea ierbivorelor nu aveau un miros puternic. Şi nici măcar balegile lor nu duhneau aşa. Numai carnivorele aveau această caracteristică.

— Pute-aşa din cauză că-i bolnav? întrebă iarăşi Lex.

— Poate. Şi nu uita că veterinarul l-a şi adormit, cu nişte substanţe anume.

— Ellie, ia uită-te tu la limba lui, o rugă Grant.

Limba stacojie a animalului atârna fleşcăită într-o parte. Veterinarul ţinu lumina lanternei în aşa fel încât Ellie putu vedea toată puzderia aceea de băşicuţe argintii.

— Mda, micropustule, diagnostică ea. Interesant.

— Avem multă bătaie de cap cu stegozaurii ăştia, oftă veterinarul. Mai tot timpul se îmbolnăvesc.

— Dar care sunt simptomele? întrebă Ellie.

Zgârie cu unghia limba dinozaurului. Din pustulele sparte se scurse un lichid asemănător cu apa.

— Bleah, se strâmbă fetiţa, scârbită.

— Mers împleticit, lipsa simţului de orientare, respiraţie greoaie, diaree continuă, turui veterinarul, clătinând din cap neputincios. Se pare că toate simptomele astea apar cam la fiecare şase săptămâni.

— Şi ei se hrănesc în tot timpul ăsta?

— A, da, sigur, răspunse Harding. Un animal de mărimea asta are nevoie de cel puţin două-trei sute de kilograme de ierburi pe zi, numai ca să se poată ţine pe picioare. Stegozaurii sunt rumegători constanţi.

— Asta înseamnă că boala nu poate fi provocată de plante toxice, conchise Ellie.

Rumegătoarele constante, cele al căror organism nu funcţionează decât dacă mănâncă în continuu, ar fi suferit în permanenţă de boala respectivă, dacă ar fi mâncat vreo plantă toxică. Nu s-ar fi contaminat la perioade stabile, de circa şase săptămâni.

— Exact, o aprobă veterinarul.

— Pot să mă uit mai bine? întrebă Ellie, luând apoi lanterna din mâna medicului. Aţi observa, efectele tranchilizantelor asupra pupilei? se interesă ea, luminând din plin ochiul dinozaurului.

— Da. Asta-i efectul miotic, când pupilele sunt micşorate.

— Dar pupilele lui sunt dilatate, remarcă ea.

Harding se uită şi el. Nu rămânea nici o îndoială: pupilele stegozaurului erau dilatate şi nu reacţionară în nici un fel când lumina puternică se plimbă peste retină.

— Dracu' să mă ia şi pe mine! exclamă el uluit. Asta-i efect farmacologic.

— Da, încuviinţă Ellie, întorcându-se pe călcâie şi privind împrejur. Cam cât acoperă teritoriul de acţiune al animalului?

— Vreo opt kilometri pătraţi.

— Ăsta-i locul unde stau ei mai mult?

— Se aflau într-un luminiş larg, presărat cu colţi ide stâncă şi împânzite de fuioare de fum ce ieşeau pe alocuri din pământ. Era spre seară, iar cerul devenise trandafiriu dincolo de dantelele întunecate ale norilor joşi.

— Nu, în general stau mai mult prin partea de nord sau spre răsărit, faţă de locul unde suntem noi acum, zise Harding. Dar când se îmbolnăvesc, obişnuiesc să se retragă pe-aici, prin locurile astea.

Mda, interesantă şaradă, se gândi Ellie. Cum se explica oare periodicitatea simptomelor de otrăvire? Arătă cu mâna spre câmpie.

— Vedeţi dumneavoastră arbuştii aceia mărunţi, delicaţi?

— Da, e liliac vest-indian, răspunse veterinarul. Ştim şi noi că-i toxic. Dar animalele nu-l mănâncă.

— Sunteţi sigur?

— Da. Avem înregistrările de pe video, care confirmă şi, în plus, am făcut analiza fecalelor, ca să mă asigur. Stegozaurii nu mănâncă niciodată liliac.

Melia azedarach, numită popular fragi chinezeşti sau liliac vest-indian, conţinea câţiva alcaloizi toxici. Chinezii foloseau planta respectivă ca otravă pentru peşti.

— Nu-l mănâncă. repetă veterinarul.

— Interesant, zise Ellie. Pentru că în caz contrar, aş fi putut spune că animalul ăsta prezintă semnele clasice ale otrăvirii cu *Melia:* stări de ameţeală, iritarea membranelor mucoase şi dilatarea pupilară.

Se apropie de plante, să le studieze mai îndeaproape.

Se aplecă mult deasupra arbustului, cercetându-l cu atenţie.

— Da, aveţi dreptate; recunoscu. Plantele sunt neatinse, nici urmă de stricăciune. Deloc, par întregi-întreguleţe.

— Şi, în plus, mai rămâne şi enigma intervalului de şase săptămâni, îi reaminti veterinarul.

— Cât de des vin aici stegozaurii?

— Cam o dată pe săptămână, răspunse el. Fac un ocol mic al teritoriului, îndreptându-se încoace şi mănâncă în drum, pe măsură ce merg mai departe. Circuitul ăsta închis durează cam o săptămână, până ce ajung iarăşi aici.

— Dar nu se îmbolnăvesc decât o dată la şase săptămâni.

— Exact, întări Harding.

— Ce plictiseală, căscă Lex.

— Ssst, îi făcu Tim semn să tacă. Domnişoara Sattler are nevoie de linişte, să se gândească.

— Mda, nici o ispravă n-am făcut, zise Ellie, depărtându-se iarăşi, luând-o spre câmpie.

În spatele ei, se auzi Lex spunând:

— Nu vrea nimeni să joace nişte pase cu mine?

Ellie privea cu atenţie pământul pe unde trecea. Terenul era adeseori stâncos. Undeva, spre stânga, se auzea mugetul valurilor. Printre pietre se găseau mulţi fragi chinezeşti. Probabil că animalele nu mâncau decât fructele. Dar n-avea nici un sens să se gândească la asta Pentru că fragile liliacului indian erau grozav de amare.

— Ai mai descoperit ceva? o întrebă Grant, alăturându-i-se.

Ellie oftă dezamăgită.

— Numai pietre. Probabil că suntem pe-aproape de plajă, pentru că toate pietrele astea sunt foarte netede. Şi sunt puse una peste alta, în grămezi frumos clădite.

— Grămezi frumos clădite?! rămase Grant cu gura căscată.

— Da, peste tot. Una uite-o chiar aici, îi arătă ea.

Şi în clipa aceea îşi dădu seama la ce se uitau ei de fapt. Pietrele acelea erau într-adevăr şlefuite, dar nu de ocean.

Pentru că acestea erau strânse într-un loc, formând mici grămăjoare, ca şi cum ar fi fost presărate din loc în loc, pe drum.

Erau de fapt mormane de aşa-zise pietre de pipotă.

Multe specii de păsări şi crocodilii înghit pietricele care se adună într-un "buzunar" muscular al aparatului digestiv, numit pipotă. Apăsate cu putere de muşchii pipotei, pietricelele ajută la sfărâmarea hranei tari, înainte de a ajunge în stomac, şi astfel se uşurează digestia. Unii oameni de ştiinţă emiseseră ipoteza că şi dinozaurii s-ar fi folosit de astfel de pietre de pipotă. Mai întâi, pentru că dinţii acestora erau prea mici şi prea puţin tociţi pentru a fi mestecat mâncarea. Se presupunea că dinozaurii înghiţeau direct mâncarea, nemestecată, iar pietrele de pipotă sfărâmau fibrele plantelor. Iar câteva fosile chiar fuseseră dezgropate având în dreptul abdomenului câte o grămăjoară de pietre. Dar niciodată nu se verificase supoziţia asta, iar...

— Pietre de pipotă, bâigui Grant.

— Aşa cred şi eu. Mai întâi înghit pietrele astea, iar după câteva săptămâni ele se tocesc, aşa că le dau afară, lăsând în urmă muşuroaiele astea, şi înghit alte pietre în loc. Şi odată cu ele, mai hăpăie şi nişte fragi chinezeşti. Şi uite-aşa se îmbolnăvesc.

— Dracii să mă găsească pe mine dacă nu ai dreptate, îngăimă Grant. Sunt mai mult ca sigur că aşa e.

Se uită la grămăjoara de pietre, atingând-o cu degetele lui experimentate, lăsându-se în voia instinctului său de paleontolog.

Şi atunci încremeni.

— Ellie, rosti el după câteva clipe de uluială. Ia uită-te şi tu la asta.

— Hai, amice, arunc-o aici! Chiar aici, în bătrâna mea mănuşă de neînvins! chiuia Lex întruna, iar Gennaro aruncă mingea spre ea.

Fetiţa aruncă balonul de cauciuc cu atâta forţă, încât

bărbatul simţi că-l usturǎ mâna.

— Hei, mai uşurel! Eu n-am mănuşă, ca tine!

— Ce te mai văicăreşti! se maimuţări ea, privindu-l cu dispreţ.

Enervat, Gennaro azvârli iarăşi mingea către ea şi auzi pocnetul pe mănuşa de piele.

— Mda, acum mai merge, îl lăudă fetiţa.

Stând acolo, lângă dinozaurul narcotizat, Gennaro continuă să se joace cu Lex, în timp ce vorbea cu Malcolm.

— Cum se împacă boala dinozaurului cu teoria ta?

— Era de prevăzut, răspunse matematicianul.

Gennaro clătină din cap, a lehamite.

— Există ceva pe lumea asta ce nu este prevăzut în teoria ta?

— Uite ce-i zise celălalt. Eu unul n-am nici o contribuţie personală. E pur şi simplu vorba de teoria haosului. Dar am observat şi singur că pe nimeni nu interesează să asculte care sunt consecinţele matematicii în practică. Pentru că, vreau să-ţi spun, că într-adevăr, apar consecinţe serioase ce intervin în viaţa oamenilor. Şi aceste consecinţe influenţează viaţa omenească încă mult mai mult decât principiul lui Heisenberg sau teorema lui Gödel, de care fac toţi atâta caz. Pentru că ei au emis mai degrabă nişte consideraţiuni academice. Precepte filozofice. Dar teoria haosului priveşte fiecare aspect al vieţii de zi cu zi. Ştii cumva de ce au fost construite computerele întâi şi-ntâi?

— Nu, recunoscu Gennaro.

— Arunc-o aici, răcnea Lex cât o ţinea gura.

— Ei bine, computerele au fost construite la sfârşitul anilor '40 pentru că matematicieni precum John von Neumann s-au gândit că dacă ai la îndemână un computer — o maşinărie care să poată lucra cu o mulţime de variabile în acelaşi timp — poţi să prevezi timpul probabil. În sfârşit, vremea de afară putea ajunge cunoscută dinainte de către om. Iar oamenii au crezut gogoriţa asta pentru încă patruzeci de ani de-atunci încolo. Au crezut că prezicerea vremii era doar o funcţie care putea ţine seama lucrurilor. Dacă puteai deci să afli îndeajuns, puteai prevede absolut

orice. Iar ăsta a fost ţelul tuturor oamenilor de ştiinţă de la Newton încoace.

— Şi?...

— Ei bine, teoria haosului pur şi simplu spulberă această credinţă îndelungată. Pentru că ea presupun e din start că niciodată nu poţi prevedea un fenomen anume. Nu poţi niciodată prezice starea vremii mai mult de câteva zile. Toţi banii care s-au cheltuit pentru prognozele de lungă durată — adică în jur de jumătate de miliard de dolari, numai în ultimele decenii — înseamnă că au fost aruncaţi pe apa sâmbetei. E curată nebunie. E la fel de fără rost ca şi încercarea de a preschimba plumbul în aur. Noi, în ziua de azi, ne uităm înapoi, la cele petrecute demult, şi râdem de alchimişti şi de ceea ce se străduiau ei să facă atunci, dar tot astfel vor râde şi generaţiile viitoare de noi. Am încercat şi noi imposibilul, ba încă am aruncat şi o grămadă de lovele pentru asta. Pentru că adevărul este că există câteva mari categorii de fenomene care sunt în mod definitiv şi irevocabil imprevizibile.

— Aşa ne arată teoria haosului?

— Întocmai, şi este de-a dreptul uluitor faptul că numai foarte puţini vor să audă de ea, urmă Malcolm. I-am spus toate astea lui Hammond cu mult înainte să pună el piciorul aici. Vreţi să reproduceţi artificial o mână de animale preistorice şi să le ţineţi pe-o insulă? Minunat. Ce vis fascinant! Încântător, aş zice! Atâta doar că n-o să meargă totul după cum aţi plănuit. Situaţia în sine este la fel de imprevizibilă ca şi starea vremii.

— Şi i-ai spus chiar aşa? întrebă Gennaro.

— Da. I-am mai spus şi unde anume or să apară abaterile. În mod clar, adaptarea animalelor la mediul înconjurător era unul dintre aspectele vizate. De pildă, stegozaurul ăsta a trăit acum o sută de milioane de ani. Nu este adaptat la lumea contemporană. Acum aerul este altfel stratificat, radiaţia solară este diferită, insectele sunt deosebite de cele din trecut, sunetele sunt altele, vegetaţia este total schimbată. Conţinutul de oxigen din atmosferă este mult mai scăzut. Animalul ăsta amărât se simte aici ca

un om obişnuit la o altitudine de trei mii cinci sute de metri. Auzi-l numai cum horcăie.

— Iar celelalte aspecte care ar permite abateri care sunt?

— În mare vorbind, capacitatea celor ce supraveghează parcul de a ţine sub control răspândirea oricăror forme de viaţă. Pentru că evoluţia istorică e plină de exemple care atestă faptul că viaţa depăşeşte orice bariere, de orice fel ar fi ele. Viaţa pătrunde pretutindeni, fără oprelişti. Viaţa cucereşte mereu noi teritorii. Uneori calea de a le dobândi este dureroasă, poate chiar riscantă. Dar întotdeauna viaţa găseşte mijlocul să îndepărteze orice obstacol din cale.

Malcolm clătină din cap cu tristeţe.

— Nu vreau să fac pe filozoful, dar ăsta-i adevărul, încheie el.

Gennaro se uită în jur. Ellie şi Grant se întorceau, străbătând în grabă câmpul, în timp ce-şi fluturau mâinile şi strigau cât îi ţinea gura.

— Mi-ai adus şi mie o Coca-Cola? întrebă Dennis Nedry, când Muldoon reveni în camera de control.

Muldoon nu se osteni să-i răspundă. Se duse direct la monitor şi privi ce se mai întâmpla pe teren. Prin radio îl auzi pe Harding spunând:

—... stego... În sfârşit... am dibuit... acum...

— Ce tot îndrugă ăla acolo? întrebă Muldoon.

— Au ajuns în partea de sud, răspunse Arnold. De-asta îşi mai trag puţin sufletul. O să îi trec pe alt canal. Dar vreau să-ţi zic că au descoperit care-i buba cu stegozaurii ăia. Mănâncă un fel de fragi...

Hammond încuviinţă din cap, satisfăcut.

— Ştiam eu că mai devreme sau mai târziu o să se rezolve şi asta, rosti el cu mulţumire.

— Nu-i prea impresionant, mărturisi Gennaro.

Ţinea micul fragment alb pe vârful degetului. Bucăţica

aceea nu era mai mare decât un timbru poştal, după cum se vedea în lumina împuţinată a apusului.

— Eşti sigur de asta, Alan? mai întrebă avocatul.

— Absolut sigur, zise paleontologul. Ce mă face pe mine să cred asta este conturul acela din interior, curbura dinăuntru. Dacă o întorci pe partea cealaltă, o să observi un fel de desen vag, nişte linii drepte, care închipuiesc un fel de forme triunghiulare.

— Mda, le văd şi eu.

— Ei bine, atunci află că eu unul am dezgropat două ouă dintr-astea, cu aceleaşi desene, pe şantierul meu din Montana.

— Vrei să zici că asta-i dintr-un ou de dinozaur?

— Fără doar şi poate, rosti Grant răspicat.

Harding clătină din cap, neîncrezător.

— Dinozaurii ăştia nu se pot înmulţi singuri.

— Ba pot foarte bine, după câte se pare, îl repezi Gennaro.

— Nu, în nici un caz, îl contrazise Harding. Asta probabil că a fost un ou de pasăre. Avem nu ştiu câte zeci de specii de păsări pe insulă.

Grant dădu din cap, deloc convins.

— Uită-te mai bine la curbura fragmentului. Coaja este aproape plată. Bucata asta provine de la un ou foarte mare. Şi mai remarcă şi rezistenţa cojii. Dacă nu cumva aveţi şi struţi pe insula asta, atunci fără îndoială că e de la un ou de dinozaur.

— Dar nu pot să se reproducă, n-au cum, insistă Harding. Toate animalele astea sunt femele.

— Tot ce ştiu eu acum, e că ăsta a fost un ou de dinozaur, îl opri Grant.

Malcolm interveni şi el:

— Poţi să-ţi dai seama din ce specie ar fi?

— Da, zise Grant. E un ou de velociraptor.

CONTROL

— E de-a dreptul absurd, aproape ţipă Hammond în camera de control, ascultând transmisia radio. Probabil că-i un ou de pasăre mare. Numai asta *poate* fi.

Radioul pârâi, apoi se auzi vocea lui Malcolm:

— Hai să facem mai bine un mic test, vrei? Să-l rugăm pe domnul Arnold să ne redea una dintre statisticile alea.

— *În momentul ăsta?*

— Da, chiar acum. Am înţeles că puteţi transmite programele şi pe monitorul din maşina doctorului Harding. Vă rog să faceţi lucrul ăsta *acum,* da?

— Nici o problemă, îl asigură Arnold.

După numai câteva secunde, pe ecranul din camera de control apăru:

TOTAL ANIMALE 238

Specie	Presupuse	Găsite	Ver.
Tyrannosaurus	2	2	4. 1
Maisaurus	21	21	3. 3
Stegosaurus	4	4	3. 9
Triceratop	8	8	3. 1
Procompsognathus	49	49	3. 9
Othinelia	16	16	3. 1
Velociraptor	8	8	3. 0
Apatosaur	17	17	3. 1
Hadrosaur	11	11	3. 1
Dilophosaus	7	7	4. 3
Pterosaur	6	6	4. 3
Hypsilophodontis	33	33	2. 9.
Euoplocephalid	16	16	4. 0
Styracosaur	18	18	3. 9

Microceratop	22	22	4. 1
TOTAL	238	238	

— Ei, sper că sunteţi mulţumiţi, zise Hammond. Aţi receptat lista acolo, pe monitor?

— Da, răspunse Malcolm. Tocmai ne uitam la ea.

— Totul este cât se poate de în ordine, *ca întotdeauna,* continuă Hammond, fără să-şi ascundă mulţumirea.

— Ei, şi-acum să vedem, urmă Malcolm, netulburat. Aţi putea să cereţi computerului căutarea unui număr diferit de animale, decât cel obişnuit?

— Care anume? se interesă Arnold.

— Încercaţi cu două sute treizeci şi nouă.

— Numai o clipă, se încruntă Arnold, înţelegând.

Câteva momente mai târziu, pe ecran era afişat:

TOTAL ANIMALE 239

Specie Presupuse Găsite Ver.

Tyrannosaurus	2	2	4. 1
Maisaurus	21	21	3. 3
Stegosaurus	4	4	3. 9
Trieeratop	8	8	3. 1
Procompsognathid	49	50	??
Othinelia	16	16	3. 1
Velociraptor	8	8	3. 0
Apatosaur	17	17	3. 1
Hadrosaur	11	11	3. 1
Hadrosaur	11	11	3. 1
Dilophosaur	7	7	4. 3
Pterosaur	6	6	4. 3
Hypsilophodontiâ	33	33	2. 9
Euoplocephalid	16	16	4. 0

Styracosaur	18	18	3. 9
Microceratop	22	22	4. 1
TOTAL	238	239	

Hammond sări de pe locul lui ca ars.

— Ce mama dracu' e-asta?

— Am găsit un compy în plus.

— Da' de unde-a apărut?

— Habar n-am!

Radioul pârâi din nou.

— Şi-acum haideţi să mai încercăm ceva: puteţi să cereţi computerului să caute... să zicem... trei sute de animale?

— Ce dracu' tot aiurează ăla acolo? se răsti Hammond. Trei sute de animale? Ce tot îndrugă acolo?

— Numai un minut aşteptaţi, îl opri Arnold. Mai durează puţin.

Apăsă câteva butoane. Iar prima linie, cea cu totalul animalelor se prezentă astfel:

TOTAL ANIMALE: 239

— Nu pricep unde vrea să ajungă, se lamenta Hammond în continuare.

— Mie mi-e teamă că înţeleg, zise Arnold.

Privi iarăşi ecranul computerului. Numerele de la prima rubrică semnalau:

TOTAL ANIMALE: 244

— Două sute patruş' patru? se miră Hammond. Ce se întâmplă aici?

— Computerul numără din nou animalele din parc, zise Wu cu voce pierită. *Toate* animalele.

— Eu unul am avut impresia că asta a făcut tot timpul, nu? Hammond se întoarse îndată către informatician. Nedry! Nu cumva ai dat tu iarăşi programele peste cap?

— Nici gând, răspunse Nedry luându-şi ochii de la terminalul lui. Computerul permite operatorului să verifice un număr previzibil de animale, pentru a accelera procesul de enumerare. Dar asta-i doar o convenţie, nu o greşeală.

— Are dreptate, îi luă Arnold apărarea. Noi întotdeauna am folosit drept număr de bază — două sute treij' opt — pentru că am presupus din start că nu pot fi mai multe animale.

TOTAL ANIMALE: 262

— Staţi puţin, se repezi Hammond. Dar animalele astea nu se pot înmulţi. Computerul ăsta probabil că numără şi şoarecii de câmp sau mai ştiu eu ce bazaconii...

— Şi eu cred la fel, zise Arnold. E aproape sigur că e vreo deficienţă a sistemului de reperare vizuală. Dar o să aflăm noi curând.

Hammond se întoarse către Wu.

— N-au cum să se reproducă, aşa-i?

— Aşa-i, îl asigură Wu.

TOTAL ANIMALE: 270

— De unde dracu' tot apar atâtea? se minună Arnold.

— Dracii să mă ia pe mine dacă am habar, se enervă Wu.

Priviră în tăcere cum se derulau numerele mai departe.

TOTAL ANIMALE: 283

Îl auziră prin radio pe Gennaro zicând:

— Fir'ar al dracului de ceas, oare câte sunt până la urmă?

Apoi fetiţa începu să se smiorcăie:

— Mi-e foame. Când ne întoarcem?

— Nu mai e mult, Lex.

Pe ecran apăru semnalul de eroare:

EROARE: Parametru de cercetare: 300 animale. Nu s-au găsit.

— Păi da, eroare, încuviinţă Hammond. Mi-am dat eu seama de la început. Tot timpul am avut sentimentul că este numai o greşeală.

Dar câteva momente mai târziu, pe ecran se afişa o nouă statistică:

TOTAL ANIMALE 292

Specie Presupuse Găsite Ver.

Tyrannosaurus	2	2	4. 1
Maiasaurus	21	22	??
Stegosaurus	4	4	3. 9
Triceratop	8	8	3. 1
Procompsognathid	49	65	??
Othnielia	16	23	??
Velociraptor	8	37	??
Apatosaur	17	17	3. 1
Hadrosaur	11	11	3. 1
Dilophosaur	7	7	4. 3
Pterosaur	6	6	4. 3
Hypsilophodontid	33	34	??
Euoplocephalid	16	16	4. 0
Styracosaur	18	18	3. 9
Microceratop	22	22	4. 1
T O T A L	238	292	

Radioul începu iarăşi să pârâie.

— Ei, acum vedeţi care-i hiba metodelor voastre, se auzi vocea lui Malcolm. Nu aţi urmărit decât numărul de dinozauri previzibili. Eraţi îngrijoraţi pentru pierderea animalelor, iar metoda voastră era proiectată să vă semnaleze imediat dacă numărul găsit era mai mic decât cel scontat. Dar nu asta era problema. Problema era că voi de fapt aveaţi *mai multe* exemplare decât vă aşteptaţi.

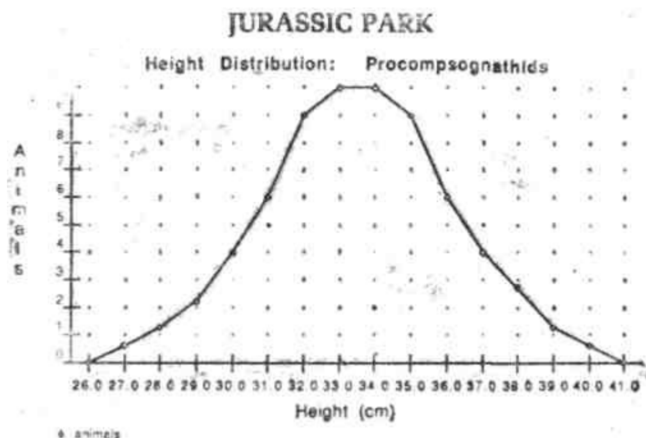
— Sfinte Cristoase! exclamă Arnold.

— Dar n-au cum să fie mai multe, se împotrivi Wu. Noi ştim doar câte am reprodus în laborator. N-au de unde să iasă atâtea.

— Mă tem că n-ai dreptate, Henry, spuse Malcolm. Lighioanele astea se înmulţesc de capul lor.

— Nu.

— Chiar dacă nu vrei să accepţi ideea că profesorul Grant a descoperit aici un ou de dinozaur, poţi să-ţi dai seama chiar din datele pe care ţi le furnizează calculatorul. Ia uită-te la graficul acela de distribuţie, la compy, de pildă. Roagă-l pe Arnold să îl afişeze.

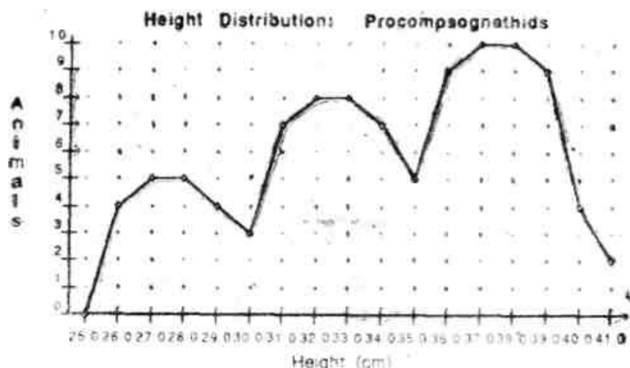
— Nu observi nimic deosebit? întrebă Malcolm.

— Este un grafic de distribuţie Poisson, răspunse Wu. Curba de creştere e normală.

— Dar n-ai spus tu, cu gura ta, că ai produs compy în trei serii? La intervale de câte şase luni?

— Ba da...

— Înseamnă că ar trebui să obţii un grafic cu câte un munte fractal pentru fiecare dintre cele trei serii diferite pe care le-ai introdus în parc, îi explică Malcolm manevrând keyboard-ul. Uite cum ar trebui s-arate...

— Dar tu n-ai lucrat cu graficul ăsta, continuă Malcolm. Iar cel pe care tocmai l-ai văzut este de fapt graficul populaţiei în creştere. Compy se înmulţesc.

Wu clătină din cap, neîncrezător.

— Nu-mi dau seama cum.

— Asta e, se înmulţesc, ca şi othnielia, ca şi maiazaurii, hypsy şi... velociraptorii.

— Cristoase mare, şopti Muldoon ca pentru el. Există *raptori în libertate?!*

— Mda, nu-i rău deloc, spuse Hammond cu ochii la ecran. Noi am integrat în parc doar trei categorii... mă rog, cinci... Cu foarte mici diferenţe la două din ele...

— Ce dracu' tot spui acolo? se răsti Wu. Nu ştii ce înseamnă asta?

— Bineînţeles că ştiu ce înseamnă, Henry, răspunse Hammond. Înseamnă că ai dat-o-n bară.

— În nici un caz!

— Avem în parc dinozauri care se înmulţesc, Henry.

— Dar sunt numai femele, stărui Wu. E imposibil. Trebuie să fie o greşeală pe undeva. Şi uită-te la numerele alea afurisite. Auzi, ce creştere mică la animalele de talie mare şi ce creştere uriaşă la animalele mici! Pur şi simplu n-are nici o logică. Trebuie să fie o greşeală undeva.

Se auzi declicul radioului.

— În cazul de faţă nu-i nici o greşeală, rosti Grant. Eu unul cred că numerele astea confirmă faptul că animalele se înmulţesc. Şi încă în şapte locuri diferite ale insulei.

CUIBURILE

Cerul se întuneca tot mai tare. În depărtare, tunetele cutremurau văzduhul. Grant şi ceilalţi stăteau lângă portiera jeep-ului şi se uitau încă la ecranul monitorului.

— Cuiburi?! exclamă Wu.

— Da, cuiburi, răspunse Grant. Presupunând că într-un singur loc se clocesc în jur de opt-douăsprezece ouă, datele de pe calculator indică destul de clar că procomsogonaţii au două cuiburi; raptorii tot două, othys numai unul, iar hypsy şi maia câte unui fiecare.

— Şi unde-ar putea fi cuiburile astea?

— Va trebui să le găsim, până la urmă, zise Grant. Dinozaurii îşi clădesc cuiburile în locuri izolate.

— Bine, bine, dar atunci de ce sunt numai atât de puţine animale deja ieşite din ou? întrebă Wu. Dacă într-un cuib de maiazauri sunt între opt şi douăsprezece ouă, atunci ar trebui să fi ieşit opt-douăsprezece pui, nu? De ce-i numai unul singur?

— Ai dreptate într-un fel, răspunse Grant. Dar nu uita că velociraptorii şi compy sunt liberi şi mişună peste tot prin parc, mâncând probabil ouăle animalelor mai mari. Poate că mănâncă chiar şi din pui…

— Dar noi n-am văzut niciodată aşa ceva, se auzi vocea lui Arnold prin radio.

— Raptorii atacă noaptea, îi explică paleontologul. Stă cineva noaptea să îi urmărească?

Urmă un moment de tăcere.

— Nici nu-mi închipuiam altfel, spuse el.

— Dar oricum n-are nici o logică, stărui Wu. N-ai cum să justifici că cincizeci de animale, câte sunt în plus, se hrănesc numai cu ouăle din câteva cuiburi.

— Nu, recunoscu Grant. Dar presupun că mai mănâncă şi altceva în afară de asta. Probabil rozătoare mici. Şoareci şi şobolani…

Se lăsă iarăşi o linişte apăsătoare.

— Lăsaţi-mă pe mine să ghicesc cum s-a întâmplat, urmă el. Când aţi venit pentru prima dată pe insulă, aţi avut ceva necazuri cu rozătoarele. Dar cu timpul, problema s-a rezolvat de la sine.

— Da, aşa-i...

— Şi nu v-aţi gândit niciodată să aflaţi de ce.

— Păi, ne-am imaginat că..., începu Arnold.

— Uite ce-i, continuă Wu. La urma urmei rămâne faptul că toate animalele astea sunt femele. Nu pot să se reproducă singure.

Grant se gândise mult la asta. Cu puţină vreme în urmă, citise un studiu foarte controversat, al unui cercetător vest-german, care oferea însă un răspuns plauzibil.

— Când aţi recuperat ADN-ul de dinozaur, nu aţi lucrat cumva cu fragmente?

— Ba da, recunoscu Wu.

— Şi ca să reconstituiţi un lanţ genetic complet, nu cumva aţi fost nevoiţi să includeţi în acesta şi segmente de ADN de la alte specii?

— Ba da, uneori, răspunse Wu. E singura modalitate prin care poţi duce treaba asta la bun sfârşit. Câteodată am introdus ADN avian, de la mai multe păsări, alteori ADN reptilian.

— Şi nu cumva şi ADN amfibian? Mai precis: n-aţi lucrat cumva cu ADN de broască?

— Nu ştiu sigur, dar e posibil. Trebuie să verific.

— Te rog să controlezi, insistă Grant. Cred că dacă o să găseşti asta, o să afli şi răspunsul-cheie.

— Auzi, ADN de broască?! se minună Malcolm. Da' de ce tocmai de broască?

Gennaro interveni, îngrijorat:

— Uite ce-i: toate chestiile astea sunt într-adevăr curioase şi merită discutate, însă noi uităm exact cea mai importantă problemă, la care trebuie să răspundem neapărat: a scăpat vreun animal de pe insulă, până la urmă?

— Asta nu putem afla doar din datele de pe computer,

zise Grant.

— Şi-atunci, cum putem proceda, ca să ajungem la un rezultat?

— Din câte-mi dau eu seama, nu există decât un mijloc, urmă Grant. Trebuie să găsim cuiburile respectivelor specii, să le cercetăm cu deamănuntul şi să numărăm rămăşiţele de ouă. După care am putea, probabil, să socotim cam câte animale au fost clocite, la început. Iar apoi o să ne dăm şi noi cu presupusul dacă lipsesc din ele sau nu.

Iar Malcolm continuă:

— Dar nici atunci n-o să ne lămurim prea bine, neştiind dacă puii au fost ucişi, au murit de moarte naturală sau au părăsit insula.

— Bineînţeles că nu, recunoscu paleontologul. Dar oricum, e un punct de plecare. Şi eu unul cred că putem afla mai multe dacă studiem mai atent graficele acelea de populaţie.

— Şi cum o să dăm noi de cuiburile astea?

— Dacă nu cumva greşesc, sugeră Grant, computerul ar putea să ne dea o mână de ajutor în privinţa asta.

— Nu ne mai întoarcem odată? scânci Lex. Mi-e o foame de lup!

— Da, chiar aşa, hai să mergem, zâmbi Grant fetiţei. Ai fost grozav de cuminte, ai şi tu dreptate!

— În douăj' de minute, o să mâncaţi pe săturate, spuse Ed Regis, pornind către cele două maşini.

— Eu o să mai rămân puţin, îi anunţă Ellie. Vreau să fac nişte fotografii stegozaurului, cu aparatul doctorului Harding. Băşicile astea trebuie vindecate până mâine.

— Eu mă întorc, hotărî Grant. Mă duc cu copiii.

— Şi eu, se repezi Malcolm.

— Eu cred că o să mai stau şi eu, se oferi Gennaro. Şi mă întorc cu doctorul Harding şi domnişoara Sattler, cu jeep-ul.

— Bun, atunci la drum.

Porniră către automobile. Malcolm întrebă:

— Ce i-o fi apucat pe papagalul ăla de avocat să rămână?

Grant ridică din umeri.

— Am eu o vagă impresie că e în legătură cu domnişoară Sattler.

— Nu zău? Crezi că din pricina pantalonilor ei scurţi? se hlizi matematicianul.

— Ei, s-a mai întâmplat şi altora, zâmbi Grant.

Când ajunseră la maşini, Tim îi anunţă:

— Eu vreau să merg în prima maşină cu domnul Grant.

— Din nefericire, eu şi domnul Grant avem ceva de discutat, refuză Malcolm.

— Dar o să stau în banca mea şi doar o să ascult. Nici o vorbă n-o să suflu, promise băiatul.

— E o conversaţie care ne priveşte doar pe noi doi, insistă Malcolm.

— Ştii ce, Tim, interveni Regis. Hai să-i lăsăm pe ei să rămână în spate, amândoi. Iar noi o să mergem cu prima maşină. Şi o să te poţi folosi de ochelarii polaroizi, dacă vrei. Ai privit vreodată prin lentile speciale, prin care se vede orice chiar şi noaptea, Tim? Lentilele sunt dintr-un material deosebit, în amestec cu o concentraţie de carbon foarte sensibilă, care îţi permite să vezi şi în întuneric.

— Promiţător, oftă Tim şi se urni către prima maşină.

— Hei! strigă Lex în urma lui. Vreau şi eu să mă uit prin ăia!

— În nici un caz, îi dădu frate-său cu tifla.

— Da' ce, nu mă interesează! Nu-i cinstit! Nu-i cinstit! De ce să faci numai tu tot ce-ţi trece prin cap, întotdeauna, Timmy?! chirăia răsfăţata.

Ed Regis privi lung după cei doi copii şi îi zise lui Grant:

— Parcă văd de pe-acum cum o să se desfăşoare drumul până la hotel.

Grant şi Malcolm se urcară în primul Land Cruiser. Câţiva stropi de ploaie se izbiră de parbriz.

— Haideţi la drum! îi îndemnă Ed Regis. Eu unul abia aştept cina. Şi mă gândesc deja s-o încep cu un drăgălaş de daiquiri de banane. Ei, ce părere aveţi, fraţilor? Nu sună îmbietor şi pentru voi, băuturica asta?

Dădu un pumn, în glumă, în caroseria maşinii.

— Ei, de-acum ne vedem tocmai la complex, mai adăugă, apoi o luă la fugă spre automobilul din faţă şi se urcă dintr-o mişcare.

O luminiţă roşie licări pe bordul vehiculelor, iar acestea, cu un scrâşnet electric, se urniră din loc.

La întoarcere, privind spre apusul ce lăsa loc nopţii, tot mai vizibil, Malcolm părea ciudat de îngândurat şi tăcut.

— Ei, probabil că acum ai satisfacţia deplină a răzbunării, glumi Grant. Mă refer la faptul ca teoria ta s-a dovedit corectă.

— Ca să fiu sincer, mă simt cam neliniştit. Bănuiesc eu că suntem în preajma unei mari primejdii.

— De ce?

— Aşa-mi şopteşte intuiţia,

— Cum aşa: matematicienii cred în intuiţie?

— Absolut. Intuiţia e grozav de importantă. De fapt, mă gândeam la curbele fractale. Ştii ceva despre ele?

— Nu prea, recunoscu Grant. Aş zice chiar deloc.

— Curbele fractale fac parte dintr-un plan deosebit al geometriei, pe care l-a impus un individ pe nume Mandelbrot. Spre deosebire de geometria euclidiană, pe care o învaţă tot poporul la şcoală — despre ce e pătratul, cubul şi sfera —, geometria fractală a apărut din necesitatea de a descrie obiecte reale, în lumea naturală. Munţii şi norii sunt forme fractale. Deci fractalele sunt probabil într-o strânsă relaţie cu realitatea. Într-un fel. Ei, şi Mandelbrot ăsta a descoperit ceva cu adevărat remarcabil, datorită jucăriilor astea geometrice. A descoperit că lucrurile, oricare ar fi ele, arată aproape identic, raportate la scări diferite.

— La scări diferite? repetă Grant, neînţelegând.

— De exemplu, un munte înalt, văzut de departe, are o formă specifică, de vârf ascuţit. Dacă te apropii şi scrutezi un pisc mai mărunt al acelui masiv, o să ţi se pară că are aceeaşi formă caracteristică, de creastă muntoasă. De fapt, dacă te apuci să cobori tot mai mult scara dimensională şi

ajungi la o aşchie de piatră, cât de subţire, pe care s-o cercetezi la microscop, o să observi că are aceeaşi formă fractală de bază, ca şi muntele cel înalt.

— Bine, bine, dar tot nu-mi dau seama de ce te îngrijorează toate astea pe tine, mărturisi Grant.

Căscă, obosit. Apoi trase în piept mirosul acrişor al fuioarelor de fum sulfuros, răspândit de vulcanii ascunşi. Erau de-acum în apropierea unei porţiuni a drumului, care mergea de-a lungul coastei, oferind priveliştea plăjii şi oceanului.

— Pentru că este şi ăsta un mod de a privi lucrurile, adăugă Malcolm. Mandelbrot a descoperit această similitudine între cele mai mărunte lucruri şl cele mai mari. Iar această similitudine este valabilă şi în cazul evenimentelor.

— Pentru evenimente?!

— Da, spre exemplu să luăm preţurile bumbacului, continuă Malcolm. Există nişte registre foarte bine întocmite, care ţin evidenţa preţurilor la bumbac din ultimii o sută de ani şi mai bine. Când cercetezi cu atenţie fluctuaţiile preţurilor la bumbac, o să observi că graficul fluctuaţiei preţurilor din cursul unei singure zile, seamănă cu graficul unei săptămâni întregi, iar acesta, la rândul lui, se aseamănă în mare cu graficul de pe un an în cap sau chiar cu acela de pe zece ani de zile. Aşa stau lucrurile, asta e. O zi seamănă cu o viaţă de om. Începi prin a face un lucru, dar sfârşeşti cu totul altceva;îţi propui să faci o anume călătorie, dar nu ajungi niciodată acolo... Iar la sfârşitul vieţii tale, îţi dai seama că şi existenţa ta, pe de-a întregul, se supune aceleiaşi legi a hazardului.

Întreaga ta viaţă se petrece întocmai că o zi obişnuită...

— Presupun că-i numai un fel de-a vedea lucrurile, zise Grant.

— Nu, nici vorbă, se opuse Malcolm. Este *singurul* fel de-a vedea lucrurile. De fapt, este singurul mod de a te raporta la realitate. Cum să-ţi spun, ca să mă înţelegi?... Ideea fractalelor supuse similitudinii se bazează pe un aspect recursiv, un soi de dublare a structurii iniţiale, ceea

ce duce la concluzia că evenimentele sunt imprevizibile. Şi că ele se pot schimba dintr-odată, fără veste.

— Pricep...

— Însă noi ne-am obişnuit să ne amăgim singuri cu ideea că schimbările neaşteptate sunt de fapt ceea ce se întâmplă în afara ordinii fireşti a lucrurilor. Aşa cum ar fi un accident de maşină. Sau, dincolo de puterile şi ştiinţa noastră — o boală incurabilă. Practic nici nu concepem faptul că schimbarea imprevizibilă, radicală, iraţională, este parte integrantă din marea întreprindere a existenţei în sine. Cu toate că acesta-i adevărul. Iar teoria haosului ne spune că linearitatea netulburată, cu care ne-am obişnuit noi să lucrăm, de parcă ar fi o garanţie a succesului, începând de la realitatea imediată la imaginaţie, pur şi simplu nu există. Linearitatea, mersul drept al lucrurilor, este un mod artificial de a privi lumea. Adevărata viaţă nu este o înşiruire de evenimente legate între ele, puse unul după altul, ca mărgelele pe aţă. Viaţa este de fapt o serie de contradicţii, în decursul căreia o singură întâmplare poate schimba din temelii tot ceea ce urmează după aceea, într-un mod neprevăzut, uneori chiar catastrofal.

Malcolm se lăsă comod pe spatele banchetei, privind lung către maşina din faţa lor, ce se deplasa la câţiva metri înainte.

— Ăsta-i marele şi cruntul adevăr despre structura universului nostru. Dar, dintr-un motiv sau altul, noi ne încăpăţânăm să nu recunoaştem, să ne purtăm în continuare ca şi cum nu ar exista.

În momentul acela, maşinile se opriră locului, brusc.

— Ce s-a întâmplat? se întrebă Grant.

În faţă, văzură copiii arătând din maşină, spre ocean. Departe de ţărm, parcă plutind chiar sub plafonul jos al norilor, Grant zări conturul întunecat al navei de aprovizionare, care se întorcea la Puntarenas.

— De ce ne-am oprit? se miră Malcolm.

Grant învârti butonul radioului şi o auzi pe fetiţă strigând, plină de nerăbdare:

— Uită-te acolo, Timmy! Uite-l chiar acolo!

Malcolm aruncă o privire scurtă către navă.

— Nu cumva vorbesc de vasul ăla?

— Cam aşa se pare.

În clipa aceea, Ed Regis sări din maşină şi veni în fugă către ei.

— Îmi pare rău, spuse el. Dar copiii ăştia sunt de vină. Nu aveţi prin maşină un binoclu?

— Pentru ce anume?

— Puştoaica zice că a văzut ceva pe barcă. Parcă un animal, îi lămuri Ed Regis.

Grant înşfăcă binoclul, îl puse la ochi şi îşi lipi fruntea de marginea de sus a portierei. Scrută în zare silueta prelungă a navei de aprovizionare. Era atât de întunecată, încât de-abia se mai zărea ca o linie îngroşată. În vreme ce se căznea să desluşească, luminile vasului se aprinseră, înviorând purpura grea a asfinţitului cu o salbă de steluţe.

— Vedeţi ceva? întrebă Regis, cu sufletul la gură.

— Nu, răspunse Grant.

— Sunt tocmai acolo, jos, se auzi vocea fetiţei, prin radio. Uitaţi-vă jos de tot...

Grant îndreptă binoclul cât putu de jos, cercetând cu atenţie conturul navei, chiar deasupra liniei de plutire. Vasul de aprovizionare era prevăzut cu numeroase traverse lungi, şi cu un brâu de protecţie ce se întindea de la un capăt la celălalt al ambarcaţiei. Însă de-acum era aproape întuneric; iar paleontologul de-abia mai putea distinge amănuntele.

— Nu, încă nimic...

— Dar eu îi văd, se enervă Lex. Chiar acolo, aproape de capăt. Uitaţi-vă î*n spate!*

— Cum naiba o putea vedea aşa bine în bezna asta? se minună Malcolm.

— Copiii au un simţ al vederii deosebit de dezvoltat, îi explică Grant. Câmpul lor de observaţie are o acuitate pe care noi am pierdut-o de multă vreme.

Orientă binoclul către pupa navei, încet, centimetru cu

centimetru, şi deodată zări animalele. Se jucau, ţopăiau în voie printre schelăriile nelămurite ale pupei. Nu reuşi să le vadă decât pentru o clipă, însă chiar şi aşa, mai mult ghicindu-le în lumina pâlpâietoare a asfinţitului, îşi dădu seama ce anume erau animalele acelea, care — stăteau pe picioarele de dinapoi, aveau în jur de o jumătate de metru şi îşi ţineau echilibrul cu ajutorul cozilor zdravene, ce se bălăngăneau întruna.

— Acum îi vezi? întrebă Lex.

— Da, răspunse el.

— Şi ce sunt?

— *Raptori,* zise Grant categoric. Cel puţin două exemplare. Poate chiar mai multe. Pui.

— Sfinte Cristoase, încremeni Ed Regis. Nava aia se îndreaptă spre continent?!

Malcolm înălţă din umeri, încruntat.

— Acum nu vă ieşiţi din fire. Mai bine chemaţi prin radio camera de control şi spuneţi-le să cheme vasul înapoi aici.

Ed Regis se repezi în maşină şi apucă la iuţeală radio-emiţătoarele de pe bord. Se auzi însă doar un fâşâit continuu şi declicurile butoanelor, în timp ce schimba el frecvenţele.

— S-a întâmplat ceva cu ăsta, se sperie el. Nu mai funcţionează.

Alergă îndată la primul Land Cruiser. Îl zăriră suindu-se dintr-o singură mişcare. Apoi se uită înapoi, către ei.

— S-a întâmplat ceva cu amândouă radio-emiţătoarele, îi anunţă. Nu pot să contactez deloc camera de control.

— Atunci haideţi să mergem mai departe, propuse Grant.

În camera de control, Muldoon şedea în faţa ferestrelor largi, ce dădeau spre parc. La ora şapte punct, reflectoarele cu cuarţ se aprinseră pe toată insula, prefăcând-o într-o bijuterie strălucitoare, ce se întindea mult spre sud. Acesta era momentul din zi cel mai plăcut pentru el. Auzi pârâitul scurt al radiourilor.

— Maşinile alea au pornit din nou, zise Arnold. Sunt în drum spre casă.

— Da' de ce s-au oprit? se miră Hammond. Şi de ce nu putem lua legătura cu ei?

— Habar n-am, răspunse Arnold. Poate că au închis radiourile din maşină.

— Sau poate e din cauza furtunii, sugeră Muldoon. Poate că furtuna asta bruiază undele.

— Oricum, or să ajungă aici în douăj' de minute, îi linişti Hammond. Mai bine aţi da un telefon jos, la personalul de serviciu, ca să fim siguri că au pregătit sala de mese pentru oaspeţi. Probabil că de-acum copiii sunt morţi de foame.

Arnold ridică receptorul şi auzi un bâzâit neîntrerupt.

— Ce-i asta? Ce se tot întâmplă aici?

— Sfinte Dumnezeule, izbucni Nedry. Lasă drăcia aia jos, că îmi perturbi tot fluxul de date...

— Da' ce dracu', ai ocupat *toate liniile telefonice?* Chiar şi pe cele interne?

— Am ocupat toate liniile care comunicau cu exteriorul, răspunse informaticianul. Dar liniile interne ar trebui să mai funcţioneze totuşi.

Arnold apăsă cu furie butoanele de pe bordul de comandă, unul după altul. Dar, în continuare, nu se auzi decât acelaşi bâzâit enervant.

— Din câte bag eu de seamă, ai pus stăpânire pe toate.

— Îmi pare rău, se scuză Nedry. O să eliberez câteva pentru dumneata la sfârşitul transmisiunii, adică peste un sfert de oră.

Căscă, obosit.

— Mi se cam pare mie că o să am parte de un weekend cu muncă pe brânci. Iar acum cred că am şi eu dreptul să mă duc după Coca-Cola aia.

Îşi săltă geanta pe umăr şi se îndreptă către uşă.

— Să nu vă atingeţi de terminalul meu. OK?

Uşa se închise în urma lui.

— Ce scârbos, mormăi Hammond.

— Mda, aprobă Arnold. Dar oricum, am impresia că-şi ştie meseria cum trebuie.

***

De o parte şi de alta a drumului, nori de aburi vulcanici stârneau boite multe de curcubee, în lumina strălucitoare a lămpilor cu cuarţ.

Grant îl întrebă pe Ed Regis prin radio:

— În cât timp ajunge vaporul pe coastă?

— În opt'ş'pe ore, răspunse Regis Mai mult sau mai puţin, depinde. Dar cam aşa face de obicei. Se uită la ceas. Ar trebui să fie în port în jur de un|şpe mâine dimineaţă.

Grant se încruntă. Îngândurat.

— Tot nu poţi lua legătura cu camera de control?

— Cu nici un chip.

— Dar cu Harding? Nu poţi să-l contactezi deloc?

— Nu, în nici un caz. Am mai încercat. Probabil că au închis radioul de bord.

Malcolm clătină din cap, pesimist.

— Deci, noi suntem singurii care ştim de animalele alea blestemate, de pe vas.

— Eu tot încerc să vorbesc cu cineva despre asta, se enervă Ed Regis. Sfinte Cristoase, doar nici noi nu ne dorim în ruptul capului să ajungă raptorii pe continent.

— Cât mai avem până ne întoarcem la bază?

— De aici, încă vreo şai'ş'pe sau şapte'ş'pe minute, răspunse Regis.

În timpul nopţii, tot drumul era luminat din plin cu reflectoare puternice. Lui Grant i se părea că în continuu călătoresc printr-un tunel verde-strălucitor, de frunze fosforescente. Dintr-odată, stropi mari de ploaie începură să se izbească de parbriz.

Paleontologul simţi cum maşina încetineşte, apoi rămâne locului.

— Acum ce-o mai fi?

— Da' eu nu vreau să se oprească. De ce ne-am oprit? chirăia Lex.

Şi într-o clipă, toate luminile se stinseră ca prin farmec. Iar drumul se cufundă în beznă de nepătruns.

— Hei?! strigă Lex, speriată.

— Ei, probabil că-i doar o pană de curent, sau cam aşa ceva, încercă Ed Regis să o liniştească. Sunt sigur că în câteva minute or să se aprindă iar toate luminile.

— Ce mama dracu'?! se miră Arnold rămânând cu ochii la monitoare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Muldoon: S-a întrerupt curentul electric?

— Da. Dar numai în perimetru. Toate circuitele din clădirea asta funcţionează perfect. Dar afară, în parc, nu mai e curent pe niciunde. Totul a rămas fără electricitate — luminile, camerele TV, *totul!*

Terminalele din colţul camerei rămăseseră blocate.

— Dar cele două maşini?

— S-au oprit pe undeva, prin teritoriul tyranosaurului...

— Haideţi, la treabă imediat, ordonă Muldoon. Cheamă echipa de intervenţie, să dea drumul la curent, cât mai repede.

Arnold ridică unul din receptoare şi auzi bâzâitul acela neîntrerupt. Computerele lui Nedry îşi transmiteau informaţii unul altuia.

— Nici un telefon nu funcţionează! Lua-l-ar toţi dracii din iad pe capsomanul ăla de Nedry! Unde mama mă-sii umblă ăsta?!

***

Dennis Nedry deschise uşa pe care scria "FERTILIZARE". Devreme ce curentul electric din tot perimetrul era întrerupt, toate aparatele de siguranţă, pentru cartelele cifrate erau scoase din funcţiune. Orice intrare din clădire se putea deschide prin simplă atingere.

Problemele de securitate a parcului erau printre primele pe lista de deficienţe majore. Nedry se întrebă dacă îşi dăduse cineva seama că de fapt nu era vorba de nişte defecte, ci chiar el le programase astfel. Proiectase toate

intrările în stilul de-acum clasic, al uşilor-capcană. Prea puţini programatori de sisteme computerizate complexe ar fi rezistat tentaţiei de a nu-şi asigura o ieşire de urgenţă, cunoscută numai de ei. În parte, era o chestiune de necesitate imediată: dacă vreun ageamiu care încurca ordinele computerului bloca sistemul de siguranţă, iar apoi te chema în ajutor, trebuia să ai întotdeauna la îndemână o modalitate de a ajunge până acolo şi a repara stricăciunea. Iar pe de altă parte, era şi un mod de a lăsa în urmă un semn al trecerii tale: da, Kilroy, cel ce ştie tot, a fost pe-aici.

Iar din alt punct de vedere, prevenea evoluţia neaşteptată a relaţiilor lui cu cei de la Parcul Jurasic. Nedry era cam indispus din pricina proiectului rezervaţiei în sine, pentru că abia în faza finală a programării sistemului, InGen comandase modificări majore, dar fără a plăti suplimentar, pentru că se argumenta că respectivele refaceri erau incluse în contractul iniţial. Conducerea parcului ameninţase compania lui Nedry cu procese interminabile; munţi de scrisori defăimătoare fuseseră trimise clienţilor firmei, pentru a-i convinge că Nedry era incompetent. Se folosiseră de orice mijloc pentru a-l şantaja, iar într-un sfârşit, de voie-de nevoie, Nedry fusese obligat să accepte ajustări suplimentare ale sistemului de securitate de la Parcul Jurasic, supunându-se astfel cerinţelor lui Hammond.

Dar după câtăva vreme, când fusese racolat de Lewis Dodgson, de la *Biosiyn,* Nedry se lăsase uşor convins. Şi fusese capabil să mărturisească de îndată că el putea trece peste orice mijloc de protecţie al Parcului Jurasic. Da, numai el putea intra în orice cameră, putea deconecta orice fel de sistem, din orice zonă a rezervaţiei. Pentru că el însuşi programase totul în acest sens. Pentru orice eventualitate.

Intră deci în camera de fertilizare. Laboratorul era pustiu. Aşa cum îşi închipuise şi el, personalul era în pauza de masă. Nedry desfăcu fermoarul genţii lui de umăr şi scoase tubul spray al cremei de ras Gillette. Desfăcu fundul dublu şi observă că în interior, acesta era împărţit în locaşuri cilindrice.

Îşi puse o pereche de mănuşi termo-izolante şi

deschisese congelatorul spaţios, pe care scria: CONŢINUT BIOLOGIC VIABIL NUMAI LA TEMPERATURA CONSTANTĂ DE MINIMUM — 10 °C. Refrigeratorul era de mărimea unui dulap mai mic, prevăzut cu rafturi de la bază până la capătul de sus. Cele mai multe dintre aceste rafturi păstrau reactivi şi diverse lichide în săculeţi de plastic. Într-o parte văzu însă o ladă frigorifică mai mică, cu nitrogen, care se închidea cu o uşă masivă, de ceramică. O deschise şi o tăviţă plină cu tuburi mici, subţiri, ieşi în afară, într-un nor de fum albicios, de nitrogen lichid.

Embrionii erau aşezaţi pe specii: Stegozaur, Apatozaur, Hadrozaur, Tiranozaur. Fiecare din ele era pus într-o fiolă lunguiaţă, apoi învelit în foiţă argintie şi etanşat în folie de polietilenă. Nedry luă la iuţeală câte două din fiecare şi le dădu drumul în tubul de Gillette.

Apoi înşurubă la loc fundul dublu şi apăsă pe butonul din capăt. Se auzi fâşâitul gazului eliberat, iar recipientul îngheţă în câteva clipe, chiar în mâna lui. Dodgson îi spusese că tubul avea înăuntru destul gaz cât să îngheţe embrionii pentru următoarele treizeci şi şase de ore. Chiar mai mult decât îi trebuia lui ca să ajungă înapoi la San José.

Nedry părăsi congelatorul şi se întoarse în laboratorul principal. Aruncă spray-ul în geantă şi trase fermoarul.

Porni spre holul pe care venise. Toată manevra lui durase mai puţin de două minute. Îşi imagina deja buimăceala celor de sus, din camera de control, când aveau să priceapă ce anume se întâmplase de fapt. Toate codurile sitemului de siguranţă erau dezafectate, iar liniile telefonice fuseseră încurcate. Fără ajutorul lui, le trebuia câteva ore bune să descurce harababura aceea. Dar în numai câteva minute Nedry avea să se întoarcă în camera de control, să pună totul în ordine.

Şi nimeni nu avea cum să bănuiască ce făcuse el de fapt. Rânjind satisfăcut, Nedry coborî spre parter, îl salută din cap pe gardian, apoi îşi continuă drumul spre subsol. Strecurându-se printre şirurile frumos aliniate ale automobilelor de teren, marca Land Cruiser, se îndreptă spre jeep-ul ce funcţiona pe bază de motorină. Era parcat

chiar lângă peretele garajului. Urcă în vehicul şi observă obiectul acela ciudat, cenuşiu, aşezat pe bancheta din spate. Semăna a lansator de rachete, se gândi el, în vreme ce întorcea cheia de contact. Jeep-ul porni.

Nedry se uită la ceas. Da, de acolo, luând-o drept prin parc, avea să ajungă la docul de est în nu mai mult de trei-patru minute. Tar de acolo, înapoi în camera de control, mai avea iarăşi de parcurs trei minute.

Ce mai, floare la ureche!

— Dracii să-l pieptene! se înfurie Arnold apăsând în disperare butoanele terminalului. Totu-i bramburit aici pe cât se poate!

Muldoon stătea la fereastră, uitându-se spre parc. Toate luminile de pe insulă se stinseseră, în afară de zona din apropierea imediată a complexului de clădiri. Zări câţiva salariaţi alergând să se adăpostească de ploaie, dar nici unul nu părea că îşi dă seama că într-adevăr se întâmplase ceva deosebit de grav. Muldoon se uită apoi spre perimetrul turistic, unde becurile luminau ca ziua.

— Vai de capul nostru, se văită Arnold. Chiar că am dat de dracu' de-acum...

— Cum adică? întrebă Muldoon.

Se întoarse spre inginer, aşa că nu observă jeep-ul ieşind din garajul de la subsol şi îndreptându-se spre est, pe ruta personalului de serviciu, drept spre parc.

— Idiotul ăla de Nedry a dezafectat tot sistemul de siguranţă, remarcă Arnold. Toate camerele din clădirea asta sunt deschise oricui. Nici o uşă măcar nu mai e blocată.

— O să anunţ eu gărzile, se oferi Muldoon.

— Asta-i o chestiune minoră, zise Arnold. Pentru că în momentul în care întrerupi curentul electric pe insulă, scoţi din funcţiune şi gardurile electrice despărţitoare. *Toate.*

— *Gardurile?!* sări Muldoon.

— Da, gardurile electrice, întări Arnold. Sunt toate moarte acum, pe toată insula.

— Vrei să spui cumva că...

— Exact. Animalele pot de-acum să iasă din ţarcuri, rosti Arnold, aprinzându-şi o ţigară. Poate că n-o să se întâmple nimic rău până la urmă, dar n-ai cum să fii sigur de asta niciodată...

Muldoon o porni către uşă.

— Eu unul mai bine m-aş duce să îi aduc aici pe cei de pe teren, zise el. Pentru orice eventualitate.

Coborî în grabă scările. Nu era chiar atât de îngrijorat în privinţa dezafectării gardurilor electrice. Cei mai mulţi dintre dinozauri stătuseră în ţarcurile lor câte nouă luni de zile, poate chiar mai mult şi se loviseră de garduri nu o dată, ceea ce îi învăţase să se ferească de acestea. Muldoon ştia din experienţă cât de repede învaţă animalele să evite şocurile electrice. De pildă, puteai domestici un porumbel cu numai două-trei şocuri dintr-acelea. Aşa că era puţin probabil ca dinozaurii să se apropie atunci de garduri.

Vânătorul era neliniştit mai mult din pricina celor din maşini. Nu trebuia cu nici un chip să părăsească vehiculele, pentru că, de îndată ce curentul electric avea să fie repus în funcţiune, automobilele aveau să pornească din nou. urmându-şi traseul, indiferent dacă pasagerii lor se aflau înăuntru sau nu. Puteau să rămână acolo, în plin câmp. Bineînţeles, era greu de presupus că aceştia aveau să părăsească maşinile, mai ales când ploua aşa. Dar, cu toate astea, n-aveai de unde să ştii...

Ajunse în garaj şi se grăbi spre jeep. Mda, avusese noroc totuşi, că dăduse ascultare intuiţiei şi pusese lansatorul de rachete înăuntru. Astfel încât putea să o ia din loc imediat şi să iasă acolo unde...

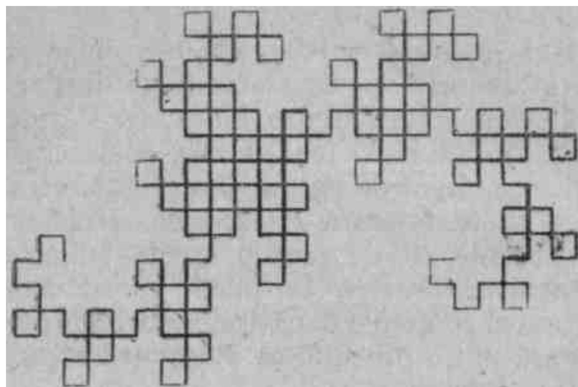
Nu mai era la locul lui?!

— Cum mama măsii?! exclamă Muldoon rămânând cu ochii holbaţi de uimire la parcarea goală.

Jeep-ul dispăruse!

Ce mama dracului se tot întâmpla în parcul acela?!

CEA DE-A PATRA ITERAŢIE

"În mod inevitabil, încep să-şi facă apariţia zone de instabilitate a substratului".

IAN MALCOLM

DRUMUL PRINCIPAL

Ploaia duruia neostoită în capota maşinii. Tim simţea cum ochelarii de protecţie îi apăsau tot mai tare fruntea. Apucă micul buton de pe cureluşa legată deasupra urechii sale şi reglă intensitatea imaginii. Pentru o clipă, peste lentile trecu o străfulgerare orbitoare, apoi, în nuanţe electronice de verde şi negru, zări în spate celălalt Land Cruiser, cu doetorul Grant şi domnul Malcolm înăuntru. Phii, ce minunăţie?!

Paleontologul se uita înspre băiat, încercând să distingă ceva prin parbrizul maşinii. Tim îl văzu ridicând radio-emiţătorul de bord. Pentru un moment se auziră câteva pocnete şi bâzâituri, dar după aceea vocea lui Grant se desluşi, clară:

— Ne poţi vedea aici, în spatele tău?

Tim luă radio-emiţătorul din mâna lui Ed Regis:

— Da, vă văd eu.

— Totul e în ordine?

— Nici o problemă, domnule Grant.

— Rămâneţi în maşină.

— Da, da, fiţi fără grijă

Închise aparatul.

Ed Regis mormăi, nemulţumit:

— Toarnă cu găleata afară. Normal că o să stăm în hârbul ăsta. Tim se întorsese să scruteze frunzişul de pe marginea drumului. Prin ochelarii de protecţie, se conturau toate coroanele copacilor într-un verde strălucitor, iar în spatele acestora se puteau observa porţiuni din grilajul înalt al gardului forjat. Maşinile opriseră în josul unei coline, ceea ce însemna că se aflau pe undeva, prin teritoriul tiranozaurului. Ar fi fost nemaipomenit să poată vedea un tiranozaur cu ochelarii aceia, se gândea băiatul. De groaza lumii, ce mai. Poate că animalul avea să se apropie de gard şi să se uite la ei. Tim se întrebă dacă ochii dinozaurului aveau să strălucească în întuneric la vederea oamenilor. Atunci chiar că ar fi fost martorul unei minuni.

Numai că deocamdată nu putea zări mai nimic, aşa că încetă să mai scruteze împrejurimile. Toţi pasagerii şedeau tăcuţi, aşteptând să se întâmple ceva. Ploaia duruia mai departe pe capotele maşinilor. Rafale lungi se aruncau peste geamurile laterale, scurgându-se apoi neputincioase, pe pământ. Lui Tim îi era greu să desluşească prin stihia aceea, chiar şi cu ochelarii la ochi.

— Oare de când stăm aici? întrebă Malcolm, în celălalt vehicul.

— Nu ştiu. De patru-cinci minute.

— Mă tot gândesc care-o fi hiba…

— Poate că-i vreun scurt-circuit din pricina ploii.

— Dar s-a întâmplat mai înainte de a începe ploaia cu adevărat.

Urmă iarăşi un moment de tăcere apăsătoare. Într-un târziu, cu voce gâtuită de spaimă, Lex spuse:

— Dar n-o să fulgere, aşa-i?

Întotdeauna îi fusese groază de fulgere, iar acum stătea încordată, trăgând în toate părţile de mănuşa ei de baseball.

— Ce-a fost asta? se nelinişti Grant. N-am prea înţeles…

— A, numai pălăvrăgeala soră-mii, răspunse Tim, sâcâit.

— Aha...

Băiatul începu să privească iarăşi frunzişul des, dar tot nu descoperi nimic interesant. În orice caz, nimic atât de uriaş precum un tiranozaur. Se întrebă dacă un astfel de animal ieşea la vânat în timpul nopţii. Oare erau prădători nocturni? Tim nu-şi aducea prea bine aminte dacă citise aşa ceva despre ei sau nu. Însă avea presentimentul că aceştia puteau ucide la fel de bine, atât pe vreme de zi, cât şi de noapte. Zi sau nu, asta nu prea conta pentru un tiranozaur.

Ploaia continua să toarne cu găleata.

— Al dracu' potop, mormăi iarăşi Ed Regis. Parcă ar cădea tot cerul pe pământ.

— Mi-e foame, se smiorcăi Lex.

— Ştiu, Lex, te cred, încercă Regis să o domolească. Dar deocamdată suntem blocaţi aici, scumpo. Maşinile astea nu merg decât dacă primesc curent electric prin nişte cabluri, îngropate în pământ.

— Şi până când suntem blocaţi aici?

— Până se rezolvă cu pana asta de curent...

Tot ascultând ropotul ploii, Tim simţi dintr-o dată că îl cuprinde somnul. Căscă, apoi se întoarse alene pe partea stângă, să se mai uite prin desişul de palmieri şi, dintr-odată, sări cât colo, speriat de un bufnet puternic, ce parcă zgudui pământul. Se întoarse tocmai la timp, cât să zărească în fugă o siluetă întunecată ce trecu în mare viteză printre cele două vehicule, traversând drumul.

— Isuse mare?!

— Ce-i?

— Era uriaş, era cât maşina asta...

— Tim, eşti acolo?

Băiatul ridică radio-emiţătorul.

— Da, pe recepţie.

— L-ai văzut, Tim?

— Nu, spuse puştiul. Decât o umbră.

— Da' ce mama dracilor era? se nelinişti Malcolm.

— Tim, tu porţi acum ochelarii de noapte?

— Da. O să mă uit după el.

— Nu cumva era tiranozaurul? întrebă Ed Regis.

— Nu, nu cred. Mergea chiar pe-aici, pe drum.

— Dar nu l-ai văzut bine? se interesă Ed Regis.

— Nu.

Lui Tim îi părea tare rău că nu zărise animalul, orice ar fi fost acesta. Apoi urmă flacăra albicioasă a unui fulger, iar prin ochelarii lui de noapte se văzu ca o pâlpâire prelungă, de un verde strălucitor. Clipi din ochi, orbit, şi începu să numere.

— Unu dintr-o mie, doi dintr-o mie...

Tunetul izbucni asurzitor, foarte aproape parcă.

Lex începu să plângă.

— Vai, nu...

— Hai, linişteşte-te, drăgălaşo, o mângâie Ed Regis. Nu-i decât un trăznet.

Tim începu să scruteze marginea drumului. De-acum, ploaia se arunca furioasă peste ţărână, scuturând mult copacii, cu săgeţi nenumărate, de apă. Părea că pune totul în mişcare. Ca şi cum fiecare creangă, cât de mică, ar fi fost trezită la viaţă. Băiatul cercetă coroanele înalte ale arborilor...

Se opri. În desişul acela, se ascundea ceva.

Şi atunci ridică ochii mai sus.

În spatele frunzişului, dincolo de gard, zări un trup masiv, cenuşiu, scorojit ca un trunchi de copac. Atâta doar că nu era deloc copac... Continuă să înalţe privirea tot mai sus, îndreptând ochelarii într-acolo...

Şi în clipa aceea văzu uriaşul cap al tiranozaurului. Stând acolo, nemişcat, şi privind ţintă cele două maşini. Fulgerul lumină din nou împrejur, iar animalul îşi roti capul şi urlă prelung spre flacăra aceea cerească. Apoi se lăsă iarăşi întunericul şi tăcerea. Se auzea din nou numai ropotul neîntrerupt al ploii.

— Tim...

— Da, domnule Grant.

— Ai văzut acum ce este?

— Da, domnule Grant.

Tim îşi dădu seama că paleontologul încerca să vorbească mai pe ocolite, ca să nu o sperie pe fetiţă.

— Ce se mai întâmplă acum?

— Nimic, răspunse băiatul, privind mai departe dinozaurul, prin ochelarii de noapte. Stă acolo, de cealaltă parte a gardului.

— Nu prea văd mare lucru de-aici, Timmy.

— Eu văd foarte bine, domrtule Grant. Stă acolo şi-atât.

— O. K.

Lex plângea mai departe, trăgându-şi nasul.

Urmă iarăşi o lungă tăcere apăsătoare. Tim se uita la tiranozaur. Doamne, ce cap imens?! Animalul îşi plimba ochii de la un vehicul la celălalt. Apoi iar şi iar... Parcă s-ar fi uitat chiar la Tim.

Prin lentilele fosforescente, ochii monstrului aruncau scăpărări verzui, crude.

Tim simţi cum îl scutură un fior de teamă, în timp ce cerceta uluit trupul enorm, coborând privirea de la capul groaznic la vedere şi fălcile ameninţătoare, către braţele mai mici, musculoase. Tiranozaurul îşi mişcă ghearele prin aer, apoi le încleştă de gardul de metal:

— Sfinte Cristoase, exclamă Ed Regis, uitându-se cu ochi îngroziţi pe geamul maşinii.

Cel mai mare. prădător care a vieţuit vreodată pe *pământ. Cel mai fioros atacator care s-a pomenit în istoria omenirii.*

Undeva, în străfundul conştiinţei sale de publicist, Ed Regis încă mai scria, în minte, reclame de succes. Dar în realitate îşi simţea genunchii tremurând neîncetat, iar pantalonii fluturând pe el ca steagurile pe 4 iulie. Sfinte Cristoase, n-ar fi voit în ruptul capului să se fi aflat în clipele acelea acolo. Ed Regis era singurul dintre toţi pasagerii care ştia ce însemna cu adevărat să fii atacat de un dinozaur. Pentru că el ştia ce se întâmplase şi altora. Văzuse mai înainte trupurile sfârtecate ale celor prinşi de raptori. Imaginile acelea de groază îi reveneau întruna în minte. Şi ăsta era chiar un *tyrannosaurus rex?!* Cu mult, infinit mai mare decât un velociraptor! Cel mai mare carnivor care trăise vreodată pe pământ!

Sfinte Isuse Cristoase?!

Când tiranozaurul răcnea, fiori de groază îl scuturau pe Regis. Parcă ar fi fost un răget de pe altă lume, din chiar băierile iadului. Simţi dintr-o dată căldura şuvoiului ce îi îmbibă pantalonii. Se scăpase pe el. Era deopotrivă stânjenit şi înspăimântat. Trebuia să facă neapărat ceva. Nu putea sta acolo aşa, pur şi simplu! Trebuia să facă neapărat ceva. *Ceva.* Mâinile îi tremurau, zbătându-se neostoit pe bordul maşinii.

— Sfinte Isuse Cristoase, repetă el, pierit.

— Nu huli, spuse Lex, împungându-l cu degetul.

Tim auzi zgomotul unei portiere care se deschise şi îşi întoarse capul de la *tyrannozaurus.* Privi iute într-o parte, prin ochelarii de noapte, tocmai când Ed Regis ieşea din vehicul, vârându-şi capul între umeri, să se ferească de ploaie.

— Hei, strigă Lex. Unde te duci?

Ed Regis se întoarse pe călcâie şi o luă la goană în direcţia opusă dinozaurului, dispărând în pădure. Portiera autoturismului se bălăbănea, deschisă. Începuse să se ude, bătută de ploaie.

— A fugit! se miră Lex. Unde-a plecat? Ne-a lăsat singuri!

— Închide uşa, îi porunci Tim, dar ea începuse deja să ţipe din toate puterile.

— Ne-a lăsat singuri! Ne-a lăsat singuri!

— Tim, ce se întâmplă? se auzi prin radio vocea doctorului Grant. Tim...

Tim se apleca într-o parte şi încercă să închidă uşa. Dar de-acolo, de pe bancheta din spate, nu reuşea să prindă mânerul. Se uită iarăşi la tiranozaur, când fulgeră din nou, proiectând uriaşa siluetă pe cerul întunecat, brăzdat de flăcări albicioase.

— Tim, ce se petrece acolo?

— Ne-a lăsat aici! Ne-a lăsat singuri!

Tim clipi din ochi, să se obişnuiască din nou cu lumina

aceea. Când se uită iar, văzu animalul stând acolo, exact ca şi mai înainte, uriaş şi neclintit. Ploaia i se scurgea şuvoaie din fălcile deschise larg. Braţele puternice erau încleştate de gard...

Şi atunci, Tim înţelese totul într-o clipă: tiranozaurul se ţinea de gard?!

Gardul nu mai era electrificat!

— Lex, *închide uşa!*

Radioul pârâi câteva momente. Apoi:

— Tim!

— Aici sunt, domnule Grant!

— Ce se întâmplă acolo?

— Regis a fugit, răspunse băiatul.

— *Ce-a făcuuut?!*

— A fugit. Cred că a văzut că gardul nu mai are curent electric, urmă băiatul.

— Cum adică: gardul nu mai este electrificat? interveni Malcoâm. Puştiul a zis că gardul nu mai este electrificat?!

— Lex, continuă Tim. *Închide portiera!*

Dar Lex urla cât o ţinea gura:

— Ne-a lăsat singuri! Ne-a lăsat singuri!

Se tânguia întruna, ca un animal rănit, aşa că Tim nu avu încotro şi se căţără peste portiera din spate, în timp ce ploaia îl uda fără milă, apoi închise pe dinafară uşa. Tunetele răscoleau cerul, iar fulgerul brăzdă din nou tăriile. Tim se uită din nou către tiranozaurul care se repezi ca un ciclon asupra gardului, doborându-l dintr-o singură lovitură al uriaşului său picior din spate.

— Timmy!

Băiatul sări înapoi în maşină şi trânti cu putere portiera, dar bufnetul acesteia abia se auzi în bubuitul de tunet.

Radioul se puse iarăşi în funcţiune:

— Timmy?! Eşti acolo?

Puştiul înşfăcă radio-emiţătorul.

— Da, sunt pe recepţie, se întoarse el apoi spre Lex. Blochează toate uşile. Treci la mijlocul maşinii. *Şi taci odată!*

Afară, dinozaurul îşi roti capul în toate părţile şi după

aceea făcu înainte un pas gigantic. Ghearele de la picioarele lui dinapoi se prinseseră în grilajul gardului nimicit. Fetiţa zări şi ea animalul, în sfârşit, şi tăcu pe dată, încremeni de groază. Îl privea pierită, cu ochii măriţi.

Vocea lui Grant se auzi iarăşi prin radio:

— Tim.

— Da, domnule Grant.

— Rămâneţi în maşină. Staţi lipiţi de podea. Nu scoateţi un sunet, măcar. Nu mişcaţi şi nu faceţi nici un zgomot.

— O. K.

— N-o să păţiţi nimic. Nu cred că poate deschide maşiria.

— Staţi pur şi. simplu liniştiţi, ca să nu îi atrageţi atenţia mai mult de cât este necesar.

— O. K., răspunse băiatul şi închise radio-emiţătorul. Ai auzit, da, Lex?

Soră-sa încuviinţă din cap, amuţită. Nu îşi luase o clipă ochii de la tiranozaur. Acesta începu să răcnească. La lumina trecătoare a unui fulger, îl zăriră pentru o clipă scăpând din încleştarea gardului metalic şi păşind mai departe, liber.

De-acum stătea chiar între cele două vehicule. Tim nu mai putea vedea deloc maşina doctorului Grant, din pricină că uriaşul blocase drumul în partea aceea. Ploaia se scurgea şiroaie-şiroaie peste pielea solzoasă a picioarelor de dinapoi ale dinozaurului. Nu putea zări capul animalului, pentru că se afla undeva mult peste capota maşinii.

Tiranozaurul dădu roată autoturismului în care stăteau cei doi copii îngroziţi. Se duse chiar pe locul pe unde ieşise Tim din maşină, şi de unde Ed Regis sărise din automobil, luând-o la fugă. Acolo animalul se opri. Ţeasta lui grozavă la vedere se aplecă mult în jos, aproape lipindu-se de noroiul vâscos.

Tim se uită iarăşi către maşina din spate şi îl văzu pe Grant şi pe Malcolm cu figurile încordate, privind ţintă scena, prin parbrizul spălat de ploaie.

Monstrul îşi ridică iarăşi căpăţâna, clănţănind din fălcile deschise, apoi se apropie de geamul lateral. La lumina de-o

clipă a unui fulger, zăriră ochiul rotund, crunt, de reptilă, mişcându-se atent în orbita enormă.

Se *uita în maşină!*

Băiatul auzi cum sora lui respira întretăiat, aproape nemaiavând suflare. Întinse încet mâna şi o strânse de braţ, sperând din tot sufletul că fetiţa va tăcea. Dinozaurul rămase să privească încă destulă vreme, prin geamul portierei. Poate că nici nu îi putea vedea bine, se ruga Tim. Într-un târziu, capul gigantului se ridică iar, dispărând din raza vederii lor.

— Timmy..., şopti Lex. fără vlagă.

—- E în regulă, o linişti el. Cred că nu ne-a văzut.

Tocmai se uita la maşina din spate, spre doctorul Grant, când o lovitură cumplită se abătu asupra vehiculului şi prefăcu parbrizul într-o pânză de păianjen. Capul animalului pocnea în continuare capota automobilului. Tim era deja făcut una cu bancheta. Ochelarii de noapte îi căzură de pe frunte.

Dar băiatul se ridică îndată, ascuţindu-şi privirea, să desluşească prin întuneric, în timp ce gura îi şiroia de sânge.

— Lex?...

Nu o vedea nicăieri pe sora lui.

Tiranozaurul stătea chiar în faţa maşinii; pieptul i se înălţa pe măsură ce acesta răsufla horcăind, iar picioarele din faţă îşi mişcau întruna ghearele prin aer.

— Lex! şopti iarăşi Tim.

Şi atunci auzi geamătul ei. Şedea întinsă pe podea, sub bancheta din faţă. Din nou, capul cel uriaş se lăsă jos, acoperind în întregime rama parbrizului sfărâmat. Dinozaurul lovi iarăşi capota, în partea din faţă. Tim se apucă repede de speteaza scaunului său, în timp ce maşina se duce cât colo, cu roţile scrâşnind. Animalul pocni automobilul din nou, încă de două ori la rând, îndoind adânc caroseria.

După care îi dădu iarăşi roată. Coada lui masivă acoperea vederea băiatului spre toate geamurile portierelor. Din spatele automobilului, dinozaurul scoase un

răget nemaiauzit, care izbucni odată cu tunetul. Apoi monstrul îşi împlântă adânc colţii în roata de rezervă fixată în spatele maşinii şi, dintr-o singură mişcare a capului, o smulse şi o azvârli departe. Zuruitul maşinii ridicate în văzduh pentru o clipă acoperi ropotul ploii. Apoi, vehiculul căzu la pământ, bufnind şi împrăştiind noroi în toate părţile.

— Tim, se auzi vocea doctorului Grant. Tim, sunteţi teferi?

Băiatul apucă radio-emiţătorul şi răspunse.

— Suntem teferi.

Deasupra lui răsuna scrâşnetul ghearelor pe capota metalică. Lui Tim îi bătea inima mai-mai să-i iasă din piept. Nu putea vedea nimic altceva decât muntele acela de carne acoperită cu piele solzoasă, care se lăsa pe maşină, apoi o azvârlea cât colo, ca pe un titirez, cu fiecare răsuflare, în vreme *ce* metalul îndoit şi râcâitul trupului imens făceau un zgomot de nedescris.

Lex gemu iarăşi. Tim lăsă radioul jos şi începu să se târască încet spre scaunul din faţă. Tiranozaurul răgi din nou, iar capota se turti mult, până deasupra capului băiatului. El simţi o durere ascuţită în ceafă şi se prăvăli la podele, peste cutia de viteze. Se trezi astfel întins chiar lângă soră-sa şi se cutremură văzând că partea dinspre el a capului fetiţei era plină de sânge. Lex părea leşinată.

Mai urmă încă o buşitură năucitoare şi mii şi mii de bucăţi de sticlă se împrăştiară împrejurul lui. Tim simţi cum pânze de ploaie năvălesc peste creştetul lui. Se uită în sus şi văzu că parbrizul din faţă se făcuse ţăndări. Nu mai rămăsese decât o ramă tăioasă de care mai erau prinse câteva aşchii de sticlă şi, îndărătul acesteia, se zărea capul groaznic al dinozaurului.

Care se uita întruna la băiat.

Tim simţi un fior de groază străbătându-l, apoi ţeasta monstruoasă se apropie repede de el, cu fălcile deschise. Se auzi scrâşnetul prelung al metalului zdrobit de colţii uriaşi, iar copilul primi drept în ţaţă răsuflarea dogoritoare, cu duhoare de putreziciune, a animalului, în timp ce limba lată a acestuia se repezea prin parbrizul spart, să scoată

prada din ascunzătoare. Limba aceea poroasă lipăi prin interiorul maşinii — băiatul rămase năclăit de balele scârboase — iar tiranozaurul rági din nou, asurzindu-i pe cei din vehicul.

Tim se târî înapoi, ferindu-se de dintele ce străpunsese capota. Încă mai era puţin loc neatins, cât să stea pe bancheta din faţă, lângă portieră. Dinozaurul stătea în continuare în ploaie, lângă aripa din faţă a maşinii. Părea năucit de ceea ce i se întâmplase: sângele îi curgea şiroaie din fălcile căscate.

Animalul se uită iarăşi la Tim, lăsându-şi capul într-o parte, ca să îl poată privi cu un singur ochi. Capul lui se apropie din nou de maşină, din laterală, şi ochii începură să scruteze interiorul vehiculului zdrobit de acum. Din capota muşcată se scurgea în continuu sânge, amestecat cu şiruri lungi de stropi de ploaie.

Nu poate să ajungă până la mine, se gândi Tim. E prea mare.

Şi atunci, capul se dădu îndărăt, iar băiatul văzu la lumina unui alt fulger piciorul din faţă al animalului, ridicându-se în văzduh. Şi dintr-o dată, păru că toată lumea se răstoarnă cu susul în jos, în vreme ce automobilul se dădea peste cap, iar geamurile lui muşcau adânc din noroi. O văzu pe Lex lovindu-se neputincioasă de geamul lateral, iar el căzu alături de fetiţă, izbindu-se cu capul de tot ce îi ieşea în cale. Îl apucase ameţeala. Şi atunci, dinozaurul îşi înfipse colţii în rama geamului şi tot autoturismul se înălţă în aer într-o clipă şi se scutură din toate şuruburile.

— Timmy! ţipă Lex sfâşielor şi atât de aproape de urechea lui, încât băiatul asurzi pe moment. Se deşteptase din leşin pe neaşteptate, iar el o înşfăcă dintr-o parte, în vreme ce tiranozaurul lovea din nou maşina. Tim simţi o durere ascuţită în coaste, apoi Lex căzu peste el. Caroseria se ridică din nou în văzduh, zgâlţâită înnebunitor. Fetiţa ţipă încă o dată:

— *Timmy!*

Şi apoi zări uşa deschizându-se sub trupul micuţei, iar ea se prăbuşi în mocirlă, dar Tim nu îi putu răspunde,

pentru că în secunda următoare toată lumea păru cuprinsă de un vârtej turbat... Iar el mai desluşi cu ochi înceţoşaţi trunchiurile prelungi ale palmierilor lunecând într-un dans ameţitor pe de lături..., apoi înălţându-se unduitori spre înaltul cerului, de o parte şi de alta a băiatului năucit... Cu coada ochiului prinse într-o străfulgerare pământul aflat undeva, foarte departe, jos... Apoi răgetul cumplit al tiranozaurului... ochiul lui scăpărător... şi vârfurile palmierilor uriaşi...

După care, cu un hârşâit metalic grozav, maşina scăpă din fălcile dinozaurului, căzu într-un picaj sinucigaş, iar Tim simţi cum stomacul lui se strânge şi se rostogoleşte acolo, înăuntru... da, chiar cu o clipă înainte ca lumea să se cufunde toată în întuneric şi în tăcere netulburată...

În cealaltă maşină, Malcolm bâigui, cu voce gâtuită:

— Sfinte Cristoase! Oare ce s-o fi întâmplat cu maşina din faţă?

Grant îşi miji ochii, încercând să distingă înainte, la ultimele pâlpâiri ale unui fulger.

Cealaltă maşină dispăruse ca prin farmec?!

Lui Grant pur şi simplu nu-i venea să creadă. Se mai uită încă o dată, încercând să străpungă cu privirea pânza deasă a ploii ce acoperea parbrizul. Corpul dinozaurului era atât de mare, încât probabil că le bloca tot drumul în partea aceea...

Dar nu... La lumina unui alt fulger, văzu foarte clar: maşina pierise fără urmă.

De undeva, din stihie, Grant auzi ţipătul slab al fetiţei. Tiranozaurul stătea încă în drum, acolo, în beznă, dar reuşiră să îl zărească în acea clipă, când tocmai îşi apleca ţeasta imensă spre ţărână, adulmecând.

Sau probabil mâncând ceva, căzut la pământ...

— Poţi să vezi ceva? îl întrebă Malcolm ascuţindu-şi privirea.

— Nu prea, oftă Grant.

Ploaia răpăia neostoită pe capota automobilului.

Paleontologul aştepta încordat, să audă iarăşi glasul fetiţei, dar aceasta părea că amuţise. Rămaseră atunci amândoi în tăcere.

— Fetiţa a strigat? se sperie Malcolm. Parcă ar fi fost vocea ei...

— Aşa e, ai dreptate...

— Deci ea a fost?

— Nu ştiu, spuse Grant, îngrijorat.

Simţea cum oboseala punea stăpânire pe el. Abia desluşind u-se prin geamul spălat de rafalele de ploaie, tiranozaurul se văzu venind spre maşina lor, de data asta. Încet, păşind ameninţător, se îndreptă drept spre ei.

— Ştii, într-o situaţie ca asta, pot să-ţi spun că oricine ar simţi că presupusele animale dispărute chiar că *ar trebui* să dispară dracu' pentru totdeauna. Tu nu simţi la fel?

— Ba da, mormăi Grant.

Inima îi bătea mai-mai să-i spargă pieptul.

— Ăăăă... Nu cumva... ăăă... ai vreo idee despre ce-ar trebui să facem noi acum?

— Nu-mi trece nimic prin tigvă la ora asta, bâigui Grant.

Malcolm răsuci mânerul portierei, deschise îndată uşa cu piciorul şi o luă la goană. Dar chiar când acesta o porni în fugă, Grant îşi dădu seama că era deja prea târziu, căci tiranozaurul se afla prea aproape de ei. Urmă o altă fulgerare alburie şi atunci, Grant putu privi cu groază cum animalul răgi din nou şi apoi păşi mai departe.

Apoi nu mai înregistră evenimentele decât aşa, în treacăt. Malcolm alerga, iar picioarele lui împrăştiau jeturi de noroi în toată părţile. Dinozaurul ajunse îndată lângă om, îşi aplecă apoi capul masiv şi Malcolm zbură prin aer ca o păpuşă de cârpă, aruncată.

Dar atunci şi Grant se afla deja în câmp deschis, biciuit din cap până-n picioare de ploaie. Dinozaurul se întorsese cu spatele la el, iar coada lui uriaşă bălăngănea prin aer. Grant îşi adună toate puterile pentru a goni cât mai degrabă spre junglă, să se ascundă, când dintr-odată monstrul se răsuci cu faţa spre el şi urlă de se cutremura văzduhul.

Grant încremeni.

Stătea chiar lângă portiera din spate a autoturismului ud până la piele. Era lipsit astfel de orice apărare, iar tiranozaurul se afla la nu mai mult de trei metri distanţă. Uriaşul răgi din nou. Şi de la o distanţă atât de mică, răcnetul lui era mult mai înfricoşător. Pe Grant începură să-l scuture deopotrivă fiori de frig şi de spaimă. Îşi propti mâinile tremurătoare de tapiseria portierei, ca să le mai stăpânească.

Dinozaurul mai răgi încă o dată, dar nu îl atacă, ci numai îşi înălţă capul, uitându-se mai întâi cu un ochi, apoi cu celălalt, către Land Cruiser. Dar nu făcu un pas.

Rămase în continuare acolo unde se afla.

Ce *se petrecea cu el?*

Fălcile lui puternice clămpăniră în gol. Animalul urlă iarăşi, furios, după care braţul lui musculos se întinse în faţă şi turti capota maşinii. Ghearele încovoiate zgrepţănară metalul, lăsând urme adânci, trecând chiar pe lângă Grant, cât pe ce să îl nimerească. Omul însă rămase pe loc, nemişcat.

Piciorul greoi al fiarei se apropie, aruncând noroi de jur-împrejur. Capul se aplecă spre vehiculul zdrobit, adulmecând. Se uită prin parbrizul spart. După care, ducându-se în partea din spate a maşinii, lovi portiera deschisă, trântind-o şi veni chiar lângă Grant, care stătea mai departe, încremenit. Omul era năucit de frică, iar inima i se zbătea nebuneşte. Animalul era atât de aproape de-acum, încât îi arunca drept în faţă duhoarea rămăşiţelor de carne putredă din gură, miasma aceea dulceagă de sânge, damful de mortăciune, al carnivorului...

Paleontologul se încordă ca un arc, în aşteptarea sfârşitului inevitabil.

Dar ţeasta monstrului trecu pe lângă el, apoi spre capătul caroseriei. Grant clipi din ochi, nevenindu-i să creadă.

Oare ce se întâmpla cu el?!

Cum de era posibil ca tiranozaurul să nu îl vadă? Se părea că aşa stăteau lucrurile. Dar cum de se putea aşa

ceva? Se uită înapoi, şi zări animalul amuşinând roata de rezervă montată în spatele maşinii. Împinse roata cu botul, apoi capul se trase iarăşi înapoi. Şi se apropie iarăşi de Grant.

De data asta nările fremătânde ale animalului se opriră doar la câţiva centimetri de el. Grant simţi răsuflarea fierbinte, înfricoşătoare, drept în faţă. Dar tiranozaurul nu putea adulmeca precum un câine. Ci numai respira normal şi părea pur şi simplu dezorientat.

Nu, dinozaurul nu putea să-l vadă, acum era clar. Dacă nu se mişca deloc, animalul nu putea să-l vadă. Şi, într-un străfund ştiinţific al minţii sale, paleontologul găsi chiar o explicaţie pentru acest defect, motivul pentru care...

Fălcile enorme se descleştară chiar în faţa lui, iar capul masiv se înălţă în aer. Grant îşi strânse pumnii, îşi muşcă buzele până la sânge, încercând cu disperare să rămână nemişcat, să nu facă nici un zgomot.

Tiranozaurul răgi în noaptea adâncă.

Dar de-acum Grant începuse să înţeleagă comportamentul animalului. Acesta nu putea să îl vadă, dar *presimţea* că omul este pe undeva, pe-acolo, şi încerca să îl înspăimânte cu urletul lui, pentru ca posibila pradă să facă un gest, oricât de mic, să se dea de gol. Atâta vreme cât şedea stană de piatră, era invizibil, îşi dădu seama Grant.

Înfuriat de nereuşita lui, dinozaurul îşi ridică din nou capul şi apoi izbi maşina, rostogolind-o ca pe-o jucărie. Pe Grant îl străbătu o durere sfâşietoare, apoi descoperi senzaţia uluitoare pe care i-o dădea zborul propriului său trup. Părea că totul se derulează însă cu mare încetineală, aşa că el avu destulă vreme să simtă cum întreaga lume se preface în sloi şi mai prinse ultima imagine, a pământului care se grăbea nespus să îl izbească drept în faţă.

ÎNTOARCEREA

— Of, fir'ar al dracului de ceas, se tângui Harding. Ia

uitaţi-vă la asta?!

Stăteau toţi trei în jeep-ul lui Harding, privind neputincioşi prin parbrizul măturat de ştergătoarele ce se luptau cu rafalele de ploaie. În lumina palidă a plafonierelor, se desluşea înaintea maşinii un copac impunător, căzut chiar în mijlocul drumului.

— Probabil că-i din cauza trăznetului, spuse Gennaro. Lua-l-ar toţi dracii de copac!

— Doar nu putem trece peste el, zise veterinarul. Mai bine să îl anunţ pe Arnold.

Ridică radio-emiţătorul şi schimbă frecvenţa de undă.

— Alo, John, mă auzi?

Nu veni nici un răspuns, ci stăruia doar un pârâit continuu.

— Nu pricep ce se petrece, se nelinişti Harding. Am impresia că frecvenţele radio nu funcţionează.

— Probabil că-i din pricina furtunii, sugeră Gennaro.

— S-ar putea, conveni Harding.

— Încearcă să prinzi maşinile de pe traseu, spuse Ellie.

Harding mută pe alte lungimi de undă, dar fără nici un rezultat.

— Degeaba, se amărî el. Probabil că de-acum sunt deja în tabără, deci oricum, dincolo de zona unde putem să emitem noi. În orice caz, eu unul cred că n-ar trebui să rămânem aici. Or să treacă câteva ore bune până ce se strânge echipa aia de intervenţie şi vine aici, să dea la o parte pomul ăsta nenorocit.

Închise radioul şi întoarse jeep-ul.

— Ce-ai de gând să faci acum? se interesă Ellie.

— Să ajung iarăşi la răscrucea pe lângă care am trecut şi să o iau pe scurtătura de unde intră în parc personalul de serviciu, îi explică Harding. Avem aici un drum pentru turişti, iar altul folosit numai de îngrijitorii animalelor, de camioanele cu provizii, şi aşa mai departe... Deci eu o să conduc înapoi, spre drumul ăsta lăturalnic. E puţin mai lung decât celălalt şi nu-i atât de plăcut şi bine a-menajat. Dar s-ar putea să îl găsiţi interesant până la urmă. Dacă ploaia asta se mai potoleşte, o să putem vedea şi ctâeva animale

care ies mai mult noaptea pe teren. Şi o să fim la complexul turistic în treizeci-patruzeci de minute. Dacă nu cumva reuşesc să rătăcesc calea.

Porni maşina către sudul insulei.

Fulgerele brăzdară iarăşi cerul şi, dintr-o dată, toate monitoarele din camera de control îşi întrerupseră transmisia. Arnold sări din fotoliul lui, încordat ca un arc, tremurând de nervi. Sfinte Isuse. nu acum! Nu tocmai acum?! De-atâta tot avea el nevoie: să repună totul în funcţiune, înainte de a se termina furtuna. Toate circuitele electrice principale erau izolate, apărate de supratensiuni. Arnold nu era deloc sigur că acelaşi lucru se întâmpla şi cu modemele pe care le utiliza Nedry pentru transmisiunile de date. Cei mai mulţi nu aveau habar că era foarte posibil să arunci în aer un întreg circuit printr-un singur modem care funcţiona defectuos — descărcarea electrică a unui fulger, de pildă, putea ajunge la computer printr-o linie telefonică şi bum!, se termina într-o clipă cu computerul principal. Şi cu RAM Şi cu fişierele. Şi cu orice alt computer din sistem.

Pe ecrane licăriră câteva frânturi de imagine. Apoi, unul după altul, îşi reveniră la normal.

Arnold răsuflă uşurat şi se lăsă să cadă. sfârşit de emoţie, în scaun.

Se întrebă pe unde o fi umblând Nedry. Cu numai cinci minute în urmă, pusese garda clădirii să-l caute peste tot. Păi da, umflatul ăla caraghios se înfundase probabil prin vreo toaletă, ca să citească în voie reviste umoristice. Dar nici gardienii nu se mai întorseseră între timp şi nici nu dăduseră telefon.

Trecuseră cinci minute. Dacă Nedry s-ar fi aflat încă în clădire, ar fi trebuit să îl găsească până atunci.

— Cineva mi-a luat amărâtul ăla de jeep. Îl anunţă Muldoon în timp ce intra în încăpere. N-ai reuşit încă să iei legătura cu pasagerii?

— Nu pot să-i contactez deloc prin radio, oftă Arnold. N-am avut încotro şi a trebuit să încerc numai aşa, pentru că

monitoarele de bord s-au dus dracu' de-acum. Cam slabe speranţe să-i găsesc aşa, dar merită să încerc orice şansă. Am încercat pe toate cele şase frecvenţe de undă. Ştiu sigur că au radiouri în maşini, dar nu răspund de nici o culoare.

— Păi asta nu-mi sună deloc a bine, îngăimă Muldoon.

— Dacă ţii cu tot dinadinsul să te duci până acolo, ia o maşină de intervenţie.

— Aşa mă gândisem şi eu, dar toate sunt parcate în garajul de est, care-i la aproape doi kilometri de-aici. Da' unde-i Harding?

— Presupun că se îndreaptă încoace.

— Nu i-a spus nimeni până acum lui Hammond că puştii nu s-au întors încă?

— Nu, fir'ar al dracului de ghinion! răbufni Arnold. Şi nici nu vreau să vină scârba aia de hodorog, să colcăie pe-aici, ca să-mi cârâie mie în creieri. Deocamdată, totul e în ordine. Maşinile alea au rămas pur şi simplu în ploaie şi-atât. Pot să mai aştepte puţin, până îi aduce Harding pe toţi aici. Sau până îl găsim pe viermele ăla netrebnic de Nedry şi-l punem să repare sistemul computerizat.

— Deci nu poţi să-i tragi încoace deloc? se îngrijoră Muldoon.

Arnold clătină din cap, mohorât.

— Am tot încercat până acum. Dar Nedry ăla a făcut el ceva sistemului electric. Nu pot să-mi dau seama singur ce anume, dar dacă va trebui să intru în cod, o să pierd ore întregi. Avem mare nevoie de Nedry. Trebuie neapărat să dăm de puiul ăla de căţea, cât mai repede.

NEDRY

Pe inscripţie se putea citi avertismentul: GARD ELECTRIFICAT — 10. 000 VOLŢI. NU ATINGEŢI. Dar Nedry apucă de bare cu mâinile goale, apoi descuie poarta şi o deschise larg. Se întoarse la jeep, îl conduse dincolo de

intrare, apoi se duse îndărăt şi închise poarta.

De-acum, devreme ce se afla în parc, nu mai avea decât vreun kilometru şi jumătate până la docul de est. Apăsă pe accelerator, se aplecă mult deasupra volanului, încercând să desluşească drumul îngust prin parbrizul spălat de ploaia furioasă. Conducea cu viteză — chiar cu prea mare viteză —, dar era nevoit să îşi urmeze întocmai planul, ca să nu irosească timp inutil. În orice parte s-ar fi uitat, nu vedea decât jungla, dar ştia că în curând avea să zărească plaja şi oceanul, undeva, pe stânga.

Of, furtuna asta blestemată, se gândea el. Ar putea să dea totul peste cap. Pentru că, dacă barca lui Dodgson nu i-ar fi aşteptat la docul de est, când Nedry avea să ajungă acolo, tot planul lor se ducea de râpă. Nici el nu putea aştepta prea mult, pentru că i s-ar fi observat lipsa din Camera de control. Ideea centrală a planului lor era că trebuia să ajungă la docul de est, să predea embrionii şi să se întoarcă la bază în câteva minute, înainte ca să se observe de către cineva că el dispăruse. Era totuşi un plan bun, destul de bine pus la punct. Nedry îl gândise în cele mai mici amănunte, calculase fiecare detaliu întreaga operaţiune avea să-i aducă un milion şi jumătate de dolari, dintr-o singură lovitură. Ceea ce echivala cu venitul firmei lui pe zece ani, scutit de impozite, dintr-o singură mişcare dibace. Aşa că Nedry fusese grozav de precaut, chiar şi atunci când se întâlnise cu Dodgson la aeroportul San Francisco. În ultima clipă, pretextând că vrea să vadă toţi banii care i se cuveneau. De fapt, Nedry voia să înregistreze convorbirea sa cu Dodgson şi să îi menţioneze numele în timpul conversaţiei, pentru autentificare. Numai astfel putea fi sigur că Dodgson nu avea să uite să-i plătească şi restul sumei, iar Nedry adăugase la coletul cu embrioni şi o copie a benzii înregistrate. Pe scurt, se gândise la toate.

În afară de furtuna aceea nenorocită.

Ceva ţâşni prin faţa, maşinii, trecând drumul, ca o umbră albă, la lumina farurilor. Părea un fel de şobolan mare. Se pierdu îndată în zada deasă, trăgând după el o

coadă groasă. Probabil era un possum. Da, era uimitor că possumul putea supravieţui pe insula aceea. Dacă stăteai să te gândeşti că dinozaurii ar fi putut mânca un animal ca acela...

Dar unde dracu' era amărâtul ăla de doc?

Conducea cu viteză, şi nu trecuseră decât cinci minute de când plecase de la bază. Ar fi trebuit oricum să fi ajuns până atunci la docul de est. Oare nu cumva o luase pe vreo potecă lăturalnică? Nu prea credea. Până atunci nu văzuse nici o bifurcaţie a drumului.

Atunci, unde era docul?!

Rămase pur şi simplu încremenit când, după ce trecu de un cot al drumului, observă că acesta se termina cu o barieră de beton, de doi metri înălţime, acum brăzdată de ploaie cu şiroaie lungi. Apăsă cu putere pe frâne, iar jeepul devie, luând-o în zig-zag, pierzând direcţia şi învârtindu-se în loc. Pentru un moment, se gândi cu groază că era cât pe ce să se izbească de barieră — chiar a fost sigur că dintr-o clipă într-alta avea să se izbească de barieră —, însă răsuci volanul din răsputeri şi maşina se opri brusc, abia la o jumătate de metru de zidul de ciment.

Rămase acolo, sfârşit de emoţie, ascultând fâşâiturile ritmice ale ştergătoarelor de parbriz, în timp ce încerca să se liniştească. Trase adânc aer în piept, apoi expiră încet. Privi înapoi, spre drumul pe care venise. Era clar că o luase într-altă parte. Trebuia să refacă traseul de-acum, dar să fie atent să nu îi ia prea multă vreme.

Mai bine însă încerca să afle pe unde dracu' se afla, până una alta.

Ieşi din jeep, drept în bătaia rafalelor nemiloase, ce se năpustiră asupra lui. Era într-adevăr o furtună tropicală, căci ploaia era atât de puternică, încât atingerea stropilor mari era chiar dureroasă. Se uită la ceas, apăsând butonul care lumina cadranul. Trecuseră deja şase minute. Pe unde naiba ajunsese totuşi? Ocoli capătul barierei şi, pe partea cealaltă, împletindu-se cu ropotul ploii, auzi clipocitul unei căderi de apă. Să fi fost oceanul? Nedry se repezi înainte, iar pe măsură ce străbătea desişul, ochii i se obişnuiră cu

întunericul. Jungla îl înconjura din toate părţile. Picuri grei de ploaie răpăiau pe frunzele late ale arborilor înalţi.

Clipocitul se auzi de data asta mai aproape, iar el se luă după zgomotul acela şi se trezi dintr-odată dincolo de frunzişul des, iar picioarele i se înfundară în pământ moale. Atunci zări matca întunecată a râului. Râul! Ajunsese tocmai la râul din mijlocul junglei?!

Fir'ar al dracului de necaz! se gândi el cu ciudă. *Dar în ce loc anume,* de lângă râu?! Pentru că matca acestuia se întindea kilometri întregi de-a lungul insulei. Se uită iarăşi la ceas. Trecuseră şapte minute.

— Dennis, ai cam băgat-o pe mânecă, spuse el cu voce tare.

Drept răspuns, se auzi la o oarecare distanţă un ţipăt de bufniţă, dinspre pădure.

Nedry însă de-abia dacă îi dădu atenţie. Era foarte îngrijorat din pricina întorsăturii pe care o luase planul lui. Principalul era că el pierduse deja timp preţios. Nu mai era nici o şansă să-l recupereze. Trebuia să renunţe la operaţiunea iniţială. Tot ce mai putea face era să se întoarcă la camera de control, să regleze computerul şi, într-un fel sau altul, să ia legătura cu Dodgson, ca să stabilească o nouă întâlnire la docul de est, pentru noaptea următoare. Nedry avea să se cam dea de ceasul morţii până să se rezolve toate, dar credea totuşi că era posibil să reuşească. Computerul înregistra automat toate convorbirile telefonice. Deci, după ce avea să discute cu Dodgson, trebuia să opereze în memoria computerului şi să şteargă înregistrarea convorbirii. Însă de un lucru era absolut sigur: nu trebuia să mai rămână nici o clipă în parc, pentru că, fără doar şi poate, lipsa lui nu trecea neobservată.

O porni înapoi, ghidându-se după luminile farurilor. Era ud până la piele şi se simţea groaznic. Auzi iarăşi cârâitul acela slab, şi de data asta se opri locului. Pentru că nu prea semăna cu ţipătul unei bufniţe. Şi părea să vină de undeva, din preajmă, din junglă. Chiar din dreapta lui.

În timp ce îşi ascuţea auzul, să distingă vreo mişcare,

percepu clar un trosnet dinspre zadă. Apoi se lăsă iarăşi tăcerea. Aşteptă câteva clipe, şi trosnetul se auzi din nou. După toate aparenţele, se apropia un animal mare, care se mişca anevoie, prin junglă, spre el.

Da, da, un animal mare. În apropiere. Un dinozaur mare.

Pleacă de-aici.

Nedry începu să alerge din toate puterile. Făcea o zarvă de nedescris, dar chiar şi aşa auzea paşii greoi ai animalului ce străbătea desişul. Şi cârâia ca o bufniţă uriaşă.

Se apropia tot mai tare.

Împiedicându-se de rădăcini, prin bezna aceea de nepătruns, făcându-şi drum cu mâinile însângerate printre crengile şiroind de ploaie, văzu în sfârşit jeep-ul în faţă, iar farurile aprinse, luminând împrejurul zidului de beton, îi dădură un simţământ de siguranţă. Da, în câteva clipe avea să ajungă la maşină şi apoi să iasă dracului din iadul acela. Ocoli bariera de ciment şi încremeni locului.

Animalul era deja acolo.

Dar nu era prea aproape de el. Şedea cam la treisprezece metri distanţă, tocmai la capătul razei farurilor. Nedry nu făcuse nici un tur al parcului, aşa că nu văzuse diferitele soiuri de dinozaur, dar acela din faţa lui era foarte ciudat la înfăţişare. Era înalt cam de doi metri şi jumătate, gălbui, cu pete negre, iar pe creştet se împreunau în formă de V două creste roşiatice. Dinozaurul nu se mişcă din loc, însă ţipă iarăşi cam ca o bufniţă.

Nedry aşteptă să vadă dacă îl atacă. Dar nu se întâmplă nimic. Poate că farurile maşinii l-au înspăimântat, se gândi el. Probabil că îl ţineau la distanţă, cum făcea focul cu alte animale.

Animalul stătea şi îl privea ţintă, apoi îşi smuci capul într-o parte, cu o singură mişcare. Nedry simţi ceva lipicios, umed, pe piept. Se uită şi văzu un clăbuc scurgându-i-se pe cămaşa îmbibată de ploaie. Îl atinse curios, neînţelegând...

Era salivă!

Fiara aceea îl scuipase?!

Chiar era înfiorător, se gândi omul. Se uită la dinozaur şi îl zări smucindu-şi din nou capul într-o parte, apoi simţi încă

un scuipat pe gât, chiar deasupra gulerului cămăşii. Îl şterse cu mâna.

Isuse, era grozav de scârbos. Dar pielea gâtului începuse deja să îl usture şi să îl ardă tot mai tare. Iar mâna îl furnica la fel. Ca şi cum ar fi fost atins de acid.

Deschise portiera maşinii, fără să scape o clipă din ochi dinozaurul, ca să se asigure că nu îl atacă, şi dintr-odată, simţi o durere cumplită în orbite, junghiindu-l ca un pumnal înroşit, până în străfundul creierului, apoi îşi strânse pleoapele, gemând de suferinţă, iar când îşi prinse faţa în mâini simţi spuma aceea lipicioasă scurgându-i-se de o parte şi de alta a nasului.

Salivă.

Dinozaurul îl scuipase între ochi.

Chiar când începu să înţeleagă ce i se întâmpla de fapt, durerea îl copleşi, iar el căzu în genunchi, năucit, gâfâind, sufocându-se. Se prăbuşi într-o rână, cu obrazul lipit de ţărâna jilavă, respirând cu greutate, în răstimpurile când durerea aceea nestăvilită se înteţea, chinuindu-i retinele cu fulgere neîntrerupte, ce-i săgetau pleoapele strânse.

Pământul păru că se cutremură şi el, iar Nedry îşi dădu seama că dinozaurul se urnise din loc. Îi auzea cârâitul slab şi, în pofida suferinţei îngrozitoare, încercă să deschidă ochii, dar nu zări nimic altceva, decât pete colorate, strălucitoare, pe un fond întunecat. Şi atunci, încet-încet, pricepu.

Orbise!

Ţipătul animalului se auzea mai tare de-acum, iar Nedry se ridică, clătinându-se, sprijinit de portiera maşinii, în vreme ce un val de greaţă şi ameţeală aproape îl doborî la pământ. Dinozaurul ajunsese aproape. Omul îi *simţea* apropierea, pentru că îi putea distinge răsuflarea horcăită.

Dar nu-l putea vedea.

Nu mai putea vedea nimic, iar spaima de moarte îl înnebunea.

Îşi întinse mâinile înainte, fluturându-le prin aer, să preântâmpine atacul ce ştia că va veni.

Şi atunci urmă o altfel de durere, dogoritoare, ca un

cuţit înroşit în foc, care îi spintecă pântecele, iar Nedry se împletici pe picioare, bâjbâind cu mâinile tremurătoare spre locul acela, unde fusese sfâşiat, şi dădu peste un morman vâşcos, surprinzător de cald. Realiză, îngrozit, că îşi ţinea în palme chiar propriile intestine. Dinozaurul îi sfârtecase burta. Îi ieşiseră afară toate măruntaiele.

Omul căzu în mocirlă, izbindu-se de ceva sol zos şi rece ca sloiul. Era piciorul animalului. Apoi, pe Nedry îl săgetă o durere încă şi mai cumplită, din amândouă părţile capului. Suferinţa aceea de neînchipuit crescu încă şi mai mult, în timp ce el simţea cum este ridicat în picioare. Înţelesese atunci că dinozaurul tocmai îi apucase capul între fălcile fioroase şi, după clipa de groază a acestei descoperiri, urmă o ultimă dorinţă a muribundului: aceea de a se sfârşi totul cât mai repede.

ÎN BUNGALOW

— Mai vrei cafea? întrebă Hammond, politicos.

— Nu, mulţumesc, răspunse Henry Wu, lăsându-se comod pe speteaza scaunului. Nu mai pot înghiţi nici o îmbucătură măcar.

Stăteau în sufrageria din bungalow-ul lui Hammond, construit într-un colţ retras al parcului, nu prea departe de laboratoare. Wu era nevoit să recunoască în sinea lui că acel bungalow pe care bătrânul excentric îl construise numai pentru el era elegant, de o simplitate încântătoare, în genul decoraţiunilor interioare japoneze. Iar masa fusese minunată, având în vedere şi faptul că personalul de serviciu nu era complet încă.

Insă era ceva în neregulă cu Hammond, iar Wu îşi dădu seama imediat. Bătrânul se purta oarecum altfel decât de obicei... cu toate că voia să lase o altă impresie. Şi în timpul cinei, Wu se hotărâse să afle neapărat ce era la mijloc. Într-o anumită măsură, Hammond avea tendinţa să înşire tot soiul de aiureli, să se repete, să povestească pentru cine

ştie a câta oară diverse istorii. Pe de altă parte, se întrevedea o oarecare labilitate psihică a omului, pentru că uneori se înfuria din te miri ce, ca apoi să treacă la un sentimentalism răsuflat. Dar toate acestea se puteau pune pe seama unor recţii fireşti la vârsta lui. La urma urmei, John Hammond avea în jur de şaptezeci şi şapte de ani.

Însă mai era ceva neobişnuit. O tenacitate uluitoare. O încăpăţânare neînfrânată de a merge numai pe drumul croit de el. Şi, în sfârşit, un refuz categoric de a rezolva într-un fel sau altul situaţia nou creată în parc.

Wu rămăsese stupefiat când fusese pus în faţa posibilităţii de procreere a dinozaurilor (deşi în sinea lui nu îşi permitea nici atunci să accepte ipoteza). După ce Alan Grant îl întrebase dacă nu cumva folosise ADN amfibian, Wu intenţionase să se ducă direct la laboratorul lui şi să verifice fişele din memoria computerului, unde se specificau categoriile de ADN utilizate. Pentru că, dacă dinozaurii erau într-adevăr capabili de procreere atunci toate aspectele ce ţineau de însăşi structura Parcului Jurasic erau puse sub semnul îndoielii — metodele de dezvoltare genetică, modalităţile de control genetic asupra produselor lor, ce mai, *totul!* Chiar şi dependenţa animalelor de Uzină devenea susceptibilă. Iar dacă animalele acelea puteau cu adevărat să se reproducă pe cale naturală şi mai reuşeau şi să supravieţuiască în libertate...

Henry Wu voia să verifice datele cât mai repede. Dar Hammond stăruise cu încăpăţânare ca geneticianul să ia cina împreună cu el.

— Ei, şi-acum, Henry, trebuie neapărat să îţi faci puţin loc în stomacul ăla plin al tău, pentru îngheţată, îl anunţă Hammond, îndepărtându-se de masă. Maria pregăteşte cea mai grozavă îngheţată de ghimbir din câte s-au pomenit.

— În ordine, acceptă Wu.

O privi pe servitoarea cea frumoasă şi tăcută. Ochiii lui o urmăriră până ce părăsi încăperea, apoi se uită spre singurul monitor video, instalat chiar în perete. Ecranul acestuia însă era întunecat.

— Monitorul dumitale nu mai funcţionează, îi zise lui Hammond.

— Nu zău? se miră acesta. Ei, probabil din cauza furtunii.

Se întinse după telefon, prin spatele tânărului.

— O să îi spun lui John, la camera de control.

Wu auzi ţiuitul acela continuu, de pe linia telefonică. Hammond înălţă din umeri, nedumerit, şi aşeză receptorul la loc, în furcă.

— Probabil că s-au întrerupt legăturile, spuse el. Sau poate că Nedry ăla tot mai ţine liniile ocupate cu transmisiunile lui. Cam are de lucru zilele astea. În felul lui, Nedry e un geniu, numai că am fost nevoit să-l cam împing de la spate, şi încă rău de tot, ca să fiu sigur că duce totul la bun sfârşit.

— Poate că ar fi mai bine să mă duc eu la camera de control şi să verific acolo, se oferi Wu.

— Nu, nu, nici vorbă. N-ai de ce. Dacă apărea vreo problemă, am fi aflat noi până acum, cu siguranţă. Ei, ia uită-te ce minunăţie!

Maria intră în cameră, cu două boluri pline eu îngheţată apetisantă.

— Măcar puţin să guşti, Henry, ascultă-mă pe mine, insistă Hammond. E făcută din ghimbir proaspăt, pe care-l cultivăm în partea de răsărit a insulei. Îngheţata asta este viciul unui bătrân ca mine. Şi totuşi…

Ascultător, Wu îşi afundă linguriţa în mormanul de îngheţată. În clipa aceea, afară fulgeră, apoi tună scurt, asurzitor.

— De data asta a fost chiar aproape, zise Wu. Să sperăm că afurisita de furtună nu sperie copiii…

— Nu prea cred, răspunse Hammond; gustă din îngheţată. Numai că nu pot să mă opresc deloc să fiu îngrijorat de câteva lucruri din parcul ăsta, Henry.

Wu simţi că i se ia o piatră de pe suflet. Poate că la urma urmei bătrânul avea de gând să ia totul aşa cum era.

— Şi anume? îl întrebă.

— Vezi tu, Parcul Jurasic este special construit pentru

copii. Şi toţi copiii din lume iubesc dinozaurii, aşa că ei or să vină numai şi numai ca să se distreze — *numai să se distreze* — aici. Iar feţişoarele lor or să strălucească de bucurie ca soarele când or să privească animale minunate în carne şi oase. Însă eu mă tem că... S-ar putea ca eu să nu mai trăiesc până atunci, Henry. S-ar putea să nu mai apuc clipa aceea, în care feţişoarele tuturor copiilor or să înflorească de fericire...

— Totuşi, eu cred că mai sunt şi alte probleme, cuteză Wu, încruntat.

— Da, dar nici una nu îmi frământă mintea atât de tare ca asta, preciză Hammond. Da, ca faptul că s-ar putea foarte bine ca eu să nu trăiesc, până atunci, să le văd chipurile încântate, transfigurate. Parcul ăsta este cea mai mare reuşită a noastră. Am făcut numai ceea ce tot noi am proiectat de la bun început. Şi, îţi aduci doar aminte, iniţial intenţia ta era doar să te foloseşti de noile tehnologii de dezvoltare genetică pentru a pune nişte bani deoparte. O groază de bani!

Wu îşi dădu seama că Hammond era pe punctul de a se lansa într-unul din obişnuitele sale discursuri. Aşa că ridică o mână, să-l oprească:

— Am auzit asta de-atâtea ori, John...

— Dacă ai fi înfiinţat o companie de bioinginerie, Henry, ce îţi închipui c-ai fi făcut? Ai fi produs tot soiul de minunăţii care să salveze omenirea, să răpună bolile şi epidemiile? Slavă Domnului, în nici un caz. Asta-i o idee cât se poate de nefericită. Un mod inferior de utilizare a noilor tehnologii...

Hammond clătină din cap, cu tristeţe, apoi urmă:

— Cu toate că, îţi aminteşti, primele firme de inginerie genetică, precum *Genentech* şi *Cetus,* au pornit mai întâi să îmbunătăţească produse farmaceutice. Da, noi şi minunate pilule pentru omenire?! Vai, ce nobil, ce cauză măreaţă! Numai testarea FDA îţi ia între cinci şi opt ani, dacă ai un dram de noroc! Şi, altceva, încă şi mai grav decât asta: mai intervin şi factorii economici, lansarea pe piaţă a produselor. Să presupunem că ai reuşit să descoperi un medicament miraculos pentru cancer sau boli de inimă —

aşa cum a făcut *Genentech.* Şi să mai presupunem că vrei să estimezi preţul la o mie sau două mii de dolari per doză. Pentru că, mă rog, îţi închipui că este dreptul tău. La urma urmei, tu ai inventat remediul, tu ai plătit procesul tehnologic şi tot tu ai testat medicamentul. Deci, în mod firesc, eşti îndreptăţit să pui ce preţ vrei. Dar ai cumva impresia că guvernul te va lăsa să faci aşa ceva? Nu, Henry, nici vorbă. Pentru că bolnavii nu or să se înghesuie defel să îţi arunce În braţe o mie de dolari pentru o doză de medicament, oricât de necesar le-ar fi, vor fi nu recunoscători, ci pur şi simplu *revoltaţi!* Iar Crucea Albastră nu îţi va plăti atâta nici în ruptul capului! Or să ţipe toţi ca din gură de şarpe că ăsta-i jaf la drumul mare! Aşa că vei suporta consecinţele. Patentul de folosire a produsului va fi revocat. Autorizaţia ta profesională îţi va fi retrasă. *Orice* le va sta în putinţă, va fi folosit împotriva ta, ca să înţelegi ce urmăresc ei — să reduci costul. Din punct de vedere al afacerii în sine, chestia asta face ca salvarea omenirii să fie o tranzacţie grozav de riscantă. Aşa că eu, personal, n-aş ajuta omenirea asta nici cât negru sub unghie.

Wu auzise pledoaria aceea şi înainte. Şi ştia că Hammond avea pe undeva dreptate; câteva dintre produsele farmaceutice obţinute de firme specializate în bioinginerie avuseseră într-adevăr probleme din pricina unor revocări dubioase şi a retragerii patentelor.

— Ei, şi-acum să revenim la necazul nostru, continuă Hammond. Gândeşte-te cât de diferită este situaţia când eşti solicitat să produci parcuri de distracţie. *Nimeni n-are neapărată nevoie de* distracţie. Nu este deci cazul vreunei intervenţii guvernamentale. Dacă eu voi stabili o taxă de cinci mii de dolari pe zi pentru vizitarea parcului, cine naiba o să mă împiedice? La urma urmei, nimeni nu este nevoit să vină aici. Şi, departe de a fi jaf la drumul mare, o astfel de călătorie costisitoare măreşte atracţia locului. O vizită la Parcul Jurasic devine deja un simbol naţional şi toţi americanii iubesc ideea asta. Ca şi japonezii, de altfel, care, bineînţeles, au şi mult mai mulţi bani.

Hammond îşi termină îngheţata, iar Maria luă în tăcere

farfuria din faţa lui.

— Ştii, că ea nu-i de prin locurile astea, Henry, îi mărturisi bătrânul. E haitiană. Maică-sa e franţuzoaică. Dar, în orice caz, Henry, poţi să îţi aduci şi tu aminte că principalul ţel al înfiinţării companiei mele aici, a fost să am cât se poate de multă libertate din partea autorităţilor guvernamentale, în orice parte a lumii m-aş duce...

— Dacă tot discutăm de restul lumii...

Hammond zâmbi.

— Am antamat deja o înţelegere fără condiţii restrictive, în Insulele Azore, pentru Parcul *Jurasic European.* Şi ştii şi tu că de multă vreme încă am obţinut o insulă lângă Guam, pentru Parcul *Jurasic Japonez.* Construcţia următoarelor două Parcuri Jurasice va începe anul viitor. Şi îşi vor deschide porţile în cel mult patru ani de zile. La vremea aceea, veniturile brute vor trece de zece miliarde de dolari pe an, iar comercializarea produselor în serie, dreptul de difuzare la TV şi diverse servicii, ar putea dubla suma asta. Nu văd nici un fel de nenorocire dacă vom începe să obţinem şi animale în miniatură, domesticite, pentru copii, lucru care, din câte mi s-a spus, Lew Dodgson crede oricum că plănuim să le punem în aplicare.

— Douăzeci de miliarde de dolari pe an?! bâigui Wu cu voce pierită, clătinând din cap, uluit.

— Ăsta e calculul modic, zâmbi Hammond. Nu văd nici un motiv care să ne împiedice să speculăm afacerea asta la sânge. Mai vrei nişte îngheţată, Henry?

— L-ai găsit? se răsti Arnold când gardianul intră în camera de control.

— Nu, domnule Arnold.

— Atunci, *găseşte-l!*

— Nu cred că e în clădire, domnule Arnold.

— Atunci uită-te prin antrepozit, prin secţia de intervenţii, prin adăpostul pentru cazuri de urgenţă, oriunde vrei tu, *numai găseşte-l!*

— Chestia e că..., şovăi paznicul. Domnul Nedry e tipul

acela mai plinuţ, aşa-i?

— Aşa-i. El e grăsanul ăla. Un umflat urâcios.

— Păi, ştiţi... Jim, de jos, de pe coridorul principal, zice că l-a văzut pe grăsan intrând în garaj.

Muldoon sări ca ars şi se întoarse spre el.

— Cum adică în garaj?! Când?

— Păi acum vreo zece-cin'ş'pe minute...

Jeep-ul se opri brusc, aruncându-i pe toţi în faţă.

— Scuze, zise Harding.

La lumina farurilor, Ellie zări o cireadă de apatozauri mergând agale de-a curmezişul drumului. Erau şase adulţi, fiecare cam de mărimea unei case, şi un pui, cât un cal vârstnic. Se mişcau alene, tăcuţi, fără să dea nici o atenţie maşinii şi farurilor ei. La un moment dat, puiul se opri în loc, să lipăie nişte apă dintr-o băltoacă, apoi se urniră cu toţii mai departe.

Dacă stăteai să te gândeşti, o turmă de elefanţi, de pildă, ar fi fost alarmaţi la apariţia unui vehicul, ar fi trâmbiţat asurzitor, în semn de avertisment, şi ar fi făcut roată în jurul puiului, ca să îl apere. Dar acele animale nu păreau să se teamă deloc.

— Dar nu ne văd? întrebă Ellie.

— Nu chiar, răspunse Harding. Mă rog, nu în adevăratul sens al cuvântului. Pentru că ei de fapt ne văd, însă *noi nu însemnăm nimic î*n ochii lor. Arareori ne deplasăm cu maşinile pe teren în timpul nopţii, aşa că ei nu prea ştiu cum să le privească, nefiind obişnuiţi. Noi nu suntem pentru ei decât nişte obiecte ciudate, mirositoare, care apar din senin pe teritoriul lor. Nu reprezentăm nici o ameninţare, deci nici un fel de interes. Uneori am ieşit noaptea în parc, ca să vizitez vreun animal bolnav şi, pe când mă întoareeam, specimenele stăteau în mijlocul drumului câte o oră încheiată, ba chiar mai mult.

— Şi ce făceai atunci?

Harding rânji satisfăcut.

— Dădeam drumul unei benzi pe care era înregistrat

răgetul tiranozaurului. Asta îi face întotdeauna să-şi mute fundul din loc. Nu că le-ar păsa prea tare de T-rex. Apatozaurii ăştia sunt atât de mari, încât nu există un prădător pe măsura lor. Ar putea să frângă gâtul unui tyrannozaur numai cu o lovitură de coadă. Iar ei ştiu asta. Ca şi tiranozaurul, de altfel.

— Dar ne văd pe noi. Vreau să spun că dacă am ieşi din maşină...

Harding ridică din umeri, nepăsător.

— Probabil că n-ar reacţiona în nici un fel. Dinozaurii au o acuitate vizuală excelentă, însă sistemul vizual se bazează pe caracteristici strict amlibiene: reperează numai obiectele în mişcare. Nu pot să distingă deloc obiectele imobile.

Animalele se urniră într-un târziu din loc, iar pielea le strălucea, argintată de ploaie. Harding schimbă vitezele.

— Ei, cred că de-acum ne putem continua drumul se învioră el.

— Presupun că aţi putea fi supus şi dumneavoastră la presiuni în privinţa parcului, tot aşa cum s-a întâmplat cu *Genentech* şi pilulele lor, spuse Wu.

Împreună cu Hammond, trecuse de-acum în camera de zi şi priveau amândoi cum biciuia furtuna geamurile mari.

— Nu prea văd cum, zise Hammond.

— Savanţii ar putea să îşi pună în cap să vă cam strângă cu uşa. Poate chiar să vă oprească planurile.

— Ei bine, află că *n-au cum să facă aşa ceva!* se enervă Hammond; îşi îndreptă degetul, acuzator, către Wu. Şi tu ai cumva vreo idee de ce ar putea încerca una ca asta? Din pricină că şi ei îşi doresc să facă cercetări în sensul ăsta, fireşte. Asta-i tot ce au voit ei dintotdeauna: să cerceteze tot ce le trece lor prin tărtăcuţă. Nu să şi pună în practică ceea ce descoperă. Nici să facă vreun progres in domeniu. Nu, pur şi simplu să cerceteze şi-atât. Ei bine, în cazul ăsta, vor avea parte de o surpriză cum nici nu şi-au imaginat vreodată.

— Nu la asta mă gândeam eu, îl contrazise Wu.

Hammond oftă.

— Sunt sigur că ar fi grozav de *interesant* pentru savanţi să facă întruna cercetări. Dar tocmai am ajuns la discuţia despre cât de scumpe sunt animalele astea. Mult prea scumpe ca să se poată face nişte trăznăi de studii pe ele. Aici s-a folosit o tehnologie extrordinară, Henry, dar şi înfiorător de costisitoare. Adevărul este că nu poate fi folosită şi amortizată decât prin parcul ăsta de distracţii.

Bătrânul ridică din umeri, resemnat.

— Aşa stau lucrurile şi gata!

— Dar dacă or să apară şi încercări de a vă împiedica să...

— Henry, de ce dracu' nu vrei să iei tu în seamă realitatea, situaţia în sine?! se răsti Hammond, enervat. Aici nu suntem în America. Nici măcar în Costa Rica. *Asta-i insula mea. Îmi aparţine pe de-a-ntregul.* Şi nimeni şi nimic n-o să mă împiedice să deschid aici Parcul Jurasic, pentru copiii din toată lumea, chicoti el încântat. Sau, mă rog, cel puţin pentru cei bogaţi. Şi, ascultă-mă pe mine: o să le placă la nebunie.

De pe bancheta din spate a jeep-ului, Ellie Sattler privea cu atenţie pe geam. Timp de douăzeci de minute străbătuseră jungla, fără oprire, dar nu mai dăduseră peste nici un animal în afară de apatozaurii care trecuseră drumul.

— Am ajuns pe lângă râul din juglă, îi anunţă Harding, conducând mai departe. E pe-aici, pe undeva, prin stânga.

Apăsă brusc pe frâne. Maşina se opri cu scrâşnet de roţi în dreptul unui pâlc de animale mici, verzui.

— Ei, cred că în noaptea asta o să aveţi parte de un spectacol deosebit, se întoarse el spre pasageri. Ăştia sunt compys.

A, da, procompsognathids, se gândi Ellie şi îşi dori din tot sufletul ca Grant să fi fost acolo, ca să îi vadă şi el. Da, sigur, aşa arăta şi animalul acela, a cărui radiografie o

primiseră prin fax, în Montana. Mărunţii procompsognaţi se grăbeau să se adăpostească de cealaltă parte a drumului, apoi se întorceau în loc pe picioarele din spate, ca să se uite la maşină, chirăind subţirel, înainte de a se pierde apoi undeva, în pădurea întunecată.

— Curios, se miră Harding. Mă tot întreb oare unde s-or fi ducând? Compys nu se prea arată în timpul nopţii, ştiţi... De obicei se urcă în vreun copac şi aşteaptă până a doua zi, pe lumină.

— Atunci unde s-or fi ducând acum? întrebă Ellie.

— Nu-mi dau seama cu nici un chip. Dar ştiţi şi dumneavoastră că specia asta se hrăneşte cu cadavre, ca şi şorecarii. Sunt atraşi de animalele muribunde şi au un simţ al mirosului deosebit de dezvoltat. Pot să perceapă mirosul unui animal pe moarte de la kilometri întregi.

— Asta înseamnă că acum se duc spre un animal muribund?

— Muribund sau chiar mort deja.

— N-am putea să ne luăm după ei? îl rugă Ellie, arzând de nerăbdare.

— Şi eu sunt la fel de curios, mărturisi Harding. Da, în fond, de ce nu? Haideţi să vedem unde anume se duc...

Întoarse maşina şi o luă pe urmele procomsognaţilor.

TIM

Tim Murphi zăcea în Land Cruiser, cu obrazul lipit de mânerul portierei. Încet-încet, îşi recăpăta cunoştinţa. Dar nu voia decât să doarmă. Se mută pe partea cealaltă şi simţi o durere cumplită în obrazul strivit de uşa metalică. Tot trupul îl săgeta îngrozitor. Braţele şi picioarele şi, mai mult decât toate, capul — da, părea că în ţeastă i se învârte întruna un cuţit înroşit în foc. Iar durerea aceea de nedescris îl făcea să nu-şi mai dorească decât să doarmă, să uite de toate.

Se propti cu greu, cu tâmpla mai sus, de portieră,

deschise ochii şi simţi dintr-o dată urcându-i-se în gâtlej un val de greaţă. Vomită pe cămaşă, murdărindu-se tot. Gustul scârbos, amărui, îi năclăi gura şi se şterse cu dosul palmei, îngreţoşat. Capul parcă zvâcnea înnebunit, gata să se spargă în bucăţi; era ameţit şi slăbit de-atâta rău de la stomac, de parcă lumea s-ar fi rotit întruna, iar el se clătina de colo-colo, într-o barcă, pe o mare înfuriată.

Gemu şi se întoarse pe spate, depărtându-se de pata mare, de vomă urât mirositoare.

Era în Land Cruiser, însă probabil că maşina stătea pe-o rână, pentru că el era aruncat pe portiera din dreapta, uitându-se în sus, spre volan şi, deasupra acestuia, zărind crengile unui copac, ce se mişcau în bătaia vântului. Ploaia se potolise aproape de tot, dar încă mai cădeau peste el stropi prelungi, prin parbrizul spart.

Se uită curios la aşchiile de sticlă împrăştiate peste tot. Nu îşi aducea aminte cum se făcuse geamul acela ţăndări. Adevărul, era că nu îşi aducea aminte mai nimic, în afară de faptul că la un moment dat maşinile lor fuseseră oprite în drum şi el tocmai îi spunea doctorului Grant că tiranozaurul se îndrepta spre ei. Asta era ultimul lucru care îi revenea în memorie.

I se făcu iarăşi rău şi închise ochii, până ce îi trecu. Auzea însă întruna scârţâitul acela ritmic; asemănător cu trosnetul neîntrerupt al greementului unei bărci. Ameţit şi vlăguit de slăbiciune, avea impresia că toată maşina se mişca întruna sub el. Dar când deschise din nou ochii, văzu că de altfel chiar aşa şi era: da, vehiculul se clătina, căzut pe o rână, când într-o parte, când în cealaltă.

Da, nu i se năzărea deloc. *Maşina se bălăbănea* cu *totul!*

Şovăitor, Tim se ridică în picioare. Stând încă pe portiera din faţă, privi peste bord, prin parbrizul sfărâmat. La început nu zări decât frunzişul des, foşnind în bătaia vântului. Dar ici-colo, se iţeau mici deschizături ce dădeau dincolo de arbori şi atunci observă că pământul...

Pământul se afla la cinci metri sub el!

Rămase încremenit, neînţelegând nimic?! Maşina zăcea între crengile unui copac înalt, la cinci metri şi ceva

deasupra solului, clătinându-se încoace şi încolo, după cum sufla vântul.

— Ce rahat! ocărî băiatul.

Ce naiba putea face? Se ridică pe vârfurile picioarelor şi privi iarăşi afară, încercând să scruteze mai bine împrejurimile, cu mâinile încleştate de volan, ca să se sprijine. Şi atunci, roata metalică se învârti în mâinile lui, şi, cu un trosnet puternic, automobilul se mişcă din loc, căzând încă vreo doi metri, apoi proptindu-se din nou în ramurile arborelui. Băiatul se uită iarăşi prin geamul sfărâmat al portierei, prin care se vedea pământul.

— Aoleu, am dat de dracu'. Ce mă fac? se tânguia el. Ce rahat! Ce rahat nenorocit!

Urmă un alt trosnet... Automobilul căzu încă vreo jumătate de metru.

Trebuia neapărat să coboare de-acolo.

Aruncă din nou o privire dedesubt. Stătea mai departe pe portieră. Se târî înapoi, pe genunchi şi pe coate, ca să cerceteze deschizătoarea uşii. Nu putea desluşi prea bine prin bezna aceea, dar îşi dădea seama că portiera fusese atât de turtită, încât nu se mai putea descuia. N-ar mai fi reuşit în vecii vecilor să urnească uşa din loc. Încercă apoi să lase geamul jos, dar şi acesta era blocat în ramă. Apoi îi veni ideea să verifice portiera din spate. Poate că aceea nu era chiar atât de avariată. Se aplecă încet, cu grijă, peste bancheta din faţă, iar maşina se zdruncină, dezechilibrată de redistribuirea bruscă a greutăţii.

Atent, Tim ajunse cu mâna la mânerul din spate şi îl răsuci. Dar şi acesta era blocat.

Oare cum putea să iasă din cuşca aceea?

Auzi un grohăit ameninţător şi se uită în jos. O umbră întunecată trecu chiar pe sub el. Nu era tiranozaurul. Pentru că animalul care tocmai se împleticea pe sub copacii înalţi, era mai bondoc şi scotea un fornăit pe nas, în vreme ce mergea, împiedicat. Coada i se bălăngănea când într-o parte, când în cealaltă, iar Tim reuşi să distingă ţepuşele lungi.

Da, era stegozaurul, aparent vindecat deocamdată. Tim

se întrebă pe unde se aflau oare ceilalţi — Gennaro, domnişoara Sattler şi veterinarul. Ultima dată când îi văzuse, rămăseseră lângă stegozaur. Cam cât să fi fost de-atunci? Se uită la ceas, dar cadranul acestuia era spart. Nu putea vedea cifrele. Scoase ceasul de la mână şi îl aruncă.

Stegozaurul amuşină şi trecu mai departe. De-acum nu se mai auzea decât vântul prin ramurile copacilor şi scârţâitul maşinii care se legăna înainte şi înapoi.

Da, trebuia neapărat să scape de-acolo.

Tim apucă dintr-odată, cu nădejde, mânerul portierei, încercă să îl forţeze, dar era înţepenit zdravăn. Nu voia să se mişte defel. Şi atunci îşi dădu seama de ce: uşa din spate era blocată! Apăsă pe butonul de siguranţă şi apoi răsuci mânerul. Portiera se deschise larg, dedesubt, şi se opri într-o creangă aflată la vreun metru mai jos.

Deschizătura era destul de îngustă, dar Tim se gândi că ar putea reuşi să se strecoare prin ea. Ţinându-şi răsuflarea, se târî înapoi, spre bancheta din spate. Maşina trosni, mişcată din loc, dar rămase în aceaşi poziţie. Ţinându-se cu putere de ambele părţi, Tim se lăsă uşurel în jos, prin crăpătura strâmtă a portierei. Curând, şedea cu burta lipită de uşa înclinată, iar cu picioarele atârnând afară din vehicul. Îşi întinse picioarele prin aer şi dădu peste un sprijin solid — o ramură —, aşa că se lăsă cu toată greutatea pe el.

Îndată ce făcu astfel, creanga se îndoi, iar portiera se deschise larg, aruncându-l afară din Land Cruiser. Băiatul căzu în gol... Frunzele îi zgâriau faţa... Trupul lui se izbea din cracă-n cracă... Apoi zbură aşa, prin văzduh... O durere ascuţită îi sfâşie tâmplele, iar prin faţa ochilor începură să-i joace lumini strălucitoare...

Se lovi iarăşi de ceva tare şi rămase acolo, în vreme ce vântul îi biciuia chipul. Zăcea atârnat de mijloc, peste o creangă groasă, iar stomacul î se zbătea, aproape zdrobit.

Auzi apoi un alt trosnet şi se uită în sus, spre Land Cruiser, care nu se mai vedea decât ca o umbră întunecată, uriaşă, agăţată la doi metri deasupra lui.

Urmă încă un scrâşnet metalic. Maşina se mişca din loc.

Tim se chinui să coboare, să se urnească de acolo, măcar. În viaţa de zi cu zi, se suia mai tot timpul prin copaci. Şi era un căţărător destul de bun. Iar acela era un arbore numai bun de escaladat, cu ramurile dese, aşezate aproape una sub alta, ca o scară...

Cârrrc!...

Gata, autoturismul o lua din loc cu totul.

Tim se târî cu disperare în josul trunchiului, alunecând adesea peste crăcile ude de ploaie, cu mâinile năclăite de seva lipicioasă, grăbindu-se cât putea. Nu coborâse mai mult de un metru şi jumătate, când maşina trosni pentru ultima dată apoi, încet, foarte încet, se dădu peste cap. Tim observă botul verde şi farurile coborând drept spre el, apoi automobilul căzu în picaj, prinzând tot mai multă viteză, pe măsură ce se apropia de el. Apoi se izbi puternic de creanga groasă pe care aterizase Tim...

Şi rămase acolo.

Caroseria ştirbită, înfundată înăuntru, ca o gură de diavol, ai cărui ochi erau închipuiţi de faruri, se afla la numai o jumătate de metru de chipul băiatului. Uleiul i se scurgea acestuia pe obraji.

Dar tot mai avea în jur de trei metri până la sol. Căută cu piciorul dedesubt, găsi o altă ramură pentru sprijin şi începu să coboare. De-acolo zări craca de deasupra îndoită sub greutatea automobilului, cedând până la urmă. Mai întâi se crăpă, apoi se rupse cu totul, iar maşina se prăvăli spre el şi îşi dădu seama că nu avea să scape cu viaţă, pentru că nu ar fi reuşit în veci să ajungă jos atât de repede, aşa că îşi dădu drumul.

Şi până jos căzu în gol.

Rostogolindu-se, izbindu-se uneori, simţind cum durerea îi sfâşie fiecare părticică a corpului, iar pe urmele lui, maşina se năpustea mai departe, sfărâmând în cale ramurile, ca un animal ce îşi fugărea prada. Şi, în sfârşit, Tim se înfipse cu umărul în ţărâna reavănă, apoi se rostogoli cât de repede putu, într-o parte, lipindu-şi trupul de trunchiul copacului, în vreme ce vehiculul se lovea cu zgomot mare de pământ. O neaşteptată izbucnire de

scântei pârjoli pielea băiatului, împrăştiindu-se peste tot, ca nişte artificii sfârâind în noroi.

Şovăielnic, Tim se ridică în picioare. De undeva, din beznă, auzi iarăşi fornăitul acela şi zări stegozaurul apropiindu-se, atras probabil de căderea maşinii. Dinozaurul mergea cam şleampăt, aruncându-şi capul mic înaintea trupului, în timp ce solzii cornoşi de pe spinarea cocoşată se unduiau în ritmul mersului, formând două creste alungite de-a lungul corpului. Păşea alene, ca o uriaşă broască ţestoasă. Şi chiar semăna şi la figură. Părea la fel de prostănac şi de încet.

Tim ridică o piatră şi o aruncă spre animal.

— Pleacă de-aici!

Piatra se lovi cu un bocnet surd de solzii tari. Dar stegozaurul nu se opri din drum.

— Pleacă! *Pleacă, n-auzi?!*

Aruncă încă un bolovan şi îl nimeri chiat în cap. Animalul mormăi nemulţumit, se întoarse încet şi se îndepărtă, târşâindu-şi picioarele, în direcţia din care venise.

Tim se sprijini sfârşit de puteri, de maşina boţită şi se apucă să scruteze întunericul. Trebuia neapărat să se întoarcă la ceilalţi, dar nu voia să se rătăcească, umblând după ei, să-i caute. Ştia numai că se afla undeva, prin parc. probabil nu prea departe de ruta principală. Dacă ar fi putut să se orienteze cam pe unde se afla?! Nu prea putea distinge el împrejur, prin bezna aceea, dar...

Îşi aduse aminte de ochelarii de noapte.

Se căţără iar în Land Cruiser, prin rama de-acum goală a parbrizului, şi găsi ochelarii şi radio-emiţătorul. Aparatul era sfărâmat, nu mai funcţiona, aşa că îl lăsă acolo. Dar ochelarii nu păţiseră nimic. Îi regla şi îndată avu în faţa ochilor acea imagine familiară, a pădurii conturată în verde strălucitor. Avea impresia că se simte mai în siguranţă acum.

Cu ajutorul ochelarilor, văzu imediat gardul doborât, în stânga lui, şi se îndreptă într-acolo. Gardul avea o înălţime

de patru metri, dar tiranozaurul îl dărâmase într-o clipă. Tim trecu peste zăbrelele solide, de metal, străbătu un desiş încâlcit şi se trezi chiar lângă drumul principal.

Prin ochelari, observă celălalt Land Cruiser răsturnat pe-o parte.

Alergă spre el, trase adânc aer în piept, să-şi dea curaj, şi privi înăuntru. Nici urmă de Grand sau Malcolm.

Unde se duseseră oare?

Unde se duseseră cu toţii?!

Dintr-odată îl cuprinse panica, dându-şi seama că era singur acolo, în mijlocul junglei, noaptea, lângă o maşină părăsită, zdrobită de un monstru Se învârti în cerc, uitându-se peste tot, prin lentilele acelea ce îi arătau toată lumea în verde fosforescent. Şi în trecere, observă o umbră palidă la marginea drumului. Era mingea de baseball, a lui Lex. O şterse de noroi.

— Lex!

Băiatul strigă din toate puterile, fără să îi mai pese dacă dinozaurii aveau să îl audă sau nu. Rămase apoi în tăcere, aşteptând o vreme răspunsul, dar numai vocea vântului se stârnea şi plescăitul picurilor de ploaie ce se scurgeau de pe frunze.

— Lex!

Îşi aminti aşa, ca prin ceaţă, că fusese şi ea în Land Cruiser, când îi atacase tiranozaurul. Oare o fi rămas şi ea acolo? Sau fugise pe undeva? Clipele acelea de groază i se învălmăşeau în minte. Nu mai ştia sigur ce anume se întâmplase de fapt. Numai gândul în sine îl făcea să tremure din toate încheieturile. Stătea acolo, în mijlocul drumului; suspinând de frică.

— *Lex!*

Noaptea părea că se coborâse, apăsătoare, peste el. Îl apucă o milă cumplită pentru sine însuşi, aşa că rămase mai departe pe loc, scâncind ca un prunc înspăimântat. Când, într-un târziu, se potoli, auzi că altcineva încă nu încetase să se smiorcăie. Da, da, se auzea un smiorcăit slab, de undeva, din susul drumului.

— Cât a durat? întrebă Muldoon, întorcându-se în camera de control.

În mână ţinea o trusă metalică, neagră.

— Cam o jumătate de oră.

— Jeep-ul lui Harding ar fi trebuit să ajungă până acum.

Arnold strivi ţigara în scrumieră.

— Sunt sigură că trebuie să pice dintr-o clipă într-alta.

— Încă n-ai nici o veste despre Nedry? se interesă Muldoon.

— Nu. Nu încă.

Muldoon deschise trusa, care conţinea şase radio-emiţătoare portabile.

— Am de gând să le distribui celor din clădire, îl anunţă el pe Arnold, apoi îi înmână un aparat. Ia şi alimentatorul. Astea sunt din rezerva de radiouri pentru cazuri de urgenţă, dar nimeni nu le-a încărcat, bineînţeles. Să-l alimentezi la fiecare douăj' de minute şi dup-aia să încerci tot timpul să prinzi maşinile.

Henry Wu deschise uşa secţiei de fertilizare şi intră în laboratorul cu luminile stinse. Nu era nimeni acolo. Se părea că toţi tehnicienii plecaseră să ia masa. Se duse direct la computer şi ceru fişele cu inserţiile de ADN. Toate evidenţele acelea trebuiau păstrate în memoria calculatorului. ADN-ul era o moleculă atât de complexă, încât pentru fiecare specie de animal erau necesari zece gigabiţi pe spaţiul optic al discului computerului, pentru a stoca informaţiile despre toate iteraţiile. Iar Wu voia să verifice evoluţia moleculei pentru fiecare dintre cele cincisprezece specii. Ceea ce însemna un volum de date imens, cu care trebuia să opereze.

Nu era el lămurit de ce Grant îl întrebase despre ADN-ul de broască, ca fiind un lucru esenţial. Adevărul era că Wu nici nu prea ştia să distingă un soi de ADN de altul. La urma urmei, la cele mai multe dintre animalele din zilele noastre, moleculele de ADN erau aproape identice. Da, ADN-ul era o

substanţă incredibil de veche. Oamenii care cutreiră străzile lumii moderne, plimbându-şi pruncii trandafirii în cărucioare frumos colorate, arareori se opresc să se gândească o clipă măcar la acea substanţă ce stă în miezul tuturor lucrurilor — substanţa care începe dansul vieţii — şi care este mai vârstnică decât însăşi planeta. Molecula de ADN era atât de veche, încât evoluţia ei se încheiase definitiv cu mai mult de două miliarde de ani în urmă. Şi de atunci, nu suferise decât foarte puţine modificări. Poate numai câteva combinaţii recente, dintre genele vechi şi cele de dată recentă. Dar cam atât...

Când însă compari ADN-ul uman cu acela al unei bacterii inferioare, descoperi fără doar şi poate că numai zece la sută din lanţul genetic este diferit: Această conservare implicită a moleculei, îl îndemnase pe Wu să folosească orice fel de ADN îi venise la îndemână. Aşa că atunci când reconstituise dinozaurii, geneticianul dispusese ADN-ul întocmai ca un sculptor care modelează argila sau marmura, deopotrivă. Crease şi el după cum poftise.

Puse în funcţiune programul de cercetare, care nu îi lua mai mult de câteva minute până să se deruleze. Apoi se ridică de la masă şi dădu roată laboratorului, aruncând o privire instrumentelor cu care era obişnuit să lucreze zile şi luni în şir. Observă termometrul desprins de pe uşa frigiderului, unde era special instalat, pentru a semnala temperatura dinăuntru. Şi observă că pe grafic era trasată o linie discontinuă. Ciudat, se gândi el. Asta înseamnă că umblase cineva la congelator. Şi încă de curând... În ultima jumătate de oră. Dar cine ar fi putut căuta acolo ceva, în timpul nopţii?

Computerul semnaliză că prima parte a fişelor de cercetare era completată. Wu se duse acolo, să vadă ce anume putea descoperi şi, când zări ce era afişat pe ecran, uită şi de congelator, şi de grafic...

LEITZKE DNA SEARCH ALGORITHM

DNA: Version Search Criteria: RANA (all fragment

len > 0)	
DNA Incorporating RANA Fragments	Versions
Maiasaurus	2. 1 —2, 9
Procompsognathid	3. 0 — 3. 7
Othnielia	3. 1 — 3. 3
Velociraptor	1. 0 — 3. 0
Hypsilophodontid	2. 4 — 2. 7

Concluzia era clară: toţi dinozaurii care procreau aveau încorporat *rana* — ADN de broască. Nici unul dintre celelalte animale însă nu avea aşa ceva. Şi totuşi Wu încă nu înţelegea de ce asta le dăduse posibilitatea de a se reproduce. Dar, oricum, nu putea să nu recunoască totuşi că Grant avusese dreptate. Dinozaurii se înmulţeau pe cale naturală.

Se grăbi spre camera de control.

LEX

Era strânsă ghem înăuntrul unei conducte mari, de scurgere, cu diametrul de peste un metru, ce ieşea de undeva, de sub drumul principal. Fetiţa îşi îndesase în gură mănuşa de baseball şi se legăna când în faţă, când în spate, izbindu-se cu capul de capătul ţevii, în mod repetat. Era întuneric înăuntru, dar Tim o putea vedea foarte clar prin ochelarii speciali. Părea nevătămată, iar fratele ei răsuflă uşurat.

— Lex, sunt eu, Tim.

Fetiţa nu răspunse. Se izbi în continuare cu capul de ţeavă.

— Ieşi de-acolo.

Ea dădu din cap, în semn că nu voia. Băiatul îşi dădu seama că era înspăimântată de moarte.

— Lex, începu el iarăşi. Dacă ieşi de-acolo, te las să te uiţi şi tu prin ochelarii ăştia nemaipomeniţi.

Ea însă numai clătină din cap, ca mai înainte.

— Ia uită-te ce am eu, urmă el, ridicând mâna; fetiţa îl privi, neînţelegând; probabil era prea întuneric ca să vadă. Am găsit mingea ta, Lex. Am găsit mingea...

— Şi ce dacă...

Tim încercă o altă stratagemă.

— Probabil eă-i cam incomod acolo, înăuntru, o ispiti el să iasă. Şi cred că ai îngheţat de frig. Nu vrei chiar deloc să vii aici?

Ea începu să se lovească iar cu capul de conductă.

— De ce nu vrei?

— Afară, acolo, sunt aminale...

Băiatul amuţi pentru câteva clipe. Soră-sa nu nu mai spusese "aminale" de când era de-o şchioapă.

— Animalele au plecat, adăugă el.

— Nu, nu, e unu' mare de tot. Un *Tyrannosaurus rex.*

— A plecat şi el.

— Unde s-a dus?

— Nu ştiu, dar nu mai e demult pe-aici, răspunse Tim, sperând din tot sufletul să nu se înşele.

Lex însă nu se mişcă din loc. Băiatul o auzi cum se pocnea din nou de capătul ţevii. El se aşezase pe iarbă, la celălalt capăt, ca fetiţa să îl poată vedea. Îşi prinse genunchii cu braţele şi aşteptă; răbdător. Nu îi venea în minte nimic din ce ar fi trebuit să facă.

— Să ştii că am de gând să stau aici, o anunţă el. Şi să mă odihnesc.

— E şi tati afară, cu tine?

— Nu, spuse el, simţind că îl străbate un fior ciudat. El este acasă, Lex.

— Dar mami?

— Nici ea, Lex.

— Dar mai sunt oameni mari pe acolo? urmă ea.

— Nu încă. Dar sunt sigur că or să ajungă aici în curând. Probabil că acum sunt pe drum.

Apoi o auzi mişcând prin conductă şi, în sfârşit, ieşi.

Tremurând de frig, şi cu sânge uscat pe frunte, dar altfel teafără şi nevătămată.

Se uită prin preajmă, uimită şi îl întrebă:

— Da' unde-i domnul Grant?

— Habar n-am.

— Păi bine. da' a fost aici mai înainte.

— A fost? Când?

— *Mai înainte,* accentuă Lex. L-am văzut eu, când eram în conductă.

— Şi unde s-a dus?

— Da' de unde naiba să ştiu eu? se răsti Lex, strâmbând din năsuc.

Începu să strige:

— Heeeei! Heee-eeei! Domnule Grant! Domnule Graaant!...

Tim se cam îngrijoră, gândindu-se că zarva pe care o făcea fetiţa putea să atragă iar tiranozaurul în părţile acelea, dar după câteva momente, auzi răspunsul. Venea de undeva, din dreapta de dincolo de al doilea automobil pe care Tim îl cercetase cu numai câteva minute în urmă.

Prin ochelarii de noapte, Tim îl zări pe doctorul Grant venind spre ei şi răsuflă uşurat. Paleontologul avea o spintecătură în umăr, prin cămaşă, dar altfel părea întreg.

— Slavă Domnului, zise el. Tocmai vă căutam de nebun.

Tremurând încă de groază, Ed Regis se ridică în picioare şi îşi şterse noroiul îngheţat de pe faţă şi mâini. Petrecuse o jumătate de oră înfiorătoare, alergind înnebunit printre bolovanii mari de pe panta unui deal ce cobora dincolo de drum. Ştia că nu avea cum să-şi găsească un adăpost prea sigur în locurile acelea, dar era atât de îngrozit, încât nu mai judeca bine. Zăcuse apoi în mocirla aceea rece şi încercase să îşi păstreze cumpătul, dar nu îi ieşea din minte monstrul acela. Dinozaurul care venea drept spre el. Spre maşină.

Nu îşi amintea prea bine ce se întâmplase după aceea. Ţinea minte numai că Lex îi spusese ceva, dar el nu se

oprise din goană, *nu putea* să se oprească, ci alergase mai departe, cât îl ţineau picioarele. După ce părăsise drumul, îşi pierduse puterile, se împleticise şi căzuse de-a dura din vârful colinei, apoi se oprise să se odihnească în spatele unor bolovani. I se păruse atunci că putea să se strecoare printre pietroaiele acelea şi să se ascundă, pentru că era destul loc. Aşa că asta şi făcuse. Gâfâind de oboseală şi cu groaza morţii în oase, nu se putea gândi la nimic. Decât la tiranozaurul acela şi la cum să se depărteze mai mult de el. Şi, într-un târziu, când se pitulase acolo, între bolovani, ca un şobolan, se mai liniştise puţin şi fusese copleşit de oroare şi ruşine, pentru că lăsase copiii de izbelişte şi el dă-duse bir cu fugiţii, ca să-şi salveze pielea. Îşi dădea seama că ar fi trebuit să se întoarcă la drum, să încerce să îi scape şi pe ei, pentru că el întotdeauna avusese impresia că e un tip curajos şi calm în situaţii-limită, dar ori de câte ori încercase să îşi ia inima în dinţi şi să se ducă iarăşi acolo, la ei, pur şi simplu... nu reuşise să se ridice?! Panica pusese stăpânire pe el, începuse parcă să se sufoce şi nu se putea mişca din loc.

Îşi spunea singur că oricum, nu mai era nici o şansă de scăpare pentru cei din urmă. Dacă mai erau încă acolo, pe drum, copiii aceia nu aveau nici o speranţă să scape cu viaţă, aşa că, în mod sigur, Ed Regis nu putea face nimic pentru ei. Deci, cel mai bine, era să rămână unde se afla. Nimeni nu avea să ştie ce anume se întâmplase, cu excepţia lui. Şi nu era nimic de făcut, în ce îl privea. Şi nici nu avusese ce face în clipele acelea. Aşa că stătuse mai departe între bolovani încă vreo jumătate de oră, luptându-se din răsputeri cu teama, silindu-se să nu se gândească defel dacă muriseră sau nu copiii sau ce avea să spună Hammond când îi aducea la cunoştinţă.

Ceea ce îl făcuse să se hotărască într-un târziu să se urnească din loc fusese, senzaţia ciudată pe care o avusese simţind ceva colcăind prin gura lui.

Jumătate de obraz îi era umflată, îi amorţea tot mai tare şi îl furnica întruna; aşa că se întrebă dacă nu cumva se lovise în cădere. Era foarte curios, însă nu era lovit deloc.

După care îşi dădu seama că bucata aceea de carne umflată era de fapt o lipitoare care se îmbuiba cu sângele lui, sugându-i buzele pe dinăuntru! *Pur şi simplu îi intrase în gură!* Tremurând de scârbă, Ed Regis smulse lighioana, cu tot cu carnea în care se înfipsese. Îndată, un şuvoi de sânge cald îi năvăli în gâtlej. Scuipă şi azvârli scârboşenia aceea în pădurea Şi atunci văzu că o alta i se lipise de braţ. O smulse şi pe aceea, iar mâna începu să îi sângereze din plin. Lipitoarea căzu în vale. Isuse Cristoase, probabil că era acoperit din cap până-n picioare de urâţeniile acelea?! Dealurile din junglă erau ticsite cu lipitori. Ca şi spărturile umede şi întunecate din stânci. Oare ce-or fi zis muncitorii când le văzuseră? Lighioanele acelea îţi intrau pe sub haine. Le plăceau locurile întunecate şi calde. Le plăcea să se înfigă să...

— Heee!

Se opri în loc, încremenit. Auzise o voce, adusă de vânt.

— Heeei! Domnule Grant!

Isuse, *era fetiţa?!*

Ed Regis ascultă cu atenţie, să distingă tonu glasului ei. Nu părea înspăimântată sau îndurerat de vreo rană. Numai striga după paleontolog, în felul acela răsfăţat şi sâcâitor, al ei. Şi atunci îşi dădu seama dintr-odată că de fapt se întâmplase cu totul altfel decât îşi închipuise el. Tiranozaurul probabil că plecase — sau cel puţin nu îi atacase —, iar ceilalţi erau încă în viaţă. Grant şi Malcolm. Şi descoperirea aceea îl făcu să se adune într-o secundă, ca atunci când te trezeşti din beţie pe loc, că au dat poliţaii peste tine şi te iau la bani mărunţi. Şi astfel se simţi mult mai bine, pentru că de-acum ştia ce trebuie să facă. În timp ce ieşea dintre bolovani, îşi lămurea deja în minte următorul pas pe care îl avea de făcut, imaginându-şi ce trebuia să zică, cum să se descurce de atunci încolo.

Îşi şterse noroiul uscat de pe faţă şi de pe mâini — dovada cea mai vie că fugise ca ieşit din minţi, să se ascundă. Nu era stânjenit că dăduse bir cu fugiţii, dar acum era nevoit să îşi ia misiunea în serios. Se îndreptă către drum împleticindu-se, dar când ieşi din desiş, rămase o

clipă dezorientat. Nu mai vedea maşinile niciunde. El era cam la poalele colinei, iar vehiculele rămăseseră undeva, pe creastă.

Începu să urce dealul, spre cele două automobile. Pretutindeni domnea o linişte apăsătoare. Călca, plescăind, în băltoacele noroiase. Şi nu mai auzea fetiţa deloc. De ce oare încetase să mai strige? În vreme ce mergea, se gândea îngrijorat că poate i se întâmplase ceva copilului. În cazul acela, nici el n-ar mai fi trebuit să se ducă într-acolo. Poate că tiranozaurul încă bântuia prin preajmă. Era deja pe fundul văii, deci mult mai aproape de casă.

Şi era atât de linişte. Ca într-un cavou, atât de linişte era.

Ed Regis se întoarse pe călcâie şi o porni înapoi, către complexul turistic.

Alan Grant palpă mâinile şi picioarele fetiţei, apăsându-le uşor, din când în când. Nu părea lovită. N-o durea mai deloc. Era uluitor: în afară de tăietura aceea de la cap, nu avea nimic în rest.

— Doar v-am spus că n-am nici pe naiba, făcu ea pe grozava.

— Ei, sigur că ai avut dreptate. Dar trebuia să mă conving.

Băiatul însă nu fusese chiar atât de norocos. Nasul îi era tumefiat şi îl durea. Grant bănuia că era spart. Umărul drept al puştiului era aproape zobit şi se umflase îngrozitor. Dar la picioare nu păţise mare lucru. Putea şi el ca şi surioara lui, să meargă fără probleme. Asta era cel mai important lucru.

Şi Grant era aproape teafăr, cu excepţia zgârieturii aceleia adânci pe care i-o făcuse tiranozaurul pe pectoralul drept, când îl atinsese. De fiecare dată când respira, parcă îl ardea spintecătura, dar nu părea prea grav, şi nici nu îl stânjenea în mişcări.

Se întrebă dacă nu cumva leşinase, pentru că îşi aducea aminte doar câteva frânturi ale celor petrecute, înainte de a

se trezi, gemând de durere, în pădure, la vreo zece metri de Land Cruiser. La început, pieptul îi sângerase, aşa că el acoperise rana cu frunze şi, într-un târziu, aceasta se închegase. După care începuse să cutreiere împrejurimile, căutându-l pe Malcolm şi pe copii. Paleontologului nici nu îi venea să creadă că era încă în viaţă şi, în timp ce îşi aducea aminte vag ce se întâmplase, încerca să înţeleagă deznodământul acela neaşteptat. Tironozaurul ar fi putut să îi omoare pe toţi cu mare uşurinţă. De ce nu o făcuse?

— Mi-e foame, se smiorcăi Lex.

— Şi mie, zise Grant. Va trebui să ne întoarcem înapoi, în lumea civilizată, prin propriile noastre puteri. Şi să le spunem despre nava aceea.

— Noi suntem singurii care ştim? întrebă Tim.

— Da. Aşa că trebuie să ajungem la bază şi să îi anunţăm.

— Atunci să o luăm în josul drumului, către hotel, sugeră Tim, arătând spre panta dealului. În felul ăsta o să ne întâlnim cu cei care or să vină să ne caute.

Grant stătu şi cântări bine vorbele băiatului. Şi nu îi ieşea din minte un singur lucru: umbra aeeea întunecată, care trecuse drumul printre cele două maşini, înainte de a începe atacul. Oare ce fel de animal fusese acela? Şi îşi dădu seama că nu exista decât o singură posibilitate: să fi fost micul tiranozaur.

— Nu prea cred că e bine să procedăm aşa, Tim, se împotrivi paleontologul. Drumul este mărginit pe amândouă părţile de garduri înalte. Şi dacă unul dintre tiranozauri este undeva, prin vale, suntem prinşi aici ea într-o capcană.

— Atunci credeţi că ar trebui să rămânem aici? întrebă Tim.

— Da, răspunse Grant. Haideţi să aşteptăm până când o să apară cineva.

— Mi-e foame, scânci iarăşi Lex.

— Sper să nu rămânem prea mult pe-aici, zise Grant.

— Nu vreau să stau aici deloc, se oţărî răsfăţata.

Şi atunci, din josul colinei, auziră un om tuşind.

— Staţi aici, le zise Grant.

O luă la goană, spre vârful dealului, să vadă cine era.

— Stai aici, repetă Tim pentru sora lui şi o luă după celălalt.

Lex îl urmă pe frate-său.

— Hei, nu mă lăsaţi aici, nu mă lăsaţi aici, măi, băieţi…

Grant îi puse mâna peste gură, să o facă să tacă. Ea se zbătu să scape. Dar bărbatul îl făcu semn din cap şi îi arătă ceva cu mâna, peste deal.

Pe fundul văii, Grant îl zări pe Ed Regis şezând nemişcat, încremenit. În jurul lor, pădurea amuţi dintr-odată. Ţârâitul obişnuit al nenumăraţilor ciccada şi orăcăitul broaştelor încetară ca prin farmec. Nu se mai auzea decât foşnetul slab al frunzelor şi şuieratul vântului.

Lex dădu să spună ceva, dar Grant o trase lângă trunchiul celui mai apropiat copac, lăsându-se la pământ, printre rădăcinile groase şi noduroase. Tim veni lângă ei, imediat. Grant duse degetul la buze, dându-le de înţeles că trebuiau să tacă, apoi se uită cu grijă pe după trunchiul arborelui.

Drumul ce se desluşea dedesubtul lor era învăluit în întuneric, dar când ramurile arborilor înalţi se mişcau în bătaia vântului, luna arunca raze palide spre pământ, desenând un model ciudat, pestriţ, mişcător. Ed Regis dispăruse pe neştiute. Grant îl căută câteva momente cu privirea, până ce îl zări din nou. Publicistul se prinsese zdravăn de trunchiul unui copac. Nu se mişca deloc.

Pădurea rămase tăcută în continuare.

Nerăbdătoare, Lex îl trase de cămaşă pe Grant, ca să afle ce se întâmplă. După care, de undeva, de foarte aproape, auziră o respiraţie greoaie, horcăită, abia desluşită de vocea şuierătoare a vântului. Auzi şi fetiţa, pentru că încetă să se mai zbuciume.

Zgomotul acela se mai stârni încă o dată, parcă ar fi fost un oftat adânc. Şi Grant se gândi că semăna mult cu răsuflarea domoală a unui cal. Se uită iarăşi spre Regis şi văzu umbrele lungi, mişcătoare, aruncate de lumina lunii pe

trunchiul copacului de care acesta se lipise. Şi atunci, paleontologul îşi dădu seama că dintre celelalte, se distingea o umbră diferită, ce se ridica mult deasupra celor obişnuite, dar care nu se clintea din loc: un gât lung, curbat, la capătul căruia se zărea un cap masiv, aproape pătrat.

Respiraţia aceea gâfâită se auzi din nou.

Tim se rezemă pe spate, precaut, ca să privească mai bine. Şi Lex făcu întocmai.

Atunci auziră trosnetul unei crengi şi pe potecă păşi un tiranozaur. Era însă celălalt, cel mic — un animal de doi metri şi jumătate înălţime, care mergea cu acea graţie lălâie a puiului ce nu se ţine prea bine pe picioare, aproape ca un căţelandru. Dinozaurul se împletici pe cărăruie, trăgând aer în piept la fiecare pas, apoi pornind mai departe. Trecu pe lângă copacul după care se ascunsese Regis. dar nu dădu vreun semn că îl observase. Grant remarcă atunci că trupul omului păru că se destinde dintr-odată. Iar publicistul întoarse capul, încercând să urmărească tiranozaurul care se depărta deja de arbore.

Animalul ieşise de-acum din raza lor vizuală, coborând pe drum. Regis începu să se relaxeze, slăbind strânsoarea din jurul copacului. Dar jungla rămase încă tăcută. Omul stătu locului încă pentru câteva momente. Apoi zgomotele obişnuite ale pădurii se întoarseră: mai întâi orăcăitul şovăielnic al unei broaşte, apoi bâzâitul unui ciccada şi, în sfârşit, întregul cor al vieţuitoarelor ce colcăiau prin preajmă. Regis se depărtă de trunchi, îndreptându-şi umerii, dezmorţindu-şi corpul. Merse până în mijlocul drumului, uitându-se în direcţia în care dispăruse tirânozaurul.

Atacul se abătu asupra lui din partea stângă.

Puiul de dinozaur răgea în timp ce îl pocni pe Regis cu capul, lăsându-l pe pământ cât era de lat. Omul strigă îngrozit şi se ridică împleticindu-se pe picioare, dar animalul îl lovi din nou şi probabil că îl prinsese cu piciorul dinainte, pentru că dintr-odată, Regis nu se mai urni din loc, ci rămase acolo, în mijlocul drumului, răcnind la tiranozaur şi bătând din mâini în faţa acestuia, ca şi cum ar fi vrut să îl

uşuiască de acolo. Puiul de dinozuar părea uimit de toate sunetele pe care le scotea fragila lui pradă şi de toate mişcările acelea dezordonate. Îşi aplecă atunci capul, deasupra omului, mirosindu-l curios, iar Regis îl pocni cu pumnii în bot.

— Pleacă! Du-te de-aici! Pleacă, n-auzi?!

Regis răcnea cât îl ţineau puterile, iar dinozaurul se dădu câţiva paşi în spate, lăsându-l să se ridice iarăşi în picioare.

Omul însă striga în continuare:

— Hei! Nu m-auzi odată?! Pleacă de-aici Du-te!

Şi în timpul ăsta se depărta de animal.

Puiul se uita mai departe uluit la prichindelul acela zgomotos, ciudat la înfăţişare, dar când Regis făcu câţiva paşi, dintr-o săritură ajunse lângă el şi îl culcă iar la pământ,

Dumnezeule, se joacă cu el?! se gândi Grant, stupefiat.

— Hei! răcni iar Regis în cădere, dar fiara nu îl urmă îndeaproape, ci îl lăsă iarăşi să se ridice în picioare.

Omul se sculă de jos, împletincindu-se şi încercă iarăşi să plece.

— Tâmpitule ce eşti… Înapoi! Înapoi! Nu m-auzi?! Înapoi! ţipa ei ca un îmblânzitor de lei.

Tiranozaurul răgi iarăşi, dar nu îl atacă. Regis era acum aproape de marginea desişului din partea dreaptă. Mai avea câţiva paşi până la ascunziş.

— Înapoi! Hei, tu! Înapoi, n-auzi?! strigă din nou şi atunci, în ultimul moment, puiul îl lovi şi îl întinse pe spate.

— Termină odată! răcnea Regis, dar dinozaurul îşi plecă dintr-odată capul, iar omul începu să ţipe.

Nu mai articula nici un cuvânt, ci doar ţipa întruna, strident, de îţi lua auzul.

Şi în câteva clipe, ţipătul lui încetă, iar când puiul de tiranozaur înălţă capul, Grant văzu că avea în gură hălci de carne însângerată.

— Nu se poate! bâigui pierită Lex.

Lângă ea, Tim se depărtă repede, simţind că îi vine să vomeze. Ochelarii lui de noapte îi lunecară de pe frunte şi

căzură în ţărână, cu un zăngănit metalic.

Animalul ridică imediat capul, tresărind şi se uită spre culmea dealului.

Tim apucă ochelarii tocmai când Grant îl prinse şi pe el şi pe fetiţă de mână şi începu să alerge din toate puterile.

CONTROL

Străbătând întunericul, compys ţopăiau de-a lungul drumului. La mică distanţă, jeep-ul lui Harding se ţinea pe urmele lor. Ellie arătă undeva, în susul drumului.

— Nu cumva acolo-i o lumină?

— S-ar putea, răspunse veterinarul. Parcă ar fi nişte faruri.

Deodată, radioul de bord pârâi scurt, apoi se auzi vocea lui John Arnold:

—... sunteţi acolo... ?

— Ei, în sfârşit, se bucură Harding. A dat Domnul.

Apăsă pe butonul de emisie.

— Da, John, te auzim. Suntem aproape de râu, urmărim nişte compys. E destul de interesant, să ştii…

Se auziră iar nişte pârâituri. Apoi:

—... nevoie… maşina ta...

— Ce zice? întrebă Gennaro.

— Ceva despre o maşină, răspunse Ellie.

Pe şantierul paleontologic din Montana, Ellie făcea parte dintre puţinii care se pricepeau la radiofonie. După câţiva ani buni de experienţă, devenise foarte iscusită în a reface transmisiuni defectuoase.

Aşa că acum îşi dădu şi ea cu părerea:

— Am impresia că a zis că are nevoie de maşina dumitale.

Harding apăsă iarăşi pe buton.

— Hei, John, m-auzi? Nu înţelegea prea bine ce spui. John, m-auzi?

Un fulger prelung brazdă cerurile, iar radioul bâzâi

câteva momente. Apoi se auzi iarăşi vocea îngrijorată a lui Arnold:

—... unde... voi?

— Suntem la vreun kilometru şi ceva de teritoriul hipsilofodonţilor. Pe lângă râu, urmărim nişte compy.

— Nu... al dracu' de bine... Întoarceţi-vă aici... acu'!

— Se pare că are ceva necazuri pe-acolo, rosti Ellie, îngândurată, interpretând corect tonul vocii celuilalt. Poate că ar trebui să ne întoarcem.

Harding ridică din umeri a lehamite.

— Eh, John ăsta întotdeauna are câte-o problemă. Ştiţi doar cum sunt inginerii ăştia... Vor ca totul să meargă cum scrie la carte.

Apăsă iarăşi pe butonul de emisie:

— John, mai spune o dată, te rog...

Se auziră iarăşi pârâituri.

Apoi aparatul percepu numai paraziţi pe fir. Trăzni din nou, asurzitor. Şi, în sfârşit:

— Muldoo... nevoie... maşina ta... acu'...

Gennaro se încruntă, nervos.

— Nu cumva zice că Muldoon are nevoie de maşina noastră? întrebă el.

— Mie-aşa mi s-a părut, interveni Ellie.

— Bine, da' n-are nici un rost, se necăji Harding.

—... ceilalţi... blocaţi... Muldoon vrea... maşina...

— Am priceput, sări Ellie. Celelalte maşini sunt blocate pe drum, în furtună, iar Muldoon vrea să se ducă să îi ajute pe cei de acolo.

Harding înălţă din umeri.

— Da' de ce nu ia Muldoon cealaltă maşină?

Învârti butonul.

— Ei, John!... Spune-i lui Muldoon să ia maşina ai'laltă. E în garaj.

Urmară iar câteva momente în care nu se prinseră decât pârâituri nesfârşite.

—... edry... a... furat... laltă...

— Mă tem că nu mai înţelegem nimic din toate astea, se amărî Harding. Bine, John, ne întoarcem chiar acum...

Scoase radioul din funcţiune şi întoarse maşina.

— Tare mi-aş mai fi dorit să pricep şi eu oare naiba o fi graba aia...

Băgă în viteză, apoi jeep-ul ţâşni în întuneric. Peste zece minute zăriră luminile centrului turistic. În timp ce Harding frâna chiar în faţa reşedinţei principale, îl văzură pe Muldoon grăbindu-se spre ei. Striga ceva şi le făcea semn cu mâinile.

— Fir'ar mama ei a dracu' de nenorocire, Arnold, pui de năpârcă ce eşti! Toţi dracii or să te ia dacă nu pui tot parcul pe roate! *Acum!* Adu-mi nepoţii aici imediat! *Acum!*

John Hammond se agita de colo-colo prin camera de control, ţipând cât îl ţinea gura şi bătând din picioarele lui mici şi strâmbe. Timp de câteva minute o ţinu tot aşa, în vreme ce Henry Wu stătea ghemuit într-un colţ, uluit la culme.

— Sigur, domnule Hammond, spuse Arnold calm. Muldoon a plecat chiar acum, să se ocupe de problema asta.

Se întoarse cu spatele la bătrânul isteric şi îşi aprinse o altă ţigară. Hammond era întocmai ca orice birocrat dintre cei pe care îi întâlnise Arnold. Fie că lucrau ei pentru Disney sau Marina Militară, trepăduşii ăştia se purtau la fel, întotdeauna. Nu pricepeau o iotă din chestiunile pur tehnice şi singurul gând din tigva lor îngustă era că numai ţipând puteau rezolva orice dificultate. Şi probabil că aşa şi era, dar numai în cazul în care răcneau la secretare sau funcţionari, să le aducă limuzina la scară sau să le ţină oala de noapte.

Dar strigătele nu puteau schimba cu nimic lucrurile pe care era silit Arnold să le înfrunte in acele clipe. Pentru că, de pildă, computerului nu îi păsa câtuşi de puţin dacă urlai la el de-ţi săreau bojogii. Şi nici reţeaua electrică nu se repara ca prin farmec dacă răcneai la ea sau îi dădeai vreo câţiva pumni. Sistemele tehnice erau pur şi simplu indiferente la toate acele ieşiri specific umane. Dacă tot nu

avea nici un alt efect, strigatul era cel puţin neproductiv, pentru că de-acum Arnold aproape că avea certitudinea că nemernicul de Nedry nu avea să se mai întoarcă, ceea ce însemna că tot el. Arnold în persoană, trebuia să intre în codul computerului şi să încerce să afle ce anume nu mergea cum se cuvenea. Avea să fie o corvoadă înfiorător de grea, aşa că trebuia să fie calm şi foarte atent.

— De ce nu vă duceţi dumneavoastră jos, la patiserie, să beţi o ceaşcă de cafea? îl îndemnă Arnold pe Hammond. O să vă chemăm noi aici când vom avea mai multe noutăţi...

— Nu vreau să aud de nici un fel de *Efect Malcolm* pe-aici, mârâi bătrânul..

— Nu vă mai faceţi dumneavoastră griji pentru *Efectul Malcolm, î*l opri Arnold, sâcâit. Chiar nu aveţi de gând să mă lăsaţi să lucrez în linişte?

— Să te bată Domnul din ceruri, de nemernic ce eşti, îl ocărî Hammond.

— Bine, domnule, o să vă anunţ când primesc vreo veste de la Muldoon, răspunse Arnold, netulburat.

Apăsă câteva butoane ale computerului şi văzu cum se derulează fişele de prezentare, care îi erau atât de cunoscute.

```
*/Jurassic Park Main Modules*/
*/
*/ Call Libs
Include: biostat.sy..
Include: sysrom.vst
Include: net.sys
Include: pwr.mdl
*/
*/Initialize
SetMain [42]2002/9A|total CoreSysop %4 [vig 7*tty..
if ValidMeter(mH) (**mH).MeterVis return
Term Call 909 c.lev |void MeterVis $303| Random(3#*MaxFid)
on SetSystem(!Dn) set shp_val.obj to lim(Val|d|SumVal
   if SetMeter(mH) (**mH).ValdidMeter(Vdd) return
   on SetSystem(!Telcom) set mxcpl.obj to lim(Val|pd|)NextVal
```

Arnold nu mai făcea de-acum nici o operaţie pe computer. Nu avea decât să urmărească totul cu atenţie, să descifreze codul, să urmeze punct cu punct instrucţiunile

care indicau computerului cum să procedeze. Îşi aduse aminte dintr-odată, cu mare tristeţe, că programul complet pentru Parcul Jurasic conţinea mai mult de cinci sute de mii de linii de cod, cele mai multe fără documentaţia necesară, fără să fie urmată de nici o explicaţie, cât de scurtă.

Wu se apropie de el.

— Ce faci, John?

— Verific codul.

— Prin control direct? Păi asta o să dureze la nesfârşit.

— Mie-mi spui, se enervă Arnold. *Mie-mi spui?!*

DRUMUL

Muldoon luă curba foarte rapid, iar Jeep-ul glisă pe pelicula de mâzgă. Alături de el, Gennaro îşi încleştă pumnii. Mergeau cu mare viteză pe drumul de pe buza peretelui de stâncă, ce se înălţa mult deasupra râului junglei, acum cufundat în întunericul de nepătruns. Muldoon însă acceleră în continuare. Părea grozav de încordat.

— Cât mai avem până acolo? întrebă Gennaro.

— Trei-patru kilometri.

Ellie şi Harding rămăseseră la complexul turistic. Dar Gennaro se oferise să îl însoţească pe vânător. Maşina derapă din nou.

— A trecut deja o oră, urmă Muldoon. O oră de când nu mai ştim nimic, n-am mai prins o vorbă de la cei din maşini.

— Dar au radio la bord, nu? zise Gennaro.

— Da, dar n-am reuşit deloc să-i prindem, oftă Muldoon.

Gennaro clătină din cap, îngrijorat.

— Dacă eu, de paldă, aş fi rămas timp de o oră în maşină, în ploaie, în mod sigur aş fi încercat să folosesc radioul, să chem pe cineva în ajutor...

— Şi eu, recunoscu Muldoon.

Gennaro clătină iar din cap, încruntat.

— Dumneata crezi într-adevăr că li s-ar fi putut întâmpla

ceva?

— Există destule şanse ca să-i găsim teferi şi nevătămaţi, dar eu unul o să mă simt mult mai fericit decât oricând, atunci când o să îi văd la urmă, cu ochii mei. Ceea ce se prea poate în fiece clipă de-acum înainte.

Drumul ocolea, apoi urca un deal. La poalele colinei, Gennaro zări ceva albicios, zăcând printre ferigi, la marginea drumului.

— Opreşte, zise el, iar Muldoon puse frână bruscă.

Avocatul ţâşni din maşină şi se repezi îndată înainte, să vadă, la lumina farurilor, ce era acolo. Părea o bucată de haină dar de fapt era...

Gennaro se opri locului.

Chiar şi de acolo, de la mai bine de doi metri, putea să distingă foarte clar ce anume era. Se îndreptă însă încet, şovăitor.

Muldoon, aplecat peste portieră. Îl întrebă:

— Ce-i?

— Un picior, răspunse celălalt.

Pielea piciorului era de o nuanţă pală, de albastru-deschis, şi se termina cu un ciot sfârtecat, însângerat, în locul unde fusese genunchiul. Dedesubtul gambei se desluşea un ciorap alb şi un pantof sport, maron. Genul de încălţări pe care le purta Ed Regis.

Har tocmai când el observa toate acestea, Muldoon ajunse lângă el şi. Îl dădu la o parte, lăsându-se pe vine în dreptul rămăşiţelor, ca să le studieze mai îndeaproape.

— Isuse! exclamă el.

Ridică ciosvârta din frunze, înălţând-o în lumina farurilor, iar sângele încă neînchegat de pe ciotul de la genunchi, îl stropi pe mână. Gennaro era încă la un metru distanţă. Se apecă de mijloc repede, sprijinindu-se cu palmele pe. genunchi, strângând tare din ochi, şi trase adânc aer în piept, ca să nu i se facă rău.

— Gennaro, îl strigă Muldoon, cu voce aspră.

— Ce-i?

— Dă-te mai încolo. Stai drept în lumină.

Gennaro respiră iar cu sete şi se duse la câţiva paşi mai

încolo. Când deschise Ochii, îl văzu pe Muldoon uitându-se cercetător la ciotul acela de rotulă.

— Da, rupt chiar de la încheietură, remarcă el. Nu l-a muşcat, ci l-a răsucit şi l-a sfâşiat. Mda, pur şi simplu l-a sfâşiat.

Se ridică în picioare, ţinând încă în mână piciorul retezat, cu susul în jos, ca sângele să se scurgă peste ferigi. Degetele lui pline de sânge pătară şoseta albă, când apucă de încheietură. Lui Gennaro îi veni iarăşi să vomite.

— Nu mai rămâne nici o îndoială, zise Muldoon. L-a prins un T-rex.

Vânătorul se uită în susul dealului, apoi din nou la Gennaro.

— Te simţi bine? Poţi să mergi mai departe?

— Da, bâigui Gennaro. Pot să merg mai departe.

Muldoon se îndrepta deja către jeep, cu ciosvârta în mână.

— Cred că ar fi mai bine să luăm cu noi rămăşiţele astea, sugeră el. Nu mi se pare deloc corect să îl lăsăm aici. Cristoase, o să facă o murdărie în maşină?! Uită-te dumneata în spatele maşinii, vezi dacă găseşti ceva, vrei? Vreo prelată sau un ziar, măcar...

Gennaro deschise portiera din spate şi scotoci prin despărţitura pentru bagaje, dindărătul banchetei din spate. Se simţea chiar bucuros că se putea gândi la altceva, pentru moment. Ideea că trebuia să învelească piciorul acela sfârtecat, îi gonise orice altceva din minte. Găsi acolo o geantă de pânză cauciucată, cu o trusă de scule înăuntru, o roată, o cutie de carton şi...

— Două prelate, zise el.

Erau de fapt două folii de plastic împăturite frumos.

— Adu-mi una încoa', spuse Muldoon, încă stând în picioare, lângă maşină.

Vânătorul înfăşură ciosvârta în folie şi îi întinse apoi pachetul acela, fără nici o formă de-acum, lui Gennaro. Acesta îl prinse şi se miră cât de greu era.

— Pune-l acolo, în spate, zise Muldoon. Dacă poţi să îl fixezi cumva, ştii, să nu se desfacă plasticul ăla...

— O. K., făcu Gennaro.

Aşeză pachetul în spate, iar Muldoon se sui la volan. Acceleră, iar roţile patinară în noroi, apoi se înfundară. Jeep-ul porni în vrie către coama dealului şi, pentru o clipă, farurile luminară în sus, spre frunziş, apoi se întoarseră la înălţimea normală, aşa că Gennaro reuşi să vadă drumul ce se aşternea înaintea lor.

— Isuse, bâigui Muldoon.

Gennaro văzu un singur Land Cruiser, zăcând pe-o latură, în mijlocul drumului. Cealaltă maşină nu se vedea nicăieri.

— Unde-o fi cealaltă?

Muldoon scrută la iuţeală împrejurimile şi îi arătă spre stânga.

— Acolo.

Cel de-al doilea vehicul se afla şi el la şase-şapte metri mai încolo, zobit, la rădăcina unui copac.

— Ce-o fi căutând acolo?

— L-a aruncat tiranozaurul.

— *L-a aruncat?!* se minună Gennaro.

Muldoon era grozav de mohorât.

— Hai să vedem ce-i cu astea, zise el, ieşind din jeep.

Se grăbiră să ajungă lângă cel de-al doilea Land Cruiser. Lanternele lor aruncu lumini tremurătoare prin beznă.

Pe măsură ce se apropiau, Gennaro observă cât de boţită era maşina. Avu însă grijă să-l lase pe Muldoon să se uite mai întâi.

— Nici nu mă gândeam la altceva, oftă Muldoon. E foarte puţin posibil să mai găsim pe careva din ei...

— Nu zău?!

— Bineînţeles, întări vânătorul.

Şi îi explică apoi că, în timpul petrecut de el în Africa, avusese ocazia să vadă de cel puţin şase-şapte ori locurile unde animalele atacaseră oamenii, la marginea pădurii. De pildă, un leopard sfâşiase un cort în puterea nopţii şi luase cu el un copil de trei ani. Altădată văzuse locul atacului unui bivol sălbatic, în Amboseli; două atacuri ale leilor; un altul al unui crocodil, în nord, lângă Meru. Şi în toate aceste

cazuri, rămăseseră uimitor de puţine urme.

Oamenii fără pic de experienţă în domeniu îşi închipuiau că atacul unui animal de pradă lăsa semne neîndoielnice, grozave la vedere: membre sfârtecate împrăştiate prin cort, poteci însemnate cu sânge, pierzându-se în adâncul pădurii, bucăţi de haine năclăite, aruncate nu departe de tabără. Dar adevărul era că nu aşa arătau cele mai cumplite scene, mai ales dacă victima era micuţă — un bebeluş sau un copil de numai câţiva anişori. Pentru că făptura aceea părea că a dispărut ca prin farmec, ca şi cum s-ar fi înfundat singură în desiş şi nu s-ar mai fi întors în veci. Un răpitor putea ucide un copil numai scuturându-l zdravăn de ceafă sau muşcându-l de gât. Şi de obicei, după asemenea faptă, nu rămânea nici un fel de urmă.

Şi în majoritatea situaţiilor de genul acesta, nici nu mai puteai să mai găseşti vreodată vreo rămăşiţă a celui omorât. Poate doar arareori vreun nasture de la cămaşă sau un crâmpei de talpă de la *pantofi. Dar în rest — nimic.*

Prădătorii preferau copiii — de cele mai multe ori — şi nu lăsau nimic în urmă. Aşa că Muldoon se gândise din prima clipă că era o şansă la un milion ca să afle vreo rămăşiţă cât de mică, a copiilor.

Dar privind înăuntrul maşinii, rămase uluit.

— Să fiu eu al naibii! exclamă el.

Muldoon încercă să pună toate datele cap la cap. Deci: parbrizul de la Land Cruiser era făcut ţăndări, dar nu se prea vedeau cioburi împrejur. Dar observase aşchii de sticlă pe drum, până acolo. Deci geamul acela fusese spart probabil mai în urmă, înainte ca tiranozaurul să salte maşina şi s-o arunce unde se găsea atunci. Însă maşina aceea mai suferise şi o grămadă de alte lovituri grozave. Cercetă interiorul cu lanterna.

— E goală? întrebă Gennaro cu voce răguşit de emoţie.

— Nu tocmai, zise celălalt.

Raza lanternei descoperise un radio-emiţător portabil sfărâmat, iar pe podeaua maşinii mai zări încă un obiect

ciudat, încovoiat şi negru. Portierele din faţă erau amândouă turtite, înfundate înăuntru şi blocate, dar el se căţără prin uşa din spate şi se strădui să ajungă peste bancheta din faţă. până la ciudăţenia aceea întunecată.

— E un ceas, se miră el, studiindu-l atent cu lanterna.

Da, era un ceas ieftin, electronic, cu o brăţară din plastic, cu modele în relief. Cadranul era spart. Se gândi că parcă băiatul purta aşa ceva, dar nu era prea sigur. Oricum, era tipul de ceas care plăcea în special copiilor.

— Ce-i ăla, un ceas? se interesă Gennaro.

— Da. Şi dincoace-i un radjo-emiţător, dar şi-ăsta e sfărâmat.

— Da. Şi mai e ceva aici...

Muldoon mirosi prin aer. De undeva venea un iz acru, neplăcut. Roti lumina lanternei până ce dădu de pata de vomă de pe tapiseria uşii laterale. O atinse: era încă proaspătă.

— S-ar putea ca unul dintre copii să mai fie încă în viaţă, zise el.

Gennaro îl privi scrutător.

— Ce te face să crezi asta?

— Ceasul ăsta, răspunse celălalt. Ceasul ăsta e dovada.

Îi înmână obiectul lui Gennaro, care îl ţinu în lumina lanternei, să se uite la el îndeaproape, pe toate părţile.

— Cadranul e spart, remarcă el.

— Aşa-i, zise Muldoon. Dar brăţara e intactă.

— Şi ce înseamnă asta?

— Că băiatul l-a aruncat.

— Dar asta se putea întâmpla oricând, observă avocatul. În orice moment dinaintea atacului.

— Nu, îl contrazise vânătorul. Cristalele astea lichide sunt foarte rezistente. Ca să spargi un ceas ca ăsta trebuie să loveşti zdravăn, nu glumă. Aşa că acest ceas fost sfărâmat în timpul atacului.

— Şi copilul a scos ceasul de la mână şi l-a aruncat.

— Păi ia gândeşte-te: dacă ai fi atacat de un tiranozaur, te-ai opri în loc ca să-ţi scoţi ceasul ele la mână?

— Poate că i-a fost smuls...

E aproape imposibil să smulgi ceasul de la încheietura cuiva, fără să-i rupi şi braţul. Şi oricum, brăţara este neatinsă. Nu, nici vorbă, copilul l-a dat jos singur. S-a uitat la el, a văzut că-i spart şi l-a aruncat. Avea destul timp să facă asta.

— Când adică?

— Nu era posibil decât după atac, zise Muldoon. Probabil că puştiul se afla încă în maşina asta. Iar radioul era sfărâmat, aşa că l-a lăsat tot aici. E un băiat tare isteţ şi şi-a dat seama imediat că nu îi mai sunt de nici un folos...

— Dacă-i aşa de isteţ cum spui, unde naiba s-a dus? se oţărî Gennaro. Pentru că eu unul aş fi încremenit aici, până ar fi venit cineva să mă ia.

— Mda, sigur, mormăi Muldoon. Da' poate că n-a avut cum să rămână aici. Poate că tiraribzaurul s-a întors. Sau a venit vreun alt animal. În orice caz, a apărut ceva care l-a silit să o ia din loc.

— Şi-atunci unde s-o fi dus? se întrebă Gennaro.

— Hai să vedem dacă nu cumva putem da de vreun indiciu, spuse Muldoon, în timp ce o pornea mai departe, pe drumul principal.

Gennaro îl urmărea pe vânător cum cerceta cu atenţie pământul, cu lanterna. Faţa acestuia se apropiase la numai câţiva centimetri de noroi, nemaivăzând nimic în jur. Muldoon credea cu toată tăria că găsise ceva de care putea fi sigur, că măcar unul dintre copii era în viaţă. Gennaro însă nu rămăsese câtuşi de puţin impresionat de asta. Groaza pe care o trăise când dăduseră de piciorul acela sfârtecat îl făcuse să se decidă irevocabil să dispună închiderea parcului şi distrugerea tuturor animalelor. Indiferent de ce avea să spună vânătorul, Gennaro îl bănuia de la bun început de un entuziasm neîntemeiat, de un optimism inconştient şi...

— Observi urmele astea? întrebă vânătorul cu ochii încă în ţărână.

— Care urme? spuse Gennaro.

— Urmele astea, uite-le cum vin spre noi, dinspre drum... Mda, sunt paşi de adult. Purta încălţări cu talpă de cauciuc... Vezi modelul ăsta de talpă cum se distinge...

Gennaro nu vedea însă decât mocirla. Şi băltoace care sclipeau când raza lanternei trecea peste ele.

— Remarci cum paşii adultului se îndreaptă în partea asta, unde se întâlnesc cu alte urme? continuă Muldoon. Astea însă sunt mici şi astea de mărime mijlocie... se mişcă în cerc, suprapunându-se... ca şi cum ar sta la un loc, să vorbească de pildă... Dar ia uită-te, de aici parcă ar fi fugit..., arătă el. Da, într-acolo. Spre mijlocul parcului.

Gennaro clătină din cap, nedumerit.

— În noroiul ăsta, poţi să vezi tot ce-ţi trece prin cap.

Vânătorul se ridică în picioare şi se dădu înapoi câţiva paşi. Apoi se uită iar la urme şi oftă.

— Dumneata poţi să zici orice, dar eu unul pun mâna-n foc că un copil, cel puţin, este în viaţă. Poate chiar amândoi Probabil că supravieţuieşte şi un adult, dacă urmele astea mari sunt ale altcuiva decât Regis. Trebuie să-i căutăm prin parc.

— Acum, noaptea?! se sperie Gennaro.

Dar Muldoon nu îl mai asculta. El pornise deja spre o mică ridicătură de pământ jilav, aflat în apropierea unei conducte pentru scurgerea apei de ploaie. Se lăsă iarăşi pe vine, privind solul.

— Cu ce era îmbrăcată fetiţa?

— Cristoase preasfinte, da eu de unde să ştiu?! se oţărî avocatul.

Păşind încet, tacticos, luând-o după semnele acelea, Muldoon se îndreptă spre marginea drumului. Şi atunci auziră un fornăit. În mod clar, era răsuflarea unui animal.

— Ascultă, zise repede Gennaro, tresărind îngrozit. Eu cred că mai bine...

— Sssst, îi făcu Muldoon semn să tacă.

Se opri locului, ascuţindu-şi auzul.

— Nu-i decât vântul, presupusese Gennaro..

Apoi auziră din nou fornăitul acela, de data aceea foarte distins. Şi nu era vântul. Venea de undeva din frunziş, chiar

de deasupra lor, de pe partea aceea a drumului. Nu părea horcăitul unei sălbăticiuni, dar vânătorul se dădu mai încolo, precaut. Flutură lanterna de jur-împrejur şi strigă, dar zgomotul acela răsună la fel, netulburat. Muldoon dădu într-o parte ramurile unui palmier.

— Ce este? întrebă Gennaro, cu glas pierit:

— Este Malcolm, răspunse Muldoon.

Ian Malcolm zăcea întins pe spate, vânăt la faţă; cu gura deschisă, neputincios. Nu mai putea respira normal, ci doar gâfâia din greu. Vânătorul îi dădu lanterna lui Genaro şi începu să examineze trupul inert.

— Nu-mi dau seama unde-i rănit, zise el îngrijorat. Capul e întreg, pieptul la fel. braţele...

Atunci Gennaro plimbă lanterna peste picioarele suferindului.

— Ia uită-te, şi-a legat singur un garou acolo, observă el.

Cureaua lui Malcolm era strânsă bine chiar deasupra coapsei drepte. Gennaro mută raza lanternei în josul piciorului. Încheietura era răsfrântă într-un mod ciudat, contorsionată, iar pantalonii lipiţi de rană, îmbibaţi de sânge. Muldoon atinse uşor încheietura răsucită, iar Maleolm gemu de durere.

Vânătorul se ridică atunci şi se dădu câţiva paşi în spate, gândindu-se ce trebuia să facă mai întâi. Matematicianul probabil că mai avea şi alte răni. Poate că şi coloana vertebrală îi era afectată. Dacă îl mişcau din loc, putea să moară. Dar dacă îl lăsau acolo unde era, la fel de bine ar fi murit din lipsă de îngrijire şi de groază. Numai din cauză că reuşise să aibă atâta prezenţă de spirit încât să îşi lege garoul acela nu sucombase deja în urma pierderii masive de sânge. Şi probabil că oricum era sortit morţii. Aşa că până la urmă, puteau să îl ia de acolo.

Gennaro îl ajută pe Muldoon să ridice rănitul de jos, săltându-l cu frică pe umeri. Malcolm gemu din nou şi începu să respire întretăiat, gâfâit.

— Lex, bolborosi el. Lex... s-a dus... Lex...
— Cine-i Lex? întrebă Muldoon.
— Fetiţa, răspunse Gennaro.
Îl purtară până la jeep, şi îl aşezară cu grijă pe bancheta din spate. Gennaro strânse mai tare "garoul. Maleolm gemu iarăşi. Muldoon sfâşie cracul pantalonului şi văzu atunci carnea înnegrită şi capătul bont. albicips, al osului care ieşise în afară.
— Trebuie să îl ducem imediat la bază, hotărî vânătorul.
— Ai de gând să pleci de-aici fără copii? se răsti Gennaro.
— Dacă au intrat deja în parc, avem de răscolit vreo treij' doi de kilometri pătraţi, zise Muldoon, clătinând din cap cu tristeţe. Singurul mod în care mai putem găsi ceva de-acum încolo este cu ajutorul senzorilor de mişcare, care o să-i repereze şi astfel o să ne putem duce direct unde se află. Dar dacă nu-l luăm cu noi pe domnul Malcolm chiar acum, o să moară cu siguranţă.
— Bine, atunci chiar că trebuie să ne întoarcem neapărat, acceptă Gennaro.
— Da, aşa cred şi eu.
Se urcară amândoi în maşină.
— Şi vrei să îi spui dumneata lui Hammond că au dispărut copiii?
— Nu, în nici un caz, răspunse Muldoon calm. *Dumneata o să-i spui.*

CONTROL

Donald Gennaro se uita ţintă la Hammond, şe-zând comod pe scaunul din patiseria goală. Celălalt tocmai se delecta cu nişte îngheţată, savurând-o fără grabă.
— Deci Muldoon crede că nepoţii mei sunt pe undeva, prin parc?
— Da, aşa crede.
— Atunci sunt sigur că o să-i găsim până la urmă.

— Sper şi eu..., rosti Gennaro.

Îl privi pe bătrân cum mănâncă nepăsător, parcă făcându-i în ciudă, şi simţi cum îl străbate un fior rece.

— A, sunt absolut sigur că o să-i găsim. La urma urmei, aşa cum le tot repet eu întruna tuturor, parcul ăsta-i făcut pentru copii.

Gennaro nu mai rezistă şi îl întrebă ironic:

— Atâta lucru aţi priceput dumneavoastră, domnule, când v-am spus că au dispărut?!

— *Au dispărut,* auzi?! smârcâi Hammond din nas. Bineînţeles că ştiu şi eu ce înseamnă că *au dispărut.* Doar nu sunt senil.

Oftă, neînţeles, şi schimbă iar tonul:

— Uite ce-i, Donald. Hai să nu mai dramatizăm întruna lucrurile. Am avut şi noi o mică defecţiune din cauza furtunii sau ce-o mai fi fost şi, drept urmare, s-a întâmplat şi un accident nefericit. Asta-i toată tărăşenia. Ne descurcăm noi, nici vorbă. Arnold o să reuşească el să rezolve treaba cu computerele. Muldoon o să îi aducă aici pe copii şi nici nu mă îndoiesc că o să fie înapoi, cu ei cu tot, până ce terminăm noi îngheţata asta. Aşa că haide să aşteptăm mai bine să vedem cum se desfăşoară evenimentele, vrei?

— Cum ziceţi dumneavoastră, domnule, răspunse Gennaro politicos.

— De ce? se interesă Henry Wu uitându-se la ecranul monitorului.

— Pentru că am impresia că Nedry a făcut el ceva codului ăsta, se enervă Arnold. De-asta mă tot chinuiesc eu aici să verific punct cu punct.

— Bine, zise celălalt. Dar ai încercat şi prin întrebări ajutătoare?

— Ca de pildă?...

— De unde să ştiu eu?! De pildă: sistemele de siguranţă funcţionează încă? Sau: parolele sunt aceleaşi? Şi tot aşa...

— Sfinte Cristoase, izbucni Arnold bătând nervos cu

degetele pe taste. Trebuie să fie. Sistemele de siguranţă nu pot fi întrerupte decât de la panoul principal.

— Bun, atunci dacă parolele sunt aceleaşi, poţi să-ţi dai seama cum a operat el..., sugeră Wu.

— Sunt sigur că numai dracu' le descurcă, se răsti Arnold.

Începu să apese pe butoane. Cum de nu îi trecuse şi lui singur prin minte? Doar era la mintea cocoşului. Sistemul computerizat de la Parcul Jurasic cuprindea mai multe niveluri de sisteme de siguranţă. Unul dintre ele era un program de verificare a parolelor, care intrau în memoria sistemului. Iniţial fusese instalat ca decodor pentru programele eronate, dar pe urmă îl păstraseră pentru valoarea sa strategică.

Într-o clipă, toate parolele pe care le introdusese Nedry în computer mai devreme apărură pe ecran:

13, 42, 121, 32, 88, 77, 19, 13, 122, 13, 44, 52, 77, 90, 13. 99, 13, 100, 13, 109, 55, 103

144, 13, 99, 87, 60, 13, 44, 12, 09, 13, 43, 63, 13, 46, 57, 89, 103, 122, 13, 44, 52, 88, 9

31, 13, 21, 13, 57, 98, 100, 102, 103, 13, 112, 13, 146. 13, 13, 13, 77. 67, 88, 23, 13, 13

system
nedry
goto command
nedry
040/îx, y/67&
mr goodbytes
security
keycheck off
safety off sl off security white-rbt. ob.

— Astea-s? se întrebă Arnold. Deci ne-a ţinut aici legaţi la ochi ore în şir, degeaba, ca să-şi bată joc, după câte se pare.

— Da, probabil ca să nu se plictisească, se amărî Wu. Până ce, într-un târziu, s-a hotărât să o lase baltă.

Prima listă, cea cu cifre, reprezenta parolele codurilor ASCII, pentru tot ceea ce operase Nedry pe terminalul său. Numerele acelea semnalau de fapt că el lucrase tot în spaţiul standard de operare, ca oricare altul care se folosea de calculator. Aşa că în prima fază, nu făcuse altceva decât să bată câmpii, lucru la care nu te-ai fi aşteptat din partea unuia care totuşi proiectase sistemul în în tregime.

— Poate că încerca numai să se convingă dacă nu cumva a intervenit vreo schimbare, înainte de a începe operarea propriu-zisă, sugeră Wu.

— Poate, conveni Arnold.

Verifica acum lista de comenzi date calculatorului, care îi permitea astfel să urmărească procedeele lui Nedry, aplicate pe computer.

— Măcar să văd ce-a manevrat el pe-aici.

System era de fapt cerinţa lui Nedry pentru a ieşi din spaţiul de operare şi de a avea acces la codul în sine. Computerul îi cerea numele, iar el răspunsese: *nedry.* Acel nume era autorizat pentru a avea acces la cod, astfel încât computerul să îi permită intrarea în sistem. Nedry ceruse apoi să i se *prezinte nivelul de comandă,* care era de fapt cel mai înalt nivel de control al computerului. Acest nivel era strict secret, aşa că îi ceruse lui Nedry iarăşi numele de acces şi parolă.

nedry

040/î xy/67&

mr goodbytes

Acelea erau căile de intrare ale lui Nedry în nivelul de comandă. Iar de acolo, acesta voia *se-curity.* Şi, devreme ce fusese autorizat să pătrundă, computerul îi permisese să verifice şi acolo. Îndată ce ajunsese la nivelul de comandă, Nedry încercase trei variante:

keycheck off

safety off

sl off

— Ia uite-l cum încearcă să deconecteze toate sistemele de protecţie, se minună Wu. Şi nu voia să îşi dea nimeni seama ce vrea el să facă aici.

— Aşa-i, îl aprobă Arnold. Şi din câte se pare, habar n-are că nu mai este posibil să deconectezi sistemele decât prin apăsare manuală a butoanelor de la bordul principal.

După trei comenzi greşite, computerul începuse în mod automat să se întrebe despre intenţiile lui Nedry. Dar, devreme ce acesta intrase în cod cu autorizaţia potrivită, maşinăria presupunea implicit că Nedry nu se putea descurca acolo, cu datele, şi doar încerca întruna să efectueze ceva ce nu putea aplica din faza în care se afla. Atunci, computerul îl întrebase din nou unde anume voia să ajungă, iar Nedry răspunsese: în sistemul de siguranţă. Aşa că rămăsese mai departe acolo.

— Dacă nu mă-nşel, aici e hiba, remarcă Wu, arătând către ultima comandă pe care o solicitase Nedry.

whte rbt. obj

— Da' ce dracu' înseamnă asta? se miră Arnold. White rabbit (iepure alb)?! Ce-o fi asta? Vreo glumă de-a lui?

— Este semnalat ca un obiect, observă Wu.

În terminologia calculatoarelor, un "obiect" era un bloc de cod care putea fi mutat şi folosit aşa cum se face cu un scaun dintr-o încăpere, pe care îl mişti de colo-colo. Un obiect putea fi chiar un set de comenzi pentru a realiza un desen sau a schimba coloristica ecranului ori pentru a efectua un anume calcul.

— Hai să vedem pe unde-a ajuns în cod, zise Arnold. Poate că aşa putem deduce ce anume făcea el pe-aici...

Reperă indicaţiile programului şi formă pe taste:

FIND WHTE RBT. OBJ (Găseşte obiectul WHTE RBT. OBJ).

Iar computerul răspunse:

OBJECT NOT FOUND IN LIBRARIES (Obiectul nu este trecut în fişiere).

— Nici nu există! exclamă Arnold.

— Atunci caută listingul codului, propuse Wu.

Arnold bătu:

FIND LISTINGS: WHTE RBT. OBJ

Computerul începu să deruleze rapid fişele, iar liniile de cod treceau peste ecran ca nişte fulgere albăstrui, la iuţeală. Totul merse astfel timp de aproape un minut, apoi

se opri dintr-odată.

— Uite-l, se bucură Wu. Nu-i un obiect, este o comandă.

Pe ecran apăruse o săgeată care arăta spre o; singură linie de cod:

```
 curV = GetHandl |ssm.dt| tempRgn |itm.dd2|.
 curH = GetHandl |ssd.itl| tempRgn2 |itm.dd4|.
 on DrawMeter(!gN) set shp_val.obj to lim(Val|d|)-Xval
 if ValidMeter(mH) (**mH).MeterVis return.
 if Meterhandl(vGT) ((DrawBack(tY)) return.
 limitDat.4 = maxBits (%33) to |limit .04| set on.
 limitDat.5 = setzero, setfive, 0 |limit .2 - var(szh)|.
•on whte_rbt.obj call link.sst |security, perimeter| set to off.
 vertRange = |maxRange + setlim| tempVgn(fdn - &bb + $404).
 horRange = |maxRange - setlim/2| tempHgn(fdn - &dd + $105).
 void DrawMeter send_screen.obj print.
```

— Pui de curvă nenorocită ce eşti, ocărî Arnold.

Wu clătină din cap, încruntat.

— Nu-i deloc o defecţiune a codului.

— Nu, încuviinţă Arnold. E doar o uşă-capcană. Umflatul ăla scârbavnic a făcut în aşa fel încât să pară o reperare de obiect, dar de fapt e o comandă care face legătura dintre sistemul de securitate intern şi cel din perimetru, şi apoi le deconectează. Şi uite-aşa avea el acces nelimitat la orice loc, din orice parte a parcului.

— Ei, atunci, trebuie să facem pe dracu-n patru şi să le conectăm la loc, oftă Wu, îngândurat.

— Da, da, mormăi Arnold. Chiar că trebuie. Tot ce-avem acum de făcut este să deducem comanda. O să lansez un semnal de executare pe toată linia sistemului, zise el, mohorât. Să vedem unde ne duce asta.

Wu se ridică din scaun.

— Intre timp, am uitat că a intrat cineva în congelator acum vreo oră. Cred că ar fi bine să mă duc eu să-mi număr embrionii.

Ellie era în camera ei deja, cât pe ce să înceapă să se schimbe de hainele acelea ude leoarcă, când deodată se

auzi o bătaie în uşă.

— Alan? întrebă ea dinăuntru, dar când deschise uşa dădu cu ochii de Muldoon, care şedea în prag. cu un pachet învelit în plastic sub braţ.

Vânătorul era şi el ud până la piele, iar îmbrăcămintea îi era brăzdată cu noroi peste tot.

— Îmi pare rău că vă deranjez, se scuză el, dar avem nevoie de ajutorul dumneavoastră. Maşinile de teren au fost atacate acum o oră. L-am adus aici pe Malcolm, dar e în stare de şoc. A căpătat o rană foarte urâtă la picior. E încă leşinat, dar l-am pus la el în pat. Harding e pe drum încoace.

— Harding?! exclamă femeia. Bine, dar unde sunt ceilalţi?

— Nu i-am găsit încă pe ceilalţi, domnişoară Sattler, bâigui Muldoon.

Acum vorbea mai încet, parcă ar fi fost copleşit de acel adevăr crunt.

— Vai de mine, Dumnezeule mare, se tângui Ellie.

— Dar credem că domnul Grant şi copii sunt încă în viaţă. Noi credem că au intrat în adâncul rezervaţiei, domnişoară Sattler.

— În rezervaţie?!

— Da, aşa am dedus. Oricum, în timpul ăsta, Malcolm are nevoie de îngrijire. L-am chemat deja pe Harding, de urgenţă.

— Dar nu puteaţi să chemaţi un doctor uman, numai un veterinar?!

— Nu există nici un alt doctor pe insulă. Harding e singura soluţie.

— Dar sunteţi sigur că nu puteţi ajunge la nici un doctor..., urmă ea.

— Nu, o întrerupse Muldoon, clătinând din cap, îngrijorat. Toate liniile telefonice sunt dereglate. Nu putem să comunicăm niciunde.

Îşi mută pachetul sub braţul celălalt.

— Şi-acolo ce mai e? întrebă ea.

— A, nimic, se eschivă Muldoon. Dumneavoastră aveţi

grijă numai să vă duceţi la Malcolm şi să-i daţi o mână de ajutor lui Harding, dacă vreţi...

Şi plecă de îndată.

Ellie se prăbuşi pe pat, stupefiată. Nu era o femeie prea uşor de impresionat, şi ştia de asemenea că Grant mai trecuse prin situaţii disperate şi înainte. O dată se pierduse în ţinuturile mlăştinoase şi rătăcise timp de patru zile, până când un perete de stâncă se surpase sub el şi camioneta se prăbuşise treizeci de metri într-o râpă. Alan îşi rupse piciorul drept. Nu avea prin preajmă nici un pic de apă. Şi totuşi se întorsese la tabără, cu piciorul rupt.

Pe de altă parte, copiii...

Clătină din cap. Încercând să alunge gândul. Copiii erau probabil şi ei cu Grant. Şi dacă Grant era pe undeva prin parc... ei bine, cine altcineva ar fi fost mai nimerit să îi aducă pe puşti înapoi vii şi nevătămaţi din Parcul Jurasic, dacă nu un specialist în dinozauri?

ÎN MIJLOCUL PARCULUI

— Am obosit, se smiorcăi Lex. Luaţi-mă în braţe, domnule Grant.

— Eşti ditamai omul, cum să te care în braţe?! se oţărî Tim.

— Dar sunt *obosită,* se râzgâie fetiţa.

— Bine, Lex, fie ca tine, spuse Grant, luând-o în braţe. Aoleu, da' ştii că eşti grea?!

Era aproape ora nouă seara. Luna plină era veşnic învăluită în fuioarele lungi, de ceaţă, ce se stârnea întruna, iar siluetele lor neclare se târâiau prin câmp deschis, spre pădurea ce abia se desluşea undeva, într-o parte. Grant era cufundat în gânduri. Încerca să ghicească totuşi cam pe unde se aflau. Încă de când trecuseră atât de înspăimântaţi peste gardul acela doborât de dinozaur, era aproape sigur că oricum, erau pe undeva prin teritoriul tirano-zaurului. Adică într-un loc unde nu şi-ar fi dorit în veci să fie. În minte

îi tot revenea ecranul acela pe care se desenau linii frânte, ce arătau drumurile tiranozaurului prin acea zonă. Şi locul părea destul de mic, ca suprafaţă. Iar în clipele acelea, el şi copiii se aflau în zona respectivă.

Dar Grant îşi mai aducea aminte şi de faptul că *Tyrannosaurus rex* era izolat de celelalte animale, ceea ce însemna că oricum, aveau să îşi dea seama când ieşeau de acolo, pentru că erau nevoiţi să treacă un gard sau un şanţ, sau poate pe amândouă.

Deocamdată însă, nu zărea nici o astfel de barieră.

Fetiţa îşi puse capul pe umărul lui şi începu să îşi răsucească zulufii pe deget. Curând începu să moţăie. Tim se căznea să ţină pasul cu Grant.

— Cum te descurci, Tim?

— Bine, răspunse băiatul. Dar cred că am ajuns pe teritoriul tiranozaurului.

— Eu sunt aproape sigur că aşa este. Dar sper să ieşim repede de-aici.

— Vreţi să intrăm în pădure? întrebă puştiul.

Pe măsură ce se apropiau, jungla părea tot mai întunecată şi mai ameninţătoare.

— Da, mărturisi Grant. Cred că ne putem ghida după numerele înscrise pe senzorii de mişcare.

Senzorii de mişcare erau de fapt nişte cutii mari, verzi, instalate cam la un metru şi jumătate deasupra solului. Unii erau aşezaţi pe suporturile lor, dar cei mai mulţi fuseseră fixaţi pe copaci. Însă nici unul nu funcţiona, pentru că se părea că încă nu fuseseră reparate circuitele electrice. Fiecare senzor avea o lentilă mare montată în centru şi, dedesubtul acesteia, era scris cu vopsea un număr de cod. Deasupra lor, Grant desluşi printre fuioarele dese de ceaţă limpezite de lună pe alocuri, o cutie dintr-acelea, pe care se citea: T/S/04.

Intrară în pădure. În toate părţile se vedeau numai copaci înalţi. În lumina lunii, se întrevedeau vălurile de ceaţă ce se lăsau mult deasupra pămân-tului, învăluind până şi rădăcinile arborilor. Era frumoasă priveliştea, dar îngreuna grozav mersul. Iar Grant trebuia să urmărească

senzorii. Păreau numerotaţi în ordine descrescătoare. Trecu pe lângă T/S/03, apoi pe lângă T/S/02. În mod firesc, urma T/S/01. Obosise de când o purta în braţe pe fetiţă şi spera deja că acea ultimă cutie însemna graniţa ariei tiranozaurului. Însă descoperi apoi că nu era decât un alt senzor, din mijlocul desişului. Următoarea cutie era marcată T/N/02. Grant îşi dădu seama că numerele respective erau probabil aşezate în sens geografic, dispuse în jurul unui punct central, ca pe busolă. Deci ei mergeau de la sud spre nord, iar numerele se micşorau pe măsură ce ei se apropiau de centru, după care urma o ordine crescătoare, din nou.

— Cel puţin ştim că am luat-o pe drumul drept, spuse Tim.

— Ar fi mai bine pentru noi, zise Grant.

Tim îi zâmbi, şi deodată se împiedică de nişte liane ascunse de ceaţă. Se ridică însă imediat în picioare. Şi mai străbătură astfel o bucată de cale.

— Părinţii mei divorţează, rosti băiatul într-un târziu.

— Aha, făcu Grant.

— Tata s-a mutat de la noi luna trecută. Şi-a luat o casă în Mill Valley, acum...

— Aha...

— Şi de-atunci n-o mai ia cu el deloc pe soră-mea. Şi nici n-o mai scoate în oraş.

— Şi ţi-a mai şi zis că ai dinozauri pe creier; îşi aminti Grant.

— Aşa-i, oftă Tim.

— Ţi-e dor de el? întrebă Grant.

— Nu prea, recunoscu puştiul. Doar uneori. Dar ei îi lipseşte mult mai mult...

— Cui adică? Mamei tale?

— Nu, lui Lex. Mama oricum are un alt prieten. L-a cunoscut la ea la serviciu.

Merseră o vreme tăcuţi, până ce trecură de T/N/03 şi T/N/04.

— L-ai văzut vreodată? se interesă Grant.

— Mda...

— Şi cum e?

— Nu-i rău deloc, mărturisi Tim. Oricum e mai tânăr decât taică-meu, dar e chel...

— Şi cum se poartă cu tine?

— N-aş putea să vă spun... Bine. Cred că încearcă să îmi ia părţile bune, ca să mă înţeleagă... Dar nu ştiu ce-o să se mai întâmple în continuare. Uneori mama zice că o să vindem casa şi o să ne mutăm într-altă parte. Alteori el şi cu mama se ceartă, noaptea, târziu. Eu stau la mine în cameră şi mă joc cu computerul, dar tot îi aud.

— Aha..., mormăi Grant, întunecat.

— Dar dumneavoastră sunteţi divorţat?

— Nu, răspunse Grant. Soţia mea a murit cu mult timp în urmă...

— Şi acum sunteţi împreună cu domnişoara Sattler?

Grant zâmbi în întuneric, ca pentru sine.

— Nu, ea e numai studenta mea.

— Cum, vreţi să spuneţi că încă *mai e la şcoală?*

— Da, dar la studii post-universitare.

Grant se opri o vreme, cât să o mute pe Lex pe celălalt umăr, apoi continuară să meargă, pe lângă T-/N/05 şi T/N/06. În depărtare se auzi un bubuit de tunet. Furtuna se dusese spre sud. În pădure nu se auzeau prea multe zgomote în afară de ţârâitul miilor de ciccada şi orăcăitul răzleţ a trei broaşte.

— Aveţi copii? urmă Tim.

— Nu, zise Grant.

— Dar vreţi să vă căsătoriţi cu domnişoara Sattler?

— Nu, ea se mărită cu un doctor simpatic, din Chicago. Parcă anul viitor.

— Aha, se dumiri Tim.

Părea foarte mirat să audă aşa ceva. Îşi continuară drumul o buna bucată de vreme, în tăcere.

— Atunci cu cine o să vă căsătoriţi dumneavoastră? se interesă Tim, până la urmă.

— Nu cred că o să mă mai căsătoresc cu nimeni, mărturisi Grant.

— Nici eu n-o să mă însor, declară băiatul, foarte

categoric.

Merseră iarăşi în linişte.

— O să umblăm aşa, toată noaptea? întrebă iar Tim.

— Nu, nu cred că pot, recunoscu Grant. O să trebuiască să ne oprim cel puţin câteva ore. Se uită la ceas. Deocamdată este bine. Mai avem aproape cincisprezece ore până când va trebui neapărat să fim la bază. Adică până când vaporul ar putea ajunge la ţărm.

— Şi unde o să ne oprim? se interesă Tim, imediat.

Şi Grant se întreba acelaşi lucru. Prima oară îi trecuse prin minte să se caţere toţi într-un copac şi să doarmă acolo. Atâta doar că trebuia să urce foarte sus, ca să fie în siguranţă, departe de animale, iar Lex putea să cadă în timp ce dormea: Şi crengile erau foarte tari; nu prea puteau să-şi întindă oasele cum se cuvenea. Cel puţin, el unul, în mod sigur.

Aveau nevoie de un loc într-adevăr ferit. Se chinui să-şi aducă aminte planurile pe care le studiase în avion, în drum spre insulă. Îşi amintea că erau proiectate clădiri utilitare pentru fiecare areal. Grant nu îşi dădea seama cam cum trebuiau să arate acestea, pentru că nu erau incluse şi schiţele individuale ale construcţiilor cu pricina. Şi nu îşi putea aduce aminte exact unde se aflau ele, dar ştia sigur că sunt risipite prin parc. Aşa că se puteau afla chiar pe-acolo, prin preajmă, pe undeva. Dar era totuşi o mare diferenţă între a trece pur şi simplu peste o barieră şi a ieşi din teritoriul tiranozaurului. Iar găsirea uneia dintre clădirile a-celea ar fi însemnat a adopta şi o strategie de cu totul altă natură. Şi cele mai bune tactici erau...

— Tim, poţi să o ţii tu pe sora ta puţin? Eu o să mă urc într-un copac să mă uit prin jur.

De sus, aproape din vârful copacului, avea o privire destul de largă asupra pădurii, căci coroanele înalte ale copacilor se întindeau şi la stânga şi la dreapta lui. Se aflau uimitor de aproape de marginea pădurii. Chiar pe deasupra copacilor se zărea un luminiş, mărginit de un gard

electrificat şi un şanţ albicios, de beton. Dincolo de acestea se vedea, un câmp deschis, mare, care, presupuse el, era teritoriul sauropozilor. Apoi, în depărtare, se desluşeau alţi copaci şi luna învăluită în ceaţă, cum se oglindea pe alocuri în ocean.

De undeva, se auzea răgetul unui dinozaur, dar la mare distanţă. Îşi puse ochelarii de noapte ai lui Tim şi se uită iar de jur-împrejur. Urmări cu privirea curba cenuşie a şanţului şi atunci înţelese la ce se uita de fapt: la linia întunecată a unui drum lăturalnic, pentru personalul de serviciu, probabil, care ducea drept la o clădire dreptunghiulară, ascunsă sub un acoperiş mare. Acoperişul în sine se ridica la abia un metru de la pământ, dar oricum, *exista!* Şi nu era nici foarte departe. Poate la numai cinci sute de metri de copacul acela.

Când a ajuns jos, Lex tocmai se smiorcăia.

— Ce s-a întâmplat?

— Am auzit un *aminal.*

— Ei, linişteşte-te, n-o să ne facă nici un rău. Te-ai trezit, gata? Atunci să pornim.

O duse până la gard. Acesta avea o înălţime de patru metri şi se termina cu o spirală de sârmă ghimpată, ce se întindea de-a lungul lui. Părea că înaintează mult încolo, după câte se vedea în lumina slabă a lunii. Iar şanţul era pe partea cealaltă.

Lex se uită. şovăitoare, către gardul impunător.

— Poţi să te urci singură? o întrebă Grant.

Fetiţa îi dădu să-i ţină mănuşa şi mingea de baseball.

— Sigur. E floare la ureche.

Începu să se cocoaţe la iuţeală.

— Da' pot să şi jur că Timmy nu poate, îi dădu ea cu tifla.

Tim izbucni, furios:

— *Mai tacă-ţi fleanca odată!*

— Timmy are rău de înălţime, chicotea răsfăţata.

— Nu-i adevărat.

Ea se căţără mai departe.

— Nu zău?! îl zeflemisi.

— Nu mi-e frică.

— Atunci vino şi prinde-mă.

Grant se întoarse spre băiat, care se făcuse alb la faţă de frică, dar din pricina întunericului nu se observa. Oricum, puştiul nu se mişca din loc.

— Ce zici, Tim, te descurci tu cu gardul ăsta?

— Bineînţeles.

— Vrei să te ajut puţin?

— Tim e-o mâţă leşinată! chirăia Lex, răutăcioasă.

— Ce bătută-n cap eşti! se răsti băiatul şi începu să urce.

— E rece ca gheaţa, dârdâi Lex.

Erau cu toţii cufundaţi până la brâu în apa stătută de pe fundul unui şanţ adânc. Trecuseră peste gard fără să aibă parte de nici un incident neplăcut, cu excepţia faptului că Tim îşi rupsese cămaşa în sârma ghimpată de pe vârful gardului. Apoi lunecaseră toţi în şanţul cei adânc, iar Grant încerca să născocească o cale de ieşire.

— Măcar l-am făcut pe Timmy să treacă gardul, ca să nu vă încurce, se împăuna Lex. Ştiţi, de cele mai multe ori îi este foarte frică.

— Mulţumesc pentru ajutor, mormăi Tim, batjocoritor.

La lumina palidă a luniii, Grant zărea buşteni plutitori pe suprafaţa apei. Se duse cu grijă, de-a lungul şanţului, uitându-se la zidul de beton de pe partea opusă. Era neted ca în palmă — nu aveai cum să îl urci.

— Brrr..., făcu Lex arătând spre apă.

— N-o să ţi se-ntâmple nimic. Lex.

Bărbatul găsi în sfârşit un loc unde cimentul se fisurase şi o liană zdravănă cobora către apă. Se prinse cu nădejde de viţa aceea şi se lăsă cu toată greutatea, să. vadă dacă îl ţine.

— Haideţi, copii...

Începură să urce toţi, în şir, către câmpia ce se întindea dincolo de şanţ.

Peste câteva minute străbăteau câmpul acela, spre

terasamentul ce ducea către drumul de mai jos, apoi direct către clădirea-anexă din dreapta. Trecură şi pe lângă doi senzori de mişcare, dar Grant observă destul de îngrijorat, că tot nu funcţionau. Şi nici lumina electrică. Trecuseră mai mult de două ore de când curentul electric fusese întrerupt şi încă nu se reparase nimic.

Undeva, în depărtare, auziră răgetul tiranozaurului.

— Aoleu, o fi şi el tot aici?! se îngrozi Lex.

— Nu, o linişti Grant, sperând din tot sufletul să nu se înşele. Acum suntem într-altă zonă a parcului.

Alunecară pe o întăritură a drumului, acoperită cu ierburi înalte, şi se grăbiră să ajungă la clădirea de beton. În întuneric, părea ameninţătoare, semăna cu un buncăr.

— Ce-o fi aici? se întrebă Lex.

— E un loc sigur, răspunse Grant, dorindu-şi să fie într-adevăr aşa.

Poarta de la intrare era destul de mare ca să intre şi un camion. Era înţesată cu bare metalice, solide. Înăuntru putură vedea că acea clădire era de fapt un adăpost deschis, fără pereţi, ticsit cu căpiţe de iarbă şi baloţi de fân printre şiruri de echipament.

Poarta era zăvorâtă cu un lacăt straşnic. În vreme ce Grant îl examina, să vadă dacă îl poate deschide, Lex se strecură printre zăbrele.

— Haideţi, băieţi, veniţi şi voi…

Tim o urmă.

— Domnule Grant, cred că puteţi intra şi dumneavoastră.

Avea dreptate. Deschizătura era destul de îngustă, dar Grant îşi supse burta şi izbuti să treacă. Îndată ce se află înăuntru, un val de cumplită oboseală îl năvăli.

— Mă întrebă dacă nu s-o găsi şi ceva de mâncare, oftă Lex.

— Numai fân.

Grant desfăcu un balot şl îl împrăştie pe podeaua de ciment. La mijloc, fânul era cald. Se aşezară osteniţi; bucurându-se de căldura aceea. Lex se strânse imediat lângă el, se cuibări şi închise ochii. Tim o luă în braţe pe

fetiţă. De la depărtare, se auzea trâmbiţatul slab al sauropozilor.

Nici unul dintre copii nu scoase o vorbă. Pentru că, de îndată ce puseră capul jos, începură să sforăie uşurel. Grant îşi ridică mâna, să se uite la ceas, dar era prea întuneric ca să vadă ceva. Simţi căldura trupuşoarelor de lângă el.

Închise ochii şi adormi pe dată.

CONTROL

Muldoon şi Gennaro intrară în camera de control tocmai când Arnold bătea din palme, încântat, strigând:

— Te-am prins, pui de târfă proastă, te-am prins...

Arnold le arătă ecranul pe care era afişat:

```
                 JURASSIC PARK
  Vg1 = GetHandl |dat.dt| tempCall |itm.temp|
  Vg2 = GetHandl |dat.itl| tempCall |itm.temp|
  if Link(Vg1,Vg2) set Lim(Vg1,Vg2) return
  if Link(Vg2,Vg1) set Lim(Vg2,Vg1) return
→on whte_rbt.obj link set security (Vg1), perimeter (Vg2)
  limitDat.1 = maxBits (%22) to |limit .04| set on
  limitDat.2 = setzero, setfive, 0 |limit .2-var(dzh)|
→on fini.obj call link.sst |security, perimeter| set to on
→on fini.obj set link.sst |security, perimeter| restore
→on fini.obj delete line rf whte_rbt.obj, fini.obj
  Vg1 = GetHandl |dat.dt| tempCall |itm.temp|
  Vg2 = GetHandl |dat.itl| tempCall |itm.temp|
  limitDat.4 = maxBits (%33) to |limit .04| set on
  limitDat.5 = setzero, setfive, 0 |limit .2-var(szh)|
```

—- Asta-i, le spuse inginerul, foarte mulţumit.

— Adică? întrebă Gennaro nepricepând nimic.

— Am găsit în sfârşit comanda care reordonează codul original. Comanda "fini. obj" restabileşte parametrii conecţiilor, respectiv pune iar în funcţiune gardul electrificat şi curentul electric.

— Asta-i bine, mormăi Muldoon.

— Da, dar mai este ceva, zise Arnold, încruntat. În momentul când face asta, şterge automat toate liniile de cod care au vreo legătură cu comanda. Distruge toate

probele că ar fi existat vreodată. Cam scârboasă treabă...

Gennaro clătină din cap, nedumerit.

— Nu mă pricep mai deloc la computere.

Cu toate că ştia îndeajuns de mult ca să îşi dea seama ce însemna când o companie ca a lui Nedry, care lucra cu tehnologii foarte înaintate, avea acces la sursele de coduri. Era un lucru care nu putea cauza decât mari, foarte mari probleme.

— Ei, ia uitaţi-vă la asta! exclamă Arnold şi bătu pe taste comanda:

FINI OBJ.

Ecranul licări de câteva ori şi schimbă imediat afişajul.

```
Vg1 = GetHandl {dat.dt} tempCall {itm.temp}
Vg2 = GetHandl {dat.itl} tempCall {itm.temp}
if Link(Vg1,Vg2) set Lim(Vg1,Vg2) return
if Link(Vg2,Vg1) set Lim(Vg2,Vg1) return
limitDat.1 = maxBits (%22) to {limit .04} set on
limitDat.2 = setzero, setfive, 0 {limit .2-var(dzh)}
Vg1 = GetHandl {dat.dt} tempCall {itm.temp}
Vg2 = GetHandl {dat.itl} tempCall {itm.temp}
limitDat.4 = maxBits (%33) to {limit .04} set on
limitDat.5 = setzero, setfive, 0 {limit .2-var(szh)}
```

Muldoon arătă către fereastră:

— Ia uitaţi-vă?!

Afară, marile reflectoare cu cuarţ se aprindeau unul după altul, în tot parcul. Se duseră toţi la geam şi priviră.

— Mare rahat, răbufni Arnold.

— Asta înseamnă că şi gardurile electrice funcţionează de-acum? întrebă Gennaro.

— Poţi fi sigur de asta, îl linişti Arnold. Probabil că mai durează vreun minut până ce curentul electric o să străbată tot gardul, pentru că are o lungime de treij' doi de kilometri, iar generatorul trebuie să încarce alimentatoarele instalate pe circuit. Dar în cel mult un minut, o să fim toţi într-o fericire.

Arătă spre hubloul acela vertical, pe care era conturată harta parcului; linii roşii, strălucitoare, şerpuiau de la cuntrala electrică, prin parc, în timp ce electricitatea repunea în funcţiune gardurile.

— Şi senzorii de mişcare? se interesă Gennaro.

— Imediat se face. Într-un minut, computerul o să îi numere. Dar oricum, totul merge ca pe roate acum, oftă Arnold, uşurat. E nouă jumate şi am reuşit să punem pe picioare toată drăcia asta şi să-i dăm drumul.

Grant deschise ochii. O lumină albăstruie, strălucitoare, năvălea în adăpost, printre zăbrelele solide ale porţii. Luminile cu cuarţ?! Reparaseră circuitele electrice! Buimăcit, se uită la ceas. Nu era decât nouă şi jumătate. Dormise numai câteva minute. Hotărî că mai putea trage un somnuleţ de vreun sfert de oră, apoi avea să se ducă înapoi, în câmp şi să stea drept în faţa câtorva senzori de mişcare, dând din mâini, ca să le atragă atenţia. Atunci cei din camera de control aveau să îl repereze şi să trimită o maşină, ca să îl ia pe el şi pe copii. Şi putea să îi spună lui Arnold să ia legătura cu nava de aprovizionare şi să o întoarcă din drum, iar restul nopţii îl puteau petrece liniştiţi în paturile lor curate, de la complexul turistic.

Da, da, imediat avea să procedeze întocmai. În câteva minute şi... Căscă de îi trosniră fălcile şi închise iar ochii.

— Nu-i rău deloc, zise Arnold satisfăcut, uitându-se la harta strălucitoare din camera de control. Nu sunt decât trei porţiuni întrerupte în tot parcul. Ceea ce este cu mult mai bine decât speram eu.

— Întreruperi?! exclamă Gennaro.

— În mod automat, gardul scoate din funcţiune porţiunile afectate de scurt-circuite, îi explică acesta. Uite, poţi să vezi dumneata şi singur aici, în sectorul doi'ş'pe, chiar lângă drumul principal.

— Asta-i acolo unde tiranozaurul â doborât gardul, completă Muldoon.

— Exact. Iar altul este-aici, în sectorul unş'pe. Lângă adăpostul din zona sauropozilor.

— Da' acolo de ce-o fi fost scurt-circuit? întrebă

Gennaro. bănuitor.

— Dumnezeu ştie! spuse Arnold. Probabil că din cauza furtunii sau a vreunui copac căzut... Putem verifica pe monitor, numai un moment. Al treilea este aici, lângă râul din junglă. Nici aici nu ştiu de ce s-o fi produs scurt-circuitul.

În vreme ce Gennaro se uita, harta se umplu treptat cu o mulţime de pete verzi şi numere de ordine.

— Astea ce mai sunt?

— Animalele. Senzorii de mişcare funcţionează din nou, iar computerul a început să localizeze toate animalele din parc. Şi toate celelalte vietăţi sau oameni, ce-or mai fi...

Gennaro rămase uitându-se ţintă la hartă:

— Vrei să spui că Grant şi copiii...

— Da. Am reprogramat limita maximă a numerelor de reper la patru sute. Aşa că dacă sunt pe-acolo şi mişună pe undeva, senzorii de mişcare or să îi treacă sub urmărire ca fiind animale în plus.

Privi către hartă.

— Dar deocamdată nu vedem nici un surplus, încheie el.

— Dar de ce durează atât de mult? întrebă iar Gennaro.

— Trebuie să înţelegeţi, domnule Gennaro, că în parc se înregistrează o mulţime de mişcări de altă natură. Ca de pildă, crengile zbătându-se în bătaia vântului, păsările care zboară de colo-colo, toate astea... Iar computerul trebuie să elimine treptat toate aceste mişcări de fond... Ar putea să mai dureze... A, gata! A terminat numărătoarea.

— Dar nu vă daţi seama cam pe unde sunt copiii? se interesă Gennaro.

Arnold se răsuci în scaun şi se uită din nou la hartă.

— Nu, răspunse el. Deocamdată nu s-au reperat mişcări suplimentare. Tot ce se înregistrează aici este în legătură cu dinozaurii. Probabil că Grant şi copiii sunt pe undeva prin vreun copac sau cine ştie unde, aşa că nu îi putem vedea deocamdată. Dar nu sunt motive de îngrijorare încă. Multe dintre animale nici nu au apărut încă pe hartă, ca de pildă marele rex. Asta din pricină că probabil doarme pe undeva şi nu se mişcă. Iar copiii probabil că dorm şi ei pe undeva.

N-avem de unde şti.

Muldoon clătină din cap, mohorât.

— Mai bine ne-am apuca de treabă, propuse el. Trebuie să reparăm gardurile şi să vârâm animalele iarăşi în ţarcurile lor. După câte arată computerul, avem de dus în teritoriile lor vreo cinci specii. Mă duc să convoc echipa de intervenţie chiar acum.

Arnold se întoarse către Gennaro.

— Poate că doriţi să vedeţi cum se mai simte domnul Malcolm. Spuneţi-i şi doctorului Harding că Muldoon o să aibă nevoie de ajutorul lui în aproximativ o oră, ca să supravegheze trierea animalelor. Iar eu o să-l anunţ între timp pe domnul Hammond că începem operaţiunea finală de restabilire a ordinii.

Gennaro trecu de porţile metalice şi intră pe uşa principală a Complexului Turistic. O zări pe Ellie Sattler venind pe coridor, în mână cu nişte prosoape şi o cratiţă cu apă clocotită.

— La capătul holului este o bucătărie, îl anunţă ea. O folosim acum pentru a fierbe apă. să spălăm feşele.

— Cum se mai simte? se interesă Gennaro.

— Surprinzător de bine, mărturisi ea.

Gennaro o urmă în camera lui Malcolm şi rămase uimit auzind dintr-acolo un hohot de râs. Matematicianul zăcea întins pe spate, iar Harding îi ridica piciorul pe nişte scripeţi, potrivindu-l într-o poziţie mai comodă.

— Şi-atunci celălalt zice: "Îţi spun cu mâna pe inimă că nu-mi place deloc chestia asta, Bill. Mai bine folosesc iar hârtia aia igienică!"

Harding râdea să se prăpădească.

— Nu-i rău bancul ăsta. ai? supralicită Malcolm, zâmbind. Ei, domnul Gennaro?! Aţi venit să mă vedeţi. Acum puteţi să vă convingeţi şi dumneavoastră ce se întâmplă atunci când încerci să pui piciorul în prag într-o situaţie deosebită...

Gennaro intră în încăpere, cam şovăielnic.

— E sub efectul unei doze mari de morfină, îi explică Harding.

— Ei, nu chiar aşa de mare, chicoti Malcolm. Cristoase sfinte, doctorul ăsta m-a ciuruit cu injecţiile alea ale lui. Da' pe ceilalţi i-aţi găsit?

— Nu, încă nu, recunoscu Gennaro. Dar oricum, mă bucur că vă văd într-o stare atât de înfloritoare...

— Ei, sigur. Păi cum altfel aş putea să mă simt când am o fractUră complexă la piciorul ăsta, care se pare că în curând o să mă pocnească grozav cu o septicemie şi deja a început să miroasă... ăăă... de-ţi mută nasul din loc?! Dar, după cum am susţinut dintotdeauna, dacă reuşeşti să-ţi păstrezi simţul umorului...

Gennaro zâmbi.

— *Normal* că îmi amintesc, auzi la el?! exclamă Malcolm. Chiar aveţi impresia că atunci când te gustă un *Tyrannosaurus rex* uiţi cât ai zice peşte?! În nici un caz, ascultaţi aici la mine: ţii minte cât trăieşti. Mă rog, în cazul meu, probabil că nu prea multă vreme. Dar oricum, încă... da, îmi amintesc al naibii de bine...

Apoi le povesti cum alergase prin ploaie, părăsind maşina, şi fusese urmărit de dinozaur.

— Oricum, în tâmpenia mea numai eu am greşit... Era prea aproape şi... Dar eu eram prea îngrozit. Mă rog, ce mai ţura-vura, m-a înhăţat între fălci şi m-a ridicat în slăvile cerului...

— Cum? se interesă Gennaro.

— De piept, răspunse rănitul şi îşi ridică până la gât cămaşa. Un semicerc mare, de puncte însemnate cu urme de sânge închegat, se întindea de la umărul lui până la ombilic. M-a ridicat între fălci, m-a scuturat de mi-au ieşit ochii din cap şi m-a aruncat de nu m-am văzut. Şi când m-a az-vârlit el, eram încă teafăr — speriat de moarte, fireşte, dar, oricum, aproape teafăr. Piciorul mi l-am rupt în cădere. Dar muşcătura animalului ăla n-a fost chiar aşa groaznică...

Oftă adânc.

— Mă rog, să zicem... faţă de cum ar fi putut să fie...

— Cele mai multe dintre marile carnivore nu au fălci

prea puternice, explică Harding. Adevărata lor putere stă în musculatura gâtului. Cu fălcile numai apucă prada, în vreme ce îşi răsucesc gâtul ca să dezmembreze vânatul şi să îl sfâşie. Dar o făptură atât de mică şi plăpândă ca domnul Malcolm, dinozaurul nu putea decât să îl scuture zdravăn şi apoi să îl arunce.

— Mă tem că dumneata ai dreptate, zise Malcolm. Mă îndoiesc că aş mai fi în viaţă acum dacă n-ar fi fost aşa. Mă rog, numai dacă nu cumva fălcile alea monstruoase nu or fi avut şi ele o inimă miloasă. Ca să o spun pe-a dreaptă, fiara aia m-a lovit cu mai puţină forţă chiar decât un automobil sau un apartament dărâmat de cutremur.

— Adică dumneavoastră aveţi impresia că v-a atacat aşa, mai mult în virtutea inerţiei?

— Mă cam dor oasele ca să mă exprim aşa. Dar sincer vorbind nu prea cred că am reuşit să îi atrag atenţia în întregime. Ei, bineînţeles, nu acelaşi lucru se întâmpla în ce mă priveşte. Dar, la urma urmei, el cântăreşte totuşi opt tone. Pe când eu...

Gennaro se întoarse către Harding şi îl anunţă:

— Mi s-a spus că or să treacă la repararea gardului electrificat. Arnold zicea că Muldoon o să aibă nevoie de ajutorul dumneavoastră pentru trierea animalelor.

— În regulă, acceptă Harding.

— Păi, câtă vreme mă lăsaţi aici cu domnişoara Sattler şi cu o doză ţeapănă de morfină, puteţi să vă duceţi unde vreţi. Şi uite-aşa nici n-o să mai aveţi parte de vreun *Efect Malcolm.*

— Ce-i ăla *Efect Malcolm?* întrebă Gennaro.

— Modestia mea caracteristică mă împiedică să vă dau detalii despre un fenomen care-mi poartă numele.

Oftă din nou şi închise ochii, obosit. În câteva clipe dormea adânc.

Ellie ieşi pe coridor cu Gennaro.

— Nu vă lăsaţi păcălit de buna lui dispoziţie, spuse ea. E la capătul puterilor. Când o să puteţi chema un elicopter aici?

— Un elicopter?

— Trebuie să i se opereze neapărat piciorul acela. Aşa că mai bine să ne asigurăm din timp că or să ne trimită un elicopter sanitar de pe continent şi să îl ia de pe insula asta blestemată...

PARCUL

Generatorul portabil tuşi, apoi începu să zumzăie, iar reflectoarele cu cuarţ prinseră să strălucească vioaie pe braţele lungi, telescopice, care le susţineau. Muldoon auzi murmurul zglobiu al râului junglei la numai câţiva metri, spre nord. Se întoarse către autodubiţa de intervenţie şi văzu unul dintre muncitori ieşind cu un fierăstrău electric.

— Nu, nu, fi opri Muldoon. Numai frânghiile, Carlos. Nu avem nevoie să îl tăiem.

Se întoarse iar să se uite la gard. La început avură ceva bătaie de cap până să găsească porţiunea întreruptă automat, din pricină că nu era mare lucru de văzut: un mic trunchi protocarpus, care căzuse peste gard. Era unul dintre multele exemplare ale respectivei specii, plantate în acea parte a parcului, pentru că frunzişul lor stufos camufla foarte bine gardurile despărţitoare.

Dar acel arbore era încâlcit în colaci de sârmă ghimpată şi cabluri electrice, rupte de furtună. Cablurile de metal fuseseră aruncate drept în gardul electric şi provocaseră astfel scurt-circuitul. Bineînţeles, nu ar fi trebuit să apară deloc asemenea incidente. În mod normal, echipele de instalatori foloseau sârme. izolate cu materiale plastice şi noduri electrice îmbrăcate în ceramică, în apropierea gardurilor. Dar oricum, tot se întâmplase astfel.

Însă nu era un lucru prea dificil de a rezolva nici aşa. Tot ce aveau de făcut era să îndepărteze copacul de gard, să descurce cablurile şi să pună nişte semne de recunoaştere pentru grădinari, ca să aranjeze ei totul în decursul dimineţii următoare. Nu avea să dureze mai mult de douăzeci de minute. Şi era foarte bine că le lua doar atât de

puţină vreme, pentru că Muldoon ştia prea bine că dilofozaurii stăteau mai mereu în apropierea apei. Chiar şi dacă muncitorii erau apăraţi dinspre râu de gard, dinozaurii aceia puteau scuipa printre zăbrele, otrava lor orbitoare.

Ramon, unul dintre muncitori, veni lângă vânător.

— Señor Muldoon, i se adresă. Aţi văzut la luminile alea?

— Care lumini? întrebă celălalt.

Ramon arătă către răsărit, spre adâncul junglei.

— Am văzut eu la ele cum ieşeau de-acolo, pân' aici. E acolo, departe, foarte slabe. Vedeţi la ele? Parcă-i lumină de far de la maşina, da' nu mişcă de la loc ăla.

Vânătorul scrută întunericul într-acolo. Probabil că era vorba doar de o lumină de supraveghere. La urma urmei, curentul electric reintrase în funcţiune, aşa că nu mai era un lucru de mirare.

— Lasă, că avem timp să cercetăm şi mai târziu, zise el. Acum însă hai să dăm la o parte pomul ăla de pe gard.

Arnold era într-o dispoziţie excelentă. Parcul aproape îşi reluase activitatea normală. Muldoon lucra la repararea gardurilor. Hamond se dusese şi el să supravegheze trierea animalelor, împreună cu Harding, Cu toate că era obosit, Arnold se simţea foarte bine. Era chiar predispus să îl îngăduie prin preajmă pe conţopistul acela de avocat, Gennaro.

— *Efectul Malcolm?* repetă el. Vă preocupă chestia asta?

— Sunt numai curios, mărturisi Gennaro.

— Adică vreţi să vă povestesc eu acu' de ce n-are Ian Malcolm dreptate?

— Fireşte.

Arnold îşi aprinse o altă ţigară.

— E o chestiune pur tehnică Nu ştiu dacă...

— Dumneata povesteşte-mi, să vezi dacă pricep.

— O. K., se învoi Arnold. Teoria haosului descrie sistemele nonliniare Acum este una dintre cele mai populare teorii, care a fost aplicată în toate domeniile, începând de la piaţa de consum la mişcările sociale şi la

oscilaţiile creierului în timpul crizelor de epilepsie. Deci, ce mai, e *o teorie foarte la modă.* Care îţi permite fără probleme să o testezi pe orice sistem complex, care implică ideea de imprevizibil. Aţi înţeles până acum?

— Am înţeles, răspunse Gennaro.

— Ian Malcolm este un matematician specializat în teoria haosului. Destul de simpatic şi original, de altfel, dar ceea ce îl caracterizează cu adevărat, în afară de faptul că se îmbracă numai în negru, este faptul că el raportează modul de funcţionare al computerelor la comportamentul sistemelor complexe. Iar John Hammond, care se înamorează de orice găselniţă ştiinţifică de ultimă oră, i-a solicitat lui Malcolm să aplice teoria lui pe sistemul computerizat de la Parcul Jurasic. Ceea ce Malcolm a şi făcut. Iar modelele lui sunt toate proiecţii în spaţiu, pe ecranul computerului. Aţi văzut vreodată cum arată?

— Nu, recunoscu Gennaro.

— Ei, seamănă cu nişte elice de vapor, de o formă foarte ciudată, parcă răsucite. După părerea lui Malcolm, comportamentul oricărui sistem urmează îndeaproape conturul acelei elice. Mă pricepeţi?

— Nu prea, mărturisi avocatul.

Arnold ridică mâna în aer.

— Să spunem, de pildă, că eu pun o picătură de apă pe dosul palmei. Picătura aceea se va scurge de pe mâna mea. Probabil că va aluneca spre încheietură. Sau poate că se va duce până la degetul meu mare, ori printre degete. Nu am cum să ştiu în mod sigur unde anume va ajunge, însă îmi dau seama oricum că se va îndrepta spre un punct de pe suprafaţa mâinii mele. Aşa ar trebui.

— Da, se dumiri Gennaro.

— Ei bine, teoria haosului compară comportamentul unui întreg sistem cu mişcarea unui strop de apă pe suprafaţa complicată a unei elice. Stropul cu pricina ar putea merge în spirală, în jos, sau ar putea tot atât de bine să alunece către margine. Ori mai poate face şi multe alte trasee, depinde. Dar oricum, întotdeauna se va mişca de-a lungul suprafeţei acelei elice.

— Pricep.
— Ei, modelele lui Malcolm au tendinţa vizibilă de a prezenta o proeminenţă undeva, sau o înclinaţie foarte abruptă, unde stropul de apă îşi măreşte mult viteza. Iar el, numeşte cu modestie acest fenomen — "Efectul Malcolm". Care se traduce prin afirmaţia că întregul sistem poate fi distrus pe neaşteptate. Şi asta a spus el şi despre Parcul Jurasic. Că prezintă şi el o instabilitate implicită.
— Instabilitate implicită, repetă Gennaro. Şi cum ai reacţionat dumneata când ai primit referatul lui?
— N-am fost nici unul de acord cu el şi, în consecinţă, l-am ignorat, recunoscu Arnold.
— Şi asta a fost o măsură înţeleaptă, din punctul dumitale de vedere?
— Asta se vede de la o poştă, râse Arnold. La urma urmei, aici lucrăm cu sisteme vii. Aici e vorba de viaţă, nu de modele computerizate.

La lumina crudă a lămpilor cu cuarţ, capul verde al hipsilofodontului atârna moale peste curelele de piele, cu limba fleşcăită într-o parte şi cu ochii înceţoşaţi, ieşiţi din orbite.
— Aveţi grijă! Aveţi grijă! răcnea Hammond în timp ce macaraua începu să se ridice.
Harding mormăi ceva nedesluşit şi desfăcu legăturile din jurul capului animalului. Nu voia să îngreuneze circulaţia sângelui prin carotidă. Macaraua scârţâi în timp ce ridica animalul în văzduh, ducându-l către platforma remorcii care aştepta. Hipsolofodonţii erau dinozauri de talie mică. din specia driozaurului. Avea doi metri şi jumătate lungime, şi cântărea în jur de două tone şi jumătate. Erau de culoare verde-închis. cu pete cafenii. În clipele acelea, animalul captiv respira anevoie, dar părea nevătămat. Harding tocmai îl nimerise cu un glonte tranchilizant cu câteva minute înainte şi, după toate aparenţele, îi administrase doza potrivită. Întotdeauna era un lucru foarte dificil să narcotizezi animalele acelea ma-

sive. Dacă doza era prea mică. se pierdeau ca vântul în pădure şi se prăbuşeau unde nici nu le puteai ajunge. Dacă doza era prea mare. puteau sfârşi imediat, în urma unui stop cardiac. Exemplarul din faţa lui însă mai făcuse un singur salt. Împiedicat, şi apoi picase ca trăsnit. Deci doza fusese exactă.

— Căscaţi bine ochii! strigă către muncitori Hammond, dându-se de ceasul morţii. Uşurel!

— Domnule Hammond, interveni Harding. Vă rog...

— Bine, bine, dat trebuie să fie atenţi...

— Dar *sunt foarte atenţi, î*l asigură Harding, cam sâcâit.

Urcă şi el în remorcă, în vreme ce hipsilofodontul era lăsat uşor, până rămase aşezat pe platformă, veterinarul îi aranjă hamurile care o imobilizau; îi puse apoi un cardiograf special, sub formă de zgardă, în jurul gâtului şi verifică pulsul pe ecranul aparatului. Apoi luă din trusă un termometru electronic, de mărimea unui obuz de tun rudimentar şi îl introduse în rectul animalului. Arăta 96, 2° Fahrenheit.

— Cum se simte? se interesă Hammond, insistent.

— Bine, răspunse Harding cam în doi peri. Nu i-a scăzut temperatura decât cu un grad şi jumătate.

— E totuşi prea mult, se răţoi Hammond. Doza aia a pătruns prea adânc.

— Doar nu vreţi să se trezească în câteva clipe şi să sară din camion cât ai zice peşte?! se enervă celălalt.

Înainte de a veni la Parcul Jurasic. Harding fusese medic veterinar-şef la Grădina Zoologică din San Diego, şi cel mai cunoscut expert în îngrijirea păsărilor. Călătorise mai peste tot prin lume, oferind consultanţă grădinilor exotice din Europa, India şi Japonia, în problema păsărilor exotice mai puţin cunoscute. Nu dovedise deloc interes când prichindelul acela hodorogit se arătase ca din senin, oferindu-i posibilitatea unei slujbe permanente la un parc de distracţii particular. Dar când auzise ce anume reuşise Hammond să facă... Fusese imposibil să-şi înfrângă curiozitatea. Harding avea în vedere să intre în mediul academic, într-un târziu, aşa că avea acum material din

belşug pentru primul *Manual de Medicină Veterinară Internă: Bolile Dinozaurilor,* care avea să-l consacre. În secolul XX, în ultimele sale decenii mai ales, medicina veterinară cunoscuse progrese ştiinţifice importante. Cele mai bune grădini zoologice din lume aveau clinici veterinare separate de spitalele recunoscute. Noile manuale însă de-abia se deosebeau de cele vechi. Pentru un medic practician de elită internaţională, nu mai aveau nimic de ascuns, de multă vreme. Dar să fii primul care să îngrijeşti o clasă întreagă de animale noi- pe planetă, asta chiar că era ceva!

Iar Harding nu regretase niciodată decizia pe care o luase atunci. Făcuse nenumărate expertize pe acele fiinţe. Aşa că nu avea de gând să îi permită lui Hammond să îi dea lui lecţii.

Hipsilofodontul sforăi zgomotos şi se zbătu câteva clipe. Încă respira cu greutate şi nu apăruse deocamdată nici un reflex ocular. Dar venise vremea să plece cu toţii de acolo.

— Toată lumea în maşini, strigă Harding. Haideţi s-o ducem pe tipa asta la loc, în ţarcul ei.

— Sistemele vii nu sunt asemenea celor mecanice, explica Arnold. Pentru că sistemele vii nu sunt niciodată în echilibru. Sunt implicit instabile; Pot părea stabile la un moment dat, dar este numai o simplă aparenţă. Totul se mişcă în permanenţă şi se schimbă văzând cu ochii. Într-un anumit sens, toate elementele lor sunt în continuu pe punctul de a cunoaşte dezastrul.

Gennaro se încruntă.

— Dar există o mulţime de aspecte care nu se schimbă, totuşi: temperatura corpului, de pildă sau toate celelalte...

— Temperatura corpului se schimbă constant, îl corectă Arnold. *Constant.* Se schimbă în mod ciclic, la fiecare douăzeci şi patru de ore, cea mai scăzută fiind dimineaţa, iar cea mai ridicată după-amiaza. Se schimbă în funcţie de tonus, de boli, de starea fizică, de temperatură de afară, de mâncare. Cunoaşte în permanenţă urcuşuri şi coborâşuri.

Ca nişte mici zig-zaguri mâzgălite pe un grafic. Pentru că, în orice moment, există forţe exterioare sau interioare care determină creşterea temperaturii, iar altele care provoacă micşorarea ei. Deci este un sistem implicit instabil. Şi oricare alt aspect al sistemelor vii se comportă întocmai...

— Deci dumneata susţii...

— Malcolm este şi el un teoretician printre atâţia alţii..., replică Arnold. Stă în biroul lui, născoceşte acolo un model matematic năstruşnic şi nu îi trece prin tărtăcuţă nici o clipă măcar că tot ceea ce el crede că sunt defecte ale sistemului sunt de fapt necesităţi curente. Să-ţi dau un exemplu t atunci când lucram la planurile proiectilelor, trebuia să luăm în calcul ceva ce se numea "abatere de rezonanţă". Care de fapt însemna că, chiar dacă un proiectil avea un grad de instabilitate infim, era din start un rebut. Pentru că în mod clar ieşea de sub control şi nu mai putea fi recuperat nicicum. Asta însă este o caracteristică a sistemelor mecanice. O scăpare din vedere, cât de mică, poate antrena o serie de nereguli în lanţ, care să ducă până la distrugerea sistemului. Dar tot aceste mici "scăpări din vedere" pot să se dovedească esenţiale pentru un sistem viu. Pentru că asta înseamnă că sistemul în sine este sănătos şi activ. Ceea ce Malcolm n-o să priceapă niciodată.

— Dar sunteţi chiar atât de sigur că el nu pricepe asta? Pare destul de avizat în privinţa barierelor acestea, dintre sistemele animale şi cele mecanice...

— Uite ce-i, îl opri Arnold. Dovada este chiar în faţa noastră.

Arătă către ecran.

— În mai puţin de o oră, tot parcul va fi repus în funcţiune. Şi singurul lucru pe care îl mai am de descurcat singur este problema liniilor telefonice. Dintr-un motiv sau altul sunt încă nefuncţionale. Dar în rest, totul va fi în bună ordine. Şi aici nu mai e vorba de teorie. Asta-i un fapt, o probă palpabilă.

Acul seringii intră adânc în gâtul animalului, iar Harding

îi injectă medrină femelei driozaur, în vreme ce aceasta zăcea într-o rână, culcată la pământ. Îndată, animalul începu să îşi revină, sforăind şi lovind cu puternicele picioare din faţă.

— Toată lumea înapoi, ordonă Harding, îndepărtându-se poticnit. Înapoi, mai strigă el.

Dinozaurul se ridică împleticindu-se pe picioare, apoi rămase în loc clătinându-se ameţit. Dădea din capul de şopârlă uriaşă, uitându-se buimac la oamenii înghesuiţi acolo, în lumina neoanelor şi clipea din ochi, încercând să se dezmeticească.

— Uite cum îi curg balele, se înspăimântă Hammond.

— Numai un moment, îl potoli Harding. O să-şi revină imediat.

Animalul tuşi, apoi se depărta anevoie pe câmp, ieşind din raza luminii aceleia supărătoare.

— Da' de ce nu sare, ca de obicei? se smiorcăi iarăşi Hammond.

— O să sară, răspunse Harding, resemnat. Într-o oră o să fie pe deplin refăcută. N-are nici pe dracu'.

Se întoarse la camionetă.

— OK, prieteni Haideţi să-i venim de cap şi stegozaurului.

Muldoon urmări în linişte cum ultimul ţăruş era bătut în pământ. Firele erau întinse perfect de-acum, iar protocarpusul a fost ridicat cu uşurinţă. Muldoon putea distinge, în sfârşit, porţiunea carbonizată a gardului argintiu, unde de altfel, fusese şi scurtat de către computer. La capătul de jos al gardului, câţiva izolatori de ceramică arseseră în întregime. Trebuiau să fie înlocuiţi. Dar înainte de a se duce şi acea operaţiune la îndeplinire, Arnold era nevoit să întrerupă curentul electric pe toată lungimea gardului.

— Alo, camera de control... Aici Muldoon. Suntem gata să începem reparaţiile.

— În ordine, răspunse inginerul. Imediat scot din

funcţiune toată zona voastră de gard.

Muldoon se uită la ceas. Undeva, în depărtare, se auzi un cârâit slab. Părea un ţipăt de bufniţă, dar el ştia prea bine că erau dilofozaurii. Se duse la Ramon şi îi zise:

— Haideţi să încheiem odată treaba aici. Trebuie să ajung şi la celelalte locuri avariate...

Trecuse o oră. Donald Gennaro şedea încă uitându-se ţintă la harta scânteietoare din camera de control, în vreme ce petele colorate şi numerele de ordine licăreau întruna şi îşi schimbau mereu poziţia.

— Ce se mai petrece acum? se interesă el.

Arnold lucra la un terminal.

— Încerc să refac liniile telefonice. Ca să-i putem chema pe ăia să-l ia pe Malcolm.

— Mă refeream la parc...

Arnold ridică privirea de pe calculator.

— Se pare că aproape au reuşit să separe animalele şi să repare secţiunile de gard scoase din funcţiune. Exact cum ţi-am zis: avem parcul ăsta din nou la degetul cel mic. Fără să ne mai batem capul cu dezastruosul *Efect Malcolm:* De fapt, nu mai este decât ultima secţiune a gardului, a treia.. ?

— Arnold, se auzi vocea lui Muldoon în radio-receptor.

— Da...

— Ai detectat zona aia întreruptă, din afurisitul ăsta de gard?

— Numai o clipă.

Pe unul din monitoare, Gennaro văzu o construcţie de formă geometrică, la capătul unui câmp cu ierburi înalte, ce se unduiau în vânt. Da, părea un acoperiş de beton, foarte scund însă.

— Ăsta-i adăpostul sauropozilor, îi explică Arnold. E de fapt una din clădirile utilitare unde ţinem noi echipament, provizii de mâncare pentru animale şi o mulţime de alte chestii... Avem depozite dintr-astea prin tot parcul, în fiecare teritoriu al speciilor.

Pe monitor, imaginea se derulă cu repeziciune.

— Acum o să întoarcem uşurel camera de luat vederi spre gard...

Gennaro zări o plasă strălucitoare, de sârmă, luminată de reflectoarele puternice. O porţiune destul de mare, fusese călcată în picioare şi zăcea întinsă la pământ. Jeep-ul lui Muldoon şi echipa de intervenţie se aflau deja acolo.

— Hopa, răbufni Arnold. Am impresia că tiranozaurul a intrat în arealul sauropozilor.

— Da, da, mormăia Muldoon. Mare ospăţ o să fie pe-aici în noaptea asta...

— Trebuie să-l scoatem de-acolo neapărat, se nelinişti Arnold.

— Şi cu ce anume, mă rog?! se enervă vânătorul. N-avem nimic potrivit la îndemână, ca să înfruntăm un rex. Acum o să stau aici până se repară gardul, dar nu mă mişc de la bază până se face ziuă.

— Lui Hammond n-o să-i placă deloc chestia asta.

— Despre asta o să mai discutăm noi când o să mă întorc, rosti Muldoon, înnegurat.

— Cam câţi sauropozi o să omoare tiranozaurul? se interesă Hammond plimbându-se prin camera de control ca un leu în cuşcă.

— Probabil că numai unul, presupuse Harding. Sauropozii sunt mari. T-rex se poate hrăni zile întregi dintr-o singură pradă.

— Trebuie să pornim chiar în noaptea asta şi să-l prindem, hotărî Hammond.

Muldoon refuză, dând din cap foarte categoric.

— Nu ies de-aici nici mort până nu se face lumină afară...

Hammond se ridica şi se lăsa înapoi pe călcâie, ca întotdeauna când era supărat.

— Nu cumva ai cam uitat că lucrezi pentru mine?!

— Nu, nu, domnule Hammond, îl asigură vânătorul. N-am uitat deloc. Numai că acolo, în parc, bântuie un

tiranozaur adult. Şi spuneţi-mi şi mie: cum aveţi de gând să îl imobilizăm?

— Doar avem arme cu tranchilizante, nu?

— Avem arme cu tranchilizante, care aruncă o săgeată de numai douăzeci de centimetri lungime, îi explică Muldoon. Un proiectil minunat pentru animalele care cântăresc în jur de două sute — două sute cincizeci de kilograme, Da' un T-rex are opt tone?! Nici n-o să simtă ciupitura aia!...

— Bine, da' n-ai comandat tu şi arme de calibru mai mare?

— Sigur că da. Eu am comandat trei arme de calibru mai mare, domnule Hammond, dar dumneavoastră în persoană aţi scurtat lista de rechiziţii. Aşa că nu am căpătat decât una. Care s-a dus pe apa sâmbetei. A luat-o Nedry cu el, când a dat bir cu fugiţii...

— Asta-i o tâmpenie cum n-am mai pomenit, se înfurie bătrânul şi măi tare. Cine a permis să se întâmple una ca asta?

— Nu eu trebuia să am grija lui Nedry, domnule Hammond. Îi replică Muldoon.

— Mă rog, vrei să spui că în momentul ăsta, n-avem nici o putere să oprim tiranozaurul? îl întrebă Hammond.

— Exact asta vreau să spun, întări Muldoon.

— E pur şi simplu ridicol, se oţărî bătrânul.

— Asta e, domnule Hammond. E parcul dumneavoastră. N-aţi vrut să vă rănească nimeni preţioşii dinozauri. Ei, şi-acum, vă treziţi că a scăpat un T-rex în arealul sauropozilor şi nici măcar un deget nu puteţi să ridicaţi.

Ieşi furios din încăpere.

— Hei, aşteaptă o clipă, strigă Hammond şi se grăbi să-l ajungă din urmă.

Gennaro se uită o vreme la monitoare, ascultând în acelaşi timp şi cearta de pe hol. Apoi îi zise lui Arnold:

— Am impresia că nu prea deţineţi controlul asupra parcului, până la urmă.

— Hei, nu vă mai lăsaţi păcălit cu bună-ştiinţă, îl domoli Arnold, aprinzându-şi altă ţigară. Parcul este sub controlul

nostru, fără doar şi poate. În câteva ore se face dimineaţă. Probabil că o să pierdem câţiva dinozauri până atunci, când o să-l scoatem pe T-rex de acolo, Dar, credeţi-mă pe cuvânt, parcul este sub control în întregime.

ÎN ZORI

Grant s-a deşteptat la auzul unui scrâşnet puternic, urmat de un zăngănit metalic. Deschise ochii şi zări un balot de paie rostogolindu-se pe deasupra lui, pe o bandă transportoare ce trecea pe undeva, aproape de tavan. Încă doi baloţi urmară acelaşi traseu. După care zăngănitul se opri ca prin farmec, tot aşa cum începuse, iar încăperea se cufundă din nou în întuneric.

Grant căscă. Se întinse, încă somnoros, tresări speriat dintr-odată şi se ridică în capul oaselor.

O lumină lăptoasă pătrundea prin geamurile laterale. Se crăpase de ziuă! Dormise toată noaptea, neîntors?! Se uită repede la ceas: era ora cinci. Mai rămâneau încă vreo şase ore până ce nava avea să ajungă la ţărm. Se răsuci mai întâi pe o parte, apoi pe cealaltă, dezmorţindu-şi spatele şi gemu de durere. Capul i se învârtea îngrozitor, iar trupul tot îl săgeta chinuitor, de parcă ar fi fost bătut bucăţică cu bucăţică. De undeva, dintr-un colţ, auzi un guiţat scurt, ca un scârţâit de roată ruginită. Apoi Lex începu să chicotească, încântată.

Grant se ridică alene în picioare şi îşi roti privirea împrejur. La lumina zilei, privind atent, îşi dădu seama că era o clădire utilitară, cu provizii de fin pentru animale şi tot felul de echipamente de intervenţie. Pe un perete era agăţată o cutie. metalică: cenuşie, pe care era poansonată inscripţia: ADĂPOST SAUROPOZI (04). Aha, deci se aflau în arealul sauropozilor, după cum presupu-sese şi el. Descuie cutia şi văzu un aparat telefonic, însă când ridică receptorul, nu auzi decât un ţiuit neîntrerupt. După toate aparenţele, nu reuşiseră să repună în funcţiune telefoanele.

— Mestecă bine mâncarea, turuia Lex. Nu mânca aşa, ca porcu', Ralph.

Grant dădu şi el colţul, spre nişa aceea, şi o găsi pe Lex stând lângă poarta zăbrelită, şi întinzând mâinile pline de fân către un animal ce se afla de cealaltă parte şi semăna cu un uriaş porc rotofei şi rozaliu. El scotea guiţăturile acelea pe care la auzise Grant. Era un triceratop pui, de mărimea unui ponei. Încă nu îi crescuseră cornițele de pe creştet, ci numai un pliu osos, curbat, deasupra ochilor mari şi blânzi. Îşi împingea înainte botul; printre barele de fier, către fetiţă, urmărind-o cum îi aducea tot mai mult fân.

— Ei, acum parcă e mai bine, îl dădăcea Lex. Nu-ţi face griji, mai ai o grămadă de paie d-astea de mâncat, rosti ea şi îl bătu pe cap cu palma. Îţi cam place fânul, aşa-i, Ralph?

Atunci fata se întoarse şi îl văzu pe Grant.

— El e Ralph, făcu ea prezentările. Este prietenul meu. Se dă în vânt după fân.

Paleontologul mai înaintă un pas şi se opri locului, chircindu-se de durere.

— Nu prea arătaţi grozav, îl complimentă ea.

— Nici nu mă simt prea grozav, recunoscu el.

— Nici Tim. I s-a umflat nasul ca un gogoşar.

— Dar el unde-i?

— S-a dus să facă pipi. Nu vreţi să mă ajutaţi să-l hrănesc pe Ralph?

Puiul de triceratop se uită la Grant. Şi de o parte şi de cealaltă a gurii îi atârnau fire lungi de paie, care cădeau mereu pe podea, în timp ce el mesteca.

— Aoleu, e atât de pofticios şi lacom, se văită Lex. Ce mai, e un mâncău?!...

Dinozaurul terminase de rumegat şi îşi linse buzele. Apoi deschise larg gura, aşteptând să mai primească. Grant observă şirul de dinţi subţiratici; ascuţiţi, şi maxilarul superior, încovoiat ca la papagali.

— O. K., numai o clipă aşteaptă-mă, îl rugă Lex, scormonind într-un balot de pe podeaua de ciment, ca să îi mai aducă fân. Ştii ceva, Ralph, după cât de flămând pari tu, ai crede că maică-ta nu ţi-a mai dat de mâncare de un

secol?! îl mustră fetiţa.

— Da' de ce i-ai zis Ralph?

— Pentru că seamănă cu Ralph. Colegul meu de şcoală.

Grant se apropie de animal şi îi atinse uşor gâtul.

— Puteţi să-l mângâiaţi liniştit, îi dădu Lex voie. Îi place când îl mângâie cineva, aşa-i, Ralph?

Pielea dinozaurului era uscată şi caldă, împărţită în forme aproape geometrice, ca o minge de fotbal. Ralph guiţă o dată, de plăcere, când Grant îl scărpină. Dincolo de poartă, se vedea coada lui groasă, bălăngănindu-se încoace şi încolo, de bucurie.

— Mda, e destul de blând, remarcă el.

Animalul se uita când la Lex, când la Grant. În timp ce mânca, şi nu părea să dea vreun semn de spaimă. Paleontologul îşi aduse atunci aminte că în general, dinozaurii nu reacţionau ca toate celelalte animale la vederea oamenilor.

— Poate că pot să-l şi călăresc, îi veni lui Lex o nouă idee.

— Mai bine lasă..., încercă Grant să o domolească.

— Pot să fac şi pariu că m-ar lăsa, sări ea. Ar fi grozav să călăresc pe un dinozaur!

Grant se uită printre zăbrele, dincolo de animalul care se îndopa, către câmpul întins al arealului sauropozilor. Se lumina tot mai mult. S-ar fi putut duce el înainte, îşi zicea paleontologul. Şi ar fi stat drept în faţa unui senzor de mişcare, să atragă atenţia celor din camera de control. La urma urmei, nu le-ar fi luat mai mult de-o oră să vină până acolo, ca să îi ducă la bază. Şi nu îi plăcea defel faptul că telefoanele acelea nu funcţionau încă...

Auzi un sforăit puternic, ca un fornăit de cal foarte mare, şi dintr-odată, puiul de triceratop începu să se agite. Voi să îşi tragă înapoi capul, dintre zăbrele, dar pavilioanele acelea osoase rămăseseră înţepenite în vergelele de metal. Animalul guiţa, speriat.

Sforăitul acela se auzi din nou. De data aceea mult mai aproape.

Ralph se dădu un pas în spate, să se sprijine mai bine în

picioare, încercând cu disperare să scape din strânsoare. Îşi sucea capul înainte şi înapoi, frecându-se cumplit de barele de fier.

— Ralph, mai uşurel, îl sfătuia Lex.

— Împinge-l în afară, zise Grant.

Apucă şi el capul animalului, răsucindu-l mai întâi într-o parte şi în cealaltă, apoi îndesându-l în spate. Pliurile alunecară printre zăbrele şi puiul, trăgând cu putere, îşi pierdu echilibrul şi lunecă pe o rână. Apoi păru că îl înghite un văl de întuneric şi, dintr-odată. un picior uriaş le apăru în faţa ochilor, mai gros decât un trunchi de copac. Piciorul acela avea cinci unghii curbate, încastrate în talpă, ca la elefanţi.

Ralph se uită în sus şi guiţă mulţumit. Şi atunci, un cap masiv se aplecă asupra lui. Numai ţeasta aceea avea doi metri lungime. Deasupra celor doi ochi căprui, imenşi, se înălţa câte un corn lung, alb, iar pe vârful nasului se vedea un al treilea colţ, mai mic. Era un triceratop adult. Uriaşul animal se uită la Lex şi Grant, clipind alene, apoi nu îi mai dădu atenţie decât lui Ralph. Limba lui lată, cât un cearceaf, începu să lingă puiul. Acesta guiţa ca apucat şi îşi freca fericit capul de piciorul acela enorm.

— Parcă ar fi maică-sa, îşi dădu cu părerea Lex.

— Cam aşa, conveni Grant.

— Nu am putea să îi dăm de mâncare şi mămicii lui? întrebă fetiţa.

Însă femela triceratop deja îl împingea pe Ralph cu botul, să se îndepărteze de poarta zăbrelită.

— După câte văd, nu prea...

Puiul se întoarse cu spatele şi o porni înaintea mamei lui. Din vreme în vreme, aceasta îl îndemna iarăşi cu botul, pe când se depărtau tot mai mult, luând-o peste câmp.

— Pa, pa, Ralph, striga fetiţa în urma-lui, făcându-i semn cu mâna.

În timpul ăsta, Tim veni şi el, de undeva, dintr-un colţ ascuns al adăpostului.

— Ei, şi-acum uitaţi ce-o să facem, îi anunţă Grant. Eu mă duc sus, pe deal, să sesizez senzorii aceia de mişcare,

ca să ştie că suntem aici şi să vină cineva cu maşina să ne ia. Iar voi doi rămâneţi aici şi mă aşteptaţi.

— Nu, refuză Lex, categoric.

— De ce nu? Staţi aici. Sunteţi în deplină siguranţă.

— Doar nu o să ne lăsaţi singuri aici. În nici un caz. Aşa-i, Timmy?

— Aşa-i, răspunse băiatul.

— O. K., se învoi paleontologul.

Se strecurară toţi trei printre barele de fier şi ieşiră din adăpost.

Mai era puţin până la răsărit.

Aerul era cald şi umed, iar cerul trandafiriu, brăzdat cu purpură. O ceaţă lăptoasă se lăsase mult deasupra pământului. În depărtare, zăriră puiul de triceratop cu mama lui, îndreptându-se către o turmă de hadrozauri uriaşi, cu cap de ornitorinc, care mâncau frunzele copacilor înalţi, de la marginea lagunei.

Unii dintre aceştia şedeau în apă, cufundaţi până la genunchi. Şi beau, coborându-şi capetele plate, săturându-se cu lichidul acela înviorător, care le oglindea propria imagine. Apoi îşi ridicau iar creştetele masive, clătinându-le când într-o parte, când într-alta, ca nişte bătrâni înţelepţi. La marginea râului, un pui cuteză şi el să înainteze în matcă, dar apoi se sperie, guiţă în felul acela caraghios şi se trase înapoi anevoie, sub privirile îngăduitoare ale adulţilor.

Spre sud, la o distanţă destul de mare, alţi hadrozauri păşteau ierburile de câmp. Uneori, se ridicau pe picioarele din spate, sprijinindu-se cu cele din faţă pe trunchiul vreunui arbore, ca să ajungă la frunzele din vârf. Iar undeva, departe, un apatozaur gigantic rătăcea printre copaci, înălţându-şi gâtul lung, la capătul căruia capul subţire se clătina ca o corolă nedesfăcută. Toată priveliştea aceea era atât de senină, de netulburată, încât Grant nu îşi închipuia sub nici o formă că ar putea apărea vreo primejdie prin preajmă.

— Aoleu! se sperie Lex şi lăsă capul în jos, ferindu-se.

Două libelule enorme, roşii, cu o deschidere a aripilor de

cel puţin doi metri, trecură în zbor, chiar pe deasupra lor.

— Ce-or mai fi fost şi astea? întrebă fetiţa:

— Libelule, răspunse paleontologul. Epoca jurasică a fost perioada de aur a insectelor uriaşe.

— Şi muşcă? se interesă ea?

— Nu cred, zise Grant.

Tim înălţă palma întinsă. Una dintre insecte îi atinse mâna. Băiatul simţi pentru o clipă greutatea vietăţii.

— Aoleu, o să te muşte, îl avertiză Lex.

Însă libelula doar se apropie uşor, bătând alene din aripile ei transparente, vârstate cu nervuri purpurii, şi apoi, când Tim mişcă braţul, îşi luă zborul.

— Încotro mergem? întrebă Lex.

— Într-acolo.

O porniră prin câmp. Ajunseră lângă o cutie neagră, instalată pe un tripod greu, metalic. Era primul senzor de mişcare. Grant se opri în faţa luî şi îşi flutură mâinile înainte şi înapoi, dar nu se întâmplă nimic. Dacă nici telefoanele nu funcţionau, probabil că nici senzorii nu captau imaginile.

— Ei, asta e, spuse el resemnat. Să încercăm şi la altul.

Le arătă undeva, departe, pe câmpie. Undeva, în depărtare, auziră răgetul cumplit al unui animal mare.

— Of, lua-l-ar toţi dracii smoliţi, se enervă Arnold. Pur şi simplu nu îi dau deloc de cap.

Sorbi o gură de cafea şi se uită iarăşi, cu ochi împăienjeniţi de oboseală şi nesomn, la ecranele monitoarelor. Scosese toate terminalele din funcţiune. În camera de control nu mai funcţiona acum decât computerul principal, căruia el încerca să îi afle codul. Era epuizat. Muncise neîntrerupt timp de douăsprezece ore. Se întoarse către Wu, care tocmai venise de la laborator.

— Ce-ai mai descoperit?

— Telefoanele alea tot moarte sunt. Nu pot să le repun defel în funcţiune. Cred că viermele ăla de Nedry a încurcat el cumva şi liniile telefonice.

Wu ridică receptorul unuia dintre aparate şi auzi numai

ţiuitul acela stresant.

— Da, dar nu este, oftă Arnold. Pentru că eu personal m-am dus jos, la subsol, şi am închis de-acolo toate modemele. Aşa că bâzâitul ăla pe care-l auzi tu este numai tonul de deranjat, care seamănă cu transmisiunea unui modem.

— Deci liniile telefonice sunt *toate* date peste cap?

— Da, de la cap la coadă. Nedry le-a încâlcit grozav de bine. A inserat un soi de blocaj în codul programului şi eu nu pot să îl descifrez deloc acum, pentru că am dat comanda aceea, de a se repune circuitele în funcţiune, însă automat s-a şters o mare parte din listinguri. Dar se pare totuşi că a rămas încă în memoria computerului comanda de închidere a telefoanelor.

Wu înălţă din umeri, nedumerit.

— Şi ce-i cu asta? Revocă prima cerinţă: întrerupe sistemul câtăva vreme, ca să rămână memoria computerului debarasată de toate celelalte.

— N-am mai făcut asta niciodată până acum, mărturisi Arnold, îngândurat. Şi mă cam dau în lături să mă apuc tocmai acum. Poate că sistemele or să revină la faza normală... dar s-ar putea la fel de bine să nu se refacă. Şi nici eu nu sunt expert în computere, nici tu. Mă rog, nu chiar. Iar neavând nici o linie telefonică la dispoziţie, numai putem apela chiar la nimeni, în cazul că va trebui să căpătăm ajutor.

— Dacă acea comandă este înregistrată în RAM, n-o să o poţi descoperi în cod. Poţi să anulezi RAM şi să cauţi comanda, eventual, dar n-ai cum să ştii nici măcar ce anume să cauţi, atunci. Aşa că eu unul cred că singurul lucru pe care poţi să-l faci e să revoci prima comandă.

Gennaro se năpusti înăuntru ca o furtună.

— Tot n-avem nici un telefon care să funcţioneze?!

— Ei, la asta ne căzneam şi noi acum...

— Da' vă tot căzniţi de la miezul nopţii. Iar lui Malcolm îi e tot mai rău. Are nevoie de îngrijire medicală de specialitate.

— Asta înseamnă că neapărat trebuie să resetez totul,

oftă Arnold. Şi nu sunt sigur deloc că o să mai pot repune sistemul în funcţiune după aceea.

— Uite ce-i se înfurie Gennaro. În hotelul ăla zace un om rănit. Trebuie să îl vadă de urgenţă un doctor sau o să moară cu siguranţă. Şi nu poţi chema aici un doctor până ce nu ai un telefon disponibil. Patru oameni probabil că au şi murit până acum. Deci dă-l dracului de sistem şi repară telefoanele alea?!

Arnold încă mai şovăia.

— Ei... ? îl îndemnă Gennaro.

— Păi... e o problemă că... sistemele de protecţie nu permit să scoţi din funcţiune computerul, şi...

— *Atunci închide dracului sistemele alea de protecţie!* răcni avocatul. Chiar nu îţi intră deloc în tigva aia goală a ta că omul o să crape dacă nu primeşte ajutor medical de urgenţă?!

— O. K., se învoi Arnold.

Se ridică de pe scaun şi se duse la panoul principal. Deschise uşiţele larg şi dădu la iveală siguranţele de metal de la sistemul de protecţie. Le deconectă una după alta.

— Asta ai cerut, asta ai, zise el.

Aruncă cât colo patronul principal.

Camera de control se cufundase în beznă. Ecranele monitoarelor erau mate. Iar cei trei bărbaţi rămaseră acolo, în întuneric, în mijlocul încăperii.

— Cât avem de aşteptat? se interesă Gennaro:

— Treizeci de secunde, răspunse Arnold.

— Phuuu..., făcu Lex, în vreme ce străbăteau câmpul.

— Ce-i? o întrebă Grant.

— Ce pute pe-aici?! se strâmbă fetiţa. Parcă ar fi o ghenă cu gunoi împuţit de când lumea...

Grant şovăi, bănuitor. Rămase cu ochii ţintă spre copacii care se vedeau de-acum în depărtare, aşteptând să prindă vreo mişcare. Şi nu observă nimic în neregulă. Nu se simţea decât vântul firav, care înfiora arareori frunzişul. Era un început de dimineaţă senină şi netulburată...

— Cred că-i numai în mintea ta, zise el.

— Ba eu nu cred deloc...

Şi atunci auzi gâgâitul acela strident, venind dinspre colonia de hadrozauri cu cap de ornitorinc, de care trecuseră ei. Mai întâi se sperie un animal şi dădu glas, apoi un altul, până ce toată turma ţipa înnebunită. Dinozaurii erau agitaţi, îşi răsuceau capetele în toate părţile, se întorceau în loc, grăbindu-se să iasă din apă, încercuind puii, să îi apere...

Au simţit şi ei mirosul, gândi Grant.

Cu un răget înfricoşător, tiranozaurul ţâşni dintre arborii de la cincizeci de metri distanţă, aproape de marginea lagunei. Alerga peste câmpul deschis cu nişte paşi uriaşi. Nu le dădu nici o atenţie, ci se îndreptă drept spre cireada de hadrozauri.

— Ce v-am spus eu! strigă Lex. Da' pe mine nimeni nu m-ascultă!

În depărtare, se mai zăreau încă hadrozaurii gâgâind şi luând-o la goană. Grant avu impresia că pământul se cutremură sub picioarele lui.

— Haideţi, copii!

O înşfăcă pe Lex de subţiori, ridicând-o pe şold şi o rupse la fugă cât îl ţineau puterile, prin iarba înaltă, alături de Tim. Cu coada ochiului, încă mai prinse câteva frânturi de imagine. Observă tiranozaurul ajungând la lagună, aruncându-se spre hadrozaurii care îşi bălăngăneau cozile lor groase, puternice, să se apere, şi gâgâiau întruna, strident. Auzi apoi trosnetul crengilor şi trunchiurilor de copaci şi. când se uită iarăşi într-acolo, peste umăr, hadrozaurii tocmai începuseră contraatacul.

În camera de control, încă întunecată, Arnold se uită la ceasul fosforescent. Treizeci de secunde. De-acum memoria computerului era debarasată de celelalte comenzi. Apăsă butonul de punere în funcţiune a centralei electrice principale.

Şi nu se petrecu nimic?!

Arnold simţi un gol în stomac. Apăsă iarăşi pe buton, apoi iar... Şi tot nimic! Pe frunte îi apărură broboane de sudoare rece.

— Ce nu-i în ordine? se interesă Gennaro.

— Of, lua-m-ar dracii de bătut în cap ce sunt! se ocărî singur Arnold.

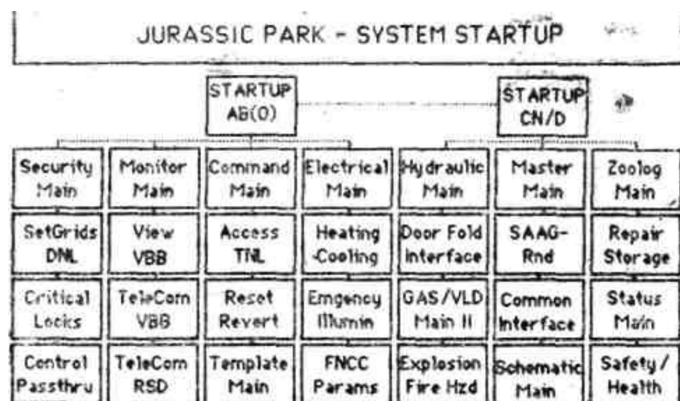
Îşi aduse aminte că trebuia mai întâi să reconecteze siguranţele, înainte de a pune din nou în funcţiune curentul electric. Înşurubă la loc cele trei siguranţe şi le acoperi cu patroanele. După care îşi ţinu răsuflarea, emoţionat, şi răsuci comutatorul ce declanşa principala sursă de energie.

Iar luminile din cameră se aprinseră imediat.

Computerul începu să zumzăie.

Monitoarele bâzâiau şi ele.

— Slavă Domnului, oftă Arnold, uşurat: Se grăbi spre terminalul central. Şi văzu şiruri-şiruri de căsuţe completate:

Gennaro ridică receptorul telefonului, dar acesta amuţise de tot. Nici măcar ţiuitul acela continuu nu se auzea... nimic-nimic.

— Ce-i asta? întrebă avocatul.

— Mai lasă-mă în banii mei încă o clipă, îl opri Arnold. După resetare, toate modulele sistemului trebuie să fie aduse manual în faza de operare propriu-zisă.

Fără să mai stea pe gânduri, se apucă iarăşi de lucru.

— De ce manual? se interesă Gennaro.

— Pentru numele lui Dumnezeu, chiar ai de gând să mă laşi să muncesc sau nu?!

— Sistemul ăsta este din proiect programat să nu fie întrerupt niciodată, îi explică Wu. Aşa că, dacă este închis, se presupune că există o problemă pe fir. Şi atunci computerul îţi cere să dai toate comenzile manual. Altfel, dacă pe undeva există un gol în fluxul de informaţii, sistemul ar porni singur, s-ar opri, ar porni din nou, iar s-ar opri. şi tot aşa, la nesfârşit...

— O. K., se bucura Arnold. Am dat drumul!

Gennaro ridică din nou receptorul şi tocmai începuse să formeze numărul, când se opri, cu răsuflarea tăiată.

— Sfinte Isuse, bâigui el. Ia uitaţi-vă.

Arătă către unul din monitoare.

Dar Arnold nu îl mai asculta. El rămăsese cu ochii holbaţi la hartă, unde un grup de punctişoare plasat în apropierea lagunei începuse să se deplaseze, parcă luându-se unul după celălalt. Se mişcau cu repeziciune, învârtindu-se cumva în loc.

— Ce se întâmplă? întrebă Gennaro.

— Hadrozaurii, răspunse Arnold cu vocea lipsită de orice expresie. Fug, speriaţi de ceva...

Hadrozaurii atacară cu o viteză uimitoare, făcând un cerc de netrecut, din trupurile lor masive, gâgâind, în vreme ce puii scânceau şi încercau să se ferească, ca nu cumva să fie călcaţi în picioare. Când toată turma aceea se repezi înainte, se ridică un imens nor de colb gălbui. Grant însă nu zări deloc tiranozaurul.

Hadrozaurii alergau de rupeau pământul, drept spre cei trei oameni.

Încă ţinând-o pe Lex sub braţ, o luă la goană împreună cu Tim, către o movilă acoperită cu pietre şi un şir de conifere impunătoare. Fugeau din toate puterile, simţind cum se cutremură pământul sub ei. Duruitul cirezii de coloşi

care se apropia tot mai mult, era asurzitor. Parcă ar fi fost zbârnâitul a câteva motoare de supersonice, pe un aerodrom. Umpluse tot văzduhul şi le rănea întruna timpanele. Lex răcnea ceva, dar paleontologul nu izbutea deloc să audă ce voia ea, dar, în timp ce se furişau printre bolovani, cireada se opri, făcând un cerc în jurul movilei.

Grant zări atunci imensele picioare ale primilor hadrozauri care atacară. Fiecare animal cântărea cel puţin cinci tone, iar atunci erau încă învăluiţi într-un fuior de praf atât de des, încât nu îi putea desluşi mai deloc. Avea înaintea ochilor numai o învălmăşeală de trupuri gigantice, picioare uriaşe, urlete de durere, în vreme ce animalele înaintau şi strângeau cercul acela viu tot mai mult. Unul dintre dinozauri lovi cu putere într-un pietroi colţuros, care se urni din locul lui şi trecu bufnind pe lângă cei trei oameni ascunşi, pierzându-se undeva, pe câmpul de dedesubt.

În colbul acela orbitor, nu puteau distinge mai nimic, de-acolo, din spatele bolovanilor. Se agăţară de aceştia, ascultând încordaţi gemetele şi gâgâiturile, şi, din când în când, răgetul ameninţător al tiranozaurului. Lex îşi înfipse degetele tremurătoare în umărul lui Grant.

Un alt hidrozaur izbi cu coadă lui uriaşă în pietrele colinei, împrăştiind un şuvoi de sânge fierbinte în toate părţile. Grant aşteptă până ce vuietul luptei se abătu spre stânga şi apoi îi ajută pe copii să se urce în cel mai înalt copac din apropiere. Aceştia se cocoţară la iuţeală, ca nişte maimuţici, căutând repede cu mânuţele crengi de care să se agate, în vreme ce în jurul lor, animalele acelea imense călcau totul în picioare. Se căţărară până la vreo şase-şapte metri înălţime, dar acolo Lex se prinse cu nădejde de Grant şi refuză să mai urce: Şi Tim era grozav de obosit, iar Grant se gândi că erau totuşi destul de apăraţi acolo. Prin norii de praf înecăcios, puteau desluşi de-acum spinările late ale dinozaurilor de dedesubt, care se înghesuiau să atace şi gâgâiau asurzitor. Grant apucă şi el cu putere trunchiul aspru al copacului, tuşind cumplit din pricina colbului, închise ochii şi aşteptă deznodământul.

Arnold tocmai regla camera de luat vederi, când turma de hadrozauri se răsfiră. Treptat, pânza de praf se limpezi. Observă că hadrozaurii se împrăştiaseră care încotro, iar tiranozaurul se oprise din alergat, ceea ce nu putea însemna altceva decât că reuşise să facă o victimă. T-rex era de-acum lângă lagună. Arnold privi ecranul monitorului şi zise, cu voce dogită:

— Mai bine să îi spun lui Muldoon să se ducă imediat acolo şi să constate cât de gravă este situaţia...

— Îl anunţ eu, se oferi Gennaro şi părăsi încăperea.

ÎN PARC

Se auzi un trosnet uşor, ca de la un foc ce mistuie lemnele în cămin. Ceva cald şi umed gâdilă glezna lui Grant. Deschise ochii şi văzu un cap imens, bej. Capul acela se termina cu un cioc turtit, de raţă. Ochii, ieşiţi din orbite deasupra gurii, erau calmi şi blânzi, ca ai unei vaci. Ciocul de raţă se deschidea deseori, rumegând crenguţele înfrunzite, de pe ramura groasă, pe care se aşezase Grant. Observă dinţii laţi, tociţi. Buzele calde ale animalului îi atinseră iarăşi glezna, în timp ce dinozaurul mesteca, tacticos.

Da, era un hadrozaur cu cap de ornitorinc. Paleontologul era uimit să îl vadă atât de aproape. Nu pentru că i-ar fi fost teamă; toate speciile de dinozauri cu cap de raţă erau ierbivore, iar acela, cel puţin, se purta întocmai ca o vacă oarecare. Chiar dacă era atât de masiv, felul lui de a se mişca era aşa de lipsit de grabă şi atât de liniştit, încât Grant nu simţea deloc că l-ar fi putut paşte vreo primejdie. Şedea numai acolo, pe creangă, atent, ca nu cumva să se mişte şi să-l sperie, privind animalul cum mânca.

Motivul pentru care Grant era uluit însă era că avea un oarecare instinct de proprietate în ce privea acel animal, cu precădere, pentru că era probabil un maiazaur, din era

cretacică târzie, descoperit în Montana. Alături de John Horner, Alan Grant fusese printre primii care descriseseră exemplarele acelea. Maiazaurii aveau buza de sus ridicată la colţuri, ceea ce le dădea în permanentă aerul că zâmbeau. De altfel, numele nu însemna altceva decât "buna-mamă şopârlă". Se presupunea că maiazaurii îşi apărau ouăle până ce puii ieşeau din găoace şi puteau să îşi poarte singuri de grijă.

Paleontologul auzi un ciripit subţirel, iar capul cel uriaş se aplecă, privind înjos. Omul însă nu se mişcă decât foarte puţin, cât să vadă mai bine puiul de hadrozaur ţopăind printre picioarele adultului. Puiul era bej-închis, cu pete negre. Femela lăsă capul jos de tot, aproape de pământ, şi aşteptă, neclintită, până ce puiul se ridică pe picioarele dindărăt, pe cele din faţă le sprijini de fălcile mamei şi începu să mănânce crenguţele înfrunzite din gura femelei.

Aceasta aşteptă liniştită până ce micuţul termină de mâncat şi se dădu jos, proptindu-se bine pe toate cele patru picioare. Apoi, capul enorm se înălţă iarăşi către Grant.

Şi continuă să smulgă frunzişul, la numai o jumătate de metru de talpa omului. Acesta se uita foarte atent la cele două orificii prelungi, de pe partea de sus a ciocului. După câte se părea, dinozaurul nu putea să îl miroasă. Şi, chiar dacă ochiul lui stâng îl aţintea drept pe Grant, dintr-un motiv sau altul, hadrozaurul nu reacţiona în nici un fel la vederea intrusului.

Atunci, omul îşi aminti că nici tiranozaurul nu reuşise să îl zărească deloc, în noaptea trecută. Şi se hotărî să încerce un experiment.

Tuşi tare.

Şi, pe loc, dinozaurul încremeni, imensul cap rămase nemişcat, iar fălcile mari nu mai rumegară. Numai ochii se rostogoliră în orbite, căutând să descopere sursa zgomotului acela. Şi, după câteva momente, devreme ce nu presimţea nici un pericol, animalul începu din nou să mestece.

Uluitor, gândi paleontologul.

Şezând ghemuită în braţele bărbatului, Lex deschise într-un târziu ochii, şi zise:

— Hei, da' ce-i *asta?!*

Atunci hadrozaurul trâmbiţă o dată. alarmat, atât de tare, încât de spaimă, fetiţa era cât pe ce să cadă din copac, de spaimă. Animalul îşi depărtă capul de ramura aceea şi trâmbiţă din nou.

— N-o necăji, şopti Tim, de pe creanga de deasupra.

Puiul începu şi el să chirăie şi se adăposti degrabă între picioarele mamei, în vreme ce aceasta se îndepărtă de arborele cu pricina. Femela clătină din cap şi se uită atentă spre ramura unde stăteau Grant şi Lex. Cum stătea şi îi privea aşa. cu buza de sus ridicată, de parcă le zâmbea, dinozaurul era chiar caraghios.

— Da' ce-are, e tâmpit? se burzului fetiţa.

— Nu, o potoli Grant. Numai că ai speriat-o.

— Bine, bine, se răţoi răsfăţata. Şi până la urmă, are de gând să ne lase să ne dăm jos din pomu' ăsta sau nu?!

Hadrozaurul se dăduse câţiva metri în spate. Trâmbiţă din nou. Grant avu impresia că încerca să îi sperie pe intruşi. Dar de fapt, animalul nu ştia ce anume să facă. Părea stânjenit şi dezorientat. Aşteptară în tăcere, şi, după vreun minut, se apropie din nou de creangă, iar fălcile începură să i se mişte dinainte. În mod clar, nu voia să se apuce din nou de rumegat.

— Las-o baltă, se înfurie Lex. Eu una nu stau aici nici moartă.

Începu să coboare pe trunchiul copacului. Prinzând cu coada ochiului mişcarea fetiţei, hadrozaurul dădu iarăşi un ţipăt de alarmă.

Grant era într-adevăr uimit până peste poate. Deci, se gândea el,. *chiar nu poate să ne vadă* dacă nu ne mişcăm. Şi după numai câteva momente, pur şi simplu uită că suntem prin preajmă! Exact ca şi tiranozaurul — un alt exemplu tipic de cortex vizual amfibian. Experienţele pe broaşte, dovediseră că amfibienele nu reuşesc să zărească decât o-biectele mişcătoare — insectele, de pildă. Dacă un anume corp nu se urnea din loc, pentru ele nici nu exista

măcar. Acelaşi lucru se vedea a fi adevărat şi în cazul dinozaurilor.

Oricum, deocamdată, maiazaurul părea să creadă despre acele ciudate creaturi care se dădeau jos din copac numai că sunt cam... supărătoare. Şi, cu un ultim trâmbiţat, îşi împinse puiul cu botul şi începu să se îndepărteze agale. Se mai opri o dată în loc, se uită înapoi la ei şi o porni iar la drum.

Cei trei ajunseră în sfârşit pe pământ. Lex se scutură de praf. Amândoi copiii erau colbuiţi din cap până în picioare. Împrejurul lor, iarba fusese zdrobită de animalele ce se luptaseră acolo. Pe alocuri se vedeau brazde de sânge, iar în văzduh plutea un miros acru.

Grant se uită la ceas.

— Ei, copii, mai bine am lua-o din loc...

— Eu în nici un caz, se bosumflă Lex. Eu una nu mă mişc de-aici nici descântată. *Nu mai merg nicăieri!*

— N-avem încotro.

— Şi de ce, mă rog?

— Pentru că trebuie să le spunem şi celorlalţi de barcă, îi explică Grant. Dacă tot nu ne reperează cu senzorii de mişcare, după câte se pare, trebuie să parcurgem singuri tot drumul până la bază. N-avem de ales.

— Dar nu putem merge cu pluta? întrebă Tim.

— Care plută?!

Tim arătă în direcţia adăpostului în care petrecuseră ei noaptea. Se afla la numai vreo douăzeci de metri depărtare, dacă o luau drept prin câmp.

— Am găsit eu acolo o plută, repetă el.

Grant înţelese într-o clipă toate avantajele pe care ar fi putut să le ofere călătoria cu pluta. Atunci era şapte dimineaţa. Mai aveau cel puţin treisprezece kilometri de străbătut. Dacă ar fi mers cu pluta în josul râului, ar fi reuşit să ajungă mult mai repede decât pe jos.

— Haideţi să încercăm, hotărî el.

Arnold puse în funcţiune sistemul de reperare vizuală şi

începu să urmărească ecranul, în timp ce camerele de luat vederi cercetau parcul, iar imaginea se schimba la fiecare două secunde. Era obositor să supraveghezi astfel. Însă era cel mai eficient mod de a găsi jeep-ul lui Nedry, iar Muldoon fusese foarte categoric în privinţa aceea. Vânătorul plecase împreună cu Gennaro să vadă ce era cu învălmăşeala din arealul hadrozaurilor, însă, pentru că se făcuse ziuă, voia să găsească şi cea de-a doua maşină. Pentru că avea nevoie de armă. Se auzi declicul interfonului.

— Domnule Arnold, putem schimba amândoi câteva cuvinte, vă rog?

Era Hammond. Iar vocea lui era atât de gravă, încât parcă era însuşi glasul lui Dumnezeu, venit din ceruri ca să facă ordine pe pământ.

— Vreţi să veniţi dumneavoastră aici. domnule Hammond?

— Nu, domnule Arnold, răspunse celălalt. Veniţi dumneavoastră la mine. Sunt în laboratorul genetic, împreună cu doctorul Wu. Vă aşteptăm.

Arnold oftă din greu şi se depărtă de monitoare.

Grant se afunda tot mai mult, împiedicându-se la tot pasul, prin cotloanele întunecate ale clădirii scunde. Dăduse la o parte câteva bidoane cu ierbicide, de câte douăzeci de litri fiecare, unelte pentru tăierea copacilor, roţi de rezervă pentru jeep, bobine întregi de sârmă pentru gardurile electrice, saci cu îngrăşăminte (de câte cincizeci de kilograme fiecare), grămezi întregi de izolatori de ceramică, canistre pentru ulei de motor, goale, lămpaşe şi cabluri...

— Nu văd nici o plută.

— Duceţi-vă mai în spate.

Urmau saci de ciment, metri întregi de ţeavă de cupru, plase de sârmă verde... şi două vâsle de plastic, prinse cu nişte cârlige, pe un perete.

— O. K., zise el. Dar unde-i pluta?

— Pe-acolo, pe undeva, insistă Tim.

— Cum adică? Tu n-ai văzut-o?!

— Nu, răspunse băiatul. Dar am presupus că e pe-acolo...

Încurcându-se printre toate cioveiele acelea, Grant căută degeaba. Nici urmă de plută. În schimb dădu peste un set de schiţe, rulate frumos şi împestriţate de mucegai, de la aerul umed dinăuntru. Erau aşezate ordonat, într-un dulăpior de metal, atârnat pe perete. Întinse planurile acelea pe podea, înlăturând cu dosul palmei un păianjen mare. Le privi apoi câtăva vreme.

— Mi-e foame, scânci Lex într-un târziu.

— Numai o clipită...

Erau hărţi topografice detaliate ale principalului areal al insulei, respectiv cel unde se aflau şi ei atunci. După schiţele acelea, laguna se îngusta şi se înfunda în râul pe care îl văzuseră ei mai devreme, care la rândul lui şerpuia către nord... drept prin aviar... şi trecând pe la cinci-şase sute de metri de complexul turistic.

Răsfoi iar la iuţeală paginile acelea. Dar cum să ajungă de-acolo la lagună? După câte arătau planurile acelea, trebuia să găsească o uşă în spatele clădirii în care erau ei atunci. Grant ridică privirile de pe hârţoage şi zări ieşirea într-o nişă ascunsă în peretele de ciment, care era îndeajuns de largă să încapă şi o maşină. Când deschise uşa, dădu cu ochii de un drum pavat, care se îndrepta chiar spre lagună. Drumul era săpat sub nivelul solului, ca să nu poată fi reperat de la suprafaţă. Probabil că era o cale de acces numai pentru personalul parcului. Şi ducea până la un doc de la marginea lagunei. Iar acolo, purtând o inscripţie la vedere, era "MAGAZIA PENTRU PLUTE".

— Hei, strigă Tim. Ia uitaţi-vă la asta.

Îi întinse lui Grant o trusă de metal, în care acesta descoperi un pistol cu aer comprimat şi o cartuşieră în care erau păstrate săgeţi tranchilizante. Erau şase bucăţi în total, cât un deget de groase. Şi pe fiecare din ele era poansonată inscripţia MORO-709.

— Ai făcut o treabă nemaipomenită, Tim, îl lăudă el.

Îşi aruncă centura pe umăr şi îndesă arma la brâu.

— Este un pistol cu tranchilizante? întrebă băiatul.

— Aşa cred.

— Bine, da' cu barca aia ce se-aude? se auzi vocea obraznică a lui Lex.

— Cred că-i acolo, pe doc, zise Grant.

O porniră la drum. Grant ducea pe umăr vâslele de plastic.

— Eu una sper să fie ditamai pluta, spuse Lex, pentru că nu ştiu să înot deloc.

— Nu-ţi face griji, o linişti paleontologul.

— Şi poate că o să izbutim să prindem şi nişte peşte, urmă ea.

Coborau panta, plini de speranţă. De o parte şi de alta, terasamentul se ridica tot mai vizibil. Şi dintr-odată auziră un sforăit răsunător, dar Grant nu îşi dădu seama de unde venea.

— Sunteţi sigur că e-acolo pluta? îl sâcâia Lex mai departe, strâmbând din nas.

— S-ar putea, răspunse el.

Fornăitul acela neîntrerupt se auzea tot mai tare, pe măsură ce ei înaintau, dar mai percepeau şi un zumzet, un bâzâit continuu. Iar când ajunseră la capătul drumului, chiar pe buza docului de beton, Grant încremeni locului.

Pentru că *tiranozaurul stătea chiar acolo.*

Da, şedea în capul oaselor, la umbra unui copac, cu picioarele răşchirate înainte. Ochii îi erau larg deschişi, dar nu mişcau deloc, numai capul masiv se ridica şi cobora alene, la fiecare horcăit. Bâzâitul acela îl iscau roiurile de muşte care se îngrămădeau în jurul lui, târându-se peste botul şi fălcile desfăcute, peste colţii lungi, mânjiţi de sânge, şi peste o halcă mare, însângerată, sfâşiată dintr-un hadrozaur ucis, care zăcea pe-o rână, în spatele tiranozaurului.

Acesta se afla însă la numai douăzeci de metri distanţă de cei trei oameni. Grant era convins că animalul îi văzuse, însă nu reacţiona în nici un fel. Pur şi simplu se odihnea acolo, neclintit. Şi atunci, după câteva momente, bărbatul îşi dădu seama de ce: dinozaurul dormea adânc. Stând

astfel, în capul oaselor, dar dormea.

Le făcu semn copiilor să rămână acolo unde erau El se furişă neauzit spre doc, chiar prin faţa monstrului. Însă acesta sforăia mai departe, neîntors.

La capătul docului, se afla o baracă de lemn vopsită în verde, ca să se confunde cu frunzişul. Grant deschise uşa în tăcere şi aruncă o privire înăuntru. Zări vreo şase veste de salvare atârnate pe un perete, bobine de sârmă pentru gardurile electrice, câţiva colaci de frânghie şi două pătrate de cauciuc lăsate pe podea. Iar acele pachete erau înfăşurate strâns cu cordoane de cauciuc.

Plute.

Se uită înapoi, către Lex.

Ea tocmai şoptea, numai din vârful buzelor: *"E vreo barcă?"*

Grant dădu din cap, afirmativ.

Tiranozaurul ridică o labă să se apere de muştele care îi intraseră în gură. Dar nu făcu nici o altă mişcare. Bărbatul scoase un pachet de cauciuc acolo, pe doc. Era surprinzător de greu. Desfăcu chingile şi găsi supapa. Cu un fâşâit răsunător, pluta începu să se umfle şi apoi. cu un pocnet scurt, se desfăcu toată pe ciment. Zgomotul acela bubui ca o lovitură de tun în urechile celor trei.

Grant se întoarse şi se uită la dinozaur.

Acesta mârâi şi sforăi o dată. Începu să se mişte. Omul se pregăti să o ia la goană, dar animalul doar îşi aşeză mai bine pântecul sătul, se sprijini mai comod de trunchiul copacului şi slobozi un râgâit asurzitor, din străfunduri.

Lex îl privea scârbită, fluturându-şi palma mică înaintea năsucului, să îndepărteze mirosul neplăcut.

Pe Grant îl treceau toate sudorile de atâta încordare. Trase pluta de-a lungul docului, apoi, cu un plescăit asurzitor, aceasta căzu în apă.

Dinozaurul dormea în continuare.

Grant legă barca de loc şi se întoarse în baracă, să ia două veste de salvare. Le puse în barcă şi apoi le făcu semn cu. mâna copiilor să se apropie.

Albă ca varul la faţă, de teamă, Lex flutură mâna, în

semn că nu se încumetă.

Bărbatul îi chemă din nou.

Tiranozaurul încă sforăia.

Atunci, foarte hotărât, Grant arătă cu un deget, ameninţător, iar Lex veni în vârful picioarelor. Alan o îndemnă, tăcut, să urce în barcă. Ajunse şi Tim. Amindoi copiii îmbrăcară vestele de salvare. Urcă şi Grant, care îşi luă avânt, împingând cu piciorul în doc, depărtând ambarcaţiunea de mal. Pluta de salvare se îndreptă fără nici un zgomot, spre lagună. Grant potrivi vâslele în locaşurile lor. Şi ţărmul rămase tot mai mult în urmă.

Lex se aşeză comod pe spate şi oftă, uşurată. După care, păru că se scutură din tot corpul şi duse mâna la gură. Tremura din toate încheieturile, încercând să îşi înece tusea.

Of, Doamne, întotdeauna tuşea atunci când nu trebuia?!

— Lex, scrâşni Tim furios, uitându-se cu spaimă în spate, spre mal.

Ea clătină din cap cu tristeţe, fără să se poată abţine şi arătă spre gât. Şi băiatul ştia ce însemna asta: i se pusese un nod în gât. Trebuia să bea o înghiţitură de apă. Grant vâslea în continuare, iar Tim se aplecă peste marginea bărcii, cu mâna făcută căuş şi luă puţină apă, pe tare o întinse soră-sii.

Dar pe ea o apucă deodată un acces de tuse, nestăpânit. Lui Tim i se părea câ face o zarvă cât un întreg pluton de puşcaşi.

Tiranozaurul căscă leneş şi se scărpină în dosul urechii cu piciorul din spate, întocmai ca un câine. Apoi căscă iarăşi. Era încă moleşit, după masa aceea îmbelşugată, şi se ridică anevoie de pe trunchi.

În barcă, Lex tuşea fără încetare.

— Lex, *taci odată?!* zise Tim, înspăimântat.

— Da' nu pot să mă abţin! şopti ea şi tuşi din nou.

Grant vâslea din răsputeri, ducând pluta cât mai departe, spre mijlocul lagunei.

Pe mal, dinozaurul încă ameţit de somn făcu câţiva paşi împleticiţi.

— Da' n-am putut să mă abţin, Timmy, chirăia Lex, enervantă. N-am putut!

— Sssst!

Grant vâslea cât putea.

— Oricum, ce mai contează! smârcâi ea. Suntem destul de departe de el. Şi nu poate să înoate!

— *Ba poate, tâmpită mică ce eşti!* strigă frate-său la ea.

Tiranozaurul coborî de pe ţărm, păşi pe doc, apoi se cufundă în apă. Se îndrepta cu repeziciune către ei.

— Bine, şi eu de unde era să ştiu?! scânci ea din nou.

— Toată lumea ştie că tiranozaurii înoată! Scrie în toate cărţile! Şi. ca să afli şi tu: toate reptilele înoată!

— Da' şerpii nu înoată!

— Ba bineînţeles că şi şerpii înoată?! Tare mai eşti bătută-n căpăţână!

— Ia potoliţi-vă, interveni Grant. Şi ţineţi-vă bine, de unde puteţi!

Nu scăpa o clipă din ochi animalul, observând cum acesta înota. Se afundase deja în apă până la piept, dar îşi ţinea ţeasta mare deasupra apei. Şi atunci, omul îşi dădu seama că dihania aceea cumplită nu înota, ci mergea pe fundul râului, pentru că, numai câteva momente mai târziu, creştetul uriaş dispăru, căci apa îi trecea mult peste bot. Numai ochii i se mai vedeau, acoperiţi pe jumătate. Şi atunci semăna întocmai cu un crocodil, ba chiar înota ca un crocodil, cu coada bătând într-o parte şi în alta, învolburând apa în urma lui. I se zărea şi spatele, ca o cocoaşă ascunsă de valurile mici, precum şi crestele ascuţite de-a lungul cozii, care apăreau uneori pe faţa apei.

Da, exact ca un crocodil, gândi paleontologul cu tristeţe. Era cel mai mare crocodil din lume.

— Îmi pare tare rău, domnule Grant! se tânguia Lex. Zău că n-am vrut!

Grant se uită peste umăr. În locul acela, laguna nu era mai largă de vreo sută de metri, iar ei ajunseseră deja la jumătate. Dacă o ţineau tot aşa, matca avea să se îngusteze din nou. Tiranozaurul putea să meargă iarăşi pe fundul râului, aşa că se putea mişca chiar mai repede decât

ei. Grant întoarse barca şi începu să vâslească spre nord.

— Ce *faceţi?!*

Tiranozaurul era acum la numai câţiva metri de ei. Grant putea să audă răsuflarea lui greoaie în apă, pe măsură ce se apropia. Se uită şi la vâslele din mâinile lui — erau din plastic uşor, nu se puteau folosi drept arme.

Dinozaurul îşi dădu capul pe spate, deschise larg fălcile, dezvelind şirurile de colţi lungi, încovoiaţi ca nişte iatagane, apoi se aruncă înainte, spre plută, aproape atingând copastia de cauciuc, dar ţeasta uriaşă se cufundă cu zgomot în apă, iar ambarcaţiunea uşoară săltă pe creasta valului ce se stârni.

Animalul se afundă din nou în valuri, lăsând în urmă bulboane mari, gâlgâitoare. Laguna păru că se linişteşte pe neaşteptate. Lex se prinse cu nădejde de mânerele de sprijin, de pe marginea bărcii şi se uită înapoi.

— *S-a înecat?!*

— Nu, răspunse Grant.

Văzu şi el bulbucii aceia... apoi vălurele încreţind oglinda apei... apropiindu-se de barcă...

— Ţineţi-vă bine!!!..., strigă el îngrozit.

Capul ţâşni dintr-odată drept sub fundul de cauciuc al ambarcaţiunii, o ridică în aer, îi învârti cumplit în gol, înainte de a se prăbuşi iarăşi. Împroşcând cu stropi în toate părţile.

— *Faceţi ceva!* răcnea Lexis ca din gură de şarpe. *Faceţi ceva!*

Grant scoase pistolul de la brâu. Însă arma aceea uşoară, părea vrednică de milă în mâinile sale. Oricum, era şi aceea o şansă. Dacă reuşea să împuşte animalul într-un loc sensibil — în ochi sau în nas...

Tiranozaurul veni cu capul chiar lângă barcă, deschise iar fălcile larg şi slobozi un răget înfricoşător. Grant ochi şi apăsă pe trăgaci. Săgeata tranchilizantă luci o clipă în bătaia soarelui şi se înfipse în maxilarul animalului. Acesta clătină capul cu putere şi urlă ameninţător.

Şi deodată auziră un alt răget răspunzându-i de undeva, de peste apă.

Uitându-se într-acolo, Grant văzu tiranozaurul cel tânăr pe ţărm, şezând lângă hoitul sauropodului, voind probabil să îi dea de înţeles celuilalt că prada îi aparţinea. Mai smulse o halcă de carne, apoi înălţă din nou capul şi răgi. Tiranozaurul adult îl văzu atunci şi el şi răcni iarăşi, furios. Se întoarse pe dată din drum, să îşi recapete vânatul, înotând la iuţeală drept către mal.

— Pleacă! chicoti Lex, încântată, bătând din palme. Se duce! La, la, la... Dinozaur tâmpit!

De pe ţărm, tiranozaurul cel tânăr răgea sfidător. Clocotind de mânie, celălalt ţâşni din apă ca fulgerul, împroşcând în toate părţile, cu şiroaie scurgându-i-se pe trupul enorm, în timp ce gonea spre deal, trecând imediat de doc. Puiul ridică a-tunci capul, înfricoşat dintr-odată şi o rupse la fugă, cu fălcile încă îndesate cu hălci de carne.

Dinozaurul adult începu să îl fugărească, lăsând în urmă cadavrul sauropodului, dispărând după coama dealului. Auziră un ultim răget ameninţător, apoi pluta o luă spre un cot al lagunei, ce ducea drept la matca râului.

Obosit de atâta vâslit din răsputeri, Grant se prăbuşi pe spate, răsuflând ca din foaie. Aproape că nici nu mai avea aer. Rămase aşa, o vreme, gâfâind sfârşit, pe fundul ambarcaţiunii.

— Aţi păţit ceva, domnule Grant? îl întrebă Lex.

— Vreau să ştiu dacă de-acum încolo o să faceţi numai ce vă zic eu!...

— Mă rog..., conveni fetiţa, oftând plictisită, de parcă ar fi făcut cel mai cumplit compromis din lume.

Îşi lăsă mâna în apă, învolburând-o. Într-un târziu, observă:

— Nu mai vâsliţi...

— Sunt obosit, răspunse el.

— Bine, dar atunci cum de ne urnim din loc?!

Grant se ridică în capul oaselor. Micuţa avea dreptate. Pluta se îndrepta singură, neabătut, spre nord.

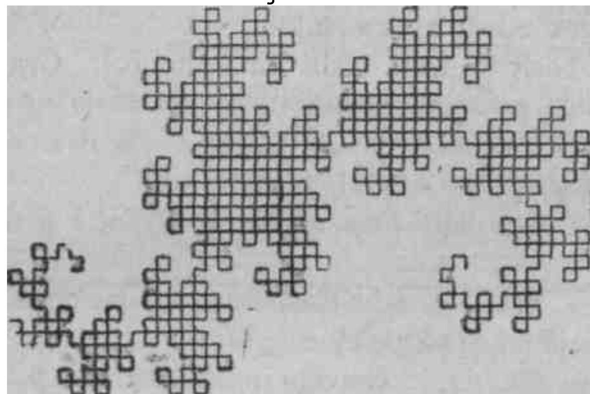
— Probabil că ne duce curentul...

Într-adevăr, curentul îi ducea chiar către hotel. Grant se uită la ceas şi rămase uluit văzând că nu era decât şapte şi

un sfert. Da, numai un sfert de oră trecuse de când se uitase ultima dată la ceas. Lui i se păruseră două ore încheiate?!

Se lăsă iarăşi comod pe spate, pe copastia de cauciuc, închise ochii şi adormi.

A *CINCEA ITERAŢIE*

"Fisurile sistemului se vor observa de acum înainte distinct".

IAN MALCOLM

ÎN CĂUTARE

Gennaro şedea în jeep şi asculta bâzâitul muştelor, în timp ce privea ţintă şirurile îndepărtate ale palmierilor, ce jucau unduitoare în văpaie. Rămăsese uimit uitându-se prin preajmă, la ceea ce părea că fusese nu demult un adevărat câmp de bătălie: iarba era călcată în picioare pe o rază de vreo sută de metri, de jur-împrejur. Un palmier fusese smuls din rădăcină. Dâre prelungi de sânge se înşirau pe iarbă şi pe movila acoperită cu bolovani, din dreapta lor.

De alături, Muldoon zise:

— Nu încape nici o îndoială. Tiranozaurul a intrat în arealul hadrozaurilor.

Mai luă o gură de whisky şi astupă sticla.

— Mama lor de muşte împuţite..., ocărî el.

Aşteptară încă o vreme, cu ochii în patru.

Gennaro bătea darabana cu degetele pe bordul maşinii.

— Şi-acum de ce-am înţepenit aici? întrebă el până la urmă.

Muldoon nu îi răspunse imediat.

— Rexy e pe undeva, prin apropiere, rosti el alene, într-un târziu, mijindu-şi ochii în soarele crud al dimineţii. Şi-avem nişte arme de rahat. Ce să-ţi spun, mare brânză o să facem cu ele?!...

— Da' suntem într-un jeep, totuşi...

— Ei, sigur... Ăla poate să-ntreacă jeep-ul nostru cât ai bate din palme, domnule Gennaro. Îndată ce ieşim în câmp liber, nu putem accelera mai mult de cincizeci-şaizeci de kilometri pe oră. Iar ăla o să ne-ajungă din urmă fără să se ostenească prea tare. Pentru el, viteza asta e-o floare la ureche, oftă vânătorul. Numai că deocamdată, nu prea văd nimic mişcând pe-aici. Eşti gata să trăieşti nişte clipe palpitante? Să-ţi pui pielea-n băţ?

— Bineînţeles, se semeţi Gennaro.

Muldoon porni motorul şi, la zgomotul acela neaşteptat, doi othnielia ţopăiră prin iarba învălmăşită, chiar în faţa lor. Vânătorul apăsă pe ambreiaj. Dădu mai întâi un ocol locului bătucit, apoi strânse cercul acela treptat, până acolo de unde săriseră cei doi dinazauri mărunţi. Apoi se dădu jos din maşină, depărtându-se de jeep. Se opri zărind un roi mare de muşte ce se stârni undeva, în faţa lui.

— Ce este? se interesă Gennaro.

— Adu radioul încoa'. zise Muldoon.

Gennaro se grăbi să coboare din maşină. Chiar şi de la distanţa aceea, putu simţi duhoarea de hoit intrat în putrefacţie. Apoi desluşi o siluetă închisă la culoare, întinsă pe iarbă, plină de sânge, cu picioarele răsucite.

— Un pui de hadrozaur, spuse Muldoon, uitându-se la cadavru. Turma s-a risipit, iar amărâtul ăsta mic a rămas în urmă. T-rexul l-a dat gata numaidecât.

— Da' de unde ştii? se miră Gennaro.

Corpul acela era sfâşiat în multe locuri, de mai multe guri.

— După excremente, îl lămuri Muldoon. Vezi grămăjoarele alea albicioase din iarbă? Ei, aia-i balegă de hadrozaur. Acidul ureic o înălbeşte aşa. Da' dacă te uiţi în partea asta'laltă — arătă spre un morman de vreo douăzeci de centimetri înălţime — vezi balega tiranozaurului.

— Şi de unde ştii că tiranozaurul n-a venit aici mai târziu?

— După felul muşcăturii, răspunse Muldoon. Le vezi pe-alea mici, de-acolo? întinse el degetul spre pântecul animalului mort. Sunt urmele de othy. Muşcăturile lor n-au sângerat, deci au fost făcute după moartea prăzii, de mâncătorii de cadavre. În cazul ăsta, othnielia. Da' hadrozaurul a fost culcat la pământ de muşcătura asta, de la gât Vezi spintecătura aia adâncă, chiar deasupra omoplaţilor? Ei, asta-i isprava lui T-rex, fără doar şi poate...

Gennaro se aplecă şi el deasupra hoitului, uitându-se la membrele contorsionate groaznic, parcă ar fi fost chinuite şi atunci de un spasm înfiorător. Alături, Muldoon răsuci butonul radioului.

— Camera de control...

— Da, se auzi vocea lui Arnold.

— Am mai găsit un hadro tânăr, mort.

Se apropie de rămăşiţe şi cercetă talpa piciorului din spate, de pe partea dreaptă. Era imprimat acolo un număr.

— Numărul de ordine al animalului e HD/09.

Radioul pârâi câteva momente.

— Am şi eu o veste pentru tine, îl anunţă Arnold.

— Nu zău?! Şi anume...

— L-am găsit pe Nedry.

Jeep-ul ţâşni printre trunchiurile dese ale palmierilor, către drumul dinspre răsărit şi intră apoi pe un drumeag lăturalnic, de serviciu, ce şerpuia de-a lungul ţărmului râului din junglă. Era foarte cald în zona aceea a parcului, iar jungla îi împrejmuia din toate părţile, sufocantă şi rău mirositoare. Muldoon se juca într-o doară, cu calculatorul de bord, care acum arăta o hartă a rezervaţiei, conturată cu

linii întrerupte.

— L-au reperat cu ajutorul computerului, zise vânătorul. În sectorul 1104, care-i chiar în faţa noastră.

Mult în susul drumului, Gennaro desluşi o barieră de beton, şi un jeep parcat lângă ea.

— Probabil că a luat-o la răscrucea dinainte, îşi dădu Muldoon cu părerea. Nemernicul ăsta scârbavnic...

— Ce-a luat? se interesă Gennaro.

— Wu zice c-a şparlit vreo cin'şpe embrioni. Ştii câţi bani fac ăştia, unu' peste altu'?

Gennaro clătină din cap, nedumerit.

— Între două şi zece milioane de baştani, cam aşa ceva..., spuse Muldoon admirativ, dând din cap. Asta da lovitură!

Pe măsură ce se apropiau de zidul de beton, Gennaro zări şi cadavrul zăcând chiar lângă maşină. Era de nedesluşit deocamdată, se ghicea doar ca o pată lăţită, verde. Însă când jeep-ul opri brusc, câteva siluete mărunte, verzui, se împrăştiară îndată.

— Păi da, compys... Ei l-au găsit.

Vreo zece-doisprezece procompsognathids, prădători de talie mică, cu înfăţişare aproape delicată, nu mai mari decât o raţă domestică, se risipiră repede, întorcându-se apoi la marginea junglei, să se uite la cei doi oameni. Animalele chiţăiau întruna, foarte agitate.

Dennis Nedry era întins pe spate, iar faţa lui bucălată, copilăroasă, era deja roşie şi umflată grozav. Roiuri-roiuri de muşte se înghesuiau să se aşeze pe gura larg deschisă şi pe limba fleşcăită într-o parte, umflată şi ea. Restul corpului era de nerecunoscut: măruntaiele scoase, mânjite peste tot, iar un picior fusese aproape devorat de animale. Gennaro se întoarse la iuţeală pe călcâie, sa privească neîncrezător, micii procomsngnaţi, care ţopăiau pe picioarele de dinapoi, nu prea departe. Aveau cinci degete la lăbuţele dinainte, observă el. Şi îşi ştergeau feţele şi bărbia aproape ca nişte făpturi umane, care...

— Dracu' să mă ia pe mine?! exclamă Muldoon. Aici n-au fost numai compys.

— Ceee?

Muldoon dădea din cap, a înţelegere.

— Vezi petele astea de spumă albicioasă? Astea, de pe cămaşă şi de pe mutra lui... Ei, simţi putoarea asta de vomă uscată, veche?

Gennaro ridică ochii către cer, scârbit. Într-adevăr, îi mirosea şi lui a scârboşenie dintr-aceea.

— Ei bine, află că asta-i salivă de dilo, turui vânătorul. Adică, pe scurt, scuipat de dilophozaur. Vezi inflamaţiile astea de pe cornee? Roşeaţa asta nefirească... În ochi, saliva de dilo nu este mortală, ci doar foarte dureroasă. Trebuie să faci vreo două ore spălături cu antivenin şi scapi... Şi substanţa asta o avem mai peste tot, prin adăposturile din parc, pentru orice eventualitate. Numai că nemernicului ăsta nu i-a fost de nici un folos. Pentru că l-au sfâşiat în două, de la mijloc. Şi, de!, nu e tocmai plăcut să dai ortu' popii chiar aşa?! Ei, la urma urmei, poate c-o exista şi ceva dreptate pe lumea asta, din câte se vede.

Procomsognaţii chirăiau întruna şi săltau când înainte când înapoi, ca nişte mingi, în timp ce Muldoon deschise portiera din spate şi scoase de-acolo o cutie lunguiaţă, de metal, şi o trusă oţelită, curată.

— Ia uită-te, toate astea sunt la locul lor, zise el.

Îi întinse lui Gennaro doi cilindri întunecaţi la culoare.

— Ce sunt ăştia? întrebă avocatul.

— Păi, ce să fie? Ce se vede: rachete.

În timp ce Gennaro se dădea câţiva paşi înapoi, speriat, Muldoon îi zise, nepăsător:

— Ai grijă... să nu calci în vreo împuţiciune...

Celălalt păşi cu grijă peste cadavrul lui Nedry. Vânătorul duse arma şi proiectilele spre jeep-ul lui şi le puse pe bancheta din spate. Se urcă apoi la volan.

— Haide.

— Bine, da' cu ăsta ce facem? întrebă Gennaro arătând către hoit.

— Cum ce facem? îl lăsăm aici, că doar avem atâtea treburi de rezolvat.

Porni motorul şi acceleră. Uitându-se înapoi, Gennaro îi

văzu pe procompsognaţi reluându-şi ospăţul. Unul dintre ei ţopăi pe pieptul cadavrului, apoi sări pe gura deschisă a lui Nedry şi începu să se îndestuleze cu nasul acestuia.

Râul din junglă îşi strâmta tot mai mult albia. Malurile se apropiau atât de tare unul de celălalt, încât, copacii şi coroanele lor alcătuiau o boltă de netrecut, acoperind faţa strălucitoare a soarelui. Tim auzi ciripit de păsări, dar observă apoi că de fapt erau mici dinozauri săltând din creangă în creangă şi chirăind întruna. Însă în cea mai mare parte a timpului, era o tăcere apăsătoare împrejur, iar văzduhul părea încins şi netulburat, acolo, sub umbrele prelungi ale arborilor înalţi.

Grant. se uită iar la ceas. Era opt.

Barca de salvare plutea liniştită printre rarele scânteieri ale soarelui, ce răzbătea prin frunziş, oglindindu-se în apă. Nimic nu părea în neregulă, atâta doar că de-acum mergeau cu viteză mai mare decât înainte. Grant, care abia se deşteptase din somn, se lăsă comod pe spate şi se uită contemplativ la coroanele falnice ale copacilor de deasupra. Şi-atunci o văzu pe fetiţă ridicându-se peste el, să ajungă la ramuri.

— Hei, ce faci acolo? o întrebă repede.

— Crezi că putem să mâncăm şi noi ciorchini d-ăştia? spuse ea, arătând spre frunziş.

Unele crengi se lăsau mult deasupra râului, le puteai ajunge fără prea mare greutate. Tim observă şi el ciorchini întregi de boabe roşii, strălucitoare, atârnând de pe ramuri.

— În nici un caz, răspunse Grant.

— De ce nu?! Dacă prichindeii ăia pot să mănânce şi nu păţesc nimic, noi de ce să nu putem? se smiorcăi ea şi arătă iar către frunziş, unde într-adevăr ţopăiau câţiva dinozauri mărunţei.

— Nu, Lex, o opri el.

Fata oftă, vădit nemulţumită de autoritatea cu care i se adresase bărbatul.

— Of, cât mi-aş dori să fie tati aici, se miorlăi ea din nou. Tati ştie întotdeuana ce trebuie să facă.

— Ce tot îndrugi tu acolo? se răţoi Tim la soră-sa. *Niciodată* măcar n-are habar ce să facă!

— Ba da, ba da, oftă ea iarăşi.

Lex se uita cu jind la arborii cei impunători, în timp ce treceau printre ei, printre rădăcinile lor groase, răsucite, ajungând până la marginea apei.

— Ştii ce, numai fiindcă tu nu eşti preferatul lui..., urmă răsfăţata.

Tim îi întoarse spatele şi nu zise nimic.

— Dar nu-ţi face probleme, tati ţine la tine şi-aşa... Chiar dacă eşti înnebunit după calculatoare, în loc să îţi placă sportul.

— Tata este mare amator de sport, îi explică băiatul lui Grant.

Acesta dădu din cap, înţelegător. Sus, în copaci, dinozauri mici, de un galben-pal, de-abia de o jumătate de metru înălţime; ţopăiau voioşi din cracă în cracă. Aveau ciocuri, ca papagalii.

— Ştii cum se numesc? o întrebă Tim pe Lex. *Microceratops.*

— Ei, ce să-ţi zic, mare brânză...

— Credeam că te interesează.

— Numai pe puţoii cu caş la gură îi interesează dinozaurii, îl înfruntă ea.

— Cine ţi-a spus ţie aşa ceva?

— Tati.

Tim tocmai deschisese gura, să ţipe la ea, dar Grant ridică mâna, împăciuitor.

— Copii, ia încetaţi odată. Linişte.

— De ce? se obrăznici Lex. Pot să fac ce vreau eu, dacă...

Însă tăcu dintr-odată, pentru că auzi şi ea. De undeva, din josul râului, ajunse până la ei un răcnet înfiorător.

— Ei, pe unde-i blestematul ăla de rex? întrebă

Muldoon, prin radio. Pentru că pe-aici nu vedem nici urmă de el.

Se întorseseră în arealul sauropozilor, să mai cerceteze încă o dată locul acela bătătorit de animalele care se luptaseră măi devreme. Iar tiranozaurul parcă intrase în pământ?!

— Verific imediat, zise Arnold şi închise.

Muldoon se întoarse către Gennaro.

— Auzi la el: "Verific imediat"?! îl maimuţări el. Da' de ce mama dracilor bălţaţi n-o fi verificat el mai înainte?! De ce n-o fi fost cu ochii beliţi cât cepele după curul balaurului ăla?!

— Şi eu de unde să ştiu? îl domoli Gennaro.

— Ăăăă... nu se vede pe nicăieri, se auzi iar vocea lui Arnold, după câteva momente.

— Cum adică nu se vede nicăieri?!

— Aşa, pur şi simplu nu apare pe nici un monitor. Senzorii de mişcare nu îl reperează pe niciunde.

— Of, fir'ar al dracu' de ceas nenorocit, ocărî Muldoon. Atâta mi-au împuiat capul cu senzorii ăia de mişcare. Da' pe Grant şi pe copii i-ai localizat?

— Nici pe ei nu i-au reperat senzorii de mişcare.

— Bine, şi-atunci noi ce moaşe-sa pe gheaţă să facem aici? se enervă Muldoon şi mai tare.

— Să aşteptaţi, răspunse Arnold.

— Ia uitaţi-vă! Uitaţi-vă!...

Chiar înaintea lor, cupola înaltă a aviarului se înălţa maiestuoasă. Grant nu o văzuse decât de la distanţă, însă abia în momentele acelea îşi dădu seama cât era de mare — avea poate mai mult de un kilometru şi jumătate în diametru. Formele prelungi ale construcţiilor geodezice erau estompate de ceaţa subţire, iar prima lui impresie a fost că toată sticlăria aceea probabil cântărea cel puţin o tonă. După care, apropiindu-se, observă că de fapt nu erau deloc geamuri aplicate pe schelăria metalică, ci numai plase de sârmă rezistentă.

— Nu este încă terminată construcţia, observă Lex.

— Eu cred că special este făcută aşa, îşi dădu Grant cu părerea.

— Dar atunci, toate păsările pot să zboare afară.

— Nu şi dacă sunt *păsări mari,* remarcă paleontologul.

Râul trecea chiar pe sub baza cupolei. Se uitară cu toţii în sus, uluiţi. De-acum intraseră sub bolta enormă, iar barca plutea mai departe de râu. Însă, în câteva momente, cupola era atât de mult deasupra lor, încât abia se desluşeau vag contururile ei prin ceaţa dinăuntru.

— Parcă îmi aduc eu aminte că mai era un al doilea aviar prin zona asta.

Câteva momente mai târziu, zări într-adevăr acoperişul unei alte clădiri, ce se înălţa deasupra vârfurilor copacilor, în partea de nord.

— Vreţi să ne oprim aici? întrebă Tim.

— Poate că dăm peste vreun telefon. Sau peste nişte senzori de mişcare. Trebuie neapărat să încercăm să luăm legătura cu cei de la camera de control. Să nu fie prea târziu când or să afle despre animalele care sunt acum în drum spre continent.

Se căţărară peste copastia plutei de salvare, păşind în noroiul cleios al malului, iar Grant târî ambarcaţiunea pe uscat. După care legă funia de un copac şi porniră la drum, luând-o drept prin pădurea deasă, de palmieri.

AVIARUL

— Nu pricep defel, rosti John Arnold în receptorul telefonului. Nu găsesc T-rexul nicăieri, şi nici pe Grant sau pe copii.

Şedea în faţa computerului şi bea o altă ceaşcă de cafea. Peste tot, în jurul lui, camera de control era înţesată cu caserole de carton şi sandviciuri pe jumătate mâncate. Arnold era epuizat. Era deja sâmbătă dimineaţa, ora opt fix. În ultimele patrusprezece ore, de când Nedry distrusese

programul computerizat, care supraveghea buna funcţionare a Parcului Jurasic, inginerul readusese la normal, punct cu punct, fiecare sistem, pe rând.

— Toate sistemele parcului sunt puse acum în funcţiune. Şi merg cât se poate de bine. Telefoanele au fost de asemenea reparate. Am şi chemat un doctor pentru dumneata.

La celălalt capăt al firului, Malcolm tuşi. Arnold îi dăduse telefon la el în cameră, unde matematicianul zăcea imobilizat.

— Dar tot mai aveţi probleme cu senzorii de mişcare, aşa-i? întrebă Malcolm.

— Ei, sigur, nu prea găsesc ce caut eu...

— Ca de pildă, tiranozaurul.

— Da, nu mai apare deloc acum. A plecat spre nord cu vreo douăj' de minute în urmă, îndreptându-se spre marginea lagunei, după care l-am pierdut cu totul. Şi nu-mi închipui de ce. Poate numai dacă nu s-o fi culcat iarăşi.

— Da' nu poţi să-l găseşti nici pe Grant, cu copiii?

— Ei, eu cred că problema-i destul de clară, răspunse Malcolm. Senzorii de mişcare acoperă o arie inadecvată.

— Inadecvată?! se burzului Arnold. Dar acoperă nouăj' doi...

— Da, mi-aduc aminte... Nouăzeci şi doi la sută din suprafaţă. Dar dacă reprezinţi pe monitor harta celor opt la sută procente de teren rămas, o să observi că. din punct de vedere topografic, acesta este unitar, ceea ce înseamnă că respectivele teritorii sunt învecinate. Deci, în principiu, un animal se poate mişca liber, în orice parte a parcului şi să scape de sub supraveghere, urmând un drum lăturalnic, de serviciu, sau cursul râului din junglă ori plăjile şi aşa mai departe...

— Chiar dacă ar fi aşa, lighioanele astea sunt prea proaste ca să îşi dea seama de asta, replică Arnold.

— Nu e foarte sigur cât de proaste sunt animalele în general, îl înfruntă Malcolm.

— Şi crezi cumva că asta face şi Grant, cu copiii? spuse Arnold.

— În nici un caz, rosti Malcolm printre accesele de tuse. Grant nu-i deloc lipsit de minte. Fără îndoială că vrea cu tot dinadinsul să fie detectat de voi. Probabil că el şi copiii stau în faţa fiecărui senzor de mişcare şi încearcă să vă atragă atenţia. Dar s-ar putea la fel de bine, ca ei să aibă alte necazuri, pe care noi nici n-avem cum să le bănuim. Sau poate sunt chiar pe malul râului.

— Nu îmi pot imagina defel că ar putea să fie pe lângă râu. Malurile sunt prea înguste. E imposibil să mergi pe acolo.

— Dar râul i-ar aduce pe undeva, pe-aici, dacă i-ar urma cursul?

— Da, dar nu-i tocmai cea mai sigură cale, pentru că trece prin aviar...

— De ce nu era trecut aviarul în itinerariul turistic? se interesă Malcolm.

— Am avut nişte greutăţi cu finisarea lui. Iniţial, parcul era proiectat să aibă în centru un adăpost sub formă de piramidă, foarte înalt, unde vizitatorii să poată urmări pterodactilii chiar de la nivelul lor de zbor. În momentul ăsta, avem în aviar patru dactili. De fapt sunt cearadactili, respectiv pterodactili de talie mare, care se hrănesc cu peşte...

— Ei, şi ce-i cu ei? insistă Malcolm.

— Ei bine, când am sfârşit noi de construit adăpostul lor, i-am pus acolo, în aviar, să se aclimatizeze. Numai că a fost o greşeală de neiertat. Pentru că s-a dovedit ulterior că pterodactilii — pescari luptau pentru stabilirea supremaţiei în teritoriu.

— Supremaţie în teritoriu?!

— Oho, şi ce luptă au mai încins pentru chestia asta?! Îşi scot ochii între ei ca dracii pentru fiecare bucăţică de teren şi atacă orice alt animal care cutează să intre în aria pe care şi-au împărţit-o între ei.

— Atacă?!

— Da, da... Şi e chiar foarte impresionant să asişti la aşa ceva. Dactilii planează câteva clipe aproape de tavanul aviarului, îşi ochesc prada, apoi îşi strâng dintr-odată aripile

şi se-aruncă înainte, ca nişte ghiulele. Un astfel de animal, de o sută cincizeci de kilograme, care coboară în picaj de la înălţimea aceea, loveşte un om cu forţa unei tone întregi de cărămidă. Ce mai, îl poate face una cu pământul. S-au repezit la câţiva muncitori şi i-au lovit până ce i-au lăsa leşinaţi. Şi i-au rănit destul de rău...

— Deci, dacă sunt în aviar acum copiii...

— Nu sunt acolo, rosti Arnold, foarte categoric. Mă rog, cel puţin eu unul aşa sper...

— Cum, ăsta-i aviarul? se miră Lex. Ce şandrama nenorocită!

Sub marea cupolă a arealului aviar, Adăpostul Pteratopilor era construit mult deasupra solului, pe stâlpi solizi, de lemn, chiar în mijlocul unui pâlc de brazi. Însă clădirea nu era încă finisată şi rămăsese nevopsită. Tocăria ferestrelor era goală, fără geamuri. Copacii şi adăpostul erau peste tot împroşcaţi cu pete mari, albe.

— Din câte îmi dau eu seama, nu l-au terminat încă, cine ştie de ce, zise Grant, ascunzându-şi dezamăgirea.

Se uită din nou la ceas.

— Ei, atunci haideţi să ne întoarcem la barcă...

Soarele tocmai se înălţase sus pe cer, înviorând dimineaţa, când ei începură să meargă spre ieşire. Grant se uita la umbrele prelungi ale grilajelor ce se proiectau pe pământ. Zăbrelele erau instalate undeva, in tavanul boitei de deasupra lor. Observă că şi ţărâna şi frunzişul arborilor erau pătate cu materia aceea albicioasă, prăfoasă, care se întinsese şi pe partea exterioară a adăpostului. Se mai simţea şi un miros straniu, acru, prihănind aerul proaspăt al răsăritului de soare.

— Cam pute pe-aici, strâmbă din nas Lex. Ce-o fi toată mâzgăleala asta albă?

— Parcă ar fi excremente de reptilă. Probabil că sunt însă de la părăsi...

— Dar cum de n-au terminat încă adăpostul ăsta?

— Habar n-am.

Ajunseră într-un luminiş plin de iarbă măruntă, înţesată cu flori de câmp. Şi atunci auziră un fluier prelung, răguşit. Apoi un altul, de dincolo de copaci.

— Ce-a fost asta?

— Nu ştiu.

Dar Grant zări în clipa aceea umbra întunecată ce se aşternea peste poiană. Şi umbra părea că se mişcă repede. În câteva clipe avea să ajungă chiar deasupra lor. Şi atunci se uită drept în sus şi zări o siluetă enormă, închisă la culoare, ce plana deasupra lor, acoperind lumina soarelui.

— Aoleu! se sperie Lex. E un pterodactil!

— Exact, şopti Tim.

Grant nu scoase o vorbă. Era pur şi simplu transportat de încântare, la vederea uriaşei zburătoare. Acolo sus, pterodactilul şuieră iarăşi nazal şi apoi se învârti în cerc, cu graţie, întorcându-se iar deasupra lor.

— Da' cum de n-au trecut şi arealul ăsta în itinerariu? se minună băiatul.

Şi Grant îşi punea aceeaşi întrebare. Dinozaurii aceia înaripaţi erau atât de frumoşi, atât de graţioşi când planau... Şi, în vreme ce el privea uluit, remarcă un al doilea pterodactil, apoi un al treilea, şi al patrulea, apărând pe neaşteptate în înalt...

— Poate pentru că nu au terminat adăpostul, de-asta..., răspunse într-un târziu Lex, fratelui ei.

Grant se gândea însă că aceia nu erau pterodactili obişnuiţi. Erau totuşi prea mari. Probabil că erau cearadactili — reptile înaripate, de talie mare, din perioada de început a erei cretacice. Păreau nişte aeroplane în miniatură. Dar când se mai apropiară, îşi dădu seama că anvergura aripilor acestora măsura în jur de cinci metri. Animalele acelea aveau trupuri de harpie şi capete de crocodili. Şi mâncau peşte, din câte îşi aducea el aminte. Da, fuseseră descoperite fosile în America de Sud şi Mexic.

Lex îşi duse mâna streaşină la ochi şi. se uită spre cer.

— Oare nu or să ne facă nimic?

— Nu, nu cred. Se hrănesc cu peşte.

Unul dintre dactili coborî în spirală spre ei, aproape

atingându-le creştetele, apoi depărtându-se, după ce lăsase în urmă un val de aer cald şi un iz acru, stăruitor.

— Mamă-mamă! se minună Lex. *Chiar că sunt ditamai!* Sunteţi chiar atât de sigur că nu ne pot face nici un rău?

— Destul de sigur...

Un al doilea pterodactil, se repezi asupra lor, cu mai mare viteză decât cel dintâi. Şi veni din spate, vâjâindu-se pe deasupra capetelor. Grant prinse cu coada ochiului, într-o străfulgerare ciocul cu dinţi puternici şi trupul solid, de harpie. Seamănă cu un liliac gigantic, îşi zise paleontologul. Dar cel mai mult îl impresionă înfăţişarea fragilă a vietăţilor. Uriaşele lor aripi — formate de fapt din membrane delicate, rozalii, întinse pe osatura fină — erau atât de subţiri, încât se vedea prin ele... Da, totul crea acea impresie de fragilitate de ceară...

— *Ceee?!* făcu Grant, nevenindu-i să creadă.

— Aoleu! ţipă Lex, prinzându-şi capul în palme. *M-a muşcat!*

— M-a muşcat! M-a muşcat!

Când îşi dădu mâinile în lături, avea sânge pe degete.

Deasupra lor, alţi doi pterodactili îşi strângeau aripile, prefăcându-se dintr-odată în două forme grele, întunecate, care cădeau ca nişte proiectile spre pământ. Şi, în timp ce se prăbuşeau astfel, scoteau un fel de ţipete ascuţite.

— Haideţi, repede! strigă Grant, apucându-i de mână.

O luară la goană peste poiană, auzind tot mai aproape ţipetele animalelor şi bărbatul se aruncă apoi la pământ, în ultima clipă, trăgând cei doi copii după el, în vreme ce pterodactilii şuierau şi chiţăiau asurzior, trecând pe deasupra lor, bătând cu putere din aripile uriaşe. Grant simţi tăişul ghearelor sfâşiindu-i spatele cămăşii.

Apoi se ridică imediat în picioare, silind-o şi pe Lex să se scoale de jos şi alergară toţi trei vreo câţiva metri, până ce alte două păsări se răsuciră în văzduh şi se prăbuşiră spre ei, cârâind. În ultimul moment, din nou, îi azvârli pe copii la pământ, iar umbrele cumplite îi scăpară şi de data aceea.

— Bleah..., se strâmbă Lex, scârbită.

Grant văzu că era plină de găinaţ.

Se grăbi să se ridice în picioare.

— Acum!

Tocmai voia să o ia la goană, când Lex urlă de groază. Bărbatul întoarse capul şi observă că unul dintre dactili o înşfăcase de umeri cu ghearele încovoiate, de la picioarele din spate. Aripile imense, de piele, translucide în lumina crudă a soarelui de dimineaţă, vâsleau prin aer, de o parte şi de alta a fetiţei. Dinozaurul încerca să îşi înalţe prada in văzduh, însă aceasta era prea grea şi, în timp ce se căznea să o salte, animalul înfuriat o lovea întruna în cap cu ciocul coroiat.

Lex răcnea ca din gură de şarpe, fluturându-şi în disperare braţele subţirele, ca să se apere. Şi atunci, Grant făcu singurul lucru care îi stătea în puteri: alergă cât putu de repede spre dinozaur şi, dintr-un salt, se aruncă înainte, izbindu-l. Îl răsturnă pe acesta pe spate şi se trezi deasupra corpului de harpie. Animalul cârâia şi lovea cu ciocul. Omul îşi ferea capul, să nu îl rănească fălcile zdravene ale creaturii, în vreme ce aripile gigantice băteau nebuneşte aerul în jurul lui. Se simţea ca într-un cort firav, în plină furtună. Nu vedea nici în stânga, nici în dreapta. Nu auzea nimic. În clipele acelea, pentru el întreaga lume se reducea la zbaterea aceea chinuitoare, de aripi şi la ţipetele dactilului. Picioarele solide, cu gheare încovoiate, îi râcâiau fără încetare pieptul. Lex striga cât putea. Grant se împinse în trupul animalului, să se depărteze de el, însă acesta croncănea mai departe şi fornăia în vreme ce aripile vânturau fără încetare, încercând să întoarcă trupul acela greoi, să îl echilibreze din nou. Într-un târziu, îşi strânse aripile ca un liliac uriaş, se ridică pe gheruţele din vârful lor, şi începu să meargă astfel. Omul se opri, uluit.

Putea să meargă în aripi! Deci speculaţiile lui Lederer se dovediseră întemeiate până la urmă!

Însă tocmai atunci, ceilalţi trei dactili se prăbuşeau peste ei, iar Grant, ameţit, se clatină pe picioare şi, cu groază în suflet, o zări pe Lex fugind, cu mâinile pe creştet... şi pe Tim, care răcnea din răsputeri...

Primul dinozaur vâjâi chiar pe deasupra pământului, dar

fetiţa aruncă un obiect ciudat şi dintr-odată dactilul şuieră şi, se înălţă iar în văzduh. Ceilalţi începură să îl urmărească pe cel dintâi, ca să-i smulgă prada. Iar cel de-al patrulea, bătând cumplit din aripi, se înălţă şi el în aer, urmându-i. Grant se uită după ei, mijindu-şi ochii, să desluşească ce se întâmpla de fapt. Cei trei pterodactili, care ajunseseră deja aproape de capătul de sus al cupolei, îl hăituiau pe primul, cârâind înfuriaţi.

Rămăseseră singuri în luminiş.

— Ce naiba s-a petrecut aici? întrebă Grant, nedumerit.

— Mi-au furat mănuşa mea de basebal, asta s-a întâmplat, se smiorcăi Lex. Da, mi-au înhăţat mănuşa mea Darryl Strawberry, *specială...*

Porniră iar la drum. Tim o cuprinse cu braţul pe după umeri.

— Ai păţit ceva?

— Bineînţeles că nu, prostănacule..., se răţoi ea, scuturându-se să scape din îmbrăţişare. Sper c-o să le rămână-n gât şi-or să crape, mai adăugă, uitându-se în sus, spre pterodactili.

— Mda, şi eu sper acelaşi lucru, zise băiatul.

În faţa lor, zărind barca trasă pe ţărm, Grant se uită iar la ceas. Era opt şl jumătate. De-atunci începând, nu le mai rămâneau decât două ore şi jumătate până când trebuiau neapărat să fie înapoi la bază.

Lex chiui de bucurie când trecură de marea cupolă argintie a aviarului. Pe acolo, malurile râului păreau tot mai apropiate, iar copacii îşi îndeseau crengile arcuite, ce se întâlneau deasupra capului lor. Matca era mai îngustă decât înainte, uneori de numai un metru şi jumătate lăţime, iar curentul îi duceau foarte repede la vale. Lex se ridica mereu pe vârfurile picioarelor, ca să atingă ramurile de deasupra.

Grant şedea întins pe spate, şi asculta cu plăcere murmurul zglobiu al apei ce sălta sub cauciucul încins al bărcii. Înaintau mai iute, căci crengile ce se bolteau deasupra râului, păreau că lunecă mult mai repede. Era destul de odihnitor. Puterea curentului parcă învolbura şi

împletitura ramurilor ce îndepărtau arşiţa junglei. Iar asta însemna că aveau să ajungă mult mai repede la destinaţie?

Paleontologul nu îşi dădea seama cât anume parcurseseră până atunci, dar îşi închipuia că se aflau la cel puţin câţiva kilometri distanţă de adăpostul sauropozilor, unde petrecuseră toţi trei noaptea trecută. Probabil că făcuseră până atunci în jur de şase-şapte kilometri Sau poate chiar mai mult. Crea ce însemna că era posibil să se afle la numai o oră de mers de hotel, după ce aveau să coboare din barcă. Dar după experienţa din aviar. Grant nu se mai grăbea defel să părăsească matca râului. Deocamdată le era destul de bine acolo.

— Eu una mă tot întreb ce-o mai fi făcând Ralph? începu Lex. Poate că-i deja mort sau cine ştie ce o fi păţit între timp...

— Ei, eu sunt sigur că e teafăr şi nevătămat.

— Mă gândesc şi eu: oare m-ar fi lăsat să îl călăresc? urmă eâ, moleşită de căldură. Ar fi fost foarte hazliu, să pot călări pe Ralph.

Tim însă îşi punea alte probleme.

— Vă mai aduceţi aminte de discuţia aceea de la arealul stegozaurului? Cea de seara trecută...

— Da.

— Cum de v-a venit ideea să-ntrebaţi de ADN-ul de broască?

— După ce mi-am dat seama că dinozaurii de-aici se înmulţesc pe cale naturală, răspunse paleontologul. Lucru pe care cei de-aici nu şi-l pot explica sub nici o formă, devreme ce i-au iradiat şi toţi sunt de fapt femele.

— Mda...

— Ei bine, tratamentele astea cu radiaţii sunt cunoscute deja ca nefiind foarte sigure, aşa că probabil nici n-au avut efectul scontat. Mă rog, e discutabil. Se poate dovedi. Dar tot mai rămâne un semn de întrebare: sunt într-adevăr toţi dinozaurii de-aici femele? Cum ar putea ei atunci să se înmulţească, totuşi?!

— Aşa-i, se dumiri Tim.

— Ei, atunci ne aducem aminte că în regnul animal,

actul reproducerii în sine, se poate îndeplini într-o varietate de feluri.

— Mda, păi pe Tim îl interesează foarte tare sexul..., chicoti Lex.

Nu îi dădură nici unul atenţie.

— De exemplu, urmă Grant, multe specii de animale se reproduc fără a îndeplini vreodată ceea ce numim noi actul sexual... Masculul depune un spermatofor, care conţine sperma, iar femela îl repererează mai târziu, uneori mult mai târziu. Tipul acesta de "schimb" nu implică neapărat nişte diferenţieri fizice distincte şi numeroase, între mascul şi femelă, după cum credem noi că ar trebui să existe în mod normal. Masculii şi femelele se aseamănă mult mai mult în rândul animalelor, decât în rândul oamenilor.

Tim încuviinţă din cap.

— Dar de ce anume v-aţi referit la ADN-ul de broască?

Tocmai atunci se auziră ţipete înspăimântate în copaci, iar microceraptorii se împrăştiau care încotro, scuturând puternic frunzişul. Capul masiv al tiranozaurului pătrunse printre ramuri din partea stângă, iar fălcile ameninţătoare clămpăniră chiar lângă plută. Lex urlă de groază, iar Grant vâsli la iuţeală în partea opusă, însă acolo matca era de numai un metru şi jumătate lăţime. Tiranozaurul se încurcase în împletitura deasă a crengilor. Îşi îndesa gâtul în faţă, îl sucea într-o parte sau alta, şi răgea îngrozitor. În sfârşit, îşi scoase ţeasta uriaşă din ţesătura ramurilor rezistente.

Printre trunchiurile copacilor care mărgineau malul apei, zăriră corpul imens al dinozaurului îndreptându-se spre nord, căutând probabil un loc potrivit de trecere printre copaci.

Microceraptorii fugiseră cu toţii spre celălalt ţărm, unde ţipau cât îi ţinea gura şi ţopăiau de colo-colo, agitaţi. În barca de salvare, Grant. Tim şi Lex priveau neajutoraţi dinozaurul care încerca din nou să pătrundă printre arbori însă a-ceştia erau prea puternici şi prea deşi. Monstrul merse mai departe, în josul malului şi încercă iar să străbată, scuturând furios ramurile groase.

Însă nici de data aceasta nu reuşi.

Şi atunci o porni în continuare, să îi aştepte undeva, pe cursul râului.

— *Îl urăsc, î*ngăimă Lex, speriată de moarte.

Grant se lăsă pe spate, sfârşit de emoţie. Dacă tiranozaurul ar fi trecut printre copaci, nimic pe lumea asta nu ar mai fi putut face el ca să scape viaţa copiilor. În locul acela râul era atât de îngust, încât abia depăşea cu puţin marginile bărcii. Parcă s-ar fi aflat într-un tunel. Uneori, vâslele de plastic se înfundau în noroi, în vreme ee ambarcaţiunea era împinsă mai departe de curentul repede.

Se uită la ceas. Era aproape ora nouă. Iar pluta de salvare îşi urma drumul, în josul apei.

— Hei! spuse Lex pe neaşteptate. Ia ascultaţi puţin!

Auzi nişte mârâieli, apoi nişte ţipete de bufniţă. Zgomotele acelea veneau de undeva, din faţa lor. Paleontologul ascultă cu atenţie şi auzi ţipetele de bufniţă din nou.

— Ce-o fi? zise Lex.

— Habar n-am, răspunse Grant. Dar sunt mai multe animale sau ceʲor fi ele...

Vâsli iar spre malul opus şi se prinse zdravăn de o creangă groasă, ca să oprească pluta. Mârâitul se auzea mai departe. Apoi iar, ţipete de bufniţă.

— Parcă ar fi un stol de bufniţe, remarcă Tim.

Malcolm gemu de durere.

— Nu-i timpul să-mi faci o morfină?

— Nu încă, refuză Ellie.

Matematicianul oftă, chinuit.

— Câtă apă mai avem aici?

— De unde să ştiu?! La robinete curge apa şuvoi...

— Nu, mă refeream la rezervele de apă! Câtă apă este oprită pentru cazurile de urgenţă?

Ellie ridică din umeri, nedumerită.

— Nici un strop.

— Du-te prin toate camerele de pe etajul ăsta şi umple căzile cu apă.

Ellie se încruntă, îngrijorată.

— A, sa nu uit! adăugă Malcolm. Avem cumva prin preajmă nişte staţii de emisie-recepţie portabile? Şi lanterne? Dar chibrituri şi spirtiere? Chestii d-astea, pentru cazuri de necesitate...

— O să arunc o privire primprejur, să văd. Da' ce-i, te pregăteşti pentru cutremur?

— Cam aşa ceva, răspunse Malcolm. *Efectul Malcolm* presupune din start schimbări catastrofale.

— Dar Arnold zice că toate sistemele funcţionează perfect.

— Da. exact în felul ăsta apare şi efectul respectiv...

— Nu prea ai încredere în ce spune Arnold, aşa-i? observă Ellie.

— E un tip de treabă. Dar e inginer. Ca şi Wu, de altfel. Amândoi sunt oameni cu pregătire *strict tehnică.* Nu posedă inteligenţă. Pe ei îi caracterizează ceea ce eu numesc "uninteligenţă", adică inteligenţă unilaterală. Ei nu văd decât situaţia din prezent. Întotdeauna dovedesc o gândire limitată, dar ei spun că este un "mod de a privi lucrurile foarte practic", la obiect. Şi nu judecă deloc conjuncturile lucrurilor, în general. Nu îşi dau seama de consecinţe. Asta-i motivul existenţei unei astfel de insule. Da, da, inteligenţa unilaterală. Pentru că, în mod clar, un om care gândeşte puţin mai mult; nu poate să creeze un animal şi să se aştepte apoi ca acesta să nu se comporte *ca orice fiinţă vie.* Imprevizibil. Să vrea să scape din ţarc. Însă nu; ei nu sunt în stare să priceapă atâta lucru...

— Dar nu crezi că ţine totuşi de firea omului să se încăpăţâneze aşa? întrebă Ellie.

— A, nu, pentru numele lui Dumnezeu, în nici un caz. E ca şi cum ai afirma că a face omletă cu şuncă pentru micul dejun intră în firea omenească. Numai că nu-i vorba de aşa ceva. Deloc. Este rezultatul acelei unice instruiri de tip occidental, de care restului lumiii i se face greaţă numai când îşi aminteşte de ea, ca să fim sinceri.

Se strâmbă de durere.

— Morfina asta mă cam face filozof...

— Mai vrei puţină apă?

— Nu. O să-ţi spun de fapt care-i necazul cu inginerii şi savanţii. Savanţii au în tărtăcuţă un morman de rahat, căruia ei îi zic pompos "metodă de a cerceta adevărurile universale ale naturii". Lucru care, de altfel, este adevărat, dar nu asta îi duce pe ei la cunoaştere. Nimeni nu este călăuzit pe lumea asta de abstracţiuni scârbavnice, precum "căutarea adevărului".

De fapt, oamenii de ştiinţă sunt preocupaţi în primul rând cu aplicarea descoperirilor în practică. Aşa că se ataşează cu trup şi suflet de ceea ce au de făcut, *dacă* au ceva de făcut. Şi niciodată nu încetează să îşi pună întrebarea dacă *ar mai putea face* vreun lucru nou pe lumea asta. În mod firesc, le convine să numească părerile celor ce gândesc ca mine ca fiind neîntemeiate. Pentru că, dacă nu or să facă ei ceea ce îşi propun, în mod cert va veni altcineva care să ducă la îndeplinire năzuinţele lor. Descoperirea de lucruri noi, cred ei, este un proces inevitabil. Aşa că încearcă să fie ei primii care să împlinească asta. De, asta-i regula jocului în ştiinţă, în general. Fiecare descoperire pur ştiinţifică este un act de agresiune, de pătrundere cu forţa spre o nouă treaptă de dezvoltare. Pentru că apoi antrenează o mulţime de chestiuni tehnice şi pur şi simplu sunt în stare să schimbe faţa lumii. Gazele de eşapament pârjolesc pământul şi lasă în urmă bioproduse radioactive. Astronauţii lasă pe luna gunoaie. Întotdeauna există măcar câte o dovadă că au trecut şi savanţii pe-acolo, cu descoperirile lor. Dintotdeauna, descoperirile ştiinţifice au fost, de fapt, o siluire nemiloasă a lumii naturale. Dintotdeauna. Iar oamenii de ştiinţă asta şi vor. Să îşi vâre ei maşinăriile peste tot. Să îşi însămânţeze pe-acolo urmele trecerii lor pe pământ. Pentru că ei nu pot numai să stea cu mâinile în sân şi să urmărească mersul firesc al lucrurilor. Nu, ei nu pot să se uite doar şi să aprecieze din ochi, fără să atingă. Pentru că ei nu se pot integra nici psihic într-o ordine firească a

lucrurilor. Ei au istorica sarcină de a face să se întâmple ceva nenatural. Asta e meseria de om de ştiinţă, aşa că acum avem deja cohorte întregi, societăţi întregi, care încearcă să fie ştiinţifice.

Oftă cu tristeţe şi se lăsă iar pe perne.

— Nu crezi că te oboseşti prea mult.

— Cum arată locul unde excavaţi voi fosile, după un an de muncă?

— Nu prea grozav...

— Aha, deci nu replantaţi vegetaţia, nu renivelati terenul unde săpaţi, asa-i?

— Nu.

— De ce nu?!

Ea înălţă din umeri, stânjenâtă.

— Presupun că nu există fonduri...

— Aha, deci există destui bani ca să finanţeze şantierele, dar nu să şi refacă locul după ce se sfârşeşte toată tevatura, nu?

— Păi... vezi tu, noi de pildă lucrăm în terenurile mlăştinoase...

— Da... Numai terenuri mlăştinoase, repetă Malcolm, clătinând din cap. Numai gunoaie. Numai produse de mâna a doua... Numai efecte secundare... Nu încerc decât să-ţi dovedesc că exact asta doresc *toţi oamenii de ştiinţă.* Ei îşi doresc toate aceste subproduse şi gunoaie şi răni adânci şi efecte secundare... Este un fel de a se încuraja singuri, pentru a duce mai departe ce încep. Toate astea sunt prevăzute în planurile marii fabrici a ştiinţei şi, în mod implicit, au ca scop dezastrul total.

— Atunci care ar fi rezolvarea?

— Să scăpăm cumva de oamenii cu inteligenţă unilaterală. Să-i scoatem din circuit.

— Dar în cazul acesta am pierde toate avantajele descoperirilor...

— Care avantaje? pufni Malcolm, nervos. Din 1930 încoace, numărul orelor pe care femeile trebuie să le sacrifice treburilor casnice nu s-a micşorat deloc. Cu toate aspiratoarele sofisticate, maşinile de spălat şi uscat,

maşinile de măturat străzile, gunoierele şi fabricile de îmbrăcăminte neşifonabilă... Şi oare de ce anume le-o mânca lor întreţinerea curăţeniei tot atâta timp ca şi în 1930?

Ellie nu răspunse.

— Pentru că nu au apărut de-atunci nici un fel de avantaje, de fapt. Ăsta-i secretul. Cu treizeci de mii de ani în urmă, când oamenii făceau picturi rupestre la Lascaux, da, da, oamenii cavernelor munceau numai vreo douăzeci de ore pe săptămână ca să îşi încropească nişte învelitori. În restul timpului, puteau să se joace sau să doarmă sau ce le mai trecea lor prin tigvă să facă... Şi trăiau într-o lume *naturală,* cu aer curat, apă curată, copaci minunaţi şi apusuri sublime. Ia gândeşte-te şi singură!... Douăzeci de ore pe săptămână. Acum treizeci de mii de ani în urmă.

— Şi tu ai vrea să întorci ceasul vremii înapoi?! zise Ellie.

— Nu, răspunse Malcolm. Aş vrea numai să se trezească odată buimacii ăştia de oameni. Am avut parte de patru sute de ani de ştiinţă modernă, aşa că s-ar cuveni să ştim şi noi cu toţii la ce foloseşte şi la ce nu-i bună. E timpul să se petreacă o schimbare în mintea oamenilor.

— Înainte de a distruge planeta? spuse ea.

El însă oftă, neînţeles, şi închise ochii.

— Vai mie, se vaită. Asta chiar că-i *ultimul lucru* de care mi-ar putea fi teamă.

***

În tunelul întunecat al junglei, Grant ducea pluta cât putea de încet, ridicat în picioare, ţinându-se cu mâinile de crengile de sus, ca să se deplaseze neauzit. Încă se auzeau ţipetele acelea de bufniţă. Apoi văzu şi dinozaurii.

— Nu cumva ăştia-s cei otrăvitori?

— Ba da, oftă Grant. *Dilophosaurus.*

Pe mai, stăteau doi dilofozauri. Corpurile lor; înalte de trei metri şi jumătate, erau gălbui, cu pete negre, iar pântecele verde intens ca la şopârle. Două creste aidoma,

roşii, se vedeau pe cap, de la nas până deasupra ochilor, întâlnindu-se pe creştet, unde formau un V. Asemănarea lor cu păsările era şi mai izbitoare datorită mersului şi felului în care se mişcau. Se aplecau să bea apă din râu, apoi se ridicau şi gâlgâiau apa în gâtlej. după care scoteau ţipetele acelea, de bufniţă.

— N-ar fi mai bine să coborâm şi s-o luăm prin pădure? şopti Lex.

Grant clătină din cap, refuzând. Dilofozaurii erau de talie mai mică decât tiranozaurul, aşa că se puteau strecura prin frunzişul des de la marginea râului. În plus, păreau foarte iuţi în mişcări, după cum guruiau şi ţipau unul la celălalt.

— Dar nu putem trece aşa pe lângă ei, cu barca, se tângui Lex. *Sunt veninoşi!*

— Trebuie! hotărî Grant. Într-un fel sau altul...

Dilofozaurii beau mai departe apă şi ţipau. Păreau că urmează un ritual ciudat, în care fiecare îşi cunoştea rolul şi îl juca întocmai, întruna. Animalul din partea stingă se apleca să bea apă, deschizând larg fălcile puternice, cu şiruri lungi de dinţi ascuţiţi, după care ridica gâtul şi scotea sunetele acelea ciudate. Cel din dreapta ţipa şi el, ca răspuns, apoi se apleca să bea, de parcă ar fi fost imaginea din oglindă a primului dinozaur După care această secvenţă se repeta, exact în acelaşi fel.

Grant observă atunci că dinozaurul din dreapta era mai mic de statură şi avea pete mai mărunte pe spinare, iar crestele de pe cap erau de un roşu mai mat...

— Fir'aş al naibii! exclamă el, dumirindu-se. E un ritual de împerechere!

— Şi nu putem trece pe lângă ei? întrebă Tim, cu sufletul la gură.

— Nu acum. Sunt chiar la marginea apei.

Paleontologul ştia foarte bine că adeseori animalele îndeplineau acel ritual timp de ore în şir. Nu le trebuia mâncare, nu dădeau atenţie la nimic din jurul lor... Se uită la ceas. Era nouă şi jumătate.

— Şi ce facem atunci? spuse Tim.

Grant oftă, neputincios.

— Habar n-am.

Se aşeză pe fundul plutei, dezorientat, când dintr-odată dilophozaurii începură să şuiere şi să urle întruna, alertaţi. Se uită într-acolo. Animalele se întorseseră cu spatele către matca râului.

— Ce-or fi păţit? se miră Lex.

Grant zâmbi, răsuflând uşurat.

— Cred că, în sfârşit, ne dă cineva o mână de ajutor…

Împinse pluta spre mijlocul firului de apă.

— Uitaţi ce e, copii: acum vreau ca voi doi să staţi lipiţi de fundul plutei. O să trecem pe lângă ei cât de repede vom putea. Dar ţineţi minte: orice s-ar întâmpla, nu suflaţi o vorbă şi nu mişcaţi cu nici un chip. O. K. ?

Pluta începu să lunece în josul râului, spre dilofozaurii care cârâiau în continuare. Ambarcaţiunea prindea tot mai multă viteză. Lex şedea nemişcată la picioarele lui Grant, privindu-l ţintă, cu ochişorii măriţi de groază. Se apropiau tot mai mult de animalele încă întoarse cu spatele la râu. Bărbatul scoase pistolul cu aer comprimat şi cercetă încărcătura.

Barca sălta mai departe pe unde şi atunci cei trei simţiră mirosul ciudat, dulceag şi scârbos deopotrivă. Da, mirosea a vomă uscată. Ţipetele dilofozaurilor se auzeau tot mai tare. Şi, în sfârşit, pluta trecu de ultimul cot al apei, iar Grant îşi ţinu răsuflarea, de emoţie. Dinozaurii erau acum numai la câţiva metri distanţă, oţărându-se mai departe la ceva, aflat dincolo de copacii ce mărgineau matca.

Aşa după cum îşi imaginase şi paleontologul; şuierau către tiranozaur. Iar acesta încerca să treacă prin desiş, în vreme ce ceilalţi doi cârâiau întruna şi băteau înfuriaţi cu picioarele în noroi. Pluta trecu pe lângă ei. Mirosul acela îi umplu pe toţi trei de silă. Tiranozaurul răgi iar, probabil la vederea plutei. Dar în clipa următoare...

O bufnitură!

Ambarcaţiunea se opri locului, cu burta de mâl, la numai câţiva metri depărtare de dilofozauri.

— A, nemaipomenit..., scânci Lex, îngrozită.

Urmă un râcâit prelung, anevoios, al bărcii împotmolite. Şi, dintr-odată, săltă iar pe apă. Porniră în continuare, în josul râului. Tiranozaurul urlă încă o dată mânios şi plecă în urmărirea oamenilor. Unul dintre dilofozauri rămase dezorientat, apoi ţipă scurt. Celălalt şuieră şi el, drept răspuns.

Barca plutea mai departe, pe undele repezi.

TIRANOZAURUL

Jeep-ul se hurduca mai departe, pe câmpia orbită de lumină. Muldoon era la volan, iar Gennaro şedea pe locul mortului. Se depărtaseră deja de şirurile dese de copaci ce împrejmuiau malurile râului, aflate acum la vreo sută de metri spre răsărit. Ajunseră la o ridicătură de pământ, iar vânătorul opri maşina.

— Cristoase mare, ce arşiţă nebună! oftă el, ştergându-şi fruntea plină de sudoare.

Mai trase o duşcă de whisky, din sticla pe care o ţinea între genunchi, apoi i-o întinse lui Gennaro. Acesta însă clătină din cap, refuzându-l. Se uita la peisajul acela ce dansa neostenit în valurile văpăii, care se ridica peste creştetele palmierilor. Apoi privi spre computerul de bord şi monitorul montat tot acolo. Pe ecran se derulau imagini de pe tot cuprinsul parcului, prin intermediul camerelor de luat vederi, aşezate prin cele mai îndepărtate colţuri ale insulei. Însă tot nu se zărea nici urmă de Grant sau de copii. Şi nici tiranozaurul nu apărea defel.

Aparatul de radio pârâi scurt.

— Muldoon..., se auzi vocea lui Arnold.

Vânătorul ridică microfonul.

— Mda, mormăi el.

— Ai deschis monitorul? Am găsit rexul. Este în zona 442. Se-ndreaptă spre 443.

— Stai o clipă, se repezi Muldoon, învârtind butonul

monitorului. Aha, l-am receptat şi eu acum. Merge pe cursul râului.

Animalul se strecura prin desişul ce mărginea matca apei înaintând spre nord.

— Vezi şi tu, poartă-te mai cu grijă... Numai cât să-l imobilizezi.

— Lasă, nu-ţi face probleme, i-o tăie vânătorul, mijindu-şi ochii în soarele arzător. N-o să-i fac nici un rău...

— Ţine minte aici: tiranozaurul e principala atracţie a parcului, repetă Arncld.

Muldoon închise radioul, fără chef.

— Mare cretini şi ăştia, bombăni el. Auzi, la ei cum îi dau înainte cu turiştii!?

Porni motorul maşinii.

— Ei, până una-alta, hai să-i facem o vizită lui Rexy şi să îi dăm puţin program de somn.

Jeep-ul sări peste un hop.

— Văd că arzi de nerăbdare să faci asta, observă Gennaro.

— Păi de câtăva vreme încoa' am tot vrut să-i bag un ac în cur scârbei ăsteia cât malul, recunoscu Muldoon. Şi ia uite-l aici...

Puse frână bruscă. Prin parbriz, Gennaro zări şi el tiranozaurul chiar în faţa lor, mişcându-se cu repeziciune printre copaci.

Muldoon dădu pe gât tot restul de tărie, apoi aruncă pe bancheta din spate sticla goală. Luă arma. Gennaro se uita la ecranul monitorului, pe care se vedea chiar jeep-ul lor şi dinozaurul acela fioros. Probabil că pe undeva, prin copacii din urma lor, erau instalate camere de luat vederi cu circuit închis.

— Dacă vrei să dai şi tu o mână de ajutor, desfă capacul dozelor ălora, de la picioarele tale, zise Muldoon.

Gennaro se aplecă şi deschise o cutie voluminoasă, de metal strălucitor, marca Halliburton. Înăuntru era căptuşită cu material expandat. Patru cilindri, fiecare de mărimea unei sticle de lapte de un sfert de litru, erau aşezate în locaşurile lor izolatoare. Pe fiecare dintre etichetele

recipientelor stătea scris: MORO-709. Scoase un tub dintr-acela şi se uită la el, curios.

— Scoate-i căpăcelul ăla din vârf şi înşurubează-i un ac de seringă, îi explică Muldoon.

Gennaro găsi în ambalaj şi o pungă de plastic, cu ace mari, fiecare cu un diametru aproximativ cât degetul lui gros de la mână. Ataşă unul din ele recipientului. La capătul celălalt, acesta avea un suport rotund, plat, pentru apăsare mecanică.

— Ăla-i pistonul, îl lămuri Muldoon. El împinge cu presiune încărcătura, ca să intre în corp.

Vânătorul se întorsese cu spatele la el, ţinând pe genunchi puşca grea, din metal cenuşiu. Lui Gennaro i se păru că seamănă cu o bazuka sau cu un lansator de rachete.

— Ce înseamnă MORO-709? se interesă el.

— Tranchilizant standard pentru animale, spuse Muldoon. Toate grădinile zoologice din lume folosesc aşa ceva. Pentru început o să încercăm o doză de o mie de centimetri.

Desfăcu magazia puştii, largă cât să-i încapă acolo tot pumnul. Introduse cilindrul cu tranchilizante înăuntru şi închise la loc încărcătorul.

— Ei, asta ar cam trebui să-i ajungă, zise el. Pentru un elefant, doza standard este de două suta de centimetri, numai că ei cântăresc în jur de două-trei tone per exemplar. Iar *Tyrannosaurus rex* ara opt tone şi e de mii de ori mai ticălos. Ceea ce contează mult pentru stabilirea cantităţii de somnifere.

— De ce?

— Doza per cap de animal se calculează în funcţie, pe de o parte, de temperament, pe de altă parte, de caracter. Aceeaşi doză, de 7Q9 poţi s-o vâri într-un elefant, într-un hipopotam şi într-un rinocer. Şi reuşeşti să imobilizezi elefantul, pentru că rămâne pe loc, stană de piatră. Hipopotamul numai ce-l leneveşti, pentru că, ameţeşte el, da' tot se mişcă. Şi rinocerul parcă turbează, e în stare să se încontreze cu tine până la ultima suflare. Dar, dacă

hăituieşti un rinocer, spre exemplu, din maşină, fără să-i injectezi nimic, după cinci-zece minute de fugă, cade lat, din pricina şocului de adrenalină. Animalul ăsta e o combinaţie foarte ciudată de putere şi fragilitate în acelaşi timp...

Muldoon începu să conducă maşina spre râu, încet precaut, apropiindu-se pas cu pas de tiranozaur.

— Numai că toate astea sunt mamifere. Şi noi ştim cum să ne purtăm cu mamiferele, pentru că toate grădinile zoologice conţin atracţii precum leii, tigrii, urşii, elefanţii. Ştim însă mult mai puţine lucruri despre reptile. Şi nimeni nu ştie nimic despre dinozauri. Dinozaurii sunt animale noi.

— Dar tu îi consideri reptile? întrebă Gennaro.

— Nu, declară Muldoon, hotărât, în timp ce schimba vitezele. Pentru dinozauri nu există o categorie actuală în care să îi poţi încadra.

Ocoli un bolovan, apoi vorbi mai departe, netulburat:

— De fapt, noi n-am descoperit decât că dinozaurii erau tot atât de numeroşi ca specii precum sunt mamiferele din zilele noastre. Unii dintre ei sunt docili şi chiar drăgălaşi, alţii sunt cruzi şi de neîmblânzit. Unii dintre ei au simţul vederii foarte dezvoltat, alţii dimpotrivă. Unii sunt proşti ca noaptea, alţii sunt ai dracu' de deştepţi.

—- Ca raptorii, nu? interveni Gennaro.

Muldoon clătină din cap, cu tristeţe.

— Raptorii sunt inteligenţi. Chiar foarte inteligenţi. Crede-mă pe cuvânt: toate problemele pe care le avem noi până acum nu sunt nimic, în comparaţie cu bătaia de cap pe care ne-ar da-o raptorii, dacă ar ieşi din ţarcul lor. Hopa, cred că de-aici putem destul de bine să i-o tragem lui Rexy al nostru.

În faţa lor, tiranozaurul îşi iţea capul prin frunziş, uitându-se spre râu. Şi încercând să străbată într-acolo. După care se duse încă vreo câţiva metri mai încolo şi se chinui din nou, tot fără succes.

— Mă tot întreb oare ce-o vedea el acolo? zise Gennaro.

— Greu de spus, răspunse Muldoon. Poate că încearcă să înhaţe microceratopii ăia de ţopăie prin crăci. În cazul

ăsta, or să-l cam pună să joace tontoroiul mult şi bine…

Opri jeep-ul la vreo cincizeci de metri distanţă de dinozaur şi întoarse vehiculul. Lăsă motorul în funcţiune.

— Treci la volan, îi ordonă lui Gennaro. Şi pune-ţi centura de siguranţă.

Mai luă o doză şi o îndesă în cămaşă. După care coborî din maşină.

Gennaro, trecu îndată în spatele volanului.

— Ai mai făcut chestia asta de multe ori până acum?

Muldoon râgâi.

— Niciodată. Da' o să-ncerc să-l nimeresc îndărătul urechii. Să vedem cum merge...

Se depărtă cam zece metri de spatele jeep-ului şi se ciuci în iarbă, sprijinit pe un genunchi. Apoi îşi rezemă arma grea de umăr şi ridică cu grijă cătarea telescopică, voluminoasă. Ochi tirahozaurul, care tot nu le dădea nici o atenţie.

Urmă o fâsâitură a gazului lăptos şi Gennaro zări o dâră albă de fum desenându-se prin aer, către dinozaur. Însă nimic nu se întâmplă în continuare.

Abia atunci tiranozaurul se întoarse încet, curios, să se uite la noii veniţi. Îşi lăsă capul când pe-o parte, când pe cealaltă, parcă voind să-i privească pe rând, cu câte un ochi.

Muldoon lăsase lansatorul jos şi îl încărca pentru a doua oară.

— L-ai nimerit? strigă Gennaro.

Vânătorul clătină din cap, dezaprobator.

— Am tras pe-alături. Scârbele astea de cătări pentru lunetă… Ia uită-te dacă nu-i vreo baterie pe-acolo, pentru orice eventualitate.

— Ce să caut?

— O baterie, repetă Muldoon. E cam cât degetul de groasă… Cu nişte semne gri pe ea…

Gennaro se aplecă să scotocească prin trusa mare, metalică. Simţea vibraţiile jeep-ului, auzea motorul torcând. Dar nu găsi nici o baterie. Tiranozaurul slobozi un răget. Lui Gennaro i se păru îngrozitor urletul acela crunt ce se

plămădea în pieptul uriaş al animalului şi apoi umplea câmpiile de teamă. Tresări violent şi apucă zdravăn roata volanului, apoi ţinu mâna pe schimbătorul de viteze, pregătit să o ia din loc. Prin radio, auzi vocea celui din camera de control.

— Muldoon, aici Arnold. Pleacă de acolo imediat. Terminat.

— Ştiu ce fac, bombăni vânătorul.

Şi atunci, tiranozaurul atacă, în forţă.

Muldoon rămase la locul lui. În ciuda creaturii aceleia imense, care gonea către el, înălţă gura puştii şi, încet, metodic, ochi, apoi apăsă pe trăgaci. Încă o dată, Gennaro observă norişorul acela de fum, şi dâra albă a încărcăturii pornind spre animal.

Şi totuşi, păru că din nou nu se întâmplă nimic. Dinozaurul alerga mai departe.

De-acum însă, Muldoon fugea şi el cât îl ţineau picioarele, strigând:

— Dă-i drumul! Dă-i drumul!

Gennaro băgă în viteză, iar vânătorul se aruncă dintr-o parte, prinzându-se de portieră, în timp ce jeep-ul demara. Dinozaurul se apropia cu repeziciune, iar Muldoon reuşi să deschidă uşa şi să se urce pe banchetă.

— Dă-i drumul mai repede, fir'ar mă-sa a dracu' de bestie? Dă-i drumul cât poţi de repede.

Gennaro apăsă pe acceleraţie până în podea. Maşina săltă în derivă, iar botul se ridică atât de mult înainte, încât nu mai văzură decât cerul prin parbrizul lat. După care vehiculul îşi reveni şi începu să străbată câmpia tot mai iute, Gennaro se îndreptă către un şir de copaci din stânga lor, până ce, în oglinda retrovizoare, observă că tiranozaurul mai răcneşte o dată, înfuriat, apoi se întoarce în loc să se depărtează de ei.

Încetini.

— Isuse preasfinte! exclamă el, răsuflând ca din foale.

Muldoon dădea din cap, nedumerit:

— Mi-aş fi băgat mâna-n foc că a doua oară l-am nimerit.

— Eu am impresia că ai cam tras pe-alături, zise Gennaro.

— Probabil că s-a rupt acul ăla înainte de a-l înfige injectorul în carnea fiarei ăleia...

— Ei, acum recunoaşte că nu l-ai nimerit şi gata!

— Mda, oftă Muldoon. Nu l-am nimerit. Bateria de la cătarea lunetei era moartă demult. E vina mea. Ar fi trebuit să o controlez, după ce a stat toată noaptea afară, în umezeală. Hai să ne întoarcem şi să mai luăm câteva încărcături tranchilizante.

Jeep-ul se îndreptă către nord, spre hotel. Muldoon ridică radio-receptorul.

— Control...

— Da, răspunse Arnold.

— Ne întoarcem la bază.

De-acum râul se îngustase grozav, iar curentul era mult mai rapid. Pluta luneca mereu cu tot mai mare viteză. Chiar începea să semene cu un traseu de plăcere, dintr-un adevărat parc de distracţii.

— Iuhuuu! ţipa Lex, ţinându-se de mânerele copastiei. Mai iute, mai iute!

Grant îşi miji ochii, scrutând terenul înainte. Matca era în continuare strimtă şi întunecată de crengile dese, însă înainte, la mare distanţă, se vedea cum se sfârşeau şirurile de copaci, iar soaiele revărsa o lumină orbitoare peste câmpul deschis. Departe, se mai auzea şi un răget fioros... Râul parcă se termina dintr-odată, într-o barieră ciudată, dreaptă...

Barca îşi mărea în continuare viteza.

Grant se apucă îndată de mânere.

— Ce s-a întâmplat?

— Urmează o cascadă, răspunse el.

Ambarcaţiunea era trasă cu putere din tunelul întunecat spre năvala aceea orbitoare de raze, îndreptându-se cu iuţeală spre buza cascadei. Vuietul devenise asurzitor. Grant vâslea din răsputeri împotriva curentului, dar nu reuşi

decât să rotească pluta pe loc o vreme. Însă aceasta tot înainta cu repeziciune spre căldarea de apă, neabătut.

Lex se aplecă spre el şi mai apucă să îi zică:

— Nu ştiu să înot!

Şi atunci bărbatul observă că vesta ei de salvare nu era încheiată, însă nu mai avu ce face: cu o viteză înspăimântătoare, ajunseră la marginea cascadei, iar mugetul ei neîntrerupt parcă umplu toată lumea. Grant cufundă adânc vâsla în apă, atinse fundul şi opri pluta în loc, chiar pe buza cascadei. Ambarcaţiunea sălta pe valuri, izbită de curenţi, însă nu se mişcă din loc. Şi omul, sprijinit straşnic în vâslă, se uită dedesubt şi observă cum viitoarea aceea cobora aproape douăzeci de metri, adunân-du-se într-un bazin larg.

Iar acolo, stând cufundat chiar în locul de strângere a apelor şedea tiranozaurul, aşteptându-i.

Lex începu să urle de groază, apoi pluta se învârti în loc ca un titirez şi, capătul din spate se smuci în sus. aruncându-i în aer, apoi în apa înspumată şi căzură mult. de la înălţimea aceea ameţitoare. Braţele lui Grant se zbătură prin aer, neputincioase, iar lumea păru că se afundă dintr-odată într-un somn netulburat.

Lui i se păru că zburase aşa. prin văzduh, minute întregi. Avu chiar timp să o zărească pe Lex apucându-se înspăimântată de portocalia vestă de salvare, căzând şi ea alături de el. Avu timp să îl vadă şi pe Tim uitându-se înfiorat la hăul de dedesubt. Avu timp să cuprindă cu ochii toată pânza aceea de apă rece ca gheaţa. Şi, în sfârşit, avu timp să privească şi bazinul acela larg, în vreme ce el se prăbuşea parcă ar fi fost filmat cu încetinitorul, într-o linişte deplină.

După aceea se scufundă în apa rece, care-i înţepă trupul cu mii de ace îngheţate, şi bulbuci albicioşi îl împresurară din toate părţile. Se rostogoli peste cap, se învârti ameţitor, şi, în treacăt, zări conturul neclar al piciorului monstrului, în timp ce el era dus de curent spre matca râului aferent. Omul înotă spre mal, se prinse zdravăn de pietrele încălzite de soare, alunecă, apoi apucă

o creangă şi, în sfârşit, reuşi să se smulgă din viitoare. Gâfâind, se târî cu greu pe burtă, hârşâindu-se de pietre, şi privi înapoi spre râu tocmai când pluta brună, de cauciuc, trecu pe lângă el, purtată de valuri. Atunci îl văzu şi pe Tim, înotând împotriva curentului, iar Grant se întinse spre el, îl apucă de haine şi îl trase pe ţărm, alături.

Şi se întoarse din nou cu faţa spre cascadă tocmai când tiranozaurul îşi cufunda capul în apă. Căpăţâna lui masivă se scutură, împroşcând cu stropi în toate părţile. Ţinea ceva în dinţi.

Şi, când îşi ridică iar capul, omul îşi dădu seama ce anume.

Între fălcile cumplite ale animalului se vedea o formă portocalie — era vesta de salvare a lui Lex.

Câteva clipe mai târziu, trupul fetiţei ieşi ia suprafaţă, chiar lângă coada lungă, puternică a dinozaurului. Era cu faţa în jos, iar corpul ei mititel era târât fără milă de curent, spre matca râului. Grant se aruncă în apă după ea şi imediat undele învolburate îl înghiţiră. După câteva momente, apăru iar, ducând-o pe Lex şi apoi târând-o pe ţărm. Părea greoaie acum, inertă. Chipul ei plăcut era deja vineţiu. Din gură i se scurgeau şuviţe de apă.

Grant se aplecă deasupra ei, să îi facă respiraţie artificială, însă fetiţa tuşi, înecându-se. După care vomită un lichid galben-verzui şi tuşi din nou. Pleoapele i se zbătură.

— Bună, ce faceţi, glumi ea, încercând să zâmbească. Am reuşit, aşa-i?

Tim începu să plângă. Ea se înecă iar.

— Auzi, ai de gând să încetezi sau nu!? Acum de ce mai bâzâi aici, în creierii noştri?!

— Uite-aşa.

— Ne-am cam făcut griji din pricina ta, îi explică Grant,

Fâşii subţiri de plastic portocaliu pluteau în josul râului. Tiranozaurul sfâşia vesta de salvare. Stătea încă întors cu spatele la ei, privind spre cascadă însă în orice minut se

putea îndrepta spre locul unde se aflau şi îi vedea, cu siguranţă.

— Haideţi, copii, îi zori Grant.

— Da' unde ne mai ducem?! zise Lex, tuşind întruna.

— *Haideţi!*

Căuta din ochi un loc unde să se ascundă. În josul râului era numai o câmpie deschisă, plină de ierburi şi bătută de soare, care nu le-ar fi oferit nici o protecţie. În susul râului, şedea dinozaurul cel fioros. Şi atunci, paleontologul zări o potecuţă noroioasă, care urma cursul râului. Părea că duce înapoi, spre buza cascadei.

Şi acolo, în mocirla zvântată, observă o urmă de pantofi bărbăteşti. Care era îndreptată spre cascadă.

Într-un târziu, tiranozaurul îşi întoarse privirea de la cascadă şi începu să scruteze, câmpia înverzită. Parcă şi-ar fi dat într-adevăr seama că fugarii nu mai erau prin preajmă. Se uita mai ales spre cursul inferior al râului. Grant şi copiii se pitiră printre ferigile uriaşe, care mărgineau malul apei. Cu mare precauţie, se îndreptă în susul râului.

— Încotro ne îndreptăm? se interesă Lex. Nu vedeţi că ne întoarcem *la el?!*

— Ştiu şi eu.

De-acum se apropiaseră de cascadă, iar mugetul acesteia se auzea, cumplit. Pietrele de sub tălpile lor erau tot mai lunecoase, iar cărarea tot mai mocirloasă. Pretutindeni plutea o pânză deasă, persistentă, de ceaţă. Parcă s-ar fi afundat într-un plafon de nori. Iar poteca părea că duce chiar către apa înspumată, însă când ajunseră lângă matcă, observară că de fapt drumeagul ocolea pe undeva, prin spatele cascadei.

Tiranozaurul încă scruta cursul inferior al râului, cu spatele întors la ei. Se grăbiră să parcurgă cărarea spre cascadă şi, tocmai când erau aproape ascunşi de vălul des al apei, Grant văzu cum dinozaurul se mişcă şi se întoarce către ei. De-acum însă erau acoperiţi de căderea de apă, iar omul nu mai putea desluşi nimic prin şuvoiul argintiu.

Se uită atunci în jur, uimit: era un mic adăpost chiar

acolo, puţin mai încăpător decât o magazie obişnuită şi plin cu o mulţime de maşinării: pompe care zumzăiau asurzitor, imense filtre de apă şi ţevi de tot soiul. Acolo, înăuntru, era umed şi răcoros.

— Oare ne-o fi văzut? se întrebă Lex.

Trebuia să ţipe, ca să fie auzită peste tumultul acela al cascadei.

— Unde suntem aici? Ce-o fi înăuntru? Ne-a văzut oare ticălosul ăla?!

— Staţi aici numai câteva clipe, o opri Grant.

Se uită atent la echipamentele din magazie. În mod clar, era unul din punctele de întreţinere a utilajelor parcului. Şi, fireşte că aeestea erau puse în mişcare de curent electric, aşa că era posibil să se afle prin preajmă şi vreun telefon pentru comunicări urgente. Începu să bâjbâie cu mâna printre filtre şi conducte.

— Ce tot faceţi acolo? strigă Lex, curioasă.

— Caut un telefon, răspunse el.

Era deja aproape ora zece dimineaţa. Nu mai aveau nici o oră încheiată ca să contacteze prin radio nava ce se îndrepta către continent.

În spatele adăpostului găsi o uşă pe care scria MAINT 04, dar era încuiată. Alături, se putea desluşi un locaş pentru introducerea cartelei de siguranţă Pe perete, chiar lângă uşă, zări un şir de cutii de metal. Le deschise pe rind, însă nu conţineau decât butoane de tot felul şi regulatoare. Nici un telefon. Şi nimic cu care să deschidă uşa

Aproape că nici nu dăduse atenţie cutiei din stânga uşii. Dar când o desfăcu, descoperi un tablou cu nouă suporturi pentru chei, acoperit cu puncte în toate nuanţele de verde. Dar oricum, părea o modalitate de a deschide uşa aceea, iar el, nu ştia de ce, avea sentimentul că de cealaltă parte a uşii se afla un telefon. Poansonat pe metalul cutiei, era numărul 1023. Dădu un pumn chiar în locul acela.

Cu un fâşâit, uşa se dădu în lături. Orbecăind prin bezna de nepătruns, începu să coboare scările de beton. Pe peretele din fundul încăperii zări inscripţia: VEHICOL DE ÎNTREŢINERE 04/22 TRANSPORT. Mai încolo era o săgeată

ce indica undeva, în josul scărilor. Era oare posibil să existe într-adevăr o maşină acolo?!

— Copii, veniţi încoace!

— Lăsaţi-o baltă, se mironosi Lex. Eu una nu intru acolo nici moartă.

— Haide, Lex, o îndemnă Tim.

— Nici nu mă gândesc, stărui ea. Nu-i nici o lumină, nimic... Eu nu intru nici în ruptul capului.

— Nici *o* problemă atunci, zise Grant, împăciuitor.

Nu aveau timp de certuri.

— Rămâneţi unde sunteţi, că eu mă întorc imediat.

Grant păşi peste pragul uşii. Se auzi un bâzâit electronic şi uşa se închise într-o clipă, cu un pocnet sec.

Grant rămase în întunericul acela de nepătruns. După o clipă de uimire, se întoarse către uşă şi pipăi suprafaţa ei umedă. Nu era nici un mâner, nici un locaş pentru deschidere manuală. Începu atunci să bâjbâie pereţii de o parte şi de alta a intrării, căutând un buton, un tablou de comandă, orice...

Dar nu dădu de nimic.

Tocmai intrase în panică şi. pe neaşteptate, degetele lui pipăiră un cilindru metalic, rece. Îşi trecu mâna peste o margine bombată, apoi peste o suprafaţă plată.. *O lanternă?!* O aprinse, iar raza ei păru de-a dreptul orbitoare. Se uită iar la —uşă, dar îşi dădu seama că nu avea cum s-o descuie. Trebuia să aştepte până ce copiii o deschideau pe dinafară. Între timp...

Începu să coboare treptele. Erau umede şi lunecoase din pricina mucegaiului, aşa că era nevoit să meargă încet, cu mare băgare de seamă. La o oarecare distanţă, în josul scărilor, se auzi un sforăit subţirel şi un zgrepţănat de gheare pe ciment. Omul scoase pistolul cu tranchilizante şi îşi urmă drumul cu atenţie sporită.

Treptele ocoleau în spirală şi, pe măsură ce lanterna lui lumina înainte, o sclipire ciudată scăpără pentru o clipă, apoi, după câteva momente, observă ce anume era de fapt: o maşină! Da, era o maşină electrică, precum cărucioarele pentru transportat echipamentul de golf şi era îndreptată

cu botul spre un tunel lung, întunecat, ce părea că se întinde pe kilometri întregi. O luminiţă roşie licărea pe bord, lingă volan, aşa că Grant se gândi că probabi. funcţiona.

Auzi din nou fornăitul acela şi, când dădu cu ochii roată încăperii, zări o umbră palidă care se ridica asupra lui, ce sări prin aer, cu fălcile larg deschise. Şi atunci, Grant, fără să mai stea pe gânduri, apăsă pe trăgaci. Animalul se prăbuşi peste el, culcându-l la pământ, însă omul se rostogoli cât colo, speriat, în vreme ce raza lanternei lui se învârtea nebuneşte, în toate părţile. Însă făptura aceea doborâtă nu se mai trezi, iar paleontologul se simţi grozav de ruşinat când îşi dădu seama ce era de fapt.

Era un velociraptor, însă pui, probabil că avea chiar mai puţin de un an. Avea vreo jumătate de metru înălţime, cam cât un câine, iar în clipele acelea zăcea pe podele, respirând anevoie, întretăiat. Săgeata tranchilizantă i se înfipsese sub falcă. Se. părea însă că doza de anestezic era prea mare pentru un corp atât de mărunt, aşa că Grant smulse săgeata la iuţeală. Velociraptorul îl privi cu ochii scăpărători, întredeschişi.

Omul simţi atunci privirea inteligentă a animalului, care vădea un fel de blândeţe, ce contrasta vizibil cu ameninţarea grozavă pe care o inspirau adulţii din aceeaşi specie, închişi în ţarc. Bătu uşurel raptorul pe creştet, sperând că o să se mai calmeze. Apoi privi trupul creaturii, care tremura uşurel, căci somniferul puternic începuse să îşi facă efectul. Şi atunci paleontologul văzu că micul animal era mascul.

Da, era un pui de velociraptor, *mascul.* Şi nu avea nici o îndoială în privinţa aceea. Dinozaurul din faţa lui fusese născut şi crescut în junglă, în libertate.

Însufleţit de acea descoperire, se grăbi să urce iarăşi scările spre uşa de la intrare. Cercetă cu atenţie, la lumina lanternei, suprafaţa plată, netedă, a uşii, precum şi pereţii interiori. În vreme ce îşi plimba mâinile pe tăblia uşii, căutând vreun locaş sau un mâner pentru deschidere, înţelese dintr-odată cu groază că era încuiat înăuntru şi nu avea cum să iasă de acolo, decât dacă le trecea cumva prin

cap copiilor să descuie uşa pe dinafară. Îi auzea foarte slab, de partea cealaltă a ieşirii.

— Domnule Grant! striga Lex, bătând cu pumnii în uşă. Domnule Grant!

— Uşurel, Lex, încercă Tim să o potolească. O să se întoarcă.

— Dar unde s-a dus?

— Uite ce-i: domnul Grant ştie întotdeauna ce anume trebuie să facă. O să se întoarcă în câteva minute.

— Dar eu vreau să se întoarcă *acum!* se înfurie Lex.

Îşi proptise pumnişorii în şold, îşi ridicase sprâncenele în semn de mânie şi bătea din picioare cât putea.

Şi atunci, cu un răget cumplit, capul tiranozaurului străpunse pânza de apă, până la ei.

Tim rămase cu ochii căscaţi de groază la gura aceea uriaşă, care se deschidea, gata să îi înghită, Lex ţipă sfâşietor şi se aruncă la pământ. Ţeasta imensă se clătină într-o parte şi într-alta, apoi se trase îndărăt din nou. Însă Tim putea zări prin vălul transparent al cascadei conturul neclar al creştetului dinozaurului.

O împinse pe sora lui mai mult în adăpost, exact când fălcile dinozaurului clămpăniră din nou prin cascadă, iar limba bifurcată a acestuia se întinse cu iuţeală către copii. De pe ţeasta monstrului, apa era împroşcată peste tot. Apoi acesta îşi scoase iar capul de acolo. Lex se strânse înfrigurată, lângă fratele ei, tremurând din toate încheieturile.

— *Îl urăsc,* scânci ea neajutorată.

Se duse iarăşi câţiva paşi înapoi şi se făcu acolo ghem, însă adăpostul, la intrare, nu era decât de vreun metru şi jumătate şi ticsit cu tot soiul de maşinării. Nu aveau nici o fărâmă de loc unde să se ascundă.

Din nou, capul tiranozaurului străbătu şuvoiul, însă de data aceea încet, fără grabă, iar falca de jos se sprijini pe policioara de piatră. Dinozaurul sforăi zgomotos, umflându-şi nările, trăgând aer în piept. Dar ochii mari rămăseseră încă acoperiţi, dincolo de pânza de apă.

Tim se gândea, speriat de moarte: "Nu ne poate vedea. Ştie că suntem aici, dar nu poate vedea prin apă".

Tiranozaurul adulmecă.

— Ce face? bâigui Lex.

— Sssst...

Cu un mormăit grozav, fălcile animalului se deschiseră larg, iar limba ţâşni înainte, printre colţii necruţători. Avea o limbă groasă, vineţie, despicată la vârf. Probabil că era lungă în jur de un metru şi ceva, aşa că ajunse cu uşurinţă până în spatele adăpostului. Linse, cu un hârşâit aspru, filtrele cilindrice. Tim şi Lex se lipiră şi mai tare de conducte.

Şi atunci, limba dinozaurului se mişcă încet, mai întâi spre stânga, apoi spre dreapta, lăsând bale scârboase pe maşinăriile din acea magazie. Vârful despicat se încolăci pe ţevi şi supape, pipăindu-le, căutând copiii. Ţim observă că limba tiranozaurului se mişca uşor, ca un organ de sine stătător, de parcă ar fi fost mai degrabă trompa unui elefant. Apoi; aceasta se îndreptă iar către partea dreaptă a micului depozit. Şi se înfăşură pe piciorul fetiţei.

— Bleah, făcu Lex, îngreţoşată.

Limba creaturii se opri acolo. Se încovoie, simţind-o, apoi începu să urce ca un şarpe uriaş pe corpul ei...

— *Nu te mişca!*..., şopti Tim, disperat.

... peste faţa ei, apoi peste umărul băiatului şi în cele din urmă îl încolăci fără scăpare, pe după cap. Tim îşi strânse pleoapele, plin de silă, în vreme ce muşchiul lipicios îi acoperea în întregime chipul. Era. fierbinte şi umed şi mirosea îngrozitor a urină.

Înfăşurată zdravăn în jurul lui, limba tiranozaurului începu să îl tragă, foarte încet, spre fălcile deschise.

— Timmy!...

Dar el nu putea răspunde, căci gura îi era acoperită de limba aceea uriaşă, vineţie. Putea încă să vadă, dar nu avea cum vorbi. Lex îl trăgea de mână, spre ea.

— Haide, Timmy!...

Limba dinozaurului îl târa în continuare spre gura aceea ce părea că mârâie întruna. Simţea deja răsuflarea

fierbinte, întretăiată, dogorindu-i picioarele. Lex se străduia din răsputeri să îl ţină pe loc, dar măruntele ei forţe nu puteau sta împotriva uriaşului animal care pusese stăpânire pe fratele ei. Tim dădu drumul mâinii fetiţei şi începu să îşi împingă pumnii în limba aceea imensă, să îşi scape capul din strânsoare. Dar nici nu putu să o clintească din loc. Îşi înfipse atunci călcâiele în lutul noroios, dar era târât mai departe, ca şi înainte.

Lex îşi încolăci braţele împrejurul mijlocului băiatului şi se căznea şi ea să îl salveze, strigând în continuu, disperată, însă el nu mai avea putere nici să mişte. Începuse deja să îşi piardă toată vlaga, iar în faţa ochilor îi jucau roiuri de steluţe strălucitoare, colorate. O pace netulburată, tihnită, îl copleşi, ca şi cum s-ar fi împăcat cu sfârşitul inevitabil, în timp ce era smuls mai departe, spre fălcile monstrului.

— *Timmy?!...*

Şi dintr-odată, limba tiranozaurului se înmuie şi se desfăcu dimprejurul lui. Tim simţi cum vârful despicat lunecă fleşcăit peste faţa lui. Tot trupul îi era acoperit cu bale lipicioase, albicioase şi dezgustătoare, iar limba animalului căzu neputincioasă la pământ. Fălcile clămpăniră tare, închizându-se muşcând limba uriaşă. Sânge închis la culoare ţâşni în toate părţile, amestecându-se cu mocirla. Numai nările largi încă fremătau, respirând rar, cu putere.

— Da' ce-are?! ţipă Lex?

Însă atunci, pe neaşteptate, încet, foarte încet, capul tiranozaurului prinse să lunece înapoi, depărtându-se de magazie, lăsând în urmă o brazdă adâncă în noroi. Şi, în sfârşit, dispăru cu desăvârşire, iar copiii nu mai zăriră înainte decât pânza argintie a cascadei.

CONTROL

— O. K., zise Arnold, în camera de control. T-rex a trecut

în lumea viselor...

Se lăsă pe spate, în scaunul mobil şi zâmbi satisfăcut, în vreme ce aprindea ultima ţigară. Mototoli pachetul. Da, avusese dreptate el: în sfârşit, făcuseră cel din urmă pas înainte de a restabili pe deplin ordinea în Parcul Jurasic. Iar acum nu mai aveau decât să se ducă acolo, în junglă, şi să îl ducă pe tiranozaur în arealul lui. Atât.

— Scârba dracului, ocăra Muldoon, uitându-se la monitor. Până la urmă tot l-am nimerit. Se întoarse către Gennaro şi adăugă: Numai că i-a trebuit o oră întreagă, până să simtă doza prin şoriciul ăla gros al lui…

Henry Wu se încruntă, urmărind imaginile de pe ecran.

— Dar ar putea să se înece acolo, în poziţia în care a adormit...

— Lasă, nu-i mai purta atâta de grijă, îl repezi Muldoon. Eu unul n-am văzut în viaţa mea o bestie mai greu de omorât decât ăsta...

— Cred c-ar trebui să ne cam mişcăm fundurile de-aici şi să-l târâm p-ăla la locul lui, sugeră Arnold.

— O s-o facem noi şi pe-asta, mai târziu, îl opri Muldoon, fără să dovedească prea multă tragere de inimă.

— Da' ăsta-i un animal al dracului de scump, ştii doar…

— Da, da, cunosc…, i-o reteză vânătorul, fără chef.

Arnold se întoarse către avocat. Nu îşi putea reţine bucuria.

— Ce ţi-am spus eu dumitale, că de-acum parcul este în bună regulă? Pe de-a întregul. Indiferent de ce arată, modelele alea matematice ale lui Malcolm. Noi deţinem controlul asupra a tot ce-i aici, ca la început...

Gennaro nu zise decât:

— Dar asta ce-i? şi arătă spre monitorul din spatele inginerului.

Arnold se întoarse şi se uită. În colţul ecranului, căsuţa de avertizare a sistemului de operare, de obicei goală, semnaliza: AUX PWR LOW Surprins, omul nici nu înţelese la început despre ce era vorba. De ce să fi fost sursa auxiliară de energie la limită? Doar circuitele electrice primeau energie de la sursa principală, nu de la cea de rezervă! Se

gândi apoi că probabil nu era decât un control de rutină pentru verificarea sursei auxiliare. Da, probabil că era doar un control al rezervei de combustibil sau al bateriilor...

— Henry. spuse el. Ia uită-te şi tu la chestia asta...

— Dar tu alimentezi circuitele de la sursa auxiliară? întrebă Wu.

— Nicidecum, se miră Arnold.

— Păi cam aşa se pare...

— Nu se poate aşa ceva?!

— Cere, evidenţa operaţiunilor pe ultimele câteva ore, sugeră Wu.

Arnold apăsă pe un buton şi dintr-odată se auzi bâzâitul imprimantei, ce afişa ceva în colţul de sus al ecranului. Henry Wu se apropie de computer.

Arnold rămăsese cu ochii holbaţi la monitor, nevenindu-i să creadă. Căsuţa de avertizare îşi schimbase de-acum culoarea, din galben fosforescent în roşu, iar mesajul era: AUX PWR FAIL (Sursă de energie auxiliară epuizată). Începu numărătoarea inversă, de la douăzeci.

— Ce paştele mă-sii se întâmplă aici?! izbucni Arnold buimăcit.

Precaut, Tim înainta câţiva paşi pe poteca noroioasă, până ce ieşi în lumina soarelui. Apoi aruncă o privire împrejurul cascadei şi zări pe dată tiranozaurul zăcând pe-o rână, plutind în bazinul de apă de dedesubt.

— Sper c-a crăpat de tot, spuse Lex, cu ură.

Însă băiatul îşi dădu seama că animalul nu murise încă: pieptul i se ridica ritmic, iar unul dintre picioarele din faţă tresălta spasmodic. Însă oricum, se petrecuse ceva ciudat cu el. Şi atunci Tim observă seringa mare, albă. Înfiptă în spatele capului, chiar lângă orificiul auditiv.

— A fost adormit cu o săgeată tranchilizantă! se dumiri el.

— Foarte bine i-au făcut, se bucură Lex. Pentru că pur şi simplu ne mânca, ce mai!...

Tim privi mai departe dinozaurul care respira anevoie.

Şi dintr-odată se simţi neaşteptat de dezamăgit pentru că un asemenea uriaş putuse fi umilit în aşa hal. Şi nici nu voia ca tiranozaurul să moară.

— Nu-i vina lui, îngăimă el.

— Ei sigur, auzi acum! se oţărî fetiţa. Cât pe ce să ne sfarme în gura aia scârboasă a lui şi nu-i de vină!

— Dar el e un carnivor, îi explică Tim. El nu ştie să facă decât asta: să ucidă şi să mănânce.

— N-ai mai vorbi tu acum aşa, dacă ai fi fost deja în stomacul lui, zise Lex dispreţuitoare.

Şi atunci, tumultul cascadei pieri ca prin farmec. Da, din mugetul acela neîntrerupt nu rămase decât un murmur molcolm, liniştitor. Pânza strălucitoare a apei se subţie şi se prefăcu într-o şuviţă...

Apoi se opri.

— Timmy, s-a oprit cascada, strigă fetiţa.

Da, de-acum nu mai curgea decât ca un robinet care nu fusese închis de tot. Iar apa din bazinul de dedesubt se domolise ca din senin. Parcă ar fi fost o oglindă netulburată.

Copiii rămăseseră acolo, aproape de creasta stâncoasă, în nişa plină cu maşinării. Se uitau în jos şi nu le venea a crede.

— Dar cascadele nu trebuie să se oprească niciodată, urmă Lex.

Tim clătină din cap, nedumerit.

— Probabil că-i din pricina curentului… O fi întrerupt cineva curentul electric.

În spatele lor, pompele şi filtrele amuţeau pe rând, luminiţele angrenajelor se stingeau, iar utilajele rămâneau neclintite. Şi după aceea, se auzi pocnetul deconectării sistemului de siguranţă şi uşa pe care scria mare MAINT 04 se dădu în lături, anevoie.

Grant păşi peste prag, clipind des, orbit de lumina soarelui şi spuse bucuros:

— Bravo, copii. Aţi deschis uşa…

— Da' noi n-am făcut nimic, sări Lex de colo.

— S-a întrerupt curentul electric, continuă Tim.

— Ei, asta e… Nici o problemă, zise paleontologul. Ia

veniţi voi aici să vedeţi ce-am găsit.

Arnold rămăsese pur şi simplu stupefiat.

Unul după altul, monitoarele ieşeau din funcţiune, automat, apoi şi becurile din cameră se stinseră, lăsându-i pe toţi în întuneric şi uimire. Toţi începură să strige dintr-odată, în devălmăşie. Muldoon trase jaluzelele, să intre lumina soarelui, iar Wu se aplecă să se uite pe imprimanta calculatorului.

— Ia uită-te puţin la asta, zise el către' Arnold:

— L-ai scos din funcţiune azi dimineaţă, la cinci şi trei'ş'pe minute, iar când l-ai pornit din nou, el s-a alimentat automat de la sursa auxiliară de energie.

— Sfinte Cristoase?! exclamă Arnold uluit.

Din câte reieşea din fişa aceea, de când scosese el computerul din circuit, sursa principală de energie nu mai fusese solicitată deloc. Când repusese sistemul computerizat în funcţiune, numai sursa auxiliară îşi reluase activitatea. Lui Arnold i se părea grozav de ciudat, însă într-un târziu îşi dădu seama că de fapt *era cât se putea de firesc.* Pentru că asta era şi de aşteptat să se întâmple. Era perfect logic: generatorul de rezervă intra primul în funcţiune şi, de obicei, era folosit pentru a activa şi principalul generator, pentru că era mult mai greu să se încălzească acesta din urmă mai întâi. Aşa fusese sistemul proiectat.

Însă până atunci, Arnold nu mai avusese niciodată ocazia să închidă principala sursă de energie.

JURASSIC PARK

Time	Event	System Status	[Code]
05-l2-44	Safety 1 Off	Operative	[AV12]
05-l2-45	Safety 2 Off	Operative	[AV12]
05-l2:46	Safety 3 Off	Operative	[AV12]

05-l2:51	Shutdown Command	Shutdown	[-AV0]
05:13:48	Startup Command	Shutdown	[-AV0]
05.13:55	Safety 1 On	Shutdown	[-AV0]
05:13:57	Safety 2 On	Shutdown	[-AV0]
05:13:59	Safety 3 On	Shutdown	[-AV0]
05:14:08	Startup Command	Startup — Aux Power	[-AV1]
05:14:18	Monitor-Main	Operative — Aux Power	[AV04]
05:14:19	Security-Main	Operative — Aux Power	[AV05]
05:14:22	Command-Main	Operative — Aux Power	[AV06]
05.14:24	Laboratory-Main	Operative — Aux Power	[AV08]
05:14:29	TeleCom-VBB	Operative — Aux Power	[AV09]
05:14:32	Schematic-Main	Operative — Aux Power	[AV09]
05:14:37	View	Operative — Aux Power	[AV09]
05:14:44	Control Status Chk	Operative — Aux Power	[AV09]
05:14:57	Warning: Fence Status [NB]	Operative — Aux Power	[AV09]
09:11:37	Warning Aux Fuel (20%)	Operative — Aux Power	[AVZZ]
09:33:19	Warning: Aux Fuel (10%)	Operative — Aux Power	[AVZ1]
09:53:19	Warning: Aux Fuel (1%)/	Operative — Aux Power	[AVZ2]
09:53:39	Warning: Aux Fuel (0%)	Shutdown	[-AV0]

Iar atunci când văzuse că luminile şi monitoarele funcţionează din nou în camera de control, nici măcar nu îi

trecuse prin minte că de fapt generatorul central nu îşi reluase şi el activitatea.

Dar aşa se întâmplase, deci în tot timpul acela, când ei alergaseră după T-rex şi făceau una sau alta, toate circuitele parcului erau alimentate de sursa auxiliară de energie. Şi asta nu era deloc bine. Adevărul era că toate consecinţele faptului în sine, începuseră să îi vină în minte, una după alta...

— Dar alineatul ăsta ce vrea să spună? întrebă Muldoon, arătând spre fişa imprimată.

05: 14: 57 WARNING: FENCE STATUS (NB] OPERATIVE — AUX POWER [A V09].

— Înseamnă că avertismentul sistemului a fost transmis monitoarelor din camera de control, răspunse Arnold. Cu privire la gardurile electrice...

— Şi tu ai văzut avertismentul ăla? întrebă Muldoon.

Arnold clătină din cap cu tristeţe.

— Nu. Probabil că tocmai luasem legătura cu tine, prin radio. Sau cine ştie... În orice caz, nu l-am văzut.

— Bine, bine, dar ce înseamnă asta: *FENCE STATUS?*

— Păi, atunci n-aveam de unde să ştiu că circuitele sunt alimentate de sursa auxiliară, se eschivă Arnold. Iar generatorul ăsta de rezervă nu produce un amperaj destul de mare pentru a menţine gardurile electrice în funcţiune, aşa că, automat, au fost întrerupt curentul electric care le activa:

— Cum adică? se enervă Muldoon. Vrei să spui că gardurile electrice au fost neactivate?

— Da.

— Toate?! De la ora cinci dimineaţă?! *Adică cinci ore încheiate?!*

— Da.

— Inclusiv gardurile de la ţarcul velociraptorilor?

— Da, oftă Arnold.

— Sfinte Isuse Cristoase. Cinci ore întregi?! Asta înseamnă că fiarele alea ar fi putut ieşi de-acolo până acum...

Şi atunci, de undeva, din depărtare, se auzi un ţipăt

sfâşietor. Muldoon începu să vorbească foarte grăbit. Dădu roată încăperii, dându-le tuturor câte un radio-emiţător portabil.

— Domnul Arnold o să se ducă acum la centrala principală, să pună în funcţiune generatorul principal. Domnule Wu, dumneata o să rămâi în camera de control. Eşti singurul care te mai descurci cu computerele astea. Domnule Hammond, dumneata întoarce-te la Popasul Turistic. Şi nu te certa cu mine nici o clipă, că n-avem vreme de asta. Haideţi, acum faceţi ce v-am spus. Încuiaţi bine porţile şi rămâneţi la adăpost până ce vă dau eu de ştire. Eu unul o să-l ajut pe Arnold să scape de raptorii ăia.

Se întoarse apoi către Gennaro:

— Tot ţi-ar mai face plăcere să trăieşti momente palpitante?

— Nu prea, mărturisi Gennaro, alb la faţă ca varul.

— În ordine atunci. Du-te cu ceilalţi la adăpost, încheie Muldoon. Asta-i ce rămâne de făcut pentru toată lumea. Şi-acum: *daţi-i drumul!*

Hammond se tângui, îngrijorat:

— Dar ce-ai de gând să le faci animalelor mele?

— Nu asta-i întrebarea, domnule Hammond. Problema este ce-au *ele* de gând să ne facă nouă...

Ieşi din încăpere şi se grăbi să străbată coridorul până la biroul lui. Gennaro îl prinse din urmă:

— Ce-i, ţi-ai schimbat intenţiile? mormăi Muldon.

— O să ai nevoie de ajutor, conchise avocatul.

— S-ar putea...

Vânătorul intră într-o cameră pe uşa căreia se vedea inscripţia: SUPRAVEGHERE ANIMALE. Luă lansatorul portabil, de umăr, apoi descuie un dulap fixat pe peretele de deasupra biroului. Înăuntru se aflau şase cilindri şi şase recipiente cu tranchilizante.

— Necazul ăl mare cu scârbele astea de dino, începu Muldoon, este că au sisteme nervoase inegal distribuite. Şi nu mor deloc repede, nici măcar cu o împuşcătură sigură, direct în creieri. Pe deasupra, mai au şi o constituţie straşnică: oasele alea tari ca piatra pot să ricoşeze un

glonte spre inimă, iar picioarele şi partea din spate a corpului, abia le paralizează. Cu cât sângele curge mai încet, cu atât mor mai încet.

Desfăcu cilindrii unul după altul şi le dădu drumul în recipiente. Îi aruncă apoi lui Gennaro o centură groasă, cu diagonală.

— Ia pune-ţi asta.

Gennaro îl ascultă, strânse centura în jurul brâului. iar Muldon îi dădu lui proiectilele.

— Nu mai avem decât să sperăm că o să-i facem fărâme. Din nefericire, nu avem decât şase proiectile. Iar în ţarcul ăla sunt opt raptori. Hai să mergem. Şi stai cât mai aproape de mine. Doar tu ai obuzele alea...

Vânătorul ieşi din încăpere şi o luă la fugă de-a lungul coridorului, uitându-se peste balconul ce dădea spre cărarea care ducea către centrala electrică. Alături de el, Gennaro încerca să ţină pasul, răsuflând ca din foaie. Ajunseră la parter, trecură printre uşile glisante, apoi Muldoon se opri.

Arnold stătea întors cu spatele spre centrala electrică. Trei velociraptori se apropiau de el. Arnold luase un ciomag în mână şi îi ameninţa cu el, strigând întruna, să-i sperie. Pe măsură ce ajungeau tot mai aproape, dinozaurii se răsfirau, în formaţie de luptă — unul rămase în centru, iar ceilalţi doi veneau dintr-o parte şi din cealaltă. Parcă îşi coordonau mişcările, fără efort instinctiv. Gennaro începu să tremure de frică.

Da, erau vânători înnăscuţi, vânători în ceată.

Muldoon deja se aşezase pe un genunchi, cu lansatorul pe umăr.

— Încarcă, îi ordonă el celuilalt.

Gennaro puse proiectilul în magazia armei. Se auzi apoi numai un scurt bâzâit electric. Şi nu se întâmplă nimic.

— Sfinte Cristoase, i-ai dat drumul pe undeva, prin spate, se înfurie Muldoon, înclinând ţeava lansatorului, până ce obuzul căzu în palmele lui Gennaro.

Acesta încărcă din nou. Dinozaurii mârâiau ameninţători spre Arnold, când, dintr-odată, cel din stânga omului pur şi

simplu explodă. Partea de sus a corpului zbură prin aer, tăiată de la jumătate, iar sângele împroşcă toţi pereţii din jur, ca o roşie strivită. Bucata de trup de la şolduri în jos se prăbuşi la pământ, cătând aerul cu picioarele şi cu coada groasă.

— Asta o să-i stârnească. se încruntă Muldoon.

Arnold alerga de-acum spre uşa centralei electrice. Velociraptorii se întoarseră în loc şi o porniră către Muldoon şi Gennaro. Pe măsură ce se apropiau de cei doi, animalele încercau să îi încadreze de o parte şi de alta. Din depărtare, de undeva dinspre popasul turistic, se auzeau ţipete.

— Ar putea fi un adevărat dezastru pe-aici se sperie Gennaro.

— Taci şi încarcă, se răsti Muldoon.

Henry Wu auzi exploziile şi se uită spre uşa camerei de control. Ocoli mesele pe care se aflau computerele, apoi se opri. Ar fi vrut să iasă şi el de-acolo, însă ştia că era nevoit să rămână în acea încăpere. Dacă Arnold ar fi reuşit să repună în funcţiune curentul electric, măcar pentru un minut, atunci Wu putea să activeze generatorul principal.

Aşa că trebuia să rămână acolo.

Şi atunci auzi pe cineva răcnind ca din gură de şarpe. Părea să fie Muldoon.

Muldoon simţi un junghi cumplit în gleznă, se rostogoli în josul unei ridicături de pământ, apoi sări în picioare şi o luă la fugă. Uitându-se înopoi, îl zări pe Gennaro alergând în direcţia opusă, spre pădure. Raptorii însă nu îi dădeau atenţie lui, ci se luaseră după Muldoon. De-acum se aflau la mai puţin de douăzeci de metri distanţă. Muldoon urla cât îl ţinea gura, în timp ce gonea mai departe, întrebându-se înnebunit unde mama dracului se mai putea ascunde. Pentru că ştia că în cel mult zece secunde, fiarele acelea aveau să pună gheara pe el.

Da, în zece secunde.

Poate chiar mai puţin.

***

Ellie trebuia să îl ajute pe Malcolm să se întoarcă pe burtă, ca Harding să înfigă acul seringii şi să îi injecteze încă o doză de morfină. Matematicianul oftă din greu şi se prăbuşi între perne. Părea că îi scad puterile văzând cu ochii. Prin radio, nu se auzeau decât ţipete stridente şi duruitul depărtat al unor explozii, ce se auzeau dinspre complexul turistic.

Hammond apăru şi el în încăpere şi se interesă:

— Cum se mai simte?

— Se ţine tare, îl lăudă Harding. Numai că uneori mai aiurează.

— Nu zău? se răţoi Malcolm la el. Nici vorbă. Sunt cât se poate de lucid.

Ascultară câteva clipe în tăcere ce emitea radioul.

— Parcă ar fi război afară, îşi dădu Malcolm cu părerea.

— Au ieşit raptorii din ţarc, oftă Hammond.

— Ei, nu zău?! bâigui Malcolm, respirând anevoie. Şi cum de s-a putut întâmpla una ca asta?

— A apărut o defecţiune la sistemul computerizat. Arnold nu şi-a dat seama că alimentatorul de rezervă e pe sfârşite, iar gardurile electrice au fost scoase din funcţiune.

— Ca să vezi!

— Ia mai du-te dracului, ţicnit plin de ifose ce eşti!

— Dacă-mi aduc eu bine aminte, urmă Malcolm netulburat, am prevăzut demult posibilitatea ca gardurile electrice să nu prezinte o siguranţă totală.

Hammond oftă iar, din greu, şi se aşeză covârşit pe scaun.

— Fir'ar al dracului de necaz, ocărî el, clătinând din cap, cu mare tristeţe. În mod sigur, nu ar fi trebuit să scape atenţiei tale nemaipomenite faptul că, în străfundul inimii noastre, tot ceea ce am încercat noi aici se bazează până la urmă pe o idee extrem de simplă. Eu, împreună cu toţi colaboratorii mei, am hotărât, cu ani în urmă, că era posibil

să recuperăm ADN-ul unui animal dispărut şi să îl reconstituim, să îi dăm viaţă. Ceea ce pentru noi părea un vis minunat, căci era de fapt o călătorie în timp. Singura călătorie în timp, care a avut loc pe lumea asta. Da, puteam să redăm viaţă trecutului, ca să mă exprim astfel. Şi, devreme ce idealul ăsta era atât de însufleţitor şi era posibil să îl şi înfăptuim, am decis să trecem la pasul următor. Am achiziţionat insula asta şi am pornit la fapte. Totul a fost cât se poate de simplu.

— Simplu, ai?! răbufni Malcolm.

Adunându-şi toate forţele, găsi atâta putere în el cât să stea în capul oaselor în pat şi să îl înfrunte pe bătrân.

— Simplu, zici? repetă el. Eşti chiar mai nebun şi mai bătut în cap decât am crezut eu. Şi cred că nebunia asta e deja incurabilă.

— Domnule Malcolm, interveni Ellie, încercând să îl aşeze iarăşi, uşor, între perne.

Dar Malcolm nu se mai putea stăpâni deloc. Arătă către radio, acuzator, căci de acolo se auzeau în continuare ţipete şi tot soiul de răcnete ciudate.

— Ce-i acum acolo, ce se petrece? scrâşni el cu mânie. Asta-i chiar ideea ta cea simplă. *Simplă?!* Ai reuşit să creezi noi forme de viaţă, despre care habar n-ai nimic. Iar geneticianul ăla, Wu, nici nu ştie cum se cheamă lighioanele pe care le moşmondeşte el prin laborator. Nu poate fi deloc deranjat cu "întrebări minore", precum: "Cum se numeşte chestia asta sau ai'lal'tă?" Pentru că el pur şi simplu lasă aluatul ăla scârbavnic să crească şi să se facă cine ştie ce monştri. Aşa că aţi izbutit să creaţi o mulţime de bestii, într-un timp foarte scurt, fără să învăţaţi vreodată ceva despre ele, ba chiar vă aşteptaţi să răspundă cerinţelor voastre, pentru că voi i-aţi făcut şi sunt proprietatea voastră, după cum vă închipuiaţi în prostia voastră nelimitată. Numai că aţi uitat că fiinţele astea sunt vii, că au inteligenţă proprie şi s-ar putea foarte bine să nu voiască să se supună. Ba pe deasupra mai şi uitaţi toţi că aproape habar n-aveţi de nimic în legătură cu creaturile astea şi uitaţi cât de incompetenţi sunteţi pentru ca să

înfăptuiţi asemenea lucruri, pe care, cu atâta uşurinţă le numiţi "simple"?!... Doamne, dă-le minte, măcar un strop! Se prăbuşi iarăşi între perne, cuprins de un acces de tuse.

— Ştii cumva mătăluţă care-i hiba forţei ştiinţifice? urmă apoi Malcolm. Este numai o altă formă de moştenire preluată de urmaşi. Şi toată lumea ştie, inclusiv dumneata, ce căcăcioşi şi bătuţi în cap sunt bogătanii în general... E o chestie verificată deja.

— Ce dracu' tot îndrugă ăsta acolo? se înfurie Hammond.

Harding îi făcu, semn că bolnavul aiura. Malcolm însă ridică din sprâncene, dispreţuitor.

— Să-ţi spun tot eu la ce mă refer, continuă el. În cele mai multe cazuri, cel ce îşi doreşte puterea, în orice domeniu, trebuie să facă nişte sacrificii pentru a o obţine. Cunoaşte o perioadă de ucenicie, se supune unei anumite discipline, timp de ani de zile. Şi asta indiferent de ce fel de ascensiune te preocupă — să fii preşedintele unei companii; să obţii centura neagră la karate; să devii un guru spiritual. Indiferent de ţelul pe care ţi-l propui, trebuie să îţi măsori drumul în timp, în practică, în eforturile care ţi se cer pentru asta. Şi trebuie să renunţi la o mulţime de alte lucruri pentru a ajunge să-ţi vezi visul cu ochii. Aşa că e neapărat să fie cel mai important lucru pentru tine. Şi, de îndată ce ai căpătat ceea ce ţi-ai dorit, înseamnă că ai dobândit şi forţă deosebită. Care nu ţi se mai poate lua de către nimeni şi nimic, pentru că ea există şi trăieşte în tine, în sufletul tău. Pentru că este pur şi simplu rezultatul disciplinei căreia i te-ai supus atâta vreme. Însă este foarte interesant faptul că, pe parcursul acestui drum îndelungat, în tot acest timp în care respectivul învaţă pas cu pas cum să ucidă cu mâinile goale, cum se întâmplă în cazul artelor marţiale, el trebuie să îşi însuşească mental şi regula de a nu omorî oricum, nesăbuit. Deci acest fel de forţă este înfrânată la rândul ei de un auto-control perfect. Disciplina datorită căreia urci treptele puterii, te învaţă totodată să nu abuzezi de această putere.

Însă, aşa cum am mai zis, puterea ştiinţei este întocmai

ca averile moştenite: se obţine fără efort, fără disciplină. Poţi să tot citeşti ce au făcut alţii, apoi să faci, la rândul tău, pasul următor. Şi poţi să faci asta încă de foarte tânăr. Poţi să faci progrese uluitoare, foarte repede. Însă nu ai cum să cunoşti acea disciplină care îţi dozează puterile, care durează mai multe etape, gradate. Nu mai ai nici un frâu: pe toţi cei ce şi-au adus înaintea ta contribuţia la evoluţia ştiinţifică, într-un fel sau altul, îi ignori. Nici măcar în faţa naturii nu te mai simţi complexat în vreun fel. Nu mai există alte reguli în afară de "trebuie să ajung bogat cu orice preţ" şi "afirmă-te cât mai repede, prin orice mijloace îţi stau la îndemână, fără să asculţi de nimeni altcineva". Înşeală, minte, falsifică, n-are importanţă! Nici pentru tine, nici pentru colegii tăi de breaslă. Nimeni n-o să stea să-ţi facă morală. Nimeni nu are vreun model anume de urmat. Pentru că şi ceilalţi, la rândul lor, încearcă să facă acelaşi lucru: să facă o minunăţie, oricare ar fi ea, şi asta cât mai repede cu putinţă.

Şi aşa, pentru că poţi să stai liniştit pe umerii unor giganţi, poţi să te apuci la iuţeală să încropeşti ceva, acolo. Nici măcar nu îţi trece prin tăr-tăcuţă ce-ar putea să iasă. Dar oricum, tu ai raportat deja, ai patentat găselniţa şi ai vândut-o la repezeală. Iar cumpărătorul o să cunoască disciplina de care am vorbit, chiar mai puţin decât tine. El pur şi simplu o să achiziţioneze această putere! ca pe oricare alt lucru trebuincios pentru a-i face lui viaţa mai uşoară. El nici măcar nu este capabil să conceapă că ar putea fi necesar pe lumea asta un "fleac" precum disciplina.

— Înţelegeţi cumva ce tot bâiguie ăsta pe-aici? făcu iarăşi Hammond pe miratul.

Ellie încuviinţă din cap.

— Nu pricep prea mare lucru, ca să fiu drept, zise bătrânul.

— O să încerc să explic şi mai simplu: un maestru de karate n-o să ucidă oameni cu mâinile goale. El n-o să se enerveze niciodată aşa de cumplit încât să-şi omoare nevasta dintr-o lovitură. Acela care ucide este clar că nu

cunoaşte disciplina, nu ştie să se stăpânească şi a obţinuut puterea pe care o deţine numai ca pe-o distracţie oarecare, o surpriză pentru petrecerea de sâmbătă seara. Asta e puterea pe care o încurajează şi o permite ştiinţa, în general. Şi de aceea te gândeşti şi dumneata că nu-i nimic mai simplu pe pământ decât să construieşti un loc ca ăsta?!

— *Era simplu,* stărui Hammond.

— Atunci de ce naiba s-a dus totul de râpă?

Cu nervii încordaţi la maximum, ameţit de-atâta teamă, John Arnold deschise uşa adăpostului şi intră. Sfinte Isuse, înăuntru era o beznă cumplită. Ar fi putut să-şi dea seama dinainte că toate luminile aveau să fie stinse. Simţi atunci răcoarea dinăuntru şi bănui întinderea locului unde se afla, căci dedesubtul său erau încă două etaje. Trebuia să găsească scara de acces. Şi, pe deasupra, mai trebuia să fie şi grozav de atent, ca nu cumva să-şi rupă gâtul pe-acolo.

Dădu peste scara îngustă.

Bâjbâi prin întuneric, ca un orb, până ce îşi dădu seama că era prea periculos să meargă aşa, fără să ştie unde să pună piciorul. Era nevoit să găsească o modalitate prin care să facă măcar un fir de lumină în adăpost. Se întoarse la uşă şi o deschise cam cât un lat de palmă. Aşa pătrundea o fâşie de lumină. Însă nu avea cum să ţină uşa în poziţia aceea. Îşi scoase la iuţeală un pantof din picior şi îl propti în deschizătura uşii.

Se îndreptă apoi iarăşi spre scara care acum era mai uşor de găsit. Începu să înainteze, ţinându-se de bara de metal ondulat, simţind denivelările sub tălpi — un pas mai apăsat, unul mai uşor... Bine măcar că nu orbecăia degeaba. Înaintea lui, deasupra, se zăreau scările propriu-zise, care duceau la generatoarele de curent. Mai avea vreo zece metri.

Şi, dintr-odată, se lăsă întuneric de nepătruns.

Lumina se topise ca prin farmec.

Arnold se întoarse pe călcâie şi privi către uşă. Şi atunci

observă că fâşia de lumină fusese acoperită de trupul masiv al unui velociraptor. Animalul se aplecă şi începu să adulmece pantoful ce ţinea uşa întredeschisă.

Henry Wu se plimba ca un leu în cuşcă. Îşi tot trecea mâinile peste monitoarele computerelor. Atingea ecranele cu vârfurile degetelor. Se mişca de colo-colo, tot timpul, fără astâmpăr. Parcă înnebunise de atâtea emoţii prin care trecea întruna.

Revăzu în minte, pentru a cine ştie câta oară, ce anume avea de făcut. Trebuia să acţioneze cu mare grabă. Da, mai întâi avea să reintre în funcţiune primul ecran, apoi el apăsa...

— Hei, Wu!...

Aparatul de radio începuse să pârâie.

Geneticianul se repezi să îl ridice.

— Da, aici sunt...

— Tot n-aţi făcut dracu' nimic cu împuţitu' ăsta de curent?

Era Muldoon. Şi vocea lui suna destul de ciudat, cam gâtuită.

— Nu, răspunse Wu.

Şi zâmbi ca pentru sine, bucuros că ştia măcar că vânătorul era în viaţă.

— Cred că Arnold a reuşit s-o taie spre adăpostul ăla, urmă Muldoon. Da' ce-a mai făcut dup-aia, habar n-am.

— Şi tu unde eşti?

— Sunt înghesuit.

— Poftim?'

— Sunt înghesuit ca o râmă nenorocită, într-o ţeavă de scurgere, lua-o-ar dracii şi p-asta, răbufni celălalt. Şi vreau să te anunţ că la ora asta sunt mare vedetă... Se chinuie ăştia într-o veselie să îmi admire mutra...

Mda, mai degrabă sunt înfipt în ţevile astea, nu înghesuit, se gândi Muldoon. Chiar în spatele complexului

turistic erau depozitate nişte conducte de scurgere, iar el reuşise să se ascundă într-una din ele, cea mai apropiată, târându-se ca un vierme scârbavnic, să îşi scape viaţa. Ţevile acelea aveau cam un metru în diametru, aşa că abia încăpuse, cu chiu cu vai, însă măcar lighioanele nu puteau să ajungă până la el.

Cel puţin nu după ce el izbutise să împuşte un velociraptor în picior, atunci când animalul venise prea apraape de conducta în care se adăpostise omul. Raptorul fugise de-acolo, urlând cât îl ţinea gura. aşa că acum ceilalţi stăteau la o distanţă respectabilă de ţeava cu pricina. Singurul regret ai vânătorului fusese însă că monstrul nu îşi arătase căpăţâna la capătul conductei, atunci când apăsase el pe trăgaci.

Însă oricum, putea să mai aibă ocazia, pentru că se părea că afară îl aşteptau vreo trei-patru fiare, care mârâiau întruna ameninţătoare.

— Da, da, află de la mine că sunt foarte iubit la ora asta, repetă el în radio-emiţător.

— Ştii cumva, Arnold are vreun radio? îl întrebă Wu, din camera de control.

— Nu cred, zise Muldoon. Da' stai şi tu pe recepţie. Aşteaptă, poate dă vreun semn.

Nu văzuse ce se afla la celălalt capăt al ţevii — intrase în cotlonul acela prea repede, nu avusese timp —, iar atunci nu avea cum să vadă nicidecum. Era prea înghesuit. Nu îi mai rămânea decât să spere că în partea din spate, gura conductei era astupată. Sfinte Cristoase, nu i-ar fi fost deloc pe plac să simtă colţii bestiilor acelea cum îi fac bucile arşice!

Arnold mergea cu spatele, mai departe, pe pasarelă, fără să îşi ia ochii nici o clipă de la animal. Velociraptorul era la mai puţin de zece metri distanţă, îl pândea, se apropia întruna prin semiîntuneric. Omul auzea hârşâitul ghearelor necruţătoare pe metal.

Însă se deplasa fără grabă, precaut. Arnold ştia că

dinozaurul avea simţul vederii bine dezvoltat; însă grilajul complicat al pasarelei, mirosurile ciudate, necunoscute ale uleiurilor cu care erau unse angrenajele din centrală, îl făceau să fie mai prudent. Da, încetineala cu care se mişca animalul era singura lui şansă de salvare, se gândea inginerul. Dacă el ar fi ajuns înaintea bestiei la scară, iar apoi izbutea să coboare la etajul de dedesubt...

Pentru că era aproape sigur că velociraptorii nu puteau să urce treptele. În orice caz, nu trepte înguste, întortocheate...

Se uită înapoi, peste umăr. Scările se aflau numai la câţiva metri înaintea lui. Da, încă vreo câţiva paşi şi...

Ajunse! Tot mergând astfel, cu spatele, simţi balustrada de metal şi începu să coboare, aproape târându-se, scările abrupte, verticale. În sfârşit, atinse cu tălpile cimentul neted. Deasupra lui, raptorul mârâi ameninţător, înfuriat, neîndrăznind să coboare de pe pasarelă.

— Ce să-ţi fac, amice. Îi dădu Arnold cu tifla?

Se întoarse pe călcâie şi o porni spre generatorul de rezervă. Era cât pe ce să ajunsă acolo; când auzi în spatele lui un bufnet surd.

Se uită înapoi, să vadă ce se întâmplase.

Raptorul era deja acolo, pe podeaua de ciment; mârâind.

Sărise de pe pasarelă.

Omul privi la iuţeală împrejur, după o armă, ceva cu care să se apere, dar se trezi dintr-odată pe poaeaua rece, întins pe spate. O greutate cumplită îi apăsa pieptul, încât abia mai putea respirai Şi atunci îşi dădu seama că animalul *şedea chiar pe el!* Simţi ghearele încovoiate sfâşiindu-i carnea de pe piept iar răsuflarea urât mirositoare a animalului îi veni direct în faţă, în vreme ce omul deschise gura, să urle de durere.

Ellie ţinea în mână radio-emiţătorul, ascultând. Încă doi muncitori ticani ajunseseră la baza turistică. După toate aparenţele, acolo erau în siguranţă. Însă în ultimul sfert de

oră nu mai apăruse nimeni să se adăpostească. Iar afară, dincolo de zidurile protectoare, se lăsase o linişte suspectă. Prin radio, Muldoon tocmai spunea:

— Cât timp a trecut?

— Vreo patru-cinci minute, răspunse Wu.

— Păi, Arnold ăla ar fi trebuit să-i dea drumul la curent până acum, zise vânătorul. Dac-o a-vea de gând să facă asta. Nu-ţi trece chiar nici o idee prin mansardă?

— Nu, răspunse geneticianul.

— Da' de Gennaro mai ştii ceva?

Avocatul apăsă pe butonul de emisie.

— Sunt aici, îl anunţă el.

— Adică unde mama dracilor bălţaţi eşti mătăluţă? se oţărî Muldoon.

— Tocmai mă pregătesc să o pornesc şi eu spre centrala electrică, zise Gennaro. Urează-mi noroc.

Gennaro se ghemui în frunziş, scurtând împrejurimile, ascultând fiecare foşnet.

Chiar în faţa lui, zări poteca mărginită de arbori falnici, ce ducea spre complexul turistic. Ştia că adăpostul unde se afla centrala electrică, era situat undeva, spre est. Păsările ciripeau voios prin copaci. O ceaţă lăptoasă se lăsa peste pădure. Un raptor răgi îndelung, dar de undeva, din depărtare. Parcă dinspre partea dreaptă. Omul o porni mai departe, abătându-se de la cărare, afundându-se în desiş.

Îţi place să trăieşti aşa, în suspans?

Nu prea.

Adevărul era că nu îi plăcea câtuşi de puţin. Însă el se gândea să facă un plan de acţiune, sau măcar să găsească o posibilitate, cât de firavă, care să izbândească. Dacă o ţinea tot spre nord, faţă de complex, putea ajunge în spatele centralei electrice. Aşa că toţi raptorii erau probabil în partea opusă, spre sud, printre celelalte clădiri. Nu aveau cum să fie acolo, în junglă.

Sau cel puţin, el aşa spera.

Făcea cât mai puţin zgomot putea, însă îşi 'dădu seama

cu groază că de fapt stârnea mai multă zarvă decât îşi închipuise. Se strădui să încetinească pasul, simţind cum inima îi bătea mai-mai să-i spargă pieptul. Frunzişul era deja foarte des, nici nu mai putea zări la mai mult de trei-patru metri înaintea rătăcise de tot drumul spre centrala electrică. Însă lui. Începu să se întrebe îngrijorat, dacă nu cumva tocmai atunci observă acoperişul clădirii, chiar în dreapta lui, deasupra palmierilor.

O luă în partea aceea, apoi ocoli adăpostul. Găsi uşa, o deschise şi se strecură înăuntru, neauzit. Era o beznă cumplită. Se împiedică de ceva.

De un pantof.

Încremeni de spaimă. Deschise uşa larg, să intre lumina, şi porni mai departe. Văzu o pasarelă chiar înaintea lui. Şi dintr-odată îşi dădu seama că habar n-avea încotro să se îndrepte. Şi uitase şi radioul.

Fir'ar al dracului de ceas rău!

Oricum, pe undeva, pe-acolo, trebuia să găsească un radio. Sau măcar să se uite după generatorul acela. Ştia şi el cum arăta un generator. Mda, probabil că era pe la etajul de dedesubt. Dădu peste o scară care ducea la nivelul inferior.

Jos era încă şi mai întuneric, aşa că de-abia desluşea câte ceva. Bâjbâia cu mâinile printre ţevi, căutându-şi calea, ca nu cumva să se lovească de ceva.

Şi atunci auzi fornăitul unui animal şi îngheţă pe loc. Ascultă, încordat ca un arc, însă horcăitul acela numai veni. Păşi mai departe, precaut. Un lichid vâscos fi stropi pe umăr şi pe braţul gol. Era cald, ca apa stătută. Atinse pata aceea cu mâna.

Ce lipicioasă era!

Mirosi. *Sânge!*

Se uită în sus. Raptorul era cocoţat pe grămada aceea de conducte, la numai doi-trei metri deasupra lui. De pe ghearele încovoiate îi picura sânge. Cu o luciditate neaşteptată, se gândi atunci dacă animalul era rănit. Iar apoi o rupse la fugă, însă dinozaurul îi sări chiar în spinare, aruncându-l la podea.

Gennaro însă era un bărbat puternic. Îşi adună toate forţele şi sări în picioare, lovind animalul, care se rostogoli pe ciment. Când aruncă o privire înapoi, zări raptorul prăbuşit pe-o rână, horcăind din greu.

Da, într-adevăr, era rănit. Cine ştie cum se lovise la un picior.

Ucide-l!

Gennaro se ridică în picioare, căutând cu ochii o armă. Dinozaurul încă zăcea pe podele, răsuflând anevoie. Omul începu să caute cu febrilitate un obiect dur, ceva ce putea fi folosit drept armă. Orice. Când se întoarse spre animal, acesta dispăruse ca prin farmec.

Însă mârâia ameninţător de undeva, din beznă:

Gennaro făcu un ocol larg, căutând cu palmele întinse înainte. Şi atunci simţi o durere cumplită în mâna dreaptă.

Dinţi ascuţiţi, necruţători.

Da, fiara aceea îl muşcase.

Dinozaurul îşi smuci capul îndărăt, iar Donald Gennaro îşi pierdu echilibrul, se împletici pe picioare şi căzu.

Zăcând neputincios, scăldat în sudori reci, Malcolm asculta încordat pârâitul înnebunitor al radioului.

— Nimic încă? întrebă Muldoon. Tot n-aţi aflat nimic nou?

— Nici vorbă, oftă Wu.

— Mama mă-sii de treabă, ocărî vânătorul.

Urmă un moment de tăcere.

Malcolm oftă dispreţuitor.

— Ard de nerăbdare să aud ce planuri minunate mai coace mintea lui.

— Ce aş vrea eu acum, urmă Muldoon. ar fi ca toată lumea să se ducă în incinta hotelului şi să se reorganizeze cumva. Dar tot nu mă luminez cum…

— Păi e un jeep în faţa complexului turistic, sugeră Wu. Dacă eu l-aş aduce până la tine. crezi c-ai putea ieşi de-acolo?

— Poate. Dar n-ai cum să pleci din camera aia de

control.
— Oricum nu pot fi de nici un ajutor pp-aici.
— Numai bunul Dumnezeu ştie câtă dreptate are, pufni Malcolm. O cameră de control fără curent electric rămâne tot o cameră de control şi-atât. Inutilă.
— În ordine atunci, zise Muldoon. Hai s-o încercăm şi p-asta. Nu-mi miroase deloc a bine. Toată harababura n-o să se sfârşească deloc cum trebuie...
Întins în patul de campanie, Malcolm comenta şi el:
— Nu, nu o să se sfârşească deloc bine. Pentru că o să se sfârşească numai cu un dezastru.
Wu îşi continuă discuţia cu vânătorul.
— Raptorii ar fi în stare să ne urmărească până aici.
— Da, da, mai bine ne-am păzi de monştri ăia..., zise Malcolm ca pentru sine. Înainte, camarazi...
Radioul îşi întrerupse emisia. Malcolm închise ochii, vlăguit, respirând anevoie, drămuindu-şi puterile.
— Hai, linişteşte-te, îl îndemnă Ellie. Nu te mai zbate atât...
— Ştii de fapt ce se întâmplă acum, aici? o întrebă el. Cu toată mascarada asta, cu toate încercările de a ţine lucrurile în frâu? Este aceeaşi formă de manifestare a minunatului mod de comportare occidental, care s-a afirmat acum vreo cinci sute de ani. Pe vremea aceea, oamenii de genul ăsta au pornit-o din Florenţa, din Italia, care pe-atunci era cel mai important oraş al lumii. Principala idee de la care a pornit ştiinţa era atunci noua modalitate de a privi realitatea în sine, (care la rândul ei era obiectivă, adică nu depindea de credinţele sau naţionalitatea oamenilor, pentru că era vorba de *raţiune* şi numai de ea), iar această idee abia descoperită, agita minţile tuturor pe-atunci.
Pentru că era de fapt speranţa pentru un viitor nebănuit până atunci, aşa că pur şi simplu a spulberat tot sistemul medieval străvechi, deşi durase sute şi sute de ani. Iar interesele politice feudale, dogmele religioase şi superstiţiile reprobabile au trebuit să se plece în faţa ştiinţei. Dar adevărul este că toate astea s-au petrecut din

pricină că acea lume medievală nu mai avea putere să meargă înainte astfel. Din nici un punct de vedere — nici economic, nici intelectual. Ba mai mult: nu avea nici un punct comun măcar cu lumea ce tocmai se năştea în acele momente.

Malolm tăcu, scuturat de un acces de tuse.

— Însă în zilele noastre, urmă el apoi, chiar ştiinţa este acel sistem complex de credinţe, care deja a durat câteva sute de ani. Şi, întocmai ca şi sistemul medieval de dinainte, ştiinţa începe să se potrivească tot mai puţin lumii noastre. Pentru că ştiinţa a dobândit atâta putere, încât limitele ei practice sunt numai nişte biete aparenţe. Pentru că, mult dincolo de hotarele ştiinţei, câteva miliarde de specimene umane, ca noi, trăim laolaltă într-o singură lume măruntă, îngrămădiţi ca vai de noi şi. Întretăindu-ne drumurile. Însă ştiinţa nu ne poate ajuta să ne hotărâm ce anume să facem cu această lume sau cum să ne trăim viaţa Ştiinţa poate să producă un reactor nuclear, dar nu ne poate învăţa şi cum să-l folosim, în plus, amărâta asta de planetă a noastră începe să fie tot mai poluată şi încă în elementele ei fundamentale — aerul, apa, pământul — tocmai din pricina rezultatelor ştiinţei, care a scăpat demult din frâu.

Oftă, trăgându-şi sufletul.

— Iar acest lucru este mult mai uşor de observat pentru oricine.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, preţ de câteva minute, Malcolm şedea aproape nemişcat, cu ochii închişi, rasuflând tot mai anevoie. Ninemi nu scoase o vorbă, iar lui Ellie chiar i se păru că matematicianul a adormit, în sfârşit. Când, dintr-odată, acesta se ridică în capul oaselor, fără veste.

— În acelaşi timp, marile motivaţii intelectuale ale ştiinţei au dispărut deja. Chiar de la Newton şi Descartes, ştiinţa ne-a oferit o viziune minunată, a controlului absolut. Pentru că Măria Sa Ştiinţa pretindea că deţine puterea de a ţine totul sub control, prin însăşi înţelegerea perfectă a legilor naturale ale acestei lumi. Însă în secolul douăzeci, această pretenţie iluzorie a fost distrusă definitiv şi

irevocabil. Mai întâi, după enunţarea principiului nelimitării, descoperit de Heisenberg, s-au stabilit nişte graniţe foarte precise în privinţa cunoştinţelor noastre despre lumea subatomică. Ei, sigur, am putea spune. Nici unul din noi nu trăieşte totuşi în lumea subatomică. Şi aşa că nu aduce nici o consecinţă practică în vieţile noastre de zi cu zi. După aceea însă, teorema lui Gödel a stabilit nişte limite similare în matematică, pe care eu le-aş numi un limbaj formal al ştiinţei în genere. Matematicienii credeau până atunci că limbajul pe care îl foloseau ei conţinea nişte adevăruri indubitabile, derivate din legile logicii. Însă acum ştim că tot ceea ce noi denumim "raţionament" este numai un joc al hazardulu. Şi nu este deloc atât de deosebit, după cum ne închipuim noi.

Şi, în sfârşit, iată că apare şi teoria haosului, care dovedeşte că imprevizibilul incumbă chiar în viaţa noastră de zi cu zi. Da, da, este tot atât de aşteptat să apară precum furtunile pe care noi nu le putem prezice. Şi astfel, măreaţa viziune pe care ştiinţa se lăuda că ne-o oferă, de sute şi sute de ani — visul grandios al controlului absolut — a pierit în secolul nostru. Şi odată cu ea s-au dus şi cele mai multe din motivaţiile, din raţionamentele ştiinţifice, în numele cărora se ocupă de ceea ce se ocupă ea în mod implicit. Iar pentru noi deci, nu mai are rost să auzim ceea ce auzim acum, nu-i aşa? Ştiinţa a declarat întotdeauna că tot ceea ce nu cunoaştem încă, vom cunoaşte într-o bună zi. Însă iată că ne convingem că nu este deloc adevărat. Nu-i decât vorbărie goală toată teoria asta. Şi tot atât de tâmpită şi de nesăbuită pe cât saltul în gol al unui copil cam ţicnit la minte, care sare de pe bloc pentru că lui i se pare că poate zbura.

— Ei, asta chiar că-i o exagerare, spuse Hammond, clătinând din cap înţelegător.

— Noi asistăm neputincioşi la sfârşitul erei ştiinţifice. Da, da, ştiinţa, ca de altfel toate sistemele depăşite, se autodistruge. Şi, pe măsură ce acaparează tot mai multă putere, se dovedeşte tot mai incapabilă să se folosească de această forţă extraordinară. Pentru că lucrurile deja se

precipită într-un ritm ameţitor acum. Cu cincizeci de ani în urmă, toată lumea era căzută-n fund de admiraţie în faţa bombei atomice. Pentru că însemna într-adevăr putere. Însă deocamdată nimeni nu îşi dădea seama ce poate face această putere. Apoi, după numai un deceniu de la descoperirea acestei bombe, începem să dispunem şi de forţa geneticii. Iar forţa bioingineriei genetice este de departe mult mai apreciabilă decât cea atomică. Şi nu peste multă vreme, va sta la îndemâna oricui. O să se regăsească şi în îngrăşămintele pentru grădinarii care îşi îngrijesc plantele. Or să facă şi copiii experimente genetice la şcoală. Or să se instaleze chiar mici laboratoare de specialitate pentru terorişti şi dictatori. Şi uite-aşa toată lumea o să fie silită să se întrebe la fel: oare ce anume să fac eu cu această putere pe care o deţin? Ei bine, asta-i întrebarea la care ştiinţa nu poate răspunde defel.

— Şi-atunci ce o să se-ntâmple? se interesă Ellie.

Malcolm înălţă din umeri, nedumerit.

— O schimbare majoră.

— Ce fel de schimbare?

— Toate schimbările majore sunt precum moartea, rosti el. Nu izbuteşti să le desluşeşti câtă vreme te afli de partea cealaltă.

Închise ochii, vlăguit.

— Săracul de el, îl căină Hammond, clătinând din cap cu milă.

Malcolm oftă, neînţeles.

— Ai idee cât de puţin probabil este ca dumneata sau oricare dintre noi, cei de-aici, să plecăm de pe insula asta *vii?* întrebă el.

A ŞASEA ITERAŢIE

"Recuperarea sistemului se poate dovedi deja imposibilă".

IAN MALCOLM

ÎNTOARCEREA

Cu roţile scrâşnind pe şinele electrice, vehiculul gonea prin bezna tunelului subteran. Grant şedea pe locul şoferului, cu picioarele bine înfipte în podele. Tunelul acela părea lipsit de orice formă de viaţă. Numai din când în când curenţi de aer rece se abăteau asupra lor, apărându-i însă de pân-za de apă a cascadei şi lăsând o fâşie de lumină să pătrundă înăuntru. Însă paleontologul observă multe balegi uscate, albicioase. În mod clar, acolo stătuseră o mulţime de animale ascunse.

Stând alături de el în vagonet, Lex îndreptă lanterna spre micul velociraptor, care zăcea undeva, în spate.

— De ce respiră aşa de greu? întrebă ea.

— Pentru că l-am nimerit cu o doză de tranchilizante, răspunse bărbatul.

— Da' atunci o să moară?

— Sper că nu.

— Şi de ce-l luăm cu noi? urmă curioasa.

— Ca să le demonstrăm celor de la bază că dinozaurii într-adevăr se înmulţesc singuri, răspunse Grant.

— Bine, da' de unde ştiţi că se înmulţesc?

— Pentru că puiul ăsta e încă mic. Şi pentru că este un mascul.

— Nu zău?! exclamă Lex şi se grăbi să lumineze animalul, ca să se convingă.

Întoarse mâna cu ceasul către fetiţă.

— Ia vezi, cât mai e ora?

— Păi... zece şi un sfert.

— O. K.

Tim interveni şi el, îngrijorat:

—- Asta înseamnă că mai avem numai patruzeci şi cinci de minute ca să îi anunţăm pe cei de pe vapor.

— Ei, probabil că deja suntem aproape de complex, îl linişti Grant. Îmi închipui că ar trebui să ajungem deja acolo dintr-o clipă într-alta.

Nu era prea sigur nici el de asta, însă simţea după mişcarea maşinii că tunelul urca o pantă lină, ducându-i spre suprafaţă şi...

— Mamăă..., făcu Tim, pierit de bucurie.

Ieşiră din tunel în plină viteză, orbiţi de lumina puternică. Peste insulă, se lăsase o ceaţă lăptoasă, subţire, care acoperea în bună parte silueta clădirii ce se înălţa drept în faţa lor. Grant îşi dădu seama imediat că era complexul turistic. Ajunseseră chiar înaintea garajului!

— Iuhuuuu! strigă Lex fericită. Am reuşit! Iuhuuu!...

Ţopăia de colo-colo, ca o veveriţă, în vreme ce Grant parca vehiculul. De-a lungul unuia dintre pereţi erau înşirate o mulţime de cuşti pentru animale. Aşezară micul velociraptor într-una din ele, lăsându-i şi un vas cu apă. Apoi urcară scările spre ieşirea de la parterul construcţiei.

— O să mănânc hamburgeri! ţipa Lex. Şi fripturi cu garnitură! Şi ciocolată cu lapte şi cu frişcă! Şi n-o să mai dau de nici un dinozaur! Iuhuuu!

Ajunseră în hol şi deschiseră uşa.

Şi încremeniră în prag.

În marele hol al popasului turistic, uşile mari, glisante,

fuseseră făcute ţăndări şi o ceaţă întunecată venea dinspre uriaşa sală de conferinţe. Inscripţia pe care se citea "CÂND DINOZAURII STAPÂNEAU PĂMÂNTUL" se mai ţinea într-un singur şurub, scârţâind întruna în bătaia vântului. Giganticul tiranozaur-robot fusese răsturnat şi a-cum zăcea la podea, cu picioarele în aer, iar cablurile şi circuitele dinăuntru ieşiseră din lăcaşurile lor. Afară, dincolo de geamurile securizate; zăriră şirurile prelungi de palmieri, şi umbre ciudate, hălăduind prin ceaţă.

Tim şi Lex se ascunseră înfricoşaţi după biroul de metal al ofiţerului de serviciu. Grant luă radio-emiţătorul paznicului şi încercă să transmită pe toate lungimile de undă.

— Alo, aici Grant. Alo, m-auziţi?... Nu-i nimeni pe-aici? Alo, Grant pe recepţie...

Lex rămăsese cu ochii aţintiţi pe trupul inert al paznicului, care zăcea pe covor. De-acolo de unde şedea, fetiţa însă nu putea zări decât picioarele celui căzut.

— Alo, aici Grant... Alo...

Lex cuteză să îşi iţească capul peste marginea biroului, ca să vadă mai bine omul doborât. Grănt o prinse de mânecă.

— Hei, ia stai tu cuminte...

— Da-i mort? Ce este mâzga asta de pe jos? Sânge?

— Da:

— Atunci de ce nu-i roşie, cum e sângele?

— Eşti sinistră..., răbufni Tim.

— Ce-i aia "sinistră"? Eu nu sunt...

Radioul pârî pentru câteva secunde, apoi se auzi:

— Sfinte Dumnezeule mare! Grant? Tu eşti?!

Iar apoi vocea lui Ellie:

— Alan? Alan?!...

— Da, eu sunt..., răspunse Grant.

— Slavă Domnului, oftă femeia uşurată. Eşti teafăr?

— Da, sunt viu şi nevătămat.

— Dar pe copii i-ai văzut? Ştii ceva de ei?

— Copiii sunt aici, cu mine, răspunse el. N-au păţit nimic.

— Slavă Domnului, repetă Ellie.
Lex se furişa pe după colţul biroului. Grant o plesni peste gleznă.
— Hei, întoarce-te.
Se auziră iarăşi câteva pârâituri ale aparatului, apoi:
—... de sunteţi acum?
— În holul clădirii principale.
Glasul lui Wu, bâigui:
— Dumnezeule mare! Auzi, sunt *chiar aici!*
— Alan, ascultă-mă, se grăbi Ellie. Raptorii au scăpat din ţarc. Pot să deschidă uşile. Şi s-ar putea să fie acum chiar în clădirea în care sunteţi voi.
— Ei, atunci e minunat. Da' voi unde vă aflaţi?
— În hotel.
— Şi ceilalţi? Muldoon şi toţi ceilalţi?
— Am pierdut câţiva oameni. Dar toţi ceilalţi sunt aici, la hotel.
— Telefoanele funcţionează?
— Nu. Tot sistemul computerizat este dereglat. Nimic nu funcţionează.
— Şi-atunci cum facem să-l reparăm?
— Am tot încercat.
— Trebuie să repunem totul în funcţiune. Cât mai repede. Dacă nu, într-o jumătate de oră velociraptorii or să ajungă pe continent.
Începu să îi povestească despre vaporul pe care se strecuraseră animalele, când Muldoon interveni în emisie.
— Domnule Grant, am impresia că nu înţelegi totuşi care-i situaţia reală. Noi nu mai rezistăm nici măcar o jumătate de oră aici.
— Cum aşa?
— Câţiva raptori s-au luat după noi. Doi din ei sunt acum chiar pe acoperiş.
— Şi ce-i cu asta? În clădirea aia nu se poate pătrunde.
Muldoon tuşi, încurcat.
— După toate aparenţele, lucrurile nu stau tocmai aşa. Pentru că nimeni nu se aştepta vreodată ca animalele astea să ajungă pe acoperiş.

Apăru un bruiaj în emisie, apoi:

—... probabil că au fost plantaţi copacii prea aproape de gard. Raptorii au sărit peste gard, apoi pe acoperiş. Mă rog, grilajele de oţel care apără ferestrele din tavan, trebuiau să fie şi ele electrificate, dar devreme ce nu-i curent electric... Aia s-au apucat să roadă barele de metal...

— Să roadă barele?! exclamă Grant.

Se încruntă, încercând să îşi imagineze scena.

— Cât de repede?

— Păi, muşcătura lor are o forţă de patruzeci de kile pe centimetru pătrat. Sunt ca hienele, pot să roadă fierul şi...

Transmisia se întrerupse câteva momente.

— Cât de repede muşcă? întrebă iar Grant.

— Cred că mai avem la dispoziţie vreo zece-cin'şpe minute până or să distrugă complet grilalajul şi să intre în clădire prin geamurile de sus. Şi îndată ce-or să ajungă aici... A, staţi numai puţin, domnule Grant...

Emisia se încheie.

Raptorii reuşiseră să ronţăie prima bară de oţel de deasupra geamului din camera lui Malcolm. Unul dintre dinozauri apucă apoi capătul barei şi trase cu putere, îndoindu-l, dându-l deoparte. Lovi apoi cu piciorul din spate în geam, iar acesta se făcu ţăndări, mii de cioburi se împrăştiară pe patul rănitului. Ellie se duse şi îndepărtă de pe aşternut bucăţile mai mari de sticlă.

— Doamne sfinte, că tare urâţi mai sunt, îngăimă Malcolm, privind dinozaurii.

Acum, după ce fereastra fusese spartă, puteau auzi cu toţii mârâielile şi fornăitul animalelor şi scrâşnetul colţilor acestora pe metalul pe care îl rodeau. Brazde prelungi, argintii, rămâneau în oţelul pe care îl muşcau cu furie. Bale vâscoase năclăiau cearceafurile suferindului şi masa de la capătul patului.

— Bine măcar că nu pot încă să intre, zise Ellie. Cel puţin până n-or să mai dea gata încă o bară...

— Dacă Grant ar putea să se ducă el cumva la centrala

aia electrică..., sugeră Wu.

— Fir'ar al dracu' de rahat cu moţ! ocărî Muldoon, şotâncăind prin încăpere din pricina gleznei luxate. Nu are cum s-ajungă acolo îndeajuns de repede. Nu poate să dea drumul la curent prea repede. Cel puţin nu ca să-i oprească p-ăştia...

Malcolm tuşi, înecându-se.

— Da.

Avea vocea atât de slabă, încât abia se auzea.

— Ce zice? întrebă Muldoon.

— Da, repetă Malcolm. Puteţi...

— Ce putem?

— Distrageţi..., clipi din ochi.

— Ce să distragem? Cum?

— Mergeţi lângă gard...

— Da... Şi dup-aia?

Malcolm se forţă să zâmbească.

— Băgaţi... mânuţele printre gratii..

— Of, Cristoase, ce idee!..., făcu Muldoon a lehamite, îndepărtându-se.

— Ei, stai puţin, sări Wu. Are dreptate. Aici nu-s decât doi raptori. Ceea ce înseamnă că afară mai sunt cel puţin patru. Ne-am putea duce acolo să le distragem cumva atenţia.

— Şi dup-aia?

— Şi-atunci Grant s-ar duce fără probleme la centrala electrică şi ar pune generatorul în funcţiune.

— Şi atunci am putea să ne ducem la camera de control şi să punem tot sistemul pe roate?!

— Exact.

— N-avem timp, se tângui Muldoon. N-avem timp.

— Dar dacă îi atragem pe raptori aici, jos, urmă Wu, poate că reuşim să-i şi îndepărtăm de geamul ăla... Am putea avea şanse de reuşită. Merită să încercăm.

— Aha, să-i momim adică, conchise Muldoon.

— Exact.

— Şi cine anume o să fie momeala? Eu unu' nu-s bun la nimic. Am glezna făcută praf.

— Mă duc eu, hotărî Wu.

— Nici vorbă, tu eşti singurul care ştie cum să lucreze cu computerele. Şi trebuie să îi spui lui Grant cum să pornească generatorul ăla...

— Atunci mă duc eu, se oferi Harding.

— Nu, refuză Ellie. Malcolm are nevoie de dumneata. *Eu* o să mă duc.

— Draci împieliţaţi?! se oţărî Muldoon. Auzi, o să ai numai raptori de jur-împrejur, raptori pe acoperiş...

Dar ea nu-l mai asculta. Deja îşi lega şireturile la tenişi.

— Numai să nu-i spuneţi lui Grant, îi avertiză. O să se înfurie grozav dac-o să afle.

În hol era linişte, iar ceaţa aceea răcoroasă îi învăluia pe cei trei. Câteva minute, nu mai transmise nimeni prin radio.

— De ce nu vorbesc cu noi? se interesă Tim.

— Mie foame, scânci Lex.

— Probabil că încearcă să facă un plan de acţiune, presupuse Grant.

Se auzi iar pârâitul radio-emiţătorului.

— Grant... eşti... nry Wu pe recepţie. Eşti acolo?

— Da, te-aud, răspunse paleontologul.

— Uite ce-i, urmă Wu. Poţi să vezi partea din spate a complexului turistic, de-acolo, de unde te afli?

Grant scrută împrejurimile, prin ferestrele de la celălalt capăt al încăperii, învăluiţi în fuioare lăptoase.

— Da, răspunse el.

— Ei, continuă celălalt. Există o potecă dreaptă, care duce printre palmieri, chiar până la centrala electrică. Acolo sunt şi toate utilajele electrice şi generatoarele. Mi se pare că de altfel ai şi fost la centrală ieri, nu?

— Da, confirmă Grant.

Pentru o clipă însă rămase buimăcit de acel adevăr. Să fi fost numai o zi de când se uitase el prin clădirea aceea? Parcă ar fi trecut secole de-atunci.

— Ei, acum ascultă-mă cu atenţie, zise Wu. Noi credem că putem să atragem toţi raptorii aici; lângă popasul

turistic, dar nu suntem chiar convânşiî Aşa că ai mare grijă. Mai lasă-ne doar cinci minute, să îi momim.

— O. K., acceptă Grant.

— Poţi să laşi copii în cofetărie, n-or să păţească nimic. Ia şi radioul cu tine, când pleci...

— O. K.

— Închide-l însă înainte de-a pleca de-acolo, ca să nu răzbată zgomotul până afară. Şi când ajungi la centrala electrică, ia legătura cu mine, din nou...

— O. K.

Grant închise radioul. Lex se trase înapoi, cuminte, după birou.

— Ne ducem la cofetărie? întrebă ea nerăbdătoare.

— Da, răspunse bărbatul.

Se ridicară şi o porniră prin ceaţa ce umpluse încăperea.

— Eu vreau un hamburger, îi anunţă Lex.

— Nu cred că poţi să îl găteşti fără curent electric...

— Atunci măcar o îngheţată.

— Tim, tu o să rămâi cu ea şi o să o ajuţi...

— Da.

— Eu însă va trebui să plec pentru puţină vreme, zise Grant.

— Ştiu.

Se îndreptară către intrarea în cofetărie. Deschizând uşa, Grant dădu roată cu ochii camerei spaţioase, înţesată cu mese pătrate şi scaune. La celălalt capăt se vedeau uşi glisante, de metal. Alături, o casă de marcat şi un raft plin cu gumă de mestecat şi acadele.

— În regulă, copii. Şi-acum aş vrea să staţi aici cuminţi, indiferent de ce s-ar întâmpla. Aţi priceput?

— Lăsaţi-ne nouă radioul, se rugă Lex.

— Nu pot. Am nevoie de el. Staţi aici potoliţi. În cinci minute mă întorc. O. K. ?

— O. K.

Grant închise uşa în urma lui, iar cofetăria se cufundă în întuneric. Lex îl prinse pe fratele ei de mână.

— Aprinde lumina, spuse ea, înfricoşată.

— N-am cum, zise el. Nu-i curent.

Însă oricum, îşi puse ochelarii de noapte la ochi.

— Ce să-ţi spun, bine de tine! Da' eu ce mă fac?! se văicări fetiţa.

— Tu mă ţii pe mine de mână. Şi o să mergem să mâncăm ceva.

O trase după el. Desluşea mesele şi scaunele conturate cu verde strălucitor, fosforescent. În dreapta, observă casa de marcat şi raftul cu gumă de mestecat şi acadele. Înşfăcă o mână de dulciuri.

— Ţi-am spus doar, se răsti Lex. Vreau îngheţată, nu acadele!

— Ia şi de-astea, pentru orice eventualitate.

— Nu, î*ngheţată,* Tim.

— Bine, bine.

Băiatul îşi îndesă acadelele în buzunar şi o duse pe Lex mai departe, prin sală. Ea îl strânse cu putere de mână, înfiorată.

— E un întuneric de-mi vâr degetele-n ochi, şopti.

— Mergi cu mine, fără teamă. Ţine-mă de mână.

— Atunci mergi şi tu mai încet.

Dincolo deacele mese şi scaune, se zăreau două uşi mobile, cu ferestre mici, rotunde, în partea de sus, care păreau că duc spre bucătărie. Băiatul împinse în lături o uşă şi o deschise larg.

Ellie Sattler ieşi pe poarta principală a popasului turistic şi simţi răcoarea neobişnuită, care îi înfrigură faţa şi picioarele goale. Inima îi bătea, speriată, mai să-i sară din piept, deşi femeia ştia că îndărătul gardului era în deplină siguranţă. Chiar în faţa ei, zări gratiile solide, pierzându-se în ceaţa deasă.

Însă nu putea distinge rnare lucru dincolo de gard. Pentru că la numai douăzeci de metri, totul era cufundat în vălătuci albicioşi, de nepătruns. Şi nicăieri nu se vedea urmă de raptor. De fapt, se lăsase dintr-odată o tăcere suspectă, rău prevestitoare.

— Heeei! strigă ea spre ţarcul animalelor, încercând să

le capteze atenţia.

Muldoon şedea sprijinit de canatul uşii.

— Mă cam îndoiesc eu că o să-i faci să iasă aşa, îşi dădu el cu părerea. Trebuie să faci *zgomot.*

Se îndreptă spre gard, sprijinindu-se într-o vergea de fier, luată de la fundamentul construcţiei. Lovi cu putere în zăbrelele gardului, care sună ca un gong uriaş.

— Hei, ia veniţi voi încoa'! Cina e servită!

— Ce să-ţi spun, grozav de amuzant, se înfurie Ellie.

Privi nervoasă spre acoperiş. Nu zări nici, un velociraptor acolo.

— Cred că ăştia nu prea înţeleg englezeşte, rânji Muldoon, amuzant. Dar oricum, am impresia că în mare au priceput despre ce-i vorba...

Femeia abia îşi stăpâni nervii, scoasă din sărite de umorul macabru al vânătorului. Se uită către popasul turistic, atunci învăluit în fuioarele de ceaţă. Muldoon se apucă iarăşi să zdrăngăne cu vergeaua în barele de metal. Cu greu, Ellie zări totuşi silueta fantomatică a unui animmal. Un velociraptor.

— Primul client soseşte, urmă Muldoon cu aceeaşi voioşie.

Dinozaurul dispăru din raza privirii lor ca un strigoi în noapte, apoi se întoarse, însă nu se apropie mai mult, ci părea chiar prea puţin interesat de zarva aceea. Femeia începu să se îngrijoreze. Dacă nu reuşeau să atragă atenţia raptorilor, Grant putea fi în mare pericol.

— Faci prea multă gălăgie, observă ea.

— Ei, pe dracu acum! pufni Muldoon.

— Îţi place, nu-ţi place, aşa e.

— Cunosc eu dobitoacele astea…, o înfruntă el.

— Eşti băut, îl repezi Ellie. Lasă-mă pe mine să mă descurc cu ele.

— Şi cam cum ai vrea mătăluţă să faci adică?

Ea nu se osteni să îi răspundă. Se duse la poartă.

— Mi s-a spus că velociraptorii sunt inteligenţi.

— Aşa-i. Cel puţin la fel de inteligenţi ca şi cimpanzeii.

— Au şi auzul bine dezvoltat?

— Oho, al dracului de bine dezvoltat!

— Ei, atunci poate că or să fie mai interesaţi de sunetul ăsta, zise ea în timp ce deschidea poarta.

Balamalele de metal, ruginite din pricina ceţei permanente, scârţâiră jalnic. Femeia închise iarăşi poarta, apoi o deschise, într-un scrâşnet înnebunitor.

O lăsă deschisă larg.

— Eu n-aş face asta, în locul tău, zise Muldoon. Da' dacă tot ai de gând, măcar dă-mi lansatorul ăla.

— Uite lansatorul.

Atunci el oftă, amintindu-şi ceva.

— Tot degeaba. Proiectilele sunt la Gennaro?

— Ei, atunci asta e, zise Ellie. Oricum, fii cu ochii-n patru.

Şi ieşi pe poartă, intrând pe teritoriul velociraptorilor. Inima îi bătea nebuneşte, abia dacă îşi mai simţea tălpile atingând pământul. Se îndepărtă de gard şi în câteva clipe acesta se pierdu în ceaţa deasă. Curând, nici nu se mai zări.

Aşa cum se aşteptase, Muldoon începu să răcnească în urma ei, cu vocea lui de beţiv înrăit.

— Al dracu' de ceas, măi fată, nu face asta! urla el, întruna.

— Şi nu îmi mai spune "fată"!..., răspunse ea.

— Al dracu' să fiu eu dacă nu-ţi spun cum vor muşchii mei! se înfurie el în zadar.

Ellie însă nu-l mai asculta. Se întoarse încet, fără grabă, cu trupul încordat ca un arc, scrutând la iuţeală în toate părţile. De-acum era la cel puţin douăzeci de metri de gard şi observă că ceaţa se cernea ca o burniţă măruntă, cenuşie, peste frunzişul copacilor. Rămase la o distanţă apreciabilă de desiş. Se mişca parcă printr-o lume de umbre. Muşchii picioarelor şi umerii o dureau de atâta încordare. Ochii erau atenţi la fiecare foşnet.

— Ei, tu m-auzi ce dracu' bolborosesc eu aici? Sau vorbesc singur ca televizorul? urla Muldoon mai departe, dându-se de ceasul morţii.

Oare cât de inteligente şi rapide sunt animalele astea?

se întreba ea. Îndeajuns de bine înzestrate ca să îmi poată tăia retragerea? Nu era prea mare distanţa până la gard, adică nu chiar...

Şi-atunci o atacară.

Fără să scoată nici un sunet măcar.

Primul animal se repezi de undeva, din lăstărişul ce împrejmuia rădăcina unui copac înalt, din partea stângă. Se năpusti pur şi simplu cu capul înainte, iar ea se întoarse pe călcâie ca un spârnel şi o rupse la fugă. Cel de-al doilea raptor năvăli din dreapta, aruncându-se înainte, în mod clar, ca să o prindă din mers. Făacu însă un salt prin aer, cu ghearele încovoiate pregătite pentru a o sfâşia, dar Ellie ţâşni ca un atlet de mare clasă, iar animalul se prăbuşi în ţărână. De-acum ea alerga nebuneşte, fără să îndrăznească măcar să se mai uite înapoi, trăgând adânc aer în piept, zărind cum se apropiau tot mai mult barele solide ale gardului ce se desluşea mai clar din pânza de ceaţă. Apoi îl zări pe Muldoon repezindu-se pe poarta larg deschisă, ajungând până la ea, apucând-o de mână şi smucind-o îndărăt atât de tare, încât îşi pierdu echilibrul şi căzu la pământ. Se întoarse să privească exact când dinozaurii (mai întâi primul, apoi al doilea, în sfârşit, al treilea) se izbiră de gard şi începură să mârâie, furioşi.

— Bună treabă ai făcut, chicoti Muldoon încântat.

Se apucase să necăjească animalele, mormăind şi el, enervându-le cât putea mai tare. Scoşi din minţi de mânie, dinozaurii se dădură câţiva metri înapoi şi săriră din nou, ba unul chiar era cât pe ce să ajungă la marginea de sus a gardului de patru metri.

— Sfinte Cristoase, jivinele astea scârboase pot să sară ca dracu! Asta era cât pe ce să reuşească?!

Ellie se ridică în picioare, apoi examină zgârieturile şi vânătăile pe care le căpătase. Pe picior i se scurgea un şiroi de sânge din răni. Dar tot ceea ce o preocupa pe ea atunci era că acolo izbutiuse să atragă trei animale. Iar două erau pe acoperiş. Ceea ce însemna că unul era într-altă parte, cine ştie pe unde.

— Haide, vino să m-ajuţi! o strigă Muldoon. Hai să îi

ţinem pe urâţii ăştia pe loc!

Grant părăsi complexul turistic şi se afundă la iuţeală în ceaţă. Găsi apoi cărarea printre palmieri şi o apucă spre nord. Înaintea lui zări dintr-odată clădirea dreptunghiulară a centralei.

Deocamdată nu reuşi să distingă nici o intrare. Merse mai departe, ocolind. În spate, pe fundalul vegetaţiei abundente, desluşi totuşi o platformă de beton, pentru încărcarea camioanelor. Se căţără pe platformă şi zări o uşă de fier ondulat, mobilă, care era însă încuiată. Sări jos de pe platformă şi ocoli iar construcţia. La o oarecare distanţă, în dreapta lui, observă o uşă obişnuită. Care era întredeschisă şi ţinută astfel de un pantof bărbătesc.

Grant intră în incinta centralei şi scrută întunericul. Ascultă cu atenţie, însă nu surprinse nici o mişcare. Atunci apăsă pe butonul de emisie şi transmise prin radio:

— Aici Grant. Am ajuns la centrală.

Wu privi către geamurile instalate în plafon. Cei doi raptori erau încă acolo, se uitau în camera lui Maâcolm, însă păreau totuşi că dau mai multă atenţie zarvei din curte. Se duse să privească într-acolo, pe fereastra laterală. Afară, cei trei velociraptori se izbeau în continuare de gard, încercând să ajungă la Ellie, care se agita de colo-coâo, însă apărată de barele solide. Dar deja animalele nu păreau să mai ia hărţuiala aceea în serios. Aproape că se jucau. Se depărtau de gard, dându-se cu spatele înapoi, se lăsau cu burta la pământ, apoi iar făceau un ocol şi, în sfârşit, atacau. Toată comportarea lor luase mai degrabă turnura unei hârâieli oarecare, a unei repetiţii generale, nu păreau că atacă într-adevăr.

— Parcă sunt pasări, observă Muldoon. Da, parcă-s nişte cocoşi în arena de luptă.

Wu încuviinţă din cap.

— Sunt cu adevărat inteligenţi. Îşi dau seama foarte

bine că nu pot ajunge la ea. De-asta nici nu-şi dau osteneala prea tare.

Se auzi bâzâitul aparatului de radio.

—... năuntru...

Wu se repezi într-acolo:

— Mai spune încă o dată, domnule Grant.

— Sunt înăuntru, în centrală, repetă acesta.

— Domnule Grant, zici că eşti chiar înăuntru, în centrală?

— Da, răspunse el.

Apoi se gândi să adauge:

— Poate c-ar fi mai bine să-mi spui simplu: Alan.

— În ordine, Alan. Dacă stai acum chiar la intrarea dinspre răsărit, o să dai cu ochii de o mulţime de ţevi şi conducte.

Wu închise ochii, încercând să-şi amintească fiecare detaliu.

— Chiar în faţa ta este o nişă spaţioasă, în mijlocul construcţiei, care mai are două etaje subterane. Iar la stânga ta e o pasarelă metalică, cu nişte bare de susţinere.

— O văd.

— Mergi pe pasarela aceea...

— Am pornit.

Prin radio, se auzea slab ecoul paşilor săi ce urcau treptele de metal.

— După ce parcurgi vreo patru-cinci metri, o să vezi încă o scară de acces care o la la dreapta.

— Da, am găsit-o.

— Ia-o pe-acolo, drept înainte.

— O. K.

— În drum, o să dai peste o scară mobilă, pe undeva, prin stânga, urmă Wu. Duce drept la subsol.

— Am înţeles.

— Coboară pe scara aceea.

Urmară câteva momente de tăcere, care li se părură tuturor o veşnicie. Wu îşi trecu înfrigurat mâna prin părul năclăit de sudori. Muldoon se încruntă, îngrijorat.

— O. K., am coborât scara, zise Grant.

— Bun, acum drept în faţa ta trebuie să vezi două canistre mari, galbene, pe care scrie "Flamabil".

— Păi aici scrie *inflamabil.* Şi dup-aia mai scrie ceva dedesubt. Cred că-i în spaniolă.

— Ei, alea sunt, îl linişti Wu. Alea sunt rezervoarele de combustibil pentru generator. Unul din ele s-a golit, aşa că trebuie să ne asigurăm alimentarea de la celălalt. Dacă o să te uiţi atent pe fundul canistrelor, o să vezi o ţeavă mică, albă, ieşind în afară.

— Aha, un PVC de vreo cinci-şase centimetri.

— Da, un PVC. Ia urmăreşte acum unde ajunge ţevuşca aia...

— O. K., verific imediat... *Aoleu!*

— Ce-ai păţit?

— Nimic. M-am pocnit cu capul de ceva.

Urmă un moment de linişte suspectă.

— Hei, eşti teafăr?

— Da, n-am nimic. Numai că... m-am cam lovit la cap. Ce tâmpit sunt!

— Ei, acum vezi ce se întâmplă cu ţeava aia.

— O. K., O. K...., zise Grant, părând cam supărat. Bun, am descoperit că ajunge într-o cutie mare de aluminiu, cu supape de aerisire pe fiecare parte. Scrie pe ea "Honda". Parcă ar fi generatorul...

— Aşa-i, aprobă Wu; Ala-i generatorul. Dacă o să te dai mai într-o parte, o să vezi un tablou de comandă cu două butoane.

— Da, le-am găsit. Unu-i galben, altul roşu...

— Bun. Apasă mai întâi pe cel galben şi, în timp ce stai cu degetul pe el, apasă imediat pe cel roşu.

— În regulă.

Urmă iarăşi un minut întreg de tăcere apăsătoare. Wu şi Muldoon se uitară unul la altul, nedumeriţi şi îngrijoraţi.

— Alan?

— Nu funcţionează.

— Ai apăsat pe butonul galben întâi şi-apoi pe cel roşu?

— Da, răspunse Grant, foarte nervos. Am făcut exact cum mi-ai spus. A bâzâit ceva. dup-aia a păcănit repede, de

câteva ori, după care tot bâzâitul ăla a încetat şi... nimic...

— Mai încearcă încă o dată...

— Am mai încercat deja, se răsti Grant. Şi nu merge nici de-al dracului...

— O. K., stai puţin, spuse Wu, încruntându-se, îngândurat. Zici că generatorul a încercat să facă întâi contactul şi apoi s-a întrerupt? *Alan?!*

— Aici sunt.

— Ia du-te în spatele generatorului, acolo unde intră ţeava aia de plastic.

— O. K.

Tăcu pentru câteva clipe, apoi zise:

— Ţeava asta intră într-un cilindru negru care seamănă cu o pompă de alimentare.

— Aşa-i, îl aprobă Wu. Chiar asta şi este. Este pompa de alimentare. Uită-te acum la mica supapă de pe vârful ei.

— Ce supapă?

— Pompa aia se ţuguiază spre capăt şi se termină cu un mic robinet de metal, pe care poţi să-l răsuceşti.

— Aha, l-am găsit. Da'i pe-o parte, nu la capăt.

— O. K. Deschide-l la maximum.

— Păi, iese aerul dinăuntru.

— Nu-i nimic. Aşteaptă până ce...

—... iese şi nişte lichid acum. Şi miroase ca gazul metan...

— O. K. Acum închide supapa, zise Wu şi se întoarse către Muldoon, clătinând din cap, mai dumirit. Pompa aia luase aer şi-acum s-a debarasat de umplutură. Alan?...

— Da!

— Ia mai încearcă o dată să apeşi pe butoanele alea...

Câteva momente mai târziu, geneticianul auzi tuşitul înecat al generatorului, apoi bâzâitul neîntrerupt şi, în sfârşit, zgomotul familiar al acestuia.

— Gata! exclamă Alan.

— Foarte bine, Alan! Bravo ţie!

— Ei, şi-acum ce mai fac? întrebă Grant cu voce lipsită de expresie. Aici încă nu s-au aprins luminile.

— Întoarce-te în camera de control, iar eu o să-ţi spun

cum anume să repui sistemul în funcţiune, manual.

— Adică asta urmează să fac eu acum?!

— Da.

— În regulă. O să iau iar legătura cu voi, când ajung acolo.

Se auzi un bâzâit enervant, apoi radio-emiţătorul amuţi.

— Alan...

Nici un răspuns.

Tim se strecură printre uşile rabatabile de la capătul sălii de mese şi intră în bucătărie. O masă lungă, cu tăblie metalică, era aşezată chiar în mijlocul încăperii, apoi urma o plită electrică, cu o mulţime de ochiuri de gătit pe partea stângă, iar în spatele plitei, se vedeau frigiderele uriaşe, cu rafturi bine garnisite. Tim începu să dea iama prin congelatoare, căutând îngheţată. De fiecare dată când deschidea un frigider, în aerul umed din cameră se stârneau aburi de condens,

— Da' cum de funcţionează plita asta? se miră Lex, dând drumul mâinii fratelui ei.

— Nu funcţionează.

— Da' atunci ce-s flăcările alea mici, albăstrii?

— Sunt lumini de orientare.

— Ce-s alea lumini de orientare?

Aveau şi ei o plită electrică acasă, dar nu aşa de ciudată.

— N-are importanţă, zise Tim, deschizând un alt frigider. Însă oricum, asta înseamnă că îţi pot pregăti ceva de mâncare.

În următorul congelator găsi tot soiul de bunătăţi: cutii cu lapte, grămezi întregi de legume, o mulţime de antricoate, peşte, dar... nici un pic de îngheţată.

— Tot mai vrei îngheţată?

— Doar ţi-am mai spus, nu?

Frigiderul de alături era pur şi simplu cât un mastodont. Avea o uşă din oţel inoxidabil, prevăzută cu un mâner lat, orizontal. Băiatul apucă de mâner, trase cu putere şi ajunse

la raftul congelatorului. Era cât o cameră în miniatură şi îngheţat bocnă.

— Timmy...

— Vrei să aştepţi şi tu măcar un minut, sau ba? se enervă el. Mă chinui cât pot să îţi găsesc scârba aia de îngheţată după care salivezi tu...

— Timmy... *e ceva aici, înăuntru...*

Fetiţa şopti toate astea la repezeală şi, pentru o clipă, ultimele ei cuvinte nu produseră nici un efect asupra fratelui ei. Dar după aceea, el înţelese şi ieşi îndată de după uşa frigiderului, zărind marginea uşii învăluită într-un fum verde-strălucitor, fantomatic. Lex şedea lângă masa cu tăblie metalică. Şi se uita îngrozită către uşa bucătăriei.

Auzi atunci şi el un şuier prelung, parcă al unui şarpe uriaş. Sunetul acela ciudat se înteţea, apoi scădea treptat. Abia se auzea uneori. Ar fi putut să fie numai vântul, însă băiatul presimţea că nu era deloc aşa.

— Timmy, îngăimâ fetiţa. Mi-e frică.

El se furişă spre uşile batante şi se uită în sala de mese.

În încăperea aceea întunecată, zări prin ochelarii de noapte obişnuitele contururi dreptunghiulare, verzi, fosforescente, ale meselor. Şi, mişcându-se cu agilitate, precaut, printre ele, tăcut ca un strigoi, care însă şuiera din când în când, se desluşea un velociraptor.

În bezna care stăpânea centrala electrică, Grant bâjbâia printre conducte, întorcându-se la scara împletită pe care coborâse până acolo. Era dificil să îşi găsească drumul prin întunericul de nepătruns şi bâzâitul generatorului abia pus în funcţiune parcă îl dezorienta şi mai mult. Ajunse în sfârşit la scara cu pricina şi tocmai pornise să urce. când îşi dădu seama că se mai auzea ceva, în afară de zumzetul generatorului.

Se opri şi ascultă cu atenţie.

Da, cineva striga după ajutor.

Parcă ar fi fost Gennaro.

— Unde eşti? strigă şi Grant la rândul lui.

— *Aici,* răspunse celălalt. În camion.

Grant însă nu putea vedea nici un fel de camion deocamdată. Încercă să scruteze întunericul. Îşi ascuţi privirea până ce începu să simtă săgeţi de foc în pleoape. Zări atunci siluete verzi-strălucitoare mişcându-se prin beznă. Şi, în sfârşit, desluşi conturul masiv al camionului. Se întoarse pe călcâie şi o porni într-acolo.

Tăcerea aceea netulburată îl înfricoşa încă mai tare pe Tim.

Velociraptorul era cam de un metru optzeci înălţime, foarte voinic. Picioarele dinapoi îi erau ascunse de mesele presărate prin încăpere. Băiatul nu putea zări decât partea de sus a corpului animalului — pieptul puternic şi cele două braţe strâns lipite de o parte şi de alta, cu ghearele încovoiate mişcându-se întruna. Putea distinge chiar şi solzii lucitori de pe spinarea dinozaurului Acesta părea alertat de ceva. Pe măsură ce înainta, se uita cu atenţie în toate părţile, mişcându-şi capul brusc, ca o pasăre. Când se deplasa, ţeasta sălta când în sus, când în jos, iar coada groasă, lungă, rămânea ridicată, ceea ce întărea acea aparenţă de pasăre uriaşă.

Da, semăna cu o imensă, tăcută pasăre de pradă.

În sala de mese era un întuneric de nepătruns, însă după toate aparenţele, raptorul putea vedea îndeajuns de bine pentru a se deplasa în continuare, fără abatere. Din când în când se apleca în faţă, uitându-se pe sub mese. Tim auzea atunci un fornăit grăbit, parcă animalul ar fi adulmecat ceva. După care, capul velociraptorului se ridica de îndată, mereu atent la fiece foşnet; clătinându-se întruna, ca la orice pasăre.

Tim rămase astfel, să îl privească, până ce se convinsese că se îndrepta chiar spre bucătărie. Oare nu cumva se lua după urmele lor? În toate cărţile de specialitate scria că dinozaurii aveau mirosul foarte slab dezvoltat, însă cel dinaintea lui părea că se descurcă foarte bine din punctul acela de vedere. Şi oricum, cine mai

credea în ce se spunea prin cărţi? Doar acolo, în faţa lor, era *un dinozaur în carne şi oase.*

Care se îndrepta chiar spre el.

Băiatul o zbughi în bucătărie.

— E *ceva* dincolo? întrebă Lex.

Tim nu răspunse. Numai o împinse pe soră-sa sub o masă aşezată într-un colţ al încăperii, ascunzând-o după o ladă mare, de gunoi. Apoi se apropie de urechea fetiţei şi şopti ameninţător:

— *Să nu te mişti de-aici!*

Apoi fugi iar la frigider. Apucă o mână de fripturi îngheţate şi se grăbi spre uşa bucătăriei. Lăsă prima friptură pe podele, apoi se dădu câţrva paşi îndărăt şi o aşeză şi pe cea de-a doua...

Prin ochelarii de noapte, o zări pe Lex uitându-se pe furiş, pe după lada pentru gunoi. Îi făcu semn cu mâna să îşi tragă capul la adăpost. Lăsă apoi jos cea de-a treia friptură, apoi a patra, înaintând tot mai mult spre mijlocul bucătăriei.

Şuieratul animalului se auzea acum mai aproape şi, în sfârşit, ghearele acestuia se încleştară de marginea uşilor batante, iar capul urât se iţi înăuntru; cercetând încăperea.

Velociraptorul însă rămase în pragul camerei.

Tim stătea pe jumătate ciucit lângă cel mai îndepărtat picior al mesei metalice. Însă nu avea timp să se ascundă. Capul şi umerii se vedeau deasupra tăbliei. Ceea ce însemna că velociraptorul îl putea zări fără probleme.

Încetişor, Tim se lăsă în jos, sub masă... Dinozaurul îşi săltă imediat capul, uitându-se chiar la băiat.

Acesta îngheţă. Încă nu reuşise să se pitească de tot, dar îşi ordonă: *"Nu mişca!"*

Velociraptorul şedea încă neclintit în pragul uşii.

Şi adulmeca.

"Aici e mai întuneric", îşi zise băiatul. "Nu cred că poate vedea chiar atât de bine". Şi asta îl face să fie mult mai precaut".

Însă acum putea şi el să simtă mirosul respingător al uriaşei reptile, iar prin ochelarii de noapte zări cum

animalul căscă larg gura, dându-şi capul pe spate, dezvelind şirurile de colţi tăioşi ca nişte pumnale. Se uită apoi iarăşi înainte, săltându-şi capul cu iuţeală, dintr-o parte într-alta. Ochii mari, cruzi, se roteau în orbite.

Tim simţi cum inima îi bătea nebuneşte. Într-un fel, era mult mai rău să înfrunţi un animal ca acela într-o bucătărie, oricât de mare, decât în câmp deschis. Talia impresionantă a dinozaurului, agilitatea acestuia, mirosul scârbos, răsuflarea lui şuierătoare...

Colac peste pupăză, aşa cum era el, acela era mult mai înfricoşător decât chiar tiranozaurul. *Tyrannosaurus Rex* era uriaş şi grozav de puternic, însă nu părea prea deştept. În vreme ce velociraptorul nu era mai mare decât un stat de om, însă era înfiorător de iute în mişcări şi periculos de inteligent. Lui Tim îi era mai groază de ochii aceia crunţi decât de dinţii ascuţiţi.

Raptorul adulmecă în aer. Apoi înaintă... drept spre locul unde era ascunsă Lex. Probabil că o simţise, cine ştie cum?! Inima băiatului bătea să-i spargă pieptul.

Dinozaurul se opri în loc. Şi se aplecă spre podele.

Găsise friptura!

Tim ar fi voit să se aplece, să se uite pe sub masă, însă nu îndrăznea să se mişte deloc. Aşa că rămase încremenit, pe jumătate ghemuit pe vine, ascultând crănţănitul animalului. Acesta mânca friptura. Cu oase cu tot.

Apoi ridică încet capul subţiratic, prelung, şi cercetă întunericul. Adulmeca. Şi atunci văzu cea de-a doua friptură. Se repezi înainte. Se aplecă iar.

Însă... tăcere.

Dinozaurul nu mai mâncă bucata de carne.

Ţeasta hidoasă se ridică de îndată. Tim simţea că-l ard picioarele amorţite, însă nu cuteza nici să respire.

De ce n-o fi mâncat şi ce-a de-a doua friptură? O mulţime de presupuneri îi trecură prin minte: poate că animalului nu îi plăcuse gustul cărnii de vită. Sau poate că nu îi plăcuse că era congelată. Sau poate că nu îi plăcuse că nu era un organism viu, pe care să-l sfâşie... Ori şi-o fi dat seama că era numai o momeală şi de fapt o

adulmecase pe Lex. Sau îl simţise pe Tim, da, poate îl văzuse deja pe Tim...

Velociraptorul se deplasa acum cu mare iuţeală. Găsi şi a treia friptură, îşi lăsă capul în jos, apoi îl ridică şi porni mai departe.

Tim îşi ţinu răsuflarea. Dinozaurul se afla acum la numai doi-trei metri de el. Băiatul putea observa micile gropiţe ale muşchilor vânjoşi. de pe şoldurile animalului, Putea desluşi chiar şi sângele închegat de pe ghearele încovoiate. Da, distingea liniile frânte ale striaţiilor de pe spatele pătat şi pliurile de pe gât, îndărătul fălcilor puternice.

Raptorul fornăi, apoi înălţă capul şi se uită direct la Tim. Acesta aproape că îşi opri şi inima din piept să mai bată, simţind groaza morţii în suflet. Trupul îi înţepenise de încordare. Observă ochii reptilei mişcându-se prin cameră, căutând. Apoi dinozaurul mai fornăi încă o dată.

"E clar, m-a reperat", gândi băiatul îngrozit.

Însă chiar atunci capul animalului se trase îndărăt, iar velociraptorul se îndreptă spre cea de-a cincea friptură. Tim îşi zise atunci în gând: "Lex, din tot sufletul te rog să nu te urneşti din loc pentru nimic în lume, te rog... "

Velociraptorul mirosi friptura, apoi porni mai departe. De-acum ajunsese chiar lângă uşa deschisă a frigiderului. Tim putea vedea fuioare de fum ieşind din congelator şi încolăcind, diafane, picioarele monstrului. Acesta ridică piciorul mare, greu, apoi se răzgândi. Şovăia.

"Mda, probabil pentru că-i prea frig înăuntru", presupuse Tim. "N-o să intre el acolo, e prea frig, n-o să intre, n-o să intre, n-o să intre... "

Şi totuşi dinozaurul intră.

Mai întâi dispăru înăuntru capul, apoi corpul, apoi coada ţeapănă.

Tim ţâşni ca din arc, aruncându-se cu toată greutatea lui pe uşa frigiderului, trântind-o cât putea. Însă uşa metalică prinsese vârful cozii animalului. Şi nu voia să se închidă! Velociraptorul răgi înfricoşător, asurzitor. Fără voie, Tim se dădu în spate un pas, înfricoşat, iar coada pieri ca prin fatmec! Băiatul se repezi iar să închidă uşa şi. auzi

pocnetul sec. Gata, îl încuiase înăuntru!

— Lex! Lex! urlă Tim.

Auzea cum dinozaurul se izbea pe dinăuntru de uşa frigiderului şi simţea fiecare bufnet ce cutremura metalul. Ştia că înăuntru era un buton de siguranţă şi, dacă raptorul reuşea să îl nimerească, putea deschide uşa cât colo. Aşa că trebuia să o blocheze cumva.

— Lex!

— Ce vrei?

Fetiţa era deja lângă el.

Tim se proptise cu toată puterea în minerul orizontal, ţinându-l încuiat.

— Vezi că trebuie să fie pe-aici un buton mic; m-auzi, un buton mic! Caută-l!

Înăuntru, velociraptorul răgea întocmai ca un leu înfuriat, dar răgetul lui era înăbuşit de pereţii groşi ai frigiderului. Se arunca însă cu tot corpul în uşa solidă.

— Da' nu văd nimic! ţipă Lex.

Piedică pe care o căuta atârna la capătul unui lănţişor de metal chiar lângă mânerul orizontal.

— Uite-l acolo!

— Nu-l văd! strigă Lex şi-atunci băiatul îşi dădu seama că de fapt ea nici nu avea cura să îl zărească, devreme ce nu purta ochelari de noapte?

— Pipăie şi tu cu mâna, până dai de el!

Văzu mâna fetei întinzându-se prin întuneric, atingând-o pe a sa, orbecăind după siguranţă şi, observând-o îndeaproape. Înţelese cât de îngrozită era, cum respira anevoie, întretăiat, în timp ce bâibââa peste tot, iar velociraptorul acela nemernic-se zbătea întruna înăuntru şi — Sfinte Dumnezeule mare! — deschise dintr-odată uşa. Dar animalul nu se aştenta încă la asta. aşa că tocmai se dăduse înapoi, să mai izbească încă o dată, iar Tim avu timn să trântească uşa la loc. Lex se împletici pe picioare, aproape să cadă, dar se prinse de ceva pe nevăzute.

— L-am găsit! ţipă ea fericită, ţinând piedica în mână şi apoi îndesând-o în lăcaşul ei. Însă siguranţa sări de-acolb.

— Împinge-o cu capătul înainte. Cu capătul înainte!

strigă Tim.

Fetiţa prinse iarăşi butonul acela mărunţel, a

poi înfăşură lănţişorul în jurul mânerului şi împinse piedica cât putu, la locul ei.

Gata, blocase uşa!

Velociraptorul răgea înăuntru, în zadar. Copiii se dădură câţiva paşi în spate, în vreme ce dinozaurul se izbi iar, pe dinăuntru, de uşă. La fiecare nouă lovitură, balamalele solide, de oţel, scrâşneau, însă rezistau mai departe. Tim nu credea că animalul ar mai fi putut reuşi să iasă de-acolo.

Da, fiara aceea necruţătoare, era încuiată înăuntru, fără putinţă de scăpare.

Băiatul oftă din greu, parcă i se luase o piatră de pe inimă.

— Hai să mergem, zise el.

O prinse de mână pe Lex şi o luară amândoi la goană.

— Ar fi trebuit să-i vezi şi dumneata, zicea Gennaro, în vreme ce Grant îl ducea spre ieşirea din centrala electrică. Cred că erau cel puţin două-zeci-două'ş'cinci. Compy dintr-ăia mici. A trebuit să mă cocoţ, cum am putut, în camionul ăla, ca să scap de ei. Erau peste tot, ce mai! Acoperiseră parbrizul. Şi chirăiau pe-acolo ca toţi dracii, aşteptând să mă înhaţe în orice clipă, întocmai ca nişte vulturi nesătui. Dar cum ai venit dumneata, s-au împrăştiat care încotro.

— Da, se poartă ca orice mâncători de cadavre, îi explică Grant. Nu atacă nici o fiinţă cart se mişcă normal sau este în plină putere. Nu atacă decât trupuri inerte, sau care par muribunde. Mă rog, corpuri nemişcate.

Ajunseseră de-acum la scara care ducea spre uşa principală.

— Dar ce s-a întâmplat cu raptorul care te-a atacat? zise Grant.

— Habar n-am, mărturisi Gennaro.

— A plecat de-aici?

— Nu l-am văzut. Pur şi simplu a dispărut; cred că din pricină că era rănit. Am impresia că Muldoon l-a nimerit în

picior şi când a ajuns aici tocmai începuse să sângereze din belşug. Dup-aia. Nu mai ştiu. Poate că s-a dus iar afară, în pădure. Sau poate c-a murit pe-aici, pe undeva. Nu am de unde să ştiu.

— Dar poate că-i încă aici, sugeră Grant.

Wu se uita încă la velociraptorii de dincolo de gard. Aceştia păreau încă a avea chef de joacă, mai mult prefăcându-se că o atacă pe Ellie. Hărţuiala aceea însă dura de destulă vreme, de-acum, ba lui i se părea că dura chiar de prea multă vreme. Parcă ar fi încercat să îi atragă şi ei atenţia femeii, întocmai cum voia şi ea să procedeze cu ei.

Comportamentul dinozaurilor însă fusese dintotdeauna pe un plan secundar, din punctul de vedere al lui Wu. Şi chiar aşa era, cel puţin după părerea lui: comportamentul animalelor era de fapt un efect de gradul doi al ADN-ului, ca şi dezvoltarea proteinelor, de pildă. Nu aveai cum să prevezi evoluţia comportamentală şi nici nu puteai să o controlezi în totalitate, decât aşa, în linii foarte mari, ca de exemplu să faci un animal dependent de regimul alimentar administrat, prin eludarea unei anume enzime din procesul genetic. Însă în general efectele comportamentale erau pur şi simplu dincolo de orice înţelegere omenească. Nu puteai să analizezi o secvenţă adeneică şi să poţi prevedea reacţiile unui animal. Era imposibil.

De aceea, Wu se rezuma la aspectul pur empiric al muncii sale. Şi acesta era însă mai degrabă un soi de cârpăceală, precum truda unui ceasornicar din zilele noastre, care încearcă să repare străvechiul ceas al bunicului. Trebuia să lucreze cu un fel de unelte care aparţineau de fapt trecutului şi să clădească o formă nouă, însă cu materiale depăşite şi după reguli ce se pierdeau în negura vremii. Nu puteai fi sigur niciodată dacă ceea ce ai măiestrit tu acolo avea să meargă întocmai cum s-ar cuveni; mai ales dacă mai fusese reparat şi modificat de multe ori înainte, prin forţele inerente e-voluţiei şi prin trecerea nemăsurată a timpului. Tot astfel, ca şi ucenicul

care modifică maşinăria ceasonicului, şi-abia apoi îşi dă seama dacă aceasta funcţionează sau nu, Wu trebuia şi el să opereze câte o schimbare şi abia după aceea să vadă dacă animalele se comportau mai bine sau nu. Iar el nu încercase să modifice decât, în mare aspectele purtării dinozaurilor: înclinaţia firească a acestora de a se repezi întruna la gardurile electrice sau obiceiul de a se freca de trunchiuri cu spinările, până ce le dădea sângele. Numai acestea erau problemele legate de reacţiile creaţiilor sale, care îl puteau determina să se aşeze iarăşi la masa de lucru şi să o ia de la capăt.

Iar puţinătatea cunoştinţelor lui despre dinozauri în general, îl făcuse să se simtă oarecum complexat în privinţa dinozaurilor vii din Parcul Jurasic. Niciodată, dar absolut niciodată nu era sigur deloc dacă acel mod de comportare al animalelor era într-adevăr un dar preistoric sau un efect al mutaţiilor genetice. Oare aceştia se purtau într-adevăr întocmai ca şi în trecut? Această întrebare încă nu aflase răspuns şi se părea că în ultimă instanţă nici nu avea să găsească vreunul.

Şi cu toate că Henry Wu nu ar fi recunoscut asta nici în ruptul capului, faptul că se descoperise capacitatea de reproducere a dinozaurilor din rezervaţie reprezenta o certitudine copleşitoare că munca lui fusese într-adevăr rodnică. Pentru că un animal capabil de reproducere era în mod fundamental cel mai puternic argument în favoarea trudei uriaşe a geneticianului. Da, însemna că acesta reuşise cu adevărat să refacă o întreagă lume din acele mici fărâme găsite pe câteva fosile. Deci el recrease nişte fiinţe ce trăiseră cu milioane şi milioane de ani în urmă, şi încă izbutise să le reconstituie atât de bine, încât acestea se puteau înmulţi singure.

Însă cu toate acestea, uitându-se la raptorii ce bântuiau prin jurul clădirii, nu putea fi decât îngrijorat de comportamentul acestora. Velociraptorii erau inteligenţi, iar animalele inteligente, în general, se plictisesc repede de acelaşi fel de activitate, oricât ar fi fost de atractivă. Da, animalele dotate cu inteligenţă sunt în stare de asemenea

să îşi facă planuri de atac şi...

Harding se năpusti într-un suflet pe uşa camerei lui Malcolm, dând buzna pe hol.

— Unde-i Ellie?

— E tot pe-afară...

— Mai bine cheam-o încoace. Raptorii au plecat de la geamul acela din plafon...

— Când asta? întrebă repede Wu, cuprins de o presimţire neagră.

— Acum câteva clipe, răspunse Harding.

Wu se grăbi să deschidă larg uşa principală.

— Ellie, intră acum înăuntru. *Intră acum, n-auzi?!*

Ea îl privi însă nedumerită.

— Da' de ce? Nu-i nici un pericol, totul este cât se poate de sigur...

— Acum!

Ea însă clătină din cap, refuzând cu încăpăţânare:

— Ştiu eu ce fac.

— Haide, Ellie, n-auzi?

Lui Muldoon nu îi plăcea de fel cum stătea Wu acolo, în pragul uşii deschise la perete şi tocmai se pregătea să îi spună asta, când dintr-odată zări o umbră prăvălindu-se de undeva, de deasupra, şi îşi dădu seama pe loc ce anume se întâmplase. Wu a fost ridicat într-o clipă, în aer, scuturat zdravăn, apoi se auzi ţipătul sfâşietor al lui Ellie. Muldoon se repezi la uşă şi se uită afară. Henry Wu era întins pe spate, cu trupul deja spintecat de ghearele cumplite, în vreme ce raptorul îşi smucea capul în toate părţile, smulgând intestinele omului, deşi acesta era încă viu şi încerca, degeaba, cu ultimele puteri, să îndepărteze capul uriaş. Era devorat încă în viaţă fiind şi atunci femeia încetă să ţipe şi o luă la goană pe lângă gard, iar vânătorul trânti de îndată uşa, buimăcit şi îngrozit. Totul se întâmplase atât de repede!

— A sărit de pe acoperiş? întrebă Harding.

Muldoon abia mai avu putere să dea din cap, încuviinţând. Se duse apoi la fereastră şi se uită afară. Dincolo de gard, trei raptori alergau cât puteau. Însă nu

după Ellie.

Se întorceau iar la complexul turistic.

Grant ajunse la capătul zidului adăpostului de intervenţie, şi se uită împrejur, încercând să desluşească prin ceaţă. Auzi mârâielile raptorilor, care păreau că se apropie tot mai mult. După câteva clipe îi şi văzu, gonind pe lângă el, fără să îl observe. Se îndreptau către complexul turistic.

Paleontologul se uită în spate, spre Gennaro.

Acesta clătină din cap, refuzând.

Atunci Grant se apropie de urechea celuilalt şi îi şopti:

— N-avem încotro. Trebuie să punem odată computerul ăla în funcţiune.

Şi apoi o porni prin ceaţa aceea aproape de nepătruns.

După un moment de şovăială, Gennaro îl urmă.

Ellie nu îşi pierduse însă cumpătul, Când raptorii reuşiseră să treacă peste gard, ca să îl atace pe Wu, ea se întorsese îndată pe călcâie şi o luase la goană cât o ţineau picioarele, către celălalt capăt al popasului turistic. Între gard şi clădire nu erau mai mult de cinci-şase metri. Femeia alerga cât putea, fără să mai audă fornăitul animalelor care deja o urmăreau, fără să mai poată percepe nimic altceva decât propria ei răsuflare obosită. Dădu colţul la iuţeală şi zări un copac ce crescuse chiar lângă zid. Sări înainte, apucând o creangă mai groasă şi cocoţându-se la iuţeală. Nu îi era frică. Simţea numai un fel de însufleţire ciudată, nefirească, în timp ce prindea o altă ramură cu picioarele, ca o maimuţă, apoi se ridică de spate, ţinându-se la repezeală şi cu mâinile.

Ajunsese deja la vreo şapte metri deasupra solului, însă velociraptorii tot nu păreau încă să o urmărească. Tocmai începuse să îi mai vină inima la loc, când văzu primul dinozaur la poalele copacului. Gura largă a acestuia era mânjită peste tot de sânge, iar dintre fălci încă îi mai atârna

câteva fâşii de carne. Femeia îngrozită urcă mai departe, apucând trunchiul copacului când cu mâinile, când cu picioarele, până ce văzu vârful acoperişului clădirii. Atunci se uită în jos.

Cei doi raptori deja urcau în copac.

Aflată deja la nivelul acoperişului, la numai doi metri putea zări prundişul fin ce acoperea mica terasă şi piramidele de sticlă, care închipuiau geamurile din plafoane, ridicându-se printre fuioarele de ceaţă. Acolo, pe acoperiş, se observa şi o uşă prin care ar fi putut ajunge în interiorul clădirii. Adunându-şi puterile, făcu un salt în gol şi ateriză drept pe pietriş, întinsă pe burtă. Se cam zgâriase pe faţă, dar totuşi încă avea acel simţământ ciudat, aproape de voioşie, de parcă ar fi jucat de fapt un joc în care voia să câştige ea cu tot dinadinsul. Se ridică îndată şi alergă la uşa care ducea la casa scărilor. În urma ei. crengile copacului trosneau mai departe. Cei doi raptori încă urcau.

Ajunse la uşă şi trase cu putere de mâner.

Însă uşa era încuiată.

Îi trebuiră câteva clipe ca să se dezmeticească din acea euforie stranie ce o cuprinsese. Da, uşa era încuiată. Ea se afla în acele momente pe acoperiş şi nu putea să coboare în nici un fel.

Uşa era încuiată.

Înfuriata la culme, se apucă să bată cu pumnii in uşă, apoi se duse la iuţeală să se uite peste marginea acoperişului, sperând din tot sufletul să găsească o cale de scăpare, însă jos nu se vedea decât conturul verzui al bazinului de înot, acoperit în parte de vălătucii groşi de ceaţă. Iar de jur-împrejurul bazinului, nu se zăreau decât dale de ciment. Da, patru-cinci metri de ciment. Prea mult ca ea să poată sări peste el. Şi nu mai exista nici un arbore, cât de mic, ca să se ascundă. Nici o scară, de incendiu. Nimic.

Nimic!

Femeia se întoarse şi se uita înapoi. Raptorii tocmai săreau pe acoperiş, fără prea mare efort. Atunci ea alergă

spre celălalt capăt al acoperişului, sperând să mai găsească o uşă de acces. Dar nu găsi nimic.

Animalele se apropiau de ea fără grabă, pândind-o, strecurându-se neauzite printre piramidele de sticlă. Se uită dedesubt. Marginea bazinului era la patru metri distanţă.

Prea departe.

Dinozaurii se aflau la numai câţiva metri şi începură să se depărteze, pregătindu-se să o atace din ambele flancuri. Iar ea nu mai reuşi să se gândească la nimic altceva. Atât îi mai trecu prin minte: "Oare nu se întâmplă î*ntotdeauna* aşa? E de ajuns să apară o greşeală, cât de mică, şi totul se duce de râpă... "

Era încă năucită, încă mai simţea acea stare de exaltare nejustificată. De parcă nu i-ar fi stat în puteri să înţeleagă că viaţa ei avea să se sfârşească în felul acela. Nu i se părea posibil un asemenea lucru. Părea învăluită într-o platoşă protectoare, de voioşie atotputernică. Pur şi simplu nu putea să conceapă că avea să se petreacă ceea ce, în mod normal, urma...

Velociraptorii mârâiră ameninţători. Atunci Ellie se dădu câţiva paşi înapoi, spre cealaltă margine a acoperişului. Trase adânc aer în piept şi după aceea o rupse la fugă. În timp ce alerga aşa, zări iar bazinul de înot, dar ştia că era totuşi prea departe. Însă, pe neaşteptate, îşi zise "Dracu' să-l ia dac-o fi să fie... " şi sări în gol.

Şi căzu astfel, preţ de câteva secole, după cât i se păru.

Mii şi mii de ace reci, se trezi între o mare friguroasă. Se scufundase în apă. Reuşise! Înotă până la suprafaţă şi se uită în sus. De-acolo, de pe acoperiş, raptorii se uitau la ea. Iar femeia îşi dădu seama că, dacă ea izbutise să facă astfel, nici lor nu le era prea greu. Se bălăci câteva clipe, fericită, întrebându-se: "Oare raptorii pot să înoate?", Era sigură că puteau. Probabil că înotau precum crocodilii.

Raptorii însă se depărtară de marginea acoperişului. Şi atunci, Ellie îl auzi pe Harding strigând:

— Domnişoară Sattler...

Înţelese că veterinarul deschisese uşa de pe acoperiş, ca să o ajute să pătrundă în clădire. Iar dinozaurii se

îndreptau acum către el.

Grăbită, ieşi din bazin şi o luă la goană către hotel.

Harding urcase scările într-un suflet, sărind câte două trepte, apoi deschisese uşa ce dădea spre acoperiş şi strigase din toate puterile:

— Domnişoară Sattler!...

Apoi aşteptă. Fuioare de ceaţă se încolăceau printre piramidele de sticlă de pe acoperiş. Dar raptorii nu se vedeau nicăieri.

— Domnişoară Sattler!

Era atât de îngrijorat de soarta femeii, încât îşi dădu seama abia cu o clipă prea târziu de greşeala de neiertat pe care tocmai o comisese. Ar fi trebuit să vadă fiarele acelea, îşi zicea el. Iar în clipa următoare ghearele încovoiate se năpustiră asupra tăbliei uşii, înfigându-se şi în pieptul lui. Abia suportând durerea cumplită, îşi adună toate puterile şi trânti uşa peste braţul animalului. Şi atunci îl auzi pe Muldoon strigându-i:

— A intrat deja. E aici, înăuntru!

De cealaltă parte a uşii, raptorul sforăi înfuriat şi Harding izbi iarăşi uşa peste ghearele bestiei, iar acestea se traseră îndărăt. Omul închise la iuţeală uşa, apoi se prăbuşi pe podele, tuşind.

— Unde ne ducem acum? întrebă Lex.

Ajunseseră deja la etajul doi al complexului turistic. Un coridor lung, încadrat de o parte şi de alta numai cu pereţi de sticlă, se ivi înaintea lor.

— La camera de control, răspunse Tim.

— Şi-asta unde-i?

— Pe-aici pe undeva, zise băiatul, uitându-se la fiecare inscripţie de pe uşi.

Din câte se părea, nu erau decât birouri.

"Îngrijitori parc"... "Relaţii cu publicul... " "Director general... " "Revizor... "

Apoi ajunseră în faţa unui glasvand mare, pe care scria:

ACCESUL STRICT INTERZIS!
INTRAREA PERMISĂ
NUMAI PERSONALULUI DE SPECIALITATE

Alături se zărea locaşul pentru cartelele de securitate, însă Tim numai împinse uşa, iar aceasta se dădu în lături.

— Da' cum de s-a deschis aşa uşor?

— Pentru că nu e curent electric, îi explică băiatul.

— Şi de ce ne ducem în camera aia de control, mă rog? se interesă ea mai departe.

— Ca să găsim un radio. Trebuie neapărat să luăm legătura cu cineva.

Dincolo de glasvand, coridorul continua, parcă la nesfârşit. Tim îşi aduse aminte unde se aflau. Mai fusese o dată pe acolo, când începuseră turul parcului. Lex se târşâia plictisită, alături de el. Din depărtare, se auzeau mârâielile raptorilor care păreau că se tot apropie. Apoi Tim îi auzi izbind geamurile de la parter.

— Sunt acolo, jos..., şopti fetiţa, înspăimântată.

— Nu-ţi face probleme.

— Da' ce tot. fac acolo? urmă ea.

— Acum nu mai are nici o importanţă.

"Supraveghetori parc"... "Operaţiuni"... "Camera de control"...

— Aici, se bucură băiatul.

Deschise uşa. Camera de control, era întocmai cum şi-o aducea el aminte. În mijloc se afla monitorul central înconjurat de patru scaune şi alte patru terminale. În afară de lumina ce venea de la ecranele monitoarelor, în cameră nu mai exista nici o altă sursă de iluminat. Iar pe ecrane nu se vedea decât unul şi acelaşi tabel.

— Deci unde-i radioul ăla? se răţoi Lex.

Tim însă deja uitase cu desăvârşire de radio. Se îndreptă spre computer. Monitoarele funcţionau! Ceea ce însemna că...

— Au reparat reţeaua electrică...

— Bleah, făcu Lex, scârbită. dându-se în lături ca arsă.

— Ce mai e?

— Am călcat pe o *ureche!* zise ea.

Tim msa nu văzuse nici un cadavru când veniseră acolo. Se uită în urma lor şi, într-adevăr, văzu o ureche însângerată zăcând pe podele.

— E de-a dreptul greţos, se oţărî fetiţa.

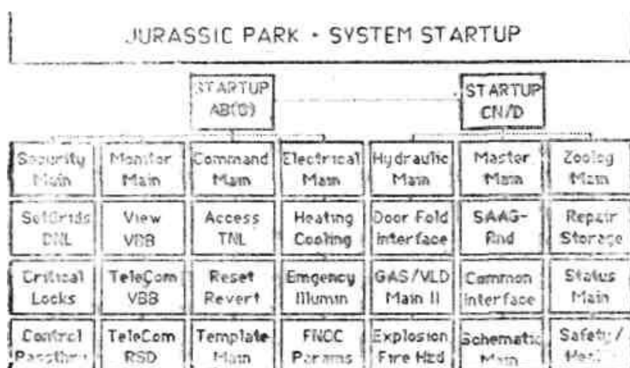
— Ei, lasă, nu te mai gândi şi tu...

Tim se întoarse la calculator.

— Unde-o fi mortul? se întrebă ea.

— Acum ce mai contează!...

Băiatul se uită atent pe ecran. Nu se vedeau decât şiruri de etichete colorate şi însemnate astfel:

— Mai bine nu te-ai juca la chestia aia, Timmy, îl sfătui ea.

— Nu-ţi face tu griji, că nu mă joc...

Mai văzuse el computere sofisticate şi înainte, de pildă ca acelea care erau în biroul unde lucra tatăl lui. Acele calculatoare controlau toate sistemele computerizate — de la lifturi şi uşi automate la aerul condiţionat. Şi semănau mult cu acelea pe care le avea atunci în faţă: pe ecrane apăreau o mulţime de casete colorate, însă erau totuşi mai puţin complicate. Şi aproape întotdeauna găseai o casetă cu infnormaţii, dacă aveai nevoie să afli câte ceva despre sistem. Însă acolo nu se zărea nici urmă de casetă cu informaţii. Se uită încă o dată, ca se se convingă.

Atunci observă altceva: câteva cifre ce apăreau sistematic în colţul din stânga al ecranului. Citi — 10:47: 22. Şi atunci îşi dădu seama că era ora exactă. Nu mai rămăseseră decât treisprezece minute până ce nava avea să ajungă pe continent. Însă oricum, băiatul îşi făcea mai multe gânduri despre cei ce se aflau în complexul turistic.

Se auzi un pârâit enervant. Băiatul se întoarse şi o zări pe Lex eu un aparat de emisie-recepţie în mână. Începuse să învârtă într-o voioşie toate butoanele şi rotiţele.

— Cum naiba funcţionează ăsta? se întrebă ea. Nu pot să-l fac deloc să meargă,

— Ia dă-mi-l mie puţin!

— Nu vreau, ce, eu l-am găsit! E-al meu!

— Lex, dă-mi-l mie!

— Nu mă interesează, ce, eu trebuie să mă joc prima cu el!

— Lex!

Şi deodată, din radio se auzi:

— Ce mama dracu' se petrece?

Era vocea lui Muldoon.

Surprinsă, Lex scăpă aparatul pe podele.

Grant se ascunse repede, ghemuindu-se la rădăcina palmierilor. Printre vălătuci, desluşea siluetele întunecate ale raptorilor care şuierau înfuriaţi şi izbeau cu capetele în geamurile groase de la intrarea în complexul turistic. Însă, în răstimpuri, încetau toată hărmălaia şi rămâneau neclintiţi, de parcă ar fi ascultat nişte semnale îndepărtate. Şi în acele momente, numai scânceau ciudat, cu voce scăzută.

— Ce lot fac acolo? întrebă Gennaro.

— Parcă ar încerca să intre în cofetărie, zise Grant.

— Bine, bine, da' ce-i în cofetăria aia?

— Acolo i-am lăsat eu pe copii..., oftă paleontologul.

— Şi ăştia pot să spargă geamurile?

— Nu prea cred eu...

Grant se uită în continuare, cu atenţie, apoi auzi pârâitul

unui radio. Velociraptorii începură să se agite şi mai mult, ţopăind pe loc, alertaţi. Unul după altul se apucară să sară tot mai sus, până ce, într-un târziu, primul reuşi să sară peste balustrada balconului de la etajul doi, iar de acolo intră în clădirea complexului turistic.

În camera de control, la etajul al doilea al complexului turistic, Tim înşfăcă aparatul de emisie-recepţie, pe care sora lui îl scăpase. Apăsă pe un buton.

— Alo... Alo, m-auziţi?

—... şti tu, Tim? se auzi vocea lui Muldoon.

— Da, eu sunt.

— Unde te afli acum?

— În camera de control. S-a reparat reţeaua electrică!

— Asta-i mare lucru, Tim, zise Muldoon.

— Dacă e cineva pe-acolo care să îmi spună cum să pun computerul în funcţiune, mă ocup eu...

Urmă o tăcere apăsătoare.

— Alo! strigă băiatul. Alo, mă auziţi?

— Ăăăă... da, da... Vezi tu, avem un necaz cu chestia asta, oftă Muldoon. Pentru că ăăăă... ăăă... noi, ăştia, care suntem aici, nu prea ne pricepem să lucrăm cu calculatoarele. Mă rog, habar n-avem să dăm drumul computerului ăla, ce să mai...

— Staţi puţin; cum adică? Glumiţi, sau ce? rămase băiatul cu gura căscată de uimire. Nu ştie nimeni să lucreze cu computerul?!

I se părea de necrezut.

— Nu, nimeni nu ştie...

Se lăsă iar un moment de linişte rău prevestitoare.

— Mi se pare că era ceva cu primul şir de casete... Parcă să plimbi mausul peste primele căsuţe, cam aşa ceva... Da' nu te pricepi deloc la calculatoare, Tim?

Băiatul rămase câteva minute cu privirea aţintită pe ecran. Lex îi dădu un ghiont.

— Spune-i că nu te pricepi, Timmy...

— Ăăăă... da, mai ştiu câte ceva..., zise băiatul.

— Ei, păi atunci ai putea foarte bine să încerci chiar tu, îl îndemnă Muldoon. Pentru că aici cel puţin, nu-i nimeni care să ştie ceva, cât de cât. Şi nici Grant nu le are deloc cu calculatoarele.

— O. K., răspunse Tim. O să încerc.

Întrerupse emisia şi apoi privi atent ecranul, gândindu-se de unde să înceapă.

— Timmy, pufni soră-sa, dispreţuitoare. Habar n-ai ce să faci...

— Ba ştiu ce să fac.

— Ei, dacă-i aşa, atunci să te vedem!

— Aşteaptă numai o clipă, zise el.

Până una-alta, îşi apropie scaunul mobil de keyboard şi apăsă pe cursor. Mda, acolo erau tastele care mişcau spotul pe ecran, încotro voiai. Însă nu se întâmplă nimic. Atunci, băiatul apăsă pe alte butoane. Afişajul însă rămase neschimbat.

— Ei, şi-acum? îl luă Lex în zeflemea.

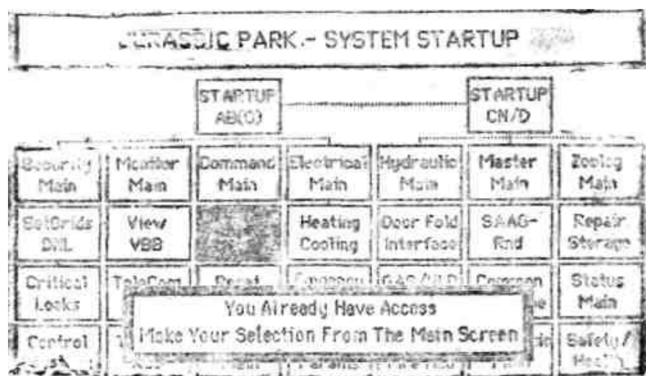
— Ceva nu-i în regulă, se încruntă băiatul.

— Ce să-ţi spun! Mai bine recunoaşte că nu te pricepi, Timmy, îi dădu ea cu tifla.

El însă nu o băgă în seamă, ci cercetă iar ecranul computerului, foarte atent. Bordul de comenzi avea şi un şir de funcţii chiar pe rândul de sus al tastaturii, întocmai ca la orice PC obişnuit, iar monitorul era mare, color. Însă diviziunile ecranului erau oarecum diferite de cele pe care le ştia el. La capetele ecranului, de jur-împrejur, se zărea un contur de punctişoare de un roşu-strălucitor.

Semnale roşii peste tot pe ecran... Ce naiba putea să însemne asta? Îşi apropie degetul de conturul acela şi observă cum, la atingerea lui, culoarea prinde încă şi mai multă viaţă.

Îşi plimbă atunci degetele peste ecran şi, deodată, se auzi un bâzâit scurt.

Câteva clipe mai târziu, afişajul acesta însă dispăru, iar imaginea rămase mată.

— Ce-a păţit acum? întrebă Lex. Ce i-ai făcut? Ai stricat tu ceva pe-acolo, când l-ai atins cu mâna...

Da, aşa era! Cum de nu-i venise şi lui în minte mai de mult? Atinsese ecranul! Deci asta era dezlegarea enigmei! Era un computer cu comandă manuală! Probabil că punctişoarele acelea roşii, de pe margini, erau senzori infraroşii. Tim nu mai văzuse niciodată aşa ceva până atunci, dar citise despre astfel de calculatoare, prin reviste; Atinse caseta RESET/REVERT şi pe ecran apăru scris:

ACUM COMPUTERUL A RESETAT.
ALEGEŢI COMANDA DE PE
AFIŞAJUL PRINCIPAL

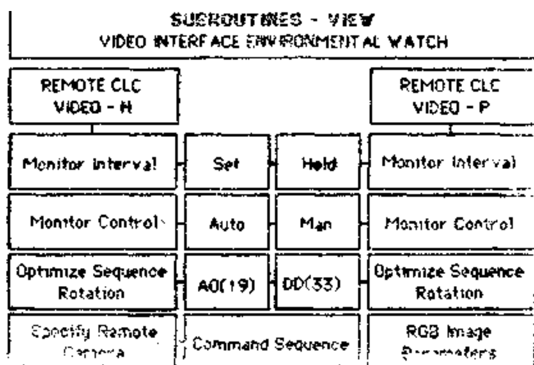
Prin radio, auziră mârâitul raptorilor.

— Vreau să-i văd! strigă Lex. Ar trebui să încerci comanda VIEW (Video)!

— Nu, Lex, termină...

— Ce, nu mă interesează, eu vreau VIEW! ţipă ea.

Şi, mai înainte ca el să o poată împiedica, apăsă pe butonul respectiv. Iar afişajul se schimbă.

— Iuhuuu, chirăi ea de bucurie.

— Lex, ai de gând să te potoleşti odată?!

— Ia uită-te! jubila ea. Merge! Ha, ha, ce bine-mi pare!

Monitoarele din camera de control derulau rapid imagini din diferite părţi ale parcului. Cele mai multe privelişti însă erau neclare, din pricina ceţei dense, dar o dată apăru o vedere exterioară a complexului turistic, unde se zărea un raptor pe acoperiş, apoi un altul prins undeva, într-un loc unde soarele bătea din plin, orbitor, parcă pe coca unui vas. Da, da. În soarele orbitor...

— Ce-a fost asta? se încruntă Timmy, apropiindu-se de ecran.

— Ce anume?

— Imaginea asta...

Însă deja se vedea o altă privelişte... Da, era chiar interiorul hotelului. Zăriră fiecare cameră în parte, apoi, deodată, pe Malcolm zăcând în pat. nemişcat...

— Opreşte aici, strigă Lex. I-am văzut!

Tim atinse ecranul în mai multe locuri, însă nu obţinu decât un submenu. Apoi încă vreo alte câteva.

— Ei, stai puţin! îl opri Lex. Ai încurcat tot...

— Da' tu chiar n-ai chef să-ţi ţii fleanca aia deloc?! se enervă băiatul. Habar n-ai ce-i ăla un computer...

Apăru un listing al tuturor monitoarelor. Pe unui din ele era trecut OBIECTIV TURISTIC: LV2-4. Pe altul — PLAN DEPĂRTAT: VAS DE APROVIZIONARE (VND). Atinse iar de câteva ori ecranul.

Imagini disparate apărură pe fiecare terminal în parte. Unul arăta silueta vagă a navei de aprovizionare şi întinsul oceanului. În depărtare. Tim reuşi să desluşească linia uscatului — da, era ţărmul, se distingeau şi clădirile înalte şi portul... Recunoscu locurile pentru că zburase pe deasupra lor cu numai o zi în urmă, când călătoriseră cu elicopterul până la insulă. Era oraşul Puntarenas. Iar vaporul părea că nu mai are decât câteva minute până la mal.

Însă în clipa aceea îi reţinu atenţia terminalul de alături, pe care se observa acoperişul complexului turistic, învăluit în ceaţă. Raptorii erau aproape în întregime ascunşi — printre piramidele de sticlă, dar capetele lor hidoase tot apăreau pe după acestea.

Şi apoi, pe cel de-al treilea monitor se zări inferiorul unei încăperi. Malcolm zăcea mai departe, în patul lui, iar Ellie îl veghea. Şi amândoi se uitau undeva, în sus. Între timp, Muldoon intră şi el în încăpere şi privi într-acolo, părând foarte îngrijorat.

— Cred că ne văd şi ei, zise Lex.

— Eu unul nu cred defel...

Radioul pârâi. Şi pe ecran se văzu Muldoon ducând aparatul său în dreptul gurii.

— Alo, Tim?

— V-ascult...

— Ăăăă, nu prea mai avem mult timp la dispoziţie, zise Muldoon cu voce lipsită de orice expresie. Mai bine ai da drumul la curent cât de repede poţi tu...

Şi atunci băiatul auzi mârâitul raptorilor şi văzu un cap uriaş aplecându-se prin fereastra spartă, din plafonu încăperii. Animalul clămpănea din fălcile puternice.

— Grăbeşte-te, Tim, îl îndemnă Lex. Dă-i drumul odată la curentul ăla!

GRILAJUL ELECTRIFICAT

Tim se trezi dintr-odată privind neputincios ia şirurile de comenzi încâlcite ce apăreau întruna pe ecranele monitoarelor, în vreme ce el încerca să controleze calculatorul central. Multe, sisteme erau activate de un singur buton sau o singură comandă, care readuceau imaginea precedentă sau mecanismul principal. Însă acel sistem nu părea să aibă aşa ceva — sau cel puţin el nu îşi dădea seama care ar fi putut fi. În plus, era sigur că şi caseta cu informaţii fusese integrată într-un cod anume, pe care el nu reuşea să îl descopere. Iar Lex nu stătea o clipă locului, ci sărea în toate părţile, ca un cangur, înfuriat, şi îi striga în urechi cât o ţineau puterile, înebunindu-l de cap.

Într-un târziu, reuşi să stabilească iar afişajul principal. Nu era el prea sigur de ce operase pină atunci, dar oricum, bine că izbutise şi atât. Rămase o clipă pe gânduri, căutând comanda potrivită.

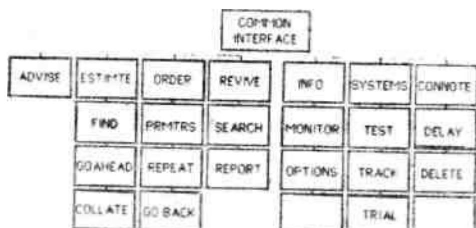
— Fă odată ceva, Timmy!

— Ţine-ţi pliscul ăla! strigă el. Încerc şi eu să dau o mână de ajutor, nu?

Apăsă pe tasta SCHEMA CENTRALA. Iar pe ecran apăru o diagramă complicată, cu o mulţime de căsuţe legate între ele şi încă o mulţime de săgeţi aiurite.

Nu era bine deloc. Nu, nu era bine.

Apăsă atunci pe ZONA COMUNĂ. Iar pe ecran se afişă:

— Ce-i asta? ţipă Lex. De ce nu dai odată drumu' la curentu' ăla electric, Timmy?

Băiatul însă nu îi mai dădu nici o atenţie. Poate că ajungea la vreun rezultat dacă activa sistemul "info". Aşa că apăsă pe tasta respectivă.

— Tiiiimm! N-auzi? se dădea Lex de ceasul morţii.

Însă el deja apăsase pe FIND. Şi obţinu iar o casetă care nu îi ajuta la njmic. Comandă GO BACK (înapoi).

Prin radio, îl auzi pe Muldoon întrebându-l:

— Cum mai merge, Tim?

El însă nu se mai osteni să răspundă. Cuprins de o febrilitate subită se apucă să apese butoanele unul după altul.

Şi atunci, pe neaşteptate, apăru iar afişajul central.

JURASSIC PARK

JURASSIC PARK - SYSTEM STARTUP						
		STARTUP AB(0)			STARTUP CN/D	
Security Main	Monitor Main	Command Main	Electrical Main	Hydraulic Main	Master Main	Zoo[illegible] Main
SetGrids DNL	View [illegible]	Access TNL	Heating Cooling	Door Fold Interface	SAAG-Rnd	Repair Storage
Critical Locks	TeleCom VBB	Reset Revert	Emgency Illumin	GAS/VLD Main II	Common Interface	Status Main
Central Passthru	TeleCom RSD	Template Main	FNCC Params	Explosion Fire Hzd	Schematic Main	Safety/Health

Se uită cu atenţie. ELECTRICAL MAIN (punct electric central) şi SETGRIDS DNL (reţele de grilaje electrice) păreau că au o legătură cu conecţiile electrice. Observă însă că şi SAFETY/HEALTH (protecţie/sănătate) şî CRITICAL LOCKS (blocaje pentru cazuri de urgenţă) puteau fi la fel de importante. Auzi iar fornăitul raptorilor. Trebuia neapărat să se decidă, într-un fel sau altul. Apăsă atunci pe SETGRIDS DNL şi scăpă un ţipăt de groază când văzu afişajul:

SET GRIDS DNL					
CUSTOM PARAMETERS		STANDARD PARAMETERS			
ELECTRICAL SECONDARY (H)					
MAIN GRID LEVEL	A4	B4	C7	D4	E9
MAIN GRID LEVEL	C9	R5	D5	E3	G4
ELECTRICAL SECONDARY (P)					
MAIN GRID LEVEL	A2	B3	C6	D11	E2
MAIN GRID LEVEL	C9	R5	D5	E3	G4
MAIN GRID LEVEL	A8	B1	C8	D8	E8
MAIN GRID LEVEL	P4	R8	P4	E5	L6
ELECTRICAL SECONDARY (M)					
MAIN GRID LEVEL	A1	B1	C1	D2	E2
MAIN GRID LEVEL	C4	R4	D4	E5	G6

(Nu poate fi efectuată comanda: Eroare la punctul 505).

POWER INCOMPATIBILE WITH COMMAND ERROR (Circuitul electric nu poate fi activat)

Nu mai ştia ce să facă! Apăsă pe STANDARD PARAMETERS (parametri standard).

STANDARD PARAMETERS

Park Grids B4-C6 Outer Grids Zoological	C2-D2
Grids BB-07 Pen Grids	R4-R4
Lodge Grids F4-D4 Maint Grids	E5-L6
Main Grids C4-G7 Sensor Grids	D5-G4
Utility Grids AH-B5 Core Grids	Al-C1

Circuit Integrity Not Tested

Security Grids Remain Automatic

Tim clătină din cap, nemulţumit, simţind cum furia pune stăpânire pe el. Îi trebui însă numai un moment de gândire ca să realizeze de fapt că tocmai căpătase informaţiile pe care le căuta! Pentru că acum ştia sigur care erau coordonatele sistemului de protecţie al hotelului! Apăsă pe comanda F4.

POWER GRID F4 (COMPLEX TURISTIC)
COMMAND CANNOT BE EXECUTED.
ERROR — 505.
Ref. Manual Pages 4. 09—4. 11 (Vezi manualul de comenzi, paginile 4. 09—4. 1 î).

— Nu-i bine deloc, îşi dădu Lex cu părerea.

Nu a fost verificată integritatea circuitului.

Conecţiile electrice ale sistemului de protecţie sunt încă pe comandă automată.

— A, acum ştiu! se lumină băiatul.

Apăsă pe o altă tastă. Iar ecranul schimbă afişajul.

POWER GRID D4 (COMPLEX TURISTIC)
COMMAND CANNOT BE EXECUTED.
ERROR — 505.
(Power Incompatible with Command Error.
Ref. Manual Pages 4. 09 — 4. 11).

Tim încercă să rămână calm, să gândească limpede. Cine ştie pentru ce motiv, ori de câte ori încerca să refacă un circuit sau altul, comanda lui conţinea o eroare în mesaj. Computerul îi tot semnala că toate conecţiile electrice erau incompatibile cu comenzile lui. Dar ce să însemne chestia asta? De ce să fie incompatibile?

— Timmy..., îl trase Lex de mânecă.

— Lasă-mă, Lex. Nu începe iar *acum...*

— Ba da, acum, se înverşună fetiţa şi îl trase din faţa monitorului.

Şi atunci, băiatul auzi şuierul velociraptorilor.

Care veneau de undeva, din josul coridorului.

***

Dinozaurii aproape că distruseseră şi cea de-a doua bară de metal de la fereastra din plafonul camerei lui Malcolm. De-acum puteau să îşi vâre cu totul capetele prin fereastra spartă şi se repezeau întruna, mârâind spre cei de dedesubt. După care se trăgeau îndărăt şi se apucau iar să roadă zăbrelele.

— Ei, de-acum nu mai durează mult, zise Malcolm cu voce slabă. Poate trei-patru minute.

Invârti butonul radioului.

— Alo, Tim, m-auzi? Tim...

Însă nu primi nici un răspuns.

Tim se furişă spre uşă şi privi velociraptorul de la celălalt capăt al coridorului, stând chiar lângă balcon. Rămase cu ochii măriţi de uimire. Cum naiba de ieşise animalul ăla din frigider, unde îl încuiase el?

După care, zări un al doilea dinozaur apărând ca prin farmec în acelaşi balcon şi înţelse totul. ' Raptorul nu ieşise deloc din congelator, ci venise de afară. *Sărise de jos în sus, până la balcon!* Cel de-al doilea ateriză neauzit, ţinându-şi perfect echilibrul pe balustradă. Lui Tim nu îi venea să-şi creadă ochilor. Uriaşii aceia săriseră patru

metri! De jos în sus! Poate chiar mai mult de patru metri. Picioarele acelea ale lor probabil că erau neînchipuit de puternice.

— Mi se pare mie sau tu ai spus că ăştia nu pot să..., începu Lex, în şoaptă.

— Sssstt...

Băiatul încercă să imagineze un plan de scăpare, însă deocamdată nu putea face altceva decât să privească fascinat cum un al treilea velociraptor sări în balcon. Apoi animalele se împleticiră pe culoar câteva momente, dezorientate, şi, pe neaşteptate, se reorganizară, înaintând în şir indian. Se îndreptau chiar spre cei doi copii.

Fără să facă nici un zgomot, Tim împinse uşa din spatele lui, ca să se întoarcă iar în camera de control. Însă aceasta se închisese. Împinse mai tare. Degeaba.

— Am rămas pe-afară, şopti Lex. Ia uită-te.

Arătă spre locaşul de introducere a cartelei de siguranţă, aflat chiar lângă canatul uşii. O luminiţă roşie lucea acolo vioaie. Cine ştie cum, sistemul de blocare a intrărilor fusese reactivat.

— Tâmpitule ce eşti, ne-ai lăsat pe-afară!

Tim se uită de-a lungul coridorului. Văzu mai multe uşi la capătul acestuia, însă în dreptul fiecăruia licărea câte un beculeţ roşu. Ceea ce însemna că toate uşile erau blocate. Iar ei nu aveau unde să se mai ascundă!

Apoi zări o siluetă întinsă pe podele, la celălalt capăt al coridorului. Era gardianul ucis. O cartelă albă era agăţată de cureaua mortului.

— Haide, şopti băiatul.

O luară amândoi la goană spre gardian. Tim desprinse cartela de siguranţă şi se întoarse pe călcâie, spre camera de control. Însă bineînţeles că raptorii îi văzuseră deja. Iar. acum mârâiau ameninţători, tăindu-le drumul. Apoi se aşezară în poziţie de atac, răsfirându-se, pentru a-i ataca pe cei doi copii din toate părţile. Capetele dinozaurilor începură să salte. Înainte şi înapoi, ritmic.

Erau pregătiţi pentru luptă.

Tim făcu singurul lucru care îi stătea la înde-mână:

introduse cartela în cel mai apropiat lăcaş, iar când uşa se deschise, o împinse pe Lex înainte. În vreme ce în urma lor se bloca încet intrarea, cei trei velociraptori şuierară cumplit şi atacară.

LA HOTEL

Ian Malcolm îşi cântărea fiecare răsuflare, ca şi cum ar fi fost ultima. Privea animalele cu ochi goi, lipsiţi de orice expresie. Harding îi luă pulsul, se încruntă nemulţumit, apoi îi mai luă o dată pulsul. Ellie Sattler, dea alături, înfăşurată într-o pătura, tremurând înfrigurată, Muldoon stătea pe podele, cu spatele rezemat de zid. Hammond se uita ţintă la raptori, fără să scoată o vorbă. Ascultau toţi, încordaţi, să primească vreun răspuns prin radio.

— Ce-o fi păţit Tim? zise Hammond. Tot n-avem nici o veste de la el?

— Habar n-am ce-i cu el.

Malcolm spuse:

— Urâte mai sunt dihăniile astea, aşa-i? Sunt groaznic de urâte.

Hammond clătină din cap cu tristeţe.

— Cine ar fi bănuit că toate astea au să ia o astfel de întorsătură?

— Din câte se pare. Malcolm a bănuit, răspunse Ellie.

— Nu. nu am bănuit, o contrazise matematicianul. *Am calculat chiar.*

Hammond oftă din greu.

— Gata, să nu mai începem iar discuţia ăsta. De ore întregi îmi înşiră întruna: "Eu v-am zis de la bun început că aşa o să fie"... *Numai că nimeni nu a dorit* să se întâmple aşa...

— Aici nu-i vorba dac-a dorit cineva sau nu să se întâmple aşa, îl opri Malcolm, ţinând ochii închişi.

Abia reuşea să deschidă gura, ameţit de narcotice.

— Aici e vorba despre ce poţi pune în practică şi ce nu.

Când vânătorul iese şi pe ploaie şi pe vânt, în pădure, să agonisească hrana familiei, dumneata crezi că el se aşteaptă să stăpânească forţele naturii? Nu. Îşi imaginează că aceste forţe sunt dincolo de înţelegerea lui. Dincolo de puterea lui de a le stăpâni. Poate că numai se roagă naturii. Se roagă ca pădurea, din prisosul ei. să îi dăruie o bucăţică de mâncare. Şi se roagă cu credinţă, tocmai pentru că nu poate stăpâni sau cunoaşte aceste forţe. Pentru că el însuşi trăieşte prin mila lor... Numai că dumneata nu vrei să primeşti bunăvoinţa naturii. Dumneata hotărăşti că poţi stăpâni natura, iar din clipa aceea eşti pierdut, pentru că asta nu îţi stă deloc în puteri. Şi totuşi ai produs sisteme care te obligă să faci asta. Iar dumneata nu poţi, nici n-ai putut, şi nici n-o să fii în stare vreodată să ţii totul în frâu. Nu poţi să amesteci, aşa, toate lucrurile între ele. Poţi să construieşti o barcă, dar nu poţi zămisli oceanul întreg. Poţi să proiectezi un aeroplan, dar nu poţi plămădi văzduhul. Puterile dumitale sunt cu mult mai mărunte decât visurile nebune care te îndeamnă să crezi în ele.

— Ce mai, eu unul nu-l mai înţeleg deloc, mărturisi Hammond, oftând. Unde s-o fi dus Tim? Doar părea un băiat atât de stăpân pe el, atât de cu capul pe umeri.

— Eu unul sunt sigur că încearcă şi el să păstreze totul sub control, zise Malcolm, Ca de altfel, toată lumea de aici.

— Şi Grant ăla... Ce-o fi cu el?

Grant ajunse la uşa din spate a complexului turistic. Pe aceeaşi uşă ieşise cu douăzeci de minute în urmă. Trase de mâner — era blocat. Apoi zări luminiţa cea roşie. Intrările automatp erau reactivate! Fir'ar al dracului de ceas rău! Alergă îndată spre uşa principală şi intră prin geamurile sparte de la parter. Pătrunse în holul central, oprindu-se lângă biroul ofiţerului de serviciu, unde fusese înainte de a pleca la centrala electrică Auzi bâzâitul enervant al radio-emiţătorului Se îndreptă spre bucătărie, căutându-i pe copii, însă uşa de acolo era deschisă larg, iar copiii nicăieri.

Urcă degrabă scările, însă ajunse la un glasvand pe care

scria: ACCESUL INTERZIS. Uşa era blocată. Avea neapărat nevoie de o cartelă, ca să intre.

Altfel nu avea cum.

De undeva, de pe coridorul de dincolo de intrarea blocată, Grant auzi raptorii şuierând furioşi.

Pielea solzoasă a reptilei atinse faţa lui Tim, iar ghearele încovoiate îi sfâşiară cămaşa. Băiatul căzu pe spate, tremurând de frică din toate încheieturile.

— Timmy! strigă Lex îngrozită.

El se ridică însă îndată în picioare. Puiul de velociraptor se cocoţă imediat pe umărul copilului, scâncind şi chirăind speriat. Cei doi fraţi ajunseseră în mica crescătorie. Pe podele erau risipite o mulţime de jucării: o minge galbenă care se rostogolea de colo-colo, o păpuşă, un şoarece de plastic.

— E puiul de velociraptor, îl linişti fetiţa pe frate-său.

Micul raptor îşi îngropă căpşorul sub bărbia băiatului. Probabil că bietul micuţ era mort de foame, îşi zise Tim.

Lex se apropie şi ea, iar puiul de dinozaur sări pe umărul ei. Şi începu să îşi frece creştetul de gâtul fetiţei.

— De ce naiba tot face aşa? se întrebă ea. O fi speriat sau de ce?

— Nu ştiu, mărturisi Tim.

Ea i-l întinse iar băiatului. Puiul chirăia şi ţopăia întruna pe umărul acestuia, foarte agitat. Se tot uita de jur-împrejur, iar capul i se rotea în toate părţile, ca o morişcă stricată. Fără îndoială, micuţul era grozav de neliniştit şi...

— Tim..., şopti Lex.

Uşa dinspre hol nu se închisese în urma lor de tot, după ce ei intraseră în încăpere, iar acum, velociraptorii adulţi îşi făceau apariţia pe rând. Mai întâi unul, apoi al doilea...

Foarte alertat, puiul chirăia cât îl ţinea gura, săltând ca o minge vie pe umărul băiatului. Tim ştia că trebuia să îi dea drumul micuţului. Poate că aşa reuşea să le distragă atenţia celorlalţi dinozauri. La urma urmei, era doar un pui de velociraptor! Dădu jos micuţul de pe umăr şi îl aruncă

înainte, spre ceilalţi. Puiul se repezi să se gudure pe lângă picioarele adulţilor. Primul dintre aceştia apleca uşor capul şi îl adulmecă pe prichindel cu delicateţe.

Tim o apucă pe Lex de mână şi o trase spre capătul încăperii. Trebuia neapărat să găsească o uşă, o cale de ieşire...

Şi atunci se auzi un ţipăt sfâşietor. Tim întoarse capul şi zări puiul între fălcile uriaşului velociraptor. Al doilea adult se apropie de îndată şi începu să sfâşie membrele micuţului, încercând să îl scoată din gura celui ce îl ucidea. Apoi se apucară să se lupte între ei, în vreme ce puiul muribund încă mai scâncea. Şiroaie de sânge se scurgeau pe podele.

— *L-au mâncat!* zise Lex, pierită.

Raptorii încă se mai băteau pe rămăşiţele însângerate, dându-se înapoi, apoi repezindu-se să se izbească cap în cap. Tim zări atunci o uşă descuiată şi ieşi pe acolo, trăgând-o pe soră-sa după el.

Erau de-aeum într-altă cameră, iar după lumina aceea verzuie ce umplea locul, băiatul îşi dădu seama că se aflau în laboratorul de extracţie a ADN-ului. Nu mai era nimeni acolo, în afară de ei. Şirurile de microscoape sofisticate fuseseră abandonate, monitoarele ce urmăreau procesele tehnologice erau acum inactive, iar pe ecranele lor nu se vedeau decât imaginile neclintite ale uriaşelor insecte, mult mărite şi conturate doar în alb-negru. Da, erau chiar muştele şi ţânţarii care pişcaseră dinozaurii cu milioane şi milioane de ani în urmă, lugând picături de sânge ce fuseseră folosite de oameni pentru a recrea o întreagă lume a mastodonţilor în Parcul Jurasic. Alergară prin laboratorul pustiu, iar Tim auzea în urmă fornăitul şi mârâitul mai mult. Apoi copiii ajunseră la capătul încăperii, velociraptorilor care îi urmăreau şi se apropiau tot trecură de o uşă care probabil că era prevăzută cu alarmă, pentru că pe coridorul îngust începu să răsune asurzitor o sirenă stridentă, iar luminile înşirate pe plafon licăreau întruna...

Fugind cât îl ţineau picioarele pe holul acela; băiatul se afundă dintr-odată în beznă, apoi iar în lumină, şi iar în

întuneric... Dincolo de sunetele înebunitoare ale alarmei, încă se auzeau (tot mai tare) mârâielile raptorilor care veneau în urma lor. Lex începuse să scâncească de frică, în neştire. Apoi Tim văzu o altă uşă în faţa lor, cu semnul albastru "Biohazard" şi se izbi în tăblia ei, o deschise, fugi mai departe şi..., deodată se ciocni de un corp dur, masiv, iar Lex răcni cuprinsă de groaza morţii.

— Gata, liniştiţi-vă, copii, spuse cineva.

Tim clipi buimac, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Chiar în faţa lui şedea Alan Grant. Iar alături de el, Donald Gennaro.

Acolo, pe culoar, abia după câteva minute, Grant îşi dădu seama că paznicul ucis probabil că deţinea şi el o cartelă de siguranţă. Aşa că se întorsese din drum, o luase, apoi urcase din nou pe coridorul de la etaj şi coborâse repede în holul următor. Se luase după zgomotele pe care le făceau raptorii şi îi găsise luptându-se în mica crescătorie; Era sigur, că puştii aveau să se îndrepte spre camera următoare, aşa că alergase şi el îndată spre laboratorul de extracţii.

Şi acolo dăduse peste copiii înspăimântaţi.

Iar acum raptorii se apropiau de ei. Pentru câteva clipe părură dezorientaţi, uimiţi de apariţia subită a atâtor oameni.

Grant îi împinse pe copii în braţele lui Gennaro şi îi ordonă:

— Du-i de aici, undeva, la loc sigur.

— Dar...

— Pe-aici, îi arătă Grant peste umăr, către o uşă depărtată. Du-i în camera de control, dacă poţi. Acolo ar trebui să fiţi în siguranţă.

— Da' tu ce-ai de gând să faci? întrebă Gennaro.

Velociraptorii ajunseseră în pragul uşii. Grant observă că aşteptară până se strânseră toţi la un loc, apoi o porniră mai departe, în grup compact. Da, vânau în ceată î îl luară fiori reci pe şira spinării.

— Am eu un plan de acţiune, zise el grăbit. Şi-acum duceţi-vă de-aici...

Gennaro luă copii şi plecă. Raptorii îşi urmară drumul neabătut, fără să se zorească prea tare, în-dreptându-se spre Grant. Treceau cu agilitate printre supercomputere, printre monitoarele care încă derulau la nesfârşit secvenţe adeneice decodificate. Dinozaurii înaintară însă fără să se oprească locului, adulmecând podeau, săltând şi coborând ritmic capetele hidoase.

Grant auzi declicul încuietorii şi se întoarse să privească peste umăr. Ceilalţi stăteau de-acum de cealaltă parte a uşii cu geam mare, urmărindu-i mişcările cu sufletul la gură. Gennaro dădu din cap, parcă voind să îi dea ceva anume de înţeles.

Însă Grant pricepu imediat ce voia să spună: dincolo nu mai exista nici o altă ieşire spre camera de control. Gennaro şi copiii erau pur şi simplu blocaţi acolo.

De atunci înainte, totul depindea numai de el, de Alan Grant.

Se deplasă încet, cu grijă, dând ocol laboratorului, pentru a-i sili pe raptori să se depărteze de locul unde se afla Gennaro şi copiii. Astfel reuşi să zărească o altă uşă, (lângă cea din faţă, pe unde intrase), pe care era scris: "Spre laborator". Ce mai putea să însemne şi asta?! Parcă bănuia el ce anume, şi spera din tot sufletul să nu se înşele. Pe uşa aceea mai era şi un semn albastru — "Biohazard". Iar velociraptoriii se apropiau... Grant se întoarse pe călcâie şi izbi cu putere uşa, apoi intră în cealaltă încăpere, într-o tăcere deplină.

Privi împrejur.

Da, minunat!

Se afla chiar acolo unde îşi dorise: în sala unde se incubau embrionii. Pretutindeni se zăreau numai lumini infraroşii şi mese lungi pline cu zeci de ouă de dinozaur,

peste care plutea o ceaţă deasă, lăptoasă. Cuiburile artificiale instalate pe tăbliile meselor păcăneau din când în când şi se roteau singure, în acelaşi ritm netulburat. Vălătucii groşi se lăsau peste marginile meselor, până ce atingeau suprafaţa podelei, iar acolo se evaporau.

Grant se îndreptă direct spre capătul încăperii, unde se zărea un mic laborator separat, apărat de pereţi înalţi de sticlă şi scăldat în raze ultraviolete. Hainele lui părură că devin şi ele albăstrii. Se uită curios la toate acele recipiente cu reactivi, la paharele speciale pline cu eprubete, la pipe-tele de toate mărimile, la mojarele de sticlă... Peste tot se vedea numai echipament de laborator, foarte fragil.

Velociraptorii intrară şi ei în cameră, mai întâi foarte precauţi, adulmecând aerul umed, privind mesele lungi, pline cu ouă uriaşe. Animalul ce mergea în frunte îşi şterse fălcile însângerate cu laba din faţă. Păşind neauzit, cei trei dinozauri se strecurau printre mese într-un mod foarte ordonat, de parcă ar fi ştiuit dinainte cum sa se poarte, lăsându-şi pe rând capetele pe sub mese.

Îl căutau pe Grant.

Acesta se lăsă pe vine, mergând ciucit spre capătul laboratorului, să se ascundă. Când se uită în sus, observă un capac mare, metalic, pe care se vedea desenat un craniu şi două oase încrucişate deasupra. Dedesubt era un avertisment: ATENŢIE TOXINE BIOGENICE A 4. MAXIMĂ PRECAUŢIE LA UTILIZARE. Grant îşi aduse aminte că Ed Regis îl avertizase că aveau la dispoziţie otrăvuri foarte puternice, pentru cazuri de urgenţă. Numai câteva molecule dintr-o astfel de substanţă putea ucidă orice vietate instantaneu...

Sertarul acela era fixat în prelungirea mesei de laborator. Grant însă nu îşi putea strecura mâna dedesubt. Încercă totuşi să îl deschidă, dar nu dădu peste nici un capac, mâner sau altceva care să îi fie de ajutor... Se ridică atunci cu grijă şi privi prin camera de dincolo. Raptorii încă mai căutau printre mese.

Apoi se întoarse iar spre sertarul acela. Şi atunci zări un lăcaş îngropat chiar în tăblia mesei. Părea un fel de

siguranţă electrică, acoperită cu un căpăcel de protecţie. Desfăcu acel căpăcel, găsi un buton şi apăsă pe el.

Cu un fâşâit uşor, sertarul se ridică singur spre plafon. Şi dedesupt se iviră rafturi de sticlă şi şiruri lungi de sticluţe pe care era lipită eticheta cu craniul şi oasele încrucişate. Citi ce scria pe ele: CCK-55... TETRA-ALPHA SECRETIN... THYMOLEVIN X-l612... În lumina ultravioletă, lichidele dinăuntru luceau verde-pal. Alături de toate acele recipiente, omul zări un vas de sticlă plin cu seringi mici, fiecare conţinând licoarea aceea verde, strălucitoare. Şezând acolo ghemuit, în semiîntuneric, Grant se strădui să ajungă la vasul cu seringi. Acele acestora erau sigilate cu un căpăcel de plastic. Scoase cu dinţii unul dintre învelişurile protectoare şi privi o clipă acul subţire.

Apoi înaintă cu grijă. Spre velociraptori.

Îşi consacrase întreaga viaţă studiului dinozaurilor. Iar acum avea într-adevăr oczaia să se convingă cât de mult aflase el despre acele făpturi. Velociraptorii erau dinozauri carnivori de talie mică, precum oviraptorii sau dromezaurii, specii despre care încă de multă vreme se emisese ipoteza că s-ar fi putut hrăni cu ouă furate de la alte soiuri. Întocmai precum în zilele noastre, păsările mănâncă ouăle altor specii. Aşa că Grant presupusese că nici velociraptorii nu se dădeau în lături de la asta, dacă aveau prilejul.

Se furişă până la cea mai apropiată masă pe care se găseau numeroase ouă. Se ridică încetişor, apărat de ceaţa deasă, şi luă un ou mare de pe masa rotundă. Era de mărimea unei mingi de fotbal şl avea o culoare crem-deschis, cu mici punctişoare rozalii. Paleontologul înfipse cu grijă acul subţire în coaja rezistentă şi injecta otrava. Pe loc, oul căpătă o nuanţă albăstrie.

Apoi Grant se lăsă iarăşi pe vine. Pe sub masă, zări picioarele raptorilor şi fuioarele de ceaţă ce se lăsau peste marginile tăbliei lungi. Împinse oul, care se rostogoli către velociraptori. Aceştia tresăriră la auzul duruitului pe podele şi se uitară degrabă împrejur. După care începură iar să pândească pe cel ascuns.

Oul se opri la numai câţiva metri de cel mai apropiat

raptor.

Of, fir'ar al dracu' de necaz!

Bărbatul a fost nevoit să o ia de la capăt: se ridică iar, luă un ou, injectă otrava şi îl aruncă spre dinozauri. De data aceasta, oul se opri chiar în piciorul unui animal. Apoi se rostogoli puţin pe loc, pocnindu-se uşor de gheara de la ppicior.

Raptorul privi surprins acel nou dar. Apoi se aplecă şi adulmecă oul strălucitor. Îl împinse cu botul pe podea.

Şi porni mai departe, fără să îi mai dea importanţă!

Planul lui Grant eşuase.

Atunci, încăpăţânându-se, acesta luă al treilea ou şi injectă o nouă doză de otravă. Cumpăni o clipă oul în mână, apoi îi dădu drumul să se rostogolească. Numai că de data asta îl aruncă mai tare, ca pe o minge de popice. Oul zurui cu zgomot mare pe jos.

Unul dintre dinozauri îl auzi îndată — plecă repede capul, îl reperă — şi, instinctiv, se apucă să fugărească obiectul acela mişcător, strecurându-se cu agilitate printre mese, ca să îl prindă. O singură clămpănitură a fălcilor puternice a fost de ajuns să nimicească acea coajă prea subţire.

Animalul ridică apoi capul, iar albuşul i se prelinse pe fălci în jos. Îşi linse botul cu zgomot şi mormăi. Apoi mai lipăi o dată materia aceea gelatinoasă şi aruncă găoacea goală cât colo. Însă deocamdată nu părea să se sinchisească prea mult de otravă. Ba chiar se mai aplecă să lingă şi resturile. Grant se întinse înainte să urmărească până la capăt ce avea să se întâmple...

Şi atunci, de acolo, din celălalt colţ al camerei spaţioase, raptorul îl zări! *Da, se uită chiar la el!*

Velociraptorul mârâi ameninţător şi se urni către Grant, traversând camera cu paşi incredibil de repezi. Grant pur şi simplu încremeni de frică, gândindu-se ce avea să se petreacă atunci cu el, când, pe neaşteptate, animalul scoase un icnet, apoi un bolborosit ciudat şi pe dată trupul masiv se prăbuşi ca secerat pe podele. Coada groasă bătea lespezile, scuturată de spasme grozave. Iar raptorul

bolborosea mai departe, din când în când reuşind să mai scoată câte un răcnet de durere. Din gură i se prelingeau spume scârboase. Capul i se bălăbănea într-o parte şi în cealaltă. Iar coada i se zbătea şi se pocnea de lespezi, cu putere.

Unul la mână, se gândi Grant.

Atâta numai că nu murea prea repede. Omului i se părea că agonia aceea durează veacuri de-a rândul. Se întinse să ia un alt ou şi atunci observă că şi ceilalţi doi raptori se opriseră din drum, ascultând horcăitul celui muribund. Unul dintre ei săltă capul, neliniştit, apoi celălalt. Şi primul dintre ei se apropie de cel căzut, să vadă ce se întâmplă cu el.

Velociraptorul aflat în agonie tresărea spasmodic, tot corpul îi zvâcnea nebuneşte. Deja nu mai putea decât să scâncească jalnic. Atâtea bale îi în-cleiaseră gura, încât de-abia se mai auzeau gâfâitu-rile lui. Apoi izbi iar podeaua şi gemu.

Celălalt îl privi o clipă, aplecându-se asupra lui, cercetându-l. Părea năucit de acele convulsii neaşteptate. Cu grijă, se uită îndeaproape la capul năclăit de spume, apoi la gâtul încovoiat de durere, la pieptul ce tresălta anevoie, la picioare...

Şi muşcă dintr-unul din picioarele dinapoi!

Animalul pe moarte mârâi furios şi, cu ultimele puteri, îşi înfipse adânc colţii în beregata celui ce îl atacase.

S-a dus şi-al doilea, se bucură Grant.

Însă celălalt scăpă din strânsoare. Sângele i se scurgea şiroaie pe gâtul solzos. Dintr-o singură mişcare, spintecă pântecele celui căzut, cu gheara tăioasă de la piciorul din spate. Intestinele încolăcite ca nişte şerpi graşi stârniţi, ieşiră afară, împrăş-tiindu-se pe podele. Ţipetele de durere ale raptorului în agonie umplură încăperea. Celălalt însă se întoarse şi se depărtă, de parcă lupta aceea ar fi devenit dintr-odată lipsită de interes.

Traversă încăperea, aplecându-se printre mese şi deodată înălţă capul, ţinând între fălci un ou strălucitor! Grant îl privi cum lipăie cu poftă gălbenuşul ce i se

prelingea pe bărbie.

De data asta am răpus doi, jubila Grant.

Într-adevăr, cel de-al doilea velociraptor resimţi efectul otrăvii aproape instantaneu, căci imediat începu să tuşească şi căzu pe burtă, rămânând nemişcat. În cădere însă, se lovi de o masă şi zeci de ouă uriaşe se rostogoliră pe podele. Grant le privi deznădăjduit.

Pentru că mai rămăsese încă un dinozaur, cu care nu mai putea folosi aceeaşi stratagemă.

Iar el nu mai avea oricum decât o seringă. Dar, din pricina acelei mulţimi de ouă împrăştiate pe jos, trebuia să găsească o altă modalitate de a o folosi. Tocmai se gândea ce ar fi putut el să mai facă în situaţia aceea, când ultimul animal rămas mârâi nervos. Grant se uită peste tăblia mesei: velociraptorul îl reperase!

Însă animalul nu se urni din loc încă multă vreme, ci pur şi simplu îl aţinti cu privirea. Iar după aceea, fără grabă, fără să scoată nici un sunet măcar, începu să înainteze. Să îl încolţească. Să îl pândească. Mai întâi se uita pe sub mese, apoi pe deasupra... Se mişca în mod voit alene, nu dădea deloc semne de acea iuţeală care caracteriza atacurile în ceată. Pentru că acum rămăsese singur şi trebuia să fie cu mult mai multă băgare de seamă. Nu îl scăpa din ochi pe Grant nici o clipă măcar. Acesta se uită în jur, la repezeală. Nu avea nici un colţişor măcar unde să se mai ascundă. Nu mai avea nici o cale de salvare...

Îl urmărea şi el cu privirea pe animalul ce se mişca agale, pregătindu-se să îl atace dintr-o parte. Omul încercă atunci să interpună între el şi fiară cât mai multe mese, cât mai multe obstacole... Uşurel... Uşurel... Se deplasă spre stânga...

Velociraptorul înainta în lumina aceea sângerie din încăpere. Respiraţia lui uşor gâfâită, stârnea aburi roşiatici, de parcă ar fi scos flăcări pe nări, ca un balaur...

Sub tălpile lui Grant se sfărâmau o mulţime de ouă de dinozaur, iar gălbenuşul îi năclăia pantofii. Se ghemui pe vine şi atunci simţi muchiile tari ale radioului din buzunar.

Radioul!

Scoase aparatul la iveală şi îl puse în funcţiune:

— Alo, aici Grant...

— Alan? se auzi vocea lui Ellie. Alan, tu eşti?

— Uite ce-i, zise el cu glas scăzut. Tu vorbeşte mai departe. Orice.

— Alan, tu eşti?

— Vorbeşte, nu te opri, zise el iar şi aşeză radioul pe podea, cât mai departe de el, chiar în drumul raptorului care se apropia.

Apoi el se piti pe după un picior de masă şi aşteptă acolo, nemişcat.

— Alan, spune ceva, te rog...

Se auzi un pârâit scurt, după care urmă un moment de tăcere apăsătoare. Aparatul încetă emisia. Iar velociraptorul îşi urma drumul. Se auzea în continuare răsuflarea lui sacadată, gâfâită.

Iar radioul rămase în continuare mut!

Ce mama dracului păţise oare?! N-o fi înţeles ce îi spusese el?

Prin semiîntunericul acela, dinozaurul se apropia tot mai mult.

—... Alan!

Vocea subţire a femeii îl descumpăni pe animalul acela masiv. El adulmecă prin aer, împrejur, ca şi cum ar fi voit să se convingă dacă mai exista şi altcineva în încăpere.

— Alan, eu sunt, Ellie. Nu îmi dau seama dacă tu mă auzi sau nu.

De-acum, dinozaurul se întoarse complet cu spatele la Grant şi se duse până la radio.

— Alan... te rog...

De ce naiba nu împinsese el aparatul ăla chiar mai departe? Velociraptorul se lăsase păcălit, dar tot rămăsese prea aproape. Laba mare a piciorului din sppate călcă podeaua chiar lângă el. Omul putea desluşi pielea solzoasă, de un verde deschis, strălucitor. Distinse şi dârele prelungi de sânge închegat de pe gheara încovoiată. Şi îl izbi drept în faţă mirosul puternic, greţos, de reptilă.

— Alan, ascultă-mă... Alan!

Dinozaurul se aplecă înainte, lovi uşurel cu botul aparatul, temător încă. Stătea încă întors cu spatele la Grant. Coada lui groasă era ridicată chiar deasupra capului omului. Acesta se săltă puţin pe genunchi şi înfipse adânc seringa în coada aceea injectând la iuţeală otrava.

Velociraptorul răgi cumplit şi sări cât colo. Cu o viteză uluitoare, se întoarse spre Grant, cu fălcile larg deschise. Clămpăni o dată lângă piciorul mesei, apoi săltă brusc creştetul. Masa a fost azvârlită într-o parte, iar omul căzu pe spate, neputincios, acum expus atacului necruţător. Raptorul se clătină însă deasupra lui, săltând gâtul puternic, şi se pocni cu capul de becurile suspendate, făcându-le să se lovească între ele cu zgomot.

— Alan!

Velociraptorul se dădu puţin în spate, să îşi ia avânt şi ridică laba piciorului, să spintece. Grant însă se rostogoli la iuţeală, iar talpa animalului bătu podeaua la numai un centimetru de el. Simţi însă o durere ascuţită în urmă şi un val de sânge cald îi îmbibă cămaşa. El însă se rostogoli mai departe pe podele, zdrobind ouăle uriaşe, năclăindu-şi mâinile şi faţa... Dinozaurul atacă din nou, făcând zob radioul, stârnind o pulbere de scântei electrice. Urla de furie când se repezi pentru a treia oară, iar Grant se opri în zid, îngrozit că nu mai are unde să se ducă. Animalul ridică pentru ultima dată piciorul, cu gheara aceea, care sfârteca orice.

Şi atunci se prăbuşi pe spate.

Horcăia grozav, iar valuri de spume însângerate i se scurgeau din gură.

Gennaro şi copii intrară în încăpere într-un suflet. Grant le făcu semn să rămână deoparte. Fetiţa se uită curioasă la animalul aflat în agonie şi bâigui doar:

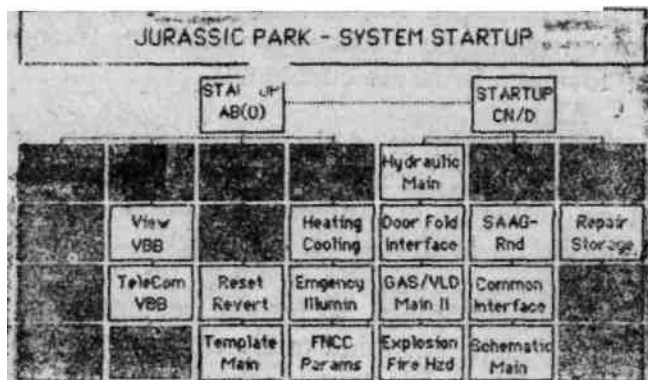
— Maaamă...

Gennaro îl ajută pe Grant să se ridice în picioare. Apoi se îndreptară cu toţii spre ieşire şi o luară la goană spre camera de control.

CONTROL

Tim rămase pur. şi simplu uluit văzând ecranul monitorului principal din camera de control care transmitea intermitent acelaşi afişaj. Acesta apărea pe ecran câteva clipe, apoi dispărea. Şi tot aşa.

— Da' ce naiba a păţit? întrebă Lex, uimită.

Tim îl zări atunci pe Alan Grant şi, foarte îndatoritor, arătă cu mâna către tastatură.

— A, nu. eu unul sunt cu. totul pe dinafară în ce priveşte computerele..., îl opri paleontologul, clătinând din cap cu tristeţe.

Însă Tim deja nu îl mai asculta, ci se cuibărise comod în fotoliul mobil din faţa computerului. Atinse cu mâna ecranul Pe monitoarele video se putea vedea silueta prelungă a vasului de aprovizionare apropiindu-se cu fiece clipă de Puntarenas. Nu mai avea mai mult de o jumătate de kilometru până la doc. Apoi. pe un alt terminal se zări hotelul şi camera lui Malcolm, unde, prin fereastra din plafon, raptorii încercau să coboare. Prin radio-emiţător, putea auzi mârâitul lor ameninţător.

— Fă ceva, Tim, doar îi vezi şi tu pe nenorociţii ăia ce vor..., îl grăbi Lex.

Băiatul apăsă pe SETGRIDS DNL (Activare grilaje de protecţie), deşi după ce dădu comanda pe ecran apărură

semnale luminoase, de avertisment:

Computerul îi răspunse imediat:

AVERTISMENT: EXECUTAREA COMENZII A EŞUAT (SURSA DE ENERGIE ELECTRICĂ AUXILIARĂ EPUIZATĂ).

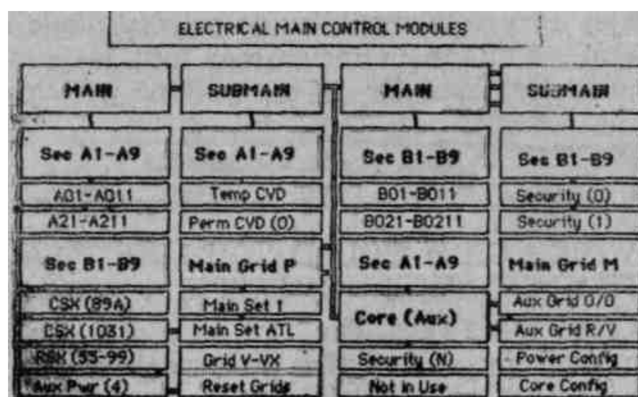
— Ce naiba înseamnă asta? întrebă Tim ca pentru el.

Gennaro pocni din degete. Înţelegând.

— S-a mai întâmplat chestia asta şi înainte. Asta înseamnă că generatorul de rezervă nu mai poate asigura alimentarea cu energie electrică. Aşa că trebuie să repui în funcţiune generatorul principal:

— Aşa deci...

Şi băiatul apăsă pe *SURSA PRINCIPALA DE ENERGIE.*

Tim nu îşi putu stăpâni o exclamaţie de deznădejde.

— Şi-acum ce mai faci? se interesă Grant.

Tot ecranul se umplu de puncte scânteietoare.

Băiatul apăsă iar pe MAIN (Sursa principală).

Şi tot nu se întâmplă nimic. Eranul licărea în continuare, orbitor.

Tim apăsă atunci pe MAIN GRID P. (Grilaje centrale). Simţi cum i se face stomacul ghem de frică.

MAIN POWER GRID NOT ACTIVE/AUXILIARY POWER ONLY.

(Grilaje electrice principale neactivate/Numai energie

electrică de la sursa auxiliară).

Ecranul încă se lumina de atâtea semnale de avertisment. Atunci atinse comanda MAIN SET 1.

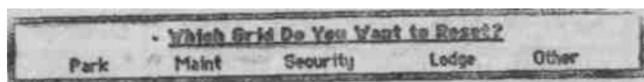
MAIN POWER ACTIVATED.

(Sursa principală de energie activată).

Toate luminile din încăpere se aprinseră ca prin farmec. Imaginile de pe monitoare nu se mai dereglară.

— Hei! Ai reuşit!

Tim apăsă pe tasta RESET GRIDS (Reactivare grilaje). Pentru moment, nu se petrecu nimic nou. Băiatul se uită neputincios mai întâi la ecranele terminalelor, apoi iar la computerul principal.

WHICH GRID WOULD YOU LIKE TO ACTIVATE? (Ce grilaj electric doriţi să se reactiveze?)

Grant spuse ceva, dar Tim nu îl auzi, nu percepu decât încordarea din glasul paleontologului, care îl privea pe băiat, foarte îngrijorat.

Tim simţi că inima îi bate mai-mai să îi spargă pieptul. Lex striga la el cât o ţinea gura. Însă el nu mai voia să se uite deloc la monitor. Auzea şi singur scrâşnetul barelor îndoite şi velociraotorii mârâind ameninţători, gata să coboare în încăperea matematicianului. Îl auzi şi pe Malcolm îngăimând:

— Sfinte Dumnezeule mare...

Şi atunci, adunându-şi gândurile, apăsă pe tasta LODGE (Popasul turistic).

SPECIFY GRID NUMBER TO RESET (Specificaţi numărul de ordine al grilajului de protecţie, pentru a se reseta comanda).

Pentru o interminabilă clipă de groază, nu îşi aminti numărul de ordine. Însă după aceea se lumină dintr-o dată şi apăsă pe F 4.

ACTIVATING LODGE GRID F4 NOW (Grilajul de protecţie de la Popasul turistic se activează acum).

Şi pe ecran se zări o ploaie de scântei căzând din tavan, în camera hotelului. Terminalul se lumină şi el, orbitor, fără să se mai poată distinge imaginea pe care o arăta. Lex strigă înspăimântată:

— Ce-ai făcuuut?!...

Însă imediat, imaginea dinainte reveni şi văzură cu toţii velociraptorii prinşi între barele electrificate, contorsionându-se şi urlând de durere, în mijlocul unei adevărate cascade de scântei. Muldoon şi ceilalţi izbucniră în urale, iar vocile lor subţiate se auziră prin radio-emiţător.

— Asta a fost, se bucură Grant, bătându-l pe băiat cu palma pe spate. Asta a fost! Ai reuşit!

Stăteau toţi acolo, jubilând, sărind de fericire ca nişte copii, când deodată Lex întrebă:

— Da' cu nava aia ce facem?!

— Cu ce anume?

— *Cu nava,* sublinie fetiţa, arătând spre ecranul monitorului.

Pe ecran, clădirile de dincolo de silueta navei de aprovizionare se conturau acum mult mai clar şi treceau treptat în planul din partea dreaptă, pe măsură ce vasul se pregătea de acostare. Tim văzu echipajul îndreptându-se spre prova, ca să înceapă manevrele de intrare în port.

Băiatul se grăbi să îşi reia locul în scaun şi privi casetele din partea de sus a ecranului. *TeleCom VBB* şi *TeleCom RSD* păreau că sunt în legătură cu telefoanele. Apăsă —pe tasta TeleCom RSD.

YOU HAVE 23 WAITING CALLS AND/OR MESSAGES.

(S-au înregistrat 23 de convorbiri/mesaje te lefonice).

DO YOU WiSH TO RECEIVE THEM NOW?

(Doriţi să le primiţi acum?)

Tim tastă *NU.*

— Poate că una din convorbirile alea este chiar de pe navă..., sugeră Lex. Poate că aşa afli şi numărul de telefon!

Băiatul nu îi dădu importanţă.

ENTER THE NUMBER YOU WISH TO CALL OR PRESS F7

FOR DIRECTORY.

(Indicaţi numărul dorit sau apăsaţi tasta F7, pentru a obţine informaţia necesară).

Apăsă pe F7 şi deodată o mulţime de nume şi cifre începură să se perinde pe ecran, ca dintr-o agendă nesfârşită. Nu erau ordonate alfabetic, aşa că îi trebui ceva vreme până să scaneze singur şi să găsească ceea ce căuta:

VSL ANNE B. (FREDDY) 708-3902.

De-acum nu mai avea altceva de făcut decât să îşi dea seama cum trebuia să formeze numărul. Apăsă pe rând o mulţime de puncte de pe ecran! Şi curând se putu citi:

DIAL NOW OR DIAL LATER?

(Doriţi să formaţi numărul acum sau mai târziu?)

Atinse cu degetul comanda DIAL NOW (Formează acum).

WE'RE SORRY, YOUR CALL CANNOT BE COMPLETED AS DIALED.

Ne pare rău, dar numărul telefonic format nu este complet).

(ERROR-598)

PLEASE TRY AGAIN.

(Mai încercaţi).

Mai încercă încă o dată.

Auzi tonul telefonului, apoi bâzâitul scurt al cifrelor formate de computer.

— Asta a fost deci? se miră Grant.

— Ei, nu-i rău deloc, Timmy, smârcâi Lex din nas. Dar oricum, aproape au ajuns la mal.

Într-adevăr, pe ecran zăriră prova navei apropiindu-se de docul din Puntarenas. Apoi se auzi un ţârâit strident şi o voce bărbătească zise:

— A, John, tu eşti? Aici Freddy. Mă auzi bine de-acolo?

Tim ridică receptorul de bord al computerului, dar nu auzi decât tonul.

— Ei, aiciFreddy. John, mă auzi?

— *Răspunde-i!* îl îmboldi Lex.

Toţi cei din camera de control se apucară să ridice pe

rând toate receptoarele, însă nu se auzea decât tonul liniei telefonice libere. Într-un târziu, Tim zări un aparat telefonic montat pe o parte a consolei. Pe receptor se zărea un beculeţ ce clipea întruna.

— Ei, alo, controlul... Aici Freddy. Mă auzi? Stop.

Băiatul ridică receptorul.

— Alo, aici Tim Murphy. Vreau să vă spun că...

— Ei, alo, mai zi încă o dată. N-am înţeles, John...

— Nava nu trebuie să acosteze! Alo, mă auziţi?

Urmară câteva clipe de tăcere. Apoi, o voce foarte mirată exclamă:

— Parc-ar fi un drac de copil acolo. Ce s-o juca el...

Tim repetă:

— Nu permiteţi acostarea navei! Întoarceţi-vă la insulă!

Glasurile celor de la celălalt capăt al firului se auzeau foarte îndepărtat şi hârşâite.

— Zicea... numeşte Murphy?

Un altul răspunse:

— N-am... ţeles... numeşte...

Deznădăjduit, băiatul se uită spre cei din jurul lui. Gennaro apucă imediat receptorul.

— Lasă-mă pe mine să încerc. Poţi să-i afli numele căpitanului?

Tim începu să bată pe tastele computerului, străduindu-se să dea cumva de informaţiile respective. Cine o fi Freddy...

— Alo, mă auziţi? începu Gennaro la telefon. Dacă mă auziţi, răspundeţi-mi acum. Terminat.

— Ascultă bine, fiule, îi răspunse celălalt enervat. Nu ştiu cine mama dracu' oi fi fiind tu, da' să ştii că nu ţine poanta asta tâmpită. Suntem aproape lângă doc şi avem multă bătaie de cap cu ancorarea. Şi acum ia mai dă-ţi numele o dată, p-ăla adevărat, sau schimbă postul, că pe noi ai reuşit să ne oftici...

Tim citi pe ecran numele FARRELL, FREDERICK D. (Căpitan).

— Ia încearcă să-ţi dai seama cine sunt din următoarele câteva vorbe foarte adevărate, i-o tăie Gennaro. Dacă nu

întorci nava din drum şi nu vii iar spre insulă începând chiar din clipa asta, o să fii judecat pentru încălcarea Paragrafului 509 din Codul Unităţii Maritime, aşa că o să ai surpriza să ţi se retragă autorizaţia profesională, o să fii penalizat pentru fraudă cu minimum cincizeci de mii de dolari şi o să înfunzi puşcăria cinci ani încheiaţi. Acum ai auzit?

Urmă un moment de tăcere apăsătoare.

— Ai receptat mesajul meu, căpitane Farrel?

Şi atunci, o voce foarte glacială, rosti:

— L-am receptat.

Iar o alta ordonă:

— Toată lumea la pupa!

Nava începu să se îndepărteze de ţărm.

Lex se apucă să chiuie de bucurie, ţopăind ca o maimuţică. Tim se prăbuşi vlăguit în fotoliu; ştergându-şi fruntea de sudoare.

Numai Grant mai întrebă, foarte curios:

— Auzi, ce-i ăla Codul Unităţii Maritime?

— Dracu' ştie, că eu unul habar n-am dacă există aşa ceva, mărturisi Gennaro.

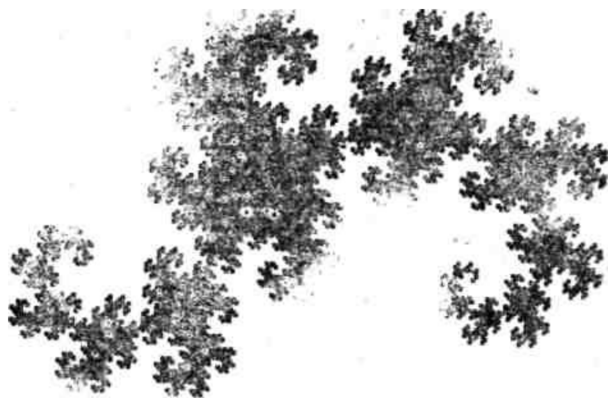
Priveau toţi cu satisfacţie, ecranul computerului. Se zărea destul de clară silueta prelungă a vasului care lăsa tot mai mult în urmă docul.

— Am impresia că partea cea mai grea s-a dus, oftă Gennaro.

Grant însă clătină din cap, dezaprobator.

— Partea cea mai grea începe de-abia de-acum încolo, zise el cu mâhnire.

A ŞAPTEA ITERAŢIE

""Fără îndoială, de aici încolo, calculele matematice necesare cer tot mai mult curaj celor ce vor să îşi asume implicaţiile practice inevitabile".

IAN MALCOLM

DISTRUGEREA LUMII

Îl mutară pe Malcolm într-o altă cameră a Popasului Turistic, într-un pat curat. Hammond păru că se însufleţeşte dintr-odată şi începu să forfotească de colo-colo, dezmorţindu-se.

— Ei, oftă el. Bine măcar că dezastrul a fost evitat.

— Adică despre ce dezastru e vorba? interveni Malcolm. apoi începu iar să tuşească.

— Păi... animalele n-au scăpat de pe insulă şi n-au pus stăpânire pe planetă, nu? zise Hammond.

Malcolm se ridică dintre perne şi se sprijini într-un cot.

— Nu cumva dumneata erai îngrijorat din pricina asta?

— Ba bineînţeles, doar eram la un fir de păr de aşa ceva, spuse Hammond. Pai animalele astea, răpitori, cărora nu le poate sta nimic în cale, ar fi putut scăpa de-aici şi ar fi distrus planeta.

— Auzi tu, tâmpit şi dobitoc egomaniac ce eşti, ţipă Malcolm. Îţi dai cumva seama de ce dracu' îndrugi acum? Ţi-a trecut cumva prin diblă vreo clipă că poţi nimici tu

lumea?! Păi, Sfinte Cristoase, ţi-ar trebui o forţă... de distrugere...

Se prăbuşi iar pe spate, vlăguit.

— N-ai cum să distrugi planeta. Nici măcar n-ai cum să visezi la aşa ceva.

— Mulţi cred că oricum planeta este în pericol, rosti Hammond foarte înţepat.

— Ei bine, află că nu-i deloc aşa.

— Dar toţi experţii sunt de — părere că planeta noastră este în primejdie.

Malcolm oftă din greu, cu tristeţe.

— Dă-mi voie să îţi spun câteva lucruri despre planeta asta a noastră, zise el. Pământul există de vreo patru miliarde şi jumătate de ani. Iar viaţa a durat pe această planetă cam tot pe-atât, respectiv trei miliarde opt sute de milioane de ani, de când s-a format prima bacterie. Apoi, au urmat primele animale multicelulare, după aceea primele creaturi mai complexe, care trăiau în mare sau pe uscat. Şi a urmat şi marea, înfloritoarea epocă a animalelor uriaşe — amfibienele, dinozaurii, apoi mamiferele, fiecare dintre aceste soiuri vieţuind la rândul lor milioane şi milioane de ani. Îndelungi dinastii de fiinţe s-au ivit, au stăpânit lumea, apoi au pierit. Şi toate astea s-au întâmplat pe fundalul permanentelor şi violentelor schimbări ale planetei: şiruri întregi de munţi care se ridicau sau se erodau, impacte extraordinare cu tot felul de comete, erupţii vulcanice, oceane ce se întindeau pretutindeni sau secau pe neaşteptate, deplasarea de continente întregi... Deci o mulţime de modificări constante şi radicale... Chiar şi în zilele noastre, cele mai importante caracteristici geografice ale Terrei sunt rezultatul îmbinării a două continente uriaşe, care împing relieful spre suprafaţă, astfel născându-se lanţul muntos al Himalayei, care durează de milioane de ani. Şi în tot acest timp, planeta a rezistat tuturor schimbărilor. Aşa că, în mod sigur, va supravieţui şi după ce specia umană n-ar mai exista...

Hammond se încruntă.

— Numai pentru că a putut rezista atâta vreme, nu

înseamnă că asta va urma astfel la infinit, zise el. Dacă de pildă s-ar produce un accident la nivel radioactiv...

— Ei, presupunând că s-ar petrece aşa ceva..., acceptă Malcolm. Să ne gândim că ar fi o catastrofa care ar ucide toate plantele şi animalele, iar pământul s-ar transforma într-o masă fierbinte pentru următoarea sută de mii de ani... Oricum, viaţa ar continua să existe undeva — sub pământ sau poate printre gheţurile arctice. Şi, după toţi aceşti ani îndelungaţi, în care planeta nu ar mai fi fost prielnică evoluţiei speciilor, viaţa s-ar întinde din nou pe planetă. Iar procesul evoluţiei sale ar începe din nou. Poate că ar trebui să treacă chiar câteva miliarde de ani ca să se refacă o varietate de specii echivalentă cu cea din zilele noastre. Şi. bineînţeles, fiinţele acelea ar putea fi total diferite de tot ce întâlnim în prezent. Însă oricum, pământul ar reuşi să supravieţuiască nimicniciei şi prostiei noastre. Numai noi, cu minţile noastre înguste, credem că nu poate scăpa de la pieire.

— Ei, dacă stratul de ozon se tot subţiază..., îl contrazise Hammond.

— Atunci vor pătrunde mai multe radiaţii ultraviolete până la suprafaţa planetei. Şi ce-i cu asta?

— Păi, asta provoacă chiar cancerul pielii.

Malcolm clătină din cap, dispreţuitor.

— Razele ultraviolete sunt propice vieţii. Înseamnă energie pură. Pot produce mutaţii, schimbări, e-adevărat, dar multe forme de viaţă vor prospera cu ajutorul ultravioletelor.

— Şi multe altele or să dispară, conchise Hammond.

Malcolm oftă.

— Crezi că ar fi prima oară când s-ar întâmpla aşa ceva? N-ai auzit până acum de oxigen?

— Ba ştiu că este un gaz necesar vieţii.

— *Acum* e necesar vieţii. Dar de fapt oxigenul este o otravă metabolică. E un gaz coroziv, ca şi fâuorina, care se foloseşte pentru gravurile pe sticlă. Când a fost produs pentru prima oară oxigenul pe pământ, de către celulele anumitor plante — asta cu vreo trei miliarde de ani în urmă

—, a provocat o catastrofă pentru toate celelalte forme de viaţă de pe planetă. Pentru că plantele alea poluau mediul cu o toxină mortală. Da, ele eliminau un gaz ucigător şi îi sporeau concentraţia pe zi ce trecea. Pe planeta Venus, de pildă, concentraţia de oxigen este sub unu la sută. Pe Terra însă, concentraţia de oxigen a crescut rapid — până la cinci, zece, apoi aproape până la douăzeci şi unu la sută! Pământul are o atmosferă pur şi simplu otrăvitoare! Da, incompatibilă cu viaţa!

Hammond părea foarte nervos. '

— Bine, şi ce vrei să demonstrezi cu asta? Că poluanţii din timpurile noastre vor fi şi ei încorporaţi în atmosferă?

— Nu, îl opri Malcolm. Vreau să ajung la concluzia că viaţa de pe pământ poate să îşi poarte singură de grijă. Oamenii cred că o sută de ani înseamnă multă vreme. Acum o sută de ani nu aveam maşini şi avioane şi vaccine... Ce mai, era o lume cu totul diferită. Însă pentru planetă, o sută de ani *nu înseamnă nimic!* Nici chiar un milion de ani *nu înseamnă nimic!* Pentru că planeta asta trăieşte şi respiră la dimensiuni mult mai impresionante. Noi nici nu ne putem imagina aceste ritmuri fundamentale, statornice, şi nici nu avem înţelepciunea şi umilinţa necesare de a încerca să ne închipuim aşa ceva. Noi, ca specie, am vieţuit pe pământ numai cât ai clipi din ochi... cam atât. Şi dacă mâine am pieri cu toţii, în mod sigur, pământului nu i-ar fi deloc dor de noi.

— Şi s-ar putea foarte bine să nu fim, spuse Hammond cu ţâfnă.

— Aşa-i. S-ar putea, îl aprobă Malcolm.

—. Atunci ce vrei să spui? Că nu ar trebui să ne îngrijim de mediu?

— Nu, bineînţeles că nu vreau să spun asta.

— Şi atunci?

Malcolm tuşi şi rămase cu ochii pironiţi undeva, în zare.

— Să ne înţelegem: planeta nu-i deloc în pericol. *Noi suntem în pericol.* Noi încă n-am dobândit atâta putere încât să putem distruge planeta şi nici s-o salvăm. Dar am putea căpăta forţa de a ne salva pe noi înşine.

TOTUL E SUB CONTROL

Trecuseră patru ore încheiate. Era deja amiază. Soarele începuse să coboare din crucea cerului. În camera de control, aerul condiţionat funcţiona din nou, iar computerul fusese reactivat. Din datele pe care le aveau deocamdată, cei de acolo îşi dăduseră seama că, din douăzeci şi patru de oameni câţi fuseseră pe insulă, opt erau morţi, iar alţii şase dispăruţi. Complexul turistic şi Popasul (hotelul) erau în afară de orice pericol şi nici în partea de nord nu se reperaseră dinozauri. Ceruseră ajutorul autorităţilor din San José. O trupă de soldaţi din Garda Naţională Costa Ricană era deja în drum spre Isla Nublar, ca de altfel şi un avion sanitar, pentru Malcolm. Însă în timpul convorbirii telefonice, cei de la garda costaricană fuseseră deosebit de precauţi. Fără îndoială, că înainte de a se trimite ajutor celor de pe insulă, multe telefoane între Washington şi San José aveau să se mai poarte! Iar acum se făcuse deja târziu şi, dacă elicopterele nu soseau mai curând, erau nevoiţi să aştepte până a doua zi dimineaţă.

Între timp, nu mai aveau nimic altceva de făcut decât să aştepte. Nava se întorcea şi ea pe Isla Nublar. Echipajul descoperise trei velociraptori pui jucându-se printre schelăria de la pupa şi îi ucisese. Pe insulă, pericolele imediate se părea că dispăruseră de-acum. Toată lumea stătea în complexul turistic sau în hotel. Tim se obişnuise destul de repede să lucreze cu computerul, aşa că se apucă să studieze un nou afişaj.

TOATE ANIMALELE
292
Specie Număr probabil Găsit Ver.

Tyrannosaurus	2	1	4. 1
Maiasaurus	22	20	??
Stegosaurus	4	1	3. 9

Triceratops	8	6	3. 1
Procompsognathids	65	64	??
Othnielia	23	15	3. 1
Velociraptors	37	27	??
Apatosaurus	17	12	3. 1
Hadrosaurus	11	5	3. 1
Dilophosaurus	7	4	4. 3
Pterosaurus	6	5	4. 3
Hypsilophodontis	34	14	??
Euoplocephalids	16	9	4. 0
Styracosaurus	18	7	3. 9
Microceratops	22	13	4. 1
Total	292	203	

— Da' acum ce se mai putea petrece, fir'ar să fie?! se miră Gennaro. De ce apar *mai puţine* animale?

Grant încuviinţă din cap.

— Probabil că aşa şi este.

— Da, în sfârşit, Parcul Jurasic este sub control, adăugă Ellie.

— Adică?

— S-a restabilit echilibrul, îi explică Grant, arătând spre monitoare.

Pe un ecran, se zăreau hipsilofodonţii săltând în depărtare, pe o câmpie, în vreme ce o ceată de velociraptori se arăta din partea de apus.

— Gardurile au fost scoase din funcţiune ore întregi, urmă paleontologul. Iar acum se amestecă animalele între ele. Şi speciile cunosc într-adevăr echilibrul firesc — un echilibru normal în perioada jurasică.

— Eu unul nu cred că trebuia să se întâmple aşa ceva, spuse Gennaro. Pentru că proiectul prevedea că animalele astea nu trebuiau să trăiască la un loc, să se amestece.

— Ei bine, uite că s-a întâmplat...

Pe ecranul unui alt monitor, Grant văzu un grup de velociraptori gonind cu toată viteza spre un hadrozaur de

patru tone. Hadrozaurul se întoarse să fugă, însă unul dintre raptori îi sări în spinare, muşcându-l de gâtul lung, în vreme ce ceilalţi velociraptori înconjurau uriaşa lor pradă, sfârtecându-i picioarele şi săltând să-i spintece pântecul voluminos cu ghearele lor tăioase. În câteva minute, şase raptori doborâseră la pământ hadrozaurul cu mult mai masiv decât ei.

Grant privea, fără să scoată nici o vorbă.

— Ei, aşa ţi-ai închipuit şi tu că ar trebui să fie? îl întrebă Ellie.

— Acum nu mai ştiu cum îmi închipuiam eu, mărturisi el. Mă rog, nu tocmai...

Se uită iar la computer.

Interveni şi Muldoon:

— După câte se pare, toţi raptorii adulţi sunt liberi, prin parc.

La început. Grant nu dădu prea mare atenţie remarcii vânătorului. Rămase în continuare să urmărească priveliştea înfruntării acelor creaturi gigantice. În partea de sud; stegozaurul îşi flutura coada puternică, plină de ţepuşe ascuţite, dând roată furios puiului de tiranozaur, care îl privea descumpănit şi, din când în când, se repezea în zadar să muşte spinii aceia ameninţători. În sectorul vestic, triceraptorii adulţi se luptau între ei, năpustindu-se unul asupra celuilalt şi încrucişându-şi cornurile rezistente. Unul dintre ei zăcea deja în agonie, într-o baltă de sânge.

— Mai avem încă vreo oră bună până la sfârşitul zilei, domnule Grant, zise iar Muldoon. De ce să nu profităm de lumina asta? Dacă aţi vrea să mergem să descoperim cuiburile alea...

— Dumneata ai dreptate, recunoscu Grant. Vreau să merg.

— Mă gândeam eu că atunci când or să vină costaricanii ăia, or sa bănuiască probabil că insula asta ridică probleme de ordin militar, zise Muldoon. Mă rog, ceva care trebuie neapărat distrus cât mai repede cu putinţă.

— Al dracului să fiu dacă n-au dreptate, mormăi

Gennaro.

— Or să bombardeze din elicopter, urmă Muldoon. Probabil cu napalm sau cu gaz lacrimogen. Dar oricum, tot din elicopter or să arunce proiectilele.

— Eu sper din tot sufletul, adăugă Gennaro. Pentru că insula asta e mult prea periculoasă. Fiecare animal de aici trebuie nimicit. Şi cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Grant îl opri:

— Asta nu este de ajuns.

Se ridică degrabă în picioare, gata de plecare.

— Haideţi, la drum, îi îndemnă el.

— Am impresia că nu înţelegi ce vreau să spun, Alan, interveni Gennaro. Părerea mea este că insula asta este într-adevăr prea primejdioasă. Trebuie neapărat să fie ştearsă de pe faţa pământului. Şi fiece animal viu de aici trebuie să fie nimicit. Iar de asta se vor ocupa soldaţii costaricani. Cred că ar trebui să îi lăsăm pe ei să ducă treaba asta la bun sfârşit, doar ei se pricep la aşa ceva. Acum m-ai înţeles?

— Perfect, îl asigură Grant.

— Ei, păi atunci ce treabă mai ai tu? se miră avocatul. E vorba de o operaţiune militară. Aşa că las-o în seama lor.

Paleontologul simţi o durere ascuţită în umăr, acolo unde îl zgâriase raptorul.

— Nu, nici gând. *Noi* trebuie să avem grijă de asta, răspunse el.

— Las-o, domnule, în seama celor care ştiu ce să facă…

Grant îşi aminti atunci cum îl găsise el pe Gennaro ghemuit ca un şobolan şi îngrozit de moarte, în cabina camionului din centrala electrică. Şi asta cu numai şase ore în urmă. Dintr-odată îşi pierdu cumpătul, îl prinse de guler pe celălalt şi îl propti furios de zidul încăperii.

— Ascultă aici la mine, nemernic şi vierme ticălos ce eşti, scrâşni el. Ai o mare responsabilitate în ce priveşte toată afacerea asta, aşa că din acest moment vei începe să te porţi ca atare.

— O. K., am înţeles, tuşi Gennaro, strangulat.

— Nu, n-ai înţeles nimic. Pentru cazul că tot timpul, încă

de la bun început, ţi-ai declinai răspunderea pentru toate astea...

— Pe dracu'...

— Ai atras investitorii într-o întreprindere pe care tu însuţi nu erai în stare să o înţelegi. Ai acceptat să fii acţionar într-o afacere pe care n-ai fost în stare să o ţii în frâu. Nu ai controlat deloc activitatea unui individ pe care, din proprie experienţă, îl cunoşteai drept mincinos şi escroc. Şi i-ai permis descreieratului ăsta să se joace ca un tâmpit cu cea mai periculoasă tehnologie din istoria omenirii. De-aia spun eu că n-ai fost la înălţimea responsabilităţii tale.

Gennaro tuşi din nou, sufocându-se.

— Bun, gata, de-acum o să îmi asum responsabilitatea deplină.

— Nu, încă nu, îl contrazise celălalt. Încă încerci să nu îţi asumi responsabilitatea. Numai că de-acum înainte nu mai ţine, gata!

Îi dădu drumul avocatului, care se frânse de spate, cu răsuflarea tăiată. Grant se întoarse spre Muldoon:

— Ce arme putem lua cu noi?

— Numai nişte plase electrice şi nişte bastoane cu şocuri electrice.

— Cât de eficiente sunt bastoanele alea? se interesă paleontologul.

— Arată cam ca beţele alea cu care se ţin rechinii la distanţă. Au un capăt prin care se produc descărcările electrice în contact cu corpul. Cu un voltaj mare, dar amperaj scăzut. Nu este fatal, însă pentru o vreme paralizează animalul.

— Ei, asta nu o s-o putem face. zise Grant îngândurat. Cel puţin nu în cuib.

— Ce cuib? tuşi Gennaro.

— În cuibul raptorilor, îi explică Ellie.

— *În cuibul raptorilor?!*

Grant nu îl băgă în seamă, ci întrebă doar:

— Dar zgărzi dintr-acelea cu micro-emiţătoare aveţi?

— Sunt sigur că mai avem, spuse Muldoon.

— Ei, adu şi una dintr-acelea. Mai e ceva pe-aici care poate fi folosit pentru apărare?

Muldoon clătină din cap cu tristeţe.

— Ei, asta e, oftă Grant. Adună tot ce poţi.

Muldoon ieşi din cameră. Paleontologul se întoarse spre Gennaro:

— Insula dumitale e o întreagă harababură, domnule avocat. Experimentul dumitale este o încurcătură uriaşă. Care trebuie descâlcită. Însă nu poţi face asta până ce nu ştii până unde se întinde harababura. Şi asta înseamnă să găseşti mai întâi cuiburile de pe insulă. Mai ales cuiburile de velociraptori. Probabil că sunt cine ştie în ce locuri ascunse. Iar noi trebuie să le găsim, să le inspectăm şi să numărăm ouăle. Trebuie să luăm în calcul fiecare animal născut pe insula asta. După care putem să o facem una cu pământul. Dar mai întâi mai avem nişte treburi de rezolvat.

Ellie se uită la harta verticală, pe care se distingeau acum animalele şi mişcările lor în teritoriu. Tim lucra la calculator. Femeia arătă spre hartă:

— Raptorii sunt reperaţi acum în aria sudică, acolo unde sunt câmpurile acelea vulcanice. Poate că le place căldura.

— Şi pe-acolo există locuri prielnice pentru ascunzători?

— Cam aşa se pare. În partea aceea sunt o mulţime de construcţii pentru pomparea apei, construcţii din beton armat, care permit irigarea arealului sudic. Sunt o mulţime de săpături subterane. Deci acolo velociraptorii au apă şi adăpost.

Grant încuviinţă din cap.

— Da, atunci acolo trebuie să se afle.

— Eu am impresia totuşi că mai există o intrare dinspre plajă, îi aminti Ellie.

Se întoarse spre monitoare şi strigă:

— Tim, vrei tu să ne arăţi căile de acces spre construcţiile subterane?

Tim însă păru că nu o aude.

— Tim! repetă ea:

Băiatul era aplecat asupra tastaturii computerului, foarte concentrat.

— Numai o clipă, vă rog, se scuză el. Am găsit ceva,

— Ce anume?

— O magazie nemarcată. Habar n-am ce poate fi înăuntru.

— Ar putea fi arme acolo, sugeră Grant.

Se duseră cu toţii în spatele centralei electrice, să descuie uşa aceea masivă, blindată. Dedesubt, se dezvălui un şir de trepte de beton, care coborau mult sub nivelul solului.

— Blestematul ăla de Arnold, ocăra Muldoon în vreme ce se împiedica pe scări. Probabil că el a ştiut tot timpul de camera asta secretă.

— Poate că nu ştia, zise Grant. Pentru că n-a încercat să vină deloc aici.

— Mă rog, da' scârba aia de Hammond ştia. Sunt sigur că ştia cineva de magazia asta.

— Unde-i acum Hammond?

— Tot la hotel.

Ajunseră la capătul scărilor şi dădură peste o mulţime de măşti de gaze atârnate pe pereţi, în cuiere, ambalate în săculeţi de plastic. Aprinseră lanternele şi luminară în interiorul încăperii, unde descoperiseră câteva cuburi mari, de sticlă groasă, înalte de peste jumătate de metru şi cu capace de oţel. Grant observă că înăuntru erau o puzderie de sfere mici, întunecate la culoare. Parcă s-ar fi aflat într-o moară uriaşă, pentru măcinat piper, gândi el.

Muldoon însă desfăcu îndată capacul unuia dintre cuburile de sticlă şi scoase de acolo o sferă. O privi în lumină şi se încruntă, mânios.

— Talpa iadului să mă strângă pe mine de gâtlej!... exclamă el.

— Ce-i aia? se interesă Grant.

— MORO-l2, îi explică Muldoon. Un gaz paralizant. Iar jucăriile astea mici sunt grenade. Sute şi sute de grenade.

— Bun. Acum hai să pornim la treabă, zise Grant, mohorât.

— Mă iubeşte, se mândri Lex, numai zâmbet. Stăteau acum în garajul din complexul turistic, lângă micul raptor pe care Grant îl capturase în tunel. Fetiţa dezmierda animalul printre barele de oţel ale cuştii. Iar puiul de dinozaur se gudura şi se freca drăgăstos cu capul de gâtul micuţei.

— Eu aş fi mai cu băgare de seamă, dac-aş fi în locul tău, o sfătui Muldoon. Lighioana asta, cât de prichindică e, poate să te muşte destul de rău.

— Nu, nici vorbă. Mă iubeşte. Îl cheamă Clarence.

— Clarence?!

— Întocmai, se fandosi Lex.

Muldoon ţinea în mână zgarda de piele cu micro-emiţătorul ataşat într-o parte. În căşti, Grant putea auzi bâzâitul electronic strident al aparatului ce transmitea deja,

— Ce, e vreo problemă cu zgarda aia? întrebă el.

Lex încă mângâia velociraptoruî printre zăbrele?

— Eu fac pariu că pe mine mă lasă să i-o pun, se lăudă ea.

— Eu unul n-aş prea încerca, în locul tău, spuse Muldoon, precaut. Dihăniile astea sunt imprevizibile.

— Pe mine o să mă lase, rosti fetiţa, foarte convinsă.

Aşa că vânătorul se văzu nevoit să îi dea ei zgarda, iar fetiţa o întinse în cuşcă, în aşa fel încât dinozaurul să o poată adulmeca. După care, pe nesimţite, trecu zgarda pe după gâtul animalului. Când Lex strânse cureaua şi închise catarama, raptorul căpătă o culoare verde-strălucitoare. După care se linişti şi reveni la nuanţa lui obişnuită.

— Să fiu eu al naibii! exclamă Muldoon.

— Ăsta-i cameleon, se miră fetiţa.

— Ceilalţi raptori n-ar putea să se poarte aşa, de regulă, remarcă vânătorul încruntându-se. Numai că animalele astea născute în libertate cred că sunt deosebite. Apropo — zise el întorcându-se către Grant — dacă sunt numai

femele, cum de pot să se înmulţească? N-ai mai ajuns deloc să îmi explici şi mie cum e cu ADN-ul ăla de broască.

— Nu-i ADN de broască, îl corectă Grant. E ADN amfibian. Numai că întâmplarea face ca fenomenele astea să se observe cel mai bine la broaşte. Mai ales broaştele vestafricane, din câte îmi aduc eu aminte.

— Şi ce fenomen mai e şi ăsta?

— Transsexuare, îi explică Grant. Mai pe înţelesul tuturor: schimbarea completă a sexului.

Îi povesti apoi că numeroase specii de plante şi animale îşi dovediseră capacitatea de a cunoaşte, în procesul vieţii lor, etape de transformare totală a sexului. Ca de pildă: orhideele, unii peşti sau creveţi şi, cel mai sigur — broaştele. Cercetătorii descoperiseră că broaştele depuneau ouă din care ieşeau după câteva luni numai masculi. În prima fază, aveau caracteristici fizice tipic masculine, scoteau sunete de împerechere ca orice mascul, era stimulată dezvoltarea hormonală specifică şi se producea maturizarea gonadelor masculine. Ba chiar reuşeau să se împerecheze cu femelele.

— Glumeşti, sau cum?! exclamă Gennaro. Şi cum de vine asta?

— După toate aparenţele, schimbarea sexului este favorizată şi de situaţia în care toate animalele sunt de acelaşi sex. Atunci, unele amfibiene încep în mod spontan să se transforme din femelă în mascul.

— Şi asta crezi dumneata că s-a întâmplat şi cu dinozaurii ăştia?

— Mă rog, până la proba contrarie, asta este explicaţia mea, mărturisi Grant. Eu cred că ăsta-i răspunsul. Şi-acum, mergem să găsim cuiburile alea?

Se îngrămădiră cu toţii în jeep, iar Lex luă în braţe puiul de velociraptor, scoţându-l din cuşcă. Animalul părea destul de liniştit, aproape îmblânzit, la pieptul fetiţei. Ea îl bătu uşurel cu mâna pe creştet, pentru ultima dată, apoi îi dădu drumul.

Însă micul dinozaur nu voia să se urnească din loc.

— Gata, uş de-aici! îl împinse Lex. Du-te la tine acasă!

Raptorul o privi câteva clipe, apoi se ntoarse pe loc şi o zbughi în desiş.

Grant ţinea în mână aparatul de recepţie şi asculta în căşti semnalele electronice. Muldoon conducea maşina. Automobilul se hurduca acum pe drumul principal, îndreptându-se spre sud. Gennaro se întoarse către paleontolog şi îl întrebă:

— Da' cum arată cuibul ăla?

— Cine naiba ştie? ridică Grant din umeri.

— Păi aveam impresia că totuşi dumneata ai dezgropat lighioanele alea...

— Eu am descoperit cuiburi de *dinozauri fosili,* îl corectă celălalt. Însă toate fosilele sunt afectate de trecerea mileniilor. Noi n-am putut face decât vreo câteva ipoteze, câteva supoziţii, însă de fapt nimeni nu poate şti cum arată cuiburie adevărate.

Tăcu şi ascultă bâzâiturile din căşti, apoi îi făcu semn lui Muldoon să se abată spre vest. Se părea că Ellie avusese dreptate: cuibul se afla undeva în partea sudică, prin câmpia vulcanică.

Într-un târziu, Grant adăugă:

— Trebuie să înţelegi şi dumneata odată pentru totdeauna: noi nu avem cum să cunoaştem toate detaliile despre comportamentul reptilelor, de pildă, care din ele îşi fac cuiburi, cum ar fi crocodilii şi aligatorii, pentru că sunt nişte animale foarte greu de studiat. Însă se ştie de pildă că, în cazul aligatorilor americani, numai femelele apără cuibul, aşteptând vremea când puii ies din ouă. La începătul primăverii, aligatorul mascul petrece uneori zile întregi culcat lângă femelă, împlinind astfel ritualul seducerii acesteia, aruncându-i întruna bulbuci de salivă în falcă, ca să o atragă, iar în cele din urmă, ea îşi ridică docilă coada şi îi permite să o fecundeze. În timpul când femela construieşte deja cuibul pentru a-şi depune ouăle, respectiv după două luni de la actul împerecherii, masculul este demult plecat. Iar ea păzeşte cu străşnicie cuibul de formă

conică, înalt de aproape un metru, iar când noii-născuţi încep să scâncească şi sparg coaja ouălelor, ea îi ajută de multe ori să sfărâme găoacea, apoi îi împinge către apă. Uneori îi duce chiar ea acolo, în gură.

— Deci aligatorii adulţi îi apără pe pui?

— Da, răspunse Grant. În plus, în privinţa puilor au un fel de solidaritate de specie. Micii aligatori au un fel specific de a scânci, atunci când se află în pericol. Şi orice adult care îi aude chiar dacă nu este părintele lor — le sare în ajutor, printr-un atac-fulger, foarte violent. Fără nici un alt avertisment. Pur şi simplu se repede şi sfâşie tot...

— Sfinte Dumnezeule, bâigui Gennaro, apoi amuţi.

— Numai că dinozaurii nu sunt reptile, remarcă Muldoon foarte laconic.

— Tocmai. Însă modul de comportare al dinozaurilor ar putea fi mult mai asemănător cu acesta decât cu acela al oricărei specii de pasăre.

— Deci, dumneata nu ştii de fapt cum ar putea fi. se îngrijoră Gennaro. Nici nu ai habar cum ar putea arăta cuibul ăla?

— Nu, recunoscu Grant. Habar n-am.

— Ce să-ţi spun! pufni avocatul. Câţi bani aruncaţi aiurea pe "specialiştii" ăştia!

Grant nu îi dădu deloc atenţie. Deja se simţea mirosul de sulf. Şi, chiar în faţa lor, observă fuioarele prelungi ce se înălţau deasupra câmpiei împânzită cu vulcani.

Solul era pur şi simplu fierbinte, remarcă Gennaro, în vreme ce păşea mai departe. Da, *pur şi simplu fierbinte!* Din loc în loc, mâzga aceea bolborosea şi arunca stropi încinşi din pământ. Iar aburii sulfuroşi, urât mirositori, se ridicau în vălătuci groşi, şuierători, ajungându-le până la umăr. Parcă ar fi coborât în miezul iadului.

Se uită la Grant, care mergea alături de el, cu căştile la urechi, ascultând semnalele electronice. În cizmele lui de cowboy, cu cămaşă hawa-iană şi blugi soioşi, paleontologul părea foarte detaşat, foarte linştit, ca şi cum ar fi făcut doar

o plimbare pe bulevard. Numai că Gennaro nu era liniştit. Era îngrozit de locul acela de coşmar, care puţea înfiorător şi unde, cine ştie în ce parte, colcăiau velociraptorii. Nu pricepea defel cum de reuşea Grant să rămână atât de netulburat.

Ca de altfel şi femeia aceea, Ellie Sattler. Şi ea mergea la fel, privind împrejur cu mult calm.

— Nu-ţi faci chiar nici o problemă în momentele astea? îl întrebă el pe Grant. Mă rog, chiar nu ţi-e teamă defel?

— Trebuie să ducem treaba asta la bun sfârşit, asta e, răspunse Grant, apoi tăcu fără să-i mai dea alte explicaţii.

Înaintară printre trombele acelea de aburi fierbinţi. Gennaro pipăi grenadele cu gaz paralizant, pe care şi le îndesase în centură. Nu se putu abţine să nu o sâcâie şi pe Ellie:

— Cum naiba de nu-i e groaza de locul ăsta?

— Poate că îi este, zise femeia. Însă toată viaţa lui s-a gândit numai la aşa ceva.

Gennaro încuviinţă din cap, părând că a înţeles. Însă după aceea se întrebă oare cum o fi când stai să aştepţi o viaţă întreagă ceva anume. Oare el avusese vreun scop pe care să îl urmărească o viaţă întreagă? îşi dădu seama că nici măcar nu se gândise la asta.

Grant îşi miji ochii, în lumina asfinţitului, scrutând terenul dinainte. Chiar în faţa lor, printre fuioarele de aburi, un animal se opri locului, uitându-se la ei. Apoi ţâşni mai departe.

— Nu cumva era raptorul acela? întrebă Ellie.

— Aşa cred. Sau poate că era un altul. În orice caz, tot pui.

— Probabil.

Ellie îi povestise cum velociraptorii se jucaseră pur şi simplu cu ea, prefăcându-se că o atacă printre zăbrelele gardului, ca să îi distragă atenţia de la cel ce se urcase pe acoperiş. Dacă era adevărat, atunci purtarea lor dovedea o capacitate mentală mult superioară celorlalte forme de viaţă de pe pământ. După teoriile formulate până atunci, însuşirea de a imagina şi a executa un plan dinainte stabilit,

era caracteristică numai pentru trei specii: cimpanzei, gorile şi specia umană. Deci atunci apărea posibilitatea ca şi dinozaurii să intre în aceeaşi categorie.

Micul velociraptor apăru iar, ţopăind în lumina apusului. Rămase o clipă pe loc, apoi o porni mai departe, scoţând un ţipăt strident. Într-adevăr, parcă voia să le dea de înţeles că îi duce undeva.

Gennaro se încruntă, îngrijorat.

— Cât de inteligenţi sunt? se interesă el.

— Dacă te gândeşti numai că seamănă cu păsările, atunci vei avea o mare surpriză, zise Grant. Pentru că unele cercetări recente au demonstrat că papagalul cenuşiu este (comparativ vorbind) cam la fel de inteligent ca şi cimpanzeul. Iar cimpanzeii sunt sigur capabili de a folosi limbajul. Cercetătorii însă au stabilit că papagalii au o strucurăt emoţională comparabilă cu aceea a unui copil de trei ani, însă inteligenţa lor este incontestabilă. În mod clar, papagalii posedă o judecată uimitoare.

— Numai că eu unul n-am auzit să fi fost cineva omorât de vreun papagal până acum, mormăi Gennaro, mohorât.

***

Din depărtare, se auzea foşnetul valurilor ce se spărgeau la ţărm. Câmpurile vulcanice rămăseseră de-acum în urma lor. Ajunseră la marginea unei câmpii plină de bolovani. Micul velociraptor se căţără pe un pietroi şi dintr-odată dispăru.

— Unde s-a dus? întrebă Ellie.

Grant ascultă câteva clipe semnalele din căşti. Pe neaşteptate, bâzâitul acela se întrerupse.

— S-a dus, gata...

Se grăbiră să se apropie de locul acela. Dădură peste o groapă largă, cu diametrul cam de doi metri, săpată chiar între bolovani. În timp ce ei se uitau uluiţi într-acolo, puiul de velociraptor apăru din nou, clipind din ochi, orbit de lumină. Apoi chirăi iar şi o zbughi îndărăt.

— Nici nu mă gândesc, se eschivă Gennaro. Nici nu-mi

trece prin cap să intru acolo.

Grant nu zise nimic. Ajutat de Ellie, se apucă să scotocească după echipamentul necesar. Curând, asamblară o cameră' video în miniatură, ataşată unui monitor portabil. Legă camera de o frânghie, o puse în funcţiune şi o coborî cu grijă în groapă.

— Da' n-o să vedeţi nimic aşa, pufni Gennaro.

— Să o mai reglăm puţin, sugeră Grant.

În tunelul săpat imediat sub nivelul solului, încă pătrundea destulă lumină ca să poată desluşi pereţii rotunjiţi, murdari, ai construcţiei. Apoi tunelul se lărgea dintr-odată. Prin micro-emiţător, se auzi un chirăit subţirel. Apoi un fel de trâmbiţat, mai puternic. Da, şi mai multe foşgăieli, probabil făcute de mai multe animale.

— O. K., se pare că ăsta-i cuibul, conchise Ellie.

— Da' nu puteţi vedea *nimic,* insistă Gennaro.

Îşi şterse fruntea de sudoare.

— Nu, întări Grant. Dar măcar îi putem auzi.

Ascultă cu atenţie câteva momente, apoi scoase camera de luat vederi din groapă, şi o aşeză pe pământ.

— Bun, haideţi! hotărî el.

Se urcă pe bolovani, până la buza hrubei. Ellie luă cu ea o lanternă şi un baston cu şocuri electrice. Grant îşi puse o mască de gaze şi se lăsă pe burtă, cu picioarele întinse înapoi.

— Doar nu vorbeşti serios că vrei să intri acolo, tremură Gennaro.

Grant încuviinţă din cap.

— De ce nu? Nu mă sperii eu aşa uşor. Eu intru primul, apoi Ellie, şi dumneata ultimul.

— Stai puţin, stai puţin! sări Gennaro, speriat de moarte. Da' de ce să nu aruncăm noi mai întâi grenadele astea în groapă, şi dup-aia să intrăm? Nu-i mai logic aşa?

— Ellie, ai luat lanterna?

Ea îi întinse lanterna.

— Ei, ce zici de propunerea mea? insistă Gennaro. Ce părere ai?

— Nu mai pot de bucurie, e minunată, pufni Grant.

Se întoarse iar cu faţa spre groapă.

— Ai văzut vreodată o fiinţă murind asfixiată de un gaz paralizant?

— Nu...

— Ei, atunci află că gazul ăsta provoacă nişte convulsii groaznice.

— Mă rog, îmi pare rău dacă e cam neplăcuta situaţia, dar...

— Uite ce-i: să ne înţelegem, se enervă Grant. Noi coborâm aici ca să aflăm cât de mulţi dinozauri s-au născut în libertate. Dacă mai întâi omori animalele astea şi din pricina spasmelor, unele din ele cad peste cuiburile cu ouă, s-a dus dracu' încercarea noastră de a ne lămuri odată pentru totdeauna. Aşa că n-avem cum să facem aşa ceva.

— Dar...

— *Dumneata* ai făcut animalele astea, domnule Gennaro.

— *Nu eu!*

— Banii dumitale le-au făcut. Şi strădaniile dumitale. Ai ajutat la crearea lor. Deci, sunt creaţia dumitale. Şi-ăcum nu poţi să le omori numai aşa, pentru că îţi ţâţâie puţin fundul de frică!

— Da' nu-mi ţâţâie deloc fundul de frică, zise Gennaro. Pur şi simplu sunt al dracului de îngrozit...

— Gata cu vorbăria, luaţi-vă după mine, i-o reteză Grant.

Ellie îi dădu un baston cu şocuri electrice. El îşi dădu drumul încet în groapă şi mormăi:

— Cam strâmt pe aici!

Trase adânc aer în piept, întinse braţele înainte; apoi se auzi numai un râcâit şi dispăru cu totul.

Căzu în gol prin groapa aceea întunecată şi pustie.

— Ce naiba a păţit? se impacientă Gennaro.

Ellie se apropie de gura gropii şi ascultă cu atenţie. Apăsă pe butonul radioului şi întrebă în şoaptă:

— Alan?...

Urmă un moment de tăcere, care ei i se păru o veşnicie. Apoi auzi slab.

— Aici sunt...
— E totul în ordine, Alan?
Urmă iar o pauză apăsătoare. Când, într-un târziu, paleontologul răspunse, vocea lui suna total schimbată, de parcă ar fi fost copleşit de uimire.
— Totul e în ordine, îi asigură el.

APROAPE CONFORM MODELULUI INIŢIAL

De pe holul hotelului, Hammond intră în camera lui Malcolm. Bătrânul era foarte neliniştit şi nu se simţea deloc în apele lui. După ce îşi irosise ultimele puteri în timpul ultimei lor discuţii, matematicianul intrase într-o comă prelungită, iar acum, după câte i se părea şi lui Hammond, nu prea mai avea şanse de scăpare. Adevărat, elicopterul fusese trimis spre insulă, însă numai bunul Dumnezeu ştia când avea să sosească acolo. Gândul că Malcolm avea să moară, îl umplea pe Hammond de tulburare şi spaimă.
Şi, în mod paradoxal, pe Hammond îl durea mult mai mult sufletul pentru Malcolm, tocmai pentru că nu îl plăcea deloc. Da, suferea chiar mai multdecât dacă ar fi pierdut un prieten. Pentru că Hammond simţea că moartea lui Malcolm, atunci când s-ar fi produs, avea să fie ultima dovadă a eşecului total, ceea ce bătrânul pur şi simplu nu ar fi putut suporta.
În orice caz, în încăperea aceea, se înstăpânise un miros ciudat, de cadavru. Da, de cadavru. Era chiar duhoarea cărnii omeneşti ce intra deja în putrefacţie.
— Totul... e parad..., bolborosi muribundul, zvârcolindu-se pe pernă.
— Îşi revine? se interesă Hammond.
Harding clătină din cap cu tristeţe.
— Dar ce tot zicea acolo?. Ceva despre paradis?
— Nu am înţeles, spuse veterinarul.
Hammond mai dădu încă o dată ocol încăperii. Deschise şi mai mult ferestrele, să intre aer proaspăt. Într-un târziu,

simţind că nu mai poate răbda să rămână acolo nici o clipă, întrebă:

— E vreo problemă dacă ies prin preajmă, pe-afară?

— Nu cred, răspunse Harding. Am impresia că în zona asta totul e în ordine.

— Bun, atunci eu mă duc să iau o gură de aer, pe-aici, prin apropiere.

— În regulă, zise celălalt.

Reglă cantitatea de antibiotice din perfuzii.

— Mă întorc repede.

— Bine.

Hammond ieşi din clădire, în lumina încă puternică a zilei, întrebându-se de ce oare se mai ostenise să îi dea atâtea asigurări lui Harding. La urma urmei, individul era angajatul lui. Hammond nu trebuia să se explice în faţa nimănui.

Trecu de porţile gardului de protecţie, scrutând parcul. Era deja după-amiază, târziu, venise momentul în care ceaţa se mai subţia, iar pe alocuri!se zărea soarele. Însă deodată soarele pieri cu totul, iar bătrânul se gândi că era semn rău. Indiferent de ce aveau să spună ceilalţi, el ştia că la început parcul acela era de mare viitor. Şi, chiar dacă băţosul acela prostănac de Gennaro se hotăra să ordone distrugerea insulei, nu mai avea nici o importanţă:

Pentru că John Hammond ştia sigur că în anumite locuri secrete de la sediul firmei InGen, din Palo Alto, existau zeci de embrioni congelaţi. Aşa că nu era o problemă să îi dezvolte iar, pe o altă insulă, într-altă parte a lumii... Şi dacă pe Isla Nublar avuseseră necazuri, data următoare aveau să rezolve din start toate dificultăţile acelea. În fond, aşa era posibil progresul. Prin rezolvarea greutăţilor apărute pe parcurs, nu?

Gândindu-se la toate acestea, ajunse la concluzia că de fapt Wu nu fusese deloc omul potrivit pentru sarcina pe care i-o dăduse el. Da, în mod cert, Henry Wu fusese mult prea neglijent, pusese prea puţin suflet pentru îndeplinirea măreţei idei a lui Hammond. Pe deasupra, geneticianul era prea preocupat cu perfecţionarea la nesfârşit a muncii sale.

În loc să vrea numai să facă dinozauri, el nu îşi bătea capul decât cum să îi facă mai docili?! Hammond avea o sumbră bănuială că de fapt acele încercări ale specialistului stăteau la baza tuturor eşecurilor din Parcul Jurasic.

Wu era de vină.

În plus, era nevoit să recunoască că nici John Arnold nu era deloc potrivit pentru funcţia de inginer-şef, pe care o deţinuse. Arnold avea nişte scrisori de recomandare grozav de impresionante, dar în acel moment al carierei sale era deja foarte obosit şi, pe deasupra, era din fire un alarmist incorigibil. Nu lucrase deloc organizat, aşa că pierduse din vedere o mulţime de lucruri. Foarte importante.

Adevărul era că şi iui Wu, şi lui Arnold, le lipsea cea mai însemnată însuşire dintre toate, îşi zise Hammond, foarte categoric. Şi anume *viziunea:* Acel hotărâtor act de imaginaţie care putea permite oricui să vadă cu ochii minţii un parc minunat, nemaivăzut, în care copiii uimiţi, cu mânuţele prinse de zăbrelele gardurilor, se mirau la nesfârşit în faţa acelor fiinţe extraordinare, parcă abia întrupate din paginile cărţilor lor de poveşti. Da, asta însemna adevărata *viziune.* Capacitatea de a putea citi viitorul. Capacitatea de a te strădui din toate puterile, de a pune în joc toate resursele, pentru ca visul să devină realitate.

Nu, nu, nici Wu, nici Arnold nu erau deloc oamenii potriviţi pentru acea misiune nemaiîn-tâlnită.

Şi, dacă tot era să se gândească la asta, trebuia să recunoască totuşi că nici Ed Regis nu fusese o alegere prea inspirată. Măcar Harding nu conta prea mult, din punctul lui de vedere. Muldoon era un beţiv...

Hammond clătină din cap, foarte nervos. Da, da, în mod sigur, data următoare avea să facă totul mult mai bine.

Pierdut în gândurile sale, se îndreptă spre bungalow, urmând firul potecii ce o lua în partea de nord a complexului turistic. Trecu pe lângă unul dintre muncitori, icare dădu din cap, scurt, în semn de salut. Hammond nu se osteni să îi răspundă la bineţe. Lui i se păruse dintotdeauna că muncitorii ticani erau cu toţii la fel de insolenţi. Ca să fie

sincer până la capăt, îşi spuse că până şi alegerea acelei insule din apropierea statului Costa Rica nu fusese prea înţeleaptă. Nu trebuia cu nici un chip să mai facă asemenea greşeli grosolane...

Şi atunci, răgetul tiranozaurului se auzi îngrozitor de aproape. Hammond se răsuci pe loc atât de repede, încât se prăbuşi drept în mijlocul drumului, iar când se uită înapoi, i se năzări că vede umbra tiranozaurului cel tânăr stârnind frunzişul, pe lângă cărarea pavată cu lespezi, apropiindu-se de el.

Dar ce căuta T-rex acolo? Cum de ajunsese dincolo de gardul electric?

Bătrânul simţi cum îl înăbuşă o mânie cumplită, Însă chiar atunci îl zări pe muncitorul tican alergând cât îl ţineau picioarele; ca să îşi scape viaţa; iar Hammond se folosi de acel moment pentru a sări şi el în picioare şi se năpusti ca turbat în desişul de dincolo de potecă. Se afundă într-o clipă în beznă, se împiedică şi căzu, cu faţa în frunzele ude şi ţărâna jilavă, apoi se ridică iar în picioare, o luă la goană, căzu din nou şi iar alergă cât putu... Deja ajunsese pe panta unui deal abrupt, pietros, aşa că nu îşi putea ţine echilibrul... Se rostogoli neputincios, lovindu-se în cădere, până ce se opri chiar la poalele dealului. Faţa îi era cufundată într-un fir de apă călduţă, ce susura împrejurul lui şi îi înecase nările.

Căzuse cu faţa în jos drept într-un pârâu?!

Se speriase aşa, prosteşte! Ce tâmpenie de neiertat! Ar fi trebuit să se ducă direct la bungalow. Începu sa se blesteme singur. În timp ce încerca să se ridice în picioare, în glezna dreaptă îl săgetă o durere atât de cumplită, încât îi dădură lacrimile. Pipăi cu grijă locul: probabil că îşi rupsese piciorul. Se chinui să se lase cu toată greutatea pe piciorul lovit şi, fără voie, scrâşni din dinţi.

Da, acum era aproape sigur că îşi rupsese piciorul.

În camera de control, Lex îi zicea lui Tim:

— Tare mi-aş mai fi dorit să ne ia şi pe noi la cuibul

ăla...

— E prea primejdios pentru noi, Lex, îi explică frate-său. Noi trebuie să rămânem aici. Ei, ia ascultă!

Apăsă pe un alt buton şi răgetul tiranozaurului; înregistrat pe bandă, stârni ecouri în toate difuzoarele parcului.

— Phii, ce minunăţie! se miră Lex. De data asta a fost mai bine decât data trecută!

— Poţi să te joci şi tu aşa, zise Tim. Şi dacă apeşi aici, o să aibă şi reverberaţii...

— Ia lasă-mă şi pe mine să încerc, se repezi Lex.

Apăsă pe buton. Răgetul tiranozaurului se auzi din nou.

— Da' nu putem să-l facem să dureze mai mult? propuse ea.

— A, sigur că da, spuse băiatul. Nu avem decât să apăsăm aici...

Zăcând acolo, la poalele dealului, Hammond auzi răgetul tiranozaurului venind de undeva, din junglă.

Isuse mare?!

Începu să tremure din toate încheieturile, de groază. Urletul acela era terifiant, parcă ar fi fost un răcnet dintr-o altă lume. Aşteptă să vadă ce o să se mai întâmple. Oare ce avea să facă tiranozaurul? L-o fi înhăţat deja pe muncitorul tican? Aşteptă în tăcere, însă nu se auzea decât ţârâitul nenumăraţilor cicada din junglă. Într-un târziu, îşi dădu seama că îşi ţinea respiraţia, aşa că răsuflă prelung, parcă mai venindu-i inima la loc.

Din pricina gleznei rănite nu putea să urce dealul. Era nevoit să aştepte acolo, pe fundul văii. După ce tiranozaurul avea să se depărteze, putea să strige după ajutor. Până atunci, nu îl păştea nici un pericol acolo unde se afla.

După câteva minute, prin amplificatoare, se auzi o voce:

— Haide, Timmy, acum trebuie să încerc şi eu. Haide, lasă-mă şi pe mine să dau drumul la răgetul ăla...

Copiii!

Urletul tiranozaului răsună din nou, dar de data aceea

glasul înfiorător căpătase un timbru aproape muzical, parcă ar fi fost însoţit de un ecou prelungit, care rămase mult după aceea.

— Phii, grozav! zise fetiţa. Ia mai fă o dată!

Blestemaţii ăia de copii?!

N-ar fi trebuit pentru nimic în lume să aducă acolo bestiile alea mici. Încă de la bun început, numai bătaie de cap avusese cu ei! Nimeni nu le dorise prezenţa. De fapt, Hammond îi adusese numai pentru că se gândise că avea să îl impresioneze pe Gennaro, ca să nu distrugă rezervaţia, însă tâmpitul ăla de Gennaro oricum n-ar mai fi permis continuarea lucrărilor parcului, nici în ruptul capului. Iar atunci, copiii ajunseseră în camera de control şi începuseră să încurce totul pe-acolo, ca să se joace... Cine mama dracu' le dăduse voie?!

Inima începu să îi bată nebuneşte, din cauza nervilor, şi simţi că respiră tot mai anevoie. Se strădui să se liniştească. Nu, nu era nimic în neregulă. Totul era sub control. Chiar dacă el nu putea urca dealul acela, nu putea să fie la mai mult de o sută de metri de bungalow şi de complexul turistic. Se aşeză pe pământul jilav, ascultând atent zgomotele junglei dimprejurul lui. După o vreme însă, se apucă să strige din toate puterile după ajutor.

Vocea lui Malcolm era doar o şoaptă.

— Totul... pare diferit... de cealaltă parte a problemei..., bâiguia el.

Harding se aplecă asupra lui, ca să priceapă ce spune:

— De cealaltă parte?

Îşi închipuia că Malcolm vorbeşte despre moarte.

—... Când se schimbă sensul..., îngână Malcolm.

— Când se schimbă?

Malcolm însă nu mai avu putere să răspundă. Doar buzele lui rostiră, neauzit:

— Modelul... Paradigma..., articulă el într-un târziu.

— A, când se schimbă modelul..., se dumiri Harding.

Ştia şi el ce însemna schimbarea paradigmei. În ultimele

două faze ale muncii sale, deja devenise o modă, o obişnuinţă să discute despre schimbări, din punct de vedere ştiinţific. "Paradigmă" era de fapt un sinonim al cuvântului "model" (matematic), însă savanţii îl foloseau ca pe un termen ce îngloba mult mai mult — o vedere asupra lumii. Da, o viziune mai largă asupra lumii întregi. Schimbarea paradigmei se presupunea că apare ori de câte ori ştiinţa accepta o modificare majoră a modului său de a privi lumea. Asemenea schimbări erau relativ rare, apăreau cam o dată la un secol. De pildă, teoria evoluţionistă a lui Darwin provocase o modificare a paradigmei. Mecanica cuantică determinase însă o modificare de mai mică amploare.

— Nu..., şopti Malcolm. Nu... paradigma... de dincolo...

— Dincolo de paradigmă? întrebă Harding.

— Nu lua în seamă... ce... nu mai...

Harding oftă, cu tristeţe. În ciuda tuturor eforturilor sale, matematicianul se îndrepta fără doar şi poate, foarte rapid, către delirul ultim. Febra crescuse îngrijorător şi nu prea mai avea nici antibiotice...

— De ce anume nu-ţi mai pasă?

— De nimic, bâigui Malcolm. Pentru că... totul pare diferit... privit din cealaltă parte...

Şi zâmbi, împăcat.

DESCOPERIREA

— Eşti nebună de-a dreptul, conchise Gennaro uitându-se la Ellie Sattler, care se afunda cu capul înainte în groapa aceea, cu mâinile întinse deasupra capului.

— Îţi spun eu: numai dacă eşti nebună poţi să faci aşa ceva!

Ea însă zâmbi înţelegătoare.

— Probabil că ai dreptate...

Îşi dădu drumul mai mult, împingând cu mâinile în pereţii deschizăturii. Şi dintr-odată dispăru cu totul.

Gura gropii rămase goală, întunecată.

Donald Gennaro începu să asude de groază. Se întoarse către Muldoon, care stătea sprijinit de jeep.

— Eu nu fac aşa ceva nici în ruptul capului, îi anunţă el.

— Ba o să faci...

— Nu, nu, nu sunt în stare. Nu pot, ce mai.

— Oamenii ăia te aşteaptă, zise vânătorul. Aşa că trebuie să te duci, n-ai încotro.

— Da' numai unul Cristos ştie ce-o fi în hruba asta, se enervă Gennaro. Îţi spun drept: nu pot să intru acolo.

— N-ai de ales.

Gennaro se apropie iar de groapă, se uită înăuntru, apoi iar la Muldoon.

— Nu pot şi gata?! Doar nu poţi să mă sileşti.

— Mda, presupun că nu.

Luă un baston de metal.

— Ai simţit vreodată un şoc electric? îl întrebă el pe avocat.

— Nu.

— Ei, nu e prea rău, să ştii, începu Muldoon. Mă rog, aproape niciodată nu are efect mortal în general, te lasă lat, paralizat. Şi-ţi cam înmoaie coiţele... Da' oricum, de obicei nu are efect permanent... Cel puţin nu în cazul dinozaurilor. Însă vezi mătăluţă, oamenii ăştia sunt cu mult, cu mult mai fragili.

Gennaro privi uluit la bastonul acela.

— N-ai să îndrăzneşti!

— Eu unu' cred că mai bine te-ai duce de bunăvoie să numeri jivinele alea, îl sfătui Muldoon. Şi asta cât mai repede, că mă cam mănâncă palma!

Gennaro se uită iar la hrubă — o deschizătură largă, întunecată, care îi dădea fiori reci pe şira spinării... ce mai! o gură nesătulă a pământului necunoscut. După aceea îl privi iar pe Muldoon cum stătea în faţa lui, masiv şi nemilos.

Gennaro transpira în continuare şi părea buimăcit. În sfârşit, o porni către groapă. De la distanţă, aceasta părea mai mică, însă pe măsură ce el se apropia, se mărea din ce în ce.

— Ei, vezi, asta a fost…, îl încurajă Muldoon.

Gennaro se târî mai întâi cu picioarele înainte, apoi i se făcu prea frică să mai continuie astfel — gândul că se putea arunca orbeşte în necunoscut, îl umplea de groază —, aşa că în ultima clipă se întoarse şi îşi vârî mai întâi capul în deschizătură, întinzând mâinile şi împingându-se cu picioarele în pereţii tunelului. Măcar putea să vadă unde ajunge... Îşi puse masca de gaze pe faţă.

Şi, dintr-odată, se năpusti înainte, alunecând la iuţeală prin beznă, prinzând cu coada ochiului cum pereţii murdari sunt înghiţiţi de întuneric, apoi tunelul se îngustă — cu mult —, devenind grozav de strâmt, iar el se pierdu de tot cu firea, cuprins de durere din pricina greutăţii aceleia ce îl apăsa din toate părţile, tot mai rău, până ce îl sili să îşi golească de tot plămânii de aer, iar el îşi dădu seama cu greu, ca prin vis, că tunelul acela urca uşor, în pantă, sorbindu-i mai departe trupul, lăsându-l fără suflare şi făcându-l să vadă pete colorate, strălucitoare, înaintea ochilor, în vreme ce durerea devenise şi mai cumplită...

Apoi, pe neaşteptate, tunelul coborî iar şi se lărgi, iar Gennaro simţi cum se târăşte peste ceva tare, da, da. peste ciment. Îi năvăli în faţă un curent de aer rece. Corpul îi scăpă pe dată din strânsoare, se lovi de ceva şi se rostogoli pe lespezile de beton.

Şi căzu iar, în gol.

***

Din întuneric se auziră voci. Şi degete străine îl atinseră, venind din aceeaşi parte cu glasurile ce şopteau ceva... Aerul era rece, ca în peşteră.

—... teafăr?

— Pare nevătămat, da...

— Respiră...

— Bine.

O mână delicată, de femeie, îi dezmierda faţa. Era Ellie.

— Mă auzi? şopti ea.

— De ce naiba vorbiţi numai în şoaptă? întrebă el.

— De-aia, zise ea şi îi arătă cu mâna într-o parte.

Genaro se întoarse, se rostogoli iar şi se ridică anevoie în picioare. Rămase câteva clipe să se obişnuiască treptat cu bezna aceea. Şi primul lucru pe care îl văzu apoi au fost o mulţime de ochi strălucind în întuneric. Da, nenumăraţi ochi lucitori, verzi.

Zeci de ochi. Împresurându-l din toate părţile.

Stătea pe o ridicătură de beton, un fel de margine de canal, cam la doi metri şi jumătate de la podea. Cutii mari de racord, le ofereau un adăpost temporar ideal, ascunzându-i privirilor celor doi velociraptori adulţi, aflaţi la nu mai mult de doi metri, chiar în faţa lor. Animalele erau de un verde-închis, cu dungi maronii, ca tigrii. Şedeau în picioare, balansându-şi cozile puternice, lungi. Nu scoteau nici un sunet măcar, ci doar se uitau împrejur, precauţi, scrutând pretutindeni cu ochii lor mari, întunecaţi. La picioarele adulţilor, puii chirăiau întruna şi ţopăiau de colo-colo. Puţin mai în spate, în întuneric, tinerii dinozauri se jucau şi se rostogoleau pe podele, din când în când mârâind scurt sau fornăind.

Gennaro nu mai cuteza nici măcar să răsufle.

Doi raptori adulţi!

Ghemuit acolo, pe parapet, se afla la numai jumătate de metru deasupra capetelor dinozaurilor. Velociraptorii erau chiar la marginea ridicăturii de beton, iar capetele masive tresăreau nervos, în toate părţile. Din vreme în vreme, sforăiau neliniştiţi. După o vreme însă, se deplasară mai încolo, apropiindu-se de grupul celorlalţi.

Acum, devreme ce ochii lui se obişnuiseră *cu î*ntunericul, Gennaro putea desluşi construcţia aceea impunătoare, subterană, unde stăteau. Erau de fapt pe un şir de tuburi de ciment şi panouri de beton din care ieşeau vergelele lungi, de fier. Iar în acea incintă încăpătoare, se aflau o mulţime de animale. Gennaro bănuia că erau în jur de treizeci de exemplare. Poate chiar mai multe.

— E o colonie întreagă, şopti Grant. Condusă de patru

sau şase adulţi, restul sunt numai pui şi tineret. Deci există cel puţin două generaţii. Una de anul trecut, alta de anul ăsta. Puii au în jur de patru luni. Probabil că au ieşit din ouă prin aprilie.

Unul dintre pui, foarte curios, ţopăi îndată pe marginea de beton şi se îndreptă spre ei, chirăind. Rămase cam la vreun metru distanţă.

— Sfinte Isuse, se rugă Gennaro.

Însă imediat, unul dintre adulţi se apropie, ridică cu grijă capul şi împinse uşurel puiul, cu botul, îndemnându-l să se întoarcă. Micuţul chiţăi, foarte revoltat, apoi săltă jucăuş drept pe botul adultului. Acesta se mişcă încet, atent, dându-i voie puiului să se urce pe creştetul lui, apoi să coboare pe gât în jos, pe spate... Însă de acolo, prichindelul se întoarse şi începu să chiraie subţirel spre cei trei străini.

Însă velociraptorul adult tot nu părea că le-a sesizat prezenţa.

— Tot nu pricep, mărturisi Gennaro. De ce naiba nu ne atacă?

Grant clătină din cap, înţelegător.

— Pentru că încă nu ne văd. Şi nici nu mai au ouă în cuiburi... De-asta sunt mai puţin vigilenţi... Mai liniştiţi...

— Auzi, *liniştiţi!* se răţoi Gennaro. Şi cât timp o să înţepenim noi pe-aici?

— Îndeajuns de mult ca să îi numărăm pe toţi, îl lămuri paleontologul.

După câte observă Grant, existau acolo trei cuiburi păzite de câte trei rânduri de părinţi. Împărţirea teritoriului fiecărei perechi se limita strict împrejurul fiecărui cuib, cu toate că jucăuşele odrasle nu prea păreau să ţină seama de asta şi alergau de colo-colo, pline de voioşie. Adulţii erau foarte blânzi cu cei mici, însă mult mai puţin îngăduitori cu cei mai măricei, iar uneori, când joaca acestora din urmă devenea prea zgomotoasă sau prea violentă, îi muşcau destul de zdravăn.

În acel moment, un velociraptor tânăr se apropie de

Ellie şi se frecă încet cu capul de piciorul ei. Ea îl privi atentă şi remarcă zgarda de piele, cu micro-emiţătorul prins de ea. Într-un loc, cureaua aceea părea umezită. Şi chiar iritase pielea gâtului animalului.

Acesta scânci uşor.

Jos, în camera spaţioasă, unul dintre adulţi întoarse curios capul în partea din care venise scâncetul.

— Crezi c-ar trebui să i-l scot? întrebă ea.

— Da, dar cât mai repede.

— O. K., răspunse Ellie, ghemuindu-se lângă micul velociraptor.

Acesta scânci din nou.

Adulţii fornăiră nervoşi, săltând repede capetele.

Ellie mângâie puiul, încercând să îl liniştească. Întinse mâinile spre zgarda de piele şi desfăcu iute catarama, cu un hârşâit. Velociraptorii adulţi tresăriră violent.

După care, unul dintre ei începu să se apropie de femeie.

— Of, paştele mă-sii de treabă, ocărî Gennaro.

— Nu te mişca, zise Grant. Linişteşte-te.

Dinozaurul trecu chiar pe lângă ei, iar ghearele încovoiate de la picioare, zgrepţănau cimentul. Animalul se opri în faţa lui Ellie, care şedea ceiucită, lângă micul velociraptor, în spatele unei cutii de metal. Puiul stătea la loc deschis, iar mâinile femeii erau încă pe zgarda de piele de la gâtul lui. Adultul ridică atunci capul şi adulmecă prin aer. Creştetul lui era foarte aproape de mâna ei, însă nu o putea vedea, din pricina cutiei de racord. Totuşi, limba lui bifurcată ţâşni înainte, căutând.

Grant apucă o grenadă cu gaz paralizant, o scoase de la brâu şi rămase cu degetul pe siguranţă. Gennaro însă îl prinse cu mâna de umăr, oprindu-l, şi arătând cu capul către Ellie.

Femeia nu purta mască de gaze.

Grant lăsă atunci grenada pe ciment şi luă bastonul cu şocuri electrice. Velociraptorul adult şedea încă foarte aproape de ea.

Ellie dădu încet drumul cureluşei de piele. Catarama de

metal se izbi cu un pocnet de beton. Capul raptorului adult sări într-o parte, alertat, apoi acesta privi curios. Mai înaintă câţiva paşi, să vadă ce se întâmplă, însă tocmai atunci puiul chirăi fericit şi o zbughi de-acolo. Adultul însă rămase lângă femeie. Apoi, într-un târziu, se întoarse şi se duse iar în mijlocul cuibului său.

Gennaro răsuflă prelung, de parcă i s-ar fi luat o piatră de pe inimă.

— Isuse Cristoase, bine c-am scăpat. Acum putem să plecăm?

— Nu, i-o reteză Grant. Dar cred că acum putem să ne facem treaba noastră în linişte.

Prin lentilele verzi-fosforescente ale ochelarilor de noapte, Grant se uită cu atenţie în mijlocul încăperii, drept în primul cuib. Era alcătuit din ţărână şi paie, în formă de coş, puţin adânc, însă foarte larg. Numără rămăşiţele a patrusprezece ouă. "Bineînţeles că nu putea număra toate frânturile de găoace de la distanţa aceea şi oricum, era destulă vreme de când acestea fuseseră sparte şi împrăştiate pe podele. Însă putea desluşi lăcaşurile unde stătuseră, imprimate în lut. După toate aparenţele, raptorii îşi făcuseră cuiburile cu puţină vreme înainte de a depune ouăle, iar acestea rămăseseră în permanenţă nemişcate acolo, pe locul lor. Observă şi faptul că un ou părea strivit înainte de a ieşi puiul. Deci conchise că nu se născuseră decât treisprezece animale.

Cel de-al doilea cuib se spărsese în două. Însă Grant numără nouă ouă. În cel de-al treilea, găsi cincisprezece urme, dar trei dintre acestea păreau că fuseseră sparte înainte de a ieşi puii.

— Ei, câţi au fost. În total? întrebă Gennaro.

— Treizeci şi patru de pui vii, răspunse paleontologul.

— Şi câţi sunt acum, aici?

Grant clătină din cap, descumpănit. Animalele alergau peste tot prin camera aceea enormă, când ieşind în plină lumină, când dispărând în beznă.

— I-am urmărit şi eu, zise Ellie, aprinzând lanterna deasupra unui bloc notes. Ar trebui să faci nişte fotografii, ca să fii sigur, însă oricum, forma boturilor puilor diferă de la unul la altul. Eu am numărat treizeci şi trei.

— Şi cei mai mărişori?

— Sunt douăzeci şi doi. Dar, Alan, tu nu observi un lucru curios la ei?

— Adică?

— Uite-i cum se aşează în spaţiu. Parcă ar cunoaşte dinainte un anume fel de a sta în camera asta...

Grant se încruntă, neînţelegând.

— E cam întuneric aici...

— Nu, nu... Uită-te numai cu atenţie... Ia priveşte-i pe cei mici. Când se joacă, se rostogolesc şi aleargă în toate părţile. Dar când stau liniştiţi, ia seama cum se orientează... Fiecare stă cu faţa către un anume perete sau altul. Ca şi cum s-ar alinia, după o regulă...

— Nu ştiu ce să cred, Ellie... Dar tu crezi că e vorba de o metastructură a coloniei? Ca la albine?

— Nu, nu tocmai, răspunse ea. E mult mai subtilă organizarea asta. Este pur şi simplu o regulă generală.

— Şi puii o respectă?

— Nu numai ei. Toţi! Şi adulţii. Priveşte-i cu atenţie. Îţi spun eu: se organizează din instinct, într-un anume fel.

Grant se încruntă. După toate aparenţele, femeia avea dreptate. Animalele acelea se comportau diferit, unele se jucau, altele se dezmorţeau, însă în timpul în care stăteau pe loc se odihneau sau stăteau de pază, păreau că se aliniau într-o ordine perfectă, ca şi cum ar fi fost trase nişte marcaje pe ciment, iar creaturile acelea se aşezau în funcţie de ele.

— Parcă încep să înţeleg, mormăi el. Poate că este o briză...

— Eu nu simt deloc aşa ceva, Alan.

— Atunci ce naiba fac? se miră el. Să fie vorba de vreo organizare socială, exprimată în planul structurii spaţilae?

— Nu, n-are nici o logică, îl contrazise ea. Pentru că *toţi se comportă la fel.*

Gennaro îşi desprinse ceasul de la mână şi îl flutură prin aer.

— Ştiam eu că obiectul ăsta îmi va fi de folos într-una din zile, zise el.

Sub cadran era o mică busolă.

— Ţi-ajută la ceva chestia asta când eşti pe la tribunal? îl luă Grant peste picior.

— Nu, răspunse Gennaro, fără să dea importanţă împunsăturii. Mi l-a dăruit soţia mea când mi-am serbat ziua de naştere.

Arătă către busolă.

— Ei bine, explică el, bestiile astea nu sunt deloc aliniate în funcţie de nimic. Eu unul cred că pur şi simplu stau cu toţii aşezaţi pe un fel de axă nord-est — sud-vest, sau cam aşa ceva...

— Poate că aud ceva din partea aceea şi aşa îşi pot întoarce toţi capetele în acea direcţie..., presupuse Ellie.

Grant se încruntă din nou, îngândurat.

— Sau poate că-i doar un ritual, urmă ea. Da, un comportament-tip, caracteristic speciei, care le permite să se distingă unii de alţii. Dar tot atât de bine s-ar putea să nu aibă nici o semnificaţie aparte, oftă ea. Poate că aşa sunt ei, ciudaţi... Probabil că toţi dinozaurii sunt cam ciudaţi. Sau s-ar putea ca pur şi simplu să fie un mod de comunicare...

Şi Grant se gândea la acelaşi lucru. Da, albinele puteau comunica prin aşezarea în spaţiu, printr-un fel de dans specific. Probabil că şi dinozaurii se comportau asemănător.

Gennaro privi şi el animalele acelea o vreme, apoi întrebă:

— Dar de ce nu ies afară?!

— Pentru că ei preferă să vâneze noaptea.

— Bine, bine, dar se pare că acum mai mult se-ascund...

Grant ridică din umeri, neştiind ce să mai zică. În clipa următoare însă, puii începură să chirăie nebuneşte şi să ţopăie de colo-colo, foarte încântaţi. Adulţii îi priviră curioşi câteva momente. Iar apoi, mârâind şi urlând, stârnind ecouri asurzitoare în încăperea aceea imensă, întunecată,

toţi dinozaurii se întoarseră în loc şi o luară la goană spre tunelul cimentat, pierzându-se în beznă.

HAMMOND

John Hammond se aşeză anevoie pe pământul Jilav de pe panta dealului şi încercă să îşi drămuiască răsuflarea greoaie. Sfinte Dumnezeule, gândea el, era groaznic de cald. Da, cald şi umed peste tot. Avea impresia că respira printr-un burete umezit.

Se uită îndărăt, spre malul pârâului, aflat acum la vreo zece metri distanţă. Parcă ar fi trecut ore întregi de când lăsase în urmă undele sprinţare şi începuse urcuşul. Glezna rănită se umflase mult şi se înroşise puternic. Nu se mai putea sprijini deloc în piciorul drept. Era nevoit să se folosească numai de celălalt picior, care acum îl durea cumplit din pricina efortului.

Colac peste pupăză, dintr-odată, o sete năucitoare îi ardea gâtlejul. Înainte de a pleca la drum, sorbise câteva înghiţituri din apa pârâului, cu toate că ştia prea bine că nu era prea indicat. Se simţea năucit, uneori lumea părea că se învârte cu el. Nici nu se mai ţinea bine pe picioare, îşi pierdea echilibrul. Însă el nu mai ştia decât că trebuia neapărat să urce dealul acela şi să se întoarcă pe poteca dinspre bunglaow. Cu o oră în urmă i se tot năzărise că aude paşi pe cărare, şi asta de mai multe ori. De fiecare dată, strigase din toate puterile după ajutor. Însă vocea lui parcă nu mai avea vlagă deloc, abia se auzea, aşa că nimeni nu venise. Şi astfel, după-amiaza se apropia de sfârşit; se însera. Îşi dăduse seama că era nevoit să urce panta oricum, cu piciorul acela rupt. Deci asta şi făcuse.

Of, ticăloşii şi blestemaţii ăia de copii!

Hammond clătină clin cap, încereând să se dezmeticească. Urcase mai bine de o oră încheiată şi nu parcursese decât o treime din colină. Şi era tare obosit, începuse să seâncească încet, ca un câine bătrân. Glezna

umflată îl săgeta îngrozitor. Şi era năucit... Bineînţeles, îşi dădea seama că nu îl păştea nici un fel de primejdie — pentru numele lui Dumnezeu, aproape că putea să. desluşească silueta bungalowului său —, însă n-avea încotro: era silit să recunoască totuşi că era grozav de istovit. Cum stătea acolo, pe pantă, parcă îi venea să nu se mai urnească niciodată.

Şi cum naiba să nu fie el ostenit? îşi spunea. Doar avea şaptezeci şi şase de ani. La vârsta aceea nu prea te mai apuci să sui pieptişuri! Chiar dacă el era în plină formă la anii lui. El unul se aştepta să trăiască chiar o sută de ani. Da, era numai o chestiune de îngrijire, conta cum te întreţineai fizic şi cum aveai grijă ca toate să îţi meargă din plin şi să nu te copleşească. În mod sigur, el avea toate motivele de pe lume ca să trăiască mult. O mulţime de alte parcuri de construit din nimic. Numeroase minuni de înfăptuit...

Auzi un ciripit, apoi un chirăit —subţirel. Parcă ar fi fost nişte păsări mici, care se încurcau pe-a-colo, prin lăstăriş. Auzise o mulţime de animale mici toată după-amiaza. Tot soiul de lighioane colcăiau pe-acolo: şobolani, possumi, şerpi.

Chirăitul se înteţi şi bucăţele de pământ se prăvăliră pe coasta dealului, spre el. Parcă venea ceva... Atunci zări un animal verde-închis ţopăind spre el, de pe culme. Apoi veni altul, şi altul...

Compy, gândi btărânul scuturat de un fior de teamă.

Mâncători de cadavre.

Procompsognaţii nu păreau deloc periculoşi, după înfăţişare. Nu erau mai mari decât o găină obişnuită şi chiar săreau de colo-colo, fără să stea o clipă locului, întocmai ca nişte găini înfuriate. Dar el ştia că erau veninoşi. Muşcăturile lor acţionau ca o otravă eu efect întârziat asupra animalelor muribunde, pe care le ucideau.

*Animale muribunde?! î*şi zise el, încruntându-se îngrijorat.

Primul compy se ivi în josul colinei, privindu-l ţintă. Şedea acolo, cam la doi metri distanţă de bătrân, unde acesta nu îl putea ajunge, şi pur şi simplu se uita la el. Apoi

mai veniră şi alţii, până ce se aşezară pe un şir întreg, privindu-l. Ţopăiau fără astâmpăr, chiţăind întruna, şi îşi încârligau ghearele mititele de la picioarele din faţă.

— Uşş, uşş de-aici! încercă el să le gonească şi aruncă o piatră.

Procompsognaţii se dădură puţin înapoi, nu mai mult de o jumătate de metru. Nu le era. frică, deloc. Parcă ar fi ştiut că el nu le poate face nici uri rău.

Înfuriat, Hammond rupse o creangă dintr-un copac şi o repezi spre ei, ca pe o mătură. Micii dinozauri se feriră, apoi se repeziră să muşte frunzele de pe ramură, chirăind tot timpul foarte voioşi. Parcă ar fi voit să se joace.

Bătrânul îşi aduse iar aminte că sunt veninoşi. Unul dintre îngrijitori fusese muşcat de un compy dintr-o cuşcă. Iar omul spusese după aceea că otrava animalului acţionase asupra lui ca un narcotic — îi dăduse o stare de linişte, de visare... Nu simţise nici o durere.

Parcă nu voiai decât să te duci şi să te culci, să te odihneşti, îşi zise Hammond.

Ce mama dracu' m-o fi apucat?! se dezmetici el. Luă o piatră, ochi cu grijă şi o aruncă. Nimeri un compy drept în piept. Micul animal ţipă speriat şi se dădu îndărăt peste cap. Ceilalţi imediat se depărtară.

Mda, mai bine aşa.

Hammond se întoarse şi începu iar să urce dealul. Ţinea în ambele mâini câte o creangă şi şchiopăta de piciorul drept, simţind cum creşte durerea în muşchii obosiţi ai coapsei. Nu parcursese mai mult de trei metri, când unul dintre dinozauri sări în spinarea lui. El dădu din braţe nebuneşte, inspăimântat, iar animalul căzu şi se duse cât colo. Însă şi omul îşi pierdu echilibrul şi alunecă pe colină în jos. Când se opri, cu trupul numai vânătăi şi zgârieturi, un al doilea compy făcu un salt şi îl muşcă la iuţeală de mână. Bătrânul văzu cu groază cum sângele îi şiroia peste degete. Se întoarse pe brânci şi începu să se caţere târâş spre culmea dealului.

Un alt procompsognat îi sări pe umăr şi Hammond simţi o durere ascuţită într-o parte a gâtului, unde îl muşcase.

Ţipă înnebunit de frică şi aruncă animalul cât colo. Apoi se întoarse cu faţa către urmăritorii lui, abia trăgându-şi răsuflarea, şi îi privi cum îl împrejmuiseflă, ţopăind întruna, săltându-şi capetele micuţe, fără să îl scape din ochi. Din muşcătura aceea de la gât i se revărsă în tot corpul o căldură plăcută, de-a lungul şirei spinării. Zăcând aşa, întins pe spate, începu să se simtă dintr-odată grozav de împăcat, de relaxat. Însă îşi dădu seama încă o dată că de fapt nimic nu era ieşit din comun. Nimic nu era în neregulă acolo. Da, nicăieri nu se făcuse nici o greşeală, cât de mică. Malcoim ăla nu avusese deloc dreptate cu analizele lui afurisite. Hammond rămase astfel pe loc, foarte liniştit, ca un nou-născut în leagănul lui curat, copleşit de o pace adâncă. Când un alt compy se apropie şi îl muşcă de gleznă, nu făcu decât un gest vag cu mâna, ca să îl alunge. Micile animale strânseră cercul în jurul lui. În curând, chirăiau peste tot, pe lângă cel căzut, ca nişte păsări trezite din somn. El ridică încet capul, în timp ce un dinozaur sări chiar pe pieptul lui. Se gândi că făptura aceea era surprinzător de uşoară şi fragilă. Şi apoi nu mai simţi decât o durere uşoară, foarte uşoară, când procompsognatul se aplecă şi începu să se înfrupte din beregata lui.

PLAJA

Alergând după dinozauri, luându-se după cotiturile şi urcuşurile tunelului de beton, Grant se trezi dintr-odată într-o deschidere uriaşă a construcţiei, care dădea chiar spre plajă, spre Oceanul Pacific. Peste tot în jurul lui micii velocirap-tori chirăiau fericiţi şi se dădeau de-a rostogolul prin nisipul fin. Apoi unul câte unul, intrară în umbra palmierilor de la marginea desişului de mangrove, iar acolo se aşezară ordonat, în felul acela ciudat, de neînţeles pentru el, privind ţintă întinsul apelor. Păreau că se uită cu toţii spre sud.

— Pur şi simplu nu pricep o iotă, se enervă Gennaro.

— Nici eu, mărturisi paleontologul. Nu-mi dau seama decât de faptul că nu le prea place lumina soarelui.

Nu era prea multă lumină pe ţărm. Se lăsase o ceaţă uşoară, iar deasupra oceanului pluteau, fuioare subţiri, lăptoase. Dar de ce părăsiseră oare cuibul atât de grăbiţi? Ce adusese întreaga colonie de dinozauri pe plajă?

Gennaro bătu iar cu degetul în cadranul ceasului şi se uită spre animale:

— Mda, s-au aşezat exact în acelaşi fel. Pe direcţia nord-est — sud-vest. Da, întocmai ca şi mai înainte.

În spatele plajei, pierdut printre copaci, se auzea bâzâitul continuu al reţelei de garduri electrice.

— Măcar acum ştim cum ieşeau din parc, zise Ellie.

Şi atunci auziră desluşit zumzetul motoarelor diesel şi văzură o navă apărând dinspre sud. Era un cargobot mare, care se îndrepta încet spre nord.

— Aşa deci... De-asta au ieşit! rămase Gennaro cu gura căscată de uimire.

Grant încuviinţă din cap, tăcut.

— Probabil că au auzit vasul venind...

În vreme ce vaporul trecea prin faţa lor, toate animalele îl urmăreau cu privirea, nemişcate şi fără să scoată un sunet măcar. Numai din când în când, puii scânceau sau chiţăiau subţirel. Grant era pur şi simplu uluit observând mişcările lor perfect sincronizate, modul în care se deplasau şi acţionau în grup. Însă probabil că nu era chiar aşa misterios comportamentul lor. Revăzu în minte derularea evenimentelor, încă de când se aflau în peşteră.

Mai întâi, puii începuseră să se agite. Apoi simţiseră şi adulţii apropierea navei. Şi, în sfârşit, toate animalele se repeziseră într-un suflet spre plajă. Ceea ce însemna că dinozaurii mai tineri, cu simţul auzului mult mai ascuţit, detectaseră primii prezenţa vaporului. După care cei mai vârstnici duseseră grupurile spre ţărm. În vreme ce Grant îi privea, adulţii se aşezară în poziţie de luptă. În mod cert, aveau o anume organizare în plan spaţial, vizibilă acolo, pe plajă. Când se aşezară în nisip, aşteptând, nu mai erau atât de liniştiţi şi nu se mai mişcau atât de liber, cum făcuseră în

ascunzătoare. Păreau chiar că se poartă într-un fel dinainte stabilit. Fiecare adult stătea la distanţă de vreo zece metri, înconjurat de câte un grup de pui. Tinerii velociraptori şedeau între acele cete, iar adulţii câţiva paşi în faţa lor. Ca nişte soldaţi, în obiectiv!

Însă paleontologul mai remarcă şi faptul că nu toţi adulţii erau de aceeaşi mărime. Se distingeau clar o femelă cu dungi specifice de-a lungul creştetului. Ea stătea chiar în centrul grupului înşirat pe ţărm. În acelaşi timp, ea se afla şi în mijlocul grupului de pui. Şi atunci, lui îi veni ideea că erau organizaţi (ca şi unele comunităţi de maimuţe) într-o ordine matriarhală, în trepte, iar acel animal vârstat pe creştet era de fapt singura femelă, alfa şi omega coloniei. Iar masculii, după câte îşi dădu el seama, stăteau pregătiţi pentru apărarea ei şi a puilor, de o parte şi de alta a acestora.

Însă spre deosebire de maimuţe, care cunoşteau o modalitate de organizare mai liberă, ce putea fi schimbată după caz, dinozaurii erau dispuşi în poziţii statornice, parcă ar fi fost un adevărat regiment militar. În plus, mai rămânea enigma aşezării lor pe o axă nord-est-sud-vest. Ei, Grant pur şi simplu nu găsea nici o explicaţie pentru asta. Deşi, într-un anumit sens, nu se mira prea tare. Pentru paleontologii descoperiseră fosile atâta vreme la rând încât deja uitaseră cât de puţine informaţii le puteau oferi nişte schelete străvechi. Osemintele respective puteau da o idee de ansamblu, despre mărimea şi greutatea animalului. Ba chiar şi despre dispunerea muşchilor corpului, iar de aici se puteau deduce câteva lucruri despre comportamentul acestora. Puteau chiar să indice existenţa unor boli specifice, care afectaseră structura osoasă. Însă până la urmă, un schelet rămânea o sursă de informaţii destul de restrânsă, care nu avea cum să ajute prea mult la alcătuirea unor concluzii despre comportamentul total al organismului în sine.

Însă, devreme ce tot ce le stătea la îndemână paleontologilor erau doar nişte grămezi de fosile, încercau să le exploateze cât mai mult. Şi, ca orice alt specialist în

domeniu, Grant devenise şi el foarte priceput în privinţa presupunerilor ce se bazau pe descoperirile respective. Însă undeva, cine ştie cum, probabil că uitase şi el că ipotezele acelea nu puteau fi demonstrate prea sigur, iar dinozaurii probabil erau animale cu totul şi cu totul diferite de cum îi crezuseră ei. Şi era foarte posibil ca acele fiinţe demult dispărute, să fi posedat un mod de comportare şi o viaţă socială organizată foarte strict, cum mult mai târziu dovediseră clar urmaşele lor mamifere. Însă pentru că dinozaurii semănau uimitor cu păsările...

— Sfinte Dumnezeule! exclamă el. Înţelegând.

Rămase cu privirile pironite la raptorii aşezaţi în felul acela tipic, strict delimitat, urmărind tăcuţi nava ce se apropia de ţărm. Şi atunci se convinse.

— Animalele astea, zise Gennaro, sunt în mod clar disperate să scape de aici.

— Nu, nicidecum, îl contrazise Grant. Nu vor să scape deloc de-aici.

— Cum aşa?

— Nu vor să scape de pe insula asta, îl lămuri paleontologul. Vor pur şi simplu *să migreze.*

LA CĂDEREA ÎNTUNERICULUI

— Să migreze! exclamă Ellie, uluită peste poate. Asta-i fantastic!

— Da, răspunse Grant zâmbind ciudat, ca pentru el.

— Bine, dar unde vor să se ducă atunci, tu ce crezi?

— Nu ştiu, spuse el.

Tocmai atunci, elicoptere greoaie apărură din plafonul de ceaţă, duruind asurzitor şi rotindu-se deasupra insulei. În pântecele lor încăpătoare purtau mult armament. Raptorii se împrăştiară ţipând înspăimântaţi. care încotro, în vreme ce o aeronavă începu să survoleze plaja, apoi se îndreptă spre un loc de aterizare, spre nord. Uşa elicopterului se dădu în lături şi soldaţi în uniforme măslinii se apropiară în

goană de cei trei. Grant auzi comenzi scurte, în spaniolă, şi îl zări pe Muldoon deja îmbarcat, împreună cu cei doi copii. Unul dintre militari spuse în englezeşte:

— Vă rugăm să veniţi cu noi. Vă rugăm insistent, nu mai trebuie să rămâneţi aici nici o clipă.

Grant se uită înapoi, spre plaja unde fuseseră velociraptorii, însă aceştia dispăruseră ca prin farmec, cu toţii. Parcă nici n-ar fi existat vreodată. Soldaţii îl prinseră de braţe, iar el se lăsă dus spre elicopter şi urcă supus. Muldoon se aplecă spre el şi îi strigă la ureche:

— Ăştia vor să ne ia de-aici cât mai repede. Vor să facă totul praf chiar acum!

Militarii îi îndemnară pe Grant, Gennaro şi Ellie să se aşeze în fotolii şi îi ajutară să îşi lege centurile de siguranţă. Tim şi Lex îi făcură paleontologului cu mâna şi abia atunci bărbatul îşi dădu seama cât de mititei erau cei doi şi cât de obosiţi. Lex deja căsca de îi trosneau fălcile, cu capul pe umărul fratelui ei.

Un ofiţer se apropie de Grant şi strigă:

— Señor, sunteţi în misiune militară?

— Nu, răspunse Grant. Eu nu lucrez în cadrul armatei.

— Atunci cine este în misiune dintre dumneavoastră?

— Nu ştiu.

Atunci, ofiţerul se apropie de Gennaro şi îi puse aceeaşi întrebare:

— Sunteţi în misiune de interes militar?

— Nu, răspunse Gennaro.

Ofiţerul se uită spre Ellie, dar ei nu îi adresă nici o vorbă. Uşa elicopterului rămase deschisă, în timp ce acesta se înălţa deasupra plăjii, iar Grant se aplecă în afară, să vadă pentru ultima dată ve-lociraptorii, însă aeronava se afla deja deasupra şirurilor dese de palmieri, îndreptându-se spre nordul insulei.

Grant se apropie de Muldoon şi strigă:

— Dar ceilalţi unde sunt?

Muldoon îi răspunse şi el, tot strigând:

— L-au luat deja pe Harding şi pe câţiva muncitori, cu alt elicopter. Hammond a avut un accident. Se pare că l-au

găsit pe dealul de lângă bungalow. Probabil că a căzut acolo...

— Şi-acum e teafăr? întrebă Grant.

— Da' de unde?! L-au ronţăit compy într-o veselie!

— Da' ce-i cu Malcolm? Cum se simte?

Muldoon numai clătină clin cap, mohorât.

Grant însă era prea obosit ca să mai simtă ceva la aflarea acelei veşti. Se întoarse iar să privească prin uşa deschisă. Se lăsa întunericul, iar în lumina palidă desluşi anevoie puiul de tiranozaur, cu fălcile năclăite de sânge, stând lângă hoitul unui hadrozaur abia ucis, la marginea lagunei. Dinozaurul se uită curios spre elicopterul care trecea pe deasupra lui şi slobozi un răget înfricoşător, de neputinţă.

Undeva dedesuptul lor, auziră mai multe explozii, apoi zăriră un alt elicopter duruind asurzitor şi rotindu-se printre fuioarele de ceaţă de deasupra complexului turistic. O clipă mai târziu, clădirea era mistuită de un foc uriaş. Lex începu să plângă, iar Ellie o prinse cu braţul pe după umeri încercând să nu o lase să mai privească într-acolo.

Alan Grant se uita pierdut spre pământul de dedesubt şi cuprinse cu privirea pentru ultima dată, hipsilofodonţii ce săltau prin câmpie, graţioşi ca nişte gazele, înainte ca o altă explozie puternică să izbucnească chiar lângă ei. Elicopterul luă în altitudine, apoi se deplasă spre răsărit, către ocean.

Grant se înfundă în fotoliul lui, copleşit. Se gândea la dinozaurii ce aşteptaseră venirea navei pe plajă şi se întrebă dacă aceştia într-adevăr ar fi migrat, de ar fi putut. Însă îşi dădu seama că oricum nu avea cum să mai afle vreodată şi se simţi dintr-odată cuprins de o mare tristeţe şi de împăcare deopotrivă.

Ofiţerul se apropie iar de el, aplecându-se la urechea lui:

— Sunteţi în misiune?

— Nu, răspunse Grant.

— Vă rog, senor, spuneţi-mi cine anume e în misiune

militară?

— Nimeni, răspunse iar Grant.

Elicopterul mări viteza în vreme ce se apropia coasta continentală. Se făcuse frig de-acum, iar soldaţii trântiră cu putere uşa, închizând-o. Atunci, Grant se mai uită încă o dată spre insulă şi o văzu pe fundalul cerului purpuriu şi al apelor însângerate de amurgul târziu. Uscatul părea înveşmântat în ceaţa aceea protectoare, sfâşiată de exploziile dese, ce se înteţiră, până ce toată Isla Nublar deveni un biet punct luminos, arzător, ce se mistuia în depărtările nopţii.

EPILOG: LA SAN JOSÉ

Trecură câteva zile la rând. Autorităţile guvernamentale costaricane erau foarte politicoase cu cei veniţi de pe Isla Nublar. Îi cazară într-un hotel din San José. Erau liberi să se ducă unde voiau şi să primească orice vizită doreau. Însă nu le era permis să părăsească ţara. În fiecare zi, un tânăr angajat al ambasadei americane venea să stea de vorbă cu ei, să îi întrebe dacă aveau nevoie de ceva şi să le explice că oficialităţile de la Washington făceau tot ce le stătea în puteri ca să grăbească întoarcerea lor în Statele Unite. Însă adevărul crunt era că muriseră destui oameni pe teritoriul costa-rican şi asta nu se putea trece cu vederea. În plus, un adevărat cataclism ecologic abia fusese semnalat. Guvernul din Costa Rica fusese de asemenea înşelat şi decepţionat de John Hammond şi de proiectul lui de pe insulă. Aşa că, luând în consideraţie toate acele circumstanţe, autorităţile în drept nu erau deloc dispuse să lase supravieţuitorii să plece aşa, cu una cu două. Nici măcar nu dăduseră voie să fie îngropaţi Hammond şi Malcolm. Pur şi simplu stăteau în aşteptare, fără să lase nimănui nici măcar o bănuială despre intenţiile lor

Aşadar, în fiecare zi, Alan Grant era dus în alt birou guvernamental, unde îl interoga un alt ofiţer de

contrainformaţii, desigur, la fel de politicos, inteligent şi insistent ca şi cei dinainte. Îl puneau să repete la nesfârşit aceeaşi istorie. Cum îl întâlnise pe John Hammond? Cât ştiuse dinainte Grant despre proiectul de pe Isla Nublar? Cum de primise el faxul de la New York? De ce se dusese pe insulă? Şi ce se petrecuse acolo?

Trebuia să dea aceleaşi amănunte, zi de zi. Aceeaşi istorie, spusă de mii de ori.

Multă vreme, Alan Grant îşi închipui că probabil credeau cu toţii că minte şi că voiau de fapt să le spună altceva, cine ştie ce, pentru că el unul nu îşi dădea seama ce ar putea fi. Şi totuşi, în mod straniu, autorităţile costa-ricane aşteptau în continuare, fără să îşi piardă răbdarea.

În cele din urmă. Într-o bună zi, Grant stătea pe marginea bazinului de in. ot al hotelului, uitându-se la Tim şi Lex care se bălăceau de mama focului, şi atunci se apropie de el un american în haine kaki.

— Nu ne-am mai întilnit până acum, aşa că nu aveţi cum să mă ştiţi, începu acesta. Mă numesc Marty Guitierrez. Sunt cercetător biolog aici, la rezervaţia Carara.

— A, dumneata ai găsit rămăşiţele procompsognatului…, se dumiri paleotologul.

— Aşa-i, confirmă celălalt şi se aşeză lângă el. Probabil că eşti şi dumneata nerăbdător să te întorci acasă.

— Da, îi mărturisi Grant Nu mai am decât câteva zile bune pentru săpături, până să vină iarna. După cum probabil ştii şi dumneata, în Montana ninge prima dată prin august.

— De-asta a finanţat Fundaţia Hammond săpăturile din zona nordică? Pentru că se putea recolta mai bine material genetic intact de pe fosilele găsite în părţile cu climă rece?

— Cam aşa presupun şi eu, recunoscu Grant.

Guitierrez clătină din cap, înţelegând.

— Deştept om Hammond ăla…

Grant nu răspunse. Biologul se lăsă comod pe spate în şezlong.

— Ăştia de la guvern probabil că nu or să vă spună nimic din cele ce îţi voi relata eu dumitale acum, începu

Guitierrez într-un târziu. Pentru că probabil încă se tem sau poate sunt doar reticenţi în privinţa a ceea ce ai putea întreprinde. Însă vreau să te anunţ că în mediul rural se întâmplă lucruri foarte ciudate...

— Iar apar copii muşcaţi de...

— A, nu, slavă Domnului, nu s-au mai semnalat astfel de cazuri. Însă a intervenit un nou şir de evenimente foarte stranii. În primăvara asta, în zona Ismaloya, din nordul ţării, animale necunoscute devastează recoltele într-un mod fără precedent. În fiecare zi se deplasează — în linie dreaptă, parcă ar urma o săgeată indicatoare — dinspre coasta continentală spre munţi, prin junglă.

Grant sări ca ars de pe locul lui.

— De parcă ar migra, urmă Guitierrez. Ce părere ai?

— Ce fel de recolte devastează? se interesă paleontologul, alertat.

— Păi, în mod ciudat, nu mănâncă decât păstăi de agama şi soia şi uneori pui de găină.

— Mda, hrană bogată în lizină, se dumiri Grant, posomorât. Şi ce se întâmplă cu animalele astea?

— Păi, deocamdată se presupune că au intrat în junglă. Mă rog, până acum nu a fost găsit nici unul. Fireşte, ar fi grozav de dificil să se apuce să le caute prin junglă. O echipă de cercetaşi ar putea irosi ani întregi prin munţii Ismaloya, fără să aibă cât de cât nişte informaţii.

— Şi noi suntem reţinuţi aici pentru că...

Guitierrez ridică din umeri, nepăsător.

— Autorităţile guvernamentale sunt foarte îngrijorate. Probabil că sunt mai multe animale intrate în ţară. Deci vor avea mare bătaie de cap. Trebuie să-şi ia nişte măsuri de prevedere...

— Dar dumneata bănuieşti că e vorba despre mai multe animale? întrebă Grant.

— Nu am cum să-ţi spun. Dumneata ce părere ai?

— Nici eu nu ştiu. Nu, nu pot să ştiu...

— Dar bănuieşti că ar putea fi mai multe? insistă Guitierrez.

Grant tăcu şi încuviinţă din cap.

— S-ar putea. Da, cred că da.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere.

Biologul se ridică de pe şezlong. Le făcu semn cu mâna lui Tim şi Lex, care se bălăceau în continuare, fericiţi.

— Probabil că or să trimită copiii acasă, presupuse el. N-au nici un motiv să n-o facă.

Îşi puse ochelarii de soare.

— Oricum, domnule Grant, bucuraţi-vă de şederea dumneavoastră aici. E o ţară minunată.

— Să înţeleg deci că nu plecăm nicăieri de-acum înainte? întrebă Grant.

— *Nici unul din noi nu pleacă nicăieri,* domnule Grant, răspunse celălalt zâmbind.

Apoi se întoarse şi o porni spre ieşirea din hotel.

SFÂRŞIT